JENN LYONS

NĂPASTA REGILOR

Imprint coordonat de

SHAUKI AL-GAREEB

JENN LYONS

NĂPASTA REGILOR

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

LED DGE
A

Redactare: Liviu Szoke, Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciulii

JENN LYONS
THE RUIN OF KINGS
Copyright © 2019 by Jenn Lyons All rights reserved.
Map by Jenn Lyons

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYONS, JENN
Năpasta regilor / Jenn Lyons; trad, din 1b. engleză de Monica Șerban.
- București: Leda Edge, 2022
ISBN 978-606-9740-18-7

I. Șerban, Monica (trad.) 821.III

Pentru David, care mi-a oferit prima sămânță,
și pentru Mike, cel care m-a ajutat să o hrănesc și să cresc din ea o lume întreagă.
Și pentru cei trei părinți ai lui Kihrin: Steve, Katt și Patrick.
Kihrin nu ar fi același fără voi.

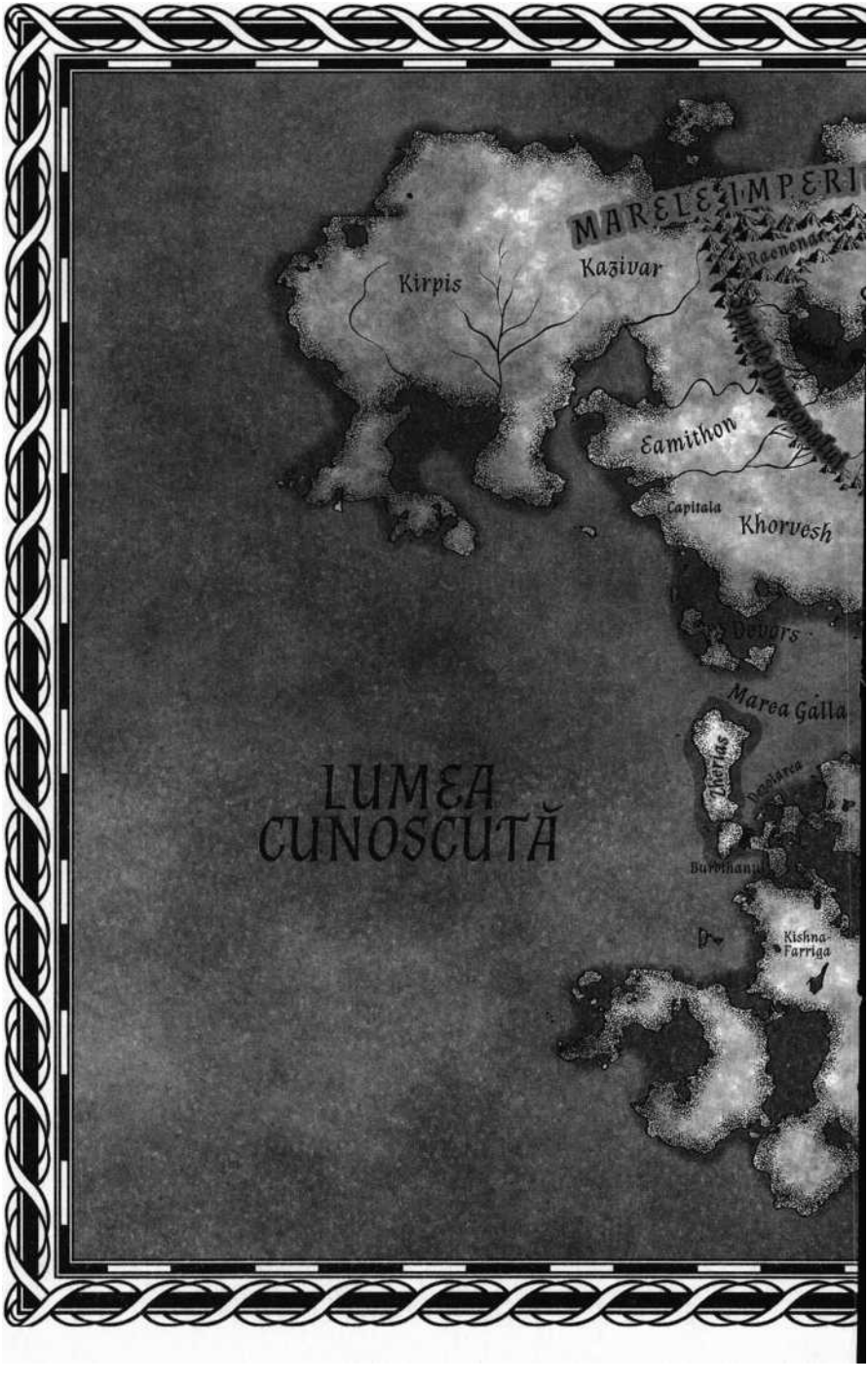
MARELE IMPERI
Kirpis
Kazivar
Raenenar
Eamithon
Capitala
Khorvesh
Devars
Marea Gâlla
Iherias
Burdihanul
Kishna-Farriga
LUMEA CUNOSCUTĂ

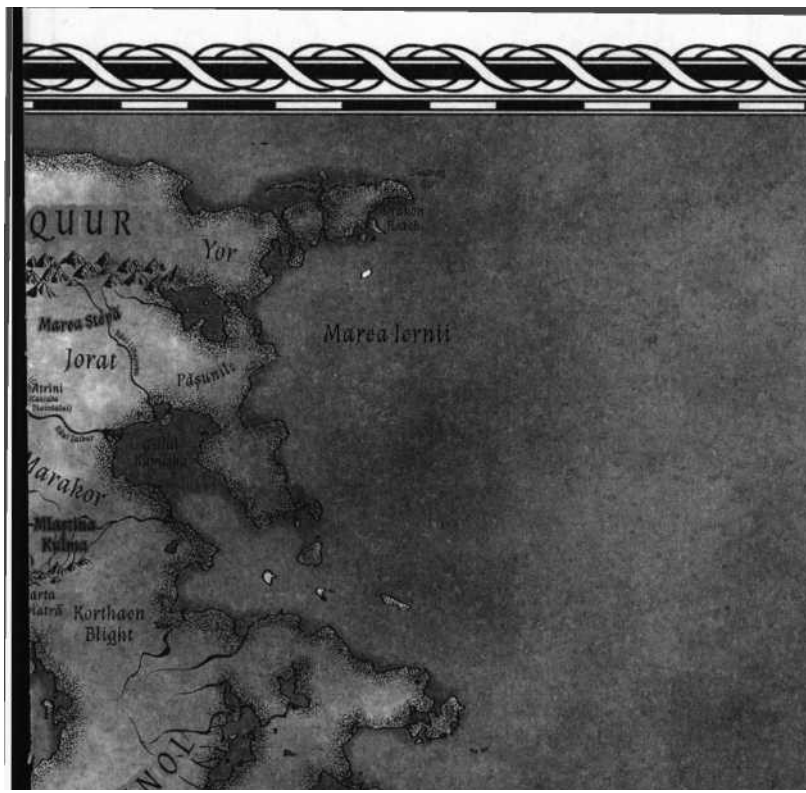
QUUR
Yor
Marea Iernii
Jorat
Korthaen
Blight

Majestatea Voastră,

Veți găsi alături o relatare completă a întâmplărilor care au dus la mistuirea prin foc a capitalei. Mare parte din prima secțiune se bazează pe transcrierile unei conversații între două dintre cele mai importante persoane care au luat parte la aceste evenimente; alte secțiuni includ propria-mi reconstituire. Am folosit poveștile martorilor ori de câte ori a fost posibil și m-arn străduit să rămân fidel spiritului celor petrecute când am fost silit să mă duc pe câmpul de luptă. Am făcut note pe marginea textului cu observații și analize pe care sper să le găsiți folositoare.

Mă rog să-mi arătați îngăduință când vă țin prelegeri pe subiecte în care probabil sunteți maestru, dar, la urma urmei, am hotărât că e de preferat să fac presupuneri despre lipsa voastră de știință!

Nădăjduiesc că, dacă aveți o imagine pe cât se poate de completă asupra întâmplărilor care au dus

la această situație, îl veți trata cu indulgență pe Lordul Moștenitor. Cu siguranță, membrii consiliului care susțin acuzația de trădare și propun pedeapsa cu moartea nu cunosc toată povestea.

Servitorul
Vostru,
Thurvishar
D'Lorus

PARTEA I

UN DIALOG ÎNTRE O TEMNICERÂ SI PRIZONIERUL EI

SPUNE-MI O POVESTE!

Monstrul se lăsă greoi pe vine lângă gratiile din fier ale celulei lui Kihrin. Așeză o pietricică pe podeaua dintre ei și o împinse spre el.

Ea nu arăta deloc ca un monstru. Talon era ca orice fată de douăzeci de ani, cu piele aurie și păr șaten. Majoritatea bărbaților și-ar fi dat caninii să petreacă o noapte cu o persoană atât de frumoasă. *Majoritatea* bărbaților habar nu aveau de talentul ei. Își putea schimba corpul în forme născute din groază pură. Ii batjocorea pe cei care-i cădeau în gheare prefacându-se în leșurile iubitelor lor înainte ca aceștia să devină următoarea ei masă. Să o pui drept temnicera lui Kihrin era ca și cum ai fi lăsat un rechin să păzească un bazin cu pești.

— Pesemne glumești.

Kihrin își ridică mâna și o privi țintă.

Talon începu să zgârie tencuiala de pe zidul din spatele ei cu o unghie neagră și fioroasă.

— Mă plictisesc.

— împletește ceva!

Tânărul se ridică în picioare și se apropie de șirul de gratii din fier.

— De ce nu te faci folositoare? Ajută-mă să evadez!

Talon se aplecă spre el.

— Of, dragul meu, știi doar că nu pot face asta. Haide, a trecut multă vreme de când nu am mai vorbit! Avem atâtea să ne povestim, și vor mai trece decenii până când ăștia vor fi pregătiți pentru noi. Spune-mi tot ce ți s-a întâmplat! Timpul se va scurge mai repede până se va întoarce fratele tău să-ti ia gâtul.

— Nu!

Bărbatul căută un loc pe care să-și odihnească privirea, dar pereții erau goi, fără ferestre, fără nimic altceva. Singura lumină din încăpere venea de la o lampă cu lumină magică, atârnată în afara celulei. Kihrin n-o putea folosi ca să aprindă un foc. I-ar fi plăcut să vadă în flăcări așternutul de paie... dacă ar fi primit unul.

— Tu nu ești plictisit? întrebă Talon.

Kihrin se opri din căutarea unui tunel ascuns prin care să scape.

— Când se vor întoarce, mă vor da ofrandă unui demon. Așa că nu, nu sunt plictisit.

Privirea lui rătăci încă o dată prin cămăruță.

Ar putea folosi totuși magia să iasă de aici. Ar putea schimba tenyeul gratiilor și al pietrelor pentru a înmuia fierul sau pentru a face piatra fragilă precum iarba uscată. Chiar ar putea să facă asta, dacă Talon nu i-ar urmări orice mișcare. Mai rău, dacă n-ar fi în stare să-i surprindă gândurile de evadare de cum îi veneau în minte.

Pe deasupra, ea nu dormea niciodată.

— Dar *mănânc,* zise ea, răspunzând gândurilor lui cu o privire pătrunzătoare. Mai ales când mă plictisesc.

Kihrin își dădu ochii peste cap.

— N-o să mă omori. Altcineva va avea onoarea asta.

— N-aș considera-o crimă. Te-aș salva. Personalitatea ta ar fi cu mine pentru totdeauna, împreună cu...

— Oprește-te!

Talon se îmbufnă și își cercetă ostentativ vârfurile ascuțite ale unghiilor.

— In fine, dacă tot îmi poți citi gândurile, atunci nu e nevoie să-ți mai povestesc *eu* ce s-a întâmplat. Ia-mi amintirile... așa

cum mi-ai luat și restul!

Tânăra se ridică din nou în picioare.

— Nesărat mai ești! Și, ca să fie limpede, nu ți-am luat tot. Nu ți-am luat toți prietenii. Nu ți-am luat părinții.

14

NĂPASTA REGILOR

Talon se opri.

— Mă rog, nu pe-ăia adevărați.

Kihrin se holbă la ea.

Fata izbucni în râs și se lăsă pe spate.

— Să plec, atunci? Dacă nu-mi spui o poveste, mă duc să le fac o vizită mamei și tatălui tău! *Ei* sigur m-ar distra. Deși vizita s-ar putea să nu fie atât de amuzantă și pentru ei.

— N-ai tupeu!

— Și cine m-ar opri? Lor nu le pasă de părinții tăi. Nu vor decât să-și vadă de matrapazlâcurile lor și n-au nevoie de mama și de tatăl tău pentru asta.

— N-ai...

— Ba da! zbieră Talon, mârâind cu un glas neomenesc. Fă-mi pe plac, Ochi-Strălucitori, ori mă întorc aici purtând pielea maică-tii agățată de o cingătoare făcută din mațele lui taică-tău! Voi repeta în fața ta momentul morții lor întruna, până când apare fratele tău.

Kihrin se răsuci pe călcâie, cutremurându-se, și începu să străbată celula cu pași mari. Cercetă găleata goală și pătura subțire îngrămădită în- tr-un colț. Se uită cu atenție la pereți, la tavan și la podea. Studie gratiile din fier și încuietoarea. Se pipăi de sus până jos, în caz că temnicerii lui rataseră ceva, orice, când îi luaseră armele, șperaclele, inelul cu sigiliu și talismanele. Ignoraseră doar lanțul, care îi lăsase indiferenți, deși acesta era neprețuit.

— Păi... Dacă așa se pune problema..., începu Kihrin. Cum aș putea refuza?

Talon își ridică brațele în dreptul feței și bătu din palme încântată.

— Grozav!

Apoi îi aruncă mica piatră pe care o așezase între ei mai devreme.

Kihrin o prinse.

— Ce e asta?

— O piatră.

— Talon...

— E o piatră *magică,* răspunse fata. Nu-mi spune că un om în situația ta nu crede în pietrele magice!

Tânărul cercetă piatra din nou, încruntându-se.

15
JENN LYONS

— Cineva i-a schimbat tenyeul.

— Magie. Piatră.

— Și ce face?

— *Ascultă.* Fiindcă tu ești cel care va depăna povestea, tu trebuie să ții piatra. Acestea sunt regulile.

Talon râmji.

— Hai, începe cu începutul!

1: LICITAȚIA DE SCLAVI

(Povestea lui Kihrin)

CÂND M-AU DUS LA LOCUL LICITAȚIEI, M-AM UITAT PESTE MULȚIME ȘI AM gândit: *V-aș ucide pe toți dacă aș avea un cuțit.*

Și dacă n-aș fi despuiat, m-am corectat imediat.

Și încătușat. Niciodată nu mă simțisem atât de neajutorat și...

Poftim? Doar nu crezi că acesta e începutul, Talon, nu? ’

Și ce vrei să spui cu „începutul"? Al cui început? Al meu? Nu mi-l amintesc atât de bine. Al tău? Talon, ai mii de ani și ai strâns amintirile tot atâtor oameni! Tu ai vrut să auzi asta. Și vei auzi, dar așa cum vreau eu, nu tu.

Să o luăm de la capăt!

Glasul adjudecătorului a bubuit peste amfiteatru:

— In lotul șase de azi-dimineață se află un specimen frumos. Cât primesc pentru acest bărbat doltari?[1] E un muzician îndelung antrenat, cu o voce excelentă. Are doar șaisprezece ani. Uitați-vă la părul lui auriu, la ochii albaștri și la trăsăturile lui armonioase! Păi, băiatul asta ar putea avea chiar

* Se pare că Talon era serioasă în privința „pietrei magice”, căci aceasta chiar înregistrează cuvintele rostite de posesorul ei. Aș fi putut plăsmui cealaltă parte a conversației, dar ideea pare destul de clară în contextul dat, așa că am lăsat vorbele să curgă de la sine.

* Cunoscându-i pe sclavii doltari, nu pot presupune decât că adjudecătorul era chior. Pe de altă parte, pesemne că bunii cetățeni din Kishna-Farriga au devenit experți în acceptarea etichetelor aplicate sclavilor, fără să-și pună vreo întrebare.

sânge vante în el! Va fi o achiziție nemaipomenită pentru orice

gospodărie, dar nu e castrat, așa că nu-1 cumpărați să vă păzească haremul, doamnelor și domnilor!

Adjudecătorul și-a fluturat degetul și a surâs viclean, primind câteva chicoteli dezinteresate.

— Licitația pornește de la 10 000 de monete.

Mai mulți membri din public au râs pe înfundate când au auzit prețul.

Era prea mult!

Ziua nu se anunța bună pentru chilipiruri. Stăpânii de sclavi din Kishna-Famga mă îmbăiaseră, dar frecatul lor nu făcuse decât să-mi scoată în evidență urmele roșu-aprins de pe spate lăsate de biciul nemilos. Brățările de aramă de la încheieturi nu ascundeau deloc rănile căpătate în lunile petrecute în lanțuri. Bășicile de pe glezna stângă erau umflate, infectate și purulente. Aveam corpul acoperit de vânătăi și zgârieturi: seninele unui sclav obraznic. Tremuram din toate încheieturile din cauza foamei și a fierbințelii. Nu meritam 10 000 de monete. Nu valoram nici măcar o sută de monete.

Ca să fiu sincer, nici eu nu aș fi dat bani pe mine.

— Haideți, oameni buni, nu vă purtați așa! Știu cum arată, dar vă promit că e un diamant brut care nu are nevoie decât de puțină șlefuire. Nu veți avea necazuri cu el. Vedeți? Ii țin gaeșul în mână! Nu găsim pe nimeni aici care să plătească 10 000 de monete pentru gaeșul acestui sclav tânăr și frumos?

Adjudecătorul și-a întins brațul și a scos la iveală un lanț de argint mă- tuit, de care atârna ceva ce sclipea în razele soarelui.

Mulțimea n-a văzut detaliile, dar eu știam ce e: un șoim de argint, care se înnegrise de la aerul sărat. O parte a sufletului meu, prinsă în metal: gaeșul meu.

Avea dreptate: nu mai puteam provoca niciun necaz. Să

controlezi un sclav prin gaeș era o metodă eficientă, chiar dacă oribilă. O vrăjitoare invocase un demon, iar demonul acela îmi smulsese o parte din suflet, transferându-i esența în fleacul ieftin ținut de adjudecător în mână. Oricine intra în posesia blestematului de talisman-gaeș putea să-mi poruncească să fac orice își dorea. Orice! Dacă aș fi ignorat poruncile, pedeapsa mea ar fi fost o moarte agonizantă. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut posesorul gaeșului meu, oricât de oribil sau respingător ar fi fost.

Mă supuneam sau muream. Nu aveam de ales.

Nu, poate că trupul meu nu valora prea mult, dar în Kishna-Farriga, prețul de pornire pentru sufletul unui om era de 10 000 de monete.

18

NĂPASTA REGILOR

Mulțimea a fremătat și m-a privit cu alți ochi. Un adolescent neascultător era una. Un adolescent care putea fi vindecat, parfumat și silit apoi să îndure orice moft din partea stăpânului, era altceva. M-a trecut un fior fără legătură cu adierea caldă ce-mi gâdila firele de păr de pe corp.

Era o zi minunată pentru licitația de sclavi dacă te pasiona subiectul. Afară era cald și însorit, iar aerul duhnea a pește eviscerat. Umbrelele din hârtie sau apărătorile din pânză le țineau umbră cumpărătorilor tolăniți pe perne.

Kishna-Farriga era unul dintre Statele Libere, orașe-stat situate la graniță, care nu trebuiau să se arate loiale vecinilor lor, dar care se bizuiau pe tensiunile politice’ ca să nu ajungă în lesa nimănui. Țările care nu voiau să aibă de-a face unele cu altele foloseau Kishna-Farriga ca pe un centru comercial unde schimbau mărfuri și bunuri — bunuri ce includeau și sclavi ca mine.

In ce mă privește, eram folosit pe piețele de sclavi din Octagonul Quuros, cu labirinturile lui nesfârșite de cămăruțe private și case de licitații. Țarcurile de sclavi din Kishna-Farriga nu erau atât de elaborate. Foloseau doar un amfiteatru din piatră în aer liber, construit lângă faimosul port. Treptele înalte de piatră puteau găzdui trei mii de oameni. Sclavii soseau pe corăbii, după care vizitau temnițele de sub amfiteatru și plecau alături de noul stăpân în aceeași zi. Totul, fără să scape de

mirosul de pește mort din nas.

Al naibii de fermecător!

Adjudecătorul continua să vorbească:

— Aud 10 000?

Convinsă că sunt îmblânzit, o femeie învești mântată în catifea, cu un talent „profesional” evident, a ridicat mâna. M-am strâmbat. N-aveam niciun chef să mă întorc într-un bordel. O parte din mine se temea că oricum acolo voi sfârși. Nu eram în niciun caz dizgrațios, și puțini își permiteau să plătească pentru un sclav lipsit de gaeș fără să dispună de mijloace prin care să-și recupereze banii.

— 10 000. Foarte bine! Aud acum 15 000?

Un negustor bogat și gras m-a privit pofticios din al doilea rând și a ridicat un steguleț roșu ca să-și exprime interesul. Sincer să fiu, îmi stârnea tot

* Am auzit multe teorii grozave cum că Statele Libere sunt vasalii altei națiuni. Doltarii cred că cei din Statele Libere sunt combinați cu manolii, iar manolii cred că cei din Statele Libere sunt combinați cu zheriașii și, firește, cei din Quur cred că cei din Statele Libere *sunt* doltari și, prin urmare, trebuie protejați de manoli. Dacă o să se iște vreodată un ditamai războiul, tare mă tem că lucrurile vor merge prost pentru cei din Statele Libere, prinși la mijloc ca într-o capcană.

felul de întrebări. Luminația Sa nu ar fi fost deloc mai bun decât matroana de lupanar, ba posibil chiar mai rău, indiferent de valoarea mea.

— 10 000? Aud 20 000?

Un bărbat din primul rând a ridicat mâna.

— 20 000. Foarte bine, lord Var*!

Lord Var? Unde mai auzisem numele?

Privirea mi-a zăbovit asupra bărbatului. înfățișarea lui mi s-a părut una obișnuită: de înălțime și greutate medie, banal, dar plăcut, cu veșminte stilate, dar nu extravagante. Avea părul negru și pielea măslinie, tipică pentru quuroșii de la vest de Spirele Dragonului, însă ghetele îi erau înalte, un stil cu greu tolerat de estici. Pesemne din Jorat sau Yor. In plus, purta o cămașă în stilul Marakorului mai degrabă decât misha din Eamithon sau șalul usigi.

Fără sabie.

Nicio altă armă la vedere.

Singurele calități remarcabile ale lordului Var erau aerul încrezător, postura și faptul că adjudecătorul îl recunoscuse. Var nu mi s-a părut că ar fi interesat de mine. Atenția lui se îndrepta exclusiv asupra celui care conducea licitația. Mie abia dacă mi-a aruncat o privire. Putea la fel de bine să liciteze și pentru un set de farfurii din tablă.

M-am uitat cu grijă la el pe sub sprâncene. Niciun fel de protecție, ascunsă sau la vedere, și nici măcar un pumnal într-una dintre ghetele de piele nelustruite. Și totuși, stătea în față. Nimeni nu se înghesuia în el, deși observasem o mulțime de hoți de buzunare amestecați prin mulțime.

Nu mai fusesem niciodată în Kishna-Farriga, dar nu trebuia să fiu de-al locului ca să știu că numai un nebun ar fi venit la casa de licitații fără gărzi de corp.

Am clătinat din cap. îmi venea greu să mă concentrez. Zarva acoperea totul, luminile scânteiau, iar valurile de frig mă chinuiau — bănuiam că de la febră. Una dintre tăieturi mi se infectase. Trebuia făcut ceva cât de curând în privința asta, altfel urma să mă transform în cel mai scump prespapier cumpărat vreodată de un fraier.

Concentrează-te! Am ignorat mulțimea, licitația și propria situație, apoi mi-am ridicat Primul Văl de pe ochi și l-am privit din nou.

* Nu există niciun document care să ateste că Relos Var deținea vreun titlu nobil sau un ordin de merit. Ca să nu mai vorbim că numele lui abia dacă e pomenit prin înscrisuri. Cea mai timpurie mențiune pe care am reușit să o localizez se găsește în cartea *Istoria cuaririi Raevanti* de Cilmar Shallrin, care amintește o singură dată de el. De vreme ce cartea a fost publicată acum cinci sute de ani, ideea că acest bărbat ar putea fi aceeași persoană mă tulbură nespus.

20
NĂPASTA REGILOR

întotdeauna mă pricepusem să văd dincolo de Primul Văl. Pe vremuri, credeam că acest talent va însemna izbăvirea mea de toate mahalalele capitalei. Pe vremuri, când eram destul de naiv să cred că nu exista soartă mai rea decât sărăcia.

Există trei lumi care se suprapun, bineînțeles, iar fiecare dintre ele e condusă de o Soră: lumea celor vii, lumea magiei și

lumea celor morți.* Noi trăim în ținutul Tajei, la fel ca toți ceilalți muritori. Dar învățasem de la o vârstă fragedă că talentul meu de a vedea dincolo de Primul Văl, în tărâmul magic al Tyei, e un avantaj extraordinar.

Numai zeii pot vedea dincolo de Al Doilea Văl, deși presupun că noi toți o facem când călătorim la final spre ceea ce se întinde dincolo, spre ținutul Thaenei — Moartea.

Ideea e că vrăjitorii poartă mereu talismane. Își impregnează asemenea fleacuri cu propria aură ca să se protejeze împotriva vrăjilor ostile ale celorlalți magi. Talismanele pot lua orice formă. Un vrăjitor isteț își ascunde talismanele de ochii altora, le deghizează în bijuterii, le coase în căptușeala hainelor sau le poartă pe sub veșminte. Nu știi niciodată dacă stai de vorbă cu un vrăjitor...

.. .doar în eventualitatea în care nu poți vedea tu însuți dincolo de Primul Văl, caz în care aura sporită de talisman îi trădează întotdeauna îndeletnicirea.

Așa am știut că Relos Var e vrăjitor. Nu purta niciun talisman la vedere, dar aura lui era înspăimântătoare. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de puternic, nicio aură impregnată atât de mult, de adânc și de precis?

Nici la Mortul, nici la Tyentso...

Și nu, încântătoare Talon, nici măcar la tine.

Nu am reușit să-mi amintesc de ce numele lordului Var îmi era familiar, dar am putut să-l caracterizez pe bărbat cu un singur cuvânt: primejdios. Dar dacă aveam noroc...

* Chestia asta este atât de... eronată! Greșită de-a dreptul. Numărul impar ar fi trebuit să vă dea de gândit. Asta se întâmplă când neglijezi educația. Două lumi. Doar două. Magia nu este un „ținut”, ci doar un râu metafizic care separă două ținuturi paralele.

* Fiindcă l-am întâlnit pe Relos Var de mai multe ori, inclusiv în băile publice, trebuie să mărturisesc că nici eu n-am reușit niciodată să-mi dau seama unde își ține omul talismanul sau dacă are vreunul asupra lui, bineînțeles. Relos Var are puterea și aura cuiva care poartă multe talismane grozave, fără să dea totuși senzația că poartă vreunul.

Pe cine încercam să păcălesc? Norocul mă părăsise. îmi

înfuriasem zeița, stăpâna norocului și a ghinionului. Favorurile ei pieriseră. Nici măcar nu îndrăzneam să sper că lordul Var avea să mă trateze mai bine decât ceilalți. Indiferent cine mă câștiga în ziua aceea, nu schimba faptul că sunt doar un sclav și că așa aveam să rămân până muream. Un sclav obișnuit poate păstra în suflet slaba speranță că va scăpa sau își va răscumpăra libertatea, dar un sclav gaeș n-are cum să fugă și nimeni nu-1 va elibera vreodată. Valorează prea mult.

— Licitația a ajuns la 20 000. Aud 25 000?

Adjudecătorul își pierduse concentrarea: era convins că vânzarea se încheiase. Se descurcase bine cu 20 000. Prețul îi depășise așteptările.

— 20 000 o dată, de două ori. Vă avertizez...

— 50 000, s-a auzit atunci dinspre locurile de sus.

Murmurele au străbătut mulțimea. M-am căznit să văd cine licitase. Spațiul era uriaș. La început, nu l-am zărit pe cel care vorbise, dar apoi am băgat de seamă spre cine se întorsese lumea să privească: trei siluete în robe negre cu glugă.

Adjudecătorul s-a oprit surprins.

— Frăția Neagră licitează 50 000. Aud 55 000?

Bărbatul căruia îi spusese lord Var mi s-a părut enervat. A dat din cap că da.

— 55 000. Aud 60 000?

Adjudecătorul se trezise brusc acum, că începuse un război al ofertelor. Una dintre cele trei siluete învești mântate în negru a ridicat steagul roșu. — 60 000, a confirmat el.

Jumătate dintre cei strânși în amfiteatru s-au uitat la lordul Var, iar ceilalți s-au holbat la trioul în robe. Licitația tocmai se transformase într-un sport distractiv.

— Aud 75 000?

Var a încuviințat din nou din cap.

— Am 75 000. Aud 100 000?

Adjudecătorul a văzut steagul siluetelor în negru ridicându-se iarăși.

— Am 100 000 de la Frăție. Aud 150 000?

Var a dat din cap că da.

— 150 000. Aud 200 000?

Steagul roșu a apărut prompt.

— Am 200 000. Aud 250 000?

Var s-a încruntat, dar a făcut un gest scurt cu degetele.

— Am 250 000 de la lordul Var. Primesc 500 000 de la Frăția Neagră?

Și a primit.

Mi-a venit să vomit, și nu doar din cauza răului. Fusese oare vreodată un sclav vândut pentru o asemenea sumă? Niciun mod în care îl puteai folosi nu justifica prețul; nici ca muzician, nici ca pederast. Cu excepția situației în care...

Mi-am mijit ochii.

M-am întrebat dacă, împotriva oricărei rațiuni, știau cine sunt și ce port asupra mea. Aproape că mi-am dus mâna la piatra de la gât. Piatra Cătușelor merita un asemenea preț, merita oricât, dar folosisem singura vrajă pe care o știam ca să ascund faptul că o port.

Poate că eram eu gaeș, dar nu mi se putea porunci să le dau ceva despre care ei nu știau că se află în posesia mea.

— Frăția Neagră a licitat o jumătate de milion. Aud 750 000?

Glasul adjudecătorului s-a frânt. Până și el părea uluit de suma care îi ieșise din gât.

Lordul Var a ezitat.

— Lord Var? a întrebat adjudecătorul.

Var s-a strâmbat și a aruncat o privire furioasă peste umăr spre cele trei siluete.

— Da, a răspuns el.

— Am 750 000 de monere de la lordul Var. Aud un milion?

Siluetele în negru nu au șovăit.

Lordul Var a înjurat în gura mare.

— Am un milion de monete. Ultima strigare!

Adjudecătorul s-a oprit atât cât cereau regulile.

— Vândut Frăției Negre pentru un milion de monete. Doamnelor și domnilor, avem un nou record.

Capătul toiagului a lovit podeaua.

M-am luptat să nu cad lat.

2: CASA KAZIVAR

(Povestea lui Talon)

A NAPOI.

Bineînțeles că am luat piatra înapoi; acum e rândul meu să-ți spun povestea.

Firește că-mi vine și mie rândul. De ce nu? Mă amuză, iar tu nu ai dreptul să te opui. Fiindcă nu vrei să începi cu începutul, o s-o Jac eu pentru tine. N-are sens să încerci să-mi ascunzi anumite părți ale poveștii. Nu protejezi amintirile nimănui, nici măcar pe-ale tale. Așa că-ți voi spune eu povestea,fiindcă vreau să-ți amintești cum a fost văzută prin ochii altcuiva. Intr-adevăr, prin ochii multora, din multe puncte de vedere; căci asta sunt eu acum. Și nimeni nu poate schimba starea lucrurilor. Nici măcar tu, dragul meu.

Nu te mai chinui! Gratiile sunt mai puternice decât țeasta ta.

Lasă-mă să-ți povestesc despre un băiat pe care-l cheamă Cioară!

Ah! Mâ gândeam eu că așa o să-ți atrag atenția.

După cum știi, numele lui real era Kihrin*, dar îi plăcea numele de Cioară deoarece vorbea atât despre aspirațiile, cât și despre ocupația lui. Cioară era hoț: un hoț foarte special, o Cheie. Ii plăcea să se cocoațe, prinzându-se cu degetele de cele mai înalte pervazuri, singur, doar el cu păsările, cu gândurile

* Mi se pare puțin probabil ca numele lui real să fi fost Kihrin, dar fără confirmare din partea mamei sale naturale, e dificil de știut cu certitudine. Poate numele lui fusese scris greșit.

și cu fărădelegile sale. Visa la zbor, la libertate și la o lume în care nimeni să nu-1 pună vreodată în lanțuri.

Ce ironie, nu?

Păcat că rareori obținem ceea ce ne dorim, nu?

Avea cincisprezece ani. Prea tânăr ca să fie considerat adult în Quur, și totuși prea în vârstă ca să i se spună copil. Ca mai toți oamenii prinși între două lumi, le ura și le dorea pe amândouă. Nu se mai considerase copil încă de la doisprezece ani, când profesorul lui murise și își plătise primele drepturi cuvenite ca una dintre Cheile Dansatorilor-umbre*.

Poate Cioară avea dreptate, fiindcă niciun copil nu rămânea mult timp în mahalalele din Cercul Inferior. Bieții copii oropsiți care se alăturau de bunăvoie unor găști precum cea a Dansatorilor-umbre creșteau totuși mai repede.

Metodele lui Cioară aveau un cusur, fiindcă un singur pas greșit îl putea trimite în iad.

Era curios.

Cioară petrecuse aproape o săptămână punând la cale cea mai bună metodă de a jefui casa unui negustor bogat din Cartierul de Aramă. Negustorul urma să plece două săptămâni, pentru a participa la nunta fiicei sale, oferin- du-i lui Cioară tot timpul din lume ca să exploreze casa goală?

Numai că, atunci când sosise, Cioară descoperise că mai era cineva acolo, cineva cu motive foarte diferite de ale sale.

Dacă m-ai întreba astăzi ce acțiune, ce eveniment ar fi schimbat cursul lucrurilor, aș răspunde fără nici cea mai mică

șovăială: ziua în care ai pătruns în Casa Kazivar și ai lăsat curiozitatea să te facă să rămâi, deși un om mai înțelept și-ar fi luat tălpășița.

Dar tu nu ai plecat, așa că *asta* numesc eu începutul.

* „Am găsit o vrăjitoare în oraș azi, o hoață care se pregătea să jefuiască o vilă, folosindu-se de harul ei. în timp ce o chestionam, mi-a dezvăluit că există ceva ce se numește *Cheie.* Trebuie să investighez dacă nu cumva s-a organizat un grup secret care practică magie ilegală chiar sub nasurile regale.” — Jurnalul lui Kolban Simus, Gardian, găsit sub perna lui după ce i s-a descoperit cadavrul. Moartea lui a fost considerată sinucidere.

* Aidin Novirin, un negustor din clasa mijlocie, asociat cu Păzitorii-porților. După întoarcerea dintr-o călătorie în care fusese plecat cu treburi personale, s-a plâns de jaf Gardienilor, dar a spus că nu poate preciza dacă i-a fost furat ceva anume.

25

JENN LYONS

Tânărul își înăbuși o înjurătură, se balansă pe marginea pervazului și cercetă dormitorul în lumina slabă. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția unor țipete dinăuntrul casei. După o pauză, Cioară își aminti să respire. Ignoră amorțeala din vârful degetelor și se strecură prin deschizătura îngustă a ferestrei de la etaj.

Când intră, își vârî inelul cu benzi înapoi la curea. Cele mai multe dintre ele erau făcute din lemn de bambus, mahon, chiparos, ba chiar și din lemn exotic, din depărtări, precum pinul și stejarul — însă câteva dintre ele, cele dreptunghiulare, erau meșteșugite din sticlă și ceramică locală. Folosirea benzilor pe post de călăuză îți arăta dacă locul e fermecat sau dacă se folosise metal pentru angajarea Gardienilor să vrăjească ferestrele și ușile împotriva oricăror intruziuni. Cheile ca el nu practicau o magie anume, dar puteau vedea dincolo de Primul Văl și ghici dacă o ușă, o încuietoare sau un cufăr erau mai mult decât păreau. Pentru un hoț, o asemenea informație însemna diferența dintre succes și un final de carieră de răufăcător urât și rapid.

Tocul ferestrei era din tec cioplit, iar geamurile, din sticlă mată. Perfect normal. Fără capcane, fără vrăji.

Totuși, dinăuntru se auzea un țipăt. Un țipăt cu totul aparte.

Cineva din casă suferea atât de rău, cum nici măcar o Cheie-

hoț precum Cioară nu mai pomenise vreodată în cei cincisprezece ani petrecuți pe străzi.

Tânărul hoț deschise ușa din spatele lui și își lăsă ochii să se obișnuiască cu lumina difuză. Se întrebă dacă nu cumva cineva e violat. Oare locatarul actual (negustorul acela, Cutare?) era bătut? Sau acesta aplica o pedeapsă îngrozitoare, călătoria sa în nord, la Kazivar, nefiind decât un alibi convenabil pentru satisfacerea unei fantezii, a unei porniri sadice ori chiar mai rău?

Dormitorul în care intră Cioară se dovedi spațios și copleșitor, plin de obiecte filigranate splendide și dale de gresie superbe, pentru care meșteșugarii imperiali erau faimoși. Lenjeria din bumbac satinat acoperea patul uriaș, tapițeriile umpleau pereții și divanele, iar figurinele elegante din bronz și jad se lăfaiau pe toate polițele budoarului.

In locul peretelui dinspre nord, un balcon imens dădea spre curtea acoperită din centrul vilei. Țipetele veneau din grădina de la parter.

Cioară se relaxă când își dădu seama că nu putea fi văzut de dedesubt. Un aspect foarte important, fiindcă în noaptea asta, oricine, mai puțin tatăl său orb, putea vedea: toate cele trei luni ieșiseră pe cer, adăugându-și sclipirea la aurora schimbătoare, violetă, roșie și verde, a Vălului Tyei. Era noaptea

26
NĂPASTA REGILOR

magilor. O noapte în care fie aruncai vrăji, fie te strecurai pe lângă ele, deoarece, atunci când Vălul Tyei apărea pe bolta nopții, devenea mai ușor să „vezi” dincolo de Primul Văl, în ținutul ei?

Dormitorul fusese folosit recent. Parfumul încă plutea în aer și cearșafurile erau mototolite. Hainele aruncate care încotro vorbeau de o întâlnire tainică. Una care se terminase foarte prost.

Nu era treaba lui.

Ochii săi experți zăriră banii și bijuteriile îngrămădite pe o noptieră. Aranjă fiecare obiect cu grijă în săculețul de la curea în timp ce asculta.

Se auzeau glasuri.

— E foarte simplu. Spune-ne unde se află Piatra Cătușelor și

suferința ta va lua sfârșit! grăi o voce moale precum catifeaua.

Suspinele umplură pauzele dintre replici.

— Eu... Ah... Pe toți zeii! V-am zis... Nu ȘTIU unde e!

Cioară se întrebă dacă vocea îi aparținea unei femei. Se încruntă. Dacă băteau o femeie... Se opri la timp. Și ce dacă băteau o femeie? cugetă el. își spuse în sinea lui să nu fie prost.

— Piatra a fost văzută ultima dată la regina Khaeriel când a murit. Nu a fost recuperată niciodată.

Se auzi un alt glas, mai rece:

— Slujitoarea ei a fugit cu piatra, dar nu se mai află la ea. I-a dus-o pe furiș noului rege?

Rege? se gândi Cioară. Regină? Quur avea o grămadă de prinți și de prințese, dar în niciun caz rege și regină. Quur era cel mai mare, cel mai întins și cel mai puternic imperiu din câte existaseră vreodată și din câte aveau să mai existe. Quur avea un împărat — nemuritor și puternic precum un zeu. Detesta „regii”.

— Nu știu! Nimeni nu a mai văzut-o pe Miyathreall de ani întregi. Dacă mai trăiește, de unde să știu eu unde e?

Cioară se răzgândi. Victima era un bărbat cu voce pițigăiată. Hoțului îi venea să arunce o privire, dar se abținu. Ar fi fost o nebunie să intervină. Cine știe cine erau bărbații aceia? Nu păreau genul de oameni cu care să te pui.

— Ne crezi proști? Știm pentru cine lucrezi! mârâi primul glas plin de mânie. Ți-am oferit bani și o putere ce ți-a depășit și cele mai sălbatice visuri. Ne-ai refuzat generozitatea, dar acum ne vei mărturisi tot. Avem întreaga noapte la dispoziție...

* Ah, cât deplâng lipsa de educație a lumii! Asta nu e decât o superstiție.

Cioară auzi un zgomot ciudat, ca un gâlgâit, înainte ca țipetele să sfâșie noaptea din nou. îl trecu un fior pe șira spinării, dar clătină din cap și își continuă treaba. N-avea de ce să se implice. Nu venise aici pentru acte de caritate.

Privi dincolo de Primul Văl. îi începeșa viziunea normală cu lumini strălucitoare și curcubeie, de parcă ar fi tras în lături de pe cer aurora. Nu avea talent să treacă de hotar și să forțeze

schimbarea, ca vrăjitorii, dar uneori era suficient să privești dincolo de ea.

Să vadă dincolo de Primul Văl îi permitea să deosebească materialele cu o mare precizie, chiar și pe întuneric. Aurul avea o aură deosebită, argintul, la fel. De diamant nici nu mai vorbim. Pietrele prețioase sclipeau de parcă reflectau raze de lumină chiar și în beznă. O Cheie putea să intre într-o cameră întunecată și să găsească fără ezitare singura monedă de aur ascunsă sub o pernă, un alt motiv pentru care hoții obișnuiți râvneau la talentul lor. însă nu exista nimic care să-l ajute să nu se împiedice de colțul unui covor și să-și rupă gâtul, de aceea, avea grijă cum pășea.

Cioară zări sclipirea ca de curcubeu a unui mineral dintr-un colț întunecat al încăperii. Câteva comori fuseseră aruncate și uitate acolo: un pumnal drusian, un săculeț cu ierburi, un inel cu sigiliu din rubin.

Cioară mai găsi și o piatră verde neșlefuită agățată de un lanț din argint. Ceva ca o sârmă argintie era înfășurat în jurul pietrei prețioase verzi, dar ochii îi spuseră că metalul nu era argint, iar piatra nu era smarald. Hoțul se holbă surprins la piatra verde, apoi se uită peste umăr, spre locul unde își imagina că „discutau” bărbații. Lăsă ierburile, dar înșfacă lanțul și inelul, după care își vârî pumnalul sub curea.

Și iată cum se trezi din nou curiozitatea lui Cioară! în toții anii de jafuri, după atâtea bijuterii furate, nu mai văzuse o asemenea podoabă... decât o singură dată.

își scoase lanțul de sub gulerul cămășii. Piatra purtată de el era de un albastru-indigo, arăta ca un safir, dar nu era safir, și era învelită într-un metal gălbui care arăta ca aurul, dar nu era aur. Atât safirul fals, cât și smaraldul fals erau brute și neșlefuite, cu margini ascuțite de cristal și fațete mate. Cele două lanțuri difereau la culoare, dar motivele și designul erau identice.

Nu-și mai putu înfrâna nevoia de a-și satisface curiozitatea.

Cioară se deplasă puțin spre balustradă, târându-se pe burtă, până când reuși să privească în grădină. Lăsă Vălul să cadă la loc și aștepta până când ochii i se obișnuită cu schimbarea.

Doi bărbați stăteau în picioare. Al treilea era așezat pe un scaun, legat. La prima vedere, Cioară se întrebă dacă nu cumva se înșelase când crezuse că victima e bărbat, ba chiar mai rău, când îl crezuse uman. Silueta de pe scaun avea păr foarte creț, cu bucle mici, fine, și parcă pudrate. Culoarea îl izbi cu aspectul ei neobișnuit: violet-pastel, precum marginile norilor la apus. Avea chipul lătăreț, dar cu trăsături delicate, schimonosite din cauza durerii și acoperite cu sânge. Cu toate astea, frumusețea lui izbitoare îl ului.

Cioară aproape scăpă un strigăt când își dădu seama că victima e un vane. Nu mai văzuse unul niciodată.

Totuși, torționarii vaneului erau cât se poate de umani. Prin comparație cu el, urâți și nespălați. Unul avea grația unui dansator, mușchii lui puternici întrezărindu-se pe sub mătasea albastră. Celălalt purta o robă neagră, ciudată și grea, care contrasta cu pielea lui bizară — nu măsliniul sănătos al unui quuros normal, ci un gălbeniu urât ca pergamentul răzuit. Alcătuiau o pereche foarte stranie. Broderia de pe cămașa primului bărbat, pantalonii bufanți și sabia scurtă împodobită cu pietre prețioase, ținută la șold, trădau un om obișnuit cu traiul comod. Al doilea, sigur un adept al vieții ascetice.*

Lui Cioară i se ridică părul pe ceafa când se uită la bărbatul palid: ceva era în neregulă cu el, ceva putred și bolnăvicios. Ochii negri ca tăciunele sau părul nu păreau să fie problema, fiindcă erau destul de obișnuite, ci mai degrabă ceva pe care nu-l puteai numi. Cioară simți că se uită la o chestie moartă care încă merge pe picioare — reflexia unui cadavru cu un dram de viață în el, dar capabil să te înșele.

Cioară îi porecli pe cei doi Frumușelul și Mortul[1] și trase concluzia că, dacă nu îi va întâlni niciodată față în față, putea muri fericit.

îl îngrozi gândul la ceea ce ar putea vedea cu talentul lui, dar, după o secundă de șovăială, privi iar dincolo de Primul Văl. Se strâmbă. Era mai rău decât se temuse.

Amândoi bărbații erau vrăjitori. Amândoi aveau aurele sporite, despre care Șoricica îl învățase că reprezintă caracteristica magilor de care trebuie să te ferești cu orice preț. Frumușelul purta grămezi de bijuterii, și oricare dintre ele putea servi drept talisman.

Aura Mortului se potrivea cu înfățișarea lui: o gaură în lumina din jur.

[4] O observație măgulitoare, dar amândoi știm foarte bine că lipsa lui de trufie n-avea nimic de-a face cu disciplina monastică. Slavă zeilor că existau servitori, altfel cel mai probabil aș fi murit de foame înainte ca el să-și aducă aminte că toți copiii au nevoie de mese și de băi regulate!

* Niște nume net superioare celor adevărate, după umila mea părere.

29

JENN LYONS

Lui Cioară i se făcu pielea de găină când dorința de a fugi îl copleși cu forța ei.

Frumușelul ridică un stilet și îl înfipse în burta vaneului. Victima se arcui, zbătându-se să scape și urlând cu o asemenea groază, încât Cioară gemu compătimitor.

— Așteaptă! ceru Mortul.

Ii făcu semn Frumușelului să se dea într-o parte și trase stiletul din trupul vaneului, care se prăbuși într-o rână, suspinând amarnic.

Mortul își înclină capul, ascultând.

Cioară începu recitarea în minte a acelei mantra care îi salvase viața de atâtea ori: *Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezența. Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezența. Nu sunt aici...*

— Nu aud nimic, zise Frumușelul.

— Dar eu am auzit. Ești sigur că nu mai e nimeni în casă? întrebă Mortul.

Tânărul hoț se strădui să se topească în umbrele din spatele lui, să-și încetinească respirația, să încremenească, să nu mai fie nimic ce poate fi văzut sau auzit. Cum de îl auzise Mortul printre toate urletele acelea? *Nu sunt aici. Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezența...*

— Da, sunt sigur! Proprietarul își mărită fata cu un nătăfleț de cavaler din Kazivar. Nu se întoarce decât peste două săptămâni.

Asta păru să alunge îndoielile Mortului, care își îndreptă din nou atenția spre vane.

— Presupun că ăsta ne-a cam spus tot ce știe. E vremea pentru accidentul nostru neprevăzut.

Frumușelul oftă.

— Chiar trebuie?

— Da.

— Speram mai degrabă să-l păstrăm pe noul nostru prieten pentru altă dată, ca să nu mai repet ritualul sângelui. Talon n-are cum să fie pretutindeni sau să imite pe toată lumea în același timp. Oamenii vor pune întrebări dacă prea mulți membri ai familiei mele dispar așa, fără nicio explicație.

— Atunci ești norocos că ai o familie mare de sacrificat. Ai destule informații ca să îl găsești?

Mortul arătă din cap spre umbrele dintr-un colț al curții.

30

NAPASTA REGILOR

Un hohot de râs îngrozitor, de coșmar, răsună în creierul lui Cioară.

”*AH, DA! L-AM VĂZUT ÎN MINTEA* LUI .***

Cioară își mușcă buza ca să nu facă zgomot. Glasul nu ieșise din gât, ci i se vârâse nestingherit printre gânduri.

Vocea aceea...

Expresia Mortului nu se schimbă când întinse mâna spre vane. Cumva, gestul lui se dovedi mai amenințător decât tortura fizică a Frumușelului. Un flux de energie fin începu să se scurgă din ochii vaneului, din fruntea și din pieptul lui, plutind prin aer până când se strânse într-o sferă strălucitoare de foc violet-pal în pumnul Mortului.

Când ultimul strop din sufletul vaneului îi părăsi corpul, ochii lui se făcură mari, după care încremeniră, fără să mai vadă nimic.

Mortul își vârî ceva tare și sclipitor, un ametist, în robă.

— Și cu trupul cum rămâne? întrebă Frumușelul.

Mortul oftă și gesticulă pentru ultima oară. Se auzi o pârâitură și o pocnitură când energia zbură dinspre degetele Mortului, radiind spre victima sa.

Cioară icni când văzu cum carnea se topește de pe corpul vaneului ca apa ce se scurge, lăsând în urmă doar veșmintele însângerate și un schelet ciudat de curat.

Sângele închegat se roti într-o miasmă roșie și pluti pe deasupra oaselor timp de câteva secunde. Apoi pluti spre umbre,

unde gura uriașă a unui demon ieșit din întuneric o înghiți cu lăcomie.

— Rahat! înjură Cioară, clănțănind din dinți.

Știu atunci că făcuse o greșeală... probabil, fatală.

Mortul privi în sus, spre balcon.

— E cineva acolo.

— O să-l prindă, spuse Frumușelul. Hei, *pe el!*

Cioară renunță la toate încercările lui de-a se ascunde și fugi spre fereastră.

* A cui minte? mă întreb. Mi se pare puțin probabil ca demonul să nu fi fost pe deplin conștient că Cioară se afla în casă în tot acest timp. Așadar, este foarte posibil ca el să fi scos informația de la Kihrin însuși și nu de la ostatic.

3: FRAȚIA NEAGRA

(Povestea lui Kihrin)

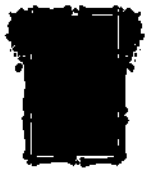

*r E-AȘ ÎNTREBA CUM DE ȘTII LA CE MĂ GÂNDEAM ÎN NOAPTEA ACEEA, DAR. . . NU MAI contează**

E rândul meu? Ce generoasă ești, Talon!

Unde rămăsesem? A, da!

După licitație, m-am simțit atât de rău și aveam atâtea răni, încât noii mei stăpâni au ajuns ei primii în sala vânzărilor. M-au așteptat ca un trio de judecători ai morților din Ținutul Păcii. Erau asemenea unor umbre tăcute, cu glugile robelor trase atât de mult peste ochi, că aproape mă faceau să cred că orbiseră.

Silueta din dreapta îi aparținea unei femei, înaltă pentru o quurosă din vest, dar de statură medie pentru cei mai mulți doltari sau pentru o quurosă din est. Silueta din stânga era înaltă. Foarte înaltă. El sau ea îi domina pe ceilalți, având cu cel puțin cincisprezece centimetri mai mult decât cea mai înaltă persoană (adică eu). Silueta din mijloc, cea care părea cocoșată și împovărată de ani, s-a apropiat șchiopătând de păzitorul meu, un stăpân de sclavi eunuc din Kishna-Farriga pe nume Dethic. A întins mâna acoperită de mătase neagră.

° Există un model al oamenilor pe care Talon îi întruchipează în aceste dialoguri. Ei au tendința să se împartă în două categorii: cei pe care i-a mâncat și cei pe lângă care a petrecut multă vreme, cum e Kihrin. Fără îndoială că și-a folosit puterile telepatice ca să afle o grămadă de taine însemnate.

Preț de o clipă, nimeni nu a scos un cuvânt.

— Gaeșul! a poruncit silueta cocârjată.

Am tresărit la auzul glasului atât de distorsionat, încât nu părea real. Semăna cu scrâșnetul aspru al unui ghețar ce strivește munții, cu neliniștea valurilor ce se sparg de malurile stâncoase.

Am luat în calcul toate acestea și am tras concluzia că nu anunțau nimic bun.

Dethic a înghițit în sec.

— Da, bineînțeles. însă... regulile casei. înțelegeți doar. Plata completă înainte de transferul bunurilor.

— întocmai, aș vrea s-o văd și p-asta, a rostit Relos Var, îndreptându-se spre micul nostru grup. Mi se pare puțin probabil ca ei să poată plăti toată suma.

Silueta din stânga (cea înaltă) a vârât mâna în robă. A scos un colier dintr-un săculeț negru de catifea și l-a ridicat ținându-1 între două degete. Valoarea colierului de aur pălea în comparație cu cele douăsprezece pietre prețioase ce atârnau de el. Fiecare diamant era cât un vârf de deget, în formă de pară, albastru precum cerneala și cu o stea albă, orbitoare, chiar în centru.

M-a luat și mai tare amețeala. Un colier cu lacrimi de stele. Câte pietre de acest gen existau oare pe lume? Douăsprezece diamante din lacrimi de stele? De aceeași mărime și culoare?

Dethic rămăsese cu gura căscată.

— Lacrimi de stele! Pe toți zeii! Sunt neprețuite.*

— La fel e și băiatul! s-a răstit vocea aspră.

— Ați doborât toate recordurile licitațiilor.

Dethic amețise, gândindu-se la procentul lui.

Lordul Var a adăugat:

— Asigurați-vă că nu e un fals!

La această întrerupere, bărbatul în robă l-a privit furios pe lordul Var, după care și-a dat gluga pe spate cu un gest scurt.

Ar fi trebuit ca înălțimea lui să-mi spună că e un vane.

înainte, văzusem doar câțiva de-un neam cu el, toți niște kirpiși colorați ca florile. însă el era diferit. Semăna cu un vane care se jucase prea mult cu

° Pe lângă bijuteriile dana, una dintre puținele vânzări consemnate ale unei lacrimi de stele are legătură cu un ofițer quuros pensionat pe nume Duvos. A făcut cumva rost de ea și a schimbat-o la o Casă D'Kard pentru construirea a

ceea ce este acum palatul Sileemkha din Khorvesh. Dacă ne luăm după asemenea standarde, schimbul e extravagant. O singură lacrimă de stele ar fi valorat un milion de monere.

focul. Avea pielea presărată cu puncte cenușii întunecate, părul lung și negru i se mătuise, iar ochii semănau cu două smaralde umbrite. Se bucura de toată delicatețea rasei, dar era o creatură a unghiurilor și a liniilor ascuțite. Frumusețea lui îți dădea senzația unei lame, nu a unei flori.

Nu i-am putut ghici vârsta. Nu m-ar fi mirat să fi fost chiar martor la fondarea Imperiului Quur. Părea să aibă doar câțiva ani mai mult ca mine, dar asta nu însemna mare lucru. Vaneul aparține unei rase fără vârstă.

Strămoșii mei quuros probabil că nu avuseseră nevoie de alt motiv ca să-i urască și să-i alunge pe vanteii kirpis din ținutul pe care ni l-am însușit ulterior. Copleșiți de armatele invadatoare ale împăratului Kandor, vanteii kirpis se repliaseră, își părăsiseră casele lor din pădure și priviseră îngroziți cum neamul kirpis devine un alt vasal al quuroșilor.

Pe de altă parte, ăsta nu era un vante kirpis.

La sud de Quur, se întindea un *alt* regat vante, al manolilor. Vanteii manol — bijuterii întunecate ce contrastau cu florile vii colorate ale kirpiși- lor — nu fuseseră atât de ușor de cucerit. Expansiunea de neoprit a celor din Quur se oprise abrupt și neașteptat odată cu moartea împăratului Kandor, ucis de vanteii manoli. Urthaenriel, legendara sabie quurosă, cunoscută mai bine sub numele de „Secerătoarea de zei”, se pierduse undeva în junglă împreună cu o generație întreagă de bărbați quuros. Quuroșii aveau să mai cucerească două ținuturi, prin alți împărați, dar nu și-au mai atins niciodată gloria absolută.

Vanteii manol ne ignoraseră complet după aceea. Nu mai reprezentam o amenințare pentru ei.

— Lacrimile de stele sunt reale, Relos Var. Dar sper să nu crezi că sunt atât de prost, încât să te las să pui mâna pe ele, nu? a zis vanteul manol, ridicând o sprânceană.

Un zâmbet abia schițat s-a ivit pe buzele vrăjitorului.

— Speranța moare ultima.

— Tu! Tu vei verifica lanțul!

Vanteul manol mi-a întins lanțul și săculețul acestuia.

Dethic a căscat gura uluit.

— Dar, domnule...

— E în regulă, am murmurat, fără să-mi dezlipesc privirea de la vanteul cu piele măslinie. Mă pricep să evaluez pietre prețioase.

Am vrut să mint în privința lanțului. Eram un quuros, iar el era un vante manol. Orice voia de la mine, bine n-avea cum să fie. Faptul că plătea pentru

34

NĂPASTA REGILOR

mine cu un colier cu diamante din lacrimi de stele nu era doar foarte exagerat, ci și de-a dreptul sinistru. Auzisem toată viața povești despre ele. Pentru mine, diamantele din fața mea erau la fel de respingătoare precum sabia Urthaenriel sau Coroana și Sceptrul din Quur.

Brusc, am știut de care parte să mă dau. Relos Var părea mai puțin diabolic. Am luat colierul cu diamante și degetele mi-au tremurat. Am mișcat pietrele înainte și înapoi ca să reflecte lumina.

— Cunoști pietrele prețioase? Excelent!

Dethic a căzut pe gânduri cu o expresie încruntată pe chip.

— Să nu mă minți! Spune-mi adevărul! Sunt lacrimi de stele?

Mi-am înăbușit un suspin. Totul s-ar fi putut termina acolo. Aș fi mințit, aș fi susținut că pietrele sunt false și mi-aș fi încercat norocul cu Relos Var. Insă Dethic îmi ținea gaeșul, o bucată din sufletul meu prinsă în talismanul de metal din mâinile lui. însemna că eram obligat să mă supun poruncilor rostite cu voce tare. Ca majoritatea sclavilor gaeș, urmam o serie de porunci care aveau o putere perpetuă. Mi se interzicea să evadez, să-mi omor stăpânul sau să nu ascult de cerințele proprietarului meu (deși ultima mi se părea inutilă). Nu mi se impunea sub nicio formă să anticipez nevoile stăpânului meu sau să fiu atent la interesele lui. Ambiguitățile puteau fi exploatate.

Toată această poveste sordidă s-ar fi sfârșit rapid dacă nu mi s-ar fi *poruncit* să spun adevărul.

M-am uitat iar la diamante. Nu aveau cusur, erau perfecte, tăiate de mâini antice, dibace, în forme ce deviau lumina în toate

direcțiile. Parcă te-ai fi uitat la o stea adevărată, prinsă și închisă într-un diamant.

Am desfăcut săculețul de catifea. Toată lumea a auzit cum colierul atinge fundul cu un zăngănit. Nimeni nu a băgat de seamă că brățările de aramă îmi dispăruseră de la încheieturi.

Mă pricep *de minune* să ascund lucruri.

— Sunt veritabile.

I-am întins săculețul lui Dethic. M-am scărpinat pe ceafa, atât cât îmi permiteau cătușele. Am folosit mișcarea ca să agăț bijuteriile furate de propriul lanț, ascunzându-le bine sub păr.

Gata! Atât timp cât Dethic nu-mi descoperea înșelăciunea, fusesem vândut Frăției pentru nici mai mult, nici mai puțin decât niște brățări de aramă.

Nu că sufletul meu ar fi valorat mai mult, dar, pe toți demonii, dacă aș fi lăsat ocazia să-mi treacă pe sub nas!

Lordul Var le-a vorbit noilor mei stăpâni:

— Onorați membri ai Frăției, întotdeauna ne-am bucurat de relații bune. Nu primejduiri prietenia dintre noi pentru un sclav!

Vanteul nu și-a schimbat expresia când i-a replicat:

— Nu ai nimic din ce ne dorim.

S-a întors spre Dethic apoi.

— Ți-ai primit plata. Dă-ne gaeșul!

— Nu i-1 da! a poruncit Relos Var.

Dethic a șovăit.

Vanteul manol a zis:

— Acum nu mai e treaba ta.

— II vreau pe băiat, a insistat Relos Var.

Vanteul a rânjit.

— Poate ar trebui să trimiți mai întâi niște cadouri ca să-i arăți că vrei să-i faci curte.

Aerul părea că fierbe între cei doi bărbați. M-am întrebat dacă Frăția Neagră mă cumpărase doar ca să nu-1 lase pe Relos Var să pună mâna pe mine. Opțiunea mi s-a părut foarte probabilă dacă nu știau cumva cine sunt cu adevărat și că Piatra Cătușelor îmi atârnă la gât.

Dacă... Acel „dacă” mă chinuia îngrozitor. Am simțit un gol în

stomac. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă aflu în mijlocul unui joc al puterilor. Pe toți zeii, nici acolo nu scăpăm de politică! Mă săturasem de politică. Dacă aș fi putut pleca... Nu îndrăzneam să folosesc cuvântul „evada”, nici măcar în minte. Gaeșul m-ar fi sfâșiat în clipa în care m-aș fi gândit să evadez.

Var a continuat:

— Ai habar cu cine stai de vorbă?

Vanteul a zâmbit.

— Ți-am folosit numele, nu?

— Atunci, ai face bine să te potolești cu obrăznicia asta!

Vanteul a ridicat din umeri.

— Băiatul nu e al tău și nu va fi niciodată. De ce nu te întorci înapoi la căutat virgine yorish? Trebuie să existe pe undeva în munți o fecioară de opt ani care le-a scăpat lingăilor tăi.

Un sunet ca al blocurilor de granit ce se freacă unul de altul s-a insinuat dinspre roba cu glugă a celui mai scund membru al Frăției: *râdea.*

Dethic a întins mâna șovăind, ținând medalionul-șoim ce conținea o bucată din sufletul meu. Cei doi bărbați întorși cu fața la el s-au holbat la

36

NĂPASTA REGILOR

pandantiv de parcă ar fi vrut să-l înhațe din pumnul negustorului de sclavi, fie că îl plătiseră, fie că nu.

— Ai făcut o greșeală gravă, tinere vante, l-a avertizat Relos Var. O să te țin minte.

Vanteul a schițat un zâmbet răutăcios și aproape sălbatic.

— Fără „tinere vante”, te rog! Dușmanii de moarte ar trebui să-și zică doar pe nume.

— Asta crezi tu că ești? Dușmanul meu de moarte? Suptul la țâțele Thaenei chiar te-a făcut să vrei o moarte rapidă și urâtă.

Relos Var îmi dădea senzația că se amuză foarte tare la acest gând.

— Păi, ia zi, cum te numești, atunci?

— Teraeth.

Ochii van teului au sclipit* și pe chipul lui a apărut o satisfacție batjocoritoare. Nu știam de ce vanteul îl ura așa de

tare pe Var, dar nu se ferea s-o arate. Am început să mă dau înapoi, nu ca să fug, ci pur și simplu ca să ies din zona conflictului.

— Teraeth, a repetat Relos Var. Nu prea ai culoarea acelei familii... Doar dacă...

Ochii i s-au mărit și triumful s-a văzut în ei.

— Nu ești doar arogant, ci și prost. Tatăl tău, Terindel, nu e aici ca să te salveze, copile vante, și nu te poți pune cu cei ca mine.

— Terindel nu e aici, a rostit vanteul cu glas oribil, dar eu sunt. Și îmi voi proteja fiul, vrăjitoriile.

Magul s-a uitat spre persoana care vorbise și pe frunte i-a apărut mai întâi o cută de furie, apoi una de recunoaștere.

— Khaemezra. Isteț! Foarte isteț!

— A trecut ceva vreme, Relos.

Cuvintele puteau fi considerate prietenoase dacă nu ar fi fost rostite cu un glas de gheață.

— Am putea să ne ajutăm, înaltă Preoteasă. Țelurile noastre nu sunt chiar atât de diferite.

— Biet copil, așa crezi? Ești un prost... Dar, pe de altă parte, întotdeauna ai confundat moartea cu dispariția.

Bărbatul a privit-o pe sub sprâncene. Expresia de pe chipul lui anunța un mârâit furios.

* A nu se înțelege în sens literal.

— Tu, dintre toate ființele, ar trebui să înțelegi ce înseamnă ca un lucru să fie inevitabil.

— Poate problema reală e că eu înțeleg mai bine decât tine.

Relos Var nu avea cum să o privească în ochi pe bătrâna care nu-și trăsese deloc gluga în sus, dar mi-am închipuit că se holbau unul la altul. Relos Var părea hotărât să ducă până la capăt lupta dintre voințele lor și nu și-a smuls privirea de la ea nici măcar o clipă.

Bărbatul s-a cutremurat și a întors capul.

Un țâțâit a ieșit de sub glugă, urmat de un chicotit sec și o bolboroseală de neînțeles.

Relos Var s-a uitat din nou la Teraeth.

— Lucrurile între noi nu se termină aici.

— Sper din inimă să fie așa! a încuviințat Teraeth.

A rânjit ca un lup, fără să arate nici urmă de spaimă.

Relos Var s-a răsucit spre mine.

Expresia lui m-a luat pe nepregătit: nici frustrare, nici milă, nici poftă trupească și nici măcar resemnare. Ura fierbea în ochii negri. Pizma ardea, în privirea lui n-am zărit nicio promisiune că mă va scăpa și nici vreo ofertă de salvare. Oricare i-ar fi fost interesul să mă cumpere, acesta se învârtea în jurul unui miez de ranchiună.

Nu îmi era prieten.

— Acum te-am găsit, mi-a șoptit el. Am văzut ce culoare are sufletul tău.

Pe buze mi-au venit zeci de replici usturătoare, dar sub căutătura lui otrăvitoare, toate vorbele mi-au rămas în gât.

Relos Var s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere.

Chiar și printre membrii Frăției Negre ușurarea a devenit vizibilă când a plecat, ca și cum norii se răsfiraseră, lăsând soarele să apară.

Secundele se scurgeau greu și nimeni nu scotea o vorbă.

Teraeth s-a scuturat primul de vălul de spaimă. A smuls medalionul dintre degetele tremurânde ale lui Dethic.

— Scoate-i chestiile alea!

— Eu... Ce? Ce chestii?

Dethic se holba spre ușă. Pe fața lui se întipărise groaza. O fascinație îngrozitoare, rezervată în mod obișnuit distrugerilor lăsate în urmă de un demon ieșit din minți.

Teraeth l-a ciupit pe eunuc de umăr.

— Cătușele, Dethic. Cătușele. Un sclav gaeș nu are nevoie de fiare.

38

NĂPASTA REGILOR

Dethic a tresărit și și-a venit în fire.

— Poftim? Ah, da, mă iertați! îndată.

A scotocit după chei în punguța de la curea și mi le-a scos.

M-am strâmbat când cătușele s-au desprins. Stătusem atâta timp în lanțuri, încât simpla eliberare mi-a provocat durere, doar

că diferită.

— Relos Var nu e furios pe tine, Dethic. Stai departe de el pentru o vreme și, curând, va uita de tine! i-a explicat Teraeth. Vezi dacă stăpânii tăi te lasă să pleci o perioadă!

— Sigur, sigur!

Dethic încă arăta uluit.

— Mă duc să vă aduc trăsura.

S-a împiedicat când a ieșit fugind din cameră.

Cei trei membri ai Frăției Negre și-au îndreptat atenția spre mine.

— Cine sunteți? am întrebat.

Teraeth a râs pe înfundate.

— N-ai fost atent?

— Am auzit numele. Frăția Neagră. Pentru mine nu înseamnă nimic.

A treia siluetă a vorbit într-un târziu, cu un glas feminin, mătăsos, aproape torcând ca o pisică.

— Dacă ești în Quur și vrei să furi ceva sau să bați pe cineva, găsești mulți binevoitori să o facă în locul tău. Dar dacă vrei să omori pe cineva, în liniște și fără mare tam-tam, dacă vrei să te asiguri că rămâne mort...

A lăsat neterminat sfârșitul frazei.

Mă simțeam slăbit și supărat, dar și dornic de puțină ceartă.

— Preotesele din Thaena ar putea avea ceva de spus cu privire la cei care rămân morți.

Bătrâna cu gluga trasă pe ochi a scos o amuletă de la gât: o piatră neagră dreptunghiulară, încadrată de trandafiri roșii și fildeș — simbolul discipolilor Thaenei.

M-a trecut un fior pe șira spinării. Există mulți care nu se gândesc la Al Doilea Văl ca la un giulgiu diafan, ci ca la un portal necunoscut către ținutul Thaenei. O ultimă poartă pe care nimeni nu intră vreodată, ci doar iese; o călătorie pe care numai Cei întorși o fac pentru a începe ciclul din nou ca bebeluși miorlăitori. Biserica Thaenei se putea lăuda doar cu câțiva credincioși cu adevărat devotați, dar era respectată pretutindeni, fie pentru a evita atenția ei, fie pentru a cere favoruri de la stăpâna ei. *Adu-mi înapoi copilul! Redă-mi familia! Dă-mi-i înapoi pe cei pe care îi iubesc!*

Asemenea rugăciuni rămân fără răspuns. Thaena este o zeiță rece ca gheața.

Iar Relos Var îi spusese Khaemezrei „înaltă Preoteasă”.

— Preoții Thaenei, dar și preotesele pot hotărî cine rămâne mort, mi-a explicat Teraeth. Din motive neștiute, Doamna Palidă rareori e de acord să îi întoarcă pe cei pe care i-a luat.

— Dar preoții Thaenei poartă alb, nu negru…

In regulă, recunosc: argumentele mele nu s-au numărat printre cele mai iscusite.

Singurul răspuns al lui Teraeth a fost un hohot de râs nemilos.

Khaemezra s-a întors cu spatele fără să comenteze și a ridicat brațele. A pocnit din degete, iar din vârfurile lor au țâșnit fire de lumină care au dat naștere unui portal mare, făcut din jurubițe complicate de magie strălucitoare. Luminile au sclipit, apoi s-au micșorat. Prin deschizătură, am zărit un pământ galben, ciudat. Aburul ieșea din gropi și o ceață lăptoasă și groasă învelea tărâmul umed.

Am așteptat, dar Khaemezra nu a pășit prin el. Teraeth a luat-o înainte, dar s-a oprit când femeia a ridicat mâna. Bătrâna a numărat pe degete vreo zece secunde, apoi a gesticulat de parcă ar fi tras o cortină. Portalul s-a prăbușit și a dispărut.

Teraeth s-a întors spre ea.

— De ce nu folosim poarta?

— Fiindcă Relos Var se așteaptă să o facem.

Khaemezra s-a întors spre al treilea membru al Frăției.

— Kalindra, după ce plecăm, ia trăsura și poartă-i pe câinii lui Relos Var aiurea, în caz că îi vine vreo idee să conteste vânzarea! Ne întâlnim mai târziu.

Femeia a făcut o plecăciune.

— După cum dorești, Mamă.

Apoi și ea s-a întors și a plecat.

Vanteul manol care îmi ținea gaeșul, Teraeth, și-a îndreptat privirea spre mine. Nu mi-a părut prea încântat de ce a văzut.

— Nu arăți deloc potrivit să ieși în lume, nu?

— Tu când te-ai uitat ultima oară în oglindă?

Vanteul s-a încruntat, după care și-a desfăcut roba. Pe dedesubt, purta pantaloni negri și o tunică brodată din mătase subțire, foarte asemănătoare cu o misha din Quur.

Teraeth mi-a întins roba.

— Poți să mergi cu rana aia de la gleznă?

— Dacă trebuie...

Chiar în clipa în care am rostit cuvintele, am simțit că mă lupt deja să-mi păstrez echilibrul.

Vanteul i-a aruncat mamei lui o căutătură exasperată. Silueta micuță s-a apropiat de mine șchiopătând și mi-a atins piciorul cu mâna.

Durerea și febra au cedat.

La fel de repede, rana de la picior și urmele de bici de pe spate s-au vindecat și ele. Zgârieturile mici și vânătăile căpătate în cele trei luni de călătorie din Quur în Kishna-Farriga au dispărut. Capul mi s-a limpezit după ce a scăzut febra și vederea mi-a revenit la normal.

— Eu... Mulțumesc!

— Chiar nu e cazul. Nu ne ești de niciun folos așa beteag.

M-am încruntat.

— Unde ați găsit colierul? E imposibil să existe două...

Teraeth m-a înhățat brusc de braț.

— Îți voi explica o singură dată. Bărbatul acela, Relos Var, nu te vrea pe post de jucărie în seraiul lui și nici nu-i pasă cine e stăpânul tău. El te vrea mort. Va face tot ce îi stă în putere, va ucide pe cine trebuie, ca să te termine. Prezența ta ne pune viețile în pericol.

— De ce? Nu l-am mai văzut înainte. Nu înțeleg.

— Iar eu n-am timp de pălăvrăgeli. Așa că respectă-mi poruncile fără să mai întrebi nimic!

— Ai gaeșul meu la tine. Oricum n-am de ales.

S-a holbat o clipă la mine de parcă uitase ce înseamnă șoimul din argint pe care îl ținea strâns în pumn. Mi-a zâmbit răutăcios.

— Bun! Să mergem, atunci!

4: BURTOSUL

(Povestea lui Talon)

Lumina primilor zori picta cerul în nuanțe de ametist și transforma fuioarele ca de curcubeu ale vălului Tyei în stihii pe jumătate închipuite. Cele mai multe prăvălii se închideau noaptea, dar proprietarul casei de amanet și tăinuitorul lucrurilor furate pe care localnicii îl porecliseră Burtosul* nu dădea doi bani pe timp. Două opaițe îi luminau prăvălia înghesuită, în vreme ce obiectul cel mai prețios al bărbatului, o lampă cu ulei hrănită din sacrul Templu al Luminiif, stătea la dreapta lui. Picturile în ulei erau răspândite pe masa tocită din lemn de tec pe care o folosea ca birou. Pânzele și pensulele se odihneau pe un șevalet, alături.

Când picta, Burtosul se cufunda într-o lume a frumuseții și a luminii, departe de realitatea urâtă din Cercul Inferior. Picta din amintire și o facea toată noaptea.

Oricum, clienții lui veneau numai pe întuneric.

Burtosul tocmai lăsase deoparte picturile când se auzi clopoțelul de la poarta dinspre alee. Intră Cioară, arătând de parcă o armată de Gardieni se afla pe urmele lui. Proprietarul prăvăliei se încruntă.

* Fiecare înscris al datoriilor și al taxelor plătite Casei D'Erinwa menționează numele acestui proprietar de casă de amanet drept... Burtosul. N-am găsit niciun alt document cu un nume diferit.

* Templul Luminii este dedicat Misterelor Vishai, considerate un fel de credință heterodoxă într-o zeitate solară numită Selanol, care moare și învie odată cu trecerea anotimpurilor. Religia este foarte populară în Eamithon, dar privită ca o bizarerie în orice altă parte.

Nu-l mai văzuse niciodată pe băiat atât de speriat.

Cioară păși înăuntru, aruncă o privire în spate și se cutremură când închise ușa. Se opri cât să frece capul unei statui Tavris, zeul gras al negustorilor și al profitului, aproape geamănul Burtosului. Gestul era instinctiv, aducător de noroc, cică.

— Te-a dibuit garda, băiete? strigă bărbatul.

Cioară se holbă la el, șocat, apoi râse nervos.

■ — Nu, nimic de felul ăsta.

— Sigur? Ești alb ca varul la față și te porți de parcă o haită de câini din iad ar fi pe urmele tale.

Burtosul se încruntă.

— Sper că nu vii cu afaceri necurate în magazinul meu, băiete, nu?

Cioară se uită în jur, la încăperea plină cu fleacuri ciudate, artefacte de tot felul, cutii cu bijuterii, arme, haine și mobilă. Fiindcă nu zări niciun client, se apropie de biroul proprietarului. După câțiva pași, starea de spirit i se schimbă. Intre vechea sirenă sculptată, șparlită de pe o corabie de pirați zheriaso, și bufetul din argint khorveshan la mâna a doua, spaima lui Cioară se transformă în mânie. Când ajunse lângă masă, era deja livid de furie.

— Burtosule, mă jur... Dacă mi-ai înscenat ceva, te agăț de căpriori cu mațele pe care ți le scot din pântecul ăla al tău mare și gras...

— Hei! Băiete, ce s-a întâmplat? Nu te-aș trăda niciodată!

Burtosul ridică o mână în semn de împăcare. Pe cealaltă și-o puse pe arbaleta pe care o ținea sub masă în vederea „târguielilor” dificile, dacă era cazul.

Cioară își mișcă mâinile, își trecu palmele peste manșete și scoase brusc două cuțite.

— Le-ai mai spus și altora despre Casa Kazivar. Cineva era deja acolo.

Burtosul se uită fix la cuțite.

— Ascunde alea, Cioară! Mereu am făcut afaceri bune împreună, nu? Chestia cu Casa Kazivar îți aparține. Iar pontul l-am primit dintr-o sursă de încredere...

— Ce sursă? Cine ți-a zis despre casă?

— Nu-ți pot spune asta! E o sursă bună. De încredere. Nu m-a dezamăgit niciodată. Și de ce te-aș da în gât la alții? Profitul meu unde-ar mai fi? Pe deasupra, știu ce mi-ar face Dansatorii-umbră dacă ar crede că umblu cu turnatul.

Cioară se încruntă, dar își coborî cuțitele.

— Era cineva acolo când m-am dus, zise el.

— Dansatori-umbră?

— Eu...

Cioară își mușcă buza.

Scoase inelul cu chei de la curea, jucându-se cu benzile. începu să le numere. Pe cele din chiparos, din tec, lemn tung și bambus. Benzile se loviră unele de altele.

— Nu! Nu era unul de-al nostru.

— Și-atunci, cine?

— Nu știu. Omorau pe cineva, dar n-am apucat să-i văd la față.

— Chiar așa? Erai alb ca varul când ai intrat.

Și îngrozitor de speriat pentru cineva care n-a văzut nimic, își spuse Burtosul în sinea lui.

Cioară ridică din umeri.

— M-au împiedicat urletele. N-am vrut să văd ce anume le provoca.

Bărbatul gras se opri și înclină capul în direcția adolescentului.

— Dacă n-ai văzut nimic și n-ai luat nimic, ce cauți aici? Asta nu e loc caritabil pentru băieții orfani și, chiar dacă ar fi fost, ți-ai găsit deja un protector.

Cioară schiță un zâmbet și își vârî la curea inelul cu chei.

— Dar n-am zis că n-am găsit nimic. Șoricica m-a pregătit mai

bine de-atât.

Scoase punguța de la curea și o scutură.

— Așa te vreau! rosti Burtosul. Vino cu ea aici să cântăresc metalul!

Cioară ocoli biroul, văzu șevaletul și pânzele și fluieră ușor. Așeză punguța pe masă.

Burtosul zâmbi la reacția băiatului.

— îți place?

Proprietarul prăvăliei tresări surprins când observă roșeața din obrajii băiatului.

— Da! E... ăăă... e grozavă!

— Asta se duce la clubul Vălul Sfâșiat. încă n-am terminat-o. Mai vreau o ședință cu fata nouă. Cum o cheamă? Miria? Sau așa ceva...

— Morea, îl corectă Cioară, holbându-se întruna, de parcă n-ar mai fi văzut țâțe până atunci, ceea ce era puțin probabil având în vedere trecutul lui.

Burtosul chicoti și își scoase lupa de bijutier din roba pătată. De data asta, Cioară venise cu o pradă deosebită, mai bună. Numai inelul din rubin cu sigiliu prețuia câteva mii de coroane dacă găsea cumpărătorul potrivit.

— Nu e deloc rău. Iți dau 400 de cupe pentru tot.

— 400? Doar 400?

44

NĂPASTA REGILOR

Cioară îl privi cu scepticism.

— E un preț bun.

Era un preț mârșav, și Burtosul o știa, dar Cioară nu găsea un loc mai bun și mai sigur ca aici.

— N-am fost întotdeauna corect cu tine?

Cioară ridică o sprânceană.

— Burtosule, ăla e un *rubin.*

La naiba, trebuia să înceteze să mai creadă că băiatul era unul dintre nă- tăfleții ăia care habar n-aveau să facă diferența între un rubin și o bucată de cuarț roz! Cioară era o Cheie. Și, după cum îi explicase odată Șoricica, răposata lui profesoară, orice substanță din lume avea o aură distinctă. O Cheie își putea folosi vederea ca să spună dacă o monedă e pictată cu plumb sau e aur adevărat și, în cazul aurului, să îi ghicească și

puritatea. Dacă un coate-goale de adolescent fusese suficient de isteț să păstreze mostre de bază, ar fi putut să le folosească și ca să identifice pietrele prețioase pe care le furase'*. La naiba cu șmecheria băiatului, căci nu-i ajuta deloc afacerile!

— Nu e rubin, ci spinel, îl corectă Burtosul. Cald la atingere.

Cioară înjură și se răsuci pe jumătate.

— Pe sfânta Taja! Se potrivește cu banda pură, Burtosule. Corvina are un cercel de rubin, unul adevărat, așa că nu mă aburi!

Burtosul își șterse colțurile gurii și se uită la băiat. Cioară era înalt, mai înalt decât oricine cunoscut de el, și încă nu terminase cu crescutul. Mai drăguț decât orice ai fi văzut în afara unei case de plăceri. Trupul lui era o reclamă umblătoare a descendenței străine. Sigur, Cioară își vopsise părul în negru — fie deoarece credea că părul negru se potrivește cu numele său, fie pentru că avea cine știe ce prostii în cap că așa s-ar adapta mai bine la lumea din jur —, dar Burtosului i se părea că arată ca un idiot. Partea amuzantă era că, în pofida înfățișării lui, Cioară chiar avea talentul să dispară ca măgarul în ceață dacă nu își păstra vigilența. Burtosul nu pricepuse niciodată cum un băiat ce ieșea din tipare putea să fie așa de bun la furișat.

Poate că unii oameni se nășteau să fie hoți.

— Dacă nu te superi că-mi bag nasul, schimbă Burtosul subiectul, lucrezi cu mine de când Șoricica a plecat pe lumea cealaltă. Cât să fie? Trei ani?

Cioară ridică din umeri.

' Ideea aici e că Dansatorii-umbră sunt destul de sofisticați ca să-i antreneze pe cei cu talent, dar nu suficient de avansați ca să-și pregătească elevii să memoreze semnăturile tenye. Au atâta cunoaștere cât să fie folositori. Nimic mai mult.

— Așa, și?

— Cel mai adesea, pe puști îi trădează faptul că își cheltuiesc banii prea repede. Chiar și Gardienii sunt destul de deștepți să observe când vreun derbedeu prea mic să muncească își face de cap prin Orașul de Catifea. Insă tu, nu. Tu nu cheltuiești nici măcar o monedă, așa că Gardienii și vânătorii de vrăjitori nu vin niciodată după tine. Din câte îmi dau seama, sigur ai o avere

ascunsă pe undeva. De ce un băiat de vârsta ta are nevoie de atâția bani? Ai de gând să te cari?

Cioară își încrucișă brațele la piept, dar nu răspunse.

Burtosul dădu din mână a lehamite.

— In fine! Nu e treaba mea.

— N-o fac pentru mine.

Burtosul se opri și îl privi lung pe Cioară. Ghicise că n-o facea pentru el. Tipii din gașca Dansatorilor-umbră nu trebuiau să-și cunoască numele reale, dar, chiar și într-un oraș cu un milion de oameni în anotimpul secetos, locuitorii unui cartier sigur se întâlneau la un moment dat. Fiindcă Burtosul își alegea modelele pentru picturile sale din casele de plăceri ale cartierului, existau puține pe care să nu le fi vizitat. Știa că numele adevărat al lui Cioară e Kihrin. Știa că tatăl lui adoptiv e un muzician orb pe nume Surdyeh, care abia o duce de azi pe mâine, cântând la clubul Vălul Sfâșiat. Și mai știa că Cioară nu vrea banii pentru el, ci pentru ca Surdyeh să poată renunța la o viață chinuită, de cântat neîntrerupt cu degete artritice. Burtosul devenea sentimental când se gândea prea mult la asta.

Uneori, era tentat să-l lase pe puști în pace, dar reușea mereu să treacă peste acest impuls.

Burtosul își vârî capul între umeri și încuviință.

— Bine! Da, în regulă! înțeleg. Ești un copil bun, Cioară. Să nu lași pe nimeni să-ți spună altceva doar pentru că mama ta nu a fost de-a locului! Vrei să-ți trimit banii ca de obicei?

— Așteaptă! încă nu ne-am înțeles asupra prețului. Aș vrea să-ți mai arăt ceva...

Clopoțelul dinspre stradă se auzi și cineva intră în prăvălie. Burtosul văzu cine e și gemu.

O voce strigă din fața magazinului, apoi un adolescent înaintă umflat ca un păun.

— La naiba dacă nu e chiar frumușelul meu preferat! Iți dai nurii pe metal, Cioară? Am o suliță care ar avea nevoie de puțină lustruire.

46

NĂPASTA REGILOR

Se apucă de vintre ca să se asigure că Cioară înțelesese bine aluzia.

Cioară nu întoarse capul ca să se uite la nou-venit, dar Burtosul băgă de seamă că încheieturile băiatului se albiseră strângând marginea mesei cu putere.

— Burtosule, data viitoare când Prințesa face pisoi, vrei să-ți aduc vreo doi? Prăvălia ta pare să aibă o problemă cu șobolanii, rosti Cioară.

Clopoțelul sună din nou, și mai mulți adolescenți apărură în spatele primului.

— Băieți, nu uitați unde vă aflați! Fără cafteală aici! îi avertiză Burtosul pe toți.

— A, ne distram și noi puțin! Nu-i așa, Cioară?

Liderul găștii era un pungaș înrăit, crescut pe străzi, doar cu câțiva ani mai mare decât Cioară. Burtosul întâlnise o sută ca el pe parcursul carierei sale: hărțuitori și sadici, care credeau că simplul fapt de a te număra printre membrii Dansatorilor-umbră te apără de orice nelegiuire. Mai devreme sau mai târziu, cei mai mulți dintre ei își învățau lecția, adesea în lanțuri. Unii nu mai apucau. Șmecherașul își îndreptă mâna stângă spre spatele lui Cioară.

Mâna dreaptă îi lipsea.

— Atinge-mă, Dihorule[1], și te las și fără cealaltă mână! se răsti Cioară, scoțând deja din mâneci cele două cuțite.

— De câte ori să-ți mai spun? Mă cheamă Faris!

Totuși, Faris își retrase mâna.

Cioară nu zâmbi.

— Fie! Pentru mine, oricum vei rămâne întotdeauna un dihor.

— Am zis fără *cafteală* aici! zbieră Burtosul când cei doi își pregătiră armele. Amintiți-vă unde vă aflați!

Faris și Cioară aveau un trecut tulbure. Și mai rău, pe vremuri fuseseră prieteni. Deși ceva le stricase amiciția, lăsând loc unei uri de moarte, Burtosul nu aflase niciodată despre ce fusese vorba. Poate era simplă gelozie: Cioară devenise un bărbat chipeș și trecuse cu brio antrenamentul de Cheie, în timp ce Faris, nu. Umblau zvonuri și mai urâte despre cele întâmplate cu privire la Șoricica și moartea ei. Zvonuri pe care Burtosul nu prea voia să le creadă.

Faris izbucni în râs și își ridică mâna întreagă, dar și ciotul.

— Da, sigur! Nu ne batem. Nu vrem decât să facem afaceri. Am șparlit niște metal prețios de la câțiva negustori pe care unul dintre băieții mei i-a amețit la Butoiașul Drept.

[1] în original, *Ferret* (n. tr.).

Cioară îl privi furios.

— Grozav! Atunci, de ce nu-ți termini afacerile, ca să te cari?

Faris zâmbi ironic.

— Doamnele mai întâi.

— Am terminat.

Cioară se uită spre Burtosul.

— Ca de obicei va fi în regulă.

Băiatul se răsuci pe călcâie să plece, dar după ce făcu doi pași, se opri cu mâna la curea, cuprins de furie.

Burtosul băgă de seamă că Faris legăna între degete săculețul lui Kihrin, zâmbind atât de larg, că pielea de pe față stătea să crape.

— Ia uitați ce-a pierdut frumușelul!

— Dă-mi-o *înapoi,* Șobolanule!

— FĂRĂ CAFTEALĂ!

Unul dintre băieții lui Faris se vârî între Cioară și Faris, care hohoti și desfăcu săculețul. Inelul cu chei se rostogoli pe podea, alături de o piatră prețioasă verde învelită în argint.

— Aaa... ia te uită ce avem aici! Un lanț drăguț. L-ai păstrat pentru viitorul tău iubit? îl tachină Faris, ținând piatra verde deasupra capului.

Cioară îl lovi între picioare pe golanul lui Faris și îl împinse într-o parte. Un alt adolescent scoase o bâtă de sub mantia sa sălii și se repezi să-i ia locul primului.

Burtosul hotărî că suportase destul.

— La naiba!

Băiatul cu bâta țipă când săgeata unei arbalete i se înfipse în braț.

Toată lumea încremeni.

— Pe boașele lui Bertok! strigă Faris spre Burtosul. *Ai tras* în el.

— AM SPUS FĂRĂ CAFTEALĂ! zbieră din nou Burtosul, fluturând arbaleta deasupra capului ca pe un steag.

Faris îi aruncă o privire lui Cioară.

— El a început.

— Am fost și eu aici, nătăfleț smintit ce ești. Să furi de la Dansatorii-umbră? Ți-ai ieșit din MINȚI?

— Glumeam...

— Mâna mea! Mâna mea!

Băiatul gemea pe podea.

48

NĂPASTA REGILOR

— Hai, termină cu văicăreala! îl certă Burtosul. N-am atins nimic important. Scoală-te și caută o casă albastră unde să te vindeci, înainte să fii nevoit să dai explicații despre rana ta!

Faris gemu și înfipse un deget în pieptul lui Cioară, de parcă ar fi fost o armă fatală.

— Ai face bine să-ți păzești spatele, Cioară! Am prieteni. Prieteni importanți. Să nu crezi că am uitat ce-ai făcut.

— Și tu la fel, Dihorule! mârâi Cioară.

II amenință pe Faris cu două degete.

— Teacă nu e așa de înțelegător ca garda orașului. Nu se va mulțumi doar cu o mână pentru că ai furat de la Umbre. Aia sunt ai mei.

Faris gemu și aruncă piatra și inelul cu chei pe masă. Scos din minți, trânti săculețul din piele pe podea și îl călcă în picioare, după care ieși din prăvălie însoțit de prietenii săi.

Burtosul nu rosti niciun cuvânt. Reîncărcă arbaleta și o vârî din nou sub birou. Apoi observă lanțul. întinse mâna spre piatră cu degete tremurânde, ținându-și răsuflarea și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Pe Laaka născută din valurile mării, Cioară... De unde îl ai?

Ridică piatra verde și îi admiră scânteile și strălucirea în lumină.

Cioară culese săculețul de pe podea și își recuperă inelul cu chei.

— Știi de unde.

— Serios?

— Da. E celălalt lucru despre care voiam să vorbesc cu tine. Mi-aș fi dorit ca Faris să nu-1 fi văzut. Pare valoros.

Burtosul încuviință din cap.

— Foarte valoros.

Adolescentul își mușcă buza de jos.

— Crezi că poți să-I vinzi?

Burtosul rânji.

— Dacă pot să-l vând? Ce întrebare! Asta, băiete, ASTA e o piatră tsali, o piatră prețioasă vante specială, magică. Singurul lucru mai prețios decât ea e o lacrimă de stea, dar nimeni n-are destul metal în cufere ca să cumpere așa ceva, chiar dacă ai face rost de ea.

— Nu mai spune! Dar Corvina avea un lanț numai cu lacrimi de stele.

Burtosul pufni.

— Ești mult prea deștept ca să crezi toate balivernele ei. Corvina te poate face să crezi că e regina de mult dispărută a Kirpisului dacă o lași să trăncănească.

Bărbatul dădu din mână.

— In fine, asta e mai bună decât o lacrimă de stea. E ceva ce pot vinde.

— Dar metalul care o învelește nu e argint. Am verificat deja, recunoscu Cioară. Nu-mi dau seama ce e.

— Aș pune rămășag că e platină, spuse Burtosul. Nu se găsește prea des aici. E nevoie de un Om Roșu să pună de un foc suficient de fierbinte cât să topească minereul brut. Așa cum fac drusienii. E o chestie scumpă... Insă piatra...

— Nu e smarald. Arată ca metalul... nimic din ce am mai văzut.

— Băiete, dacă ai fi venit aici și mi-ai fi zis că ai reușit să identifici piatra, aș fi știut că e un fals. întotdeauna am bănuit că pietrele tsali nu pot fi găsite în afara ținuturilor vante, dar eu nu sunt Cheie, ca tine. Cei mai mulți ar presupune că e un diamant.*[1] Tare ca diamantul totuși?

— Ca diamantul? Așa de valoroasă?

Cioară părea impresionat.

— Da, da, da! Există colecționari în Cercul Superior care nu numai că ar plăti pentru o asemenea piatră, dar nici nu ar îndrăzni să întrebe de unde provine.

Zâmbetul Burtosului păli câteva momente când își dădu seama că se purta ca un idiot. îi arătase băiatului cât de încântat e, îi arătase că asta nu e un fleac oarecare purtat de târfe.

— Dar sunt distincte și ușor de urmărit. Fiecare piatră e unică, deoarece are propria istorie. Va trebui să procedez cu atenție.

— Și cum o poți urmări?

Expresia amuzată și sprânceana ridicată de pe chipul băiatului îi confirmară Burtosului gândul că își distrusese șansa de a cumpăra piatra pentru o sumă derizorie.

— Ei bine... se spune că fiecare piatră e magică. Are aura și semnul ei specific. Mă mir că nu ți-ai dat singur seama de așa ceva.

Cioară clipi des și păru că face un pas în spate, fără să se miște.

* Dar nu e diamant.
* Mai tare.

50

NĂPASTA REGILOR

— Poate mi-o fi scăpat.

— Oricum, vanteii nu sunt de acord ca muritorii să aibă pietrele lor, și nici prin cap nu-mi trece să întreb cum de știu asta de fiecare dată.

Bărbatul gras luă o decizie în sinea lui.

— îți dau 2 000 pentru tot. Pentru piatra tsali și restul.

Cioară păru că își face și el niște calcule.

— Vreau 5 000 de... coroane.

— Poftim? Ești într-o ureche?

— O vei vinde unui cumpărător pe care îl ai deja în minte pentru o sumă de zece ori mai mare.

— Prostii! 2 500, dar numai pentru că știu că nu vei da banii pe vin și pe curve.

— 3 000 și nu-i pomenesc nimic despre vânzare lui Teacă.

Burtosul chicoti.

— înveți, carevasăzică. Bine, batem palma! Ți-i trimit ca de obicei.

Bărbatul se opri și se aplecă spre băiat.

— Sau... îți dau 6 000 pentru tot, dacă mi le dai pe amândouă.

Cioară se holbă la el.

— Poftim?

— Haide, băiete! Te cunosc de când erai de-o șchioapă, un pui cu păr gălbui pe care Corvina îl plimba în lesă de parcă ai fi fost momeală pentru rechini. Crezi că n-am observat că un puiuț ca tine poartă o piatră tsali la gât? M-am oferit să o cumpăr de la Corvina, dar mi-a zis că nu e a ei ca să încheie o afacere. Inchipuie-ți! Corvina să rateze șansa de a se căpătui? Dar acum ești destul de mare ca să hotărăști singur, nu?

Cioară strânse din dinți.

— N-am... Nu e de vânzare.

— Văd ce încerci să faci pentru bătrânul tău. Iți dau 5 000 pentru diamantul verde și alte 5 000 pentru cel albastru învelit în aur pe care îl porți. Deja vorbim de suficienți bani ca să-ți scoți tatăl de aici și să trăiești și ca un prinț.

Cioară își duse mâna la gât, jucându-se cu ceva pe sub cămașă.

— De ce atât de mult?

— Pietrele vante sunt rare și, dacă le citesc semnele corect, cea pe care o porți e veche. 15 000. Nu vei primi o ofertă mai bună nicăieri. Haide, un

fleac de la mama care te-a părăsit nu poate valora mai mult decât ideea de a ieși din văgăuna asta, nu?

Adolescentul îl privea fix. Ceva din căutătura lui îl făcu pe Burtosul să se foiască stânjenit. Ceva din căutătura aceea nu era firesc, nu era sănătos. II facea să se simtă mic și jalnic.

Se întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate.

— Lanțul meu nu e de vânzare, repetă Cioară. 5 000 de coroane pentru restul. Primesc plata ca de obicei.

Fără alt cuvânt, plecă.

Burtosul sudui și privi lung după Cioară, enervat că-1 lăsase pe băiat să îl domine în asemenea hal. Intr-un târziu, oftă și se apucă să-și acopere lucrările înainte de a închide prăvălia. Curând, începu să cânte încetișor.

Avea o piatră tsali și avea și un cumpărător. Și ce mai cumpărător! Cunoștea un bărbat care răscolise toată capitala pentru bijuterii vante de toate felurile, fără să țină cont de prețul lor. Sigur avea să fie interesat de oferta lui.

Chiar foarte interesat.

5: PLECAREA DIN KISHNATARRIGA

(Povestea lui Kihrin)

În fața casei de licitații, am zărit în mijlocul străzii o trăsură prăpă- dită ca o tărtăcuță putredă. Lucrătura metalică era din email negru, lăcuit. Franjuri lungi și negri atârnau pe sub trăsură ca o fustă. O siluetă în robă neagră (posibil Kalindra) se cocoțase în față, ținând frâiele celor patru cai incredibil de masivi.

Și ei tot negri erau.

— Nu v-ați plictisit de culoarea asta? am întrebat.

— Urcă! mi-a poruncit Teraeth.

N-avea sens să mă opun. M-am cocoțat cu greu în trăsură. Teraeth a ajutat-o pe bătrână să urce după mine, apoi a suit și el.

— Am crezut că femeia cealaltă se duce să...

— Nimănui nu-i pasă ce crezi tu, a zis Teraeth.

Am simțit cum mă îmbujorez.

Cu șase luni în urmă, aș fi făcut ceva, aș fi spus ceva. L-aș fi rănit puțin, verbal sau fizic, dar cu șase luni în urmă — la naiba, cu două săptămâni în urmă — rahat... Am zărit șoimul de argint și lanțul înfășurat în jurul încheieturii lui. Putea să spună ce voia, să-mi dea orice fel de poruncă, atâta vreme cât avea gaeșul.

M-a luat prin surprindere când a ridicat o trapă din mijlocul podelei și a desfășurat o scară de frânghie.

— Coboară! mi-a poruncit.

Nu m-am împotrivit. Trapa nu ducea spre stradă, cum mă așteptam. Mai degrabă trăsura fusese poziționată deasupra unui capac cu grilaj, care ducea

la un sistem de canalizare străvechi, dar încă în funcțiune. Micul

tunel cobora direct, având o scară construită în lateral. Capacul fiind deschis, ne-am bucurat de o cale de evadare.

Numai sunetul mâinilor și al picioarelor pe treptele de fier de deasupra mă anunțau că Teraeth venea în urma mea. Cineva a închis grilajul sus, după care am auzit tropotul copitelor când silueta înfășurată în negru a dat bici cailor.

N-aș putea spune cât am mers și în ce direcție am apucat-o odată ce am atins fundul. Ochii mi s-au obișnuit cu bezna de cerneală a tunelelor de canalizare, dar multă vreme m-am bizuit doar pe simțul mirosului. Icneam din cauza duhorii. Să mă uit dincolo de Primul Văl nu m-ar fi ajutat: aurele începătoșate ale celei de-a doua vederi nu m-ar fi oprit să mă împiedic de vreo creangă îmbibată cu apă și să mă prăbușesc cu nasul în mizeria care plutea leneș în jurul nostru.

Teraeth mă lovea ușor într-o parte ori de câte ori trebuia să cotim.

Tunelul s-a lărgit tot mai mult, până am reușit să stau drept. Acolo, lichenii străluceau fosforescent, aruncând sclipiri delicate peste pereții scârboși. Nu puteai citi în lumina aceea, dar era suficientă cât să mă pot deplasa.

Aș fi dat orice pentru o torță prost făcută, care să fumege.

In cele din urmă, am cotit iar și am zărit razele soarelui. Un capac de canalizare se vedea în față, la capătul tunelului. Izul de apă sărată și de pește putrezit — aroma fermecătoare a portului — se combina cu duhoarea canalizării.

Teraeth a trecut pe lângă mine și a pus mâna pe un grilaj metalic mare. A tras de gratii fără să le scoată, împiedicând zăngănitul puternic. In acel moment, mi-am dat seama că Mama Khaemezra se află cu noi. Teraeth ne-a îndemnat să-I urmăm.

Am ieșit într-o alee din port. Nu ne-a observat nimeni. Cei care și-au îndreptat privirea spre noi din greșeală nu au dat

semne că ne consideră un grup mic și ciudat.

Khaemezra scăpase și ea de robă. II văzusem deja pe Teraeth procedând la fel, dar aceasta era prima mea ocazie să o cercetez pe fragila „Mamă” a Frăției Negre.

S-a dovedit o adevărată surpriză, fiindcă mereu crezusem că vanteii nu au vârstă.

Khaemezra era atât de cocoșată și de sfrijită din pricina anilor, încât nu depășea în înălțime o femeie din Quur. Dacă fiul ei, Teraeth, avea culoarea cernelii, ea era ca sugativa care înghite lichidul albastru. Pielea albă ca oasele se întindea fină și translucidă pe chipul ei. Părul rar, deschis la

culoare și uscat, lăsa să se vadă scalpul pătat al femeii. Ochii precum argintul viu — fără iris și fără sclerotică — îmi aminteau de cei ai unui demon. Nu mi-am dat seama dacă fusese urâtă sau frumoasă în tinerețe: avea atât de multe riduri, încât orice speculație devenise imposibilă.

M-am străduit să-mi înăbuș dorința nebună de a o întreba dacă bordeiul ei se găsește în fundul pădurii și dacă preferă coastele sau pulpele copiilor ei fripți. Dacă mi-ar *fi zis* că e nevasta lui Chertog, Suless, zeița trădării și a iernii, aș fi crezut-o fără să crâcnesc.

Khaemezra a băgat de seamă că mă holbez la ea și mi-a aruncat un zâmbet ridicol de știrb. Mi-a făcut cu ochiul și, dintr-odată, nu mai era o vante, *ci o* hoașcă bătrână, nevastă de pescar. Nu numai ea se schimbase, ci și Teraeth, care devenise acum un quuros oacheș, cu o cicatrice pe față și un trup pipernicit și obosit.

M-am întrebat cum arăt eu, de vreme ce puteam să jur că iluzia mă acoperea și pe mine.

Teraeth și bătrâna s-au privit lung, de parcă ar fi comunicat între ei fără vorbe. Teraeth a oftat și m-a apucat de braț.

— Să mergem!

Vocea lui era singurul defect al iluziei, și am sperat că nimeni nu va observa că glasul venea de undeva de deasupra „capului” iluziei.

— Unde mergem? am întrebat.

Teraeth s-a uitat urât la mine.

— încă n-am scăpat de primejdie.

Vanteul s-a strecurat în mulțime. După câțiva pași, mi-am dat seama că bătrâna, Khaemezra, nu venise după noi. Uitasem de ea și voiam să aflu dacă vine și ea cu noi, așa că m-am văzut nevoit să-l întreb pe Teraeth.

Nu prea mă bucurasem de noroc până atunci.

Teraeth m-a târât după el prin mulțime cu o viteză ametitoare. Simțul direcției mi se zăpăcise. Intr-un târziu am înțeles că ne îndreptăm spre una dintre corăbii. Teraeth m-a împins pe o pasarelă de acces la bord, trecând pe lângă marinari și un șir de sclavi în lanțuri. M-am luptat cu pornirea de a-l ucide pe stăpânul sclavilor, care îi ducea pe vas. Și oricum n-aveam nicio armă.

Atunci, am auzit un glas familiar:

— Ce pot face pentru voi?

M-am întors, uimit și mânios.

Era căpitanul Juval. Ajunsesem iar pe vasul *Nenorocirea,* vasul de sclavi care mă adusese din Quur în Kishna-Famga. Căpitanul Juval era bărbatul care poruncise

să mi se pună sufletul în lanțuri. Da, quuroșii puteau deveni sclavi, de obicei pentru a plăti niște datorii sau drept pedeapsă pentru cine știe ce fărădelegi, dar sclavii aceia nu trebuiau vânduți în afara granițelor imperiului. Quuroșii nu erau duși în sud și vânduți în Kishna-Farriga. Quuroșii nu erau duși în sud deloc.*'

Fusesem inconștient când mă vânduseră lui Juval și în timpul plecării mele din Quur. Nu aflasem niciodată de ce Juval încălcase legile din Quur ca să mă cumpere sau cât de mult plătise pentru mine. începusem să bănuiesc că Juval nu plătise nimic, că, de fapt, el dăduse metal ca să mă pună la vâslit pe galere și să mă muncească până la epuizare. Sarcină pe care încercase să o ducă bucuros până la capăt.

Căpitanul Juval nu se număra printre oamenii mei preferați.

Teraeth a făcut o plecăciune și a adăugat:

— Mulțumesc, căpitane! Mi s-a spus că sunteți persoana potrivită dacă ne dorim o călătorie rapidă până în Zherias.

Preocupat cu încărcarea mărfurilor noi, căpitanul Juval abia dacă i-a aruncat o privire vanteului deghizat.

— Câți sunteți?

— Trei, a răspuns Teraeth. Familia mea. Mama e slăbită. Am aflat că izvoarele de Saolo'oa din Kolaque ar putea fi o șansă pentru...

— 200 de monete pentru o cabină.

Juval a continuat să le acorde mai multă atenție mărfurilor decât conversației.

— Puteți să stați cât vreți acolo. Mâncarea costă douăzeci de monete de persoană pentru toată călătoria.

— *200* de monete? Asta e jaf pe față...

M-am îndepărtat cât ei se dondăneau asupra prețului și am găsit un colț liniștit, departe de marinari. Nimeni nu m-a recunoscut și nici măcar nu s-au uitat la mine. Aveam noroc.

Nu-mi venea să cred că mă întorsesem la bordul *Nenorocirii.* Asta da ghinion!

Nu, nu ghinion.

N-am crezut nicio clipă că toate astea sunt doar un accident. Totul se petrecea deliberat. Intenționat. Se vedea de la o poștă că Taja își vârâse nasul.

Zeița mea. Taja. Aș fi putut s-o ador pe Tya, pe Thaena, pe oricare dintre cei o mie de zei și de zeițe pentru care imperiul Quur era faimos. Dar nu, eu

* „A merge în sud" este un eufemism quuros pentru a muri. Bănuiesc că expresia datează de pe vremea împăratului Kandor și a încercării sale dezastruoase de a-și întinde imperiul spre sud, la tnanoli.

56

NĂPASTA REGILOR

mă oprisem la zeița șansei nemiloase, mofturoase, crude. întotdeauna crezusem că silise norocul să fie de partea mea, dar această presupunere părea acum culmea naivității.

Mă simțeam copleșit de presentimente rele și paralizante.

Am închis ochii și am inspirat aerul sărat și împuțit al portului, adunân- du-mi puterile. Dacă mă recunoștea cineva, dacă Teraeth sau bătrâna îmi puneau vreo întrebare despre *Nenorocirea* și echipajul ei, eram mort. Juval refuzase să-mi povestească în ce fel ajunsesem sclav: tocmai de aceea îmi

furase gaeșul. Imaginea lanțurilor aruncate în jurul sufletului meu, gaeșul care le permitea stăpânilor să mă controleze în orice clipă plutea deasupra mea, gata să lovească.

Am strâns piatra tsali de la gât. Mă lăsaseră să o păstrez doar pentru că negustorii de sclavi habar nu avuseseră că se află în posesia mea. Cunoșteam suficientă magie ca să-mi ascund cele mai valoroase bunuri (în fine, al doilea lucru de preț) la vedere. Poate Relos Var văzuse prin ceea ce (bănuiam eu) că e o simplă iluzie de bază*. Pesemne tocmai de aceea se arătase atât de nerăbdător să mă cumpere. Știam că obiectul e extrem de valoros — mai valoros decât lacrimile de stele pe care le furasem. Știam foarte bine ce erau dispuși oamenii să facă pentru a avea Piatra Cătușelor (un nume pe care, apropo, îl consideram din ce în ce mai puțin amuzant acum, când însuși sufletul meu se găsea încătușat).

După cum îmi închipuisem, nimeni nu mă controlase când plecasem cu Frăția. în definitiv, eram gol-pușcă.

Am oftat și mi-am strecurat mâna prin păr, eliberând colierul cu diamante pe care îl agățasem de lanțul cu piatra tsali. Lacrimile de stele nu erau magice, acum puteam să confirm asta. Nu, deloc magice, dar rare și prețioase, demne de bijuteriile unei coroane.

Dacă aveam dreptate în privința proveniență lanțului, exact asta erau. Bijuteriile unei coroane, luate din trezoreria celui mai puternic imperiu din lume, furate din comoara unui dragon, dăruite unei zeițe și, în sfârșit, folosite ca plată pentru o târfa în timpul celei mai scumpe nopți de plăceri pământești.

Aceeași târfa, acum matroană, care mă crescuse.

Poate că, odată întors în capitală, aveam să-i ofer colierul pentru a doua oară. Ola ar muri de râs. Cu o avere în lacrimi de stele, ar reuși să elibereze toți sclavii din clubul Vălul Sfâșiat și... nu știu. Poate Ola și-ar permite într-un final să le plătească, dacă așa voiau să-și câștige traiul.

° O greșeală obișnuită. De fapt, prima vrajă pe care o învață cineva poate fi foarte sofisticată. Să nu-ți cunoști limitele este, din când în când, un avantaj însemnat.

Refuzam să cred că Ola probabil murise, împreună cu mulți alții pe care îi iubeam. Până și ideea că Thurvishar D'Lorus ar putea fi mort mă umplea de durere, deși el era răspunzător pentru situația grea* în care mă aflam.

Am încercat să nu mă mai gândesc. Am încercat și am dat greș.

M-am jucat cu lanțul, gândindu-mă la celelalte, mai ales la cel înfășurat în jurul încheieturii lui Teraeth. Curios cum de nu își pusese gaeșul la gât. Nici bunicul meu, Therin, nu-1 purtase așa, ținând gaeșul lui lady Miya tot la încheietură. Parcă ambii bărbați voiau să se distanțeze de realitatea atrocităților lor, tratând talismanul de control ca pe o podoabă vremelnică.

M-am întrebat când avea să se uite Dethic în punguța de catifea și când avea să-și dea seama că mă vânduse pentru câteva brățări de aramă ale cărui proprietar era oricum. Probabil că deja se întâmplase, dar, cu atâtea precauții luate de Teraeth ca să nu fim urmăriți, șansele casei de licitații să ne găsească se apropiau de zero.

Poate că Dethic urma să plătească cu viața pentru greșeală. Am zâmbit când mi-a venit ideea. Știam că dau dovadă de ipocrizie. Cunoscusem mulți oameni asociați cu stăpânii de sclavi în Quur, dar ei nu fuseseră proprietarii *mei.* Dethic fusese. Și speram să putrezească.

Roba neagră a lui Teraeth era singurul meu veșmânt, așa că am strâns bine colierul cu lacrimi de stele peste al meu și am sperat că gulerul înalt al iluziilor Khaemezrei să nu mă dea de gol. Aveam să-mi petrec toată călătoria cercetând lacrimile de stele până când reușeam să le adaug pe lista de materiale pe care știam să le ascund. Intenționam să nu stau în calea nimănui în tot acest timp.

Când m-am întors, Teraeth și Juval terminau negocierile. Mama lui Teraeth se afla acum lângă el. Banii au trecut dintr-o mână într-alta și unul dintre marinari ne-a arătat o cabină cu patru paturi de lemn unde puteam dormi (în teorie)[1] pe parcursul călătoriei.

La o jumătate de oră după sosirea noastră, vasul de sclavi numit *Nenorocirea* a ridicat ancora și a pornit pe mare.

* Firește că nu sunt mort. De asemenea, resping ideea că sunt responsabil pentru situația lui de aici. în cel mai bun caz, sunt doar un detaliu necesar.

* Paturile de la bordul unui vas de sclavi obișnuit, construit în Zheriaso puteau primi o persoană sub 1,60 metri. Prin comparație, un quuros obișnuit are 1,70 metri, un zherias obișnuit are 1,78 metri, iar un vane obișnuit are 1,88 metri. Așadar, ca să răspund la întrebarea „cine ar putea considera comode asemenea condiții?”, răspunsul este „nimeni”. Asta nu face decât să sublinieze dorința stăpânilor de sclavi zheriași de a profita de pe urma fiecărui centimetru de spațiu, chiar și pe seama pasagerilor care plătesc.

6: TATAL LUI CIOARA

(Povestea lui Talon)

De de la fântâna din centrul curții pline cu flori până la treptele din spate sunt 35 de pași. Două trepte, iar apoi un coridor. Ușa din stânga era a Olei, iar cea din dreapta ducea la un alt șir de trepte, încă zece pași, o cotitură scurtă, alți zece pași și apoi o ușă.

Surdyeh cunoștea drumul ca în palmă, fapt care-1 ajuta de minune, fiindcă nu-1 văzuse niciodată.

Muzicianul orb deschise ușa, se încruntă și oftă. Fiul lui sforăia...

Te deranjează, Kihrin?

Ce păcat! Pesemne că (i-ai dat seama că Surdyeh e parte a memoriei mele colective. La fel ca tine, deși într~o mai mare măsură.

Nu știai? Of!

Păi, acum știi, păpușelule. Surdyeh e o parte activă din mine. își dorește enorm de mult să te protejeze! Dragostea unui tată e atât de puternică!

Ești adorabil când te înfurii.

Și, *după cum spuneam...*

Fiul lui adoptiv sforăia, încă adormit într-unul dintre paturile înghesuite ale cămării ce devenise acum dormitor. Situația nu fusese așa de neplăcută când Kihrin era doar un bebeluș, dar, după ce mai crescuse, lucrurile se înrăutățiseră. Acum, abia dacă aveau spațiu pentru amândoi.

Mai bine decât nimic totuși, se gândi Surdyeh. Mai bine decât să fie aruncați în stradă.

Măcar dac-ar fi reușit să-l facă pe nerecunoscătorul ăsta de băiat să înțeleagă.

Din nefericire, bănuia că fiul lui înțelegea prea bine. Oricât de mult pretindea Surdyeh că sabia le atârnă deasupra capului din pricina matroanei bordelului, amenințarea era doar o iluzie. Madam Ola nu avea să-i dea afară niciodată. Ar fi preferat să se întâmple așa, dacă Ola nu i-ar fi sabotat eforturile de fiecare dată. Băiatul trebuia să învețe din când în când ce e respectul.

Surdyeh se scutură de gânduri și lovi cu capătul bastonului în spatele copilului său.

— Kihrin, scoală-te! Ai dormit prea mult.

Fiul său gemu și se răsuci pe partea cealaltă.

— încă nu e vremea!

De data asta Surdyeh lovi cu bastonul în patul de bambus.

— Sus, sus! Ai uitat deja? Avem o treabă cu Landril Attuleema diseară. Iar Madam Ola vrea să o aducem pe noua ei dansatoare. Hai, că avem multe de făcut și tu ai stat treaz toată noaptea, nu? La naiba, băiete, ce ți-am zis eu despre furat?

Fiul său se ridică în capul oaselor.

— *Tați!*

— Dacă n-aș fi orb, te-aș bate de ți-aș rupe oasele. Tata nu mi-a acceptat niciodată asemenea prostii. Ești muzician, nu derbedeu.

Patul scârțâi când Kihrin sări din el.

— Tu ești muzician. Eu am doar o voce bună, rosti el cu amărăciune.

Pe Kihrin îl amărâseră multe lucruri în ultima vreme, dar fusese un băiat bun. Unde greșise Surdyeh?

— Dacă ți-ai pregăti lecțiile mai bine...

— Dar mă pregătesc. Numai că nu sunt bun.

Surdyeh se încruntă.

— Asta numești tu pregătire? Petreci mai mult timp pe lângă fetele Olei și cocoțându-te pe acoperișuri decât cu învățatul coardelor. Ai putea fi bun. Ai putea fi unul dintre cei mai buni, dacă ți-ai dori cu adevărat. Când aveam cincisprezece ani, îmi petreceam toată noaptea ciupind coardele. Exersam în fiecare zi.

Kihrin bombăni printre dinți:

— Când aveai cincisprezece ani, erai deja orb.

— Ce-ai spus?

Mâna lui Surdyeh strânse cu putere bastonul.

— La naiba, băiete! Intr-o bună zi, o să-i calci pe coadă pe Gardieni și așa se va sfârși totul, nu? O să-ți ia o mână dacă ești norocos și te vor vinde ca sclav dacă nu ești. Nu voi trăi veșnic ca să te pot proteja.

60

NĂPASTA REGILOR

— Să mă protejezi? pufni Kihrin. Tați, știi că te iubesc, dar nu mă protejezi. N-ai cum.

Se auzi foșnetul unor veșminte. Kihrin își înșfacă acoperitoarea pentru șolduri, agoleul, pelerina sălii și sandalele.

— Te protejez mai mult decât știi tu, băiete. Mai mult decât îți închipui.

Surdyeh dădu din cap.

Fiul său se îndrepta spre ușă.

— Nu trebuie să ajungem undeva?

Voia să-i spună atât de multe băiatului, dar cuvintele fie fuseseră deja rostite, fie nu puteau fi rostite. Știa foarte bine că fiul său nu-l va asculta. Ola era singura căreia Kihrin îi mai acorda atenție, iar asta numai pentru că îi spunea doar ce *avea nevoie* să audă băiatul. Se săturase să se tot certe, obosise să fie singura urmă de conștiință în această mare de păcate.

încă șase luni. încă șase luni și Kihrin împlinea șaisprezece ani. Și totul avea să se termine. Surdyeh urma să afle dacă făcuse treabă bună crescându-l.

întregul imperiu avea să afle.*[1]

— Mișcă-ți picioarele, fiule! Nu vrem să întârziem.

Surdyeh își ridică bastonul și își înghionti fiul cu el între coaste.

— Nu mai visa cu ochii deschiși!

Kihrin se bâlbâi la câteva versuri. Mulțimea din sala

principală huidui, deși publicul se subțiase când oamenii își dăduseră seama că e doar o repetiție.

Cei mai mulți dintre clienți oricum nu erau amatori ai artelor.

— Ia-o de la cap! ceru Surdyeh. Iertare, domnișoară Morea! Ai crede că fiul meu n-a mai văzut o fată drăguță înainte.

— Tați!

Surdyeh nu trebuia să vadă ca să știe că fiul lui roșea și că Morea era cauza. Fata era cea mai proaspătă dansatoare de la clubul Vălul Sfâșiat și cea mai nouă sclavă a Olei. Urma să rămână sclavă până când câștiga suficienți bani din serviciile ei pentru a-și achita datoria. Ca să-și câștige libertatea, trebuia să fie atât o dansatoare desăvârșită, cât și o târfa pricepută.

Lui Surdyeh nu-i păsa, dar, din felul în care se purta Kihrin, nu putea decât să presupună că Morea întrecea în frumusețe și o zeiță. De obicei, fiul său nu se pierdea cu firea în prezența fetelor.

Morea înhață un prosop de la marginea scenei și își șterse fața.

* Nu pot să nu mă întreb ce credea Surdyeh că se va întâmpla când Kihrin urma să împlinească șaisprezece ani. O idee și mai tulburătoare: dacă se petrecea exact cum planificase inițial Surdyeh?

61
JENN LYONS

— Am repetat deja de două ori. încă o dată și apoi o luăm o pauză?

— Mie îmi convine, domnișoară Morea, răspunse Surdyeh, strângând harpa între picioare. Presupunând că anumitor băieți nu le vor mai ieși ochii din cap și se vor concentra la nenorocita asta de treabă.

Nu auzi răspunsul lui Kihrin, dar și-1 imagină destul de ușor.

— Nu te mai încrunta! îl îndemnă Surdyeh, dându-i un cot lui Kihrin în coaste.

— Cum...?

Kihrin clătină din cap, scrâșni din dinți și schiță un zâmbet silit.

Surdyeh începu dansul de la capăt. Morea îl rugase să cânte „Maevanos”. Dacă Morea venise dintr-o casă bogată, „Maevanos” era probabil cel mai bun compromis pe care și-1 permitea. Pesemne nu avusese timp să învețe nimic mai potrivit

pentru un bordel.

Povestea din „Maevanos” era simplă: o tânără este vândută ca sclavă de către soț, care poftea la sora ei mai mică. Maltratată de stăpânul de sclavi care o cumpărase, ajunge în mâinile unui lord înalt din Cercul Superior. Lordul se îndrăgostește de ea, dar tragedia lovește când o casă rivală îl asasinează pe noul ei stăpân. Loială și sinceră, fata își ia viața ca să fie cu lordul ei dincolo de al Doilea Văl. Devotamentul ei o impresionează pe Thaena, Zeița Morții, care lasă cuplul să se întoarcă în ținutul celor vii, luând în schimb viața soțului afemeiat. Lordul o eliberează pe fată, se căsătorește cu ea și toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți*.

Deși rolul lui Maevanos trebuia dansat de o femeie, vocile de acompaniament erau masculine. Povestea era spusă de bărbații pe care îi întâlnea, nu de ea însăși. Scenele cu lordul și cu negustorul de sclavi erau mai provocatoare, și tocmai de aceea Morea sugerase dansul, ca pe un compromis.

Surdyeh detesta dansul exact din motivele pentru care acesta ar fi fost apreciat la bordel, dar hotărârea nu-i aparținea lui.

Publicul se înmulțise de când începuse dansul. Primii mușterii ai serii începuseră să se strecoare înăuntru. Strigătele și aplauzele o răsplătiră pe

* Există multe variante pentru Maevanos, dar toate urmează aceeași schemă de bază: eroul moare, călătorește în lumea de dincolo, este judecat de Thaena și i se permite întoarcerea din nou la viață. *Arhetipul zeului muritor,* de Qhadri Silorma, dezvoltă această temă în detaliu, elaborând o teorie care susține că Thaena e doar o parte a ciclului de reîncarnare spirituală, vitală întregii existențe. Ne referim aici Ia Taja și la Tya, care conduc fiecare unul dintre cele trei tărâmuri ale realității. Ele se potrivesc cu stările Fizice, Magice și Mortale. Cartea lui Silorma este urâtă peste măsură de credincioșii Zeiței Vieții, Galava, care nu e de acord să fie ignorată în favoarea acestei triplete de zeițe.

62

NĂPASTA REGILOR

Morea când făcu o plecăciune la final. Kihrin termină și el cântecul. Surdyeh lăsă ultimele note să răsune din harpa cu coarde duble, atingând strunele doar cu vârful degetelor.

Surdyeh adulmecă sudoarea fetei și îi auzi mărgelele când aceasta își dădu părul pe spate. Morea ignoră fluierăturile din mulțime și se întoarse spre scaunul lui.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Surdyeh își răsuci capul în direcția ei.

— Exersez, domnișoară Morea.

— Ești uimitor, spuse ea. Toate bordelurile din Cartierul de Catifea au muzicieni la fel de buni? Ești mai bun decât toți cei care au cântat pentru fostul meu stăpân. Cu cât de plătește Madam Ola?

— Crezi că tata e atât de bun?

Kihrin pășise așa de ușor, încât nici măcar Surdyeh nu îl auzise când se apropiase.

Lui Surdyeh îi venea să-i blesteme pe toți zeii și cu greu se abținu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca fiul lui să se întrebe de ce Surdyeh trudește prin sălile dosnice ale Cartierului de Catifea când ar fi putut cânta pentru palatele regale.

— Hei, fetișcano, lasă-i pe servitorii ăia! răsună o voce aspră. Vreau să petrec alături de tine.

Surdyeh auzi pași grei. Cel care se apropia sigur era un bărbat masiv.

Morea trase adânc aer în piept și se dădu un pas în spate.

— Nu vezi că e obosită? Las-o în pace!

încercarea lui Kihrin de intimidare ar fi dat roade dacă ar fi avut ceva mai mulți ani și ceva mai multe kilograme. Așa, putea fi ușor confundat cu un băiat de bordel. Surdyeh se îndoia că respectivul client îi acordase prea multă atenție fiului său.

Bătrânul orb își lăsă harpa deoparte și își întinse pelerina sălii cusută cu panglici spre locul unde stătea Morea.

— Domnișoară, pelerina ta.

în timp ce Morea se acoperea, Surdyeh refacu vraja, dând formă sunetului din încăpere, astfel încât gardianul Vălului, Roarin, auzi fiecare cuvânt. O fi fost clientul Moreei un haidamac, dar Roarin avea sânge de morga] în el, suficient cât să-i paralizeze brațele cu otrava lui. Surdyeh aflase pe propria piele cât de înfricoșător putea fi gardianul.

— Banii mei sunt la fel de buni ca ai oricui! protestă bărbatul.

— Hei, e rândul meu! replică altă voce.

— Of, grozav! Acum sunteți doi, rosti Kihrin. Domnișoară

Morea, nu primiți clienți acum, nu-i așa?

Mărgelele din părul ei zornăiră când clătină din cap.

— Nu!

— Ați auzit, băieți. Nu e disponibilă acum. Cărați-vă!

Numai cineva care îl cunoștea pe Kihrin ar fi băgat de seamă tremurul din vocea lui. Cei doi bărbați trebuie să fi fost ditamai haidamacii.

— Pe boașele lui Bertok! Nu-mi dai tu mie porunci.

Bărbatul se apropie cu un pas.

Chiar și de pe scenă, Surdyeh simți izul de lichior din răsuflarea bărbatului. Bătrânul își încleștă pumnii pe baston și se pregăti sufletește în caz că era nevoie să intervină.

— Ce se petrece aici? întrebă Roarin.

Mulțimea de lângă scenă aproape că amuți.

— Eu... Vreau să petrec puțin timp cu tânăra domnișoară. Eu... Domnule...

— Kradnith, ești dus cu pluta. Eu am fost primul.

— Desigur, domnilor, desigur, rosti Roarin, dar aceasta e doar dansatoare. O târfuliță frumușică, recunosc, dar nefolositoare pentru o coțăială pe cinste. Mult prea obosită. Veniți cu mine! Madam Ola vă va arăta niște femei *adevăratei* Care vă vor suge toată seva.

Zdrahonul plesni umerii celor doi cu mâinile lui mari și îi conduse într-o altă parte a bordelului.

Surdyeh răsuflă ușurat și se întoarse să strângă harpa.

— In unele zile, chiar îmi urăsc meseria.

— Sunteți bine, domnișoară Morea? întrebă Kihrin.

Tânăra gemu și își întinse gâtul.

— Nu-mi vine să cred...

Fata se întrerupse brusc.

— A fost frumos din partea ta să-mi iei apărarea așa.

I se tăie răsuflarea.

— Ai ochii albaștri.

Inima lui Surdyeh aproape că se opri.

Nu. La naiba, nu!

— Ii port doar la ocazii speciale, răspunse Kihrin.

Surdyeh putea să jure că fiul său zâmbea. Firește că zâmbea. Kihrin își ieșea din minți când oamenii îi observau culoarea ochilor, însă acum atenția venea din partea unei fete frumoase de la care își dorea atenție.

Surdyeh își frământa creierii. De unde spusese Ola că venea noua fată? Parcă nu dintr-o casă regală. Surdyeh îi interzisese Olei să cumpere vreodată o sclavă dintr-o casă regală. Prea riscant.

Morea continuă să discute cu Kihrin:

— Mă duc să mă întind în Camera Grădinii. îmi aduci, te rog, niște cidru de Jorat cu gheață? Mor de sete!

Ieși din încăperea care se golea, clienții care participaseră la repetiție în- dreptându-se acum spre o companie diferită.

— Nu, Kihrin! spuse Surdyeh. N-avem timp.

— Nu durează mult, tată.

— Nu e treaba ta să o faci pe eroul, să te bagi în rahat și să salvezi fata. Lasă chestiile astea pe seama lui Roarin!

Știa că vorbele lui sunaseră arțăgoase, dar nu se putuse abține.

— Ți-a luat pelerina, îi reaminti Kihrin. Ți-o aduc înapoi. Doar nu vrei să apari la Landril fără culorile tale, nu?

Surdyeh oftă. Din păcate, băiatul avea dreptate: lui Surdyeh îi trebuia pelerina. Faptul că era doar o scuză nu însemna și că nu e una bună. Apucă mâna fiului său și i-o strânse.

— Nu te înfrupta din dulciuri gratuite! Trebuie să rămânem în grațiile Olei. Numai bunăvoința ei ne ține departe de străzi. Există zeci de muzicieni mai buni decât noi care și-ar da și caninii să lucreze la clubul Vălul Sfâșiat. Să nu uiți asta!

Fiul său își retrase mâna.

— Amuzant e că Morea nu e de acord cu tine.

— Nu te încrunta la mine, băiete! O să te alegi cu riduri pe fața aia a ta, despre care Ola zice că e frumoasă. Vocea bătrânului se înmuie: Trebuie să fim la Landril când bat clopotele de șase, așa că mai avem puțin. Să nu zăbovești, te rog!

Orice resentiment pe care băiatul l-ar fi avut față de el dispăru în urma acestei victorii.

— Mulțumesc!

Kihrin îl îmbrățișă iute pe Surdyeh și ieși în grabă.

Bătrânul rămase pe loc, pufnind furios.

Apoi strigă la cineva să i-o găsească pe Ola.

7: NENOROCIREA

(Povestea lui Kihrin)

"Tk *~Tu VREAU SĂ ȚIN BLESTEMATA DE PIATRĂ. Nu VREAU SĂ MAI VORBESC I | / despre asta, Talon. Nici măcar nu-mi mai amintesc unde am rămas.*

■ • • 1 *Ba da. Eram la bordul vasului* Nenorocirea. *Mulțumesc din suflet!*

Bine!

Nu-mi amintesc prea multe despre primele ore petrecute pe vas. Marinarii și-au făcut nodurile și apoi au ridicat pânzele. Bărbații urlau, strigau și blestemau. Nu le-am acordat nicio atenție. Am așteptat în cabina noastră.

Sau mai degrabă m-am ascuns acolo.

Mi s-a părut ciudat să îi privesc pe acești oameni obișnuiți, cu înfățișare insipidă, cum intră în cabină, și totuși să știu că aparențele lor înșelau pe toată lumea. Și mai ciudat era că știam că și pe mine mă deghizaseră în același fel. Dacă m-aș fi uitat în oglindă, nu mi-aș fi văzut reflectat chipul adevărat.

— Ce vreți de la mine, oameni buni? am întrebat-o pe Khaemezra după ce s-au întors. Și nu-mi spune că a fost o coincidență că ați plătit pentru mine cu un colier cu lacrimi de stele! Bunicul a folosit un lanț ca acesta să plătească pentru sclava sa vante, Miya, pe care a cumpărat-o de la o „babă vante”. Mi-a povestit cineva odată, după ce m-am alăturat în sfârșit familiei mele dragi. întotdeauna am crezut că e doar o legendă, de vreme ce nu există un vante bătrân, dar iată ce am în fața ochilor, o babă vante.

Khaemezra a ridicat din sprâncene.

Mi-am dres glasul.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, a zis ea.

Părea amuzată, deși o făcusem babă. De două ori.

— Motivul pentru care m-ai cumpărat are legătură cu bunicul? am stăruit cu întrebarea.

M-a privit cu blândețe, dar nu mi-a răspuns.

— Gura! a intervenit Teraeth. E o călătorie destul de lungă până la Zherias. Găsește-1 pe căpitan și întreabă-1 dacă are o vrăjitoare pentru vreme! Aș vrea să știu când ajungem.

Exact asta așteptam. Lucrul de care mă temeam cel mai tare. O poruncă de la noul meu stăpân, care să contrazică o poruncă gaeș anterioară de la căpitanul Juval. Cunoșteam deja răspunsul la întrebarea lui Teraeth: da, Juval avea o vrăjitoare pentru vreme. Dar să discut despre ea și despre Juval ar fi însemnat să încalc poruncile pe care mi le dăduse când mă făcuse gaeș. Imediat ce m-aș întoarce de la sarcina mea, Teraeth ar cere un răspuns. Dacă i-aș da răspunsul, gaeșul m-ar ucide că nu m-am supus poruncii inițiale a lui Juval.

Dar dacă nu-i dădeam lui Teraeth un răspuns, gaeșul *tot* m-ar ucide, de data asta pentru că nu l-am ascultat pe Teraeth.

Durerea a început să crească în mine, fiindcă am ezitat prea mult.

îmi dădeam seama că dusesem o viață scurtă, bizară. Poate că Thaena avea să râdă când urma să-i vorbesc despre asta dincolo de Al Doilea Văl.

— Gaeșul nu va...

— Du-te!

Am strâns din dinți când m-a sfâșiat durerea. Singura mea șansă de supraviețuire era să pot comunica problema suficient de repede pentru ca Teraeth să anuleze porunca lui Juval sau să îl fac să o schimbe pe a lui. Poate. Dacă Taja încă mă plăcea.

— Poruncile lui Juval...

Bătrâna s-a ridicat ridică în picioare.

— Teraeth, iute!

— Juval... m-a făcut gaeș...

Poruncile s-au repezit asupra mea în valuri, înecându-mă în propriul sânge. Gaeșul mi-a sfâșiat trupul, și-a croit furios drum

prin venele mele, mi-a mâncat măruntaiele, m-a ars, m-a opărit.

M-am prăbușit pe podea, în convulsii.

67

8: CHILIPIRUL ÎNGERULUI

(Povestea lui Talon)

Morea se frământa să găsească cel mai bun loc în care să se prezinte în Camera Grădinii. Pe divanul acesta? Nu, prea bătător la ochi. Pe acela? Da, acolo era mai bine. Fata își dădu jos pelerina sălii acoperită cu panglici, o aranjă pe spătarul unui scaun și își stropi fața cu apă ca să se învioreze. își trecu mâna peste codițele împletite, după care se parfumă, frecându-și trupul cu ulei aromat până când pielea ajunse să-i strălucească. Se grăbi spre locul ales și se întinse, prefacându-se epuizată.

Nu chiar totul era prefăcătorie.

Câteva minute mai târziu, fiul harpistului intră în pavilion cu o cană în mână. Morea știa că băiatul nu e rudă cu Surdyeh. Bătrânul o fi fost el un muzician extraordinar, dar era un tip obișnuit, iar fiul său... ei bine, sigur fiul său n-avea sânge de țăran în el.

Adolescentul se opri și se holbă la ea. Morea aproape că schiță un zâmbet. Se întrebă cum rămăsese atât de inocent un copil de bordel, încât să se excite la simpla vedere a cărnii. Toți copiii din serai pe care îi cunoscuse erau blazați peste măsură și indiferenți la orice postură senzuală.

— Uitați băutura voastră, domnișoară Morea.

Kihrin îi întinse cidrul.

Morea își ridică privirea spre el. Un înger, cu siguranță. Pielea lui măslinie era mai *aurie* decât măsliniul celor din Quur. Părul negru îi facea tenul să pară mai palid decât în realitate, iar

safirele kirpis. Ochii aceia albaștri... Morea plescăi din limbă și zâmbi, ridi- cându-se în capul oaselor ca să ia băutura ce i se oferea.

— Fără „domnișoară”. Spune-mi Morea! Madam Ola te strigă îngeraș cumva?

Tânărul se strâmbă.

— Ola mă strigă în toate felurile. Te rog, spune-mi Kihrin!

— Aș crede că ești din Kirpis, dacă n-ar fi părul.

Fata se întinse ca să-1 atingă.

— Ca pana corbului.

Se sprijini din nou de perne și îl privi fix.

— Dar tu nu ești din Kirpis, nu-i așa?

Băiatul izbucni în râs, îmbujorându-se.

— Nu, m-am născut aici.

Pe chipul ei apăru nedumerirea.

— Dar nu arăți deloc ca un quuros.

— A! exclamă el. Mama era doltari.

— Poftim?

— Doltar e o țară la sud, în sudul îndepărtat, dincolo de jungla Manol. E frig acolo. Oamenii au ochi albaștri și părul bălai. Ca mine.

Morea se abținu să-și dea ochii peste cap.

— Știu unde e Doltar.

Se întinse să-i mai atingă părul o dată. Băiatul și-1 vopsise. Acum vedea și ea asta.

— Mulți sclavi sunt trimiși în nord, din Doltar. Dar tu nu arăți deloc ca un doltari.

Kihrin se încruntă.

— Serios?

— Toți sclavii doltari pe care i-am cunoscut erau îndesați, lăți în umeri, solizi, clădiți pentru munca de jos. Nasuri mari, buze subțiri. Tu ești zvelt. Nasul, buzele tale... nu seamănă deloc cu ale doltarilor.

Tânăra încercă să și-1 imagineze cu părul castaniu și îmbrăcat în albastru. I se păru foarte ușor și, chiar dacă în

încăpere era înăbușitor de cald, se cutremură.

— Ți-e frig? întrebă băiatul.

Morea zâmbi.

— Nu! Stai lângă mine!

Kihrin își drese glasul, copleșit de stânjeneală.

— N-ar trebui. Este... ăăă... există o regulă.

— Am auzit cum vorbește Madam Ola despre tine. Sigur te lasă să-ți petreci timpul cu cine vrei, nu?

Imbujorarea deveni o roșeață de foc.

— Nu e regula Olei. E a mea. Nu mă bag în sufletul femeilor de aici. Nu cred că ar fi drept.

— Dar nu te consider băgăreț dacă eu sunt cea care *te vrea.*

Fata bătu cu mâna perna de lângă ea.

— Așază-te aici! Lasă-mă să-ți perii părul frumos! Te rog!

— Eu...

Băiatul se apropie de divan.

— Cred că n-o fi foc dacă stau câteva minute.

— E o crimă să vezi un asemenea păr încântător lăsat neîngrijit. De ce îți înfășori agoleul așa în jurul gâtului? O să te sugrumi cu el.

Morea desfăcu materialul lung, lăsându-l să cadă pe divan. Se întinse după o perie uitată de un sclav acolo și o trecu prin părul lui Kihrin, descâlcindu-l. Desfăcut, părul îi trecea de umeri. Vopseaua neagră nu fusese blândă cu el. Fata găsi urme de aur unde lui îi lipsea câte o șuviță sau pete de violet acolo unde vopseaua se decolorase. Când termină cu periatul, începu să-i maseze scalpul, frământându-l delicat cu degete dibace. Se dădu tot mai aproape de el, lipindu-și sânii de spatele lui. Respirația lui se acceleră. Morea zâmbi.

Kihrin gemu nesigur pe el.

— întotdeauna am crezut că părul meu arată ciudat.

— Bălai? Oamenii ar ucide pentru un asemenea păr. Nu trebuie să lucrezi în locul ăsta.

— Dar lucrez că n-am încotro, nu? Doar am repetat împreună.

— Nu! Am vrut să spun că tu nu ești un băiat de catifea. Am cunoscut muzicieni care aveau aceeași datorie ca dansatoarele.

Kihrin se încruntă și întoarse capul.

— Stăm cu chirie într-o cameră din spate. Ola nu ne cere prea mult deoarece cântăm pentru dansatoare, însă asta e tot.

— Cu înfățișarea ta, ai putea face mult metal.

— Să nu te superi pe mine, dar aș prefera să fac metal altfel.

Morea simți cum îi trece un fior pe șira spinării când își plimbă degetele pe umărul lui.

— Atunci, ești un ogenra?

Atmosfera deveni tensionată. Kihrin se răsuci și se holbă la ea.

70

NĂPASTA REGILOR

— Doar ți-am zis că sunt un doltari. Ce te face să crezi că aș fi unul dintre bastarzii regali?

Fata încercă să dea un răspuns cât mai neutru, să pară că nu îi pasă prea mult.

— Ochii albaștri sunt semne divine. Singura persoană cu ochi albaștri pe care am cunoscut-o, cu ochi exact ca ai tăi, avea sânge regal, atins de zei. îmi amintești de el, așa că am presupus că există o legătură.

Glasul lui se răci ca gheața:

— Ți-am zis că nu sunt un ogenra.

— Dar...

— Te rog, las-o baltă!

— Ești sigur? Fiindcă...

— Nu sunt.

— Dacă ai fi totuși un ogenra...

Chipul lui se schimonosi de furie.

— Mama a fost o doltari care m-a lăsat să mor pe movilele de gunoi din Galthis. Ești mulțumită acum? A fost prea proastă ca să știe că putea să cumpere un leac de la templul lui Caless sau de la orice casă albastră pentru zece cupe de argint care s-o împiedice să rămână cu burta la gură. Așa că m-a abandonat la naștere. *Nu* sunt un ogenra. Da, ochii albaștri sunt un semn al zeilor, dar există mulți oameni cu ochii în culorile curcubeului. La naiba, ochii lui Surdyeh erau verzi înainte să orbească! Asta nu înseamnă că se trage din cine știe ce casă regală care îi controlează pe Gardieni*. Pur și simplu înseamnă că e din Kirpis. N-am văzut niciodată cum e înăuntrul unui palat din Cercul Superior și *nici n-am să văd.*

Morea tresări și se retrase. Mânia lui... Să ne ajute Caless! Fata șopti:

— Dar... arăți exact ca el...

începu să plângă.

După câteva secunde, el îi cuprinse umerii cu brațul și începu să-i vorbească în șoaptă în timp ce îi mângâia părul:

— La naiba... îmi pare atât de rău... Eu... Eu n-am... A fost important pentru tine? Cineva la care ai ținut?

Tânăra se desprinse din îmbrățișare.

— Nu! îl *urăscl*

* Nu cred că ar trebui să presupunem că Surdyeh nu fusese instruit de Gardieni, deși e posibil ca pregătirea lui muzicală să li se datoreze Petrecăreților. Se pare că știe vrăji care nu există oficial în repertoriul Petrecăreților. Să zicem doar că nu ar fi o surpriză dacă am descoperi că Surdyeh avea legături cu Gardienii sau, mai degrabă, cu casa D'Aramarin.

Expresia de pe chipul băiatului se înăspri.

— Stai puțin... Iți amintesc de cineva pe care îl *urăști!*

Morea își șterse lacrimile. Lucrurile nu decurgeau *deloc* cum își dorise ea.

— Nu, nu e vorba de asta. Voiam doar...

— Ce? Ce voiai atât de tare, încât să-i faci avansuri cuiva care îți amintește de un bărbat pe care îl urăști? Pe care îl urăști în asemenea măsură, încât numai gândul la el te face să plângi? Fiindcă acum sunt curios.

Fata se îndepărtă de el.

— Nu așa se pune problema.

— Atunci, explică-mi cum se pune!

— Dacă ai fi un ogenra, ai putea afla unde au vândut-o stăpânii de sclavi ai Octagonului pe sora mea.Talea. I-ai putea cere o favoare familiei tale dacă ai fi nobil. Am crezut că ești un ogenra. Ii porți până și culorile.

Fata arătă spre pieptul lui.

El atinse piatra albastră de la gât învelită în aur.

— Culorile *lui.* înțeleg.

Kihrin încuviință din cap cu o expresie severă pe chip. Nu o mai privea deloc cu tandrețe.

— Kihrin, îmi placi...

— Serios?

— Da. Nu știu cine m-ar putea ajuta în afară de tine.

— Păi, noua ta stăpână. Ola e prietenă cu jumătate din oamenii orașului, iar pe restul îi șantajează. Ar reuși să afle tot ce ai nevoie de la Octagon. Probabil că ar putea să o și cumpere pe sora ta. Insă Ola sigur ar cere ceva în schimb, iar tu nu mai vrei să îi datorezi mai mult decât îi datorezi deja. Pesemne ai crezut că vei ieși mai ieftin cu mine.

Morea simți cum i se usucă gâtul.

— Nu o cunosc pe Madam Ola la fel de bine ca tine. N-am avut niciodată un stăpân care să nu mă bată dacă aș cere o asemenea favoare. Dar tu... Tu ești dulce și frumos, iar modul în care m-ai apărat în fața acelor bărbați... De ce motivele mele trebuie să fie neapărat sinistre?

Expresia de pe chipul băiatului nu se îmblânzi.

— Fiindcă îmi vinzi ceva și credeai că sunt nerăbdător să cumpăr.

Morea încercă să-i dea o palmă, dar el se feri. Se dovedi mai rapid decât ea. Ii ignoră atacul și se ridică în picioare.

— O voi întreba pe Ola. Doar pe vremuri a fost sclavă, nu? Și încă are relații în Cercul Superior. Cineva trebuie să aibă habar de soarta surorii tale.

72

NĂPASTA REGILOR

în ochii lui Kihrin nu apăru niciun zâmbet. Nu se mai uita la ea ca un tinerel îmbătat de dragoste tânjind după fetișcana inimii lui.

Morea privi în podea, neplăcându-i deloc ce simte, urând tot ceea ce știa că avea să urmeze.

— Și ce-aștepți în schimb? întrebă fata într-un târziu.

Băiatul înșfacă pelerina sălii a tatălui său și o aruncă peste braț.

— Nimic, răspunse el. Știu că ne aflăm în capitală, dar nu totul trebuie să fie o afacere.

Kihrin făcu o plecăciune cu grația unui comediant bine pregătit și părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

Kihrin intră în sala principală a clubului Vălul Sfâșiat și îl căută

pe tatăl său cu privirea.

— Cum a mers treaba, Cioară? îi șopti Ola la ureche, din spatele lui.

— Ah... Nu vreau să vorbesc despre asta.

Și-ar fi dorit ca ea să nu-i spună Cioară la club. Nici el nu-i spunea Corvina aici, nu?

Femeia solidă ridică din sprânceană.

— Casa aia de azi-noapte nu avea paznic afară, nu?

Kihrin se holbă la ea, clipind des. Nu se referea la repetiție, ci la jaful de la casa Kazivar.

— Aăă... oh... nu! Nu, totul a mers ca pe roate. Ba mai mult de-atât. Mai bine ca niciodată.

Femeia rânji amuzată și-l îmbrățișă, ciufulindu-i părul cât îl ținu strâns la pieptul ei.

— Ola..., se împotrivi Kihrin ca de obicei când îi facea așa.

Se îndreptă de spate exact când Roarin apăru cu Surdyeh.

— îți povestesc mai târziu! Trebuie să vorbim!

Surdyeh ajunse lângă ei.

— Să ne grăbim! Landril e foarte avut. O să se supere dacă întârziem la prima lui comandă, spuse el.

Kihrin ridică harpa înfășurată în pânză.

— îmi pare rău! Am fost reținut.

— Sunt sigură că așa s-a întâmplat, micuțule, îi făcu șmecherește cu ochiul Ola.

Kihrin îi oferi un zâmbet nerușinat.

— Nimic de genul acesta.

Apoi expresia lui deveni serioasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine și despre asta!

Matroana își înclină capul într-o parte.

— Te supără vreuna dintre fete? Care anume?

— Morea, interveni Surdyeh. Nu poate fi vorba de altcineva.

— Tați, pot să răspund și singur.

Madam Ola își țuguie buzele.

— N-aș fi prea aspru cu ea, Ochi-Strălucitori. Fătuca încă suferă din cauza fostului stăpân. Lasă-mă câteva luni și se va da pe brazdă! De ce nu te joci cu Jirya? Te place.

Un lucru cât se poate de adevărat. Jirya chiar îl plăcea pe Kihrin, în mare parte fiindcă băiatul folosea după-amiezile să doarmă în cuibul ei după aventurile sale de noapte pe acoperișuri. Fata se dovedise a fi și un alibi fantastic. Desigur, alibiul era necesar pentru tatăl lui, nu pentru Gardieni. Poate că Surdyeh nu era de acord cu lucrurile pe care presupunea el că le face Kihrin cu sclavele Olei, dar și mai puțin aproba jafurile.

— Nu, nu e...

Surdyeh clătină din cap.

— II răsfeți, Ola. Iți vine a crede că e cine știe ce vlăstar regal, de îl lași să-și aleagă fata dintre sclavele tale.

In ultima vreme, fusese argumentul preferat al lui Surdyeh, și asta îl făcu pe Kihrin să se încrunte și mai mult decât de obicei. Ola băgă de seamă și ridică o sprânceană. Băiatul strânse din buze și dădu din cap, dar nu rosti nimic.

Ola îl privi fix pe Kihrin preț de câteva secunde.

Apoi femeia izbucni în râs și îl prinse pe Surdyeh de bărbie.

— Bărbații au nevoie de amintiri frumoase din tinerețe ca să le țină cald la bătrânețe. Nu-mi spune că n-ai și tu unele frumoase, fiindcă știu eu mai bine cum stă treaba, moșulică! Nici tu nu ai avut permisiunea stăpânului. Acum, duceți-vă, să nu întârziați!

Ola îi împinse pe amândoi pe ușă.

9: SUFLETE SI PIETRE

(Povestea lui Kihrin)

M-AM TREZIT PLIN DE DURERI ÎN LEGĂNATUL RITMIC AL CORĂBIEI DUSE de valuri. Mă înghesuiseră într-un pat de copil, gol-pușcă, învelit doar cu roba neagră a lui Teraeth, care stătea sprijinit de peretele cabinei cu o expresie mohorâtă. Mama lui, Khaemezra, se așezase lângă patul meu și-mi curăța fața cu o cârpă umedă.

— Au! m-am văitat.

Khaemezra îmi vindecase rănile, dar mă dureau toate. O durere amarnică, nemiloasă, ca de mușchi sfâșiați.

— Nu te îngrijora, vei trăi, a zis Khaemezra, părând ușor amuzată de întreaga situație.

— Cel puțin deocamdată, a adăugat Teraeth. Greu de zis ce-ți rezervă viitorul, cu aplecarea ta pentru buclucuri.

— Ce să-ți povestesc! De parcă eu aș fi cerut asta.

Am coborât picioarele pe podea și mi-am înfășurat roba în jurul mijlocului, deși chiar nu era momentul pentru sfială. Am încercat să-l ignor pe Teraeth și m-am concentrat asupra mamei lui.

— Ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai salvat de atacul gaeșului, dar mă văd nevoit să mă întorc la întrebarea mea preferată: ce vreți, oameni buni, de la mine?

Femeia a zâmbit.

— O întrebare și mai bună: cum de nu ți-ai ascultat gaeșul, și totuși ai supraviețuit când nimeni nu a mai reușit vreodată așa ceva?

Am șovăit.

— Poftim? Stai... Dar eu...

Mi-am dres glasul.

— Am crezut că tu ai făcut asta.

Khaemezra a clătinat din cap.

— Nici vorbă.

— Atunci, cum...?

Mi-am dus mâna la gât. Lanțul cu diamante din lacrimi de stele dispăruse, pesemne smuls când îmi dăduseră jos roba. Totuși, Piatra Cătușelor rămăsese.

Femeia mi-a observat gestul.

— Da, am bănuit și eu că e lucrătura pietrei. își protejează proprietarul, deși nu face nimic în privința durerii. Poți ajunge să-ți dorești să mori din cauza durerii.

Khaemezra a continuat.

— Juval a fost cel care te-a făcut gaeș, nu?

Mda, nu aveam de gând să cad a doua oară în capcană.

— Nu fi caraghioasă!

Teraeth s-a încruntat.

— Atunci, de ce...

Khaemezra a ridicat o mână. Talismanul meu gaeș îi atârna între degete. — Poți răspunde sincer, copile. Am îndepărtat interdicțiile anterioare. Probabil că Teraeth îi dăduse gaeșul cât fusesem inconștient.

— Păi, în acest caz, da, Juval a pus pe cineva să invoce un demon și *așa* m-am procopsit cu gaeșul. Am așteptat o secundă, dar nu m-a apucat nicio convulsie, prin urmare am continuat: Juval s-a enervat când și-a dat seama că fusese păcălit să comită fărădelegi grave împotriva Imperiului Quuros. Nimeni nu ar fi zâmbit și nici nu ar fi dat uitării așa repede faptul că un prinț din

Quuros fusese pus să tragă la galeră atâta timp. L-am convins că, dacă mă ucidea, preotesele Thaenei urmau să aducă întreaga flotă maritimă a imperiului aproape de corabia lui chiar mai repede decât credea. A considerat că smulgerea sufletului meu reprezintă o bună soluție pentru rezolvarea problemei.

— Când devii gaeș nu înseamnă că sufletul e smuls! s-a răstit Teraeth.

— A, îmi pare rău! am replicat. Vorbești din propria experiență? Ai gustat și tu din plăcerile gaeșului? Sau i-ai făcut pe alții să guste? Bănuiesc că e vorba de a doua variantă.

76

NĂPASTA REGILOR

— Frăția Neagră nu se ocupă cu sclavia.

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs.

— Licitatorii amabili din Kishna-Farriga te-ar contrazice. N-ați avut locuri rezervate?

— Cumpărăm sclavi vante ca să îi eliberăm, nu ca să îi facem gaeș, m-a contrazis el.

— Serios? Asta a făcut mama ta aici, cu Miya? A eliberat-o? Și cu ce plătiți? Cu bune intenții? Sau mai aveți vreo douăzeci de lacrimi de stele acasă?

— Nu, dar, dacă ai mai fura unele, am putea aranja ceva.

— Gura! Amândoi!

Bătrâna *a* plescăit din limbă.

— Teraeth, du-te sus și întreabă-1 pe căpitan în câte zile ajungem în Zherias!

Tânărul m-a privit furios încă o secundă, convins că atitudinea lui e cea corectă.

— Nu vindem sclavi.

— Cum spui tu, *stăpâne.*

— Teraeth, du-te!

Bărbatul a încuviințat din cap spre mama sa, încruntându-se. Mi-a aruncat o căutătură furioasă și a plecat.

Am privit-o chiorâș pe Khaemezra.

— E adoptat, nu-i așa?

Colțul gurii i s-a strâmbat.

— A ales să semene cu taică-său.

Asta m-a oprit. Pusesem o întrebare retorică. Teraeth *clar* nu

era rudă de sânge cu Khaemezra. „Zi și noapte” părea o comparație cât se poate de nimerită pentru cei doi. El era un vante manol. Ea era o vante kirpis.

Cel puțin așa credeam. O femeie care trăia și respira iluzii putea să arate oricum voia ea.

M-am strâmbat, frecându-mi palmele umezite de materialul robei.

— Nu am încredere în tine. Știu de unde vin lacrimile alea de stele.

— Și eu știu: hoarda dragonului Baelosh, a rostit Khaemezra. De acolo au fost furate de împăratul Simillion. După ce a fost ucis, bijuteriile au fost încuiate cu toate celelalte obiecte nepreținoase în centrul Arenei din capitala Wuurosului. Câteva secole mai târziu, împăratul Gendal i-a dat colierul unei curtezane zheriaso superbe, a cărei frumusețe era asemuită cu cerul

înstelat al nopții, iar ea a folosit bijuteriile ca să-și cumpere libertatea. Când fostul ei stăpân, un bărbat pe nume Therin, a plecat în căutare de aventuri cu niște prieteni, a folosit colierul să-i salveze viața unei vante care urma să fie executată. S-a oferit să schimbe colierul cu gaeșul femeii. A jurat că femeia nu se va mai întoarce niciodată la manoli.

Bătrâna a zâmbit.

— Așa a ajuns colierul la mine.

— Așadar, nu negi că ai vândut-o pe Miya...

M-am oprit brusc.

— Execuție? Urma să fie *executata}*

— Noi îi spunem *Drumul Trădării.* Condamnatul devine gaeș și silit să trăiască în Korthaen Blight. Sună a exil, dar crede-mă, e o condamnare la moarte. Fără renaștere. Fără întoarcere.

— Și ce ți-ai zis atunci? De ce să nu câștige și buzunarul tău ceva? Femeia mi-a pufnit în nas.

— Aș fi vândut-o pentru un pumn de mărgele din sticlă și o surcică ruptă, dacă asta ar fi însemnat că nu sfârșește înfiptă într-un vârf de lance în timp ce demonii se înfruptă din sufletul ei. Am fost acolo când s-a născut. Am văzut-o crescând. Să fiu

martoră la moartea ei mi-ar fi frânt inima.

Tristețea din ochii Khaemezrei părea prea profundă ca să nu fie sinceră. — Atunci... Atunci o știi pe lady Miya?

Presupusesem că relația lor fusese mai... profesională. Adică Dethic, stăpânul de sclavi din Kishna-Farriga, mă „știa", dar nu credeam că l-ar fi doborât durerea la gândul morții mele.

La început, bătrâna nu mi-a răspuns. Și-a ferit ochii, apoi s-a uitat într-o parte și...

Am recunoscut gestul, privirea... Le mai văzusem și înainte, chiar dacă între cele două femei nu exista nicio asemănare. Khaemezra nu arăta ca Miya, așa cum nu arăta ca Teraeth, dar ceva din atitudinea ei îmi era atât de cunoscut, încât am ghicit imediat legătura.

— Pe toate tronurile sfinte, ești...

Am căscat gura...

— Ești rudă cu Miya.

Femeia a clipit des și s-a răsucit spre mine.

— Ce perspicace ești! Da. Era nepoata mea.

Oh! OH!

78

NĂPASTA REGILOR

— Cum ai putut? Să invoci un demon și să te uiți cum îi sfâșie sufletul nepoatei tale...

— A, nu! Eu nu sunt precum căpitanul Juval. Nu i-am poruncit vreunui servitor să invoce un demon, a zis ea. I-am făcut sufletul gaeș cu mâna mea. Și am folosit *asta.*

Femeia s-a aplecat și a lovit cu degetul în Piatra Cătușelor de la gâtul meu.

M-am holbat la ea îngrozit.

— Nu, e imposibil... Nu se poate...

— Pesemne ai crezut că fleacul acesta este o piatră tsali, presupunând că înțelegi ce e o piatră tsali. Dar nu e.

Și-a fluturat mâinile de parcă ar fi vrut să alunge niște gânduri drăcești.

— Există opt pietre de bază. Câte două pentru fiecare dintre cele patru rase fondatoare. Fiecare e altfel, fiecare cu puteri oribile, fiecare menită să-l distrugă pe unul dintre Cei Opt Zei.

Khaemezra a chicotit, un sunet grav și răutăcios, lipsit de orice căldură.

— Măcar din punctul ăsta de vedere au dat greș. îmi găsesc și eu plăcerea unde pot.

— Nu pricep. Vrei să spui că aș putea să folosesc asta ca să îi fac și pe alții gaeși? Dar eu însumi *sunt* gaeș.

— Și? Piatra Cătușelor habar nu are că sufletul tău este împărțit sau întreg. Știe doar că e aici, de această parte a celui de-Al Doilea Văl. Ascultă-mă, fiindcă e important: piatra asta strălucitoare de la pieptul tău întruchipează un concept și anume *sclavia.* Orice sclav care s-a târât vreodată, s-a zvârcolit sau a murit sub lovitura biciului o hrănește, așa cum orice moarte o hrănește pe Thaena. Porți o monstruozitate la gât, și lumea e un loc și mai îngrozitor prin simpla ei existență.

M-a luat cu amețeală. Oamenii încercaseră atât de tare să-mi ia blestemata de piatră! Am vrut să o scot imediat și să o arunc în partea opusă a cabinei. Mai mult ca niciodată. Am dus mâna la nodul de la ceafa, mișcân- du-mi degetele cu o frenezie încărcată de spaimă.

— Și tu ai folosit-o pe nepoata ta? Vreau s-o distrug. O s-o sparg în bucățele. O sfărâm...

— La fel de ușor e să omori un zeu, copile! Nicio armă nu poate face așa ceva. In plus, te protejează. Piatra Cătușelor ți-a salvat viața acum câteva minute. Dușmanii tăi cred că nu te pot omorî câtă vreme o porți. Puterea Pietrei Cătușelor e atât de mare, că s-ar întoarce împotriva lor și

le-ar aduce moartea. De ce crezi că i-am dat-o Miyei? Cât despre motivul pentru care am folosit-o împotriva ei, știu eu mai bine decât oricine. Să trecem peste asta!

Am înghețat. Khaemezra avea dreptate, firește. Piatra nu putea fi luată cu forța, ea trebuia dăruită de bunăvoie.

Iar femeia tocmai îmi dăduse o poruncă.

Mi-am retras mâna, în silă, de pe piatră.

— Asta vrea Relos Var? Piatra Cătușelor?

Khaemezra a oftat.

— Nu! Mă îndoiesc că îi pasă de flecuștețul tău. El nu caută

un colier magic, ci distrugerea ta.

— Dar de ce ar vrea să mă omoare? Nu l-am întâlnit niciodată și nici nu i-am făcut ceva.

Femeia mi-a zâmbit cu aerul unei bunici.

— Copile drag, n-am spus că vrea „să te omoare”.

— Dar ai zis...

M-am oprit brusc și m-a trecut un fior pe șira spinării.

Ca preoteasă a Zeiței Morții, Khaemezra nu ar fi aruncat cu vorbele aiurea despre o crimă.

— Să te ucidă ar fi o greșeală prostească, una care te-ar trimite în viața de apoi ca să fii renăscut sau întors.

Femeia s-a întins spre mine și m-a bătut ușurel cu palma pe genunchi.

— înțelege, a fost noroc chior... că am aflat de licitație, mi-a zis ea dând din cap. O iscoadă l-a auzit pe Relos Var discutând despre vânzare și ne-a transmis informația fără să-i înțeleagă semnificația. Totuși, habar n-am cum de *el* știa că vei fi aici.

— O fi auzit că fusesem răpit. Sunt sigur că peste jumătate din Quur știe acum că am dispărut.

M-am strâmbat.

— Dar cum de a ajuns să mă caute în țarcurile de sclavi din Kishna-Farriga, asta chiar nu pricep... Dacă Darzin știa unde sunt...

M-am oprit.

— Darzin mă găsise înainte. Oare i-o fi poruncit lui Relos Var să mă ia când afla unde sunt?

Femeia a clipit de câteva ori, apoi a izbucnit în hohote de râs puternice și oribile.

— Nu!

80

NĂPASTA REGILOR

— Dar...

— O fi Darzin lacheul lui Relos Var, dar niciodată invers. Ai mai întâlnit oameni mici cu ambiții mici, nu? Insă Relos Var? Relos Var e o Putere, una dintre cele mai de temut din lume.

— Mulțumesc că mi-ai zis! Voi dormi foarte bine la noapte.

Am înghițit în sec.

— Dar de ce eu?

— Există o profeție.

Am rămas holbându-mă la ea.

Khaemezra se holba și ea la mine.

Am înghețat, mi-am ferit privirea și mi-am propus în sinea mea ca, atunci când e vorba de privit, să nu mă mai întrec niciodată cu o înaltă Preoteasă a unui cult al morții.

— Nu cred în profeții.

— Nici eu. Din nefericire, Relos Var pare să le ia în serios, așa că și eu trebuie să fac la fel. Intre timp, aș vrea să te pregătesc și să mă asigur că, data viitoare când dai de necaz, te vei descurca mai bine.

Khaemezra a zâmbit.

— Mă gândesc ca la o favoare pentru Miya.

— Nu, mulțumesc, deja..., am început să rostesc, *deja am o zeiță.*

Insă ultimele cuvinte nu mi-au ieșit de pe buze.

Femeia mi-a observat ezitarea și m-a privit pe sub sprâncene.

— Da, Taja e zeița ta. Dar, în ciuda originilor noastre, adorarea unei Zeițe a Morții nu e o condiție ca să poți intra în ordinul nostru. Eu caut un soldat, nu un preot sau un fanatic. Zeița Norocului nu se va împotrivi pregătirii tale.

Am închis ochii și m-am cutremurat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Taja și de planurile pe care le are cu mine.

Când am deschis ochii din nou, Khaemezra m-a privit disprețuitor.

— Prostule! a șoptit ea.

Folosise același ton și cu Relos Var.

Sângele mi-a încălzit obrajii.

— Nu înțelegi prin ce am trecut...

— Ce se petrece cu toți bărbații din familia ta, de sunteți așa de idioți? Și încăpățânați. Ca niște catâri! Dacă una dintre Surori alege să vă dea din

harul ei, credeți că puteți să vă îndepărtați așa, când vreți voi? Că puteți spune „Ptiu, mi s-a întâmplat nu știu ce lucru rău, așa că la naiba cu zeița mea, pentru totdeauna”? Taja e alături de

tine în prezent, cum a fost mereu. Te protejează și te alină și, dacă nu vezi asta, nu e vina ei.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Exact ce mă așteptam să spună o preoteasă. Vorbe fără valoare, când nu tu ai sufletul gaeș și sânge uscat pe pielea jupuită de pe spate. Ea... Ea...

Mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să rostesc cuvintele, dar răul făcut mă durea. Ce se întâmplase încă mă durea. Khaemezra îmi tămăduise trupul, dar suferința provocată sufletului meu încă supura, fierbinte și crudă.

M-am aplecat spre ea și am terminat fraza:

— Ea m-a trădat.

Nările bătrânei au fluturat.

— Te înșeli.

— Flota militară din Quur *m-a găsit.*

Am făcut semn spre catena vasului.

— Am petrecut luni întregi jos, în galeră, rugându-mă ca stăpânii de sclavi să uite că mă aflu acolo, apoi a sosit flota militară, căutându-mă. Și ce s-a întâmplat? Nu m-au putut vedea. Pentru prima dată în viața mea, nu mi-am dorit să fiu invizibil. M-am uitat cum căpitanul a privit direct prin mine, chiar dacă eram exact cel pe care îl căuta. Singurul nenorocit cu părul blond din încăpere. Atunci mi-am dat seama că zeița nu voia să fiu salvat.

— Firește că nu. Dacă te-ai fi întors în Quur ar fi fost un dezastru.

— Un dezastru?

Am încercat să păstrez un ton atent și neutru.

Khaemezra m-a privit printre gene, și am știut că dădusem greș. A zărit mânia din mine, de parcă oricum mi-aș fi pierdut controlul.

— Dacă te întorci în Quur, vei muri.

— N-ai de unde să știi.

Femeia a ridicat o sprânceană.

— Ce copil ești! Așa crezi?

— Da. Aveam un plan. Ar fi mers. Iar acum, probabil că oamenii pe care îi iubesc sunt morți.

— Da. Unii, da. Dar și mai mulți ar fi morți dacă ai fi rămas. Știu sigur. Știu mai bine decât tine.

M-am uitat la ea.

— Ce-ai zis acum cinci minute? Cum l-ai convins pe Juval să nu te ucidă pe loc? Morții nu au secrete față de Doamna Palidă.

— Da, dar l-am mințit pe Juval. Preoții zeiței nu mă căutau pe mine. Bunicul nu mai fusese preot al Thaenei de dinainte de nașterea mea.

— Nu e singurul care vorbește cu ea.

Khaemezra s-a oprit de parcă s-ar fi hotărât să schimbe tactica.

— II cunosc pe Darzin D'Mon, cel pe care tu îl numești „Frumușelul". Știi de unde? Fără să-mi aștepte răspunsul, a continuat: Pe vremuri, a căutat să pătrundă în ordinul nostru. Pe vremuri, a căutat să facă parte din Frăția Neagră, să găsească alinare pentru durerile și nedreptățile lui închipuite în îmbrățișarea Doamnei Morții. Dar ea l-a refuzat, considerându-1 un pretendent nevrednic și, ca un pretendent nevrednic care și-ar viola doamna ce nu-1 iubește, e obsedat de ea. Se îmbată cu crimele pe care le oferă unei zeițe care nu le dorește, fiecare viață nevinovată devenind un trandafir veștejit, lăsat în fața porții Thaenei. Dacă ai fi reușit să mergi înainte cu planul tău măreț, ar fi adăugat încă o floare la buchetul lui macabru.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ba da!

Khaemezra a dat din cap.

— Cel puțin o dată pe săptămână, uneori de mai multe ori, „Frumușelul" tău se duce la Așternutul Vălurit în Orașul de Catifea. Ai crescut în acea parte a capitalei, deci am convingerea că știi bordelul respectiv și care-i este reputația, nu?

Un gust de cenușă mi-a umplut gura.

— Știu ce vinde.

— O dată pe săptămână, „Frumușelul" are o cerere specială, una greu de împlinit, fiindcă e nevoie de serviciile unui preot al lui Caless pentru a se asigura că tinerii oferiți sunt exotici: blonzi și cu ochi albaștri. Exact ca tine. Chiar dacă e o chestie temporară, dacă ține câteva ore, iluzia îl satisface. Vrei să afli ce face „Frumușelul" cu băieții frumușei? Vrei să știi câte flori

terfelite a lăsat în pragul Doamnei?

Mi-am ferit privirea.

— Nu.

Pe toți demonii, îmi imaginam și singur. Tinerii pederești și târfele de la Așternutul Vălurit nu se închiriau, ci erau cumpărați.

Nu închiriezi atunci când scopul e să distrugi.

M-am cutremurat.

Khaemezra s-a ridicat în picioare.

— Te rog să te gândești la cuvintele mele! Nu suntem dușmanii tăi, iar tu ai o nevoie disperată de prieteni. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te încrezi în cineva.

După ce a plecat, am strâns în pumn Piatra Cătușelor și mi-am analizat opțiunile. N-aveam de unde să știu ce se întâmplase cu familia mea, dacă Ola încă trăia. N-aveam de unde să știu ce pățiseră cei pe care îi iubeam cât călătorisem în lanțuri spre Kishna-Farriga sau ce-ar putea încă păți câtă vreme mă aflam sub controlul Frăției Negre. Pregătire, spusese Khaemezra. Poate că urmau să mă antreneze. Poate că nu.

Mai mult decât orice, m-am întrebat cât din ce îmi povestise era adevărat și cât era minciună și dacă exista vreo cale să le deosebesc.

10: DEMON PE STRĂZI

(Povestea lui Talon)

IMAGINILE, MIROSURILE ȘI SUNETELE ORAȘULUI ÎL ASALTARĂ PE KIHRIN DIN clipa în care el și tatăl său ieșiră din confortul umbrit al Așternutului Vălurit. Soarele după-amiezii târzii era o sferă roșie ca focul pe cerul de vară, încălzind cu dogoarea lui străzile din piatră albă ale Orașului de Catifea și transformându-l într-un cuptor nemilos.

Străzile erau pustii. După-amiaza era prea fierbinte pentru târfe și pentru băutură. Orice om sănătos la cap se retrăsese într-un colț cu umbră. Câteva fuioare de nori pătau cerul azuriu, dar mai trebuiau să treacă luni bune înainte ca norii să explodeze în furia anotimpului ploios. Până atunci, capitala avea să tot fiarbă.

Kihrin se bucura de căldură și prefera să meargă prin oraș când puțini oameni ieșeau afară: fie dimineața devreme, înaintea zorilor, fie spre amurg, când mai toată lumea trăgea un pui de somn. In prima situație, exista un risc mai mic ca jafurile lui să aibă martori, iar în a doua, străzile pustii îl ajutau să se deplaseze mai ușor cu Surdyeh.

Surdyeh păstra tăcerea când cotiră pe Aleea Telalilor, o scurtătură spre Răscrucea lui Simillion*, unde patronul lor, Landril, își avea casa luxoasă și își ținea ibovnicele.

* Se crede că se numește așa fiindcă drumul marchează locul în care Simillion l-a ucis pe regele-zeu Ghauras. De fapt, se numește așa pentru că marchează locul unde cadavrul mutilat al Primului împărat a fost expus de către Curtea Nestematelor ca „obiect de învățătură” pentru oricine îndrăznea să-i sfideze.

Kihrin știa că pe tatăl lui îl supără ceva, dar nu putea decât să ghicească motivul. Lui Surdyeh nu-i plăcea deloc că fiul său își petrecea timpul în odăițele fetelor de catifea. Mereu avea grijă să-i reamintească lui Kihrin că fetele de la clubul Așternutul Vălurit nu se aflau acolo de bunăvoie. Surdyeh continua apoi, aruncându-i o privire plină de înțeles, că un bărbat care profită de asemenea împrejurări pentru propria plăcere nu se poate numi bărbat.

Surdyeh era un ipocrit. Tatăl lui nu se codea să primească bani de la Ola sau să cânte în fața bărbaților care veneau la bordel. îi judeca pe clienți fată să se gândească deloc la faptul că fetele și băieții de catifea *aveau nevoie* de afacerea respectivă pentru a-și câștiga libertatea. Iar Ola era și mai rea: cu toată vorbăria ei că pe vremuri fusese sclavă, chiar și-acum cumpăra sclavi pe care îi punea la treabă câtă vreme cineva îi strecura suficienți bani în buzunare.

Iar Burtosul se mai întreba de ce naiba voia Kihrin să iasă din toată afacerea asta!

Băiatul se încruntă când își aminti dojana tatălui său, cum că Ola îl răsfăța ca pe un prinț. Kihrin nu putea să fie un ogenra. Imposibil. Știa că nu e adevărat, fiindcă nu arăta deloc ca un quuros, ceea ce însemna că nu arăta nici ca o mlădiță regală quuros. Știa că nu e posibil, altminteri cineva, un prieten sau un dușman al familiei sale „regale”, ar fi venit după el.

Dar mai ales, nu era posibil fiindcă, dacă Ola ar fi avut chiar și cea mai mică bănuială că se trăgea dintr-o casă regală, ar fi scăpat de el, contra unei recompense grase, cu mulți ani în urmă. Da, ajutase la creșterea lui. Da, îl trimisese la Dansatorii-

Umbră. Da, îi fusese apropiată ca o mamă. Dar el nu îi subestimase niciodată lăcomia. Pe primul loc în viața Olei Nathera era chiar Ola Nathera, și cine uita asta merita tot ce primea.

își dorea totuși să fi fost un ogenra, măcar de dragul Moreei.

Kihrin se chirci când se gândi la ea. Nu voise ca discuția lor să decurgă așa. Sperase să fie suavă și fermecătoare. Insă el se aruncase asupra ei imediat ce interesul fetei se dovedise diferit de așteptările lui. O jignise, deși o plăcea. Chiar o plăcea.

Fata îl ura acum, și îi merita ura cu vârf și îndesat.

Reveni cu picioarele pe pământ când simți că tatăl lui îi dă drumul la mână. Se răsuci să vadă ce se întâmplase. Oare vreun hoț de buzunare se

dovedise atât de tâmpit, încât să încerce ceva? Când se întoarse, continuă să meargă, dar se izbi de un zid.

Un zid? în mijlocul Aleii Telalilor?

Kihrin auzi exclamațiile șocate ale celor câțiva trecători care încă umblau pe afară. își concentră privirea asupra zidului alb apărut brusc înaintea lui. Cărămizile de piatră erau rotunjite și acoperite cu mușchi verde. Kihrin se holbă, neînțelegând deloc de unde răsărise un zid în mijlocul scurtăturii sale. De asemenea, zidul putea: duhoare de ierburi de mare, sulf și iz stătut de sex.

O venă purpurie tresări pe suprafața cărămizilor, pulsând acolo unde piatra se teșise, formând o scobitură mică și rotundă. Mai departe, piatra se ondula.

Kihrin trase adânc aer în piept și privi în sus. Nu se uita la un zid, ci la un pântec.

La *pântecul unui demon.*

Demonul era enorm, de două ori mai înalt decât Kihrin. De-a lungul burții (iar demonul se vădi a fi clar un mascul)*, matahala avea carnea albă. Albul se transforma într-un galben-verzui grețos, pe picioarele masive și umflate. Brațele erau de un roșu-aprins, lucios și strălucitor, de parcă namila tocmai și le vârâse până la subsuori într-un ciubăr cu sânge. Pe fața demonului,

gura schimonosită i se întindea de la o ureche ascuțită la cealaltă. Ochii erau două hăuri negre și nasul îi lipsea. Părul lung și alb al creaturii strălucea, dar capetele șuvițelor te orbeau cu stacojiul lor, de parcă și ele fuseseră înmuiate în sânge închegat. O coadă groasă, verde-vineție, ca a unui crocodil, dar mai lungă și mai flexibilă, zvâcnea haotic, lovind cu un zgomot surd caldarâmul.

Dar, mai important decât toate acestea, Kihrin îl *recunoscu.*

Era demonul din casa Kazivar pe care o jefuise.

— TATI, FUGI!

Kihrin își împinse tatăl pe o ușă deschisă.

Demonul privi în jos spre adolescent și rânji. Avea un număr impresionant de dinți albi, ascuțiți și neregulați, și îi ieșeau din gură precum viermii dintr-o rană.

^'SALUTARE, NELEGIUITULE!***

* Probabil că nu. Demonii nu sunt creaturi naturale, deși pot, temporar, să adopte forme fizice. Prin urmare, demonii nu au decât sexul care le-a fost desemnat sau, uneori, sexul pe care îl aleg din considerente practice.

— Sfântă Taja..se rugă Kihrin mai mult pentru sine.

Lăsă cuțitele să-i alunece în palme, deși putea să jure că se vor dovedi inutile*. Nu încăpea îndoială că Frumușelul trimisese demonul după el, că demonul îl găsise și că acum Kihrin urma să moară. Matahala asta arăta suficient de masivă ca să-i smulgă capul.

'''SALUTARE, HOȚ DE SUFLETE!"*

Kihrin hotărî că singura lui șansă este să fugă. Făcu o fentă spre dreapta, ocoli prin stânga și o rupse la fugă fără să se oprească. Timp de câteva secunde, crezu că o să reușească, însă apoi simți o plesnitură usturătoare peste glezne. Privi în jos și zări coada verde-vineție înfășurată în jurul picioarelor. Se trezi ridicat în aer.

Se purtă exact ca orice om ridicat în aer de către un demon ieșit din minți, gata să-l sfâșie pe stradă: urlă cât îl ținură plămânii.

SALUTARE, PRINȚ AL SĂBIILOR!

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! RAHAT! Dă-mi drumul!

Kihrin încercă să taie coada cu cuțitul, dar, după cum bănuise, parcă ar fi încercat să cioplească o piatră cu o batistă de mătase.

Demonul îi ridică trupul la fel de ușor cum Kihrin ar fi luat un pisoiaș de ceafa și l-ar fi ținut în aer. Fața i se apropie de a monstrului și de gușa lui enormă. Parcă monstrul s-ar fi pregătit să arunce o boabă de strugure în gură.

Exact când Kihrin se hotăra că n-are nimic de pierdut dacă-și înfige cuțitul în ochiul demonului, creatura îl apucă de brațe, ținându-1 ca într-o chingă, complet neajutorat.

Demonul izbucni în hohote de râs, un sunet care avea să-i bântuie coșmarurile lui Kihrin luni întregi după aceea. Atârna destul de aproape de gura bestiei ca să vadă că aceasta nu era goală, ci plină cu o limbă roșie, contorsionată, și cu viermi albi ce se târau de colo până colo. Duhoarea nu putea fi descrisă în cuvinte. Amestecul de sânge, de resturi de mâncare și de lichide seminale putrede îi întoarse stomacul pe dos și abia se abținu să nu vomite. Demonul îl scutură pe Kihrin de picioare.

Piatra tsali îi alunecă de sub pelerină și i se prinse în bărbie. Era rece la atingere.

’ Demonii sunt, firește, niște entități prost înțelese și, în ciuda nenumăratelor cercetări făcute cu scopul descifrării lor, cunoștințele noastre au încă multe lipsuri. *Cheia mai pu/in importantă a lui Grizzst* este un tratat pentru începători cât se poate de clar, dar consider că și *Invazia rece* a lui Killus Vornigel ne prezintă o perspectivă excelentă asupra acestor monștri și a interacțiunilor lor cu lumea fizică.

88

NĂPASTA REGILOR

^ÎNDELUNG CĂUTAT-AM LEUL, DAR ACUM GĂSIT-AM ȘOIMUL?**

Gura demonului se apropie de el, și Kihrin preferă să închidă ochii decât să vadă ce se petrece. Se încordă în așteptarea morții.

Unii ar pretinde că urmarea a fost și mai oribilă. Totul se desfășură cu încetinitorul.

Kihrin simți cum limba demonului i se apropie de față, cum îi atinge obrajii, lanțul și piatra ce căpătase nuanțe indigo. II năpădiră tot felul de gânduri.

***IATĂ CE-ȚI OFER, REGE AL MEU: SĂ GUȘTI PUȚIN DIN

OROARE, SĂ-ȚI CREASCĂ APETITUL PENTRU FESTINUL SUFERINȚEI*?**

Imaginile ce i se perindau prin minte prinseră putere: Kihrin cu bătrâna lui profesoară, Șoricica, cu Morea, cu multe fete și băieți de la Casa de Catifea Vălul Sfâșiat. Kihrin se văzu facându-le tot felul de lucruri. Lucruri îngrozitoare, fără voia celorlalți. Demonul îi arătă lui Kihrin imagine după imagine în care era un bărbat crud, sadic și monstruos, un demon în piele de om ce se îmbăta cu durerea și cu teroarea celor din jurul lui. Se hrănea cu ele așa cum crocodilii se hrăneau cu aceia ce erau destul de nătângi să se apropie de fluviu. Demonul se adânci și mai mult în mintea lui Kihrin și smulse amintirile tuturor celor pe care îi cunoscuse și iubise, pentru ca mai apoi el să îi sfâșie... să-i ucidă, să-i tortureze sau să-i violeze. Până și pentru Cartierul de Aramă, până și pentru un băiat care crescuse în Orașul de Catifea, înfăptui niște păcate dincolo de experiența sau de înțelegerea lui. Demonul scuipă atrocitate după atrocitate în capul băiatului, până când le văzu pe toate.

Kihrin nu se opri din urlat.

Habar nu avea de când stătea așa, atârnat, și de cât timp monstrul îi turna orori în minte, o orgie nesfârșită de mizerie și de perversiuni.

De prea mult timp, oricum.

Când glasul i se frânse și Kihrin se prăbuși în hohote de plâns cutremurătoare, presiunea din cap dispăru și auzi pași grăbiți apropiindu-se. Privi în josul străzii. Spaima se transformă în ușurare când văzu Gardienii alergând spre ei cu săbiile scoase.

* Comparați cu următoarea profeție din *Un studiu al posedării demonice în Quur.* „Salutare, ne- legiuitule, salutare, hoț al sufletelor, salutare, prinț al săbiilor! Lungă va fi călătoria noastră să găsim leul până când, în sfârșit, vom găsi șoimul, regele nostru care ne va elibera de ruină, iar lunga suferință a sufletelor noastre va fi înlăturată!"

Demonul își lăsă capul pe spate și scoase un răcnet. Un leu acompaniat de mieunatul asurzitor a o mie de pisici. Namila îi dădu drumul și îl lăsă să atârne cu capul în jos, agățat de coada lui. Ridică harpa lui Surdyeh.

— Nu...

Kihrin avea gâtul zdrobit și răgușise. Protestul ieși de pe buzele lui aproape ca o șoaptă.

Demonul rânji și învârti harpa învelită în husă, aruncând-o spre primul Gardian aflat mai aproape de ei. In loc să rămână cu creierul împrăștiat, capul omului trecu printre strune și sfâșie materialul husei, în timp ce cadrul de lemn îi prinse brațele ca într-o menghină. Dacă demonul ar fi dat drumul instrumentului în acel moment, bărbatul și-ar fi petrecut următoarele cinci minute încercând să se elibereze din hățișul de lemn și de coarde, însă nu se întâmplă așa. Intr-o mișcare fluidă, fină, monstrul îl trase mai aproape pe omul care se zbătea și își deschise gura imensă și mai mult.

Kihrin tresări și își feri privirea când demonul mușcă din capul bărbatului fără nicio dificultate, așa cum ar fi mușcat Kihrin dintr-un mango. Sângele mortului îl împroșcă pe băiat exact când restul leșului căzu pe stradă.

— Xaltorath. Prezența ta aici nu e binevenită! se auzi o voce puternică.

Kihrin se gândi că afirmația e profund inutilă. întoarse capul să vadă cine urma să fie următoarea victimă.

Fiind cu capul în jos, Kihrin se uită cruciș, dar își dădu seama că acesta nu era un membru al Gărzii. Nou-venitul era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul și barba sure. Un munte de om, pe cât de înalt, pe atât de lat, emana forță din mușchii lui duri. Nu părea deloc fericit că un demon bântuia pe străzile orașului.

Era întru totul de acord cu el.

Kihrin nu ascultase mai niciodată când Surdyeh îl bătuse la cap cu rangurile militare din Quur, dar bărbatul purta armură. Platoșa metalică lucioasă de pe piept sclipea în lumina portocalie a soarelui. In spatele lui, o legiune veritabilă a Gărzii Orașului și soldații stăteau retrași, lăsându-1 pe nou-venit să-și facă numărul.

Xaltorath mârâi și se repezi spre bărbat, în vreme ce Kihrin atârna de coada lui ca un felinar în anotimpul ploios.

MURITORULE NERUȘINAT, ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-MI SPUI CE DREPTURI AM ȘI CE NU? EU SUNT XALTORATH. SUNT RĂCNETUL BĂTĂLIILOR, ÎNTRUCHIPAREA PĂCATULUI. SUNT GEAMĂTUL DE PE BUZELE CELOR BLESTEMAȚI!

„Glasul” demonului pe care îl auzea în minte se transformă într-un urlet haotic, crescând în intensitate și devenind tot mai amenințător[1]*. Pe la colțurile gurii, îi curgea sânge proaspăt, umed, pictându-i în stacojiu torsul alb.

— Haide! Continuă să vorbești!

Soldatul îi aruncă o privire lui Kihrin și se încruntă. își spuse în sinea lui că se va ocupa de el mai târziu, apoi își îndreptă atenția spre demon.

Pe neașteptate, furia monstrului se mai potoli, deși rânjetul deveni și mai înspăimântător.

TE CUNOSC!

— Da, încuviință soldatul. Ne-am mai întâlnit. Și atunci tot în spatele unui copil te ascundeai. Așa ai de gând să faci și acum?

ACEST BĂIAT NU ÎNSEAMNĂ NIMIC PENTRU TINE, DAR EA A FOST TOTUL.

Demonul chicoti.

««ȚIPETELE EI M-AU UNS PE SUFLET.***

Articulațiile de la degetele soldatului se albiră de la forța cu care strângea sabia între ele, dar glasul îi rămase calm:

— De ce tânărul acesta? Ai obosit să mai rănești fetițele?

GROAZA LUI E LA FEL DE DULCE CA MIEREA DINTRE COAPSELE FIICEI TALE.

Pe chipul soldatului apăru un tic nervos. Continuă să meargă în cerc, fără să-și desprindă privirea de la demon.

— N-ai fost eliberat din închisoare ca să hărțuiești băieței. De ce te afli aici, Xaltorath?

Expresia de pe chipul demonului deveni gânditoare, de parcă depăna amintiri cu un prieten vechi pe care nu-1 mai întâlnise de ani întregi.

***SUNT AICI PENTRU CĂ AȘA TREBUIE. SUNT AICI FIINDCĂ LEGĂTURA STRĂVECHE ÎNCĂ NE ȚINE LA UN LOC

* în general, demonii nu au o singură înfățișare, deși nu seamănă deloc cu imitatorii precum Talon, care își schimbă forma cu o lejeritate dezarmantă. Totuși, odată ce pătrund în lumea fizică, par să-și păstreze aspectul pe durata vizitei lor. Forma unui demon poate fi dictată de vrăjitorul care îl invocă și care ar putea stabili că un demon ar trebui să apară doar cu „o formă arătoasă și cuviincioasă” sau ar putea cere ca demonii să apară „hidoși și îngrozitori, ca să-

și sperie dușmanii”. *Cheia mai puțin însemnată a lui Crizzst,* de exemplu, recomandă să ceri o formă pe care demonul să o considere neplăcută, ca o modalitate de a stabili dacă demonul e cu adevărat sub controlul tău. (Nu prea pun mare preț pe acest aspect, din moment ce un demon e mai mult decât capabil să reziste câteva ore sub formă de cățeluș drăgălaș — dacă asta înseamnă că, mai târziu, îl poate sfâșia în bucățele pe cel care l-a invocat.)

PE CEI DE-UN NEAM CU MINE. SUNT AICI, DEOARECE VOI, NEROZILOR, CONTINUAȚI SĂ MĂ INVOCAȚI, ȘI VOI FI AICI PÂNĂ ÎN ZIUA CÂND TOATE LEGĂMINTELE VOR FI RUPTE, IAR SUFLETELE NOASTRE, ELIBERATE.’*’*’*

Monstrul zâmbi.

***CÂT DE CURÂND.*’’*’*

— Și ce idiot te-a invocat de data asta?

DE CE NAIBA.. .

Demonul se opri.

DE CE VORBEȘTI ȘI NU TE LUPȚI?

— Sunt mulțumit să te aud vorbind. Se vede că îți face plăcere.

CAUȚI SĂ-MI DISTRAGI ATENȚIA!

— Nu, răsuflare puturoasă, caut să te întârzii.

Atunci, soldatul se apropie brusc și sabia din mâinile lui licări în razele soarelui.

Xaltorath rânji larg, își pregăti brațele cu gheare să atace și urlă când Kihrin îi înfipse cuțitul până la plăsea în ochiul stâng.

Kihrin rată restul luptei. Coada lui Xaltorath tresări și îl azvârli cât colo ca pe o păpușă stricată. Se izbi cu capul de zidul vopsit în alb al unei prăvălii.

Totul se derulă ca prin ceață după aceea.

Auzi urletele oribile ale lui Xaltorath, zăngănitul asurzitor al armelor, țipetele bărbaților și incantația gravă a unui glas de tenor. Totul venea din- tr-un loc îndepărtat.

Tremurând și clănțănind din dinți, Kihrin se ridică în picioare. Nu reușea să se concentreze. își simți părul umed și năclăit. Sângele de pe față era al său. Ardea înfierbântat. Safirul de la gât îl frigea.

Știa (deși de parcă ar fi fost problema altcuiva) că se rănise foarte rău, probabil mortal. O parte din el își dorea să doarmă. O altă parte din el își dorea să vomite. Iar restul ființei sale se

umplu până la refuz cu un soi de furie albă, mistuitoare, pe care Kihrin nu o mai trăise decât o singură dată în viață. Dorința de răzbunare deveni atât de puternică, încât toate celelalte instincte dispărură. Mânia îi dădu forța de a sta în picioare și de a se târî împleticindu-se spre răspântia unde fusese atacat.

Soldatul încă se afla acolo, alături de mulți gardieni și de un nou-venit: un bărbat într-o pelerină sălii maronie și peticită. Părea nelalocul lui, semănând cu un hoț din gașca Dansatorilor-umbră la un chef dat în cinstea retragerii unui Gardian. Kihrin habar n-avea cine e bărbatul, dar, de vreme

ce nu era nici demon, nici gardian, hotărî să îl ignore până când avea să se dovedească a fi important.

Nu văzu nici urmă de demon, cu excepția urmelor firave de lumină roșie, neobișnuită, și a mirosului de putreziciune.

— Cum ai reușit să ajungi aici atât de repede? îl întrebă soldatul masiv cu sabie pe bărbatul cu pelerină peticită pe când Kihrin se apropia de ei. Abia am trimis un om să te găsească.

— Taja ne-a zâmbit. Una dintre iscoadele mele mi-a dat de știre... Binecuvântată fii tu, Tya! Te simți bine, băiete?

Nou-venitul se întoarse spre Kihrin.

Tânărul ignoră întrebarea. Fiindcă era cretină. Niciodată n-avea să se mai simtă bine. Clipi des spre omul în pelerină peticită. Era un bărbat cu înfățișare obișnuită, de vreo douăzeci și ceva de ani. Pielea măslinie și pometii unui marakori îi dădeau un aer ușor exotic. Avea ochii negri și părul brunet, drept, care voia să o ia în toate direcțiile, dar era împiedicat de o diademă simplă din alamă purtată pe frunte. Kihrin se întrebă dacă nu cumva aparținea Societății Petrecăreților și dacă găsea ceva de lucru, cu pelerina aia zdrențuită. Arăta mai degrabă a fermier decât a artist. Kihrin bănui că e un soi de servitor sau valetul vreunui soldat.

— E mort?

Kihrin scrâșni din dinți ca să nu cadă.

— Qoran, prinde-1! O să se prăbușească, spuse bărbatul mai scund.

Soldatul se întinse spre Kihrin, îi puse mâna pe umăr, dar

băiatul se feri brusc, luptându-se cu cele mai îngrozitoare amintiri.

— Nu mă atinge!

Soldatul își vârî sabia în teacă și ridică mâinile în semn că nu reprezintă o amenințare.

— Fiule, trebuie să te liniștești...

— Nu-mi zice fiu! se răsti Kihrin. E mort?

Cei doi bărbați clipiră de câteva ori, surprinși. Soldatul privi în urmă la grămada sângerie care fusese odată unul dintre gardienii săi. Rămășițele oribile ale unei harpe cu strune duble înconjurau torsul cadavrului.

— Cât se poate de mort.

— Qoran, se referă la demon, îl corectă mărunțelul.

Privirea lui zăbovi cercetător asupra lui Kihrin, de parcă băiatul îi amintea de cineva, dar fără să știe de cine.

— Xaltorath nu e mort, nu. Totuși, ne-ai ajutat să-l trimitem înapoi în iad pentru o vreme.

Soldatul făcu un pas în față, deși fără să aibă intenția de a-1 atinge încă o dată pe Kihrin.

— Trebuie să știm ce ți-a spus Xaltorath, băiete. Orice detaliu, orice cuvânt ar putea fi de o importanță vitală. Cât de mult îți amintești? Ce-a vrut de la tine? De ce te-a lăsat în viață?

— Mi-a distrus cuțitul.

Kihrin își văzu arma zăcând în mijlocul străzii, îndoită și strâmbă de parcă cineva ar fi băgat-o în vatra unei fierării și ar fi lăsat-o acolo. *Cuțitul mi-a distrus. Viața mi-a distrus.* Izbucni în râs la auzul rimei din cap, dar se opri brusc. Ca un prost, nu reuși să se gândească decât la supărarea lui Landril Attuleema când urma să vadă că nu apar la timp să cânte.

Soldatul nu păru deloc amuzat.

— Argas, ia-ți cuțitul! Ai idee câți vor mai muri dacă vreun vrăjitor țăcănit vrea un alt Marș spre Iad? Când prinții-demoni scapă din iad, nu vin aici ca să dea petreceri. Aduc cu ei și mai mulți demoni. Răspunde-mi la întrebări, băiete!

Soldatul se întinse să-l înșface, dar își opri mâna în ultima clipă.

Kihrin se dădu în spate oricum, însă strânse din dinți încăpățânat.

Ceva se rupse în el. Un al șaselea simț îl împiedică totuși să rostească vreo prostie care să-l facă pe bărbat să-l arunce într-un puț doar cu o pocnitură din degete. Kihrin se retrase sigur pe picioare, fără să se împleticească, fără să vomite, chiar dacă toate aceste lucruri așteptau să-l copleșească în orice moment.

— Monstrul a distrus harpa tatei. Cum o să ne mai câștigăm traiul acum? Ce-o să mai mâncăm? Pentru tine poate că nu înseamnă nimic, dar, pentru mine, înseamnă totul*.

— Domnule general, așteaptă!

Bărbatul cu pelerină peticită ridică o mână, apoi își îndreptă atenția spre Kihrin.

— Era harpa tatălui tău? Ești fiul lui Surdyeh?

Kihrin intenționa să țipe în continuare, dar întrebarea blândă îi domoli furia.

* Ați putea să vă întrebați dacă Kihrin uitase cumva că avea o grămadă de bani economisiți ori pur și simplu se pierduse în rolul jucat, cel de tânăr ucenic în ale muzicii. Cea mai ușoară cale de a se împiedica să cheltuiască banii, presupun eu, era să uite că îi are.

94

NĂPASTA REGILOR

— De unde ai știut...

Băiatul clipi des.

— II cunoști pe tata?

— Desigur.

In ochii bărbatului apăru un amestec de tandrețe și de durere veche.

— Pe vremuri, am fost prieteni.

II cercetă cu privirea pe Kihrin, dar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Tata! Unde e? Era aici...

Kihrin nu-1 mai văzuse de când îl împinsese pe Surdyeh pe ușa deschisă. Doar nu fusese rănit, nu? Kihrin și-1 imagină pe bătrân prăbușit undeva, într-o firidă, dându-și ultima suflare în cine știe ce șanț, fără să-i pese cuiva de el. Se întoarse din nou cu fața spre soldatul, pardon, generalul care părea singurul în

stare să-l ajute.

— Trebuie să-1 găsiți. E orb. Probabil că n-a ajuns prea departe.

Generalul se holba la el, dușmănos și dur ca un drussian. Pocni totuși din degete și gesticulă spre un soldat din apropiere.

— Căpitane Jarith, pune-ți oamenii să cerceteze zona. Vezi dacă găsesc un bărbat orb. E posibil să se ascundă și îl cheamă Surdyeh. Te rog să-1 aduci înapoi și purtați-vă frumos cu el! Trebuie să fie alături de fiul său.

Tânărul soldat salută.

— Da, domnule general! îndată.

— Mulțumesc! spuse Kihrin. Mulțumesc!

închise ochii plin de ușurare, dar gestul se dovedi o greșeală. Furia care îl ținuse conștient se domolea. Lumea se înclină și întunericul puse stăpânire pe el.

— Iute..., îl auzi pe general spunând.

Kihrin ar fi vrut să vadă ce se întâmplă în continuare, dar se dovedi prea ocupat să leșine.

11: LINIȘTEA DINAINTEA FURTUNII

(Povestea lui Kihrin)

În cele din urmă, m-am dus pe punte. Cutia aceea de lemn mă făcea să mă simt prins în capcană: cabina de pasageri de la bordul vasului *Nenorocirea* era mai mică și decât o latrină. In teorie, încăpeau patru oameni în ea.

Aveam un chef nebun să-1 găsesc pe cel care venise cu această „teorie” și să-l dau cu capul de balustradă.

O corabie pântecoasă, după modelul zheriaso, *Nenorocirea* căra sclavi aduși din Kishna-Farriga și Zherias în Quur, unde bunii cetățeni ai imperiului îi cumpărau pentru tot soiul de scopuri scârboase. Vasul avea numărul obișnuit de vele și de catarge, precum și o punte inferioară unde trăgeau la rame sclavii ca să sporească ritmul deplasării când vântul se lăsa așteptat sau când navigau prin porturi complicate.

Sunt mult prea familiarizat cu galera de pe *Nenorocirea* ca să îmi mai pese să-mi amintesc, chiar și-acum.

Temnițele sclavilor erau mai apoi separate pe niveluri, între cele două punți, de grilaje groase din fier. Celulele adăposteau majoritatea sclavilor și aveau tavanele atât de joase, încât o femeie mărunțică nu putea să stea în picioare. Prin comparație, cabina noastră părea un privilegiu nemaiîntâlnit.

Puntea fusese golită de toate mărfurile (ceai maridon, zahăr, butoaie cu lichior sasabim, vase de lut din Eamithon) când *Nenorocirea* mă adusese la Kishna-Farriga ca sclav, dar acum, nu. Căpitanul Juval rămăsese în port suficient de mult cât să scape de marfa sa și să încarce următorul lot de victime.

Pesemne că plănuia să cumpere mai multe în Zherias*[1], înainte

să traverseze marea Galla spre Quur. Mă întrebam de câte ori făcuse drumul ăsta și câte vieți cumpărase și vânduse.

Dintr-o plăcere perversă, m-am așezat unde căpitanul mă putea vedea. Căutându-i privirea ce se strecura pe lângă mine fără să mă recunoască, mi-am putut stăpâni mai lesne pornirea de a-mi folosi pumnalul ca să-l înjunghii în spinare. Juval era prost dispus, mormăind și răstindu-se la orice membru al echipajului care trecea pe lângă el.

Pesemne că prinsese de veste despre prețul final al vânzării mele. Se grăbise atât de tare să scape de mine, încât primise o sumă fixă, în loc să stea în Kishna-Farriga ca să ia un procentaj. Juval n-avea de unde să știe că el era singurul care se alesese cu ceva din toată târguiala.

Terateh stătea pe un grilaj care acoperea temnițele sclavilor, ținându-se strâns cu degetele de gratiile de fier în timp ce privea în jos. Marinarii îi dăduseră o cabină mare.

Nu eram surprins. Poate că arăta și vorbea ca un quuros, dar iluzia ce îl învăluia nu reușea să îi ascundă aerul amenințător.

Teraeth și-a ridicat privirea și m-a văzut urmărindu-1.

Ne-am holbat unul la altul câteva momente. Mi-a făcut semn să mă apropii.

Am evitat să mă uit în temniță.

— îmi pare rău că ți-am zis că nu ești decât un stăpân de sclavi. Khaemezra mi-a explicat cum stau lucrurile și...

— Privește!

A arătat cu degetul spre grilaj.

Nu am simțit nicio obligație să îi urmez poruncile, dar mi-am amintit că mama lui avea gaeșul meu.

— Știu cum arată sclavii, mulțumesc! Nu voiam decât să-ți spun că...

— Pe toți demonii, privește!

S-a întins, mi-a apucat poalele robei și m-a tras în jos, spre el.

— Asta ești tu.

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Nu trebuie să-mi amintești că sunt sclav.

* Acum 125 de ani, regele Zheriasului, Shogu, a încercat să scoată în afara legii practica sclaviei, prin tradiție una dintre cele mai importante activități comerciale zheriaso (alături de piraterie și negustorie). A supraviețuit mai puțin de cinci zile după aceea, băiatul său cel mai mare, Sinka, legalizând sclavia îndată după moartea lui.

— Crezi că asta am vrut să spun? A pufnit și mi-a șoptit cu o voce aspră: Nu *le* pasă că ești sclav. Uită-te la ei! Cu atenție. Ii vezi? Bărbați, femei, copii. Unii dintre ei nu vor mai apuca sfârșitul călătoriei. Alții își vor începe viața plină de violuri și de violență. Vin din peste zece țări. Unii vin din sate atât de mici, că nici nu știau că au o „țară”. Cei mai mulți nu vorbesc nici guarem, nici vreo altă limbă cunoscută de tine. Și-ar da bucuroși sufletele ca să fie în locul tău, acum, că ești mult prea valoros ca să fii aruncat într-o celulă precum o bucată de came stricată. Vor muri de foame, înecați sau sufocați în timpul vreunei furtuni. Uită-te la ei! Nu mai există speranță în ochii lor. Nici măcar nu mai au puterea să plângă sau să întrebe ce-au făcut ca să merite așa ceva. Nu pot decât să șoptească întrebarea așa cum un nebun urlă întruna aceeași frază cu un glas din ce în ce mai gâtuit, până când nu mai rămâne decât liniștea...

Mi-am înăbușit un suspin și mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— N-am nevoie de...

— Ești din Quur... Aceasta e moștenirea ta. Acesta e darul oferit de tine lumii: corăbii după corăbii pline de durere, străbătând mările întru potolirea poftelor poporului tău. Pentru cruzimea și setea lui de a cuceri totul. Să nu îndrăznești să-ți ferești privirea de la dreptul tău din naștere! Iată ce a creat vrăjitorul Grizzst când a legat demonii! Iată ce a adus lumii împăratul tău, Simillion, când a pretins Coroana și Sceptrul! Acesta e stilul de viață pentru care Atrin Kandor a murit ca să-l salveze.

M-am așezat pe grilaj, mut și aproape paralizat.

— Câți sclavi ai cunoscut? Pe câți i-ai desconsiderat și i-ai văzut doar ca o pe altă fațetă de neschimbat a vieții din Quur?

Teraeth s-a înfipt bine în călcâie, ținându-se cu degetele de gratii ca să se echilibreze.

— Ai întrebat cine suntem și o să-ți spun cine *nu* suntem. Nu suntem oameni care *să facă așa ceva* vreodată.

Nu am răspuns mult timp.

în cele din urmă, am șoptit:

— Asta nu înseamnă că acțiunile voastre sunt corecte.

— Nu, dar pentru orice viață pe care o iau, le înapoiez viețile altora. Când o voi întâlni pe Thaena în Viața de Apoi, voi merge cu capul sus, fiindcă am conștiința curată.

— Nu pot să fac nimic ca să-i eliberez pe oamenii aceștia.

98

NĂPASTA REGILOR

— Adevărat, dacă așa crezi, dar nu te păcăli singur... *Este* adevărat doar pentru că tu crezi asta.

M-am uitat la mare. Albatroșii ne urmăriseră de la Kishna-Farriga. Aveau să mai rămână cu noi o vreme înainte să-și dea seama că resturile de mâncare nu vin destul de repede. Aerul sărat îmi umplea nările, iar foșnetul aspru și geamătul velelor îmi ajungeau la urechi. Dacă ascultam cu atenție, auzeam și plânsetele. Corabia nu mirosea decât a lemn sărat și a smoală. Duhorile insuportabile urmau să apară mai târziu.

Am cugetat intens și îndelung la ironia de a fi dăscălit cu privire la libertate de către un asasin căruia îi aparțineam.

— Juval a folosit biciul cu nouă cozi pe tine, nu-i așa? m-a întrebat Teraeth după o vreme.

— îmi punea tot felul de întrebări. îi sărea țandăra când nu-i răspundeam.

— Vrei să-l omor?

M-am uitat chiorâș spre vante.

— Nu crezi că asta ne-ar întârzia puțin sosirea în Zherias?

— Ofițerul lui de punte pare destul de priceput.

Ideea mi-a trimis un fior pe șira spinării. Dacă urma să mai am coșmaruri, atunci ofițerul Delon avea să mi le bântuie.

— Delon e și mai rău decât Juval. Mult mai rău.

Teraeth se holba la mine. A strâns din dinți și și-a ferit

privirea.

— O să-mi amintesc asta.

— în plus, Tyentso se va supăra dacă te apuci să-i ucizi echipajul. Până și tu ai putea avea probleme cu ea.

— Vrăjitoarea de pe corabie. Îți amintești că voiai să știi dacă Juval are una? Răspunsul e „da”. Aspră ca o drussiană. Ea e cea care m-a făcut gaeș. încă n-am văzut-o, dar sigur e pe aici, pe undeva. își petrece timpul singură. E ca un sihastru într-o peșteră, numai că peștera ei este o corabie.

Teraeth a zâmbit într-un fel care mi-a amintit de tigrii ce adulmecă prada.

— Dacă mama îi poate ține piept lui Relos Var, nu cred că o vrăjitoare în ascunzătoare va fi o problemă.

Teraeth și-a strâns degetele în jurul gratiilor.

— Arată-mi locurile de pe corabie! a rostit el după o pauză. Vreau să cunosc punțile, pentru momentul în care lucrurile o vor lua razna.

— De ce? Crezi că se va întâmpla ceva?

— Cred că Relos Var a renunțat prea ușor la tine.

Teraeth s-a întors și a privit țintă apa.

— Nu e deloc renumit pentru așa ceva.

— Adică va încerca din nou?

întrebarea era inutilă. în adâncul inimii, știam că Teraeth are dreptate. Relos Var încă nu-și terminase treburile cu mine.

Teraeth a început să-și roadă o unghie.

— Va dori să știe unde ne aflăm. Mama ne protejează pe amândoi. Nimeni nu ne poate citi viitorul cu ajutorul globului de cristal. în plus, tu oricum te-ai priceput dintotdeauna să te ascunzi când cineva folosește magie ca să te localizeze. Nu e nimeni pe urmele tale.

M-am încruntat.

— Dar s-a mai întâmplat.

— Nu cu ușurință.

— A trebuit să invoce un prinț-demon, așa că da. Momentan, suntem bine totuși. Dar poate Var face și el chestii din astea. Se

știe că îi place să se ocupe și de treburi mai urâte.

Teraeth mi se părea agitat. Dacă urma să avem necazuri, ultimul loc în care voiam să fiu era pe un vas cu sclavi, în mijlocul mării.

Slăvit fie numele Tajei, exact acolo au dat necazurile peste noi!

100

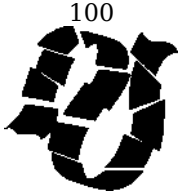

12: DINCOLO DE VĂL

(Povestea lui Talon)

MOREA ÎȘI TURNĂ UN PAHAR DE APĂ DIN URCIORUL DE LÂNGĂ PATUL ei, apoi își clăti gura și scuipă. Repetă procesul până când gustul înțepător dispăru.

Dacă ignorai covoarele atârnate, sculpturile lascive, labiile Calessei din mozaic și vasele cu ofrande priapice ale amanților,

cămăruța abia dacă avea mobilă. Un pat, un bufet și un dulap. Un urcior, căni ceramice și un vas de spălat se odihneau pe bufet. In dulap, își aranjase puținele haine pe care i le dăduse Madam Ola.

In pat, zăcea un negustor beat pe nume... Oare cum îl chema? Hallith? Nu-și mai amintea. Se dovedise prea amețit ca să facă ceva, iar mirosul răsuflării lui puturoase o determinase să se cutremure de scârbă. II drăgălise și îl mângâiase, rugându-se să se mulțumească doar cu o felație.

Din fericire, se mulțumise.

Nu-i fusese ușor Moreei să vină într-un asemenea loc. Știa că nimerise mai bine decât mulți alții, dar încă își amintea vremurile când o încăpere atât de micuță nu putea fi folosită nici măcar pe post de toaletă. Baron Mataris nu fusese deloc chipeș sau fermecător și nici măcar tânăr, dar fusese bogat și deloc rău cu sclavii lui, așa încât aceștia îi păstrau o amintire plăcută. Chiar dacă ea și sora sa nu cunoscuseră fericirea, cel puțin fuseseră răsfățate, iar femeile și bărbații cărora le fuseseră dăruite de Baron Mataris credeau în spălatul zilnic.

Spre deosebire de unii. își îndreptă privirea spre mușteriul ei, care sforăia deja.

Madam Ola îi spusese că, în nopțile în care nu dansa, trebuia să se aștepte la două sau la trei coroane bacșiș. Femeia le permitea oamenilor săi să păstreze bacșișul, deși n-avea nicio obligație să procedeze astfel. Asta însemna că, dacă Morea economisea fiecare coroană, fiecare părăluță, fiecare cupă, avea să strângă în cinci ani suficient cât să-și plătească libertatea. Cinci ani de mizerie. Cinci ani în care să primească orice client, cinci ani de zăcut pe saltea sub grohăiturile scârboase ale marinarilor, minerilor, negustorilor și ale oricui îi plătea Olei Nathera destul metal.

Morea avea o singură consolare: posibilitatea unui final fericit. Ola nu se împotrivea ideii ca ea să-și răscumpere libertatea. Baron Mataris nu făcuse niciodată asta.

Ola o intriga pe Morea. Femeia era o legendă, cu zeci de versiuni în privința originilor ei, toate, probabil, un car de

minciuni. Nu folosea vălurile pe care atât de mulți zheriași le purtau acasă, așa că se vedea limpede că, pe vremuri, fusese o frumusețe sălbatică. Avea pielea ca miezul nopții, ochii îi erau două oceane adânci și purta părul ondulat strâns în cocuri elegante. Da, o mare frumusețe... sau ar fi fost dacă timpul și aplecarea pentru dulciuri nu i-ar fi rotunjit toate liniile corpului.

Morea auzise deja o duzină de povești în timpul scurtei ei șederi la Vălul Sfâșiat. Cum că Ola Nathera fusese o prințesă zheriaso și fugise de o căsnicie nedorită. Că Ola era de fapt o vrăjitoare josnică, alungată din țara ei pentru că-i făcuse farmece regelui. Sau, preferata Moreei, cum că Ola fusese pe vremuri sclavă și își câștigase libertatea și averea în urma unei nopți petrecute pe neștiute cu împăratul. Frumusețea ei îl fermecase atât de mult pe bărbat, încât acesta îi dăruise un extrem de rar colier cu diamante din lacrimi de stele. Cu o asemenea comoară, Ola își răscumpărase libertatea, pusese mâna pe casa de catifea Vălul Sfâșiat și, de atunci, nu se mai culcase cu niciun bărbat.

Morea nu știa cum stă treaba cu colierul sau cu împăratul, dar de ultima parte era sigură. Ola o privea așa cum o făceau majoritatea bărbaților. Iar Morea discutase destul cu alții ca să știe că, atunci când Ola se satisfăcea cu propriii sclavi, nu pe băieți îi chema în pat.

Halith? Harith? Halis? Mușteriul ei care sforăia de zor se rostogoli, duse mâna deasupra capului ca o pisică și balele începură să-i curgă pe barbă. Era primul client al după-amiezii, și fata se întrebă dacă bărbatul venise pentru sex sau doar ca să se adăpostească de căldură. Morea se mai zgâi la el un moment, apoi hotărî că are nevoie de aer proaspăt.

102

NĂPASTA REGILOR

Tânăra ieși din odăiță în curte. Căldura se transformase într-o bestie, un monstru care hărțuia și vâna pe oricine întâlnea în cale. Doar o ușoară adiere pătrundea în curtea centrală. Ziua parcă luase hotărârea să te fiarbă la foc mic. Culoarea blândă și azurie a cerului părea că își râde de ea, sclipind sub discul roșu-portocaliu al soarelui.

Intrararea servitorilor din spatele clubului se deschise și

Morea auzi vocea plină de mânie a bătrânului Surdyeh.

— Ai grijă! Ai grijă! Nu te împiedica de a treia treaptă!

— Tată, sunt *bine.*

Morea trase adânc aer în piept, când apăru muzicianul cel tânăr. Un soldat îl sprijinea pe Kihrin, iar alți doi îl îndrumau pe harpistul cel orb. In ciuda protestelor sale, băiatul nu arăta deloc bine. Sângele uscat îi mătuise și îi ciufulise părul negru, ce părea acum o masă hidoasă și încâlcită. Zări pe pelerina lui sălii multe pete de sânge. Alte pete oribile îi dădeau aerul unui om cu răni grave. Tatăl lui nu părea să fie rănit, dar expresia de furie, de frustrare și de îngrijorare de pe chipul lui se vedea de la o poștă.

Morea alergă în casă să o aducă pe Madam Ola și, când se întoarseră, îi găsiră pe cei doi soldați pe loc repaus. Al treilea, cel care îl ajutase pe Kihrin, vorbea cu muzicianul orb.

— V-am zis! se răsti Surdyeh. Vă mulțumim pentru amabilitate, dar ne vom descurca! Nu avem nevoie de milă.

— Tată, ești nepoliticos.

Soldatul înalt, arămiu la față și foarte chipeș, zâmbi de parcă găsea iritarea bătrânului adorabilă. încercă să spună ceva:

— Ochi-Strălucitori...

Madam Ola traversă curtea în goană. își aruncă brațele în jurul lui Kihrin și îl strânse tare la piept.

— Copilul meu drag!

— Mmm, mmm mmmm! gemu Kihrin cu vocea înăbușită de pieptul masiv al Olei.

Băiatul se zvârcoli să scape din îmbrățișarea ei.

Ola se retrase, așezându-și protector mâinile pe umerii lui Kihrin.

— Ce i-ați făcut îngerului meu? se răsti ea.

Soldatul își întinse mâinile pe lângă el, în semn de nevinovăție.

— Nu am fost eu, doamnă... Aăă... îngerul dumneavoastră a dat peste un demon.

Femeia îl privi fix, clipind des, apoi se uită la Kihrin.

— Ți-a făcut Faris ceva...

— Nu, Ola, interveni Surdyeh. Nu un demon metaforic. Unul real.

— Poftim?

Bătrânul clătină din cap.

— Nenorocitul de monstru aștepta în mijlocul străzii, Ola. N-am mai auzit de unul ca el. Dacă nu l-aș fi mirosit din vreme, m-aș fi împiedicat de blestemata aia de creatură. Am auzit că a omorât un gardian. Am avut noroc că am scăpat cu viață.

Kihrin îi aruncă lui Surdyeh o privire atât de plină de venin, încât Morea tresări.

— Unul dintre noi *chiar* s-a împiedicat de el.

— Dar cel puțin nu te-a omorât, băiete, adăugă Surdyeh, arțăgos.

— O favoare mică, zise Kihrin.

Apoi băiatul clătină din cap și un fior îl trecu pe șira spinării. Făcu un semn cu mâna spre gardian.

— Madam Ola, el e căpitanul Jarith.

Acesta luă mâna Olei și o sărută, surâzând strengărește. Tânărul nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, mult prea tânăr să fie căpitan.

— O adevărată plăcere, domnișoară Nathera! Tata mi-a spus o grămadă de povești despre dumneavoastră.

Zâmbetul îngheță pe chipul Olei Nathera.

— Da? întrebă ea enervată.

Zâmbetul șugubăț al căpitanului se lărgi.

— Da, da. Obișnuia să spună că ați fost una dintre cele mai frumoase curtezane care a pus piciorul vreodată în Cercul Superior și că, pe vremuri, o mie de bărbați se așezau la coadă doar pentru a fi ignorați de dumneavoastră.

Tânărul se opri și îi făcu din nou cu ochiul.

— Bineînțeles, nu-mi povestea niciodată în locuri în care ne putea auzi mama.

Ola izbucni în hohote de râs sincere, din inimă.

— Ah! Bucuriile tinereții, nu? Ar trebui să treci pe la noi într-o bună zi. Îți voi găsi pe cineva special.

Ola se răsuci, sesiză prezența Moreei și arătă spre ea.

— Ea e nouă și e o încântare, nu?

Căpitanul zâmbi și ridică din umeri.

— Scuzele mele, domnișoară Nathera…

— Ola. Trebuie să-mi spui Ola, diavol frumos ce ești!

Tânărul rânji.

— Ola să fie. Să nu vă supărați, dar tare mă tem că prefer femeile care nu sfârșesc într-un bordel.

Ochii îi alunecară însă peste formele Moreei.

— Totuși, ești încântătoare. Bănuiesc că nu știi cum se folosește o sabie, nu?

O întrebase direct și cu o atitudine complet nepotrivită. Nimic din maniera lui nu sugera că-și dă seama de încălcarea etichetei folosite în cazul sclavilor. Fără îndoială, bărbatul știa că Ola n-ar îndrăzni să-1 ia la rost pentru asta.

Morea înghiți în sec și clătină din cap.

Căpitanul oftă.

— Păcat!

Tânărul se șterse de praf și se întoarse spre Kihrin, a cărui privire plină de admirație și de recunoștință se transformase într-o căutătură oarecum furioasă.

— Invitația rămâne valabilă. Dacă încă ești interesat, vino la Casa Săbiei Roșii când bat clopotele de opt! O găsești în Cartierul de Rubin, la două străzi de Marea Fierărie. O să las vorbă la Gardieni.

— Nu e nevoie să-1 așteptați, mormăi Surdyeh.

— Voi fi acolo, interveni Kihrin, privindu-și tatăl cu mânie.

— Ce se petrece? întrebă Ola poruncitor.

— Trebuie să mă întorc la datorie, se scuză căpitanul Jarith. A fost o plăcere să vă cunosc pe toți, Ola, domnișoară, Surdyeh, Kihrin!

Tânărul dădu din cap în direcția lui Kihrin.

— Te-ai descurcat bine acolo. Dacă vrei vreodată o slujbă, întotdeauna căutăm soldați cu instinctele tale. N-are cum să strice să începi serviciul militar cu o recomandare pentru vitejie din partea unui general.

— Mulțumesc, dar, ăăă…

Kihrin se strâmbă și se uită spre tatăl său.

— înțeleg! încă ceva înainte să plec. Care e numele tinerei sclave?

Kihrin privi spre Morea, își mușcă buza de jos ușor îngrijorat, apoi zâmbi.

— Cum se numește sora ta, Morea?

Inima Moreei începu să bată sălbatic când auzi întrebarea și își duse mâna la gură.

— Talea...

Kihrin se întoarse spre căpitan.

— Talea se numește.

— Am câțiva prieteni în Octagon. O să văd ce pot afla.

— Mulțumesc, domnule căpitan!

Jarith încuviință din cap și plecă alături de gardieni.

Madam Ola așteptă până când soldații dispărură, apoi se răsuci spre Surdyeh și Kihrin.

— Pe toți zeii! Ce s-a întâmplat?

— Qoran Milligreest, înaltul General al Marelui și Sfântului Imperiu Quur, începu Surdyeh pe un ton batjocoritor și furios, tocmai ce ne-a invitat mândria și bucuria de băiat să-i facă o vizită *acasă* la el.

Bătrânul trase adânc aer în piept.

— Vrea să-mi înlocuiască harpa distrusă de demon. Cel puțin asta e povestea oficială.

Tonul lui Surdyeh spunea că nu crede o iotă din ce auzise. Se aștepta ca, imediat ce fiul lui va pune piciorul în casa generalului, să fie înconjurat de o sută de gărzi înarmate cu arbalete și cu sulițe.

— Generalul Milligreest?

Ola făcu ochii mari, șocată.

— Ola, vrei să-i bagi mințile în cap, te rog?

Kihrin își ridică degetul mare în direcția tatălui său.

— Generalul mi-a salvat viața. Demonul m-ar fi omorât dacă n-ar fi intervenit el. Apoi i-a poruncit omului său să mă vindece și chiar s-a oferit să-i înlocuiască harpa lui Surdyeh cu una de-ale lui. Probabil că va dori să și cântăm pentru el. De ce-ar fi toate astea ceva rău? In numele Tajei! Tata mă bate la cap de ani întregi să mă vâr pe sub pielea oamenilor influenți — „băiete, nu lăsa să treacă nicio ocazie” —, și când, în sfârșit, facem cum zice

el, nu vrea să mă duc!

— Nu avem nevoie de mila lui.

— Dar nu e milă, la naiba! E o *recompensă.* L-am ajutat să se lupte cu un demon căruia i-am înfipt un cuțit în ochi! Fii serios! Și-apoi, bărbatul a zis că e un vechi prieten de-al tău.

Surdyeh păru derutat, apoi frustrat și, în cele din urmă, furios de-a binelea.

— *Ce* bărbat? Nu era nimeni acolo în care să mă încred.

106

NĂPASTA REGILOR

Ola înghiți în sec și se uită când la Kihrin, când la Surdyeh. Inspiră și expiră sacadat de câteva ori, iar ochii i se făcură mari. Gura i se strânse într-o linie subțire, iar la spate, unde nimeni n-o vedea, cu excepția Moreei, mâna femeii strânse încet materialul fustei într-un nod atât de puternic, încât dansatoarea zări contrastul dintre încheieturile albe ale degetelor și pielea neagră. Mâna îi tremura puternic.

La început, Morea crezu că stăpâna ei se teme, dar își schimbă rapid părerea. Morea fusese sclavă mai toată viața, vândută împreună cu sora ei de o mamă care nu le mai putuse crește când tatăl lor își luase lumea în cap. La fel ca majoritatea celor crescuți ca sclavi, își șlefuise talentul de a citi emoțiile stăpânilor ca să poată supraviețui.

Nu, Ola nu era speriată. *Ci furioasă.*

Ola zâmbi de parcă ar fi încercat să înveselească un copil ce se lovise la genunchi.

— Iubitule?

Kihrin o privi cu ochii săi albaștri bănuitori.

— Nu-i da atenție tatălui tău! A tras o sperietură zdravănă. Cum ar fi putut să nu când aproape că ai fost ucis azi? Serios, Ochi-Strălucitori, uită-te la tine! E sângele tău?

Tânărul trase de materialul pelerinei sale sălii.

— Mare parte din el, nu. Iar pentru cel pierdut de mine au avut ei grijă să mă întremeze.

— Păi, vezi? Nici nu mă miră supărarea lui.

Bătrânul clătină din cap.

— Ola, nu e cazul...

— Șșș, iubitule! îl avertiză ea. Las-o pe mama Ola să aibă grijă de tot!

Ola gesticulă spre Kihrin.

— Și ai de gând să te duci la general așa? Acoperit de sânge și de bale, și îmbrăcat ca un șobolan, cu zdreanță aia de pelerină? Ai toate hainele rupte și arăți de parcă abia ai ieșit dintr-o movilă de gunoi.

— Eu...

Kihrin își lăsă greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

— Nu, exact așa credeam și eu.

Ola zâmbi. Morea o urmări cu atenție în rolul cald de mamă grijulie.

— Ai trecut prin multe, Ochi-Strălucitori. Trebuie să te îngrijești puțin. Ola se întoarse să strige o poruncă, dar se opri.

— Tu ce mai zăbovești aici, fato? Și care-i treaba cu sora ta?

— Am crezut...

— Nu contează. Du-1 pe Kihrin în baia mea și curățâ-1!

Morea își mușcă buza, uitându-se la Kihrin, care nu-i întoarse privirea.

— Am un client, zise fata, arătând spre odăița ei.

— Nu-ți face griji! Mă ocup eu de el. In seara asta, uită de clienții tăi! îngerașul meu are nevoie de puțină veselie, așa că asta vreau să faci. Inveselește-1!

Kihrin își ridică privirea.

— Mulțumesc, Ola, dar nu e nevoie! Știu unde e baia. Nu trebuie să mă ajute nimeni să mă spăl.

— Dar cine a zis că ai nevoie de ajutor? Obrăjori dulci, când o să ai nevoie să faci baie nu mai e deloc amuzant. N-am mai întâlnit pe nimeni căruia să nu-i placă să fie frecat pe spate de cineva drăgălaș și binevoitor[1]*. Acum, voi doi, cărați-vă! O să-i spun eu tatălui tău că s-a purtat ca un neghiob și, mai târziu, îți aduc ceva de mâncare.

Femeia era, fără doar și poate, întruchiparea iubirii materne.

Morea se uită la Kihrin cum se holbează la Ola câteva

secunde, apoi cum îi oferă, cu dinții lui albi și strălucitori, un zâmbet ce ar fi putut topi până și ghețarii din Turlele Dragonului.

— Mda, cred că ai dreptate, Ola. Mulțumesc!

Băiatul sări în picioare și pomi spre spatele casei. Pe la jumătatea drumului, se întoarse și se uită la Morea.

— Vii?

Fata se uita când la Kihrin, când la Ola. Patroana bordelului îi zâmbi, facându-i semn cu mâna să pornească spre apartamentul ei din spatele curții.

Morea îl urmă pe Kihrin, dar el nu o mai aștepta. Deja deschisese ușa și o ținu așa până când fata ajunse lângă ea.

Surâsul de pe fața lui dispăru imediat ce intră în cameră. Kihrin se sprijini de lemnul ușii și închise ochii de parcă ar fi fost obosit sau cuprins de durere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Morea, după care își mușcă limba. Ah, ce proastă sunt! Firește că nu e nimic în regulă.

Băiatul deschise ochii și îi zâmbi. Sau cel puțin buzele i se arcuiră ușor în sus. Fata nu-1 consideră un zâmbet real, fiindcă zări prea multă durere în privirea lui.

° „Binevoitor” este un termen discutabil, având în vedere statutul de sclavă al Moreei.

108

NĂPASTA REGILOR

— Da, încuviință Kihrin după un moment, când se îndreptă de spate. Crezi că am exagerat cu teatrul acolo? Crezi că a ținut ideea de băiețel care crede în tot ce-i spune mama lui?

— Nu sunt sigură... Poate puțin, la sfârșit.

— Așa zic și eu. Să sperăm că este prea preocupată cu altele ca să bage de seamă.

— Kihrin, ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Băiatul ridică o mână ca și cum n-ar fi vrut să audă întrebarea.

— O să-ți explic. Iți promit că o să-ți explic! Dar lasă-mă un minut!

Kihrin traversă încăperea.

— Cum zici tu, dar...

Vocea fetei se gâtui, urmărindu-i mișcările. Deschise gura

larg și se holbă spre interiorul apartamentului.

Camera din față a Olei era destul de mare ca să cuprindă șase sau șapte odăițe din bordel. Fresce strălucitoare cu jungle verzi, păsări și cer albastru acopereau pereții. Morea zări animale pe care le cunoștea, dar și șerpi de care auzise numai în basme. Covoare dungate cu modele exotice și culori bogate se întindeau pe podea, împodobite cu rubine și cu smaralde, cu ametiste și safire, precum și cu panglici strălucitoare din aur. Paietele țesute în material făceau covoarele să arate ca niște bijuterii scăldate în lumina soarelui. Cuferele din lemn negru sculptat serveau drept mese, pe care fuseseră aranjate vaze cu pene de păun. Lămpile din sticlă colorată și din mică subțire atârnau din tavan, împreună cu cristale, clopoței și alte fleacuri mărunte. Tot de tavan erau agățate măști de toate felurile posibile și imposibile: măști din hârtie și din lut, măști din lemn sculptate și măști din piatră, din pânză și din metal.

Un corb împăiat stătea cocoțat pe un capăt de buștean ce ieșea din perete deasupra unui cazan plin cu rămurele, crengi și oase. Parfumul condimentelor plutea gros și greu în aer: mir, scorțișoară și trandafir. In partea opusă ușii pe care intraseră, o perdea din mărgele de jad ascundea în spatele ei o altă încăpere.

O masă mare se găsea în mijlocul camerei peste o piele de jaguar. Cele trei picioare ale mesei semănau cu un stol de corbi gata să-și ia zborul, fiecare pasăre fiind împiedicată de pitonul ce-i înconjura partea inferioară a corpului. Masa era acoperită cu un geam din sticlă groasă. Pe el, zăriră un săculeț de mătase ce părea să ascundă ceva pătrățos, o oglindă din obsidian negru și un fel de cutie din piele, puțin adâncă, folosită în jocurile sofisticate cu zaruri. Două scaune se aflau așezate de-o parte și de alta a mesei, dar nimic

altceva din interior nu putea fi folosit pentru odihnă. Nu existau șezlonguri, canapele ori paturi. Aceasta nu era o cameră pentru relații amoroase.

Fata dorea să-1 întrebe pe Kihrin care este scopul camerei și de ce arată așa. îi aruncă o privire și hotărî că întrebarea putea

să mai aștepte.

Kihrin se apropie de o servantă și luă o cană înaltă din ceramică. O aduse la masă împreună cu două căni, după care se așeză și își acoperi fața cu degetele. Morea își dădu seama că băiatul tremură din toate încheieturile.

— Kihrin?

Fata îi zâmbi.

— Ai vrea să mă ai? Dacă te-ai simți mai bine, aș fi bucuroasă să...

— Nu! rosti Kihrin, ridicându-și capul. Nu, te rog! Eu nu... Nu pot...

Fata se încruntă. O parte din ea dorea să se simtă rănită și jignită din cauza respingerii, dar rușinea ce părea că-1 mănâncă pe dinăuntru o împiedica. Băiatul încă tremura și ochii i se umpluseră de lacrimi. Fata cunoștea bine semnele. Ii turnă vin și își luă libertatea de a da pe gât și ea o cană plină.

— Ai cu cine să vorbești despre ce s-a întâmplat?

— Ola... Dar ei nu-i pot povesti. N-ar înțelege...

— Poate că da. Dar oricine vede că e ca o mamă cu tine, și de aceea nu e persoana potrivită. Ai nevoie de un prieten, nu de un părinte.

Kihrin se strâmbă și sorbi lacom din cana cu vin.

— Nu prea am prieteni. In fine, după cum s-a dovedit, toți erau prietenii lui Faris. Acum nu mai vorbim.

— Dar ar trebui să discuți cu cineva. Rănile de genul ăsta vor supura în sufletul tău dacă le ignori. Iar când o să treacă prea mult timp, vei începe să te convingi singur că tot ce s-a întâmplat a fost din vina ta, că ai meritat să fii tratat astfel...

Băiatul se uita la ea cu ochi mari și înspăimântați.

— Dar dacă *este* vina mea? Pe toți zeii, cum am putut să fiu atât de idiot să cred că pot scăpa de un *demon?* Sunt cel mai mare prost din lume. Vrăjitorii aceia îl vor invoca din nou, vor afla că nu m-a ucis și îl vor trimite iar aici să-și termine treaba. Ah, sfântă Taja, ajută-mă... Dacă mă găsește aici, la Văl, data viitoare?

— Stai! Am crezut că a fost o întâmplare nefericită. Un monstru peste care ai dat pe stradă pur și simplu.

— Nu. Pe mine mă vâna. Pe mine mă căuta. O să se întoarcă, Morea. Știu că se va întoarce.

— Atunci, trebuie să faci ceva, comentă Morea, luptându-se cu propria spaimă. De ce nu vrea tatăl tău să-l vezi pe general?

— Nu știu. N-are sens. Mai era un bărbat acolo care pretindea că e prieten de-al tatei, dar, când m-am trezit, plecase. Poate...

Kihrin se încruntă.

— Bănuiesc că prietenia lor de odinioară nu înseamnă prea mult. Și eu am fost prieten cu Faris, și uite cât de bine au mers lucrurile!

— Cum îl chema?

Pe chipul lui Kihrin apăru o expresie de înfrângere.

— Nu mi-a zis. Și l-ai auzit pe tata. A negat că știe pe cineva dintre cei de la fața locului.

— Chiar și-așa, dacă generalul s-a luptat cu demonul înseamnă că ia amenințarea foarte în serios, nu? Am auzit de înaltul General. Fostul meu stăpân obișnuia să spună că toți cei din familia Milligreest au fost dintotdea- una soldați în serviciul imperiului.

Kihrin se strâmbă.

— Xaltorath, demonul, îl cunoștea, Morea. II știa suficient de bine ca să-l atâțe în timpul luptei.

Băiatul se cutremură.

— Cred că demonul a omorât-o pe una dintre fiicele lui Milligreest.

— Atunci știi că Milligreest nu-ți va întoarce spatele. Cere-i ajutor înaltului General!

Băiatul își plecă fruntea.

— Nu sunt obișnuit să mă gândesc la un gardian ca la un om la care să alerg după ajutor.

— Aceia nu sunt gardieni, Kihrin. Sunt soldați. Fac parte din armată. Iar armata consideră că demonii sunt o amenințare serioasă.

— Așa o fi... Nu m-am gândit la asta.

— Fii recunoscător că mă ai pe mine ca să te fac să gândești cum trebuie!

Fata chicoti, apoi izbucni în râs.

Ochii băiatului se umbriră când o privi. Kihrin se cutremură și

își feri privirea.

— Nu e vina ta, îl liniști Morea. E vina vrăjitorilor care au invocat chestia aia. E vina demonului. Tu n-ai făcut nimic...

Tânăra ridică mâna când văzu că el voia să o întrerupă.

— Nimic din ce ai făcut nu justifică așa ceva.

Kihrin se întinse după cana cu vin și mâinile îi tremurară.

— Vorbești de parcă demonul m-ar fi violat.

Morea clipi de câteva ori.

— Și n-a fost așa? Am presupus...

Kihrin tresări și aproape că scăpă cana din mână. O așeză stânjenit pe masă și își ridică picioarele pe scaun, cuprinzându-le cu mâinile și odihnin- du-și capul pe genunchi. Continuă să tremure.

Morea întinse mâna spre el.

— Nu mă atinge! rosti el cu glas înăbușit. Te rog, nu! Nu e sigur.

— N-o să te rănesc.

Kihrin își ridică fruntea și o privi cu ochi înlăcrimați și strălucitori.

— Morea, n-am spus că nu e sigur pentru *mine.*

Fata se sprijini din nou de spătar, surprinsă.

— Povestește-mi! îi ceru ea în cele din urmă. Povestește-mi ce s-a întâmplat!

— Demonul...

Kihrin inspiră adânc, închise ochii și o luă de la capăt.

— Demonul mi-a vârât gânduri în cap. Gânduri oribile. Amintiri. Unele ale mele, dar deformate. Altele nu-mi aparțineau. Nu m-a rănit nimeni. Eu i-am rănit pe ceilalți. Am rănit oameni pe care-i cunosc și oameni pe care nu i-am văzut niciodată. Le-am făcut tot felul de lucruri. I-am ucis și, mai rău de atât, *mi-a plăcut.*

In glasul lui răgușit se auzi groaza.

— Gândurile încă n-au dispărut. Amintirile încă mă chinuie. Nu mai pot... Nu mai am încredere în mine.

— Nu! se împotrivi Morea. E o minciună. Te-a păcălit. Tu nu ești așa. Tu ești bun. Niciodată nu ți-ar putea plăcea așa ceva.

Băiatul hohoti și suspină în același timp.

— Morea, mă cunoști doar de câteva săptămâni și nu am făcut altceva decât să schimbăm niște priviri azi. Ai uitat deja ce s-a petrecut după-amiază? Crezi că nu aș putea fi rău? Meschin?

Fata își feri privirea.

— Dar dacă n-a fost o păcăleală? Dacă reacțiile mi-au aparținut întru totul și chiar îmi place să rănesc oamenii? Dacă mi-a arătat, de fapt, cine sunt cu adevărat?

— Nu! protestă ea. Cineva de genul ăsta nu mi-ar fi poruncit să nu-l ating... doar ca să mă protejeze. Am cunoscut oameni diabolici. Am

cunoscut oameni care nu iubesc nimic mai mult pe lume decât țipetele victimelor lor. Nu simt nicio vinovăție pentru suferința provocată. Nu îi interesează deloc dacă sunt sau nu niște oameni buni. Demonul acesta nu încerca să-ți arate adevărul despre tine. Voia doar să te rănească. Ce altceva ți-ar fi putut aduce o asemenea durere stăruitoare?

Băiatul zâmbi jenat.

— Mă rog să ai dreptate.

Morea se uită la marginea cănii cu vin.

— Ai zis că ți-a arătat cum le faceai lucruri oribile unor oameni pe care nu îi cunoșteai...

Kihrin încuviință din cap.

— Da. Numai că era o fetiță...

Tânărul se încruntă și nu-și termină fraza.

— îmi pare rău!

— Nu e ceea ce crezi.

Kihrin clătină din cap.

— Probabil că nu era reală. Părea ciudată. Nu cred că era umană.

— Cum arăta?

— Avea părul roșu, răspunse Kihrin după o tăcere incomodă. Nu făcut cu hena, ca al tău. Părul ei era ori negru, ori ca sângele, în funcție de locul din care te uitai, și avea o singură șuviță ce pornea din frunte și se termina pe ceafa. Avea ochii ca focul, sclipind în nuanțe de roșu și portocaliu. Și pielea îi era ciudată. Trupul îi arăta normal în parte, dar avea mâinile și

labele picioarelor negre, ca și cum ar fi purtat mănuși și ciorapi.

Un lucru ciudat i se întâmplă lui Kihrin când vorbi despre fata-fan- tomă. In ochii lui apăru o undă de nostalgie. In oarecare măsură, tensiunea și groaza care îl ținuseră ostaticul frisoanelor se mai domoli. Insă el nu păru să bage de seamă.

Morea se încruntă. *Ce naiba făcuse demonul ăla cu mintea băiatului ?*

— După păr, aș zice că pare o fată din Jorat, explică Morea. Fostul meu stăpân a cumpărat o sclavă din ținutul acela. Toată lumea l-a sfătuit să nu facă asta, fiindcă sclavii de acolo sunt foarte proști. Cei cu sânge străvechi, cei ai căror strămoși sunt de pe vremea regelui-zeu Jorat, nu mai sunt umani. Au ceva sălbatic în ei, care nu se schimbă și nici nu poate fi îmblânzit*.

’ Cultura joratează și mai ales nobilii lor atinși de mâna zeilor supraviețuiesc în mare parte fiindcă au fost creați să trăiască precum o rasă de servitori pentru centaurii ce conduceau tărâmul de acolo. Când cei din Quur i-au invadat, joratezii s-au dat rapid de partea imperiului pentru

— Ce s-a întâmplat?

— I-a sfâșiat gâtul fostului meu stăpân cu dinții, după care s-a sinucis. Fiica stăpânului meu n-a vrut să dețină un serai, așa că ne-a vândut. In felul ăsta am fost separată de sora mea.

— îmi pare rău!

— Acum știi că nu trebuie să cumperi niciodată un sclav din Jorat.

Morea se aplecă în față.

— Era frumoasă fata din Jorat pe care ți-a arătat-o demonul?

Expresia de nedumerire de pe chipul lui îi lăsă loc unui surâs.

— Nu așa de frumoasă ca tine.

— Minți! Se vede.

— Ești geloasă?

Băiatul încercă să o tachineze, dar nu-i reuși.

— N-am voie? E frumoasă, nu-i așa? Adică foarte frumoasă.

— Puțin, răspunse el, ferindu-și privirea.

— Of... Și când mă gândesc că după-amiază eu am fost fata care te-a făcut să roșești...

Pe chipul lui Kihrin apăru un sentiment de vinovăție, și Morea

se dojeni că îl necăjește pe băiat după o asemenea zi oribilă.

— Asta e un joc? întrebă ea, uitându-se la cutia învelită în mătase și la cupa cu zaruri de pe masă.

— Nici vorbă. Cărțile destinului. Ola le folosește.

Ridică săculețul de mătase și scoase o pereche de cărți. Kihrin trase o carte de deasupra și îi arătă un desen detaliat al unui înger cu păr argintiu care arunca o monedă în aer: Taja, Zeița Norocului.

— Nu înțeleg.

— Ola nu vinde doar sex aici.

Băiatul amestecă pachetul de cărți cu o mână, lovindu-le ușor în față și în spate cu degete agile.

— Te pricepi.

— Ola e și mai pricepută. Ea m-a învățat, zise băiatul, după care făcu o pauză. N-a vrut să spună chestia aia. Mă refer la general. E la fel ca tata. Nu vrea să mă lase să-l văd. O cunosc foarte bine.

a-1 răsturna de pe tron pe regele-zeu Korshal. Fără să stea pe gânduri, joratezii și-au oferit fiii și fiicele soldaților quuros care primiseră drepturi să dețină pământuri sub noua guvernare. In cele din urmă, a apărut actualul ținut Jorat. Acesta disprețuiește străinii sau magia care i-a transformat inițial în sclavi.

114

NĂPASTA REGILOR

Kihrin întinse cărțile spre ea cu fața în jos, ca să nu le vadă desenele.

— Trage o carte! Nu-mi spune ce e!

Morea zâmbi și alese o carte.

— Dar chiar părea supărată.

— Furioasă ca bătrânul Nemesan.* Și nu știu de ce. Dar o cunosc bine. La naiba, doar am fost ucenicul ei în copilărie! Nu mi-ar spune niciodată să nu fac ceva dacă nu ar vorbi serios. Ar ridica miza. Hei, ai ales-o pe Doamna Palidă!

Morea izbucni în râs și întoarse cartea, dezvăluind-o pe Thaena.

— Cum ai ghicit?

— Am crescut miza.

Kihrin amestecă din nou cărțile și le aranjă pe masă în cruce, după care puse câte o carte în fiecare colț pentru a forma un pătrat. începu să le întoarcă și deveni tot mai încruntat. Morea

privi atent imaginile pictate, dar nu știa nimic despre cărțile de ghicit ca să înțeleagă ce vor să spună.

— Atât de bine? întrebă ea într-un târziu.

Kihrin se holbă la cărți cu o expresie goală pe chip.

— Cred că e cea mai proastă etalare pe care am văzut-o vreodată. Insă, după o zi ca asta, n-ar trebui să fiu surprins.

— Dar ce zic cărțile?

— Ei, chestiile obișnuite. Moarte, pierdere, suferință, sclavie și disperare.

Băiatul se apucă să strângă la loc cărțile.

— Nici măcar o recompensă la sfârșitul chinurilor, doar asta.

Kihrin săltă cartea din mijloc: un dreptunghi colorat în negru.

— Abisul rece al iadului.

Băiatul pufni și vârî cărțile în săculeț.

— Acum îmi amintesc de ce urăsc toate treburile astea.

își mai turnă niște vin, se ridică în picioare și puse cana înaltă pe servantă.

Morea mai cercetă cărțile o secundă.

— Ce crezi că va face Ola ca să mărească miza?

Kihrin își plecă privirea.

— Vom afla cât de curând dacă am dreptate. Haide! Baia Olei e după perdea. Mai bine să terminăm cu asta.

[4] Că tot vorbim de vechii regi-zei morți... Dar chiar nu trebuie să vă predau o lecție de istorie despre regele-zeu al Laregraneului, nu? De două secole e un curs obligatoriu la Academie.

13: VRĂJITORUL HOTARAT

(Povestea lui Kihrin)

Am sărit pe balustradă și m-am echilibrat să nu cad, apucându-mă de velatură.

— Alea sunt balene? N-am mai văzut niciodată.

— Alea?

Teraeth a aruncat o privire foarte plictisită peste balustrada corăbiei.

— Nimic altceva decât câteva zeci de elefanți albaștri fără picioare și lungi de douăzeci de metri, care înoată. Nu-i băga în seamă!

— N-am văzut niciodată atât de mulți la un loc.

— Din câte se pare, n-ai văzut niciunul, așa că bați câmpii.

M-am uitat la suprafața oceanului, urmărind formele elegante și lungi care străpungeau valurile, ieșind la suprafață și aruncându-se în aer pentru ca mai apoi să se prăbușească înapoi. După câteva minute, n-am mai zâmbit.

— întotdeauna sar așa?

— Fac o breșă.

— Și sângele? am întrebat. Și el e normal?

— Poftim?

Teraeth s-a răsucit brusc. I-am arătat locul din mare unde balenele săreau și se zvârcoleau. O fâșie de un roșu-închis se întindea în apa de un albastru tropical. Balenele parcă se întreceau, panicate, încercând să depășească *Nenorocirea.*

încercau să scape.

Vanteul a îngenuncheat pe punte și și-a lipit palmele de scândurile de lemn. Și-a lăsat capul într-o parte și a închis ochii.

— Ce faci?

— Ascult.

Teraeth a deschis ochii din nou.

— La naiba cu toate! Du-te și adu-o pe mama aici! Balenele țipă.

— Țipă? Dar ce-ar putea...

Glasul mi s-a frânt. Un tentacul a prins una dintre balene și a tras-o sub valuri. Apa s-a învolburat și s-a colorat în stacojiu proaspăt.

Am dat să mă supun, după cum îmi poruncise Teraeth. Poate că bărbatul nu mai avea gaeșul meu, dar, de data asta, am vrut să fac o excepție. Mama lui era apropiată de zeița morții. In asemenea împrejurări, prezența ei putea fi un avantaj major. Apoi m-am oprit, fiindcă s-a ivit o altă problemă.

— Tyentso se îndreaptă spre noi.

Am rămas prins între vrăjitoarea care se apropia și monstrul ce pândea în oceanul de sub noi.

— Nu-mi pasă nici dacă-mi cere să dansez pentru ea, poate să mai aștepte...

Teraeth și-a ridicat privirea și s-a oprit.

Vrăjitoarea corăbiei, Tyentso, venea de la pupa, iar în spatele ei l-am zărit pe căpitanul Juval. Marinarii s-au împrăștiat care încotro. Insă nu prezența căpitanului i-a făcut să sară înapoi de parcă tocmai atinseseră un cadavru.

Unele femei merită să fie admirate din priviri datorită frumuseții lor. Când bărbații se uitau la Tyentso, în ochii lor nu se vedeau nici admirație, nici pofte trupești, ci doar șoc. Uneori, zeii se dovedeau a fi prea răutăcioși. Era o femeie cu pielea întunecată, slabă ca o sperietoare de ciori, îmbrăcată într-o robă lălâie din zdrențe peticite și pătate zdravăn. Avea privirea dură

și arogantă. Mergea cu spatele drept ca o membră a unei case regale. Una care putea porunci moartea oricărui muritor ce o deranja. Părul ei încâlcit, nespălat, era de culoarea nisipului murdar și a bușteni lor albiți ce plutesc pe râuri. Nasul și bărbia lungă păreau că pot șlefui o piatră de măcinat cu ascuțimea lor. Avea buzele mai subțiri decât crestătura făcută de un brici.

Mi-a fost imposibil să ghicesc dacă purta talismane, nu pentru că nu le vedeam, ci pentru că brizbizurile ei erau nenumărate. Oase, alge uscate, scoici și ciocuri de păsări atârnau de toiagul ei din pin răsucit, de un albastru spălăcit. Mărunțișuri asemănătoare își găsiseră casă în părul încâlcit. Când pășea, Toiagul ei scotea un fel cârâială, de parcă ar fi vrut să-i avertizeze pe ceilalți să se dea la o parte din calea ei.

Ceea ce ar fi trebuit să și facă dacă erau înțelepți.

Nu, nu radia frumusețe. Dimpotrivă, aura ei inspira spaimă. Profita de teama provocată de superstiții și de ideea de vrăjitorie și o purta ca pe o coroană. Nimeni dintre cei care o vedeau nu îi puneau la îndoială meseria sau puterea de a blestema, fiindcă îi suduia pe toți cei care o enervau.

Primului ofițer, Delon, îi plăcea la nebunie să se folosească de amenințarea unei nopți petrecute în patul ei ca să se asigure că echipajul său se poartă cum trebuie.

îmi plăcea de ea.

Da, ea fusese responsabilă pentru invocarea femeii-demon care mă făcuse gaeș, dar numai la poruncile lui Juval. îmi fusese singura aliată la bordul *Nenorocirii.* Numai datorită vrăjilor ei supraviețuisem atențiilor lui Delon. Când nu era ocupată, își petrecea timpul departe de restul echipajului, cufundată în studiul cărților ei și făcând tot felul de vrăji mărunte menite să protejeze corabia sau să alunge pericolele.

Tocmai de aceea, pașii ei mari și fermi, și ochii umbriți care cercetau oceanul însângerat m-au neliniștit puțin. Nu și-ar fi părăsit cabina, ba mai rău, târându-1 după ea și pe căpitan, dacă situația nu ar fi fost atât de serioasă pe cât mă temeam.

M-a văzut și s-a oprit brusc.

— In numele Tyei, ce cauți aici?

— Nu-i băga în seamă! a intervenit căpitanul Juval. Sunt

pasageri. Au voie să se plimbe pe punte dacă nu îi încurcă pe marinari. Voi doi...

Căpitanul a făcut un gest spre mine și Teraeth.

— Cărați-vă! Avem treabă.

Tyentso l-a ignorat pe căpitan și a continuat să se holbeze la mine. Aștepta, mi-am dat seama, un răspuns de la mine.

M-am uitat la Teraeth. *Sfântă Taja!* am murmurat. *Iluzia nu funcționează cu ea. M-a recunoscut.*

— Eu...

Ce-aș fi putut spune? Cum să îi răspund de față cu Juval?

— Nu contează. Mai târziu!

Vrăjitoarea nu a mai stat să audă răspunsul meu și s-a dus la cârmă. S-a albit la față când a zărit apele însângerate.

Tyetso a ridicat toiagul și a vorbit într-o limbă care mi s-a părut familiară, deși n-am înțeles nimic din ce spusese. Și-a mișcat mâna liberă prin aer, și mai degrabă am simțit urmele fragile lăsate în urmă. Jurubițe complicate de operații matematice și de sisteme cu arcane mi-au tremurat sub pleoape înainte de

a fi eliberate printr-o implozie spre capătul corăbiei. Urmele de energie s-au arcuit peste apă: zeci, ba nu, sute de impulsuri micuțe creau stropi vizibili,

Teraeth a venit alături de mine lângă balustradă și am privit amândoi apa. A urmat o pauză lungă, fără să se întâmple nimic. Toți marinarii de pe vas și-au ținut respirația. Apoi apele din jurul balenelor au început să se agite puternic, dând la iveală corpuri noi: străfulgerări argintii, mai mici, care s-au strâns deasupra petelor de sânge ce au continuat să se lărgească încet câtă vreme *Nenorocirea* își continua cursul. Un alt tentacul a sărit din apă, și corabia întreagă a părut că rămâne împietrită. Sute de fire albe de spumă s-au rostogolit pe deasupra valurilor spre forma monstruoasă.

— Delfini..., a șoptit Teraeth.

Tyentso a grăit atunci:

— Și ASTFEL voi distruge creatura.

Gestul ei exagerat de teatral era dedicat publicului din

spatele său.

Am auzit un oftat de ușurare general, ca atunci când ți se cruță viața la judecată. Primul ofițer, Delon, a început să se răstească la oameni, îndem- nându-i să se întoarcă la treburile lor.

Numai eu, Teraeth și căpitanul am văzut că expresia lui Tyentso nu includea o asemenea promisiune. Femeia și-a coborât brațele și s-a uitat la Juval.

— E doar o amânare, a zis ea, nimic mai mult. Avem de-a face cu Fiica Laakăi, nu cu o ființă muritoare oarecare*[1].

Mi s-a făcut greață. Doar eram fiul unui menestrel și cunoșteam cântecele și poveștile despre mărețele kraken, fiicele blestemate ale zeiței mării. Erau ființe nemuritoare și dușmani mortali pentru orice creatură destul de mare a oceanului ca să fie considerată pradă, inclusiv corăbiile. îmi dorisem să cred că nu sunt decât niște basme.

— O s-o întrecem, a zis Juval. Până când termină ea cu câinii tăi de mare, noi vom fi dispărut de mult.

— Mi-e teamă, a intervenit Khaemezra, că asta ar funcționa dacă balenele ar fi adevărata ei pradă.

Căpitanul Juval s-a arătat iritat de intervenție. Nu a băgat de seamă că Tyentso a făcut ochii mari când a zărit-o pe mama lui Teraeth și nici cum i

* In timpul supremației regilor-zei au fost create nenumărate rase de servitori. Unele, precum centaurii din Jorat sau uriașii de zăpadă din Yor, au dispărut sau sunt pe cale de dispariție. Fiicele Laakăi au înflorit, în mare parte fiindcă Laaka le-a echipat cu o mare rezistență la magie, dar în principal datorită habitatului lor preferat, adâncurile oceanului, care se află departe de ținuturile umane.

s-au albit încheieturile degetelor în timp ce strângea toiagul. Ochii cenușii ai lui Tyentso s-au mutat de la Teraeth la mine și, după aceea, înapoi la Mama Frăției Negre.

Vrăjitoarea știa exact cine sunt. Nu eram deloc o iluzie pentru ea.

— Pe toți demonii blestemați! s-a răstit căpitanul. Ce se petrece cu pasagerii din cursa asta? Voi trei n-aveți nicio treabă

aici. Mergeți în nenorocita voastră de cabină și lăsați această chestiune pe seama oamenilor care se pricep!

Ne-am uitat unii la alții. Am simțit o simpatie neașteptată pentru Juval. Pe vremuri, îmi era extrem de frică de el. Se înfuriase teribil pe mine. îmi făcuse atâtea lucruri oribile la mânie! Era o namilă de bărbat, plin de o furie violentă pe care nu se sfia să o arate. Acum... devenise un om lipsit de însemnătate. Statutul lui nu mai valora nici cât o ceapă degerată, și el nici nu-și dădea seama. Tyentso și Khaemezra urmau să decidă cine conduce. Căpitanul iubitor de sclavi rămăsese fără puterea de a-și decide viitorul.

— Juval, aceștia nu sunt niște pasageri oarecare. Ar fi mai bine să mă lași pe mine să vorbesc.

Tonul lui Tyentso îi aparținea unei regine și nu a lăsat loc de comentarii.

— Vrăjitoareo...

— Trebuie să ai încredere în mine! a sâsâit Tyentso. încă nu am scăpat de pericol.

Continuam să urmăresc bătălia care se dădea în adâncuri. Chiar dacă nava se îndepărtase de locul în care fuseseră atacate balenele, am văzut formele mișcându-se în apă și uneori sărind deasupra ei. In toată nebunia aceea, tentaculele lungi și alunecoase țâșneau din apă, după care se prăbușeau înapoi. Creatura care avea asemenea brațe probabil că era enormă.

îmi părea rău de delfini. Mă îndoiam că Tyentso îi rugase politicos să-și dea viața luptându-se cu chestia aia, că se oferiseră de bunăvoie.

Tyentso s-a răsucit spre Khaemezra.

— Ce-ai vrut să spui cu prada?

— Vine după corabie, a explicat Khaemezra. Numai datorită Tajei și-a încrucișat drumurile cu hrana ei preferată, așa că ne-a trimis un avertisment.

— Pe tine te urmărește.

Vrăjitoarea cu părul ca un cuib s-a oprit și ne-a privit pe sub sprâncene. Apoi s-a întors spre mine.

— Nu. Fiica Laakăi pe *tine* te urmărește.

— Pe mine? Nici vorbă. Ei sunt cei care l-au supărat pe mag.

Am arătat cu degetul spre Teraeth și Khaemezra.

— Nu i-a plăcut deloc că nu a câștigat licitația.

Juval s-a încruntat.

— Din cauza voastră se întâmplă toate astea? îmi vine să vă arunc pe toți peste bord și să vă las naibii să vă ia monstrul.

— Ar fi o prostie! s-a răstit Teraeth.

Am văzut cum i s-a încordat tot corpul. Avea expresia unui bărbat care își pipăia cuțitele cu degetele, fără să-l vadă nimeni.

— Ajunge! a cerut Khaemezra. Nu contează de ce krakenul a atacat sau care e prada lui. Acum nu mai contează decât că a fost invocat. Am subestimat încăpățânarea magului responsabil. Eram sigură că poarta avea să-1 păcălească.

— Va trebui s-o distrug, a zis Tyentso.

M-a luat prin surprindere zâmbetul ei. Chiar nu o mai văzusem niciodată surâzând.

— N-am mai ucis un kraken.

— Nu sunt imune la magie? Nu așa spun toate poveștile?

Tyentso mi-a aruncat un surâs întunecat, prevestitor de rele.

— Așa sunt și vânătorii de vrăjitoare, dar am învățat cu mult timp în urmă că toată lumea are nevoie de aer ca să respire, să meargă pe pământ sau să înoate în apă. Elementele astea sunt ale mele. Sunt curioasă dacă krakenu- lui o să-i placă acidul.

Tyentso și-a suflecat mânecile.

— Nu! a intervenit Khaemezra. Nu poți.

— Ba bine că nu!

Tyentso și-a ridicat mâinile.

— Atunci, nu *ar trebui.* Ai face o greșeală îngrozitoare.

Tyentso a mârâit:

— Dacă ai un plan mai bun să te ocupi de bestia asta, fii bună și zi-ne și nouă!

Khaemezra a oftat exasperată.

— Vrăjitorul care a făcut asta habar nu are ce corabie am folosit ca să plecăm din port. Nu a invocat o singură Fiică a Laakăi: a invocat una pentru *fiecare* navă care a părăsit Kishna-Farriga. Știe că pot distruge un kraken. Se bizuie pe acest lucru. Acum stă ca un păianjen umflat, legat de fiecare monstru printr-un fir subțire de magie, așteptând să se rupă firul corect. Mai precis, firul rupt este reprezentat de krakenul care va da colțul. Vrăjitorul va ști că, la capătul celălalt, își va găsi prada mult dorită. Adică pe noi.

Tyentso se zgâia la Khaemezra.

Juval s-a încruntat.

— Nu înțeleg, peste zece corăbii au plecat din port...

— Și a invocat peste zece krakeni, câte unul pentru fiecare, a explicat Khaemezra.

Tyentso a clătinat din cap.

— Să mă binecuvânteze Tya! Relos Var. Nu poate fi decât el.

— II cunoști? am întrebat surprins.

— Firește. Obișnuia să-1 viziteze pe răposatul meu soț, la o cană de ceai și un sacrificiu uman drăguț. In definitiv, eram niște persoane extrem de importante.

Tyentso și-a ridicat mâna într-un gest teatral, sarcastic. Apoi a vorbit răgușit:

— Este cel mai puternic vrăjitor din lume, aproape un zeu. Dacă nu așteaptă decât să afle locul în care ne aflăm înainte să ne lovească, atunci femeia are dreptate. Nu vrem să distrugem monstrul.

M-am întors spre Khaemezra.

— Dar tot va trebui să se înfrunte cu tine. E clar că nu crede că te poate învinge. L-ai pus la punct doar din priviri. *Se teme* de tine.

Tyentso nu s-a mai mișcat. La naiba, cred că încetase și să mai respire! A privit-o pe Khaemezra de parcă ar fi fost o cobră gata de atac.

— Tu...

— Nu avem timp pentru așa ceva, a zis Teraeth. Krakenul va ataca din nou.

Vanteul manol s-a uitat când la căpitan, când la monstrul ce se apropia mâncând pământul.

— Ești bună, i-a spus Tyentso Mamei. Nici măcar eu nu-mi dau seama că ești vrăjitoare.

Khaemezra a zâmbit matern.

— Am mulți ani de practică, fata mea.

— Ajută-mă! a implorat-o Tyentso. Am putea face asta împreună.

— Nu pot, a răspuns Khaemezra. Există reguli și consecințe.

Dacă eu, una dintre cei care au făcut aceste reguli, le încalc fiindcă nu-mi pică mie bine, aș câștiga această bătălie, dar aș pierde războiul. Nu doresc să ne întoarcem la haosul din timpurile străvechi, dinainte de Concord'*. înțelegi, copilă?

* Se referă pesemne la Concordul Celest. Puține se știu despre acesta. Doar că era un acord puternic între Cei Opt Nemuritori și anumiți regi-zei. Au hotărât toți că era mai bine să se poarte frumos unii cu alții și au promis o atitudine corespunzătoare decât să fie vânați și măcelăriți de

— Nu, deloc. Un monstru al mării vine după corabie, am intervenit eu. își amintește cineva de el? Greu de ucis, uriaș, cu multe brațe? înfometat?

Khaemezra m-a privit furioasă.

— La naiba, băiete, nu pot face nimic! Dacă ucid bestia, Relos Var va fi aici în câteva minute. Și nu va veni singur. Va avea o armată de creaturi ale întunericului și ale umbrelor... demoni din Abisul rece, înghețat. Cel puțin, dacă ești ucis de kraken, îți păstrezi sufletul și te poți întoarce...

Am simțit cum mă ia cu leșin. Prins în mâinile unui demon...

Nu, orice numai asta, nu!

Mai bine moartea decât asta.

— Pe toți zeii, doar nu aveți de gând să lăsați monstrul să-mi distrugă corabia? a urlat Juval, deși glasul lui nu a depășit nicio clipă nivelul vorbirii normale.

— Am putea merge spre nord, a zis Teraeth. Cârmește spre nord!

— Ești țăcănit? s-a împotrivit Juval. Corăbiile care navighează pe aici au un motiv întemeiat să prefere drumul lung, ocolind Zheriasul. Cine încearcă să treacă prin Strâmtori se lovește de Marele Burdihan.

— Există un pasaj sigur prin Marele Burdihan, a replicat Teraeth. II cunosc.

— Băiete! s-a răstit Khaemezra.

— Rahat de balenă! a spus Juval. Sunt un zheriaso și nu pot să navighez prin Marele Burdihan. Nimeni nu poate.

Teraeth l-a ignorat, îndreptându-și atenția spre Tyentso.

— Există un pasaj sigur prin Marele Burdihan, dar va trebui

să stau eu la cârmă. Oamenii voștri vor trebui să-mi asculte ordinele fără întrebări sau șovăială. Ți se spune vrăjitoare, dar ce-ai făcut adineauri miroase a altceva. Te-ai pregătit la Academie sau ai învățat singură?

— Puțin din amândouă, a recunoscut Tyentso. Am avut profesori particulari excelenți.

Femeia s-a uitat în spate, la valuri.

— Pot îndrepta curenții spre ea și vânturile în favoarea noastră. Ar trebui să ne ducă la Strâmtori înainte să ne prindă din urmă. Nu va îndrăzni să intre în Marele Burdihan.

împărat — care și-ar fi folosit arma preferată, Urthaenriel. Se pare că era un fel de tratat pentru comportamentul acceptabil. După aceea, zeii Concord nu au mai condus fizic pe pământ. Acest lucru era ceva obișnuit în Epoca Regilor-Zei.

Tyentso s-a oprit și și l-a privit pe căpitan.

— Chiar mă întrebam când o să-și amintească lumea a cui e nenorocita asta de corabie, a mormăit Juval. V-ați pierdut mințile?

— Sau am putea rămâne aici ca să fim sfâșiați în bucățele, am adăugat eu zâmbind. E alegerea ta, Juvs.

Căpitanul s-a holbat la mine, făcând ochii mari.

— Cunosc vocea asta. Măi, *obraznicule!* Ce cauți înapoi pe corabia mea?

— Mă bucur de ospitalitatea ta, bineînțeles, am zis eu rânjind. Crede-mă că ai șanse mai mari cu noi decât fără noi la bord! Tyentso ar fi ucis monstrul, iar tu te-ai fi trezit cu Relos Var în persoană. Ah... Și nici măcar n-ai fi putut spune că nu știi cine sunt când ar fi început să-ți pună întrebări haioase.

— Căpitane..., a intervenit Teraeth.

In glasul lui abia dacă s-a auzit nerăbdarea.

Juval s-a încruntat.

— Bine! *Spre nord.*

14: POVESTI LA CEAS DE SEARA

(Povestea lui Talon)

Când Ola privi prin perdeaua din mărgele verzi, îl zări pe Kihrin cum își dă jos hainele sfâșiate și pătate și cum se aruncă în cada ei specială din aramă. In lumina lămpii pâlpâiau firicelele de praf, iar apa strălucea roz-lăptos, în culorile săpunului, ale uleiurilor parfumate și ale sângelui. Kihrin își frecase pielea aurie până se înroșise, apăsând atât de tare buretele de mare, încât se zgâriase în mai multe locuri. Gâtul îi era și mai stacojiu decât restul corpului, contrastând cu piatra albastră tsali.

Băiatul ei scump vorbea cu noua dansatoare. Spre surprinderea Olei, fata încă avea hainele pe ea. Nu-1 ajutase deloc cu baia, ceea ce i se păru ciudat Olei, știind cât de mult o îndrăgea Kihrin.

Femeia se încruntă, copleșită de amintirile întunecate ale unei tinereți petrecute nesăbuit. își schimbă expresia, își îndreptă umerii și trase adânc aer în piept. Ola intră cu exuberanța unui artist de circ antrenat de un Petrecăreț.

— Ah! Da! Un adevărat festin pentru bietul meu băiat.

Ola apucă o mică masă pliantă pe care o aranjă lângă cadă.

Kihrin izbucni în râs.

— Nu crezi că e deja prea multă mâncare?

Matroana bordelului zâmbi.

— Am adus câte puțin din toate specialitățile zilei de la bucătărie.

Gesticulă cu mâna spre tava cu mâncare precum un servitor care prezintă meniul.

— Avem came de capră bine piperată cu fâșii de voracresă

proaspătă, miel cu sos lido înfășurat și fript în frunză de banană, pește galben nakari marinat cu mango, rădăcini de bezevo prăjite, orez cu nucă-de-cocos, ini- mă-de-palmier și bucăți de pepene amărui cu ciocolată. Apoi, de parcă ar fi uitat ceva, Ola adăugă: Și niște vin din struguri de Kirpis. Te va relaxa.

Morea se uită speriată la Ola, așa că matroana continuă:

— Știu, știu. De cele mai multe ori îl folosesc la ritualuri*, dar întotdeauna prefer vinurile din struguri celor locale din orez sau din nucă-de-co- cos atunci când încerc să mă relaxez.

Kihrin se lăsă pe spate în apă. Lumina ce intra pe fereastră se reflecta în ochii lui, jucând acolo.

— Nu mănânc așa bine nici măcar de ziua numelui meu, Ola.

Femeia chicoti.

— Ai putea, dacă ai da nas în nas cu demonii mai des. Ar trebui să încerci peștele galben. Am folosit pudră nakari din Valasi, nu din Irando.

Ola aruncă o privire spre Morea. Fata se îmbujoră și își plecă fruntea. Toată lumea știa că pudra nakari era făcute din afrodiziace*. Acesta era singurul motiv pentru care un loc precum clubul Vălul Sfâșiat o servea.

Ola o tachina pe fată pentru ca băiatul ei, Kihrin, să profite după pofta inimii, dar nici măcar nu se uitase la ea când pomenise de Valasi. Femeia se încruntă. Surdyeh păruse supărat, dar, pentru prima dată, Ola se întrebă cât de rea fusese totuși situația.

Kihrin ridică pocalul de pe tavă, îl apropie de buze, apoi îl lăsă în jos. Se întinse să ia niște bezevo prăjit, bucăți lungi de rădăcină dulce, și se sprijini iar de marginea de aramă.

— Povestește-mi despre ziua în care m-ai găsit, Ola!

Femeia clipi des. Dintre toate… De ce voia să asculte tocmai povestea *acted?* De ce voia să audă povestea aceea *acum?* Pocni

din degete spre el și pufni.

— Dar știi povestea.

* Cetățenilor din Kirpis și Kazivar le place să insiste că numai vinul făcut din struguri ar trebui numit așa. Prezența Academiei în Kirpis înseamnă că generații de vrăjitori s-au întors acasă cu o aplecare pentru vinul din struguri și o manie de a-l folosi în ritualuri. Deși Ola nu a studiat la Academie niciodată, probabil că prinsese această asociere din timpul ei petrecut în Cercul Superior.

* De asemenea, și otrăvurile. Starea de excitare în care inima îți bate cu putere pentru care este faimoasă pudra nakari poate fi creată prin ciuperci otrăvitoare, omag și torace de libelulă roșie. In cantități mici, nu vătămă, dar aș fi cu ochii în patru când aș cumpăra pudră nakari. Numai din surse de încredere întotdeauna.

126

NĂPASTA REGILOR

Băiatul rânji în timp ce mancă.

— Morea încă nu a ascultat-o.

— Și vrei să mă apuc să depăn povești? In astfel de momente?

Kihrin lăsă pocalul pe podea, pe partea cealaltă a căzii, și îi aruncă Moreei o privire cu subînțeles.

— Mereu ziceai că astfel de momente sunt cele mai bune pentru povești. Aduce noroc, îți amintești?

Privirea lui îi spuse totul Olei. Știa că băiatul o place pe fată, dar habar n-avea că atât de mult. Și totuși, iată-l acolo peste măsură de fermecat, dar pentru prima dată în viața lui abținându-se. O fată ca Morea probabil că nu cunoscuse niciodată un bărbat care să-i ofere atâta respect sau care să o curteze sincer. Kihrin încerca s-o impresioneze pe tânără, așa că o lăsa pe ea să impună ritmul. Zâmbetul fetei pentru fiul ei adoptiv era cald și sentimental.

— încă n-a auzit-o, repetă Ola batjocoritor. Nici n-are nevoie s-o audă.

Ola o cercetă cu mai multă atenție pe Morea, ai cărei ochi exprimau nesiguranță și tristețe.

— Ei bine, copilă? Ai nevoie să asculți o poveste cât îl îmbăiezi? Și de ce naiba nu-l speli așa cum ar trebui?

— Fiindcă am împiedicat-o eu, răspunse Kihrin, arătând spre platoul cu mâncare. Morea, e prea mult pentru mine. Mănâncă și tu!

— Ochi-Strălucitori...

— Haide, Ola, povestea! Povestește-mi despre mama! Se opri

o secundă, apoi continuă: Bănuiesc că aș putea și eu...

— Tu nu ai spune-o niciodată cum trebuie. Nu erai acolo.

— Ba da, o corectă Kihrin. Poate că nu-mi amintesc, dar cu siguranță eram acolo.

— Ești un șmecher și jumătate. Nu știu ce-a fost în capul meu când te-am luat din parcul ăla.

— Hai, povestește-mi oricum! o ațâță Kihrin. Chiar dacă nu mă pieptăn și nu ascult de tine...

— Și nici nu-ți faci datoria..., adăugă Ola ofuscată.

— Și nu mă trezesc la timp, și nu sunt gata îmbrăcat la primele ceasuri, întări el.

— Și ești un hoț..., îl acuză ea.

— Și beau prea mult, mărturisi el.

— Și ești prea tânăr ca să fii un afemeiat de neînchipuit..., țipă ea.

— Și sunt o povară teribilă pentru tata!

Amândoi urlară ultima replică la unison, sfârșind prin a izbucni în hohote de râs care îl siliră pe Kihrin să se aplece în față și să tușească. Ola îl izbi de câteva ori în spate când crezu că băiatul o să se înece de atâta râs. In cele din urmă, Kihrin se întinse după pocalul cu vin și sorbi câteva guri zdravene ca să se liniștească.

Morea își duse mâna la gură. Părea că se străduiește să nu râdă.

— Bine! spuse Ola, atât spre Morea, cât și spre Kihrin. Vă povestesc. Femeia se adresă fetei: O să facă șaisprezece ani de Anul Nou și exact acum șaisprezece ani, de Anul Nou, a murit fostul împărat din Quur.

— Cum îl chema? întrebă Kihrin, facându-i cu ochiul Moreei, care părea speriată ca o căprioară, dar se mai liniști când își dădu seama că tigrii nu aveau de gând s-o mănânce.

— Gendal, răspunse Ola. Mă lași să povestesc sau nu?

Femeia își îndreptă emfatic agoleul.

— Da, acum șaisprezece ani, Gendal a fost ucis. Știm că a fost crimă, deoarece crima, dragă fată, este singura cale prin care un împărat din Quur poate muri.

— Nu există posibilitatea unei morți întâmplătoare? o descusu

Kihrin.

Băiatul își sprijini capul de marginea *căzii,* zâmbind.

— Nici măcar dacă s-ar împiedica de un bolovan și ar cădea în Cascada Demonilor! replică Ola autoritar.

— Nu poate să facă vărsat? insistă Kihrin.

— Nici vorbă, îl lămuri Ola sec.

— Dar poate a mâncat ceva otrăvitor? îndrăzni Morea.

își mușcă iute buza, dar un surâs îi apăru în colțul buzelor.

— Așa te vreau, fato! Nu, nu poate. Nici măcar lotusul negru manol nu-1 poate răni, veni replica fermă a femeii.

— Și când îmbătrânește? se prefăcu Kihrin sceptic.

— Din clipa în care împăratul își așază Marea Coroană pe frunte...

Ola ridică un deget, arătând spre ceruri.

— .. .devine nemuritor. Nu va îmbătrâni niciodată, nu se va îmbolnăvi. Nu, singurul mod în care un împărat poate muri este prin violență — prin crimă.

— Și de unde ați știut că este mort? întrebă Kihrin.

Băiatul își frecă pielea cu o mână, ținând pocalul cu vin în cealaltă.

— Am știut fiindcă în interiorul Arenei, unde se ține întrecerea, dincolo de marea barieră invizibilă care o înconjoară, a apărut o lumină puternic strălucitoare. Era lumina Coroanei și a Sceptrului din Quur. Ele se întorc

în Arenă când inima stăpânului lor încetează să mai bată. Și așteaptă acolo până când următorul om îndrăznește să le revendice. Crede-mă, copilă, când spun că lumea n-a zăbovit deloc să răspândească vestea că bătrânul împărat murise! Venise vremea alegerii unui nou împărat. Și toți s-au adunat acolo să vadă minunea.

— Toți?

— O, da! a răspuns Ola, încuviințând din cap. Toți. Bogați, săraci, bătrâni, tineri, grași, slabi, oameni liberi, sclavi, cetățeni ai imperiului și străini. Toți au venit în parc în ziua aceea. Unii își petrec întreaga viață fără să apuce alegerea unui împărat. Gendal însuși a trăit două sute de ani. Ocazia de a vedea cum

are loc Alegerea se întâmplă, dacă ai noroc, o dată în viață, și nimeni nu voia să rateze așa ceva: mai ales cei care sperau să devină următorul împărat.

Femeia zâmbi, învăluită în amintiri.

— Ah, ar fi trebuit să vedeți și voi, iepurașii mei. Abia mai aveai loc să stai în picioare în parcul Arenei. Nici măcar nu puteai respira cum trebuie! In astfel de momente, rangul și statutul dispar. Oamenii obișnuiți au stat umăr la umăr cu Inalții Lorzi. Maeștrii breslelor s-au trezit înghesuiți de vagabonzi. Fetele de catifea au fost pipăite de preoții Cartierului de Fildeș! S-au tăiat mai multe săculețe cu bani ca niciodată.

Ola lăsă să se aștearnă o liniște plină de subînțeles.

— Dar fărădelegi și mai rele au fost comise în ziua aceea.

— Cum ar fi?

Kihrin ridică o sprânceană, privind-o pe Morea, de parcă fata ar fi știut răspunsul. Morea zâmbi și ridică mâinile.

— întrecerea în sine, ar spune unii, explică Ola. De mii de ani, Marele Imperiu și-a ales conducătorul cel mai înalt în același fel, printr-o întrecere a sângelui. Au coborât vălul invizibil care înconjoară Arena și o grămadă de oameni s-au repezit să-și însușească lacomi Coroana și Sceptrul, omorându-i pe toți cei care încercau să le-o ia înainte. I-am urmărit în ziua aceea pe cei mai buni și mai deștepți vrăjitori ai generației lor pierind în bucăți colorate de fum. Cu puțină magie, credeți-mă când spun, carnea de om arde în orice culoare pe care v-o puteți imagina și în câteva culori pe care nu vi le puteți închipui. Zona din interiorul Arenei era o oală de gătit pusă pe foc: se topea, fierbea, curgea și scotea aburi. Iar din creuzet s-a născut împăratul nostru.

— Așadar, cine a câștigat? întrebă Morea.

Ola rămase o clipă uimită când își dădu seama că sclava ei chiar habar nu avea. A, dar ce folos pentru o sclavă a sexului să cunoască numele Împăratului?

Probabil că nu știa nici să scrie, nici să citească. Nu orice stăpân era la fel de generos cum fusese stăpânul Olei, Therin. Matroana înghiți un val de bilă ce i se ridicase în gât, clătină din cap și își

continuă povestea:

— Spre stânjeneala profundă a regalității, a câștigat un oarecare, îi răspunse Ola Moreei. Un țăran din Marakor pe nume Sandus. Dar câștigarea Marelui Turnir te face împărat, indiferent de statutul tău anterior, așa că Sandus a devenit conducătorul nostru. încă e și în zilele noastre. Când a ieșit într-un târziu din Arenă, mulțimea a urlat atât de tare, încât nu mai auzeai decât un răget general. Și exact atunci, fata mea, l-am găsit pe Kihrin.

— Da, așa e, încuviință Kihrin, stropindu-se cu apă.

— Mai întâi am văzut-o pe mama lui, am observat-o în mulțime. Glasul Olei deveni brusc trist și plin de nostalgie: Era de o frumusețe extraordinară, cu pielea aurie ca a grânelor și o coamă sclipitoare de păr castaniu. Avea ochii blânzi și buni ca ai unei căprioare. Arăta aproape ca o prințesă, îmbrăcată într-un agole din satin fin de culoarea fildeșului. Ducea un mic pachet în brațe, nu mai mare decât o stivă de lemne pentru foc.

Morea se uită la Kihrin. Tânărul se încruntă și se holbă la apa tulbure de parcă ar fi fost un geam gros. Rămase tăcut.

Morea se întoarse spre Ola.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am zărit un bărbat repezindu-se spre ea. La cuprins gâtul cu mâinile și a strâns până a lăsat-o fără viață. Femeia nu mai avea unde să fugă, înțelegi? Iar eu n-am avut cum să ajung la ea, deoarece ceilalți mă prinseseră ca într-o menghină și nu m-am putut mișca. Totuși, mama lui Kihrin s-a luptat cu vitejie, deși zadarnic.

— Dar n-a încercat nimeni s-o ajute? șopti Kihrin pe un ton amar.

— Doar suntem în Quur, nu? Nimeni n-a ridicat un deget ca s-o ajute pe femeie. Am văzut-o cum a căzut exact când urletele provocate de victoria noului împărat i-au acoperit țipetele și, până când am ajuns la ea, criminalul dispăruse. Nu mai rămăseseră decât cadavrul ei și bebelușul pe care-1 căra cu ea. Când l-am ridicat, am descoperit, spre marea mea surpriză, că trăia. încă mai avea sânge pe el, și mi-a fost limpede că băiatul nostru venise pe lume în ziua aceea. Dacă l-aș fi lăsat acolo, sigur ar fi murit.

Ola le aruncă un zâmbet șugubăț când termină povestea.

— Kihrin este singurul meu act caritabil, ceea ce înseamnă că e adevărat ce se spune despre virtute.

Kihrin își înăbuși un căscat.

130
NĂPASTA REGILOR

— Și ce se spune, mama Ola?

— Că nu trece niciodată nepedepsită!

Ola îl plesni cu marginea unui prosop și se văicări. Kihrin o stropi cu apă. Morea se dădu iute într-o parte.

Fata se uita când la Ola, când la Kihrin, nedumerită.

— Atunci, chiar ești un ogenra?

— Prostii! Rahat! scuipă Ola. Ce năzdrăvănie mai e și asta?

Morea se făcu mică sub izbucnirea mânioasă a Olei.

— N-am vrut...

— E doar o poveste, Morea, o lămuri Khirin. Legenda unui rege-zeu. In partea asta de oraș există mii de orfani, zeci de mii de copii fără părinți. Dacă ne îmbeți zdravăn, fiecare dintre noi va recunoaște că visează să fie vreun prinț pierdut și că are o poveste romantică plină de trădări și suferințe. Adevărul e cel pe care ți l-am zis mai devreme: Surdyeh m-a găsit pe niște mormane de gunoi. Am fost abandonat de o mamă care nu m-a vrut.

Băiatul ridică din umeri de parcă oricum nu mai conta.

Morea însă avea să se întrebe veșnic ce e adevărat și ce nu. Ola știa că acela fusese singurul scop al lui Kihrin, și tocmai de aceea îi și cântase în strună.

Matroana chicoti.

— Mă vezi pe mine dându-i unui copil numele de Kihrin? Surdyeh l-a ales când l-a adoptat pe copil.

— Căpitanul Jarith a zis că e un nume kirpis tradițional, rosti Kihrin somnoros.

— Serios? Acum sunteți și prieteni?

O urmă slabă de amenințare se strecurase în glasul Olei. Nu iubea deloc garda orașului sau soldații, dar mai presus de toate — *mai presus de toate* — îi ura pe fiii bărbaților care o cunoscuseră pe vremea când era curtezană.

— Nu e așa de rău pentru un soldat. Dar nu cred că ar mai fi așa prietenos dacă ar ști cu ce mă ocup în viața de zi cu zi...

Kihrin închise ochii și se lăsă să alunece în cadă, iar restul vinului se scurse din pocal în apă ca sângele proaspăt.

— Iute, fato, apucă-1 de brațe! Nu-1 lăsa să se ducă la fund!

porunci Ola.

Morea, obișnuită să urmeze poruncile, îl apucă pe Kihrin de mâini. Ola îl scoase repede din cadă pe băiatul gol. O dovadă clară că era mai solidă decât majoritatea bărbaților quuros, mai puternică și decât Kihrin.

— Tu... tu...

Morea clipi des, șocată.

— Liniștește-te, copilă! Nu e otrăvit, ci doar puțin amețit.

Ola își mișcă trupul într-o poziție care să-i permită să-l care mai ușor.

— Haide, acum! Ajută-mă să-1 bag în pat!

Morea se supuse poruncii și îl aranjă pe tânăr în patul mare cu așternuturi de bumbac folosit numai de Ola.

Matroana de bordel se retrase în baie și aduse înapoi tava cu mâncare, pe care o așeză pe o măsuță. Femeia mâncă zgomotos, cu un mare apetit, și o îndemnă pe Morea să facă la fel.

— Nu m-am numit niciodată mama băiatului, explică Ola, dar sunt mama lui în toate chestiunile care contează. II iubesc de parcă ar fi al meu. De parcă s-ar fi născut din pântecul meu. Și sunt mândră de el. Mândră, ca orice mamă de fiul ei. Nu vreau să fie rănit. II voi proteja, chiar dacă va trebui să-1 protejez de el însuși.

— Nu înțeleg.

— Nici nu mă așteptam. Haide să spunem că e încăpățânat Mă moștenește. Poate că uneori se poartă ca un descreierat, dar nu e așa în realitate. Insă dacă îi intră ceva în cap, acolo rămâne. O să întoarcă problema pe toate părțile până o face harcea-parcea, așa cum vântul macină încet un munte. La naiba, mi-aș dori ca tatăl lui să aibă mai multă minte. Nu-i poți spune unui băiat precum Kihrin să refuze o invitație în casa înaltului General și să te aștepți ca el să te asculte. Pe toți demonii, nici pomeneală! Surdyeh nu e în toate mințile, și a făcut toată chestia asta pur și simplu irezistibilă[1]*. Să i se spună că nu are voie doar înrăutățește lucrurile.

Ola înveli o bucată de pește într-o felie de pâine înmuiată și începu să clefăie din el.

— Mmm... bun a ieșit sosul azi!

— întâlnirea cu înaltul General ar *fi ceva* rău?

Ola se opri din mestecat și îi aruncă fetei o privire atât de furioasă, că fata scânci.

— Firește că ar fi, și n-am de gând să-ți explic de ce. Trebuie să ai încredere că știu despre ce vorbesc. Nu are voie să se ducă. Expresia femeii se îmblânzi, apoi continuă: O să doarmă dus toată noaptea și o să aibă vise tulburătoare. De dimineață, se va trezi cu tine în brațe și va crede că a ratat întâlnirea cu generalul din cauza lui. Totul va fi bine.

* Bănuiesc că paranoia era de vină?

Morea nu răspunse, dar pe chipul ei se citi scepticismul.

— Te place, explică Ola, așa că o să mă ajuți. Te așteaptă o recompensă frumușică dacă faci asta.

— Ce fel de recompensă?

— Băiatul meu a strâns niște bani. Nu întreba de unde îi are! Nu te sinchisi de asta! Cred că are o sumă frumușică strânsă pe la preoții din Tavris, în Cartierul de Fildeș. Are de gând să-i cumpere tatălui său o tavernă în Eamithon, un loc drăguț și liniștit unde să se retragă. Oameni cumsecade sunt pe-acolo. Am găsit taverna perfectă acum ceva vreme și am cumpărat-o deja. Insă Kihrin nu știe asta. Mâine îl las pe Kihrin să cumpere taverna de la mine pe un preț mai mic și îl voi trimite acolo cu taică-său și cu două sclave, alese de el, să ajute la servit. Localnicii disprețuiesc sclavia în Eamithon'', așa că nu va trece mult și vei fi iar o femeie liberă. O să sfârșești prin a fi plătită, îndreptățit, pentru timpul și munca ta, și vei avea și băiatul, care e nebun după tine.

— Ce trebuie să fac?

— Nimic din ceea ce nu vrei. Să nu crezi că n-am băgat de seamă cum îl sorbi din ochi. Ține-1 ocupat și nu-1 lăsa să cugete prea mult la ideea de a se trage de șireturi cu cei situați mai sus decât el! Nu reprezentăm nimic pentru ăștia. Ne mestecă și ne scuipă ca pe semințe.

Morea încuviință.

— Desigur, voi ajuta.

— Bun, bun! Acum, dezbracă-1 de tot, încălzește-1 și bagă-te lângă el, ca să nu gândească limpede când se trezește!

Ola își șterse degetele unsuroase de poalele agoleului și se ridică în picioare. Se apropie de locul în care Kihrin zăcea pe patul ei. II privi țintă câteva secunde. Ochii ei păreau bântuiți.

— Am făcut o greșeală, șopti Ola.

— Stăpână, ai spus ceva?

Ola schiță un surâs vag.

— Am zis... Of, pe toate vălurile, las-o baltă! Când ajungi la vârsta mea, fato, și te gândești la ce-ai făcut cu viața ta, uneori nu-ți place ce vezi. Am

[4] Eamithon este căminul unor curioase excepții de la legea quuros, datorită faptului că, dintre toate statele imperiului, Eamithon (sub conducerea regineizeițe Dana) a fost singurul care s-a alăturat de bunăvoie imperiului, în deplină cooperare cu conducătorul acestuia. Practic vorbind, sclavia e legală în Eamithon, dar, fiindcă propriu-zis nimeni din Eamithon nu pare să își dea seama de acest lucru, sclavii ajunși acolo au obiceiul de a „dispărea" și a apărea în sate izolate unde localnicii se jură că persoanele respective trăiesc acolo de când hăul. De asemenea, există și o mare presiune asupra oricui se stabilește în Eamithon să-și elibereze rapid sclavii.

făcut multe tâmpenii de care nu sunt mândră, dar întotdeauna am avut un motiv serios. Supraviețuirea, de cele mai multe ori. Am încercat să rezist, să mă protejez, ca oricare alt nenorocit blestemat din Cercul Inferior. Aici toți sunt niște șacali care abia așteaptă să greșești.

Ola izbucni în hohote de râs reci și zgomotoase.

— Bănuiesc că nu e cu mult diferit față de cum stau lucrurile în Cercul Superior, nu? Femeia redeveni serioasă și continuă: N-am făcut nimic în viața mea din pură răutate sau din invidie. Cu excepția unui singur lucru. A unuia singur. Și se întoarce să mă bântuie. Ii simt răsuflarea în ceafa...

Ola Nathera închise ochii preț de o clipă și se cutremură.

— Poți să te uiți la cineva întreaga ta viață și să nu-1 vezi niciodată. Dar Qoran, nenorocitul ăla de general! Ochii ăia din iad. Băieții Milligreest n-au fost niciodată orbi. Va vedea imediat la ce se uită, dacă n-a văzut deja.

După un moment, Ola arătă spre pat.

— Așadar? Urcă în el și ai grijă de băiatul meu!

Morea încuviință din cap și își dădu jos agoleul. Ola se holbă la ea, apoi gemu.

— Măcar are gusturi bune, spuse matroana. Tot de la mine le-a moștenit și pe-astea.

Fără un alt cuvânt, Ola se răsuci pe călcâie și plecă.

După câteva secunde, Morea auzi sunetul ușii din față deschizându-se și închizându-se.

Dansatoarea călcă în vârful picioarelor spre camera din față și se uită în jur cu atenție, să se asigure că nu mai e nimeni acolo și că Ola plecase într-adevăr.

— S-a dus, șopti Kihrin în spatele ei. Femeia cântărește aproape 130 de kilograme. E bună la o mulțime de lucruri, dar furișatul pe neauzite nu e unul dintre ele.

Morea se întoarse și văzu că băiatul nu mai era în pat. Flăcările lumânărilor îi conturau trupul în nuanțe roz-aurii. Lumina palidă îl facea să arate ca de pe altă lume și nefiresc de frumos. Prea frumos ca să fie om.

Fata se întinse să-și ia hainele.

— Ai schimbat cupele, nu? Știai că o să otrăvească vinul.

— N-aș fi putut s-o fac fără ajutorul tău. A fost trucul perfect. în orice caz, am mers la sigur. Ii place să folosească iarbă de riscoria și vinul de struguri e cel mai bun ca să îi ascunzi gustul. II alterează atât cât trebuie ca

mușteriii să se trezească într-o situație compromițătoare, amintindu-și vag că au făcut niște lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă.

Băiatul părea dezamăgit.

— Rămâi cu mine! spuse Morea. Nu te duce!

Kihrin clătină din cap.

— Trebuie.

— Ai auzit ce-a spus. Eamithon sună bine, nu?

Kihrin se uită la ea, clipind surprins.

— Trebuie să-1 avertizez pe general în privința demonului. In plus, căpitanul Jarith a zis că diseară o să-mi dea vești despre sora ta.

Morea se simți de parcă tocmai primise o palmă peste față.

— Oh!

Expresia de pe chipul băiatului se îmblânzi și căpătă un aer de tandrețe.

— Mă duc să mă întâlnesc cu generalul Milligreest, primesc recompensa, discut cu el despre demon, îl găsesc pe căpitanul Jarith și mă întorc aici. Ola nu va afla că am plecat, iar mâine de dimineață ne prefacem că totul a decurs exact cum a plănuit ea. E mai ușor să ai de-a face cu ea dacă știe că lucrurile ies așa cum și le-a imaginat.

Kihrin începu să se uite în jur, căutând prin dulapuri și prin servante. Scoase o pereche de pantaloni bufanți kef și o vestă asortată, precum și o pereche de papuci, toate în culori vii, festive.

— Să sperăm că îmi vin. îmi erau mari la ultimul festival de Anul Nou, dar am mai crescut de atunci.

Morea îl ajută cu hainele și cu părul, facându-și griji pentru el. Se purtă cu atenție, să nu-1 atingă, deși degetele îi tremurau, și bănui că pudra nakari avea ceva efecte. Voia să-l atingă, să-1 țină în brațe și să-i mulțumească în- tr-un fel cu singurul lucru de valoare pe care credea că îl are, dar se abținu. In schimb, îl ajută se îmbrace și îl privi cum iese pe o fereastră din spate.

Apoi fata își îndreptă atenția spre pat, ca să se asigure că arată ca și cum adăpostea două trupuri în loc de unul.

15: MARELE BURDIHAN DIN ZHERIAS

(Povestea lui Kihrin)

Repertoriul lui Surdyeh includese dintotdeauna legende ale mării, esențiale pentru un oraș-port precum capitala. Eram mult prea familiarizat cu poveștile despre Dezolarea, o zonă cu recife, insule fărâmițate, bancuri de nisip și ape liniștite care înghițiseră corăbiile așa cum vrăjitoarele din Yoran halesc copiii. Din partea de nord, apele liniștite, fără vânt sau curenți, împingeau vasele să naufragieze. Dacă veneai dinspre sud, te loveai de curenți puternici, haotici, și de valuri și stânci uriașe de care navele se zdrobeau.

Unii spuneau că neamul vante crease Dezolarea ca să țină corăbiile din Quur departe de țărmurile lor. Alții spuneau că moartea unui zeu demult uitat era de vină. Dezolarea încurca vasele comerciale și stârnea panică în inimile marinarilor mai bătrâni. Fiicele Laakăi, krakenii: aceștia veneau din povestea unui rege-zeu, ceva ce un om care merge pe mare toată viața ar putea să nu vadă niciodată. Dezolarea era o certitudine care aștepta să îi prindă în capcană pe cei neștiutori. Auzisem zvonurile despre pirații zheriaso care foloseau Dezolarea drept refugiu, dar majoritatea strâmba din nas la auzul unor asemenea închipuiri — orice nebun care naviga prin Dezolarea ajungea până la urmă victima ei.

Acum se punea problema dacă aveam să ajungem vreodată la Dezolarea. Pe partea Quurosului, spre nord, Dezolarea însăși era primejdia cea mai apăsătoare, dar noi ne apropiam de ea din *sud.* înainte să ajungem la neguri, trebuia să ne confruntăm cu Marele Burdihan din Zherias, rezultatul

curenților puternici din sud care se loveau de stâncile lanțului de insule al Dezolării. Fără altă ieșire, curentul se întorcea în buclă spre sine însuși, dând naștere unor ape învolburate capabile să arunce corăbiile direct în recifele ascunse ale Dezolării. Marele Burdihan aștepta cu mult înainte ca *Nenorocirea* să ajungă la apele moarte de pe partea cealaltă.

Teraeth spera ca monstrul să considere trecerea prin Marele Burdihan prea dificilă și să se întoarcă.

Mi se părea că asasinul e prea naiv.

In tot acest timp, nu mârâiam deloc atunci când auzeam strigătele lui Magoq, stăpânul galerei, care îi biciuia pe sclavi să vâslească mai repede. Chiar și cu un vânt puternic în vele, tot aveam nevoie de viteză. Tyentso a păcălit curenții să îl încetinească pe cel care ne urmărea, dar, când m-am uitat în spate folosindu-mi a doua vedere, am zărit conturul strălucitor și fantomatic al monstrului reducând tot mai mult distanța dintre noi și el.

Am petrecut trei zile așa, dar nu am scăpat de creatură. Știam în adâncul sufletului că, dacă ne prindea, avea să îi ucidă pe toți cei de la bord, om liber sau sclav. Cei care supraviețuiau fie urmau să se înece, fie să fie mâncați de rechini sau devorați de Marele Burdihan. Deja apa din jurul corăbiei devenea agitată. Ba mai rău, vasul dădea să se întoarcă, să navigheze într-o direcție opusă vântului invocat de Tyentso.

Ar fi poetic să spun că era o zi furtunoasă, posomorâtă, când cerul te izbea cu frumusețea lui. Până și apa care se încrețea din ce în ce era de un albastru intens. Nu părea deloc o zi în care să mori, dar, pe de altă parte, Surdyeh nu-mi spusese niciodată o poveste în care Thaenei, Zeița Morții, să îi pese de vreme.

Pentru prima dată după mai multe luni, m-am gândit serios că

venise momentul să mă rog.

Am zărit-o pe Khaemezra stând în picioare lângă balustradă, vorbind cu Tyentso, care părea mai livid și mai înspăimântată decât îmi închipuisem că e posibil. Nici măcar nu tresărise când invocase un demon, dar acum? Dacă nu ne omora krakenul, atunci Marele Burdihan avea s-o facă, și părea conștientă de această realitate. Khaemezra, pe de altă parte, era culmea calmului, de parcă ar fi așteptat într-o tavernă să i se mai aducă o cană cu ceai.

— Aș putea să vorbesc cu voi, doamnelor, pentru o clipă?

Khaemezra mi-a zâmbit, dar Tyentso a pufnit.

— Doamnă? Mă bucur să văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului!

Am făcut o plecăciune exagerată în fața ei. Din fericire, Tyentso își dorea orice fel de distracție care să-i alunge gândurile negre și a izbucnit în râs în

loc să mă transforme într-un pește. Deși, Ia o adică, mi-ar fi fost de folos să fiu un pește la apariția krakenului.

Preferabil unul mic.

Am arătat cu mâna spre urmăritorul nostru.

— Nu a rămas deloc în urmă, cu tot avantajul nostru, și am senzația că se joacă puțin cu noi. Ne va ataca exact înainte să ajungem la Marele Burdihan.

Tyentso s-a strâmbat și s-a făcut verde la față.

— Prea târziu pentru asta.

— Nu, cred că am... Ce e?

— Am intrat în Marele Burdihan acum câteva ore bune, a șoptit Khaemezra. Marginile sunt mai liniștite, așa că echipajul încă nu și-a dat seama. Singura noastră șansă este să ne apropiem de colți în ordinea corectă. Mai întâi, navigăm în jurul Gâtlejului și ajungem în pasajul sigur fără să-1 trezim pe Bătrân.

— Ai putea repeta în așa fel, încât să pricep și eu ceva?

Femeia și-a supt dinții, vădit enervată.

— Vârtejul principal se numește Gâtlejul, dar există vâltori, curenți mici, care se îndepărtează rotindu-se de vârtejul mare. Li se spune colți. Cele mai multe corăbii sunt distruse de colți

înainte să ajungă la Gâtlej.

— Și Bătrânul ce e?

— In aceste ape există lucruri mai rele decât krakenul.

Khaemezra și-a lăsat capul într-o parte, cercetându-mă cu ochii ei albaș- tri-verzui ciudați. M-am uitat în ei și am crezut că au culoarea cerului, după care am hotărât că nu, au culoarea mării. Mi-a trecut un gând bizar prin cap și anume că ochii hoaștei vante erau, de fapt, niște oglinzi care reflectau lumina oceanului și a văzduhului. Căci înăuntru, sub pământ, noaptea, ochii Khaemezrei nu aveau nicio culoare.

In orice caz, privirea ei te înspăimânta.

— Și ce putem face? m-am trezit șoptind la fel ca ea. Dacă vasul ăsta se izbește de ceva, sclavii se vor îneca.

Tyentso și-a dat ochii peste cap.

— Vezi-ți de pielea ta! Până și un zheriaso se va îneca în Marele Burdihan.* Dacă vasul ăsta se duce la fund, noi *toți* ne vom îneca.

* „încearcă să îneci un zheriaso” este o expresie colocvială folosită atunci când încerci ceva imposibil. Se crede că originea frazei are legătură cu unul dintre nenumăratele războaie cu pirații din Quur, când cei din Zherias au fost văzuți sărind peste bord și preferând să-și abandoneze

138

NĂPASTA REGILOR

Continuam să o privesc țintă pe Khaemezra.

— Nu cred. Dacă nu voiai ca Teraeth să ne spună despre pasajul sigur, ai fi putut să-i închizi gura. Ne ducem acolo unde vrei tu să mergem.

Bătrâna a zâmbit.

— Isteț copil! Și-acum te întrebi: chiar e Relos Var cu adevărat responsabil pentru krakenul de pe urmele noastre sau eu l-am invocat? E oare toată tevatura asta doar ca să-1 convingem pe căpitan să schimbe cursul de bunăvoie și să ne ducă direct acolo unde vrem noi să mergem? Oare voi sacrifica toți oamenii ăștia pentru un drum mai scurt, care să nu lase urme?

Am înghițit în sec. Ghicise cu precizie tot ce îmi trecuse prin cap.

— Cu neputință! Dacă pierdem corabia...

Glasul lui Tyentso a căpătat volum, dar Khaemezra i-a făcut un semn cu mâna și vrăjitoarea s-a oprit brusc. Nu mi-am dat seama dacă era vorba de magie sau de intimidare. Khaemezra nu-și dezlipea ochii de ai mei, și îmi venea greu să-i susțin privirea.

— Așa ai face? am șoptit într-un târziu. I-ai lăsa să moară?

— Tu ce crezi? m-a întrebat Khaemezra.

Mi-am amintit tot ce știam despre Thaena. Expresia de pe chipul lui Teraeth când se uitase la sclavii din țarcuri. Mi-am amintit grija bătrânei când aproape murisem din pricina gaeșului. Aș fi putut jura că adoratorii pătimași ai unei zeițe a morții au inima împietrită, dar ei îmi demonstraseră rapid contrariul.

— Nu, nu cred că i-ai lăsa să moară aici, am rostit într-un târziu, dar asta nu înseamnă că n-ai invocat krakenul. Ai face-o, dacă ai considera că așa i-ai elibera pe sclavi.

— Așadar, un kraken e acum o armă a emancipării?

Pe chipul femeii a apărut un surâs fin.

— Trebuie să recunosc că n-am mai auzit așa ceva. Insă nu l-am invocat eu și cred cu tărie că Relos Var a făcut-o. Poți alege să te îndoiești de mine, dar adevărul nu se schimbă.

— Atunci, înseamnă că vom fi distruși de kraken, devorați de Marele Burdihan sau zdrobiți de bancurile de nisip ale Dezolării.

— Bătrânul, ai uitat de el, a adăugat Tyentso. Pe ăla nu ți l-a explicat încă.

— Să te rogi să nu fiu niciodată nevoită.

navele decât să se lupte cu flota marină superioară a celor din Quur. Mai târziu, toți urmau să apară nevătămați în Zherias, chiar și în situația în care corăbiile lor se aflau la mulți kilometri depărtare de coastă.

Bătrâna vante s-a întors spre mine.

— Vrei să ajuți? Protejează-1 pe fiul meu! Când lucrurile o vor lua razna, cineva va încerca o prostie. Teraeth trebuie să-și păstreze concentrarea.

— Dar tu nu te-ai descurca mult mai bine? Eu n-am nicio armă.

— Eu și Tyentso ne vom folosi puterile să păstrăm corabia întreagă, fiindcă e copleșită de forțe ce depășesc puterea ei de rezistență, a zis Khaemezra. Poate că nu ți-ai șlefuit încă talentele pe care le ai din naștere, dar capacitatea ta de a trece neobservat îți aparține întru totul. Iți sugerez să faci din asta cheia țelurilor tale.

Femeia mi-a dat un pumnal.

— Acum ești un bărbat înarmat. Vai și-amar de imperiu!

Când m-am răsucit pe călcâie să plec, m-am uitat la ocean și m-am încruntat. Khaemezra mi-a zărit expresia și s-a întors la rândul ei.

— începe, a zis ea.

Tyentso a scâncit și s-a îndreptat spre scări. Khaemezra a apucat-o de braț.

— Ține-ți firea, copilă! i-a zis lui Tyentso. Sunt alături de tine. Apoi Khaemezra a grăit către mine: Du-te, cât încă mai poți!

Navigam ușor, pe marginea unei pete imense, aparent uleioase. Apa perfect netedă strălucea ca sticla și se întindea pe vreo nouăzeci de metri. Totul arăta senin, sigur și liniștit.

Brusc, văzduhul a vibrat din cauza unui huruit. Din mijlocul petei a țâșnit un jet de abur și de stropi. Când apa s-a retras, a dispărut printr-o scurgere ce părea că duce în fundul lumii. în câteva secunde, ne-am trezit holbân- du-ne la un vârtej spiralat, o bulboană ce cobora într-o beznă de nepătruns.

Am continuat să mergem ca pe marginea unei prăpăstii. Corabia s-a înclinat, rămânând pe loc prin nu știu ce truc magic... Hmm... Acum, când mă gândesc mai bine, sunt sigur că știu prin ce fel de magie. *Nenorocirea* a început să înainteze mai repede decât ar fi putut s-o împingă vâslitul sau velele, zburând cu o viteză nefirească.

Echipajul a văzut și el asta. S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, apoi țipetele, strigătele și ordinele au fost acoperite de urletul vârtejului.

M-am uitat în jurul meu. Nimeni nu se lăsase copleșit încă de panica oarbă, și Teraeth părea că se descurcă bine. Abia după o vreme, haosul s-a transformat într-o frenezie a zbieretelor, pesemne când echipajul și-a dat seama că acesta era doar un „colț” micuț și nu Gâtlejul însuși.

Atunci am vrut să mă îngrijesc de un alt detaliu înainte de altceva.

16: RECOMPENSA GENERALULUI

(Povestea lui Talon)

Kihrin nu-i spuse la revedere lui Surdyeh, deși gândurile nu i se abătură de la imaginea tatălui său tot timpul cât umblă pe străzile șerpuitoare din Cercul Superior. In alte împrejurări, Surdyeh l-ar fi copleșit cu sfaturi care mai de care despre cum să se poarte în prezența nobilimii. In alte împrejurări, Surdyeh l-ar fi dădăcit întruna despre etichetă, pentru a-i asigura viitorul de muzician. Acest fapt i se păruse dintotdeauna o ipocrizie lui Kihrin, când Surdyeh știa foarte bine că succesul lui în Breasla Petrecăreților depindea de o putere magică pe care bătrânul îi interzicea fiului său să o urmeze în mod oficial*.

Iar Surdyeh nu-i oferise băiatului decât un singur sfat: „Nu te duce!”

Kihrin nu luase nicio clipă în calcul ideea că motivele pentru care Surdyeh și Ola nu îl lăsau să aibă această întâlnire ar putea fi îndreptățite. El nu vedea decât că i se oferise o șansă: ocazia să o impresioneze pe Morea, șansa să câștige o recompensă pentru propriile merite, nu ale tatălui său, și șansa să scape de blestemul unui demon care sigur încă îl vâna. Șansa să plece din Orașul de Catifea și din Cercul Inferior pentru totdeauna.

In plus, îl măcina curiozitatea.

Aerul nopții domolise căldura de foc rămasă de pe urma zilei de vară. Curcubeul scânteietor al Vălului Tyei și strălucirea blândă a celor trei luni

* Fiindcă nu primise niciodată licență, teoretic vorbind, Kihrin era considerat un vrăjitor începător.

luminau cerul. Umbrele se împleticeau peste pavajul tocit ca

niște bețivani mai înspăimântați de ideea de a se duce acasă la nevestele lor decât de primejdia de a leșina pe o alee. Noaptea, străzile Orașului de Catifea erau mai aglomerate decât în timpul zilei. Doar era vorba de un cartier al plăcerilor, în definitiv, nu de unul unde muștriii își doreau să fie recunoscuți. Pelerinele sălii defilau tăcute, cu glugile trase — un câmp de fantome întunecate făcând ronduri între casă și bordel.

Kihrin încetini când urcă pe marea Scară a Viselor. Nu mai trecuse niciodată pe aici. Nu fusese nevoie. In puținele ocazii când îl însoțise pe Surdyeh în Cartierul de Fildeș (sau, mai târziu, când Kihrin venise singur), intraseră mereu pe Poarta Rugăciunilor. Prin contrast, treptele de marmură ale Scării Viselor, ce-și schimbau brusc direcția, reprezentau singurul acces public prin labirintul de garduri vii frumos tăiate, proprietăți, vile și palate pe care elita din Quur îl numea acasă. Pe la jumătatea drumului, Kihrin își dădu seama că scările lungi, abrupte, erau făcute special așa, pentru a te intimida. Membrii caselor regale călătoreau cu lectica sau trăsura și foloseau porțile private. Numai oamenii obișnuiți urcau pe trepte și soseau la destinație fără suflu și umiliți.

Bănuia că ar putea da de necaz când Gardienii din vârf urmau să-1 recunoască, întrucât îl așteptau — așa cum îi promisese căpitanul Jarith. Ii trimiseseră o escortă ca să îi arate drumul spre moșia Milligreest, eliminând posibilitatea de a se „pierde”. In mod normal, ar fi detestat dădacele, dar, de data asta, se simțea recunoscător. Fără însoțitor, ar fi sosit târziu sau n-ar fi găsit locul niciodată. Spre deosebire de gărzile cu care era obișnuit, bărbații se dovediră politicoși, curați și pricepuți la meseria lor, iar Kihrin nu știa cum să se poarte cu ei.

Moșia Milligreest se găsea în Cartierul de Rubin, dacă se lua

după toate lămpile magice de pe stradă (chiar existau lămpi magice pe străzi!), de culoare roșie. Știa destule despre Casele Regale ca să înțeleagă că Oamenii Roșii — Breasla Meșterilor în Fier — își aveau căminul aici. Nu știa totuși destul cât să-și amintească numele Caselor*.

Casele Regale ale Curții Nestematelor erau atinse de zei, fiind binecuvântate de divinitate. Fiecare dintre ele se identifica printr-un soi de blazon fără semnificație, dar puteau fi recunoscute și prin culoarea nestematelor pe care casele le foloseau ca simboluri.

* Casa D'Talus.

142

NĂPASTA REGILOR

De pildă, însemnul Casei D'Jorax era în nuanțele curcubeului, iar membrii familiei regale aveau ochii ca opalul și îi controlau pe Petrecăreți. Surdyeh le plătea o taxă anuală ca membru al breslei pentru a primi dreptul să cânte. Apoi Casa D'Erinwa se lăuda cu ametistul, fiindcă membrii ei îi dețineau pe Colectori, cărora Burtosul le plătea taxa de breaslă. Aproape toată lumea știa că, în spatele Dansatorilor-umbră, Colectorii reprezentau autoritatea absolută.

Kihrin mai știa că multe bresle, dacă nu chiar majoritatea, primeau ordine de la o Casă Regală, dar nu aflase niciodată care de unde.

Nobilul cu ochi albaștri cu care Morea crezuse că se înrudește cu siguranță era un membru al vreunei case regale. Totuși, Kihrin nu izbuti să-și amintească deloc cărei case anume îi datora netrebnicul credința. Oare albastru însemna că e vraci? Kihrin nu știa care familie regală controla Casele Albastre, unde, în schimbul banilor, primeai tămăduiri.

Pentru prima dată în viața lui, se întrebă de ce tatăl său, care îl bătuse atâta la cap să exerseze și să studieze — dacă voia să cânte în fața cuiva important — își neglijase propria educație în domeniu.

17: TREZIREA BĂTRÂNULUI

(Povestea lui Kihrin)

NE LEGĂNAM ÎN JURUL COLȚULUI CU O VITEZĂ AMEȚITOARE, CORABIA înclinându-se într-un unghi pentru care nu fusese construită și zburând cu o iuțeală pentru care nu fusese pregătită în niciun fel. Poate că o navă de război mai zveltă ar fi suportat mai bine tensiunea, dar *Nenorocirea* era un vas stângaci de sclavi. Corabia gemea din toate încheieturile, facându-mă să mă întreb dacă nu cumva urma să se dezintegreze înainte să ne confruntăm cu pericolele reale, în ciuda magiei folosite de Tyentso și de Khaemezra. Ne-am rotit de două ori în jurul vârtejului, după care am fost scuipați în afara lui. Scândurile și catargul au scârțâit amenințător când un alt colț s-a format la babord, împingându-ne în direcția opusă așa cum un călăreț manevrează căpăstrul.

M-am lovit de primul ofițer al căpitanului Juval, Delon, în timp ce traversam puntea. Să mergi pe o barcă unduindu-te ca o fată de catifea în pat era o treabă dificilă. Cu ce eram eu vinovat că avusesem un atac de stângăcie chiar lângă el, nu?

— La naiba, băiete! m-a blestemat Delon.

— îmi pare rău! am zis.

— Tâmpitule! Du-te și te ține de ceva!

Delon a urcat chinuindu-se pe puntea cu cârma. Am rânjit și am fluturat cheile de la țarcul pentru sclavi până când bărbatul și-a luat tălpășița.

Poate că nu urma să scăpăm, dar să fiu al naibii dacă aveam de gând să-i las pe sclavii aceia să moară închiși în niște cuști precum peștii în plasa pescarilor.

Colțul proaspăt format nu s-a vădit deloc mai blând decât cel

anterior, dar ne deplasam mai rapid decât înainte, iar *Nenorocirea* nu deborda deloc de fericire din cauza asta. Puntea mi s-a cutremurat sub picioare. Catargul a început să se strâmbe.

— Haide, scumpă Taja, ține-o întreagă! am murmurat. Iar pe Delon, ocupat cu altele.

Am îngenunchiat pe punte. Mâinile îmi erau reci când am descuiat lacătul masiv de fier care ținea închisă ușa cu grilaj a țarcului.

Restul a fost ușor. Echipajul *Nenorocirii* se concentra la dezastrul care se apropia și la vârtejul amețitor. Niciunul dintre ei nu s-a sinchisit să bage de seamă că un adolescent umblă la țarcuri și descuie ușile. Sunetul rotirii noastre nebunești a înăbușit reacțiile sclavilor dinăuntru. Unii dintre ei s-au holbat la mine bănuitori. Cei mai mulți dintre ei s-au îndepărtat de ușă, frângându-mi inima cu neîncrederea lor. Parcă aș fi vrut să-i atrag în cine știe ce capcană. Am țipat la ei să iasă, dar am dubii că mă înțeleseseră, presupunând că mă auziseră peste gemetele *Nenorocirii.*

Testul adevărat nu au fost țarcurile pentru sclavi, ci galera. Fiecare sclav era prins cu cătușe de bancă. Fiecare sclav de acolo avea lanțuri separate. Echipajul navei retrăsese vâslele, așa cum coborâse și velele, căci acestea îngreunau răsucirile bruște pe care *Nenorocirea* trebuia să le facă pentru a rămâne la suprafață. Totuși, pe sclavi îi lăsaseră acolo. In lunile în care fusesem oaspetele încântătoarei galere de pe *Nenorocirea,* îmi părăsisem banca de la capătul încăperii doar când mă scoseseră ca să mă ia întrebări, să mă biciuiască și să mă facă gaeș.

M-am înfiorat din cauza frigului din micul pasaj care ducea la galeră. Ușa masivă de fier a scârțâit când am deschis-o.

înăuntru, sclavii se țineau de vâsle în lumina difuză. Habar nu aveau cu ce oroare ne confruntam. Certitudinea ar fi fost îngrozitoare.

Am rămas surprins când am dat cu ochii de Magoq, stăpânul galerei, care biciuia și hărțuia orice sclav ar fi îndrăznit să încetinească ritmul, chircit într-un colț. Uriașul plin de mușchi suspina și tremura.

îmi jurasem în sinea mea că o să-1 ucid pe Magoq. Chiar îmi doream asta, dar n-am reușit să îl omor pe bărbatul care își ținea genunchii cu mâinile, plângând de spaimă. L-am ignorat și i-am eliberat pe toți cei de pe bănci. Afară, vântul fie urla, fie, pur și simplu, ne deplasam cu o viteză terifiantă. Sau amândouă. Ideea e că îmi era greu să stau în picioare. Oamenii înlănțuiri de băncile lor nu se descurcau nici ei mai bine. Unii alunecau în mizeriile strânse pe parcursul lunilor petrecute încătușați în măruntaiele navei.

Nu ne-am spus niciun cuvânt. Nici măcar nu ar fi contat: vuietul vântului acoperea orice conversație înainte să apuci să descifrezi vorbele.

După ce am terminat cu sclavii, mi-am dat seama că frigul nu se datora nici spaimei, nici vremii. Mi-am dus mâna nervos spre Piatra Cătușelor. Ea sau un bloc de gheață, totuna. Un bărbat a dat din mâini, avertizându-mă la timp. In spatele meu, Delon tocmai se repezise asupra mea cu un cosor.

Delon a țipat spre mine, dar n-am înțeles ce îmi zisese. In orice caz, nu era fericit să mă vadă.

A învârtit arma din nou, dar, chiar atunci, corabia s-a smucit violent. Camera s-a întunecat când ceva masiv a trecut pe lângă hublouri. Cosorul lui Delon a zburat aiurea, numai în direcția mea nu, și s-a înfipt într-o bancă de lemn. Am auzit un zgomot, un fâșâit și (deși n-aș putea jura cu mâna pe inimă) un urlet.

Ceva s-a îndepărtat de hublouri. O rază slabă de soare a luminat încăperea. L-am zărit pe unul dintre sclavi cum își ridică lanțurile și cum le înfășoară în jurul gâtului lui Delon.

Ce chestie amuzantă! O fi fost puterea picioarelor lor atrofiată din pricina nefolosirii, dar partea superioară a trupului

unui sclav de galeră are o forță cu care nu te joci. Puțini dintre sclavii „permanenți” de la bordul *Nenorocirii* îl iubeau pe Delon. II urau mai mult decât pe Magoq.

N-am stat să văd ce îi vor face. Recunoscusem obiectul care acoperise hublourile pentru puțin timp și știam că dăduserăm de necaz.

Era un tentacul.

Când am alergat înapoi pe punte, am observat că tentaculele înfășurate în jurul *Nenorocirii* nu aveau orificii de sucțiune. Nici măcar unul. In schimb, aveau dinți. Vârfuri curbate, ascuțite și furioase de os sau chitină ori cine știe ce alt material tăios ca lama briceagului, care tăia în lemn precum topoarele khorechalite.

Pomenesc acest detaliu fiindcă, la fel ca topoarele, tentaculele n-au arătat nicio milă când s-au înfășurat în jurul catargului și al carenei.

In alte împrejurări, sunt sigur că marinarii ar fi atacat tentaculele cu sabia și cu harponul. Acum, s-au agățat de balustrade, scâncind ca niște copii. Vasul s-a înclinat primejdios. M-am uitat în sus, gândindu-mă că sigur treceam prin apropierea unui colț nespus de urâcios.

Nici vorbă: ne aflam în Gâtlej.

Corabia s-a înclinat atât de tare, încât jumătate din cer era acum o bulboană ametitoare. Vârtejul avea peste un kilometru lățime și se pierdea în spirală într-un abis fără fund, probabil însăși intrarea în iad.

146

NĂPASTA REGILOR

— Sfântă Taja! am șoptit.

Ne roteam atât de repede, încât mi s-a părut că, în orice clipă, o să ne pierdem echilibrul și o să ne prăbușim în adâncuri. Vântul mă smucea așa de rău, de parcă voia să mă arunce neapărat pe mine primul.

M-am târât apucându-mă de frânghii până pe puntea principală. Teraeth își ținea echilibrul cu un picior sprijinit de pilonul principal, în timp ce, cu celălalt, manevra cârma. Avea o mână la spate, iar pe cealaltă ridicată în aer, numărând cu degetele. Nu părea deloc deranjat de vânt sau de vârtej, așa cum

peștele nu se sinchisește de apă.

Teraeth începea să mă calce pe nervi.

— Nu știu dacă ai băgat de seamă, am strigat ca să acopăr balamucul, dar un kraken atârnă de spatele corăbiei!

Tânărul a încuviințat.

— A prins și ea o cursă bună. Știe că bulboana ar sfâșia-o. Singura ei șansă este să meargă cu noi. Cel puțin așa crede ea.

— Crede? Așa CREDE ea?

— Firește. Doar e fiica unei zeițe.

— încercam să uit de aspectul ăsta.

Am privit în jur. Căpitanul Juval se lipise de peretele unei scări ce ducea spre cabinele echipajului. Mi s-a părut că se roagă.

— O să reușim?

— Trei.

Teraeth a numărat și a ridicat un alt deget.

— Sigur putem face ceva. Când ieșim din vâltoarea asta, krakenul o să ne sfâșie.

— Cântă!

— POFTIM? am urlat.

— Licitatorul ăla a zis că ai pregătire de muzician! a zbierat Terareth. Așa că fa bine și *cântă*[1]. Cântă de parcă viața ta ar depinde de asta!

— Și cum o să ne ajute *cântatul* meu?

— Patru!

Teraeth a mai ridicat un deget.

Corabia se învârtea tot mai rapid și acum urca pe marginea bulboanei. La un moment dat avea să ne scuipe îndărăt. Deși asta ar fi trebuit să mă liniștească, știam că bancurile stâncoase ale Dezolării ne așteptau la nord. Dacă nu ieșeam perfect de acolo, urma să devenim niște așchioare.

— DE CE trebuie să cânt?

— O să-l trezești pe Bătrân.

— Dar credeam că ăsta e un lucru RÂU!

— Există mereu șansa să-l distrezi. Așa că haide odată, cântă!

— Dar nu mă aude nimeni. Urlu de-mi sar plămânii și abia mă

aud eu. — El o să te audă. CÂNTĂ!

Teraeth a ridicat și ultimul deget.

— CINCI!

Cântasem în situații ciudate la Vălul Sfâșiat, dar, de obicei, ca să-mi iau gândurile de la scenele prea senzuale, nu din pricina unei amenințări iminente cu moartea. Iar piatra de la gât mă ardea înfiorător.

Am ales primul cântec care mi-a venit în minte, fiindcă era ultimul pe care îl interpretasem în public. Mi s-a părut ciudat să-l cânt fără harpa Valathea.

Mă lasă o poveste să-ți depăn Despre patru frați puternici,
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo, Stăpâni absoluți ai țărmului, Dar și ai mării
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

— Perfect! a strigat Teraeth. Continuă să cânți! Șase. ACUM!

De parcă ar fi respectat instrucțiunile lui Teraeth, Marele Burdihan a azvârlit *Nenorocirea* departe de gură. Niciodată în viața mea nu mai călătorisem atât de repede, atât de ametitor, atât de primejdios. Am zburat din Marele Burdihan la o viteză ce mi-a întors stomacul pe dos. Imediat ce am ieșit din bulboană, am auzit zbieretele marinarilor când krakenul s-a mișcat.

Intr-o bună zi, văzut-au vălurile
Unei palide domnițe
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo
Și toți, pe rând, s-au juruit Că mâna ei a lor va fi Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

înaintam spre stâncile Dezolării, evitând la mustață să fim sfâșiați de una dintre marginile ascuțite. Din păcate, ne îndreptam spre o mică insulă stân- coasă, dar care era suficient de mare și de tare ca să ducă treaba până la capăt.

Insula a deschis ochii.

148
NĂPASTA REGILOR

Am simțit cum mă sufoc când am văzut. Teraeth mi-a șoptit furios:

— Cântă!

Mi-am înăbușit frica și am continuat:

Uită-ți legământul!
Au strigat ei la frații lor,
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo,
Și toți au țipat înapoi,
In veci nu va fi a altuia!
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

— Pe toți zeii, l-am auzit pe Juval rostind când a apărut din nou pe punte. Ce naiba... Trebuie să ne întoarcem.

— Nu mai există întoarcere, a răspuns Teraeth. Dacă fugim, Bătrânul ne va urmări. Ii place când prada lui fuge.

Am continuat să cânt și insula s-a descolăcit, scuturându-și mizeria și praful strânse în timpul anilor de somn. Capul avea o formă lungă și șerpuitoare, răsucindu-se și unindu-se cu o masă de mușchi, de tendoane și de solzi marmorați. Când și-a întins aripile, aproape că a întunecat cerul.

— Vreau să-mi încerc puterile cu krakenul! a țipat Juval. Putem să ne luptăm cu el. Dar ăla de-acolo e un nenorocit de DRAGON!

Și avea dreptate.

Dragonul era negru ca funinginea, culoarea cenușii lăsate de cărbunele ars. Crăpăturile de sub solzii săi pulsau și străluceau de parcă plăcile lucioase abia reușeau să țină sub control infernul.

Nicio foqa nu sclipea mai fierbinte decât ochii lui.

Nicio poveste cu dragoni auzită de mine — cât sunt de mari, de fioroși, de mortali, de înspăimântători — nu se compara cu realitatea. Creatura ar fi putut căsăpi oști întregi. Niciun idiot pe cal și cu o suliță nu ar fi avut vreo șansă.

Așa că steagurile și le-au fluturat
Și de război s-au pregătit
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo
Iar bătălia fost-a cumplită
Lăsând câmpia însângerată
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo
Iar când totul s-a terminat,
Mamele în lacrimi s-au cufundat,
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

— Stai potolit, căpitane, sau nu mai apuci să vezi dacă izbutim să supraviețuim!

Teraeth a vorbit calm, grav și pe un ton amenințător.

Nu mă uitam la ei. Ce-aș fi putut face? Am continuat să cânt. I-am auzit certându-se în spatele meu și, dincolo de ei, am surprins urletele membrilor echipajului care se luptau cu krakenul. O harababură la scară uriașă, și nu mi-a venit să cred că dragonul a reușit să distingă sursele zgomotelor.

Bestia și-a deschis gura. La început, nu am auzit nimic, apoi m-a izbit un răcnet asurzitor. Apa a început să clipocească tot mai tare, stâncile s-au cutremurat și s-au desprins de insule și însuși lemnul *Nenorocirii* a zvâcnit drept răspuns. Norii s-au risipit pe cer de parcă încercau să scape de creatură. Fuioare de aburi îi cădeau din gură: galbene, sulfuroase, mai grele decât fumul. Creatura se holba la corabia noastră, apropiindu-se în viteză de ea, și nu am putut alunga certitudinea urâtă că dragonul mă privea țintă.

In spatele meu, strigătele au căpătat intensitate și cineva a urlat:

— Dumnezeule! E în vârful corăbiei!

Trebuie să-i mulțumesc dragonului că nu m-am uitat. Dragonul mă avea pe mine drept țintă. Nu-i poți întoarce spatele unei asemenea creaturi. Fie dispare, fie te distruge.

Probabil că Teraeth a aruncat o privire totuși și poate că Juval credea că are o ieșire. Nu știu exact la ce se gândea căpitanul.

Cred c-a acționat împins de o panică oarbă.

Am auzit o încăierare, gemete și sunetul ascuțit al metalului hârșâit. O secundă mai târziu, a urmat zgomotul inconfundabil, de neuitat, al sângelui ce țâșnește dintr-un gât sfâșiat.

— Idiotul, a murmurat Teraeth.

Atunci, palida noastră domniță
Trecut-a peste măcel și temeri de sânge,
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo
Și *a spus că pe niciunul nu-l va avea!*
Căci dragostea ei o vor trăda
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

Bocetul dragonului a devenit mai puternic. I-am simțit cântecul pe piele, ecoul lui, în timpane și vibrația, în oase. Era

un șoc fizic, un extaz tangibil.

Dragonul cânta.

Cânta cu mine.

150

NĂPASTA REGILOR

Apoi domnița spre cer a zburat
Și acolo e chiar și azi
Cel roșu, cel galben, cel violet și cel indigo...

In spatele meu, urletele s-au întețit. Krakenul i-a împrăștiat pe bărbații de pe punte când a încercat să rupă corabia în bucăți. S-a auzit o pocnitură asurzitoare, de parcă un uriaș rupea copacii ca să facă lemne pentru foc.

Iar în nopțile senine
încă îi poți zări vălurile fine...

— Scumpă Thaena! a țipat Teraeth.

Nebunul m-a smucit când catargul a căzut chiar în locul în care stătusem până atunci.

Și, pentru că nu învățasem încă să cânt fără aer în piept, m-am oprit.

Iar dragonului nu i-a plăcut deloc asta.

S-a aruncat în aer, țipând cu o furie care mi-a spart timpanele și desfacân- du-și aripile uriașe în lumina soarelui arzător. Creatura titanică a străbătut distanța până la corabie în mai puțin de trei secunde. Ii subestimasem mărimea. Ar fi putut încăpea în marea Arenă din capitală, dar numai dacă s-ar fi încolăcit așa cum face o pisică.

Bătrânul a alunecat pe deasupra noastră și umbra lui s-a așezat peste corabie ca o pelerină mătăsoasă. Mirosea a sulf și a cenușă, duhoarea fierbinte a forjei și a fierului topit. Când a trecut, și-a întins leneș o gheară pe care a înfipt-o în krakenul ce încă se agăța de punte. Mari bucăți de lemn s-au dus împreună cu ea. Dragonul a aruncat-o pe fiica Laakăi în aer ca pe un ghem de lână și a trimis spre ea un jet fierbinte de cenușă.*

Sunt sigur că ați auzit povești despre dragoni care scuipă foc, dar cre- deți-mă când vă spun că apucăturile ăstuia erau și mai rele. Nu era foc așa cum găsești în bucătărie sau în forjă, nici genul pe care îl obții când freci două bețe între ele și nici măcar

ca flacăra magică pe care o invocă magii. Aici vorbim de cenușa a mii de furnale, încălzite până în punctul la care se topește fierul, cu o forță de neînchipuit și care exploda cu viteza unui taifun. Căldura topea aerul, cenușa acoperea norii, iar noi nu mai puteam respira.

* Potrivit mărturiilor culese la erupția muntelui Daynis în marginea sudică a Khorvesh-ului, principala cauză a morții nu au fost lava sau bolovanii uriași *ce* zburau dinspre vulcan, ci un jet de gaze fierbinți și resturi mai mici care s-au comportat precum apa, curgând la vale și înghițind toate satele și orașele întâlnite în cale.

Krakenul n-a avut nicio șansă.

Dragonul a înghițit masa carbonizată de carne zdrobită, după care s-a prăbușit în mare.

N-a trecut mult și a țâșnit în aer, apoi s-a înclinat pe-o aripă și s-a întors să se ocupe de noi.

Teraeth s-a ridicat în picioare, iar eu l-am urmat. Corabia a început să se salte într-o parte, dar, mai rău de-atât, Khaemezra și Tyentso au apărut și ele sus pe punte. Nu credeam că vrăjitoarele urmau să-și facă apariția decât atunci când situația devenea imposibilă, iar acum dragonul era mai important decât plutirea vasului.

— Pe toți zeii, Relos Var! am șoptit. Acum o să vină și el.

— Suntem aproape de insulă. Dacă reușim să ajungem acolo, vom fi în siguranță. Insula îi aparține Thaenei. Nici măcar el nu va îndrăzni să-și arate fața într-un asemenea loc.

— Dacă mă apuc din nou de cântat, o să ajute?

— Probabil că nu. Să sperăm că l-ai înveselit.

— Și ce se întâmplă dacă e binedispus?

— Zboară de aici.

— Și dacă e supărat?

— O să ne facă arșice pentru că am îndrăznit să-l trezim din somn.

Am privit în jur.

— Dacă are de gând să ne distrugă, cred că mai bine s-ar grăbi. Corabia se scufundă.

Krakenul făcuse ditamai găurile în carenă. Vasul se umplea cu

apă.

Teraeth și-a smuls privirea de la dragonul care se apropia și s-a uitat spre locul unde *Nenorocirea* începea să se ducă în jos.

— La naiba!

— II vreau.

Vocea dragonului a reverberat cu putere. Totuși, nu era sunetul unui animal. Creatura nu vorbea cu sâsâitul reptilian la care mă așteptasem, ci cu un fel scrâșnet ce imita vorbirea.

— Dacă mi-1 dați, vă salvez corabia.

— Sigur, dar promiți să mă hrănești zilnic și să-mi oferi grijă și atenție? am murmurat.

— Te place. Asta e bine, a zis Teraeth.

— Da, mă simt nespus de iubit.

Am privit înapoi spre capătul corăbiei.

152

NĂPASTA REGILOR

— Sfântă Taja, sper că oamenii ăștia știu să înoate!

M-am lăsat pe spate ca să-mi păstrez echilibrul.

Trupul lui Juval a alunecat încet peste scânduri. Tyentso a început și ea să alunece. Teraeth s-a întins și a apucat-o de braț, trăgând-o aproape de el ca s-o împiedice să cadă. Femeia i-a aruncat o privire ciudată, dar nu s-a împotrivit.

— Nu-1 poți avea. E important pentru mine, a zis Khaemezra.

Mă uitam când la ea, când la dragon. Vocea ei...

— N-o să-1 rănesc, Mamă.

— Am spus nu.

M-am uitat la Teraeth și am șoptit:

— Mamă?

Gura asasinului s-a strâmbat.

— Toată lumea o strigă așa.

Am clătinat din cap. Nu era doar o figură de stil. Nu cu glasul acela. Nu mai auzisem niciodată un glas ca al Khaemezrei până când îl auzisem pe dragon vorbind.

— Dă-mi-I sau...

însă târguiala lor durase prea mult. *Nenorocirea* suferise îngrozitor. O altă pocnitură, mai puternică, a răsunat când mijlocul vasului a cedat și s-a rupt în două. Jumătatea inferioară a alunecat în ocean. Jumătatea superioară a căzut în spate,

lovindu-se de apă. Am avut senzația că plutesc preț de o secundă când puntea mi-a dispărut de sub picioare.

Apa a năvălit peste mine și m-a înghițit. Sunetele au dispărut, după care s-au întors ca un răcnet înăbușit. în timp ce corabia se scufunda, cel mai mare dintre curenți m-a tras la fund, prinzându-mă în capcană, în ciuda eforturilor mele de a înota. Oricât de mult mă străduiam, lumina pălea tot mai tare și strălucirea slabă a soarelui se îndepărta de mine.

Apa mi s-a părut mai caldă decât m-am așteptat, dar pesemne că era doar din cauza fierbințelii pietrei de la gâtul meu.

Mi-am simțit trupul smucit în sus când niște gheare gigantice au pătruns în mare și m-au prins ca într-o capcană. Ultimele lucruri pe care mi le mai amintesc au fost mirosul iute al fulgerului și al apei, precum și ochiul colosal al unui dragon negru, cu solzii acoperiți de iarbă-de-mare, care mă privea fix. însă ce mi s-a întipărit cel mi bine în minte a fost faptul că ochiul nu avea strălucirea aurie a ochilor Bătrânului, ci una albastră. Sau poate verde.

Ori poate nu avea nicio culoare, ci era doar o reflexie.

18: CE A GĂSIT JARITH

(Povestea lui Talon)

O SABIE ÎMPODOBITĂ DIN METAL ROȘU DECORA PORȚILE MASIVE DIN FIER foq'at ale moșiei Milligreest. Peluza verde, lată, perfectă se îmbina cu terenurile pentru dueluri, cu grajdurile și spațiul pentru călărit. Florile erau aranjate în straturi joase, decorative, care nu împiedicau mișcarea gărzilor, dar nici nu puteau ascunde un intrus. Palmierii se înșirau pe aleea principală ca niște soldați drepți. Casa, în mod surprinzător, nu era deloc împodobită: o clădire simplă cu trei etaje, cu o lucrătură în ipsos roșu-portocaliu, un acoperiș crenelat și turnuri în cele patru colțuri. Arăta mai degrabă ca o cetate decât ca un palat: nu existau ferestre normale și avea o singură ușă masivă în față. Nenorocita aia de clădire avea până și fante pentru săgeți.

Escorta lui îl lăsă în grija unui alt grup de soldați, care îl aduseră la poarta principală, unde îl pasară unui alt grup. II conduseră pe intrarea principală, într-o curte plină cu fântâni și cu portocali înfloriți.

I se spuse să aștepte, iar Kihrin rămase acolo, singur.

Curtea trecea chiar prin inima clădirii. Toate cele trei etaje dădeau spre ea, cu balustrade la al doilea și al treilea nivel și cu arcade late la primul. Scaunele împletite din stuf și mesele din mijlocul curții creau o zonă pentru întâlnirile neprotocolare. Zidul cel mai apropiat de intrare era neted și lipsit de ferestre, dar cineva pictase cu mult timp în urmă o frescă elaborată peste suprafața de ipsos.

Kihrin își frecă palmele asudate pe pantalonii colorați și se uită la frescă în timp ce aștepta. Pictura impresionantă înfățișa soldați quuros luptându-se

cu vanteii manoli, care răspundeau atacului cu arcuri și cu

magie. Kihrin clipi des când își dădu seama că soldații quuros pierdeau. Și probabil că „a pierde” constituia un termen mult prea blând.

Mai degrabă erau măcelăriți.

— *Urgia lui Kandor,* rosti o tânără. Pictată de marea maestră Felicia Nacinte* la cererea lui Laris Milligreest al Patrulea. Nu e frumoasă?

Kihrin se uită în jur, apoi își ridică privirea. O fată de vârsta lui stătea pe balconul de la primul etaj, uitându-se în jos, spre el.

Era îmbrăcată ca un ajutor de grăjdar, cu pantaloni kef de un ocru murdar și o vestă scurtă și strâmtă, care probabil că fusese fină și albă înainte să se rostogolească prin noroi cu ea. Părul lung și negru îi atârna în două cozi împletite, iar fundele de un auriu-închis se asortau cu ochii ei căprui-deschis. Avea mizerie pe față și, în ciuda unei vânătăi zdravene pe obraz, era încântătoare. După umila părere a lui Kihrin, urma să devină și mai frumoasă odată cu înaintarea în vârstă. Peste câțiva ani, putea să sucească mințile oricărui bărbat la fel de ușor precum bănuia el că putea să scoată sabia curbată prinsă la brâu.

— Foarte impresionant, încuviință Kihrin, dacă îți plac scenele de luptă.

— Sunt cele mai bune. Și, oricum, asta nu e doar o scenă de luptă. Este cel mai important eveniment din istoria familiei mele. Știai că ne tragem din împăratul Atrin Kandor?

Băiatul privi iar pictura. Kandor se afla acolo, sau cel puțin un bărbat care purta multă armură și avea o coroană pe cap. Fusese rănit de o săgeată neagră ce îi trecuse direct prin piept și parcă urma să scape din mână o sabie mare și strălucitoare. Urthaenriel, Năpasta Regilor.

— Nu știam, răspunse Kihrin întorcându-se din nou spre ea.

Nu i-a omorât pe toți cei din Khorvesh?

— Asta s-a întâmplat demult.

Fata se aplecă peste balustradă.

— Tatăl tău știe că te-ai îmbrăcat ca un artist de stradă?

— Da. Mama ta știe că n-ar trebui să-ți țină părul împletit așa în cozi? Oamenii ar putea crede că ești fată.

Adolescenta izbucni în râs.

’ Capodopera Feliciei Nacinte, *Violul lui Thoris,* în mod regretabil, a fost distrusă, dar unele dintre picturile ei, mai ales *Petrecerea chefliilor, Fermecarea fiicei ducelui* și *Un trandafir pentru Thaena* sunt expuse la palatul ducelui în Khorvesh. Vă recomand să mergeți să le vedeți, dacă aveți vreodată ocazia.

— Ești mai îndrăzneț decât mă așteptam. Credeam că ești genul pămpălău, dar hai să ne întâlnim pe terenul de antrenament și îți voi arăta cât de fată sunt! Pun pariu că o să te bat de-o să-ți sară fulgii!

Kihrin n-avea niciun chef de flirtat, dar nu putea lăsa o asemenea replică fără să comenteze:

— Atenție! S-ar putea să-mi placă.

Acum fata se înroși, deși nu de rușine, iar zâmbetul nu dispăru din ochii ei frumoși.

— Dacă nu ți-ar plăcea, aș zice că nu suntem buni de nimic, rosti ea într-un târziu, ușor ezitant, de parcă tocmai intrase în lumea flirtului și încă nu terminase de memorat toate regulile.

Fata oftă.

— La naiba cu toate! Tata n-ar fi de acord. Nu s-ar cuveni.

— Mă îndoiesc că faci numai ce se cuvine. In niciun caz cu veșmintele alea cu care ești îmbrăcată.

— Eledore, nu trebuia să fii la antrenament? întrebă căpitanul Jarith când intră în curte printr-o ușă laterală.

Tânăra se strâmbă și oftă în surdină, ca o adevărată martiră.

— Tocmai...

— Acum, Dory!

— Da, Jarith, murmură ea și se retrase într-un pasaj lateral.

Se opri însă scurt înainte să plece și îi făcu șmecherește cu ochiul lui Kihrin.

Jarith dădu din cap.

— E un lucru bun că te-am salvat. Dacă aș fi venit 15 minute mai târziu, te-ar fi dus pe terenul de antrenament și și-ar fi încercat sabia pe hainele tale.

Kihrin rânji.

— Cei mai mulți bărbați s-ar da peste cap să piardă într-o situație ca asta.

— Da, dar am dubii că înaltul General ar fi fericit să-1 găsească pe fiul menestrelului din Cercul Inferior făcând-o pe duelistul cu mândria și bucuria lui. Ar fi mai nesănătos pentru tine și decât întâlnirea cu prințul-demon.

Lui Kihrin i se uscă gura de parcă ajunsese în mijlocul pustiului.

— Fata e fiica înaltului General?

— Da, și ai grijă cu ideile care-ți trec prin cap! Situația încă nu e atât de rea cât să nu mai fac față ofertelor de căsătorie, dar ziua aceea se apropie cu pași repezi. Cred că, atunci când o să mă însor, o să iau o fată obișnuită, din

popor, doar ca să aud țipetele furioase ale mamelor de viță regală care se țin scai de capul meu să mă vadă odată la casa mea.

Kihrin se simți prost.

— Și tu ești un Milligreest?

— Crezi că altfel aș fi ajuns căpitan așa de tânăr? Nepotismul înflorește în capitala marii noastre națiuni, răspunse căpitanul Jarith cu o amărăciune surprinzătoare.

— Rahat!

Kihrin se strâmbă.

— Am intrat ca musca-n lapte, nu?

— Mai ai puțin și te îneci.

In ciuda vorbelor sale, Jarith zâmbi.

— Totuși, trebuie să recunosc: era îmbrăcată ca un ajutor de grăjdar. Ar trebui să iau ca pe un compliment faptul că ai văzut dincolo de mizerie și ai considerat-o drăguță. Mai bine decât bărbații care o doresc pentru că e cine e, adică fiica unui general.

Căpitanul Jarith gesticulă, arătând vila.

— Familia mea se află într-o situație ciudată. Nu suntem de viță regală, dar atât de mulți membri ai familiei au deținut poziții înalte, ca Voci ale Consiliului, ca generali și alte chestii asemănătoare, încât am putea fi bi- ne-mersi. Cei care vor putere ne curtează, în ciuda comportamentului nostru tipic khorveshan și care tulbură ființele mai sensibile.

Kihrin își muta greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Vrei să mă întrebi ceva? îl întrebă Jarith.

— De ce îmi zici toate astea?

Jarith își mușcă o vreme buza de jos.

— Ai dat dovadă de curaj cu demonul acela și când mi-ai cerut să o caut pe fata sclavă. Bănuiesc că nu vreau să ai o părere prea proastă despre noi.

— De ce-aș avea? Kihrin continuă după o pauză scurtă: Sora Moreei? Talea? Ai aflat ceva?

— îmi pare rău!

Kihrin scrâșni din dinți și își feri privirea.

— E moartă?

— Tot ce se poate. A fost vândută unui bărbat al cărui sport preferat e tortura. Sclavii lui nu au un sfârșit fericit.

— Aș putea s-o cumpăr.

— Nu ai suficienți bani.

— N-ai de unde ști.

Kihrin își încrucișa brațele la piept și se abținu cu greu să-i povestească despre felul în care își petrecea nopțile.

Jarith oftă.

— Ba da. Fiindcă nu contează câți bani ai. Nu ai suficienți. Ai putea fi și un prinț al unei Case Regale și tot n-ar conta. Darzin D'Mon e genul de bărbat care te-ar invita pe la el ca să ți-o înapoieze și apoi ar tortura-o de moarte chiar acolo doar ca să-ți vadă expresia. Ii place să distrugă spirite. Mi-e rușine când mă gândesc că ne curge același sânge prin vene.

— Cum adică?

— E vărul meu, îi explică Jarith, clătinând din cap. Suntem o familie mândră, și istoria noastră...

Bărbatul arătă spre frescă.

— Am trăit și am murit în serviciul imperiului. E o pacoste pentru onoarea familiei mele, dar cel puțin nu poartă numele de Milligreest. Din păcate, nu-l pot sili să elibereze o sclavă pe care o deține potrivit legii. Dacă vrea să o omoare, legea zice că are voie.

— Dar nu e drept. Adică o poate omorî, și tu nu vei face nimic?

— Legea spune că fata nu e o persoană, așa că nu e vorba de crimă.

Jarith clătină din cap.

— îmi pare rău! Dacă ar fi fost cumpărată de altcineva, m-aș fi putut folosi de numele tatei ca să pun puțină presiune. Totuși, dacă i-o cer acum, sigur asta i-ar aduce moartea. Vărul meu mă iubește la fel de mult pe cât îl iubesc eu. Ar omorî-o doar ca să-mi facă în ciudă.

Kihrin închise ochii și-și încleștă pumnii, încercând să ignore gustul amar al fierii din gură și ura ce-i cuprinse sufletul. Se uită la frescă, la trupurile căzute și contorsionate ale soldaților quuros ce-și dădeau sufletul într-un joc pe care nu-l înțelegeau și în care, cel mai probabil, nu doriseră să intre. Insă asta nu le cruțase viața.

Jarith îl bătu prietenește pe umăr.

— Haide! Avem o bibliotecă frumoasă și un brandy de ghimbir puternic și bun. După ziua de azi cred că ți-ar prinde bine niște tărie. O să te las acolo să aștepți până când tata e pregătit să discute cu tine.

Kihrin încuviință și îl lăsă pe Jarith să-l conducă înăuntru.

19: VISUL UNEI ZEIȚE

(Povestea lui Kihrin)

M-AM TREZIT SINGUR, ÎNTINS PE O ROGOJINĂ DIN STUF ÎNTR-O PEȘ- teră plină de clipocitul apei care se scurgea de pe peretele stâncos...

Stai, nu!

Mă pripesc. Ar trebui să-ți povestesc despre vis. Deși bănuiesc că n-a fost un vis. Ca s-o spunem pe șleau, eu nu mai visez. N-am mai visat de când amfostjăcut gaeș. Nopțile mele sunt negre, umplute cu nimic din clipa în care închid ochii și până îi deschid din nou dimineața.

Așa că nu avea cum săfoe vorba de un vis. Nu unul adevărat.

Insă undeva, între înec și trezie, am trăit ceva ca un vis.

Nu a fost halucinație, cu siguranță.

Urechile îmi urlau, un sunet ritmic, avansând și devenind una cu bătăile furioase ale inimii. Preț de o clipă, am crezut că zgomotul venea de la inima mea. Am zâmbit, fiindcă asta însemna că încă bate. Că încă trăiesc.

Crede-mă, să-ți dai seama că ai supraviețuit când ar trebui să fii mort e o plăcere de care nu te saturi niciodată!

Apoi mi-am amintit dragonul. Am deschis ochii, am scuipat nisipul din gură și am privit în jur. Zăceam pe o plajă, cu fața în jos, în timp ce valurile se izbeau asurzitor de stâncile și de țărmul din spatele meu. Nisipul de sub unghii era ciudat, fin, negru, strălucitor, ca și cum cineva m-ar fi stropit cu praf de onix. In depărtare, am zărit stâncile învăluite într-o ceață albă și

lăptoasă, precum și verdele sclipitor al junglei în partea opusă.

Pădurea se ridica pe versanții unui munte al cărui vârf era acoperit cu nori groși.

Nu era nimeni pe plajă, cu excepția mea. Apoi mi-am dat seama că mă înșelasem: o fetiță se bălăcea în spuma albă a valurilor.

Copila nu părea să aibă mai mult de șase ani. Veșmântul ei marakori se înmuia în apă când se apleca să cerceteze pietrele. Buclele-i dese străluceau în culoarea norilor argintii luminati de razele soarelui.

— Hei!

Am încercat să mă ridic în picioare și am descoperit, spre bucuria mea, că pot.

Nu-mi aminteam să fi văzut pe cineva ca ea pe corabie. Părea a fi umană. In mare parte. Părul metalic îi trăda alte origini.

Când m-am îndreptat spre ea, am observat ceva. Valurile la reflux se mișcau cu repeziciune, dar, acolo unde ar fi trebuit să se oprească și să se întoarcă, își continuau retragerea. întregul ocean hotărâse că vrea să fie cât mai departe de insulă. Fetița a țipat fericită când valurile au scos la iveală bălțoace, scoici și pești derutați care se zvârcoleau.

— Nu, e greșit, am murmurat. *Ce anume e greșit?*

Poveștile oceanului. Poveștile auzite stând pe genunchiul lui Surdyeh, povești despre valuri mortale...

— Pleacă de aici!

— Peștișori! a arătat fetița cu degetul.

— NU! îndepărtează-te de apă! am strigat alergând spre ea.

Eram prea aproape de ocean, mult prea aproape.

Când am luat-o în brațe, apa a început să se transforme într-un zid. Zidul a crescut tot mai sus și mai înalt, în timp ce eu nu am mai putut decât să mă uit, știind că ajunsesem prea târziu.

Nu mai aveam unde să fug înainte ca valul să se prăbușească.

Masa de apă ondulată era uriașă și neagră, formată din cei mai întunecați și mai adânci curenți din abisul oceanului. Umbra valului s-a răspândit peste plajă când s-a ridicat atât de sus, încât a blocat lumina. Am închis ochii și m-am întors cu spatele la el.

Și am rămas așa, deși, în mod curios, fără să fiu atins de apă și fără să mor.

M-am uitat în spate, la val. Apa încremenise suspendată, perfect nemișcată. Nici nu creștea, nici nu descreștea. Valul se aplecase în direcția țărmului ca un dezastru ce se răzgândise în ultima clipă și încă nu se hotărâse pe cine să nimicească în schimb.

160

NĂPASTA REGILOR

Fetița a scos limba spre el și a scos un sunet nepoliticos.

— Ești bine? am întrebat-o, uitându-mă când la ea, când la val. De ce nu cade?

Copila și-a aruncat brațele în jurul meu și m-a sărutat zgomotos pe obraz. Mirosea dulce, precum prăjiturile cu vanilie și glazură din frișcă.

— Ba cade! Ce prostuț ești! Dar prea încet ca să vezi. Cade de mult timp.

Fetița s-a zvârcolit, așa cum face o pisică atunci când vrea să scape din brațele tale. I-am dat drumul, iar ea a sărit din nou pe nisipul umed ca să se minuneze de stelele-de-mare.

— Eu nu...

Am dat din cap.

— Nu înțeleg.

— Nu-i nimic. A trecut mult timp pentru tine și nu-ți mai amintești. E greu să vezi ceva atât de mare și de vechi. Unii nu văd decât atunci când se prăbușește la final. Iar asta se va întâmpla repede. Foarte repede. Și apoi...

Fetița amesteca nisipul.

— Totul se duce.

— Și când se va întâmpla?

— Nu mai durează mult.

Copila s-a aplecat și a ridicat o scoică.

— O spirală de mare. Drăguță. Niciuna nu seamănă cu alta. Soarta le modelează. Valurile, nisipul, soarele, vântul.

— Cine ești?

Fetița a zâmbit.

— Dar știi deja.

Am înghițit în sec și am privit în jur. Ziua era frumoasă și răcoroasă, căldura fiind domolită de stratul de ceață ce plutea pe mare. Aerul avea o dulceață proaspătă care întotdeauna lipsea din principalele orașe-porturi precum capitala sau Kishna-Farriga. Pe cer, albatroșii țipau, peste măsură de fericiți la vederea peștilor neajutorați. Totul în jurul meu părea real, dacă ignoram valul ce atârna deasupra capului meu.

Am scrâșnit din dinți și m-am uitat din nou la fetiță.

— De ce?

Dacă era cine credeam eu, atunci nu trebuia să fiu foarte specific. Zeița mea se descurca și fără detalii.

— Nu e amuzant când întrebările scurte au răspunsuri lungi?

— Oferă-mi versiunea prescurtată!

— Un război. E un război vechi, unul foarte urât, și pe care trebuie să-l câștigăm cu orice preț.

— Un război? împotriva cui?

Aș fi auzit dacă imperiul Quur ar fi fost implicat într-un război lung și vechi.

— Doar nu faci aluzie la vantei, nu?

— Nu, la demoni.

— Demoni? Dar...

Am clipit de câteva ori.

— Zeii au câștigat războiul acela. *Noi* am câștigat războiul. Acesta e și motivul pentru care demonii trebuie să ne respecte poruncile când îi invocăm.

Mi s-a părut ciudat să tratez așa ceva de parcă s-ar fi întâmplat cu câțiva ani în urmă, maximum o generație. Dacă existase un război cu demonii, acesta se întâmplase atât de demult, încât se transformase în legende și mituri.

Dar m-am gândit la Xaltorath. M-am gândit la un împărat care existase inițial pentru a alunga demonii sau se arăta atunci când un demon izbutea să invoce suficient din propria-i putere ca să

creeze un Marș spre iad atot- nimicitor. De bună seamă că cei din Marakor și Jorat erau în stare să creadă că încă ne luptam cu demonii.

Fetița m-a privit cu milă.

— Nu, nu am câștigat. Toată lumea a pierdut. Nu a fost sfârșitul unui război, ci doar o pauză, un armistițiu. Ambele tabere s-au retras în adăposturile lor și și-au îngrijit rănile care au fost atât de grave, că ne-a luat câteva milenii doar ca să ne recăpătăm răsuflarea, a răspuns ea oftând. Iar acum suntem gata să pornim iar toată tărășenia, numai că de data asta nu mai avem unde să ne retragem.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am privit țintă marea.

— Și eu ce rol am în toate astea?

— Valurile mari se formează din cele mici. Avalanșele pornesc și de la o pietricică.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Și eu... eu sunt pietricica ta?

— Da. In plus, tu singur te-ai oferit.

Am rămas așa, în picioare, încercând să-mi amintesc dacă nu cumva așa făcusem. Oare? Intr-un târziu, am zis:

— Nu mi-amintesc să mă fi oferit voluntar.

— Firește că nu. Nici măcar nu te născuseși.

162

NĂPASTA REGILOR

— Nu mă născusem...

Cu greu m-am abținut să nu ridic vocea.

— Și dacă n-am chef să fiu „pietricica” ta? Tu ești zeița norocului. Nu ai și tu servitori care să-ți aducă mâncarea sau să-ți ucidă dușmanii? Nu vreau să fiu eroul tău. Poveștile cu eroi nu se sfârșesc niciodată bine. Băiatul sărac și bun îi taie gâtul monstrului, o câștigă pe prințesă și abia atunci descoperă că s-a însurat cu o fandosită răsfățată care crede că e mai bună decât el. Sau se scufundă atât de mult în propria domnie că se apucă și mărește taxele ca să-și ridice statui de aur în vreme ce poporul flămânzește. Cei aleși — ca împăratul Kandor — sfârșesc putrezi și morți prin jungla manolă, cu pieptul plin de săgeți vante. Nu, mulțumesc!

Fetița a aruncat scoica peste umăr. Aceasta s-a spart, izbindu-

se de stânci. — Atunci, cară-te!

Glasul ei nu mi s-a mai părut deloc copilăros, așa, ca înainte.

M-am răsucit și am întins brațele, cuprinzând între ele plaja, insula, marea.

— Chiar pot alege să plec?

— Da. Vor aduce o corabie. Ai putea să te furișezi pe ea.

Fetița a zâmbit cu tristețe în ochi.

— Crezi că nu ți-aș da voie să alegi?

— Până acum nu prea ai facut-o.

— Adică eu îți controlez deciziile? Te-am silit eu să-i eliberezi pe sclavii de pe *Nenorocirea!* Ce interesant! Nu știam că am o asemenea putere asupra ta.

Zeița s-a aplecat să ia altă scoică.

— Alege să nu te încrezi în mine, dacă dorești, dar poți pleca. Numai dacă vrei. Du-te și cumpără hanul acela, bea bere și joacă-te cu târfele! Lasă-i pe toți oamenii aceștia în urma ta. Poate te poți ascunde de dușmanii tăi dacă îți abandonezi prietenii.

Am lovit furios cu piciorul câteva pietre.

— La naiba! Joci murdar.

— Așa funcționează de obicei adevărul.

Fetița s-a apropiat de mine și m-a privit cu ochi mari, violeți.

— Te-am ales fiindcă sunt sentimentală și nostalgică, nu pentru că ai fi de neînlocuit. Aș putea alege pe altcineva. Pleacă, dacă vrei. Poveștile lui Surdyeh ar spune că îți ofer un dar. Tu zici că e un blestem. Dar îți mărturisesc ceva despre care nici măcar unul din o mie de viitori eroi nu are idee: e atât un dar, cât și un blestem. Așa va fi mereu. Noroc și ghinion. Bucurie

și durere. întotdeauna vor fi acolo. N-o să fie mai bine dacă mă urmezi. Un erou căruia nu i s-a întâmplat niciun lucru rău nu se poate numi erou — doar răsfățat.

— Și-atunci, asta ce e? Un exercițiu de întărit caracterul?

— Ce crezi că e viața? Fiecare are partea lui de suferință, indiferent dacă mă venerează pe mine sau nu.

— Serios? După ce ți-am întors spatele, viața mea s-a dus de râpă.

— Nu, a clătinat ea din cap. Viața ți s-a dus de râpă din cauza

atitudinii tale. Privește în jur! Ești cumva sclavul gaeș al vreunui negustor bălos? Muzicianul castrat al unui lord din Kishna-Farriga? Stăpânit, pentru scurt timp, de bătrânul și dragul de Relos Var? Când ai devenit sclav ți-ai salvat viața. Ai fost convins că ești blestemat și numai asta ai văzut. Le-ai întors spatele destinului și loviturilor norocoase.

— Și cu Miya cum rămâne?

— N-are nevoie să fie salvată.

Fetița și-a pus mâna într-a mea. Era mică și caldă.

— Indiferent ce se va întâmpla, indiferent ce lanțuri vei purta, tu hotărăști dacă ești liber. Nimeni altcineva.

— Iertare dacă îi dau voie gaeșului meu să te contrazică!

Fetița și-a dat ochii peste cap.

— Gaeșul tău nu înseamnă nimic. întotdeauna vei fi liber să decizi cum să reacționezi în fața lumii. Dacă ești întotdeauna liber să acționezi, chiar și dacă decizi să mori sfidându-ți gaeșul, atunci ești liber. Poate nu ai multe opțiuni, dar tot ai libertatea de a alege.

— Ce tot spui acolo? Că ar trebui să nu mă mai văicăresc?

Copila a zâmbit răutăcios.

— Da.

— Of, bine, atunci!

M-am lăsat pe vine și am privit scoicile, apoi în sus, spre valul întunecat.

— Chiar pot să las toate astea în urmă? Să-mi fac o viață nouă?

Fata mi-a strâns degetele.

— Nu.

— Dar tocmai ce-ai zis...

— Poți pleca. N-am mințit. Ai alegerea asta. Dar alegerile sunt rareori creaturi limpezi, fată încurcături și complicații. Doar pentru că decizi să fugi, nu te aștepta ca dușmanii să nu fie pe urmele tale sau că te vor crede că n-ai niciun interes să le stai în cale.

164

NĂPASTA REGILOR

— Dar de ce-aș avea, în primul rând, dușmani? am insistat. Abia am împlinit șaisprezece ani. Faris e singurul dușman pe

care mi l-am făcut. Ce drept au toți ceilalți să mă vrea mort?

Fetița a schițat un surâs slab. Slab, slab...

— îți dai seama că ești pe punctul de a-mi spune cât de nedrepte sunt toate astea?

— Dar chiar SUNT!

— Bine! Ii voi transmite lui Relos Var și celorlalți să nu te mai necăjească. Sunt sigură că mă vor asculta, de vreme ce suntem prieteni așa de buni.

— Ești o zeiță.

— Iar el e marele preot al singurei ființe din univers care mă face să mă trezesc urlând din coșmaruri, așa că suntem chit.

Voiam ca fata să fi glumit. Voiam ca ea să zâmbească, să-și lase capul într-o parte și să mă privească fix cu un licăr vesel în ochii violeți, să-mi spună că mă tachinase, numai că n-a făcut nimic din toate astea. Expresia i s-au golit, vărsând toată încântarea aceea obraznică în întuneric. Nu i-a rămas decât o privire bântuită. Nu era o expresie pe care doream să o văd la o femeie de care îmi păsa. Să zăresc o asemenea groază reflectată în ochii zeiței mele a fost ca o lovitură de ciomag în pântec.

Zeița mea!

Păi, la naiba!

Bănuiesc că mă iertase. Bănuiesc că și eu o iertasem la rândul meu.

Am ridicat scoicile și le-am răsucit între palme. Multă vreme niciunul dintre noi nu a rostit vreun cuvânt.

— Nu vreau să fiu un pion, am zis.

— Bun! Acesta e un război, nu un joc de șah.

— Ce vrei de la mine?

Fetița a răsuflat ușor, aproape cutremurându-se.

— Lumea asta moare, Kihrin.

— Moare? Ce vrei să...

— Soarele ar trebui să fie galben și nu e. Cerul ar trebui să fie albastru și nu e. Sunt destul de bătrână ca să-mi amintesc de zilele în care soarele nu era umflat și portocaliu. Sunt destul de bătrână ca să-mi amintesc când nu aveam nevoie de Vălul Tyei ca să ne ferim de radiații[1]*. Lumea moare, și

* Ce fel de radiații? Aș da orice să o întreb pe Taja dacă poate dezvolta subiectul. Presupunând că acest vis chiar a fost o întâlnire cu însăși zeița (și, ca să fie clar, da, chiar presupun asta).

noi am făcut tot posibilul să o salvăm, dar rămânem fată ofrande. Curând, va veni o zi când nu vom mai avea nimic de oferit, iar atunci sfârșitul va *fi* aproape. Și nu va fi vorba de un conflict, ci de un frig paralizant și de un întuneric fără margini.

Fetița s-a ridicat și s-a uitat la valul amenințător.

— Dacă urmăm calea pe care suntem acum, așa cum am făcut mereu, pierdem. Doar prelungim inevitabilul. Toată lumea pierde războiul. Toată lumea.

— Iar tu vrei ca eu să fac ceva în privința asta?

Glasul mi s-a frânt imediat.

— Tu ești secretul meu, Kihrin. Asul meu din mânecă. Am încredere că vei face ce știi tu cel mai bine. Vei găsi o cale la care nimeni nu s-a gândit și vei pătrunde pe o ușă pe care nimeni nu s-a gândit s-o încerce. Vei găsi o altă cale.

M-am așezat pe nisipul umed.

— Nu știu cum.

Fetița m-a îmbrățișat.

— Am încredere că îți vei da seama.

Am râs amar.

— Joci murdar, Taja. Cum să te refuz când spui așa ceva?

— Da, joc murdar, a încuviințat ea, răsucindu-și o buclă argintie pe deget. Dar nici tu nu ești mai prejos.

— Doar în zilele mele bune.

Am arătat cu mâna spre val.

— Și cu ăsta ce facem?

— Cu el? Nimic. E doar un vis, iar el e o metaforă.

Fata m-a privit cu ochii ei mari.

— Mai devreme sau mai târziu, totul cade: valuri, imperii, rase, chiar și zei. Valul s-a mișcat, mutându-se puțin.

— Taja! am scâncit.

Fetița m-a ținut strâns în brațe.

— Nu te îngrijora, Kihrin! Nu te părăsesc.

Valul întunecat s-a prăbușit și a adus întunericul cu el.

Totuși, încercând să-i justific afirmațiile, nu am reușit să găsesc pomenit undeva vreun fenomen celest asemănător cu Vălul Tyei înainte de epoca regelui-zeu. înainte de era regelui-zeu, poezia vorbea de soare și de cer și se foloseau culorile

galben și albastru ca motive centrale.

20: VALATHEA

(Povestea lui Talon)

UN FOC PUTERNIC ARDEA ÎN ȘEMINEUL DE LA CAPĂTUL BIBLIOTECII Milligreest. Noaptea nu era friguroasă și aerul dinăuntru părea mai potrivit coacerii unei pâini decât respiratului. Jarith îl părăsi pe Kihrin, promițându-i să-1 găsească pe înaltul General și să îi trimită un servitor care să se ocupe puțin de foc.

Culorile diferite ale lemnelor reflectau modele complicate pe pereții și pe tavanul încăperii spațioase. Niciuna dintre cărți nu semăna cu cealaltă, dar păreau că sunt citite frecvent. Kihrin simțea atât respect, cât și invidie: jefuise multe locuințe în care singurul scop al „bibliotecii" era să fie ștearsă de praf de către fetele din casă.

înainte să-și toarne ceva de băut și să verifice dacă înaltul General avea o fascinație pentru poveștile romantice cu picanterii, Kihrin hotărî că trebuie să stingă focul. Ocoli fotoliul masiv din piele care stătea cu fața la șemineu. I se părea mult prea cald ca să te simți comod, iar el tolera bine chiar și fierbințeala magiei.

înșfacă un vătrai și auzi pe cineva dregându-și glasul în spatele lui. Se înroși stânjenit când își dădu seama că mai e cineva în bibliotecă, stând pe un scaun de unde nu putea fi văzut de la intrarea în încăpere.

— Îți cer iertare, lordul meu, n-am văzut...

Kihrin se întoarse și se opri.

Nu era nici generalul, nici vreun alt membru al familiei Milligreest. Frumușelul stătea acolo, citind o carte.

— Rahat!

Kihrin scăpă vătraiul din fier și o luă la goană.

Ușa se deschise chiar când ajunse la ea. Silueta masivă a înaltului General îi blocă lui Kihrin singura cale de salvare.

— Vă rog, eu...

Kihrin încercă să-1 ocolească pe bărbat.

— Ce se petrece aici? întrebă ferm înaltul General.

Vocea mult prea familiară a Frumușelului răspunse sec din capătul opus al camerei.

— Habar n-am. In mod obișnuit, abia după cinci minute petrecute cu mine, oamenii o iau la goană urlând. Cred că tocmai am stabilit un nou record.

înaltul General se încruntă spre Kihrin.

— Potolește-te, băiete! Nu-ți va face nimeni rău aici. Jarith mi-a zis că aștepți. Iar tu, ce *cauți* aici, Lord Moștenitor?

întrebarea îi fusese adresată Frumușelului.

Kihrin își ascunse fiorii ce-i trecură pe șira spinării și încercă să-și vină în fire.

— îmi pare rău, domnule! M-a speriat. Am crezut că nu e nimeni în cameră. îmi pare rău! Chiar îmi pare rău! Eu... o să plec.

Generalul chicoti.

— Nu pot să te învinovățesc că ai devenit nervos, după toată treaba aia cu demonul, dar Lordul Moștenitor D'Mon e cât se poate de uman, dacă nu iei în calcul numele lui de familie.

— Ce-a fost asta? întrebă Frumușelul.

Kihrin înghiți în sec și aruncă o privire îngrijorată spre Lordul Moștenitor, care se ridică în picioare și se apropie de ei. Părul bărbatului forma o cascadă perfectă de valuri castanii ce-i cădeau până la umeri. Așa cum îl văzuse în casa Kazivar,

Frumușelul era îmbrăcat ca un prinț și purta o misha din mătase albastră brodată peste pantalonii kef din catifea azurie. Aceștia erau vârâți în cizmele de călărie înalte din piele neagră. Pe agoleul său avea brodat un șoim în zbor ce plutea peste un câmp auriu scăldat în razele soarelui și ale cărui incrustați! cu safire și lapislazuli scânteiau de-ți luau ochii.

Nu, se corectă Kihrin în sinea lui. Frumușelul nu era îmbrăcat ca un prinț. Frumușelul *era* un prinț. Casa regală D'Mon.

Aproape că i se opri inima din pricina șocului.

Generalul Milligreest își țuguie buzele în semn de dezamăgire.

168

NĂPASTA REGILOR

— L-am invitat pe înaltul Lord Therin să ia cina cu mine în seara asta, nu pe tine, Darzin.

Frumușelul făcu o plecăciune.

— Scuzele mele cele mai sincere, dar tata își transmite regretele! Cred că se întâlnește cu un domn care a pus mâna pe o piatră tsali vante, și doar știi cât e de obsedat de colecția sa.

Privirea Frumușelului alunecă ușor spre Kihrin când vorbi.

Băiatul își încleștă pumnii și încercă să-și potolească bubuitul sângelui în urechi. La naiba! Cumpărătorul Burtosului. Burtosul îi spusese că are o cunoștință care colectează nestemate. Dacă Burtosului îi scăpase ceva, atunci știau cine pătrunsese în vila respectivă. Știau unde să-l găsească. *Trebuie să plec. Trebuie să plec acum. Rabat! Sunt ca și mort...*

Kihrin se calmă.

— Hmm... Da, îmi amintesc.

— Dar care-a fost treaba cu demonul? întrebă Frumușelul, de parcă n-ar fi știut nimic.

— Probabil că ai auzit, răspunse înaltul General, mormăind nemulțumit.

— A, nu. Sunt nesuferit de ignorant cu privire la întâmplările importante din imperiu.

Kihrin își dori atunci să sfâșie cu un cuțit înfumurarea de pe moaca Frumușelului.

Generalul Milligreest îl privi pe sub sprâncene.

— Tânărul acesta, Kihrin, a fost atacat mai devreme de

prințul-demon Xaltorath. Am pierdut un om bun înainte să sosească împăratul să-1 alunge, încă încercăm să dăm de cel care l-a invocat.

— Poftim? Dar de ce s-ar duce un prinț-demon după un băiat?

Darzin îl privi pe Kihrin cu o nedumerire fățișă.

Kihrin tresări: uluirea lui Darzin D'Mon părea sinceră, nu vreo emoție prefăcută arătată de dragul generalului.

însemna că nu Darzin trimisese demonul să-1 atace?

— încă investigăm. E posibil ca Xaltorath să fi acționat la întâmplare. Poate fi foarte capricios când vine vorba de cruzime. Ne străduim să-1 găsim pe cel responsabil de invocarea lui.

— îmi imaginez că a fost mâncat deja. Nu e acest tip de invocare foarte greu de controlat?

— N-am de unde să știu.

Generalul Milligreest îi aruncă nobilului o privire plină de dezgust, pe care nu reuși s-o ascundă.

Kihrin se apropie încetișor de ușă. Dacă ar putea pleca în liniște, poate ar uita de el. Nu se așteptase la așa ceva. Voia să-i spună generalului că îi văzuse pe Frumușelul și pe Mortul omorând un vante și invocând un demon, dar generalul îl *cunoștea* pe Darzin. II cunoștea suficient de bine cât să-1 invite la cină. Milligreest nu avea să creadă în acuzațiile lui Kihrin.

Nu mai putea face nimic. Urma să plece. Kihrin putea să se întoarcă și să cumpere o harpă, orice harpă, să pretindă că e un dar și să i-o ofere lui Surdyeh. Ola avea dreptate. Avea să-i lase un bilet lui Jarith și să-i spună căpitanului ce se întâmplase după ce își lua tălpășița de acolo. Kihrin își începu incantația în tăcere: *Nici cu carnea, nici cu sunetul, nici cu prezența. Nu sunt aici...*

— Ce noroc să apară împăratul, altfel, ar fi fost un dezastru, nu?

— Este datoria lui Sandus să protejeze imperiul, Darzin. Nu ar ignora niciodată amenințarea unui prinț-demon dezlănțuit.

— Va trebui să-mi amintesc asta. Fiul meu va *fi extrem de* ușurat.

Generalul se uită de jur împrejur prin cameră, la fel de dezgustat ca înainte.

— Pe forja lui Arga! E ca în cuptor aici.

Darzin ridică din umeri.

— Mie așa îmi place. Și de ce l-ai adus pe băiat aici? Jarith s-a dovedit, în sfârșit, a fi o dezamăgire, așa că te-ai hotărât să adopți pe cineva?

— Firește că nu! El...

Generalul se uită în jur, apoi păși afară, pe hol.

— Kihrin? Unde te duci?

Kihrin se opri de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și se răsuci, ascunzân- du-și oftatul.

— Of, îmi pare rău, Luminăția Voastră! Credeam că doriți să discutați cu prințul între patru ochi.

— Nu fi caraghios! Intoarce-te imediat! Cu cât terminăm mai repede, cu atât poți pleca acasă mai devreme.

— Da, domnule.

Kihrin pomi târșâindu-și picioarele spre general.

— Uimitor! exclamă Frumușelul. Nici măcar n-am băgat de seamă când ai plecat.

Kihrin nu-și ridica privirea din podea.

— Da, lordul meu.

— Un băiat ca tine ar putea face o carieră frumoasă cu un asemenea talent la furișat.

— Nu știu ce vreți să spuneți, lordul meu.

— Da... Bineînțeles că nu știi. Ai spus că te cheamă Kihrin?

— Da, lordul meu.

Băiatul se gândi să mintă, dar înaltul General îi știa deja numele.

— Darzin, lasă căutatul de oameni cu talent la încălcarea legilor până când ieși dintre zidurile astea! Tinere, urmează-mă și îți voi dărui recompensa!

Qoran străbătu holul cu atitudinea unui om care se aștepta să fie ascultat fără discuții.

Kihrin șovăi înainte să pornească după el, dându-și seama că și Darzin făcea la fel. Părea că pășește pe foc, și Kihrin se împotrivi dorinței copleșitoare de a o lua la fugă. Urma să primească harpa și să plece. Darzin nu știa că el e hoțul care fusese martorul invocării lui Xaltorath.

Kihrin își spuse în sinea lui că totul e bine. De mai multe ori.

Darzin fluiera o melodie veselă în timp ce mergeau, până când generalul îi aruncă o privire iritată.

Intr-un târziu, Milligreest ajunse lângă niște uși sculptate, pe care le descuie cu o cheie grea din alamă. Generalul le împinse, deschizându-le larg.

Sprijinite de peretele îndepărtat al încăperii, se odihneau mai multe harpe, unele lungi cât podeaua, altele de dimensiuni mai mici. Kihrin se încruntă când văzu că generalul le ținea neacoperite, dar, cel puțin, camera nu avea ferestre pe unde să intre lumina soarelui, care le-ar fi putut scoroji lemnul și le-ar fi putut afecta sunetul armonios.

Milligreest dădu din cap în direcția instrumentelor.

— Alege una care-ți place, apoi vreau să-mi cânți ceva!

Kihrin se răsuci spre el.

— Puteți repeta, domnule?

Milligreest se încruntă.

— Ce n-ai înțeles? Vreau să te aud cântând. Demonul ți-a distrus harpa și meriți una nouă, dar n-am de gând să-i dau una dintre harpele mele cuiva care nu o poate folosi, pricepi?

Darzin râse pe înfundate.

Kihrin se împotrivi spunând că harpa îi aparținuse tatălui său. Apoi își dădu seama că generalul este singura sa protecție împotriva Frumușelului sau a lui Darzin ori cum l-o fi chemat. Nu-și permitea să-l supere. Tânărul încuviință și traversă încăperea. Avea să aleagă rapid ceva. Ceva care să nu fie o pierdere pentru înaltul General — cel mai puțin valoroasă harpă din colecție. Apoi urma să alerge mâncând pământul înapoi la Surdyeh.

Fiecare instrument muzical se dovedi o operă de artă încântătoare ca formă, dar cele mai multe dintre ele erau prea elegante, făcute din lemn și metal scump, acoperite de pietre prețioase. Acestea erau obiecte de artă, nu instrumente. Dacă ar fi vândut vreuna dintre ele, ar fi fost arestat că o furase.

O harpă arăta de parcă ar fi costat mai puțin decât tot venitul anual de la Vălul Sfâșiat: o harpă mică, de ținut în poală, cu coarde duble, înghesuită într-un colț. Kihrin se răsuci spre

Qoran Milligreest să-i ceară permisiunea.

înaltul General încuviință din cap.

Kihrin se așează pe un taburet și își aranjă harpa în poală. Stilul instrumentului era demodat: băiatul gemu când își dădu seama că strunele erau din argint și nu din mătase. Nu știa sigur dacă poate cânta la așa ceva: avea unghiile tăiate scurt, fiindcă la harpele cu strune din mătase foloseai vârfurile degetelor, nu unghiile. Ciupi o coardă ca să vadă dacă e nevoie să ceară pene. Spre surpriza lui, răsună o notă clară și pură.

Cântă un arpegiu și nu se putu abține să nu zâmbească la sunetul harpei. Notele erau atât de clare, de perfecte! Cine nu ar cânta ca un maestru folosind un asemenea instrument?

— Cântă, nu mai sta așa, salivând după ea! îl dojeni generalul, dar nu cu răutate. Din câte văd, ai găsit piesa de rezistență a colecției.

Kihrin își ridică privirea, șocat.

— Asta?

— E străveche. Bănuiesc că la ea s-a gândit Sandus.

— împăratul? întrebă Lordul Moștenitor Darzin. *împăratul* ți-a poruncit să-i dai băiatului una dintre harpele tale?

— împăratul a fost impresionat. Kihrin a arătat mult curaj.

Degetele băiatului încremeniră pe strune, părând destul de derutat.

— Ce e, tinere?

— Domnule general, nu-mi amintesc să-l fi întâlnit pe împărat.

Kihrin se încruntă. Se lovise tare la cap când îl azvârlise demonul. Doar pentru că nu-și mai amintea întâlnirea cu împăratul nu însemna că nu se întâmplase.

Generalul îi zâmbi cu blândețe.

— Îți amintești bărbatul în salliul peticit?

— *Acela* era împăratul Sandus?

Darzin pufni.

— O purta el coroana, dar tot țăran rămâne. Mă întreb dacă și-a plătit oare taxele pentru licența de magie.

172

NĂPASTA REGILOR

— Destul! se răsti generalul. O fi tatăl tău unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, dar asta nu înseamnă că îți voi tolera

nesimțirea.

Darzin se holbă la general. Maxilarul i se albise și se încleștase, iar nările îi tremurară puternic. înclină capul în direcția generalului.

— Iți cer sincer iertare, înalte General!

Nimic din glasul lui nu suna ca o scuză sinceră.

— Dar asta... nu, e imposibil, se împotrivi Kihrin. Bărbatul acela a zis că e prieten de-al tatei. Iar tata nu-I cunoaște pe împărat.*

Darzin clipi și se îndreptă de spate. Se întoarse ca să se uite la Kihrin cu nerușinare, îndelung și intens. In ciuda lecțiilor date de Surdyeh, Kihrin îi susținu privirea.

De ce îl surprinse faptul că Darzin avea ochi albaștri? Era atât de evident, privind în urmă.

„Arăți ca el", îi spusese Morea. „Ba ai chiar și aceeași culoare a ochilor..."

Câți nobili aveau ochii albaștri însemnați de zei, găseau plăcere în crimă și aveau de-a face cu demonii?

Kihrin se holbă prea mult timp. Iar Darzin se încruntă, complet nedumerit.

— Ai ochii albaștri, șopti Darzin, uitându-se la Kihrin de parcă ar fi vrut să și-1 întipărească în minte.

Pe chipul lui se așternu o expresie de parcă ar fi priceput cum stau lucrurile. Darzin zâmbi atunci, cu cruzime, și își umezi buzele cu limba.

— Iar eu, care credeam că Taja nu mă place.

Kihrin strânse cu putere harpa în mâini.

Darzin chicoti.

Zbieretele lui Xaltorath nu-1 umpluseră pe Kihrin cu atâta groază.

— Te amuzăm cumva, Darzin?

Lordul Moștenitor își înăbuși un râset, privindu-1 stânjenit pe generalul Milligreest.

— A, deloc. Iertare! Tocmai ce mi-am amintit poanta unei glume. Tânărul nostru urma să ne cânte ceva, nu?

Generalul îl mai privi lung o secundă, apoi se întoarse spre Kihrin.

— Haide, cântă-ne ceva!

Lui Kihrin îi venea să vomite. își dădu seama, înspăimântat de moarte, că atât Ola, cât și Surdyeh avuseseră dreptate. N-ar fi trebuit să vină. *Frumușelul avea ochi albaștri.*

Kihrin își plecă fruntea spre harpă și se jucă puțin cu acordurile, încercând să-și stăpânească tremurul și să-și

amintească o melodie pe care s-o cânte.

’ Bănuiesc mai degrabă că această afirmație e greșită oricum ai da-o.

Surdyeh îi spusese adesea că e un muzician dezastruos. Kihrin suferea de fiecare dată când tatăl lui îi zicea așa, dar numai pentru că știa că e adevărat. Nu avea nicio motivație. In copilărie, Kihrin găsise întotdeauna alte lucruri mai importante de făcut decât să stea în camere întunecate unde să-și exerseze degetele. Acum, când mai crescuse, multe alte distracții, mai ales cele feminine, îl ținuseră departe de lecții. Era un harpist bunicel, dar nu iubea muzica. Abia când i se schimbase vocea, descoperise că e suficient de bună pentru a-i distra pe alții.

Rămase nemișcat, încercând să-și amintească melodii mai vechi pe care tatăl lui îl pusese să le memoreze. îngheță, crezând că le uitase, dar, după câteva ciupituri, Kihrin începu să cânte cu mai multă încredere.

Nici măcar n-ar fi contat dacă ar fi atins strunele la întâmplare. Harpa nu l-ar fi lăsat oricum să cânte prost. încăperea încetă să mai existe, grijile sale despre demoni și prinți încetară și ele să mai fie și nu mai simți decât muzica strunelor de argint plutind în jurul lui, dansând în aer. Cât ținu cântecul, uită de tot și de toate.

Muzica se stinse. Kihrin se luptă cu nevoia de a continua să cânte, chiar dacă buricele degetelor îl dureau din cauza argintului tare. își ridică privirea și îl zări pe Milligreest cercetând un perete îndepărtat, cu o privire în care nu puteai citi decât durere și o nostalgie aproape uitate. Darzin ținea ochii închiși și gura deschisă. Prințul tresări de parcă se trezise dintr-un vis.

— O să te descurci bine cu ea, cred. Te place, comentă generalul. Numele ei e Valathea.

— Valathea?

Răspunsul ieși ca o întrebare.

— Harpele speciale, la fel ca săbiile speciale, primesc nume. E o harpă vante. în limba lor, numele ei înseamnă „mâhnire”*. N-a ieșit niciodată din posesia familiei Milligreest până acum, așa că te rog să ai grijă de ea!

Ultima frază avu greutatea unei porunci.

— Așa voi face!

Kihrin acoperi instrumentul. Preț de o clipă, uită de primejdia în care se afla. Era frumoasă, cea mai frumoasă harpă pe care o auzise vreodată. Surdyeh urma să fie în culmea fericirii. Cum să mai rămână furios pe Kihrin după asta? Dacă el se descurcase așa de bine cântând la ea, cât de bun avea să fie Surdyeh[1]?

* Cea mai apropiată traducere ar fi „mâhnirea nemăsurată care vine din înțelegerea marilor adevăruri". O femeie kirpis i-a dat numele, în prezent fiind complet demodat.

* Deloc mai bun, bănuiesc. „Notrin Milligreest mi-a permis să cercetez harpa Valathea care, potrivit legendelor de familie, exista de pe vremea Elanei Kandor, văduva faimosului împărat quuros Atrin Kandor. Se spune că harpa nu cântă notele decât în minor, indiferent de talentul sau

— Pot să plec?

— Desigur. Du-te și arată-i tatălui tău recompensa!

Kihrin plecă pe cât de repede îi permise greutatea harpei.

După ce ieși, în încăpere se așternu tăcerea. Intr-un târziu, Darzin vorbi:

— Ei bine, dacă mă scuzi, atunci și eu...

— Prostii, Darzin! Ai vrut să iei cina cu mine, nu? Nici prin cap nu mi-ar trece să te dezamăgesc.

— Bineînțeles, sunt onorat, dar... am niște treburi urgente. Mă înțelegi.

— Deloc. Ai zis că ai venit în locul tatălui tău. Ce treburi ar putea fi mai importante?

Darzin se încruntă.

— Am presupus că l-ai invitat aici pe tata din cauza băiatului. Fapt pe care îl apreciez. E unul de-al nostru. Știu bine că ai prefera să nu-ți țin companie. De ce să nu mă duc să-1 informez pe tata că ai dat peste unul dintre urmașii pierduți ai casei noastre?

— Gândește-te că ar fi o ocazie să mă impresionezi! Și va trebui să faci asta dacă vrei să mă convingi că fiul tău și fiica mea nu sunt rude atât de apropiate, încât să iasă din discuție o căsătorie.

Lordul Moștenitor scrâșni din dinți, înfrânt.

— Desigur.

Darzin arătă cu mâna spre harpe.

— Iți dai seama că băiatul a fost crescut ca un șobolan de stradă. O să-ți vândă prețioasa harpă cu prima ocazie, poate chiar în noaptea asta.

— Nu, n-o va vinde. I-am văzut expresia. Mai degrabă ar muri.

înaltul General ridică din umeri.

— In plus, nu e decizia mea. Pe împărat îl interesează băiatul. N-aș vrea să fiu persoana care a permis să i se facă vreun rău.

Darzin se strâmbă de parcă ar fi înghițit un pahar de fiere.

— Nu. Nici eu.

de intențiile muzicianului. Am vrut să văd asta cu ochii mei și Notrin mi-a făcut pe plac. Harpa e în stare excelentă și a fost bine întreținută și, după cum am bănuit, n-am putut scoate niciun fel de muzică din ea care să nu fie potrivită pentru o înmormântare. Când am întrebat cum este posibil așa ceva, Notrin a ridicat din umeri și m-a informat că nu e nicio șmecherie: Valathea nu cântă frumos decât pentru cei pe care îi iubește.” — *Un studiu alfrnntcării* de Darvok Hin Lora.

21: INSULA YNISTHANA

(Povestea lui Kihrin)

M-AM TREZIT, SINGUR, PE O ROGOJINĂ DIN STUF, ÎNTR-O GROTĂ ÎN care răsuna clipocitul apei ce picura de pe stâncă. îmi aminteam visul cu o claritate neobișnuită, probabil pentru că era primul meu vis de când demonul invocat de Tyentso îmi sfâșiase o parte din suflet.

Să fi fost o halucinație, rezultatul înecului oprit în ultima clipă sau tocmai avusesem o discuție sinceră cu însăși zeița norocului? Visul fusese ireal, dar nu mai bizar decât oricare dintre evenimentele din ultima săptămână. Oare chiar supraviețuisem trecerii prin Marele Burdihan, confruntării cu o fiică a Laakăi și cântatului în duet cu un dragon?

Un dragon real. Mă simțeam nemuritor.

Sigur, mi-am zis în sinea mea, *iar acum ești sclavul gaeș al unei boaște vante care și ea ar putea fi un dragon, prinsă la ananghie cu fiul ei isteric, pe o insulă, undeva în Dezolarea. Dacă te-au salvat cu un scop anume, nu-ți va plăcea sută-n mie.*

Taja îmi spusese că am nevoie de o atitudine mai bună.

Am izbucnit în hohote de râs.

Am rămas culcat și am ascultat sunetele din jurul meu: picuratul apei și țipetele îndepărtate ale albatroșilor. Nimic nu-mi amintea de oameni sau de răsuflarea grea a unui dragon uriaș, așa că m-am ridicat în picioare și am cercetat locul.

Câteva piese de mobilier desperecheate decorau locul: rogojina pe care zăcusem, un cufăr mare, o masă și două scaune. Câteva lămpi prinse în pereți ofereau lumină. Grota era spațioasă, dar nu destul cât să cuprindă dragonul

pe care îl văzusem. Piatra lucioasă, fină și neagră a pereților

arăta de parcă se topise și se solidificase de mai multe ori, în succesiuni rapide.

Aerul cald și umed îmi mângâia corpul gol: pelerina aspră a Frăției Negre dispăruse. Am intrat în panică o secundă și am oftat când mi-am dat seama că încă se găsea acolo.

Am căutat prin cufăr și am găsit o pereche de pantaloni largi (te las să ghicești ce culoare), o pereche de sandale împletite din stuf, o perie mică din argint și o agrafa. Nimic din care să-mi fac o cămașă, dar pantalonii kef și sandalele mi s-au potrivit destul de bine. Am petrecut câteva minute bune periindu-mi părul încâlcit, după care l-am prins cu agrafa ca să nu-mi vină în ochi.

Grota se sfârșea cu straturi de stâncă răsucită, deformată, care lăsau să intre puțină lumină. M-am dus la marginea ei și, chiar și pentru un iubitor de înălțimi ca mine, m-am simțit ușor amețit.

Grota se deschidea chiar în vârful unui versant. Mă aflam atât de sus, încât vedeam vârfurile copacilor din junglă răspândiți la nesfârșit sub mine. Un văl de ceață subțire acoperea mare parte din frunziș, apoi, la orizont, se îngroșa într-un zid alb: negurile Dezolării. Ciripitul păsărilor și țipătul maimuțelor, precum și alte sunete pe care nu le-am recunoscut răsunau în depărtări. Nu se zărea picior de ființă: om, vante sau altceva.

M-am aplecat în față. O rețea complicată de lujeri creștea pe lateralele costișei. Lujerii se întindeau ca pânzele de păianjen, ducând nu numai la grota mea, ci la alte sute. Rampe înguste, țesute din scânduri de lemn și din lujeri uscați, formau niște scări și cărări ciudate, marcând drumul din vârf până la poale. Peștera mea nu dispunea de o asemenea legătură, dar, dacă intenția lor fusese să mă prindă în capcană, calculaseră greșit. Mulți dintre lujeri arătau solizi și la fel de buni ca orice altă scară pentru un hoț de talia mea. Nimic nu mă putea împiedica să scap.

Cu excepția gaeșului.

Cu excepția... M-am oprit. Puteam scăpa oare? Pesemne că aveau bărci, altfel Teraeth nu ar fi fost nevoit să memoreze ruta sigură printre stânci. Taja spusese că vor aduce alta. Aș putea să mă furișez până la portul folosit de ei, să mă furișez la bordul unei corăbii...

Am așteptat ca durerea gaeșului să pună stăpânire pe mine.

Nimic.

Cuvintele Khaemezrei mi-au răsunat în minte, aproape ca o șoaptă: „Am îndepărtat interdicțiile anterioare”.

Apoi, vorbele Tajei: „Poți pleca. Dacă vrei”.

Mi-am mușcat buza ca să nu sar în sus și să țopăi urlând de bucurie.

Am început să cobor costișa. Când am ajuns la poale, jungla mi s-a părut sufocantă. Ceața groasă mă împiedica să văd ceva. Totuși, nu eram orb: am zărit o cărare formată dintr-un pasaj lung, o înșiruire de stânci fine ce înconjurau baza costișei și se pierdeau în vălurile cețoase. Nu era nimeni în jur, și singurele sunete veneau dinspre junglă.

Mă aflam pe o insulă. Jungla nu era un adăpost potrivit pentru un orășean ca mine. Indiferent cine mă ținea captiv, Frăția Neagră sau dragonul negru, știau asta și tocmai de aceea nu se sinchisiseră să-mi pună pază. Hainele și mobila mă făceau să cred că Frăția Neagră încă mă avea în gheare. Bun așa! Imediat ce ajungeam pe țărm, intenționam să-mi pun la cale evadarea.

Fluierând un cântecel, am pornit în jos pe cărare.

22: UN SOIM AURIU

(Povestea lui Talon)

Morea sări iute din pat când Kihrin se repezi pe ușă. Purta pe umăr o boccea mare și aproape că rămăsese fără suflu.

— Ești rănit? întrebă Morea alergând spre el. Ola nu te-a văzut, nu?

Kihrin lăsă pachetul pe podea.

— Morea, vreau să ascunzi asta undeva.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Fata își înșfăcă agoleul să se acopere cu el, dar pe băiat îl lăsă rece goliciunea ei.

— Trebuie să plec. Nu am timp să explic.

— Poftim?

Fata se întinse spre el, își dădu seama de greșeala ei și își așeză mâna pe obiectul înfășurat în pânză.

— Asta e harpa? Te-ai întâlnit cu generalul?

Kihrin clătină din cap.

— Da, adică nu. A fost acolo. Și nobilul tău, la fel.

— Nobilul MEU? Dar eu...

— Cel cu ochi albaștri. Darzin D'Mon. L-am văzut.

O expresie de disperare se așternu pe chipul lui Kihrin.

— M-a văzut. *Rahat!* M-a văzut. Probabil că el a trimis demonul. Știu că el a trimis demonul să mă atace, dar de ce a părut atât de surprins când a aflat că e vorba de mine? Se prefăcea? Căutau ceva...

Băiatul își frecă tâmplele.

Fata căscă gura brusc.

— Stai așa... *Darzin* e cel care a trimis demonul? O, nu!

— Vreau să-1 găsești pe tata, apoi pe Ola și să-i scoți de aici. Trebuie să părăsim orașul. Trebuie să plecăm la noapte. Surdyeh ar trebui să fie sus. Găsește-1!

— Și ce să le zic?

— Spune-i Olei că am văzut un șoim auriu! înțelegi? E o frază codată care înseamnă...

Kihrin se opri brusc.

— Care înseamnă ce?

Kihrin o ignoră. Băiatul arăta de parcă îl înjunghiase cineva.

— Kihrin, *ce* înseamnă? întrebă Morea din nou.

El clipi și se uită la fată.

— înseamnă că suntem în pericol. Un pericol atât de mare, încât trebuie să ne ascundem.

— Ah! Dar nu e ciudat? Ca Ola să folosească fraza asta codată? Iți dai seama că simbolul Casei D'Mon este un șoim auriu?

Kihrin închise ochii.

— Ola, cum ai putut? murmură el. Cineva mi-a întins o capcană. Cei care i-au pus pe tavă Burtosului afacerea de la casa Kazivar probabil că știau... Taja, în ce belele mă bagi?

Morea își mușcă buza.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să aflu dacă mai avem timp să ne acoperim urmele.

Kihrin ieși în fugă pe ușă.

Prăvălia Burtosului era prea tăcută.

Kihrin se furișă prin intrarea de pe aleea din spate, stăpânindu-și cu greu nervii. Găsi ușa descuiată, dar nimic neobișnuit până aici. De cine ar trebui să se ferească un Dansator-umbră? Nimeni din Cercul Inferior nu ar fi atât de tâmpit să atace pe cineva din rândul lor.

Insă era posibil ca nobilii să nu respecte regulile nescrise. Kihrin putea să bage mâna în foc că Frumușelul și Mortul sigur le-ar disprețui.

își scoase cuțitele, deplasându-se prin camera aglomerată. După doar câțiva pași, simți mirosul metalic al sângelui. Crima era prea proaspătă

pentru ca trupul să putrezească în aerul călduț al nopții. Tânărul scrâșni din dinți. Continuă să înainteze, deși îl înfricoșa ce urma să găsească.

Prea târziu.

Ucigașul Burtosului îi lăsase leșul azvârlit peste masa de lemn pe care o folosea la negustoriile lui. Mușteleleburau pe deasupra cadavrului însângerat. Fusese înjunghiat de cel puțin douăsprezece ori: crestături lente, dureroase, în zona gâtului și a stomacului. Câteva răni deschise îi acopereau brațele, probabil căpătate în încercarea sa de-a se lupta cu atacatorul. Totul se terminase rapid, din câte vedea. Ucigașul lăsase armele crimei în urmă: pumnale gemene, îngropate până la plăsele în pieptul Burtosului.

Arbaleta negustorului se odihnea în locașul ei de sub masă.

Nu fusese folosită.

Kihrin mai văzuse oameni morți, dar de data asta abia reuși să nu vomite. De data asta, îl cunoștea pe cel mort.

Kihrin scotoci încăperea cât putu de bine. Se uită până și în seiful secret din perete, despre care Burtosul credea că nu mai știe nimeni în afară de el. Piatra tsali furată dispăruse.

Burtosul avea idee despre locul în care trăia Kihrin. Avea idee unde să-l găsească, unde să-i găsească pe Ola și pe Surdyeh. Kihrin nu putea spera decât că Frumușelul și Mortul aveau acum colierul de smarald pe care și-l doriseră, dar dacă voiau să scape și de orice martor și nu le păsa pe cine rănesc în timpul vânătorii lor…

— Tați…

Tânărul hoț o luă la goană.

23: SARCINA DE DIMINEAȚĂ

(Povestea lui Kihrin)

AM PRIVIT PANORAMA DIN SPATELE MEU DUPĂ CE M-AM OPRIT.

Cărarea șerpuitoare lăsase în urmă ceața și jungla, schimbându-și direcția brusc în sus, pe versanții muntelui din mijlocul insulei. Cărarea devenise pietruită acum, cu toate că piatra era strâmbă și tocită pe alocuri. Nimeni nu se putea apropia la mai puțin de 150 de metri de poteca micuță și ondulată fără să fie văzut. Nu exista niciun adăpost, de niciun fel. Doar stâncă goală, neagră. La capătul cărării se găsea un templu.

Sau cel puțin așa am presupus eu, că e un templu.

Adică nu exista niciun semn în acest sens, dar, dacă mă trezesc în fața unei cobre uriașe monolitice, sculptate din bazalt negru — a cărei coadă se prelinge de-a lungul unor trepte vechi de când lumea și a unor uși duble dincolo de care domnea întunericul —, atunci sigur presupun că mă aflu în fața unui templu.

Cui era închinat oare? Habar n-aveam. Chiar dacă există numai opt zei adevărați, Quur este un ținut cu mii de zei*. Sigur o fi fost și un zeu-șarpe, dar n-aș fi putut spune cu precizie care era acesta, așa cum nu știam ce zei adorau vanteii manoli. Avea Thaena legătură cu șerpii? Nu în Quur, dar cine știa cum mergeau ritualurile în afara hotarelor?

Așa cum stăteam acolo, am auzit sunetul unor tobe dinspre templu.

’ O exagerare. Există cel mult câteva sute de zeități. Poate de două ori mai multe, dacă îi luăm în calcul și pe regii-zei morți.

Am ridicat din umeri. Pe toți demonii! Dacă adoratorii ăștia împătimiți erau ocupați cu serviciile religioase, mi se oferea ocazia de care aveam nevoie. Nu vedeam nicio gardă, dar de ce-ar fi vrut să pună gărzi când era imposibil să fie invadați? Probabil că toată lumea se afla în templu.

Da, în regulă! Bine! Dacă insiști: *muream de curiozitate.*

Să mă apropii de același templu a fost un exercițiu bizar, fiindcă mă simțeam complet descoperit. N-am zărit niciun adăpost în care să te ascunzi, nicio cale să te furișezi nevăzut folosindu-te de umbre. Sandalele împrumutate lipăiau zgomotos pe piatra tare în ciuda eforturilor mele de a înăbuși sunetele. In cele din urmă, le-am scos și le-am dus în mână, ținându-le de barete.

Când m-am apropiat, vârsta înaintată a templului a devenit evidentă. Lucrătura în piatră începuse să se macine pe la margini. Blocurile masive cră- paseră de parcă ar fi fost încălzite și apoi răcite brusc. Clădirea s-a dovedit mai mare decât îmi închipuisem inițial. Nu mi-am putut alunga sentimentul că templul stătea să se prăbușească și că, dintr-o clipă în alta, tonele de piatră urmau să se prăvălească peste mine...

M-am cutremurat. Vanteii nu ar fi construit așa ceva, nu? Atâta piatră și tot pământul ăla greu și copleșitor nu aveau nimic de-a face cu drăgălășenia efemeră a doamnei Miya ori cu umbrele nesuferite ale lui Teraeth. Ce era aici părea... mai vechi.

Era oare posibil?*

M-am strecurat pe ușile late fără să întâlnesc vreun suflet. Aerul dinăuntru era umed și, în ciuda distanței până la plajă, mirosea a ocean. Am mai simțit un iz dulceag, de putregai. Tobele se auzeau și mai tare acum. Vibrația îmi trecea prin tălpi. După câteva secunde, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul.

Tema șarpelui continua și în interiorul clădirii. Șerpi de piatră se încolăceau pe stâlpi și formau arcade sculptate în basorelief. Până și dalele aveau forma unor solzi. Piatra sclipea lucioasă și alunecoasă din cauza umezelii din templu. Am zărit și statui: femei cu năpârci în loc de păr; bărbați musculoși, cu solzi și cap de cobră; pitoni încolăciți cu fețe umane. Mi-au amintit de poveștile pe care mi le spunea Surdyeh în copilărie și mi-am înăbușit un fior. Niște monștri, fără îndoială.

* Nu. Insă arhitectura poate părea mai veche atunci când e mai primitivă. Multe relicve vin din perioade mai timpurii decât vaneii.

Dar cel puțin ăștia erau din piatră.

M-am luat după sunetul tobelor, mai atent acum, mai sigur că, în curând, aveam să dau peste restul Frăției Negre, și habar n-aveam ce se putea întâmpla după aceea. Ce îi spui unui grup de asasini fanatici care te-au salvat de la un anumit gen de moarte? *Hei, mulțumesc, e cineva totuși amabil să-mi spună și mie cum să mă întorc pe uscat?*

Tunelul umed ce ducea spre inima templului s-a deschis brusc și m-am trezit stând în capătul unei săli imense. Oamenii umpleau încăperea uriașă, iar trăsăturile lor erau ascunse în spatele robelor negre voluminoase pe care Teraeth și Khaemezra le purtaseră în Kishna-Farriga. M-am furișat tăcut, lăsând anii de antrenament și propria dibăcie să-mi înăbușe sunetul pașilor.

Aerul cald mi s-a părut nefiresc când l-am comparat cu răcoarea insulei. Gurile de aerisire din podea eliberau un flux constant de abur în încăpere, amestecându-se cu tămâia și sângele de pe altar. Altarul... A trebuit să strâng bine din buze ca să nu las să-mi iasă un șuierat de uimire.

In spatele altarului, se ridica o statuie diferită ca stil de arhitectura înconjurătoare. Era înaltă aproape cât încăperea, astfel încât, chiar și din spate, îmi dădea senzația că ar putea să-și întindă mâna să mă atingă. Ca toate celelalte lucruri, era sculptată în piatră neagră, dar, ici și colo, am zărit atingerile delicate ale măiestriei vante. In fiecare mână ținea un șarpe, care se lăsa pe spate fie ca să o adore, fie ca să o atace. Ca să fiu sincer, n-aș fi putut zice dacă mângâia șerpii sau îi strangula. Frunzele aurii îi acopereau fiecare centimetru al rochiei de piatră. Zeița purta un pieptar și un brâu, ambele având marginile făcute din cranii. Părul și rochia îi erau împodobite cu trandafiri din fier. Aerul sărat îi acoperise cu un strat de rugină de culoarea sângelui.

Am înghițit în sec, cuprins de neliniște. O știam. Cine nu o știa? Era Thaena'. Doamna Palidă. Regina Lumii de Dincolo.

Zeița Morții. Doar Teraeth spusese că Frăția Neagră o servește pe Zeița Morții, iar acum aveam confirmarea.

M-am încruntat tot uitându-mă la ea. Nu știam ce parte jucase în toate astea, dar bănuiam că fusese la fel de implicată ca Taja. M-a trecut un fior pe șira spinării. Poate că eu o chemasem și nu invers. Poate atunci, când

* Deși foarte populară în Khorvesh, Thaena e venerată în toate statele imperiului și în afara hotarelor lui, de obicei sub forma unor ofrande împăciuitoare menite să-i îndrepte atenția în altă parte.

urcasem prima dată la bordul *Nenorocirii...* înainte de gaeșul lui Tyentso. Sau poate în capitală, când o invocasem pe Thaena...

Am scrâșnit din dinți și am refuzat să mă mai gândesc.

Piedestalul altarului nu era gol. Doi bărbați se ghemuiseră peste niște tobe masive, lovind în ele cu putere. Vibrațiile treceau prin fiecare piatră. Două siluete familiare stăteau în fața altarului. Khaemezra purta o haină micuță din catifea neagră brodată, ignorând cu desăvârșire căldura insuportabilă. Teraeth se afla alături de ea, singura persoană din încăpere care purta o nuanță diferită. Pantalonii lui bufanți erau verde-închis și străluceau în lumina argintie. Fâșii lungi de mătase, în tonuri aurii și verzi, i se revărsau armonios peste piept și brațe. Mă aflam prea departe ca să văd detaliile veșmântului, dar chiar și de la distanță, sesizam un aer de sălbăticie aparte.

Khaemezra și-a deschis brațele larg, oglindind gestul Thaenei. Tobele s-au oprit.

Femeia a mai așteptat un moment, ca să sporească efectul teatral, apoi a deschis gura și a spus...

De fapt, habar n-am ce a spus.

Nu mai auzisem niciodată ceva asemănător, darămite să mai și pricep. Nu era vante. Cuvintele curgeau și șuierau cu consoanele lor răgușite. Combinate cu o voce care părea să vină mai degrabă de la un element supranatural, nu de la o creatură muritoare — să zicem, un dragon —, te impresionau garantat.

Mi-am mai dat seama de ceva: acustica locului era fantastică. Bătrâna părea că se află lângă mine, șoaptele scrâșnite ajungând

perfect în cele mai îndepărtate colțuri ale templului. Era mai bună decât orice sală de muzică vizitată vreodată de mine în capitală. Ceremonia, ritualul, discursul și ce-o mai fi fost au durat câteva minute. Vorbele ei mi se păreau tulburătoare și dătătoare de angoasă, chiar dacă nu înțelegeam nimic din ele.

Când a terminat, femeia și-a coborât brațele. Teraeth s-a aplecat sub altar și a ridicat de acolo un pocal cu o cupă mică de înălțime, dar lată. L-a umplut cu apa murdară dintr-un bazin de alături și a adăugat o cantitate zdravănă de lichid dintr-un vas transparent roșu. Tânărul a scos un pumnal negru cu o lamă ondulată. Și-a trecut lama peste pielea brațului și a lăsat sângele să se scurgă în pocal.

Mama lui a zis ceva și, unul câte unul, oamenii s-au apropiat de altar. Fiecare a rostit câteva cuvinte, adesea șoptite. Cei mai mulți se exprimau

în limba aceea șuierătoare, ciudată, dar am surprins uneori și fragmente de limbi ce-mi erau cunoscute.

Apoi au băut din pocalul lui Teraeth, o chestie ușor dezgustătoare, având în vedere că în el se afla și sângele lui. De fiecare dată, se opreau. Și când nu se întâmpla nimic, Teraeth le făcea semn să plece. Tensiunea din rândul celor care așteptau să bea devenise palpabilă, la fel ca ușurarea acelorași care se întorceau la locurile lor.

După ce toată lumea a săvârșit ritualul, Khaemezra și-a întins iar brațele în lateral și s-a apucat să incanteze lucruri de nedeslușit. S-a lăsat tăcerea. Toată lumea a încremenit.

Teraeth a făcut un pas în față și a pus mâna pe cuțit. Cineva din public a lăsat să-i scape o exclamație.

— Tu nu! a zis Khaemezra, părând surprinsă.

Teraeth a clătinat din cap.

— Ba da!

— Nu e rândul tău...

— El aproape că a murit din cauza mea. Trebuie să o fac.

Cei doi s-au uitat unul la altul până când Khaemezra a luat cuțitul din mâna fiului ei. Femeia a răsucit lama și i l-a înapoiat,

cu plăseaua îndreptată spre el.

— Fie, cum zici tu!

Bătrâna s-a dat într-o parte, de parcă s-ar fi scuzat pentru ceea ce avea să urmeze.

Teraeth a ridicat tăișul deasupra capului și *a* urlat ceva în limba aceea străină și ciudată. Tobele au început să răsune furios și lumea ținea ritmul cu picioarele. Teraeth, așezat chiar sub statuie, și-a mișcat brațele și picioarele. Mișcările erau atât de ritmice și de bizare, încât mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că dansează. Nu dansa provocator și nici ațâțător. Era un dans puternic, sălbatic și furios. Ritmul tobelor a crescut și pulsul mi-a luat-o razna. Teraeth se răsucea și învârtea pumnalul atât de rapid în jurul corpului său, încât am rămas uluit că nu s-a transformat în bucățele.

Apoi s-a oprit.

S-a întors cu fața spre public, lăsându-și capul pe spate pentru a-și privi în ochi zeița. Bătăile în tobe au încetat.

Teraeth și-a ridicat brațul și cu o singură mișcare fină, grațioasă, și-a înfipt lama direct în inimă.

186
NĂPASTA REGILOR

— Rahat! am exclamat.

Chiar dacă acustica mi-a înăbușit vocea, toată lumea m-a auzit.

Mai multe lucruri s-au întâmplat atunci. Mai întâi, Teraeth s-a prăbușit, cu pieptul îmbibat în lichid roșu. In al doilea rând, câteva sute de oameni în robe negre cu glugi și-au întors privirea spre mine. In al treilea rând, cei doi de la tobe și-au ridicat frunțile, fapt care, potrivit anatomiei lor, a însemnat și căderea glugilor pe spate și expunerea chipurilor.

Chipurile lor de șarpe, ar trebui să clarific.

Arătau exact ca statuile pe care le văzusem pe hol, numai că aceștia erau cât se poate de vii. Și s-au ridicat și în picioare.

Am intrat în panică și am fugit.

Mi s-a părut singurul lucru rezonabil de făcut, având în vedere împrejurările.

24: GHEARA ȘOIMULUI

(Povestea lui Talon)

CÂND KIHRIN INTRĂ ALERGÂND ÎN CURTEA CLUBULUI VĂLUL SFÂȘIAT, Ola deschise ușa de Ia apartamentul ei. Ținea o arbaletă în mâini, iar pe față i se așternuse îngrijorarea.

— Ola, unde e Morea?

— Ah! Aproape că mi-ai provocat un atac de inimă. Același lucru voiam și eu să te întreb, obrăjori dulci. Am auzit un țipăt, și deloc unul normal. Unde ți-e fata? Și ce-i cu tine treaz și pe-afară?

Femeia își propti o mână în șold, privindu-I indignată.

— N-avem timp să discutăm despre asta. Nu era înăuntru?

— Nu, din câte am văzut eu. Ce se petrece?

— Dă-mi arbaleta!

Se uită în sus, pe scări, spre camera lui, și se întrebă, mort de spaimă, dacă Morea reușise să reziste până aici.

— Ia lămurește-mă, Ochi-Strălucitori!

— Numele de Darzin D'Mon îți spune ceva?

Ola se înnegri la față. Strânse arbaleta la piept de parcă era o păpușă.

— La naiba, Ola! Ar fi trebuit să-mi zici ceva.

— Nu e ceea ce crezi.

— L-a omorât pe Burtosul, șopti Kihrin. Și vine încoace. înțelegi? E posibil ca oamenii lui să fi ajuns deja aici.

— Of, scumpă zeiță! înjură ea printre dinți.

188
NĂPASTA REGILOR

— Ia-1 pe Roarin și pe Lesver, apoi fugi! Nu te opri să iei

ceva. Pleacă! Știi unde e adăpostul nostru.

— Ce-ai de gând să faci?

Kihrin trase adânc aer în piept, facându-și curaj.

— Am de gând să iau cealaltă arbaletă și să mă asigur că restul lumii nu pățește nimic.

Băiatul se strecură pe lângă Ola înainte ca femeia să-1 poată opri. Salonul din față al apartamentului ei era așa cum și-l amintea, exotic și strălucitor. Măștile arătau amenințător în lumina difuză. Harpa stătea lângă ușă, exact unde o lăsase, încă acoperită cu pânza ei. Nu se zărea nici urmă de Morea.

Traversă camera până la o servantă, de unde scoase o altă arbaletă și o tolbă cu săgeți.

Se descurca bine să manevreze arma, un talent folositor pentru orice hoț. Arbaletele erau bune pentru prinderea cârligelor și a echipamentului de cățărat, iar uneori și pentru câinii de pază. Nu mai trăsese niciodată cu una într-o persoană, dar ar fi putut jura că tehnica e aceeași. Băiatul întinse arcul în spate. Tocmai încărca o săgeată când auzi un zgomot. Nimic ieșit din comun. Un petic de piele atingând gresia. Poate că era Morea în dormitor, încă prefacându-se că doarme. Poate.

Dar Kihrin nu credea așa ceva.

Se apropie de perdeaua din mărgele de jad, depărtă șiragurile și se furișă înăuntru.

Și camera aceasta părea normală. Vălul Tyei strălucea prin ferestre, aruncând jeturi de lumină verzuie, rozalie și liliachie peste așternuturile de pe pat. Băiatul se încruntă. Sub cearșafuri, zări două movilițe cu forme umane.

I se întoarse stomacul pe dos. Ola nu le-ar fi putut rata. Imposibil să nu le fi verificat.

I se tăie răsuflarea și aproape se sufocă atunci când ajunse lângă pat și aruncă într-o parte păturile.

Atât Morea, cât și Surdyeh zăceau acolo nemișcați.

Fuseseră aranjați meticulos, cu mâinile peste inimi, cu ochii închiși, de parcă ar fi dormit. Asta le scotea în evidență gâturile retezate: tăieturi adânci pentru fiecare, la fel ca rănile care-1 uciseseră pe Burtosul. Sângele scurs sub ei înnegrise așternutul.

Erau morți.

Kihrin se holbă. *Nu. Nu, n-are cuml* Era imposibil să vadă ceea ce vedea. O lăsase pe fată în viață. Amândoi fuseseră în viață. Tatăl lui trăia. Nu făcuse decât o vizită scurtă până la Burtosul și înapoi. Ii lăsase pe amândoi în viață.

Kihrin își duse mâna la gât. Piatra devenise rece ca gheața.

Spre deosebire de Burtosul, nici Surdyeh, nici Morea nu suferiseră din cauza torturii. Nu fusese nevoie. Ucigașii lor nu aveau nevoie decât să aștepte să-și găsească prada — și încă așteptau.

Kihrin nu trebui să privească dincolo de Primul Văl ca să-i scoată la iveală pe bărbații care stăteau la pândă. Ii simți.

Un bărbat ieși din umbre și se aruncă spre el cu un ciomag gros. Kihrin se feri și rată la mustață lovitura care i-ar fi zdrobit craniul. Se simți ciudat de calm când își calculă șansele: patru dușmani. Purtau armuri și aveau armele pregătite. Unul păși în spatele lui ca să-i taie orice încercare de ieșire.

Kihrin ținti arbaleta spre ticălosul de lângă perdeaua cu mărgele. Nu avea decât o singură săgeată.

Bărbatul de lângă perdea primi săgeata în piept. O lovitură fatală. Asta ar fi ajuns dacă ar fi fost singur, dar asasinul adusese cu el trei prieteni. Iar prietenii nu arătau deloc a fi suficient de proști ca să-1 lase pe Kihrin să încarce iar arma. Restul ucigașilor înaintau deja, încrezători în rezultatul inevitabil.

Dacă Kihrin se aflase într-o situație mai rea în toată viața sa… Mă rog, mai fusese doar în acea după-amiază, în mâinile prințului-demon Xaltorath.

Numai că de data asta nu mai venea niciun înalt General să-1 scape.

Scoase unul dintre cuțite și îl aruncă spre frânghia care ținea paravanul din material împodobit cu mărgele de deasupra patului Olei. Cuțitul se înfipse perfect, retezând frânghia și legăturile.

Mai mulți metri de satin se prăbușiră ca o plasă.

Bărbații erau înarmați cu ciomege și bâte. Nu aveau nimic care să-i ajute să se elibereze. Poate că aveau pumnale ascunse prin ghete, dar se speriaseră prea tare ca să le mai scoată la timp. începură să urle, încercând să scape din învălmășeală.

Kihrin sări într-o parte și reîncărcă arbaleta. Trase în doi dintre cei prinși în hățiș. Atunci Kihrin se cocoță pe o grindă. Pregăti arbaleta din nou. Inima lui nu mai simțea nimic. Privi ultimul atacator direct în față și, cu ochi lipsiți de orice expresie, văzu spaima de pe chipul lui. Omul fugi spre ușă. Kihrin îi trase asasinului o săgeată în spate.

Tăcerea se așternu peste încăpere.

190

NĂPASTA REGILOR

Kihrin rămase așa, cocoțat pe grindă, cu spatele cocoșat. Fusese atât de simplu să-i omoare, mai ușor decât ar fi crezut că e să ucizi pe cineva! Totul părea alandala. O parte detașată, lipsită de emoții, a creierului său îi sugera că e prea amorțit ca să simtă ceva. Dacă întâlnirea cu Xaltorath nu fusese suficientă ca să-i înghețe sufletul, găsirea cadavrului tatălui său terminase treaba.

Trecuseră doar câteva ore de la întâlnirea aceea de pe stradă? Ani întregi se scurseseră de atunci. îmbătrânise câteva decenii.

Kihrin reîncărcă arbaleta. Se uită la unul dintre bărbați, la armele împrăștiate pe podea, apoi la patul acoperit. Soldații nu avuseseră cu ei arme tăioase. *Nu ei au făcut asta,* îi trecu prin minte. Trebuia să plece rapid. Ola... Nu voia să se gândească la implicații. Băiatul coborî, oprindu-se să lovească un trup care încă se chinuia și ridică un ciomag când trecu prin perdeaua ce dădea în salonul din față.

Kihrin înlemni.

Toate lumânările Olei erau aprinse.

O femeie stătea pe masa de sticlă a Olei, cu sânii și cu șoldurile lipite de geam. Brațele îi atârnau pe o parte, într-un fel care îi amintea lui Kihrin de pisica bordelului, Prințesa, exact după ce prindea un șoarece și se simțea foarte mândră de priceperea ei. Femeia trăsese în jos corbul împăiat al Olei și îl privea de aproape, atingându-i ciocul cu nasul.

Necunoscuta avea pielea aurie ca mierea și părul lung și mătăsos. Flacăra lumânării strălucea rozalie peste trupul ei mlădios. Nu purta decât curele negre din piele trecute peste sâni, pântec și coapse. Curelele nici n-o protejau, nici nu o

acopereau. Nu avea arme la vedere, și Kihrin îi vedea aproape tot corpul.

Ar fi fost orbitor de frumoasă dacă în ochii negri nu i s-ar fi citit nebunia.

Băiatul aproape că-i spuse că greșise bordelul și că ar trebui să se ducă în josul străzii, la Semnele Roșii, dacă se afla în căutare de relații dure, dar obrăznicia i se opri în gât. Femeia nu venise acolo pentru sex.

Ci pentru el.

— Câtă dreptate ai, îngerul meu frumușel! toarse vocea ei dulce ca zahărul. Sunt aici pentru tine. Tu ești mica mea nucă-de-cocos, și am de gând să te desfac încet ca să ajung la miez.

Femeia îi zâmbi când sări în picioare cu o asemenea grație și ușurință, încât sticla nici măcar nu zornăi. In picioare, curelele îi ascundeau și mai puțin goliciunea. Aruncă într-o parte corbul.

Kihrin înghiți în sec.

— Am zis eu ceva cu glas tare?

— Nu, Ochi-Strălucitori, rânji ea. N-ai zis nimic.

— Așa am crezut și eu.

Inima băiatului bătea cu putere. *Un alt demon. Oh, Taja, te rog, nu alt demon!*

— Oh, iubitule, dar nu sunt demon! Demonii nu au trupuri reale. Eu, da.

— Nu-mi mai citi gândurile!

Femeia îi zâmbi drăgăstos.

— Acum te porți ca un prost. Oricum, te-ai descurcat bine.

Femeia dădu din cap spre perdeaua din jad.

— Cei mai mulți oameni și-ar fi pierdut mințile după ce i-ar fi văzut pe cei dragi uciși. Ar fi devenit stană de piatră sau ar fi fugit urlând. Indiferent de alegere, s-ar fi trezit ciomăgiți ca niște viței. Desigur, ar fi trebuit să-ți termini și tu omorurile cum trebuie. Unul dintre bărbați încă trăiește.

— Ce neglijență din partea mea! Mă întorc imediat acolo să rezolv.

— Nu prea cred, puișor.

Femeia își linse buzele și se uită fix la Kihrin, încă zâmbind și

lovindu-și coapsa cu unghiile lungi și ascuțite, vopsite în roșu-închis sau negru. Păreau umede.

Kihrin privi în jur.

— Alți smardoi gata să ajungă?

— Doar eu, răspunse ea.

— Doar tu. Dar cine ești tu, mă rog?

— Ce drăguț din partea ta să întrebi! Eu sunt Talon. In seara asta, voi fi ucigașa ta. Ar trebui să te simți onorat. Serios vorbesc. Sunt trimisă să mă ocup numai de cei importanți.

— Mulțumesc, dar refuz!

Kihrin își ridica arbaleta și trase, rugându-se ca ea să nu-i citească gândurile și să se ferească.

Nu se feri. Săgeata i se înfipse în piept, iar femeia se împletici.

Nu apăru niciun fel de sânge. Talon îi zâmbi ca o amantă când își smulse săgeata din corp. Rana i se închise imediat, fără să lase vreun semn în urmă.

Kihrin o privi uluit.

— Vreau să știi că asta a fost o zi cât se poate de proastă.

Băiatul aruncă arbaleta într-o parte și își pregăti ciomagul.

Femeia încuviință din cap, încă zâmbind.

— Nu te agita prea mult, băiat frumos! Curând, se va termina totul.

Talon aruncă săgeata în spate și pomi spre Kihrin.

— Asta nu poate fi culoarea adevărată a părului tău, dar ești drăguț. Mă întreb de ce ești atât de important?

— Promite-mi că nu mă omori și îți voi explica! Poate la cină?

Femeia se uită la el ca un vultur ce vânează o veveriță.

— îmi pare atât de rău! Am de gând să mă înfrupt la cină dintr-un muzician orb și o dansatoare. Nu-ți face griji! Pe tine te-am păstrat pentru desert. Pari foarte gustos.

Kihrin se făcu alb ca varul.

— Ești o imitatoare*.

Talon bătu din palme ca un copil încântat de un compliment.

— Cineva a ascultat cu atenție poveștile din copilărie.

Trupul lui Talon se schimbă atunci, pâlpâind ca o lumânare,

și, o clipă, băiatul o zări ca pe o oglindire a propriului corp, după care se transformă din nou într-o femeie frumoasă.

— Desigur, asta a fost doar o improvizație. Arta adevărată a formei tale se va face remarcată abia *după* ora gustării.

— Zeiță sfântă!

— Nici zeii, nici zeițele nu te pot salva, puiule.

Talon se apropie de el calm, facându-1 pe Kihrin să se dea în spate.

— Crede-mă, știu. Am fost o credincioasă devotată pe vremuri și, când am avut nevoie cu adevărat de zeița mea, unde-a fost? In niciun caz în oraș, te asigur.

— Ce-ai făcut cu Ola?

— E într-unul dintre cuibușoarele ei de nebunii, i-o trage vreunei târfu- liță drăguțe.

Imitatoarea își coborî glasul la nivel de șoaptă.

— Habar n-are ce se întâmplă.

— Dar am văzut-o pe Ola...

Ochii lui se măriră.

— Tu erai? M-ai lăsat să intru aici știind ce voi găsi?

* Din motive personale, recunosc că am o fascinație aparte pentru imitatori. Puține lucruri se știu despre ei, în mare pentru că sunt greu de găsit. Perfect rezonabil când ai de-a face cu o rasă care își schimbă forma și culoarea. Cei mai mulți savanți îi consideră niște resturi ale unor experimente făcute de cine știe ce rege-zeu țăcănit. Tot ce se poate, de vreme ce imitatorii nici nu îmbătrânesc și nici nu se înmulțesc în sensul tradițional. Cum imitatorii nu au niciun interes față de chestiunile care te ilumineză, e posibil să nu le aflăm niciodată originile reale.

— Ce-aș putea să zic, iubitule? îmi place să mă joc îndelung cu mâncarea. Am vrut să văd cum o să primești vestea. Savuros moment, după cum s-a dovedit. Acum, în loc să mănânc doar trei creiere, am adăugat șapte la colecție. E un lucru grozav că n-am nicio problemă cu excesele.

— Te pot plăti.

— Ah, ce drăguț din partea ta... dar eu nu fac asta pentru bani, rosti femeia zâmbind. Abia aștept să văd expresia de pe chipul Olei când o să vină aici și o să afle ce ți-am făcut. Va fi răsplata mea pentru atâția ani de exasperări. Cred că o voi

tortura până moare. încet. O, serios, va fi o seară pe care o voi savura câteva secole de aici înainte!

Kihrin se încruntă.

— Stai puțin... Adică toate astea, din pricina Olei? Am crezut că... Darzin D'Mon...

Pe chipul lui Talon se așternu o ușoară nedumerire.

— L-ai pomenit și mai devreme. Cum ziceai că te cheamă?

— N-am zis nimic.

— Kihrin? întrebă ea, lăsându-și capul într-o parte.

— Ieși din mintea mea! strigă băiatul, retrăgându-se.

— Kihrin.

Talon îi rosti numele din nou, pronunțându-l greșit*.

— Culoare diferită de păr...

Femeia făcu ochii mari.

— Te-a *păstrați* Ola te-a ținut *aia!*

Ochii ei se plimbau pe trupul lui de sus în jos și de jos în sus, de parcă ar fi fost o operă de artă rară.

— Nu-mi vine să cred... Ia te uită la lepădătura asta mică și șmecheră!

Când ochii ei se opriră asupra feței lui, îi dărui un zâmbet cald. Pe chipul femeii se citi bucuria.

— Ai un colier. Piatra Cătușelor. în fine, să ignorăm numele! Probabil că habar n-ai cum se numește în realitate. Pentru tine, e doar o piatră albastră înfășurată în aur. Probabil că o aveai la tine când te-a găsit Ola în Parcul Arenei*.

* Acest fapt sugerează că numele lui real este un fel de variație sau, mai degrabă, că, de fapt, Kihrin nu este altceva decât pronunțarea greșită a propriului nume.

* Deși cei mai mulți oameni obișnuiesc să-i spună „Parcul Arenei" acelei fâșii de pământ care înconjoară Arena Imperială, zona nu a avut niciodată oficial un asemenea nume. Alte porecle din vorbirea populară includ „Tărâmurile Sângelui" și, desigur, popularul „Câmpurile Ofrandelor".

— Ola nu m-a găsit în Parcul Arenei.

Femeia izbucni în râs.

— O, ba da! *Te-a găsit.* Am fost acolo. Eram acolo cu mâinile în jurul gâtului acelei zdrențe ordinare...

Talon gesticulă de parcă ar fi putut vedea amintirile chiar în

fața ei. Trupul i se modifică din nou și luă forma unui bărbat pe care nu-l recunoscu, apoi reveni încă o dată la forma originală. Femeia închise ochii o secundă și se cutremură.

— îmi pare rău! Uneori, mai iese la iveală. Nenorocitul crede că doar pentru că m-a omorât îi dă drepturi speciale.

Kihrin nu ar fi reușit vreodată să treacă de ea. Degetele i se strânseră cu putere pe ciomag. Talon ridică mâna spre el.

— Iar eu tocmai mă pregăteam să te *ucid,* zise ea hohotind isteric. Ei bine... Asta ar fi fost... La naiba! Cât pe ce!

Talon zâmbi răutăcios și își făcu aer cu mâna.

— Cât pe ce, cât pe ce. Când mă gândesc că am făcut aproape aceeași greșeală ca a ucigașului meu... Crede-mă! *Niciodată* să nu omori persoana care poartă Piatra Cătușelor. E un dezastru de fiecare dată.

Talon lovi aerul cu ambele mâini.

Kihrin cugetă o clipă.

— Adică... vrei să spui că nu mai vrei să mă omori?

— Să te omor? Ah, iubitule! Ar fi îngrozitor. E ultimul lucru pe care ți-ai dori să-l fac.

Kihrin o privi perplex.

— Aăă... mda, ai dreptate. Părerea mea despre dorința ta de a mă ucide nu s-a schimbat în ultimele cinci minute.

Băiatul clătină din cap.

— Grozav! Nu ești doar o imitatoare. Ci o imitatoare nebună. O adevărată plăcere, nu?

— Dragul meu, am atâtea să-ți povestesc! *In sfârșit* te-am găsit.

Talon se uită pe lângă Kihrin și fața ei se schimonosi, devenind o mască a urii.

— NU. PROSTULE!

Kihrin privi în spate și dădu cu ochii de unul dintre asasini stând în dreptul perdelei din mărgele de jad. Deși rănit grav, omul făcea o ultimă încercare eroică să își ducă la capăt misiunea.

Bărbatul avea o arbaletă îndreptată spre Kihrin.

Kihrin sări într-o parte, trântindu-se pe podea. Inițial, crezu că

reușise, dar era doar șocul. Simți o lovitură în piept, de parcă ar fi fost izbit cu o pernă tare ca piatra. Kihrin se dădu îndărăt împleticindu-se și lumea se răsturnă, gata să-1 primească în brațele ei. Nu mai putea să respire. *Pe toți zeii, nu mai putea să respire!* Când încercă să tragă aer în piept, durerea îl copleși. Kihrin își dădu seama că nu e nici pe departe atât de norocos pe cât pretindea el că e. Piatra de la gât era nesuferit de rece, atât de rece, încât părea că îi arde pielea.

Când se prăbuși, fără să înțeleagă că din piept îi ieșea o săgeată, Kihrin zări ceva bizar. Deși el fusese cel rănit, atacatorul lui era cel care urla. Bărbatul nu țipa degeaba: o masă de tentacule acoperite cu gheare ascuțite se apucase să-1 sfâșie pe asasin în două. Sângele țâșni și se împrăștie peste tapiseriile fine ale Olei.

Când Kihrin văzu asta, sesiză și o oarecare agitație în apropiere: o ușă se deschise zgomotos și mai multe voci se apropiată. Insă deja nu-1 mai interesa nimic. Totul începea să se întunece.

Un chip îi apăru înaintea ochilor. Un chip familiar, deloc binevenit. Frumușelul, Darzin, îl privea cu o îngrijorare sinceră.

— Am ajuns la timp.

— Habar n-am avut, zise Talon.

— Nu e vina ta. N-o să dau vina pe tine dacă moare.

— N-o să moară, auzi Kihrin răspunsul ei înainte să leșine din cauza durerii. încă n-am terminat cu el.

X

25:1N JUNGLĂ

(Povestea lui Kihrin)

Auzeam strigăte în spatele meu în timp ce fugeam. Cineva îmi striga numele. L-am ignorat. Am coborât treptele în goană și am pornit spre junglă. Lumina a pălit sub frunzișul bogat, iar aerul junglei a devenit o pâclă ce mirosea puternic a pământ și a orhidee. Am continuat să alerg, sărind peste liane, rădăcini și ferigi umede. Am alergat până am rămas fără suflu și durerea mi-a cuprins pântecul din ambele părți.

Nu credeam că mă mai urmăresc. Am ascultat cu atenție, dar nu am auzit decât zgomotele junglei.

Ceva fremăta în tufișuri.

M-am oprit. încă un foșnet. M-am aplecat încet să ridic o bucată putredă de lemn.

Din dreapta, am surprins un sunet gâtuit, aproape ca torsul lent al unei pisici. O secundă mai târziu, și-a făcut apariția capul unei șopârle. Avea o culoare galben-verzuie și semăna mai degrabă cu capul unuia dintre crocodilii care trăiau în fluviul

Senlai decât cu al unei șopârle de grădină. Capul plutea mult deasupra pământului. Când creatura s-a dat mai aproape, am priceput că am de-a face cu o reptilă ce stătea pe picioarele din spate. Animalul a deschis gura, rânjind parcă și arătându-și șirurile de dinți ascuțiți. A mârâit spre mine și m-a cercetat cu ochi negri inteligenți, care mi-au amintit de cei ai unui papagal. Avea cam un metru înălțime până la umeri.

Am auzit un alt mârâit, de data asta din spatele meu.

Erau două.

Am ridicat brațele și am fluturat bățul, strigând „huș”!

Reptila din fața mea și-a coborât capul și a sâsâit, după care a scos un soi de plescăit. Animalul a început să se învârtă în jurul meu.

Mi-am atins piatra tsali de la gât. Nu era nici rece, nici fierbinte.

Minunat! Ce mai însemna și asta?

M-am uita la reptilă, apoi la un copac. Șopârla sau ce-o fi fost ea părea destul de stabilă pe pământ, dar puteam să jur că nu se omora după cățărat. A luat seama la mișcarea mea și s-a apropiat tiptil, așezându-se între mine și copacul vechi și mare.

N-am mai stat pe gânduri și am luat-o la goană. Cu un urlet sacadat, m-a urmat. Când distanța dintre noi s-a micșorat periculos, am înșfăcat o liană ce atârna, m-am cățărat pe ea, facându-mi vânt, și, după ce am aterizat pe coada bestiei, am fugit în direcție opusă. Când șopârla a încercat să se răsucească, iar eu să prind viteză, alți cinci monștri s-au repezit după mine dintre tufișuri. Am sărit, am apucat altă liană și m-am tras cât am putut de sus ca să încalec o creangă. Una dintre bestii a sărit și ea ca să mă înhațe cu dinții, dar n-a reușit să mă atingă. Mi-am făcut vânt și m-am prins bine de creangă, îndepărtându-mă de cârdul de șopârle. Au ridicat privirea spre mine și au scos din nou plescăitul acela ciudat, care părea să fie felul lor de-a mârâi. Una a încercat să se cațăre în copac, dar nu avea ghearele suficient de puternice și a alunecat înapoi

neajutorată.

Am auzit un zgomot ca un huruit.

Unul dintre bărbații-șarpe a apărut printr-o deschidere a frunzișului. Ținea în mână un lanț metalic negru și lung, cu un capăt mai mare pe care s-a apucat să-1 învârtă din ce în ce mai repede deasupra capului.

— La naiba! am gemut și m-am întins după o liană.

Mă jur că nenorocitul ăla a rânjit când a dat drumul lanțului.

M-am tras într-o parte. Lanțul nu m-a nimerit, dar victoria mea n-a durat multă vreme. Fiindcă nu mă țintise pe mine, ci creanga pe care stăteam ghemuit. Lemnul s-a despicat cu o pocnitură când metalul a mușcat din el. M-am lăsat cu toată greutatea pe liană și aceasta a plesnit.

Mulțumesc, Taja!

Am căzut. înainte să pot face ceva, una dintre șopârle mi-a pus laba în piept, și-a plecat capul până când aproape că l-a atins pe-al meu și a plescăit

din gât nemulțumită. Mai mulți bărbați-șerpi cu sulițe au apărut în jur. Din fericire, s-au mulțumit doar să îndrepte vârfurile sulițelor spre mine și să sâsâie.

Am răsuflat ușurat.

Primul bărbat, cel care aruncase lanțul, a șuierat ceva scurt în limba folosită de Khaemezra. Toți, cu excepția unei șopârle uriașe, s-au dat înapoi. Atunci bărbatul-șarpe a mai spus ceva care i-a făcut pe ceilalți să sâsâie și mai tare și să râdă în hohote. Hohote de râs umane. Mi-am răsucit gâtul și șopârla a plescăit din nou.

— Szzarus spune că îi va porunci animalului său să te lase în pace dacă promiți că nu te vei purta ca o maimuță, a rostit un glas feminin.

Șirurile de bărbați s-au desfăcut și au lăsat să treacă o femeie.

Nu era o vante, ci umană, cu o culoare a pielii undeva între măsliniul unui quuros și abanosul unui zheriaso. Avea părul negru încâlcit în cârlionți lungi, împodobiți cu inele de aramă,

cranii și trandafiri. Purta un fel de vestă strâmtă peticită, din piele, un acoperământ pentru șolduri și cizme înalte, iar pe deasupra, o cămașă lungă verde-maronie ca o plasă, un camuflaj excepțional în junglă. Pe sub plasă, am zărit conturul unor tatuaje negre. La curea, avea două pumnale, o sabie curbată și fratele mai mic al lanțului lung folosit de bărbatul cu șopârla.

Avea, de asemenea, și o atitudine de zile mari.

— Așadar, o să fii cuminte?

Femeia și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit într-un fel ce mi-a amintit de șopârlele care mă vânaseră.

— Am de ales?

— Bineînțeles. Aș putea să te duc înapoi Mamei în lanțuri, a răspuns ea, mângâindu-și cureaua. Unii bărbați așa preferă.

— Eu nu mă număr printre ei, am răspuns, aruncându-i o privire furioasă.

Femeia mi se părea cunoscută, dar nu știam de unde să o iau.

— îmi închipui că nu, deși nu ne-ai adus mare lucru.

Am făcut ochii mari.

— Ai fost acolo, cu Khaemezra și Teraeth în Kishna-Farriga.

— Am fost, a încuviințat ea zâmbind. Sunt Kalindra. Mama m-a rugat să am grijă de tine. S-a gândit ea că ai putea face o prostie când o să dai cu ochii de Maevanos.

— Maev...

M-am oprit brusc.

— Maevanos e un dans în pielea goală, nu un sacrificiu uman.*'

Kalindra a pufnit și s-a pus în mișcare. Doi bărbați m-au smucit, ridicân- du-mă în picioare.

— Numai cei din Quur ar transforma cel mai sacru ritual al Thaenei într-o distracție pentru casele de catifea! s-a răstit femeia cu mânie. Este cel mai profund și mai sfânt mod de a ne arăta încrederea în Doamna noastră. Să-i ceri iertarea și binecuvântarea pe propriul ei tărâm, unde puterea sa e absolută și prefăcătoria, imposibilă. Dacă un credincios se căiește cu adevărat, ea îl întoarce. E purificat și curățat de orice păcat.

— Și dacă nu se căiește cu adevărat?

— Atunci, e mort.

— Ce păcat! Chiar începuse să-mi placă Teraeth.

— Serios?

— Nu, firește că nu. Era un dobitoc.

Kalindra a zâmbit.

— Să-i spun ce-ai zis de el când se întoarce?

— Dacă asta te face fericită...

Bărbații-șarpe păreau să considere că situația e sub control. Cei mai mulți dintre ei s-au retras în junglă cu animalele lor de companie. Cel mai solid i-a sâsâit ceva Kalindrei înainte de a pleca. Am bănuit că avea să pândească din apropiere, pentru orice eventualitate.

— Ce-a zis? am întrebat-o.

— A zis: „Ai grijă. Pare neajutorat, dar maimuța se mișcă rapid atunci când vrea". Cred că Szzarus te place.

— Toată lumea mă place. întreabă-1 pe Relos Var!

Mi-am frecat brațele cu palmele și am privit în jur.

— Sunt ostatic aici?

Kalindra și-a înclinat capul și s-a uitat fix la mine.

— Ești pe o insulă tropicală, la peste I 500 de kilometri de primul sat. Cât de priceput ești la înot?

* Trebuie să recunosc că și eu am crezut că e un dans în pielea goală. Acum înțeleg de ce preotul Thaenei a ieșit ca o furtună din încăpere când l-a văzut interpretat la Festivalul Iernii, cu doi ani înainte. Cineva ar trebui să informeze și Breasla Petrecăreților.

— Deci sunt ostatic.

Kalindra a dat din umeri.

— Dacă vrei tu... Nu pot schimba geografia doar ca să te fac să te simți mai bine. Nici eu nu pot să plec cu ușurință. Uneori, lucrurile care ne protejează sunt aceleași lucruri care ne limitează libertatea.

— Nu-mi place.

— Ei... asta schimbă tot.

Kalindra și-a dat ochii peste cap.

— Stai... De fapt, nu. Nu schimbă nimic.

— Ar trebui să nu mă mai plâng?

— Tu ai zis-o.

Am văzut veselie în ochii ei și recunosc că mi-a fost greu să continui să pretind că sunt indignat.

— Hai să ne plimbăm! Avem timp pentru explicații înainte să se întoarcă Teraeth din morți.

26: REÎNTÂLNIRE NEFERICITA

(Povestea lui Talon)

CINEVA BUBUIA ÎN UȘĂ.

— La naiba, cu toate! Cară-te! urlă Ola.

— Ola! Ola! Vino repede!

Vocea Moreei răsună limpede și tare de cealaltă parte.

— Pe toți demonii!

Ola se dădu jos din pat și aruncă pe ea un halat, ignorând protestele femeii din a cărei îmbrățișare se desprinsese. Merse cu pași mari și apăsați până la ușă, ca să o deschidă.

— Ce e, fato? Sper să fie ceva important...

Morea stătea pe hol, aproape dezbrăcată. Pe față îi curgeau șiroaie de lacrimi.

— Ei... el... oh, zeiță scumpă... el...

— Potolește-te, copilă! Potolește-te! Ce s-a întâmplat?

— Kihrin!

Morea arătă spre apartamentul Olei cu degete tremurânde.

— A plecat.

— Kihrin? Unde s-a dus băiatul ăsta? întrebă Ola, încruntându-se nedumerită.

— Pe toate iadurile blestemate! Generalul. Dacă...

Fără un alt cuvânt, Ola apucă brațul Moreei și, pe jumătate împingând-o, pe jumătate trăgând de ea, o târî înapoi spre apartament.

Ola intră ca o furtună și se opri când văzu lumânările, mobila răsturnată și o masă cleioasă, umedă și sângeroasă, ce fusese pe vremuri o persoană. Sângele acoperea peretele din spate și perdeaua din mărgele de jad. Cineva fusese ucis aici, de curând, iar asasinul făcuse o treabă de mântuială. I se întoarse stomacul pe dos. Nu era Kihrin. Dar atunci, cine?

— Morea, ce s-a întâmplat?

Se întoarse și primi în falcă un pumn care o azvârli, lipind-o de o servantă.

Morea își cercetă încheieturile degetelor.

— Târziu din nou. Mereu întârzii, Ola. Nu am reușit niciodată să te iert pentru asta. Și să nu crezi că n-am încercat!

— Morea?

Ola își șterse sângele de pe față și se holbă trăsnită la dansatoare.

— Nu prea.

Forma Moreei pluti prin fața ochilor Olei până când se transformă într-o femeie frumoasă, cu pielea aurie ca mierea și cu păr lung, castaniu, frumos.

— Lily?

Ola clătină din cap.

— Lyrilyn? Nu se poate! Te-am văzut...

— Murind? întrebă Talon zâmbind. A, am murit, corect! Și totuși... iată-mă aici! Să-ți explic. Sau și mai bine, să-ți arăt.

Ola încercă să fugă, dar Talon o prinse după câteva secunde. O trânti de un perete, apucând-o cu mâinile. Deși atacatoarea era mai scundă decât Ola și părea mai puțin forțoasă, matroana nu izbuti să se elibereze. Talon își lipi gura de cea a Olei... Un

sărut oribil, care absorbi toată puterea din corpul matroanei.

Ola își privi atacatoarea și tresări. Chipul care o săruta se schimbă. Nu mai era fața de floare în formă de inimă a lui Lyrilyn, ci o zheriaso cu pielea neagră, sălbatică și neîmblânzită. Era chiar fața fi; fața pe care Ola o purtase cu douăzeci de ani în urmă, înainte ca vârsta și viața ușuratică să-i fure farmecele. Era chipul pe care, într-un colț al minții, încă și-1 amintea ori de câte ori își privea reflexia în oglindă sau vorbea despre „vremuri bune trecute”.

Ola încercă să se elibereze, dar mâinile care o țineau pe loc erau dure precum fierul. încercă să țipe, dar sărutul monstrului era ca o pecete din metal care o zdrobea.

Un torent imens și iute de amintiri, de gânduri, de sentimente și păcate o copleși și o lăsă pe Ola aproape sufocată. Simți o senzație îngrozitoare de

pângărite și de rușine, de parcă toate secretele din suflet îi fuseseră smulse din cele mai întunecate colțuri ale minții și aruncate afară, pe trotuar. Simți cum monstrul care îi purta fața îi sapă adânc în creier.

Apoi senzația se opri. Talon o eliberă pe Ola, o ridică în aer și o azvârli ca pe o cârpă. Aterizâ pe o pernă umflată, așezată pe un covoraș. Ola gemu și se chinui să se târască mai departe, dar mâinile puternice o înșfacară de păr și o răsturnară pe spate. Silueta ce stătea deasupra ei îi aparținea din nou lui Lyrilyn.

Atacatoarea îi zâmbi.

— Vezi?

— Ești o imitatoare? șopti Ola.

Auzise de ei, zvonuri întunecate, spuse în vizuinile și mai întunecate ale fărădelegilor. Creaturi care își însușeau formele celor iubiți ca să-și hărțu- iască victimele. Demoni ai cărnii care își vindeau serviciile celor ce ofereau mai mulți bani ca iscoade și asasini.

Talon îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Noi nu ne spunem așa, dar hai, fie!

— Așa ceva e imposibil. Lyrilyn aparținea rasei umane...

— Adevărat, iubito. Pe vremuri. Dar tu AI ÎNTÂRZIAT! se

răsti Talon.

Se lăsă peste Ola, pe vine, o apucă de păr și o ridică violent în capul oaselor. O trase peste unul dintre scaunele din cameră și o sili să stea pe el.

— Acum sunt ceea ce m-a făcut Piatra Cătușelor, iar tu ai ajutat la crearea mea. Dar ai dreptate. E imposibil. E doar un coșmar terifiant, în care Lyrilyn apare ca să-ți amintească de păcatele din trecut. Știi și tu... De momentele alea în care n-ai făcut nimic. In care ai stat pur și simplu și ai privit cum monstrul acela ți-a ucis-o pe prețioasa ta Lyrilyn.

Spaima o sufocă pe Ola. Ce se întâmpla acum era mai rău decât un coșmar, mai rău decât orice și-ar fi putut imagina.

— Te rog! îmi pare rău! îmi pare *atât* de rău!

— Te iert, spuse Talon.

Ola clipi des.

— Serios?

— Mda. Din fericire, de vreme ce purtam Piatra Cătușelor... Ce mai noroc, nu? Taja mă iubește, nu? Așa că, atunci când m-a ucis imitatorul, am schimbat trupul cu al ucigașului meu, iar asta mă face...

Talon își lipi mâna de piept.

— Imitatorul însuși. Recunosc, mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc. Imitatorii sunt dezgustători. Habar n-ai.

204

NĂPASTA REGILOR

Frica din ochii Olei deveni teroare.

— Ce-aș putea face? șopti ea. Totul s-a întâmplat atât de repede! N-am știut...

Ola țipă când Talon o lovi direct în față de mai multe ori.

Expresia de pe chipul monstrului era netulburată, calmă chiar, când îi arătă Olei petele de sânge de pe încheieturile degetelor. își șterse mâna de fața matroanei. Apoi, ținând-o bine pe femeia mai slabă ca să nu se poată mișca, Talon îi linse sângele de pe piele. Ola încercă să clatine din cap, să se zvârcolească, dar nu izbuti să se miște deloc.

Talon continuă să discute lejer cu ea:

— Știai, Ola. întotdeauna ai știut, dar întotdeauna ai fost prea ocupată să te protejezi pe tine ca să mai protejezi și pe

altcineva, mai ales pe mine, îți amintești ce ne promiteam noaptea târziu, în paturile noastre? Iubire adevărată pentru totdeauna? Totuși, când ai avut mijloacele să-ți cumperi libertatea, te-ai gândit măcar la mine? Nu. M-ai lăsat să putrezesc.

Ola clătină din cap.

— Therin nu era stăpânul tău, altminteri poate aș fi avut o șansă. Pedron a facut-o, degeneratul de Pedron. Ar fi fost imposibil să te eliberez de la el.

Expresia lui Talon se schimbă, părând că înțelege.

— Asta îți spui în sinea ta ca să poți dormi noaptea, iubito? Ce naivă am fost! Nu doar o dată am avut încredere în tine, ci de *două* ori. Te-am iubit. Și unde ai fost când am avut nevoie de tine?

Ola își umezi buzele, nervoasă.

— Eu n-am...

— Sunt foarte dezamăgită de tine, rățușco. Foarte dezamăgită.

Ola scânci.

— Ești nebună.

Talon o privi pe femeia mai bătrână de parcă tocmai rostise ceva profund.

— Știi, iubito, m-am întrebat și eu asta adesea. Oare m-am țăcănit? Tot ce se poate; e posibil ca experiența aia să mă fi făcut s-o iau razna.

Talon zâmbi și ridică din umeri ca și cum acceptase întrebarea și incapacitatea ei de a răspunde la ea.

— Firește, când absorbi brusc 5 372 de vieți distincte în câteva minute, e greu să rămâi întreg la minte, spuse ea surâzând în continuare.

Talon zâmbi.

— Tu..., începu Ola din nou. Atât de mulți oameni ai omorât?

— Eu? întrebă Talon râzând. Nu, bineînțeles că nu. Eu nu mă pot lăuda decât cu 738. Ba nu, 741. A, am uitat complet de prada din noaptea asta!

Talon făcu mici mișcări circulare în aer, de parcă ar fi

adăugat numere pe o tablă.

— Imitatorul care m-a omorât pe mine, pe de altă parte... ei bine, era foarte bătrân.

Talon se întoarse din nou spre Ola și se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

— Știi că eram o vante? o întrebă ea, mângâindu-i coapsa. Adică nu eu personal. Eu m-am născut în Cartierul de Aramă. Corpul ăsta a început viața ca vante. Nu mi-aș fi închipuit. întotdeauna am presupus că imitatorii sunt un fel de demoni, dar se pare ca sunt doar un alt fel de vante. Crezi că Miya ar râde de gluma asta?

— Te rog! șopti Ola. Kihrin, unde e? Ce i-ai făcut?

— E în siguranță. Cei mai buni tămăduitori din imperiu se ocupă de el.

— Ah, nu! Nu ei!

— Ah, ba da! *Ei.* Totul e aranjat. Are grijă Darzin de el.

Talon izbucni în râs când văzu expresia Olei.

— Acum lucrez pentru Darzin. Nu e amuzant?

Talon își cuprinse fața cu palmele și șopti afectată:

— Habar n-are că eu sunt Lyrilyn, de fapt.

Ola încercă să-i explice, să o facă să înțeleagă logic. Lyrilyn... după atâția ani.

— *Te rog!* Tatăl lui...

— A, nu te îngrijora! Kihrin va fi bine. Surdyeh și dansatoarea aia a ta nouă? Nu prea.

— Of, zeiță scumpă...

Talon încuviință din cap și o lovi ușurel, cu afecțiune, peste obraz.

— Da, exact. Asta obișnuiam și eu să zic. Că zeița nu-mi dădea mai mult decât puteam duce, rosti Talon, înclinându-și capul cu un aer meditativ. Firește, asta înseamnă că sunt cu adevărat sănătoasă la cap. Nu? Bună, rea, nebună, sănătoasă, nu mai contează. O să-ți împărtășesc un secret important, Ola. De dragul vremurilor trecute, adăugă Talon, facându-i cu ochiul.

— Da? întrebă Ola șovăitor.

Știa să recunoască o capcană.

Talon se dădu mai aproape. Se aplecă până când gura i se lipi de urechea Olei și șopti:

— Toți aveți gust de miel.

Ola închise ochii, cutremurându-se.

Talon se dădu în spate, izbucnind în hohote de râs.

— Nicio clipă n-am intenționat să te rănesc, Lily. Trebuie să mă crezi.

Să încerce să discute rațional cu Lyrilyn era singura ei șansă. Dacă ar putea s-o convingă pe Lily să-i dea drumul...

Talon încuviință din cap împăciuitoare.

— Oricât de mult am visat la momentul în care aveam să te strâng de gât până te las fără suflu, frumusețea mea neagră și iubită, văd că e adevărat. N-ai vrut să mă rănești. Totuși, m-ai rănit. Iar asta nu-i nimic în comparație cu ce urma să-i faci băiețelului aceluia.

Ola simți cum i se urcă stomacul în gât.

— Nu! se împotrivi ea. Nu e adevărat. L-am crescut ca pe propriul copil.

Talon o privi pe sub sprâncene. în aceeași clipă, Ola se repezi pe lângă imitatoare ca să ajungă la ușă. Talon o înșfacă de gât și o ridică în aer. Matroana scoase niște sunete înăbușite, în încercarea de a trage aer în piept. In cele din urmă, monstrul îi dădu drumul. Ola se prăbuși pe podea suspinând amarnic.

— Ola, Ola, Ola...

Talon se învârti în jurul ei, apoi așeză un picior pe spatele victimei sale ca să o lipească de podea.

— Nu minți pe cineva care îți poate citi gândurile, iubito. Știi de ce nu te-am căutat după aceea?

— Nu, suspină Ola, abia reușind să se facă auzită printre hohotele de plâns.

Talon se aplecă și răspuns:

— Nu te-am căutat pentru că știam că nu o să fii atât de proastă, încât să rămâi în capitală. Ai avut o singură treabă de făcut. *Una.* Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că o să-1 LAȘI pe Kihrin în *haznaua* aia.

Talon sublinie ultima propoziție, lovind-o furioasă pe Ola în coaste cu piciorul.

Ola se ținu de burtă, gâfâind când își aduse genunchii la piept. Printre suspine, reuși totuși să găsească destulă putere ca să se salte în capul oaselor.

— Dacă poți citi gândurile, atunci știi că nu mint. Cum să rămână Kihrin în siguranță dacă s-ar fi întors la familia mamei lui? Cu un unchi care încercase să-i ucidă mama și care, pe toți demonii, sigur i-ar fi făcut și lui felul? Surdyeh mi-a zis că piatra nu va lăsa pe nimeni să-1 găsească. Era în siguranță acolo. Mai în siguranță decât oriunde altundeva.

— Surdyeh? Ca să vezi, tocmai Surdyeh a zis asta.

Talon aruncă o privire în spate, spre dormitor.

— Nu cred că am avut plăcerea înainte să-1 omor. Și l-ai cunoscut pe Surdyeh acolo, în Cercul Inferior?

Ola închise ochii când mâhnirea amenință să o copleșească. Felul neutru în care Lyrilyn vorbea de moartea lui îi alungă și ultimele dubii. Talon îl omorâse. Surdyeh era mort.

— Da, el... el lucra pentru mine.

Talon se încruntă ușor.

— Și aveai încredere în el? Aveai destulă încredere în el, cât să-i spui de Piatra Cătușelor? De când ai devenit atât de *proastă?*

Cuvintele lui Talon o loviră ca o palmă peste față, amintindu-i Olei de propria paranoia dusă la extrem.

— El...

Ola își înăbuși un suspin și pe chipul ei se așternu un sentiment nou: confuzie. Oare de ce se încrezuse în Surdyeh? Acum i se părea ridicol. Se încruntă. Se încruntă concentrată, încercând să-și aducă aminte când și unde îl întâlnise pe bărbat.

— Eram prieteni. Nu m-ar fi trădat niciodată...

Aproape că se bâlbâi și din nou încremeni, uluită. Nu ar fi trădat-o niciodată? Când crezuse ea că există o persoană care să nu trădeze?

— Aha! făcu Talon. Știu că nu erați amanți. Și n-ai fi putut să-1 cunoști de mult timp. De când aveai clubul, poate. Și totuși, ai avut încredere în el. Nu ți se pare ciudat? Tu, care n-ai avut niciodată încredere în nimeni.

Ola înghiți în sec, întorcându-se pe jumătate. își frecă buza de sus. Cum se cunoscuseră?

— Mi s-a părut logic să-l țin pe Kihrin aici; ar fi fost ultimul loc în care să-l caute cineva... îmi venea atât de ușor să vorbesc cu Surdyeh...

— Avea dreptate, dar ideea că ai avut încredere în el... Foarte interesant, nu crezi?

Talon rânji și prinse bărbia Olei între degete.

— Obrăjori frumoși, nu vezi? Cineva te-a vrăjit!

Ola simți cum îi îngheață sângele în vene. O privi pe Talon cu ochii holbați.

— N-am știut...

— A, înțeleg, iubito.

208

NĂPASTA REGILOR

Talon o îmbrățișa pe Ola și o ajută pe femeia care tremura din toate încheieturile să se ridice în picioare, ținând-o între mâini ca într-o menghină ca să o împiedice să fugă ori să se prăbușească.

— Știu. Te simți violată. Folosită. Crede-mă, știu *exact* cum te simți. Dar ar trebui să fii recunoscătoare. Serios, ar trebui să aprinzi o lumânare în amintirea lui Surdyeh de câte ori ai ocazia: datorită acelor farmece, încă nu te voi omorî. Nu-i drăguț din partea mea?

Buzele Olei tremurară.

— N-am știut că e vrăjitor.

Talon o mângâie pe Ola pe cap, și matroana simți cum i se încrețește pielea când își dădu seama că Talon o ține strâns în brațe.

— Dulceață, oricum n-aveai cum să-ți dai seama. Iar oamenii orbi sunt motivați să învețe să vadă dincolo de Primul Văl. Nu e interesant? Că Surdyeh s-a asigurat că nu pleci nicăieri? Dar de ce? Ce urmărea? Și cine îi ținea lesa? Mor de curiozitate să aflu cine.

— Gendal.

Numele îi veni pe buze înainte să-și dea seama că-l rostise cu glas tare.

— L-am cunoscut în aceeași noapte când l-am întâlnit pe Gendal.

Ola se cutremură.

Talon făcu ochii mari.

— Bătrânul împărat? *Acel* Gendal? Nu de alta, dar ca să nu existe dubii...

— Da, acel împărat. Insă Lily, asta a fost cu mulți ani înainte să fugi cu bebelușul.

Șocul o lipi pe Ola de spătar și, de data asta, Talon nu încercă s-o oprească.

— Dacă totul a fost o cacealma, cum de-a știut împăratul toate astea cu mult înainte?

— Habar n-am, dar intenționez să aflu. Băiatul nu știe, nu? Nu i-ai povestit niciodată nimic despre prețioasa lui familie.

Ola dădu din cap.

Talon ridică din umeri.

— E greșeala lui că a avut încredere în tine, rosti Talon privindu-și unghiile. încrederea e pentru cei slabi. In fine, n-o să-l mai vezi pe Kihrin, ai priceput?

Ola nu avea nicio problemă să înțeleagă. Nici măcar nu se împotrivea. Dacă Talon o ducea înapoi, în Palatul Albastru, soarta ei cea mai probabilă

era o vizită extinsă, alături de unul dintre cei mai buni torționari ai lor, înainte să i se permită luxul morții.

— Da...

— Da... Ce? întrebă Talon.

Ola văzu cum mâinile celeilalte femei se schimbă în niște gheare și se cutremură îngrozită. O privi pe imitatoarea care, pe vremuri, fusese iubirea ei cea mai scumpă, femeia cu care visase sa fugă în libertate. Niciunul dintre visurile ei nu se terminase atât de prost.

— Da... stăpână, suspină Ola, copleșită de rușine.

— Ești o cățelușă foarte ascultătoare.

Talon o săltă pe Ola de pe scaun.

— Și nu uita, scârbă ce ești: dacă nu faci exact ce spun, nu mă mai deranjez să te lovesc până leșini. O să te mănânc de vie.

27: SORA KALINDRA

(Povestea lui Kihrin)

ȘTIU CĂ CEREMONIILE POT FI PUȚIN TEATRALE, DAR SUNTEM UN GRUP de oameni cumsecade odată ce ne cunoști.

j Kalindra culesese o floare de prin părțile locului și acum o rupea în bucățele mici cu unghiile în timp ce mergeam.

— Puțin teatrale? Asta numești tu un sacrificiu uman închinat Zeiței Morții? Nu sinistru? Nu înspăimântător? Doar... puțin teatral?

— Teraeth nu e om.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Chestie de interpretare.

Nu mă interesa încotro ne îndreptam. Undeva în junglă.

Kalindra mi-a zâmbit și și-a ferit privirea.

— Probabil că ai întrebări.

— O mie, cel puțin. Nu știu însă dacă ești în stare să răspunzi la ele.

Fata a aruncat floarea pe care o distrusese pe marginea cărării.

— Pune-mă la încercare!

Am început să număr întrebările pe degete:

— Unde suntem? Cine are gaeșul meu? Oare Thaena chiar rătăcește pe insulă în carne și oase sau încă trebuie să-mi faci griji că Relos Var o să apară în orice clipă ca să mă viziteze? Care-i treaba cu oamenii-șerpi? Ce se va întâmpla cu restul echipajului de pe *Nenorocirea?* Khaemezra e și ea un dragon? Și, dacă da, atunci Teraeth ce e?

Kalindra și-a dres glasul.

— Când ai zis că ai o mie de întrebări, nu mi-a trecut prin cap

că vorbești serios.

— Asta? Asta e doar încălzirea. Așteaptă până mă pornesc cu adevărat!

Fata a râs și a continuat să meargă.

— Nu știu cine are gaeșul tău, pesemne Mama. Ar trebui s-o întrebi pe ea. „Aici” este insula Ynisthanei, adăpostul personal al puterii Thaenei, ceea ce înseamnă că Relos Var nu va apărea aici dacă ține la sănătatea lui. Oamenii-șerpi se numesc thriss și trăiesc aici de secole. Am ratat ceva?

— Echipajul *Nenorocirii,* i-am amintit. Și „Mama”, dacă e dragon sau nu.

Kalindra a păstrat tăcerea o vreme, țuguindu-și buzele și privind pierdută negura.

— Echipajului i se va oferi șansa să ni se alăture sau se pot întoarce în Zherias când sosește următoarea navă. Nu vor fi răniți. Singurele sacrificii practicate de noi sunt voluntare. Khaemezra nu e dragon. Dar nu e magia minunată? Este cea mai puternică vrăjitoare pe care o cunosc. Suficient de puternică pentru a se transforma într-un dragon. Asta înseamnă că Teraeth e exact ceea ce crezi tu că e: nesuferit de drăguț, a adăugat Kalindra rânjind.

Mi-a făcut cu ochiul și și-a văzut de drum. Cărarea micuță devenise acum o alee șerpuitoare, bătătorită bine.

Am lăsat ultima propoziție să alunece fără să comentez, dar mi-am dat totuși ochii peste cap, după care am alergat să o prind din urmă. Nu credeam că Teraeth e drăguț. Nesuferit? Da. Drăguț? Nu.

Nici pomeneală.

— Să ne întoarcem la partea în care ai vorbit despre adăpostul personal al Thaenei! Dacă rămân, o să dau nas în nas cu Zeița Morții însăși? Cum vine treaba asta? Și cum ar fi

politicos, să-mi feresc privirea? Oare se așteaptă să-i fac o plecăciune dacă dau peste ea pe una dintre cărări?

Kalindra s-a oprit și s-a holbat la mine, întrebându-se probabil dacă sunt greu de înțeles sau, pur și simplu, mă port ca un necioplit, după care a continuat să meargă.

— Hei, ai zis că o să-mi răspunzi la întrebări!

Am alergat iarăși după ea.

— Nu te opri doar pentru că întrebările mele sunt idioate!

Fata a împins într-o parte frunzele late ale unei plante și, dincolo de ea, am zărit un luminiș mic. Mirosul de cenușă și de sulf, precum și o aromă grea, de mosc, pluteau în aer. Izul provenea de la o serie de băltoace aburinde ce

bolboroseau intens. Bălțile săpaseră adânc în stânca neagră și se înșiruiau în mai multe ovale mari. Am bănuit că fuseseră mărite și adâncite de mâna omului.

Kalindra s-a apropiat de marginea uneia dintre ele și m-a așteptat.

— Care e secretul ei?

Fata a ridicat o sprânceană.

— Baia? E pentru spălat.

— Nu, m-am referit la partea în care zeița se plimbă pe-aici, pe insulă, la vedere. Ideea că un zeu are un spațiu sacru în care se poate manifesta...

Am scuturat din cap.

— N-am auzit niciodată așa ceva, și sunt fiul unui menestrel. Să știu asemenea povești e treaba mea.

— Ori poate pur și simplu nu știi nimic. încearcă să nu fii șocat de idee!

Kalindra a ridicat un băț și a desenat trei linii pe pământ.

— Lumea e împărțită în trei stări: viață, magie și moarte.

— Și le separă două Văluri. Asta știu.

Fata și-a plecat capul și mi-a aprobat spusele.

— Cei mai mulți oameni cred că viața se găsește aici, a zis ea arătând spre prima linie, în timp ce moartea, aici, a continuat, arătând a treia linie. Zona din mijloc, tărâmul magiei, este, prin urmare, căminul zeilor, corect?

Am privit-o pe sub gene.

— E o întrebare-capcană?

— Intr-un fel, da. Fiindcă e o prostie. E greșit. Da, zeii pot vedea în toate tărâmurile în același timp, doar e unul dintre lucrurile care îi face zei, dar divinitățile au totuși trupuri fizice. Acele trupuri fizice există în ținutul celor vii. Avataruri care umblă, vorbesc și fac toate lucrurile pe care le fac ființele umane. Cei mai mulți oameni nu vor întâlni niciodată avatarul unui zeu, sau, dacă îl întâlnesc, nu vor ști că e zeu*.

Kalindra a arătat din nou spre prima linie, pe care a și îngroșat-o.

— înainte să fie însușită de Thaena, insula era adăpostul regelui-zeu Ynis, care a iubit șerpii și reptilele atât de mult, încât și-a transformat credincioșii în thrissi. Ynis credea că e în siguranță aici, că nimeni nu-1 poate atinge și nici nu se poate băga în treburile lui.

Kalindra a rupt bățul și a aruncat într-o parte bucățile, ștergând cu piciorul praful pentru a nu lăsa semnele create.

* Am întâlnit-o pe vrăjitoarea-zeiță Suless în timp ce vizitam Duke Kaen în Yor. E o femeie îngrozitor de neplăcută. De asemenea, să nu mâncați niciodată nimic din ce gătește ea! Credeți-mă pe cuvânt!

— Acesta e pericolul unui adăpost și motivul pentru care zeii deștepți nu pomenesc de locurile unde se află adăposturile lor. Un avatar al unui zeu se poate manifesta în propriul adăpost, dar tocmai această putere îl face vulnerabil. Singurul mod de a omorî un zeu este să-i ucizi avatarul. Ynis a murit când împăratul Simillion a venit însoțit de sabia Urthaenriel*. Thaena e diferită totuși.

Kalindra a întins mâinile spre junglă.

— E întotdeauna aici, dar n-o vei întâlni niciodată, cu excepția situației în care te hotărăști să te alături ordinului nostru și să dansezi Maevanosul tu însuți.

Am privit-o pe sub gene până am înțeles totul. Am tras cu putere aer în piept.

— Fiindcă ea este exact pe dos, nu? Trupul ei, avatarul ei, nu se află deloc pe tărâmul celor vii, nu? Ea trăiește în al treilea

tărâm, în Viața de Apoi.

Am clipit de câteva ori.

— Poate muri?

— Nu.

Kalindra mi-a răspuns fără ezitare sau dubii. Era o credincioasă, deși asta nu însemna că se înșală. Mi-a văzut expresia de pe față și a adăugat:

— Dar nu-ți face griji. Dacă Relos Var ar încerca vreo șmecherie aici, Thaena ar apărea personal să se ocupe de el. Doar pentru că locuiește în mod normal în Tărâmul Păcii nu înseamnă că nu se poate manifesta aici.

M-a trecut un fior pe șira spinării.

— Așadar, dacă Thaena e singurul lucru care mă protejează împotriva lui Relos Var... nu prea pot pleca, nu?

Am simțit că mi se face rău. Cuvintele încurajatoare ale Thaenei că aș putea pleca dacă aș vrea mi s-au părut că au gust de cenușă.

Kalindra m-a privit compătimitor.

— Sunt sigură că Relos Var va uita de tine la un moment dat.

— Nici măcar nu știu ce legătură au toate astea cu mine.

Kalindra m-a privit fix cu ochii ei căprui.

* Urthaenriel, altfel cunoscută și ca Năpasta Regilor, Umbritoarea, Sabia împăratului, Ucigașa de Zei, Arzătoarea Hărților, Saetya, Tyasaeth, Vishabas, Inima Războiului, Umbra Soarelui, Secerătoarea, Zinkarox. Acestea sunt toate numele date de un grup sau altul săbiei împăratului din Quur, unul dintre cele mai importante artefacte ale lumii. La școală, te învață că sabia a fost meșterită de Grizzst Nebunul pentru împăratul Simillion, la cererea lui Khored Distrugătorul, dar, ca să fiu sincer, sunt sceptic.

— Există o profeție.

S-a oprit când am început să râd.

— Nu, serios, nu mai râde!

Am continuat să hohotesc.

Fata a părut că se enervează, dar a așteptat să mă potolesc.

— O profeție? Corect. Khaemezra a zis... Am crezut că se prostea. Glumești, nu? Mă aflu aici din cauza unei profeții? Iar paranoia lui Caerowan Devoran? De-aia mă voia Relos Var?

Fiindcă nu știu ce sihastru smintit a declarat că voi salva lumea sau ceva de genul ăsta?

Zâmbetul ei a devenit o schimonoseală crudă.

— Nu e genul acela de profeție.

Kalindra și-a desfăcut teaca și și-a așezat sabia, lanțul și cuțitele într-o grămăjoară ordonată, lângă un teanc de cârpe albe împăturite — niște prosoape, după cum arătau. Aparent, Frăția Neagră chiar folosea locul ca baie publică.

— Atunci, despre ce fel de profeție vorbim?

Fata își desfăcea panglicile corsajului.

— Izvoarele minerale de aici sunt bune pentru durerile de mușchi și pentru vindecarea rănilor. Rănile tale se vindecă frumos, dar nu ți-ar strica o baie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Am privit-o fix când și-a aruncat corsajul într-o parte. Nu a făcut niciun efort să se ferească de privirea mea când s-a dezbrăcat. Nu părea să existe vreo separare între zonele de îmbăiere pentru bărbați și pentru femei.

Furia mi-a sporit.-încerca să-mi distragă atenția dintr-un motiv sau altul.

— îmi pare rău! Ai întrebat ceva?

Fusta despicată a urmat corsajului, apoi lenjeria și cămașa ca o plasă. Avea corpul zvelt și musculos. Când s-a aplecat să-și scoată cizmele, am zărit pe spatele ei o cicatrice veche, semnul sclavului neascultător. Ochii mei i-au urmărit urmele greutăților: cicatricele din jurul încheieturilor de la mâini și glezne, semnul de pe spatele coapsei. Răni vechi, cicatrice decolorate. Dacă fusese sclava cuiva, asta se întâmplase de mult.

— Uit.

M-am holbat la ea. Nu era frumoasă. Avea fața prea lungă și nasul prea coroiat. Nu era destul de moale și de proaspătă, după standardele quuros, dar Kalindra era dură, fioroasă și sălbatică. Avea frumusețea ei aparte.

M-a surprins uitându-mă fix la ea și a scos un chicotit blând din gât.

— Nu există băi publice acolo de unde vii tu? Trebuie să fi văzut o femeie goală înainte.

— Nu ca tine.

Kalindra a dat să-mi răspundă, pesemne vreo replică isteață și tăioasă, dar s-a oprit când m-a privit. Ne-am uitat unul la altul prea mult timp. Știți cum stă treaba, nu? Când te uiți la cineva, fie că situația e potrivită, fie că nu, dar ochii se întâlnesc și toate învelișurile protectoare, toate zidurile pe care le ridicăm ca să-i ținem pe ceilalți la distanță se prăbușesc brusc. Te uiți prea mult și simți un frison neașteptat când îți dai seama cât de mult îl dorești pe celălalt și că sentimentul e reciproc. Kalindra a făcut un pas spre mine și și-a ridicat mâna spre obrazul meu.

Știam ce avea să urmeze. Voiam ce urma să vină, dar prin minte îmi treceau razant zeci de imagini urâte. „Darul” lui Xaltorath.

M-am răsucit pe călcâie.

O doream. Chiar o doream, dar nu aveam deloc încredere în mine.

Mâinile mi-au tremurat când mi-am tras în jos pantalonii, aruncându-i cu piciorul într-o parte. M-am cufundat în apă ca un iepure care se ascunde de lup, fără să-mi pese de fierbințeala ei sau de faptul că îmi poate provoca dureri.

Poate că voiam să mă doară.

— Știi ce îmi place cel mai mult la viața mea pe Ynisthana?

Apa a plescăit când Kalindra a intrat în ea.

Mi s-a părut că e mai departe decât mă așteptam. Am deschis ochii. Fata se băgase într-o altă băltoacă, diferită de a mea. Spre deosebire de mine, avusese grijă să ia prosoape, săpun și bureți.

— Ce anume? am întrebat.

— Ai voie să spui nu.

Dacă vorbele ei ar fi fost pumnale, mi-ar fi lăsat niște tăieturi adânci. Am simțit cum mă eliberez de o povară despre care nici nu știam că mă apasă, un val de dezorientare. Cât de puternică era ideea aceea?

Mă aflam intr-un loc in care puteam spune nu.

Am dat ușurel afară aerul din piept și am apucat marginea de piatră a bazinului natural, de parcă m-aș fi înecat dacă nu mă sprijineam. M-am împins în sus suficient de mult ca să-mi așez

brațele pe stânca neagră și mi-am împreunat mâinile sub bărbie. M-am gândit la modalitățile prin care aș fi

putut dovedi că vorbele Kalindrei nu sunt decât niște minciuni: în definitiv, Khaemezra încă avea gaeșul meu. M-am gândit și la părerea Tajei cu privire la libertatea inerentă a gaeșului. Puteam spune nu. Chiar și unei porunci primite prin gaeș i-aș fi putut spune nu.

Am întins mâna spre Kalindra în timp ce se apleca după un prosop.

— Nu vreau să spun nu, am mărturisit. Pur și simplu nu știu cum să zic da.

Fata mi-a dăruit un zâmbet orbitor și m-a strâns de mână.

— Atunci, alege prima variantă deocamdată, până când îți vei da seama cum să o folosești pe a doua. Iar când se va întâmpla...

Kalindra mi-a sărutat vârfurile degetelor încet și dulce, ca și cum mâna mea era fragilă și prețioasă.

— .. .vino și găsește-mă!

M-am cutremurat din nou, dar, de data asta, de plăcere. Ceva din mișcările ei delicate, blânde, a sfidat amintirile murdare create de Xaltorath.

Kalindra mi-a pus un burete în mână.

— Acum, spală-te, Maimuță! O să întârziem la petrecere.

28: CEI MAI PRICEPUTI TĂMĂDUITORI

(Povestea lui Talon)

Niște greutăți cumplite îi împiedicau pleoapele să se ridice și cineva stătea pe pieptul lui. Kihrin încercă să respire, dar efortul se dovedi supraomenesc. Era țintuit la pământ. Nu se putea mișca.

Nu putea...

Kihrin trase aer cu lăcomie în piept când deschise ochii. Stătea culcat pe spate, între așternuturi moi și fine, cu o pernă sub cap. Privirea i se lipi de un baldachin din mătase albastră, filigranat și sclipind sub lumina soarelui de dimineață. Aerul mirosea dulce, a iasomie și a liliac.

Greutatea de pe pieptul lui nu era un bărbat, o femeie sau un bivol-de-apă. Era țintuit cu ajutorul unui cearșaf de mătase.

Kihrin se săltă în capul oaselor. Se simțea atât de slăbit, încât își aminti de copilărie, când suferise de febră roșie, și boala îl secătuise așa de tare, că orice mișcare era o victorie. Un bandaj mare și alb îi înconjura toracele. întinse mâna și simți suprafața fină a pietrei de la gât. încă o avea.

— O, s-a trezit! Maestre Lorgrin, s-a trezit! anunță o femeie.

O tânără apăru în spatele draperiilor de mătase ale patului cu baldachin. Purta un veșmânt albastru care semăna mai degrabă cu o cămașă de noapte indecentă, nelăsând prea mult loc imaginației.

— Eu...

Limba i se lipi de cerul gurii. Ii era sete și foame, dar, în același timp, îl chinuia și greața.

O altă voce. A unui bărbat.

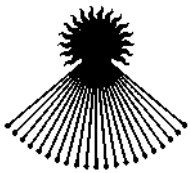

— Ține-1! Trebuie să bea asta.

Kihrin își ridică privirea și zări un bătrân îmbrăcat în nuanțele albastre ale unui tămăduitor. Nu găsi puterea să-1 respingă pe bărbat când îi lipi de buze un pocal.

— Haide, copile! Trebuie să bei, îl îndemnă bătrânul. Știu că ți-e sete. Iți promit că o să-ți placă! Ai încredere în mine!

Nu era nici apă, nici vreo tărie cunoscută de Kihrin, dar avea un gust delicios și, după prima gură, o bău recunoscător. Când termină, femeia îl lăsă înapoi pe perne.

Kihrin adormi.

Mai târziu, în timpul câtorva scurte momente când își recăpătă cunoștința și era suficientă lumină ca să vadă, cercetă împrejurimile. Zăcea într-un pat enorm, cu draperii din mătase albastră, la fel ca aștemuturile. Mătasea era prea scumpă ca să fie folosită pentru altceva decât pentru hainele celor mai avuți nobili. Era o marfa atât de valoroasă în Quur, încât prețuia aproape cât aurul. Să folosești mătase pentru cearșafuri era ca și cum ai presăra praf de aur într-un grajd.

încăperea spațioasă se dovedi mai grandioasă și mai ostentativă decât orice cameră în care călcase Kihrin vreodată. Statuete aurite și vase fine din porțelan pline cu flori albastre, exotice și proaspete, acopereau fiecare locșor gol. Un candelabra din aur cu cristale din safir atârna în mijlocul tavanului. Plăcile de gresie de un albastra-închis acopereau pereții, gravate și ele cu aur. Cu o săptămână în urmă, băiatul s-ar fi bucurat de vizita lui aici sau cel puțin ar fi aranjat să calce încăperea mai târziu, noaptea, ca s-o jefuiască.

Acum, aceasta i se părea înfricoșătoare.

Un singur nobil era obsedat de albastra și interesat de el. In momentele de luciditate, Kihrin se întrebă de ce nu e în lanțuri ori mort, de ce singurele gărzi erau tămăduitorii și sclavele drăguțe, și nu bărbați cu săbii. Nu avea sens și nu găsea nici răspunsuri.

A doua zi, tămăduitorul îl trezi.

— Iți amintești de mine? îl întrebă bătrânul. Sunt maestrul Lorgrin. De ce nu încerci să vezi dacă te poți ridica singur în picioare?

Kihrin se supuse, strâmbându-se din cauza durerii din zona pieptului.

— Am crezut că voi, vracii care luați sânge, sunteți în stare să vindecați rănile cuiva cu o pocnitură din degete. Sau cereți bani pe oră?

— Suficient de întremat pentru sarcasm, din câte văd. E un semn bun.

Bărbatul îi scoase bandajele și își lipi mâna de sânul lui stâng.

— Ai primit o săgeată direct în inimă. Ți-a sfâșiat atriul drept și aorta. A trebuit să folosesc magia pentru ca sângele să curgă în continuare până îți îngrijeam vătămarea.

Tămăduitorul îl privi fix.

— Nu cred că ai vrea să grăbesc o procedură ca asta, fiindcă ai muri de un atac de inimă până să împlinești optsprezece ani.

Kihrin se uită la pielea de deasupra inimii sale. Nici măcar o cicatrice nu mai rămăsese.

— A... atunci ar trebui să-ți mulțumesc, nu?

— Eu doar mi-am făcut treaba, spuse bătrânul cu un soi de tandrețe morocănoasă. Oricât mă calcă pe nervi să recunosc, bărbatul căruia ar trebui să-i mulțumești este Darzin. Pesemne că zeii te iubesc mult, puștiule, căci aș fi pariat pe orice că băiatul nu a fost atent la niciuna dintre lecțiile mele sau la vrăjile de reglare a pulsului. Și totuși, iată-te aici!

— Darzin...

Kihrin tresări.

— Unde mă aflu?

Tămăduitorul zâmbi.

— In palatul lui. Presupun că nu vei *ft* prea surprins dacă îți spun că e în Cartierul Safirului din Cercul Superior, nu?

— De ce... de ce mă aflu aici?

— Poate pentru că tatălui tău i-a plăcut mama ta într-un fel special.

Bătrânul strânse bandajul din nou.

— Inima funcționează din nou aproape normal. Bănuiesc că te vei simți mai bine cât ai clipi, dar te sfătuiesc din suflet să eviți orice activitate obositoare pentru cel puțin încă o săptămână. Odihnește-te cât poți de mult! E o poruncă.

— Nu, am vrut să zic...

Kihrin încercă să tragă aer adânc în piept, simți cum se sufocă și amână momentul.

— De ce mă aflu aici, în camera asta, și nu într-o temniță? Și Frumușel... adică Lordul Moștenitor a mai adus pe cineva să fie vindecat? Un bătrân? O femeie frumoasă cu părul împletit?

— Nu, îmi pare rău, dar, dacă a adus pe altcineva, mie nu mi-a zis... Și sigur i-ar fi adus dacă ar fi fost răniți.

220

NĂPASTA REGILOR

Tămăduitorul îi aruncă o privire curioasă.

— Insă o temniță? De ce, în numele Galavei, ai crede că Darzin D'Mon te-ar arunca într-o temniță, lordul meu?

Kihrin aproape că se înecă.

— Cum mi-ai spus?

Bătrânul îi ceru iertare din priviri.

— A, știu. Nu mă pricep deloc la titluri. Nu le folosesc destul. Therin mă dojenește mereu. Probabil că din cauza asta voi și muri când Darzin va prelua frâiele. Sincer vorbind, când ai supravegheat nașterea atâtor bebeluși D'Mon ca mine, uneori mi-e greu să-mi amintesc că acum sunt toți mari și știu când trebuie să se ducă la baie.

Kihrin își simți inima bubuind în piept.

— Eu nu sunt lord.

— îmi pare rău, puștiule! Nu știu ce ți-a zis Darzin și nici nu e treaba mea. Te așteaptă ca să stea de vorbă cu tine. Sunt sigur că îți va explica totul.

Kihrin își duse genunchii la gură și își înconjură picioarele cu brațele.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Asasinii lui mi-au omorât tatăl.

Bătrânul inspiră adânc și se strâmbă. — Kihrin... Kihrin e numele tău, nu?

Kihrin încuviință din cap.

— îmi pare rău pentru bărbatul care te-a crescut! E limpede că ați fost apropiați și știu că te doare. O să-ți mai spun ceva care o să doară la fel de tare, așa că, dacă nu vrei, atunci zi-mi și o să-mi țin gura, și o să plec.

— îmi poți spune ce vrei. Nu înseamnă și că o să te cred.

— Mi se pare just, recunoscu tămăduitorul. Păi, trebuie să te gândești așa: bărbatul acela poate că te-a crescut, dar nu era tatăl tău. Tatăl tău, cel real, e aici, în viață. Dacă ți s-a povestit că ai fost abandonat sau adoptat, sau mai știu eu ce, că ai fost găsit sub o grămadă de varză, e o minciună sfruntată: ai fost *furat.* Să răpești un bebeluș regal? Asta, Kihrin, este o jignire care îți aduce execuția. Ce-a făcut Darzin poate ți se pare oribil, dar avea tot dreptul, ca membru al familiei D'Mon, să le curme zilele răpitorilor tăi. Nimeni nu-i va pune la îndoială acțiunile. A fost un ghinion că ai nimerit în atacul acela, dar, din fericire, ai supraviețuit și totul va fi bine.

— Scumpă Taja! Nu... N-a fost așa. N-a fost *nimic* de genul acesta. Soldaților lui nu le-a păsat de mine. Nu le-a dat ordine să mă salveze. Urma să ne ucidă pe toți.

înăuntrul lui, inima proaspăt tămăduită a lui Kihrin părea pe punctul să explodeze. Strânse ochii tare și își lipi capul de genunchi. *Nu!*

221
JENN LYONS

Imposibil... Nu pot fi un ogenra. Imposibil. Nu pot să aflu că sunt cu adevărat un ogenra după ce Morea e deja moartă.

își aminti toate lucrurile pe care Surdyeh i le interzisese, toate căile prin care bătrânul harpist îl ținuse departe de ochii lumii sau cum îl descurajase să caute anturajul Petrecăreților. Simți viermele îngrozitor al îndoielii cum i se adâncește în piele. Surdyeh știuse. Știuse.

Ola știuse și ea. Amândoi încercaseră să-1 avertizeze, în felul lor, despre consecințele vizitei sale la înaltul General. Iar acum erau amândoi morți. Talon îi spusese că urma s-o ucidă pe Ola și, știind ce era, Kihrin nu vedea ce-ar fi putut face Ola ca să se salveze. Murise deja. Probabil de câteva zile bune.

începu să tremure.

Kihrin tresări când simți mâna lui Lorgrin pe umăr.

— Suficiente emoții pentru o zi! O să-l informez pe Lordul Moștenitor că vei fi pregătit să i te alături mâine-dimineață, la micul-dejun.

Bătrânul făcu o pauză, încruntându-se.

— Ar trebui să te odihnești. Vei avea nevoie de toată puterea.

Kihrin încercă să doarmă toată ziua, la fel și ziua următoare, dar Lorgrin cunoștea trucurile de soiul ăsta. în zori, bătrânul tămăduitor trase draperiile de la ferestre.

— Următorul meu cadou va fi să-ți trântesc în cap o găleată cu apă. Să nu crezi că nu știu cum s-o fac! Să obțin apă curată la comandă este una dintre cele mai folositoare vrăji pe care le-am învățat la Academie.

Kihrin se dădu jos din pat abia târându-se. Se zgâi îndelung la Lorgrin.

— Și-acum, ce?

Tămăduitorul bătu din palme. Ca prin minune, vreo zece-doisprezece bărbați și femei în bluze și acoperământ de șold intrară în cameră, aducând cu ei teancuri de haine, perii, oglinzi, boluri, sticle, agrafe și încălțăminte.

— Ai două opțiuni, lordul meu, îi răspunse Lorgrin. Poți dovedi că mai ai doar șase luni până la majorat și să mergi cu oamenii aceștia cumsecade la băi, unde te vor spăla, te vor îmbrăca și te vor face arătos pentru întâlnirea cu familia ta. Sau poți să te văicărești, să te împotrivești ori să te dai în spectacol ca un țânc răsfățat. în cazul acesta, voi fi nevoit să-ți ating niște nervi care nu numai că provoacă durere, ci te și pot împiedica să te miști singur. Apoi voi pune gărzile să te care jos și vei sfârși prin a fi spălat oricum și o să arăți cum se cuvine, doar că mult mai stânjenit. Alegerea îți aparține.

222

NĂPASTA REGILOR

— Ce mai alegeri!

Kihrin se încruntă și își încrucișă brațele la piept.

— Nu trebuie să mă amenințI. Știu cum să mă port.

— Așa e, lordul meu. Dar n-am trăit atât de mult ca să fiu și

prost, nu când vine vorba de neamul D'Mon. Niciunul dintre voi nu s-a născut fără firea lui Khored.

Lorgrin se duse la fereastră.

— Vino aici, Kihrin! Vreau să-ți arăt ceva.

Bosumflat, uitându-se urât când la servitori, când la tămăduitor, Kihrin se apropie de fereastră. La început, privi posac, dar, când își dădu seama ce vede, rămase cu gura căscată.

In fața lui, se întindea un palat cu acoperiș din plăci albastre și cu ziduri din lapislazuli, turnuri și turle ce se uneau și formau verande, pavilioane și curți interioare. Privirea lui nu găsi nicio suprafață care să nu aibă o nuanță de albastru sau unde să nu predomine albastrul. Fiecare clădire, fiecare dependință a lor era o încântare fantastică de arcade delicate, cu ferestre cu vitralii și cu basoreliefuri în piatră. Știa că palatele regale aveau mărimi grandioase, dar acesta întrecea orice închipuire. întregul Oraș de Catifea încăpea între zidurile acelea. *Nu era un palat, ci un oraș.*

Atunci, instinctele lui de Dansator-umbră se treziră și începu să numere gărzile. Arhitectura palatului părea aleatorie. Dar se înșela. Nu găsi niciun loc care să nu fie sub ochiul atent al unei gărzi de pe metereze sau de pe pasarele. Zidurile arătau ușor de escaladat, dar le lipseau unghiurile moarte.

— Aceasta este Curtea Privată, îi explică Lorgrin. Numai pentru familie și cei mai apropiați servitori și sclavi. Are 300 de camere, 500 de gărzi, un spital, teatru și multe grădini. Și, de vreme ce aici locuiește familia D'Mon, nimeni nu pleacă sau nu intră fără să fie văzut, verificat și trecut la catastif. Dacă, printr-un noroc chior, reușești să pleci, mai ai de trecut prin cel puțin două curți ale palatului ca să ajungi pe stradă. Acolo va trebui să le dai socoteală Gardienilor care păzesc aleile ce duc spre Cercul Inferior.

— Așadar, să nu o fac pe deșteptul.

— Ca să vezi! Băiatul are potențial. Continuă să gândești așa și ai șanse mari să supraviețuiești!

Kihrin privi peste palat.

— Nu vreau să fiu aici.

— Ești un copil ciudat. Cei mai mulți băieți de vârsta ta și-ar da jumătate de bărbăție să fie aici.

Kihrin se răsuci spre tămăduitor.

— împlinesc șaisprezece ani de Anul Nou.

— Știu.

— Nu mă pot sili să rămân aici după aceea. Voi fi adult.

Bătrânul oftă.

— Multe se pot schimba în șase luni. Intre timp, Darzin arde să-ți vorbească, și Lordul Moștenitor nu prea e cunoscut pentru răbdarea lui. Ce-ar fi să-i lași pe oamenii ăștia drăguți să-și câștige banii cu care sunt plătiți? In felul acesta, Darzin nu va avea niciun motiv să poruncească să fie biciuiți.

Kihrin tresări și, șocat, se întoarse să se uite la servitori. Toți aveau ochii îndreptați spre podea. Puteai să-i confunzi lejer cu niște statui.

— Dar n-am nevoie de doisprezece oameni ca să mă spele. Tocmai am făcut o baie.

Doctorul pufni.

— Nimeni întreg la minte nu ar fi de acord cu tine.

Bătrânul se întoarse spre servitori.

— Lady Miya mi-a spus că a poruncit ca Baia Petalelor să fie închisă pentru a fi folosită numai de el. Faceți ceva cu părul lui, vă rog! Băiatul arată precum ucenicul unei vrăjitoare. Informați-l pe Valrazi când ați terminat și va trimite o escortă după el!

Servitorul făcu o plecăciune.

— Da, maestre Lorgrin. De îndată.

Bărbatul se răsuci și pocni din degete.

O fată alunecă în față, ținând un halat fin, albastru, pentru Kihrin.

Lorgrin se întoarse pentru ultima oară către adolescent.

— Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la spital. întreabă pe cineva să-ți arate unde e. Am renunțat să mai explic direcția de pe vremea când înaltul Lord Therin învăța să meargă. Și Kihrin... Dacă începe să te doară pieptul, trimite pe cineva să mă caute și să vin la tine! Nu lăsa pe nimeni să te convingă că e doar o alarmă falsă! Ai priceput?

Kihrin încuviință din cap, lipsindu-i încrederea să rostească vreun cuvânt cu glas tare.

29: ÎNTOARCEREA LUI TERAETH

(Povestea lui Kihrin)

Frăția Neagră sărbătorea într-adevăr când eu și Kalindra ne-am întors de la băi. Mesele gemeau de mâncare și de băutură. I-am recunoscut pe refugiații de pe *Nenorocirea,* dar cei mai multi dintre sclavii acum eliberați încă își reveneau din chinul îndurat acolo. Nu am văzut-o pe Tyentso, ceea ce m-a îngrijorat. Dacă Frăția ura sclavia atât de mult, nu ar fi fost binevenită aici. Ce-aveau de gând să-i facă?

Membrii reptilieni ai Frăției stăteau întinși lângă focurile de tabără generoase ca să se protejeze împotriva nopții răcoroase. Vanteii se așezaseră și ei lângă foc, dar mai degrabă ca să sărbătorească și nu pentru că era necesar. Majoritatea vanteilor erau manoli — toți în albastru-cemeală, în verde-aprins, în rubiniu ca sângele și negru ca onixul —, dar câțiva kirpis ieșeau în evidență prin culorile lor pastelate. își treceau de la unii la alții niște pahare alungite cu lichioruri spumoase de fructe și cu vinuri aurii, râzând și discutând. Toată lumea stătea pe perne din mătase sau pe canapele joase bine căptușite.

Formau o adunătură de ființe ce radiau senzualitate. Puțini vorbeau când puteau în schimb să vorbească și să se atingă și, dacă tot se atingeau, de ce să nu continue cu un sărut? Crescusem într-un bordel, dar mă simțeam depășit de situație.

Am privit două vante manol sărutându-se câteva minute și abia mai târziu mi-am dat seama că niciuna nu e femeie.

Poate pentru că frumusețea lor te orbea. Poate pentru că, în Quur, exista un fel de pudibonderie exagerată în privința sexului cu același gen, care nu

reprezenta nicio problemă în sânul Frăției Negre, din câte se

vedea. Sigur, unii bărbați preferă bărbații și în Quur, dar totul se petrece foarte discret. Băieții de catifea sunt ținuți politicos în serai sau în bordel, astfel încât cli- enții se pot preface că vin, de fapt, pentru femei. Niciun bărbat quuros nu va recunoaște fățiș că preferă bărbații. Aici, nimănui nu părea că îi pasă sau, la naiba, că bagă de seamă așa ceva.

Am simțit cum roșesc.

Reacția mea i s-a părut amuzantă Kalindrei.

— De obicei, suntem într-o stare de spirit festivă după un maevanos. Cei mai mulți dintre noi găsim întâlnirea cu moartea mai degrabă ametitoare, ca să nu mai zic și excitantă.

Fata mi-a întins un pahar de vin fiert cu zahăr și cu mirodenii.

— Nu au fost în pericol în timpul ritualului, nu?

— Ai văzut Pocalul?

Am auzit în vocea ei litera mare.

Am încuviințat din cap.

— Teraeth îl umple cu otravă pentru ritual.

Băutura mi s-a oprit pe buze. Mi-am amintit de Darzin, de petrecerile lui și de alte cupe otrăvite. M-am uitat spre ea.

— Dacă persoana care se roagă e sinceră, otrava își pierde puterea. Dacă nu...

Kalindra a ridicat din umeri.

— Mi se pare că vă dați în vânt după tema asta.

— Nu prea e loc de comentarii, a încuviințat Kalindra. Suntem frați și surori, legați unii de alții în viață și în moarte, fiecare dintre noi ales și reales de zeița noastră. Avem încredere unii într-alții fiindcă știm, ca orice alt credincios, că suntem iubiți. Nu avem frică de moarte pentru că îi cunoaștem mângâierea. Eliberați de spaimă, găsim bucurie în viață și ce

are ea de oferit.

— Atunci, de ce privesc oamenii Frăția Neagră cu atâta groază?

— Deoarece, a răspuns Teraeth venind din spatele nostru, nimic nu e mai înfricoșător decât un om care nu se teme de moarte și e fericit să moară, chiar dacă asta înseamnă să fie ucis.

— Cu alte cuvinte, suntem ucigași plătiți, a completat Kalindra.

L-am privit furios pe Teraeth. își schimbase hainele și acum purta o pereche de pantaloni cu șnururi din mătase verde-smarald și o cămașă verde petrecută, împodobită cu scoici aurii. Avea și un vârf de săgeată neagră ciobit

între șirurile de dinți negri de rechini ce-i înconjurau gâtul[1]*. Cămașa era desfăcută la piept și, deși lumina lipsea aproape cu desăvârșire, carnea de deasupra inimii arăta fragedă și nouă.

Era atât de frumos, încât am vrut să-i dau una, ca să-i las un semn și să nu mai fie atât de perfect.

— Cât timp a trebuit să aștepți ca să-ți faci intrarea cu o replică bună? Teraeth și-a dezvelit dinții într-un surâs răutăcios.

— Nu prea mult.

— E nepoliticos să tragi cu urechea.

— încă un păcat pe listă.

Bărbatul s-a întors spre Kalindra.

— Cum a fost?

Am clipit de câteva ori.

Kalindra a izbucnit în râs.

— Of, Teraeth! Nu fi mojic!

M-a copleșit un val de mânie. Toate astea fuseseră un joc? Un pariu prietenos pe seama puștiului celui nou? Probabil că fusese doar un alt mod de a-și înfige ghearele în mine și de a-mi descoperi vulnerabilitățile.

Pe care, cu siguranță, le dezvăluisem. M-am simțit ca un idiot.

— De ce sunt mojic? a râs Teraeth. Poate voiam o

recomandare înainte să mă reped și eu la el.

Teraeth mi-a făcut cu ochiul ca să-mi arate că glumește.

Apoi a zărit expresia de pe fața mea.

Nu mi se părea deloc amuzant. Și, mai rău, când s-a mișcat, am zărit strălucirea argintie a gaeșului meu, prins la încheietura mâinii lui. Pesemne că recuperase șoimul de argint tocit de la Khaemezra.

Dacă hotăra că mă vrea, nu puteam să fac nimic, *nimic,* ca să-l opresc.

Se terminase și cu locul în care ți se dă voie să spui nu.

— Scuză-mă, Kalindra, te superi dacă pleci? Aș vrea să vorbesc cu Kihrin între patru ochi.

— Sigur, nicio problemă. Ar trebui, oricum, să-mi termin rondurile. Ne vedem mai târziu, Kihrin. Să fii cuminte!

Kalindra mi-a zâmbit, după care s-a întors în junglă.

* Ca rasă, vanteii manoli sunt bine cunoscuți pentru talentul lor la tras cu arcul, dar mai ales pentru folosirea vârfurilor de săgeată din abanos otrăvite. Vârfurile de săgeată care au ucis dușmani importanți ai vanteilor sunt luate adesea ca suvenire de către arcașul care a tras săgeata.

— Vino! a zis Teraeth. Stai cu mine lângă foc!

M-am supus, deși nu eram deloc fericit. M-am așezat cât mai departe de el, dar, practic, în ochii celorlalți tot împreună „cu” el mă găseam.

Măcar mă încălzisem.

Am arătat spre bijuteria ce conținea gaeșul meu.

— îmi aparține.

Teraeth a desfăcut lanțul de argint de la încheietură și mi l-a întins, ținând șoimul-medalion între degete.

— Așa e. Mama a vrut să ți-l înapoiez.

Am înghițit în sec, holbându-mă la colier de parcă nu-mi venea să cred că e adevărat. In cele din urmă, l-am înșfăcat. Degetele mi-au tremurat când l-am pus la gât. I-am simțit pulsul cald al energiei. Am tras aer în piept, simțind pentru prima dată în săptămâni întregi că pot respira din nou.

Nu i-am mulțumit.

Niciunul nu a scos o vorbă minute în șir. Tăcerea s-a

prelungit atât de mult, încât am întors ochii spre Teraeth și am văzut că privea flăcările. Arăta ca un bărbat copleșit de un val de melancolie.

Totuși, zâmbea. O arcuire subtilă a buzelor, dar suficientă cât să transforme duritatea în bucurie. Privea în gol.

— Cum o cheamă?

Teraeth a tresărit și s-a întors spre mine.

— Ce-ai zis?

— Cum o cheamă? Arăți ca un cățeluș îndrăgostit.

Am ridicat o sprânceană.

— E vorba de Tyentso? E Tyentso, nu? Puțin cam în vârstă pentru tine, dar cine sunt eu să te judec? Deși ar trebui să te avertizez că nu pare încântată, romantic vorbind, decât de cărți. Dacă te poți deghiza în prima ediție a *Enciclopediei Crizzst,* atunci te-ai scos.

Teraeth a izbucnit în râs.

— Nu o cunoști. Mă gândeam la soția mea.

— Poftim? Ești *căsătoriti*

— Acum nu mai sunt. Am fost în viața anterioară, a explicat el dând din mână ca să oprească valul de întrebări pe care mă pregăteam să-1 arunc asupra lui. Da, știu. Nimeni nu ar trebui să-și amintească viața anterioară după ce renaște. Eu am avut noroc. Dar tu? De ce naiba nu te-ai culcat cu Kalindra?

Mi-am încrucișat mâinile la piept.

— Ai schimbat subiectul.

— Normal!

— Nu e treaba ta dacă m-am culcat cu ea sau nu. Și de unde știi ce s-a întâmplat? Ai stat cu ochii pe noi?

Teraeth a întins un deget spre mine.

— Răspunsul ăsta mi-a zis tot. Și nu am stat cu ochii pe voi, dar o cunosc pe Kalindra.

— Tot nu e treaba ta.

— Ba e, puțin. Eu și Kalindra suntem iubiți.

L-am privit întrebător. Dacă fata ar fi fost soția după care tânjea, ar fi zis asta.

— Ei bine, nu s-a întâmplat nimic. In orice caz, nu-ți aparține.

— Nu-i aparține nimănui. Face parte din șarmul ei.

Teraeth m-a privit pieziș.

— Te încurajez să nu uiți asta, atunci când te va părăsi, fiindcă sigur te va părăsi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Așa zici tu. Doar nu te-ai îngrijorat că o partidă de amor cu Kalindra o să-ți aducă necazuri, nu? Crede-mă, aici e ultimul lucru de care ne pasă.

Părea că nu prinde deloc aluzia, așa că am schimbat tactica.

— Kalindra spune că Relos Var e interesat de mine datorită unei profeții. E adevărat?

— Ai schimbat subiectul.

— Normal.

Teraeth s-a lăsat într-o parte, sprijinindu-se în cot.

— Și eu ce-ar trebui să spun? Da, e adevărat. Există o profeție. De fapt nu, mai degrabă o mie de profeții. Sunt pălăvrăgelile colective a o mie de oameni posedați de demoni. Ordine întregi de savanți au petrecut secole de-a rândul încercând să găsească o semnificație coerentă. Relos Var și lordul lui, ducele Kaen de Yor, cred că profețiile se referă la sfârșitul lumii, o catastrofa uriașă, când un singur om diabolic se va ridica. „Războinicul din iad” îi va cuceri pe manoli, le va smulge nemurirea vanteilor, îl va ucide pe împărat, va distruge Imperiul Quur și îi va elibera pe demoni. In mâna dreaptă, o va ține pe LJrthaenriel, iar cu stânga va zdrobi lumea și o va reface după dorința proprie.

Teraeth a sorbit din pocalul lui.

— Presupunem că îi va șterge pe zeii vechi și îi va înlocui cu sine însuși, după cum e tradiția.

— Pare o dulceață de om.

Brusc, am simțit cum mi se usucă gura.

— Deci e chiar genul acela de profeție.

M-am gândit la visul meu cu Taja și la valul întunecat pe care mi-1 arătase. *Totul cade.*

— întocmai.

— Și cine e ticălosul ăsta din profeții? Relos Var?

— Ducele Kaen pare să creadă că el e, după cum zici tu, ticălosul din profeții. Și cum Relos Var e servitorul lui cel mai de încredere, Var muncește din greu să transforme viziunea grandioasă a lui Kaen în realitate. Asta presupune în mare găsirea lui Urthaenriel. In definitiv, dacă țelul tău e să fii tiranul din profeții care ucide toți zeii, probabil că ai nevoie de singura armă care a mai reușit așa ceva.

— Și eu ce treabă am cu toate astea? Nu știu unde se află Urthaenriel. N-ar trebui Relos Var să-1 întrebe pe împăratul Sandus?

Teraeth a zâmbit.

— Crezi că totul se rezumă numai la persoana ta? Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva e vorba de mine?

Teraeth și-a dus mâna la piept.

— Prefer să cred că e vorba de mine.

I-am dat un bobârnac în umăr.

— Bine! E vorba de tine. Idiotule! Unde e Urthaenriel, de vreme ce știi atât de multe?

— Ultima oară când am văzut-o, a ridicat el din umeri strâmb, a căzut undeva în jungla manolă, dar presupun că împăratul din Quur a luat-o până acum de-acolo, ceea ce înseamnă că e probabil închisă într-un seif din mijlocul Arenei, la Câmpurile Ofrandelor, departe de Kaen, de Relos Var sau de oricine și-ar dori-o. Zeii fie slăviți!

— Bun! am zis.

Ideea m-a făcut să mă simt mai bine.

— Totuși, aș vrea să știu de ce Relos Var mă urăște atât de tare.

— In locul tău, nu mi-aș dori așa ceva. Cineva ar putea hotărî să-ți împlinească dorința.

Am sorbit restul de vin fiert și am lăsat pocalul deoparte.

230

NĂPASTA REGILOR

— Nu există blestem mai mare decât o dorință împlinită, nu? Asta nu înseamnă că nu vreau să știu.

Am dat să mă ridic.

Teraeth mi-a atins mâna.

— Hei! Rămâi cu mine în noaptea asta! Știu că ai trecut prin momente grele și că nu ți-e ușor deloc. Îți datorez niște scuze. Lasă-mă să mă revanșez! Promit că pot fi foarte atent.

Am înghețat. In același fel în care am înghețat cu Kalindra. Amintirile lui Xaltorath m-au lovit atât de rău, încât am strâns din dinți ca să nu vomit. Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

Ticălosul a clipit des și s-a bosumflat.

— N-am vrut să te jignesc.

Mi-am frecat încheietura, uitându-mă la oricine numai la el, nu. Nu eram singurul din zonă căruia i se propusese o noapte de distracție, dar, spre deosebire de mine, nimeni nu părea să refuze. In câteva minute, dacă nu chiar secunde, urma să fiu îngrozitor de stânjenit. încă nu mă simțeam pregătit. Nu cu Teraeth. Mai ales nu cu Teraeth.

— Nu e vorba de tine. E...

Nu puteam să mă împac cu ceea ce simțeam. Rușine? Groază?

Teraeth mi-a cercetat chipul.

— L-am ucis pe Juval prea repede.

— Nu, nu e...

Am tras aer în piept. Nu voiam să explic. Nu voiam să mă opresc și să explic când toate lucrurile acelea se întâmplau în jurul nostru. Nu voiam să-i mai explic nimănui, niciodată, experiența cu Xaltorath. Oare i-ar părea rău lui Teraeth pentru mine? I-ar fi milă? Teraeth ar fi vrut să mă repare, iar așa ceva nu putea fi reparat.

M-am dat un pas în spate.

— Știi unde e Tyentso? Pot s-o văd?

— Nu văd de ce nu. Și ea m-a refuzat.

Teraeth mi-a arătat una dintre cărările din junglă.

— O găsești pe plajă.

Mi-am luat tălpășița de acolo cât am putut de repede.

30: REUNIUNE DE FAMILIE

(Povestea lui Talon)

Baia Petalelor era cea mai mare sală de baie pe care o văzuse Kihrin vreodată. Fusese silit să țipe la servitori — în mod clar obișnuiți să ofere tot felul de servicii care nu aveau legătură directă cu curățenia — să nu-l mai atingă. In cele din urmă, femeia responsabilă cu spălatul pufni și îi alungă pe ceilalți. Continuă să se ocupe de el cu aceeași grijă directă, aspră, pe care soțiile de pescari le-o arată rufelor când le lovesc de pietre. Atenția ei nu avea nimic provocator — masajul se dovedi mai degrabă o maltratare —, așa că îi consideră atingerile suportabile. După aceea, servitorii îi turnară ceva în cap care îi scoase vopseaua din păr. II tunseră și îi aranjară părul în codițe, apoi i-l împodobiră cu ace de aur scumpe în forma unor șoimi cu ochi de safir. Ii tăiară unghiile, îl pieptănară, îl parfumară și-l îmbrăcară în cele mai fine haine, până când începu să tremure la gândul că Darzin îl salvase probabil pentru un scop mai întunecat decât își închipuise inițial.

Valrazi, căpitanul Gărzii Casei, apăru curând, alături de doisprezece soldați înarmați. Valrazi era unul dintre acei bărbați care, deși foarte scund în realitate, se putea lăuda cu o atitudine puternică. Părea foarte priceput la meseria lui, și Kihrin cugetă că nu era deloc recomandabil să îi creeze necazuri, doar așa, de afurisit. Ii însoți fată niciun scandal.

Soldații îl conduseră pe niște alei late și lungi și trecură pe lângă câteva colonade grațioase — se afla încă în Curtea Privată, își reaminti el —, până când ajunseră la o grădină plină cu copaci înalți și cu tufișuri înflorite, care

înconjurau un bazin imens pentru îmbăiat. Peste zece femei goale, toate tinere și frumoase (și de culori diferite, precum florile din grădină), se jucau vesele în apă. într-o firidă situată pe o laterală, muzicanții cântau o melodie lentă la harpă cu strune duble și Ia sarod.

Kihrin se întrebă dacă făceau parte din Breasla Petrecăreților.

Pavajul aleii din grădină se termină la o răscruce, în fața bazinului, unde se găsea o masă acoperită cu o pânză albastră și tacâmuri din aur pentru micul-dejun. Un servitor îmbrăcat în albastru-aprins aștepta alături, cu un cărucior pentru servit. Kihrin zări două scaune: Darzin stătea în cel care îi oferea vederea cea mai bună spre femei.

Băiatul se uită la el cu răutate. In cele din urmă, înălță din umeri, se îndreptă de spate și se apropie de prinț. Darzin își ridică privirea și zâmbi spre omul din dreapta lui Kihrin.

— Mulțumesc că l-ai adus, căpitane! Te poți retrage.

— Da, înălțimea Voastră. Cu plăcere!

Kihrin auzi pași când căpitanul se răsuci pe călcâie și plecă.

— Kihrin, ce plăcere să te văd întremat! Așază-te lângă mine! Ia micul-dejun și bucură-te de priveliște! Probabil că ți-e foame.

Kihrin îi ignoră invitația.

— Ce vrei de la mine?

— Deocamdată, vreau să iei micul-dejun.

Darzin gesticulă spre celălalt scaun.

— Mă bucur că te simți mai bine! Credeam că te-am pierdut.

— Poate n-ar fi trebuit să trimiți niște asasini.

Darzin izbucni în râs și își vârî în gură o roșie cherry.

— Ce-ai făcut cu Ola?

Prințul oftă și se lăsă pe spate. Avea o expresie gânditoare.

— Trebuie să recuperăm ani întregi de antrenament. O primă lecție pe care va trebui să o înveți este să nu pui niciodată asemenea întrebări. Ii informează pe ceilalți oameni cu privire la persoanele de care îți pasă. Și să-ți pese de alții îi dă putere oricui e dornic să-i folosească pe cei dragi ție împotriva ta.

— De-aia mi-ai omorât tatăl?

— Nu era tatăl tău, îl corectă Darzin.

— Era singurul tată pe care l-am cunoscut vreodată, și tu ai pus să fie ucis.

— O greșeală, rosti Darzin ridicând din umeri, de parcă ar fi discutat despre niște socoteli făcute prost.

— O greșeală? Asasinii tăi demenți i-au tăiat gâtul. Asta e o greșeală?

— Absolut. O greșeală îngrozitoare. Dacă știam cine ești, l-aș fi lăsat să trăiască în temnițele noastre, ca să mă asigur că te vei purta cuviincios. Mi-ar fi fost de folos. Am încercat chiar să-i conving pe preoții Thaenei să-1 întoarcă, dar probabil că ultimele fire de nisip din clepsidra lui se scurseseră. Mi-au zis că îi venise ceasul.

— Și cu fata, la fel? întrebă Kihrin.

Darzin îl privi nedumerit.

— Ce fată?

— Ai zis că preoții Thaenei nu l-au întors fiindcă îi venise ceasul, dar cum rămâne cu fata pe care ai omorât-o odată cu el? Și ei îi venise ceasul?

— Da, mă tem că da.

Darzin vorbise cu o voce blândă.

Kihrin știa că bărbatul minte. Lui Darzin nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu o sclavă moartă. Nu ceruse întoarcerea ei. Nici măcar nu catadicsise să verifice.

în vreme ce Kihrin fierbea în suc propriu, Darzin își turnă cafea în cană, adăugă lapte de cocos și amestecă.

— îmi pare rău pentru amândoi! Am foarte multe întrebări, așa cum voi avea și pentru Ola Nathera odată ce dăm de ea.

— Dar...

Kihrin privi în jur. își dădu seama că niciunul dintre servitori nu îi putea auzi.

— Asasinul tău a zis că urmează să o omoare.

Darzin clătină din cap.

— Mi-e teamă că toată agitația din jurul tău probabil a alertat-o pe Ola despre cele întâmplate. A fugit.

Darzin zâmbi.

— Mai bine, căci unii dintre servitorii mei exagerează cu zelul, iar eu vreau răspunsuri. Vreau să știu ce rol a jucat Surdyeh și cine îl plătea. Sigur îl plătea cineva. Cred că știu și

motivul implicării Olei până la un punct: a fost una dintre sclavele favorite ale tatălui meu ani la rând și a fost apropiată de mama ta înainte să-și răscumpere libertatea. îmi închipui că, atunci când Lily a fugit cu tine, Ola ar fi fost prima persoană la care ar fi căutat adăpost. O prostie, din câte se pare!

— Lily?

— Da. Lily. Mama ta, Lyrilyn. Ce mai femeie! Am iubit-o foarte mult.

234

NĂPASTA REGILOR

Aerul îngheță în plămânii lui Kihrin. Clipi de câteva ori și clătină din cap. — Nu. In niciun caz! Exclus! Nu tu! Oricine, numai tu nu.

— Ai grijă cum vorbești, fiule!

— Tu *nu ești* tatăl meu.

— Ba dimpotrivă, spuse Darzin, *sunt* cât se poate de clar tatăl tău. Dar să știi că nu mă jignește reacția ta. Nici mie nu-mi place tatăl meu, și înțeleg că ura lui Therin pentru tatăl lui ar putea fi descrisă ca de-a dreptul îngrozitoare. După cum vezi, vrăjmășia ta e o tradiție de familie.

— Dar e o nebunie!

— Probabil că e un șoc pentru tine, recunosc. Ar trebui să te așezi și să mănânci ceva. Nu ți-e foame?

Kihrin îl privi furios. II copleși un val de amețeală și își dădu seama că, în ciuda tămăduirii lui Lorgrin și a lucrurilor pe care i le mai făcuse cât zăcuse inconștient, îl chinuia o foame de lup. Se uită pentru prima dată la mâncarea de pe masă. Friptură marinată, pentru început. Apoi roșii cherry într-un sos de ierburi și de condimente și o plăcintă pufoasă cu bucăți de came și brânză albă. Felii de pâine unse cu o pastă groasă, pe care nu o recunoscu. Se uită la mâncare și încercă să ignore felul în care îi lăsase gura apă de la atâtea bunătăți.

— Haide! îl îndemnă Darzin. Mănâncă!

Bărbatul oftă, exasperat.

— Dacă te voiam mort, am avut la dispoziție cinci zile în care să-ți fac felul. Haide!

Darzin rupse puțină pâine și încercă puțin din fiecare fel cu un gest elegant al mâinii. Bău o gură de apă din fiecare potir de

cristal și termină totul cu puțină cafea.

— Poftim! Dacă e ceva otrăvit, atunci o să murim amândoi. Mănâncă!

Kihrin se așează și înfulecă iute, fără să-i pese de maniere. Totul avea un gust grozav. îl privi pe Darzin în timp ce mănâncă, de parcă nobilul era un șarpe ce l-ar putea mușca dacă și-ar lua ochii de la el fie și pentru o secundă.

Când băiatul nu mai putu să înghită nimic, împinse tava într-o parte și se aplecă în față, odihnindu-și-și brațele pe masă, în timp ce cu degetul mângâie cuțitul ascuțit pentru came. Kihrin îi mai aruncă lui Darzin o căutătură mânioasă.

— Hai să-ți spun o poveste, Kihrin! începu moștenitorul casei D'Mon.

Tânărul se încruntă.

Darzin îl privi fix pe Kihrin, apoi oftă. Când înțelese că expresia băiatului nu avea să se îmblânzească, Darzin continuă oricum:

— Când m-am făcut ceva mai mare, m-am îndrăgostit de una dintre sclavele unchiului meu, Pedron, Lyrilyn. Era extraordinar de frumoasă. Să flirtezi cu sclavele nu e deloc interzis, numai că ea nu era sclava mea. Am mers prea departe. Erau vremuri haotice. Nu credeam că cineva va băga de seamă sau că îi va păsa cuiva... In definitiv, tata nu se găsea în pericolul de a moșteni ceva. Insă Therin a reușit să facă exact asta și a devenit înalt Lord, iar eu, brusc, m-am trezit Lord Moștenitor. Tata a decis că Lyrilyn ne încurca socotelile. Cea mai ușoară metodă prin care scăpai de belele era să le elimini sursa. Lyrilyn, fiind mai isteață decât mine în astfel de chestiuni, și-a dat seama că viața ei era în primejdie.

Darzin făcu o pauză cât își mai turnă niște cafea și adăugă puțin lapte de cocos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kihrin într-un târziu, fără să-și poată potoli golurile din stomac.

— A fugit, explică Darzin. Abia după aceea și-a dat seama că rămăsese însărcinată. Lyrilyn mi-a trimis vorbă, dar, până când am ajuns la ea, era deja prea târziu. A fost strangulată în Parcul

Arenei în timpul ascensiunii împăratului Sandus. Copilul n-a fost niciodată găsit. Totul s-a întâmplat acum cincisprezece ani. Ai cincisprezece ani, nu?

— E imposibil...

— Kihrin, îl întrerupse Darzin, eu am crezut că Lyrilyn a pierdut copilul. Însă ea avea un semn al iubirii mele, un colier vante aparte. Acesta era prețios, fiindcă avea culorile casei noastre: o piatră albastră învelită în aur. N-am fost sigur când ne-am cunoscut în casa lui Qoran. Era posibil să fii doar un băiat de catifea care plătise templul lui Caless să-i schimbe culoarea ochilor. Totuși, când te-am găsit la bordelul acela și am văzut colierul, am știut că ești fiul pierdut al lui Lyrilyn. Fiul *meu* pierdut.

— Și de ce nu ți-ai luat blestemata de piatră? De ce n-ai luat-o și de ce nu m-ai omorât?

— Colierul e doar un simbol al iubirii mele, băiete. Ești fiul meu. Ești singurul care contează pentru mine.

— Nu te cred.

— Sunt convins că o parte din tine crede, Kihrin. De ce nu i-ai spus generalului Milligreest că eu am fost cel care l-a invocat pe Xaltorath?

Kihrin se holbă la el și deveni livid. Știa.

Darzin îi zâmbi.

236

NĂPASTA REGILOR

— Desigur, sunt perfect conștient că tu ești cel care a jefuit casa unui anumit negustor în Cartierul de Aramă, și tocmai de aceea am invocat și demonul. Apropo, cine ți-a spus că va fi goală casa?

Kihrin înghiți în sec.

— Burtosul. Lui nu știu cine i-a zis. Nu mi-a mărturisit.

— Hmm...

Darzin se încruntă.

— Mica aventură a fost plină de greșeli neglijente, nu? Ce păcat că a fost ucis atât de repede!

— Tu l-ai omorât...

— Nu ți se pare o coincidență prea mare? Că ai primit un pont despre aceeași casă pe care o foloseam noi pentru mica

noastră sesiune de întrebări și răspunsuri?

Kihrin nu se putu abține și pufni.

Darzin zâmbi.

— întocmai așa ziceam și eu. Cineva ne-a jucat pe degete, pe mine și pe tine. Mă întreb dacă a fost dușman sau prieten.

— Cine știa că aveai de gând să faci... chestia aia?

Lordul Moștenitor se încruntă.

— Asta aș vrea să aflu și eu. Sunt recunoscător că mi s-a arătat subtil direcția corectă, firește — sincer, probabil că nu te-am fi găsit niciodată —, dar aș vrea să știu mai multe despre binefăcătorul meu misterios, înainte să-i promit votul meu pentru alegerile de Anul Nou*.

Kihrin privi în cana sa cu cafea. Era frumos făcută, nu din aur, ci din porțelan subțire ca hârtia, cu decorațiuni splendide la gură. Cafeaua era tare și neagră, iar el nu mai simțea nimic. Stătea aici la taclale — *la taclale* — cu bărbatul care poruncise uciderea lui Surdyeh, a Moreei și a Burtosului. Bărbatul care invocase demonul ce-i pătrunsese sălbatic în minte. Darzin îi vorbea cu un glas plăcut și cu fața aia a lui frumușică, și cu hainele alea la modă, ca și cum Kihrin îi era cine știe ce prieten vechi, ca și cum Kihrin îi era.. .*familie.*

Kihrin așeză cana pe masă ca să nu o spargă între degete.

— Nu ești tatăl meu, bombăni el.

— Fiule, am mai discutat asta...

— Nu. FIR-AR AL NAIBII, NU! TU NU EȘTI TATĂL MEU! țipă el.

* De parcă Lordul Moștenitor avea vreun drept să ofere voturi prin care să nominalizeze o Voce în Consiliu. Darzin o facea pe deșteptul aici.

Muzica se opri. Fetele din bazin se opriră din joacă.

Privirea lui Darzin deveni goală. De parcă ochii lui nu mai reflectau nicio lumină și nu mai exprimau nimic. Păreau morți.

— Ai grijă ce scoți pe gură! rosti Darzin.

Kihrin nu răspunse. Trăsăturile i se schimonosiră și nările îi fremătară.

— Am încercat să fiu rezonabil, șopti Darzin. Am încercat să fiu amabil. Vreau să-ți amintești că am încercat să fac totul așa

cum trebuie. Dar se pare că vrei exact pe dos, așa că sunt fericit să te servesc.

Darzin se întoarse într-o parte și pocni din degete ca să atragă cuiva atenția. Se răsuci înapoi spre Kihrin.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu. Există un test magic simplu, care arată dacă ai sângele Casei D'Mon în vene. La urma urmei, suntem o casă atinsă de zei, una dintre cele opt case regale adevărate, originale. Cât timp ai dormit, o Voce a Consiliului a venit aici, și tata, înaltul Lord, a fost martor. Rezultatele testului sunt de neatacat și solide, potrivit legilor.

— Grozav! Transmite-i salutările mele Consiliului, dar eu nu rămân aici.

Kihrin se ridică să plece.

— Dimpotrivă, fiule, acesta e și motivul pentru care vei sta aici pentru tot restul vieții.

Darzin făcu un semn cu mâna și gărzile se repeziră în fața lui Kihrin.

De data asta, soldații nu mai erau singuri. împinseră în față o femeie îmbrăcată în zdrențe și o trântiră la pământ. Kihrin nu o cunoștea, dar îi văzu durerea. Era o sclavă în cătușe și abia se putea mișca. Femeia imploră gărzile să aibă milă de ea. Acestea o ignorară.

— De vreme ce prezentarea casei ar trebui să fie memorabilă, *fiule,* cred că e nevoie să vezi ce facem cu noile achiziții de sclavi, care îți seamănă puțin, numai că n-au destinul tău.

Darzin arătă cu mâna în spate și un bărbat solid făcu un pas înainte cu un bici în mână.

— Vezi tu, când un sclav e scos prima dată „din mizerie", ca să zicem așa, e necesar de obicei să-1 frângem. Să-1 „frăgezim". Privește!

Una dintre gărzi rupse rămășițele de material de pe spinarea femeii. Celelalte măriră spațiul în jurul ei și bărbatul cu biciul Iovi cu putere. Kihrin nu văzu lovitura, dar auzi un pocnet puternic și zări un fir de sânge care curse pe spatele femeii.

Aceasta urlă. Kihrin tresări.

— Trucul e, îi explică Darzin cu un interes rece, să îi

biciuiești suficient de mult cât să priceapă care le e locul în gospodărie și să le frângi complet voința, dar nu atât de mult cât să sângereze de moarte. Firește...

— Oprește-te!

Darzin continuă de parcă nu auzise vorbele lui Kihrin:

— .. .echilibrul dintre răni și moarte e fragil. Deoarece controlăm Colegiul Tămăduitorilor, avem un avantaj. Să fii în stare să te asiguri că nu vor muri din cauza rănilor nu e un favor pentru ei când tu ești cel care provoacă, de fapt, rănile.

Biciul coborî de mai multe ori cât Darzin îi dădu explicații. De fiecare dată, Kihrin tresărea când femeia țipa. D'Mon observă reacția tânărului și zâmbi.

— Pricepi acum că lipsa ta de cooperare poate avea consecințe periculoase? Nu pentru tine, bineînțeles. Nu te-aș răni niciodată — ești tot ce mai am care să-mi amintească de iubita mea Lyrilyn. Dar trebuie să-mi vărs și eu nervii asupra cuiva, nu?

Bărbatul îi făcu semn soldatului să mărească ritmul biciuirii. Spinarea femeii era un râu de tăieturi sângeroase și urletele ei scăzuseră în volum. Kihrin își feri privirea și dădu cu ochii de unul dintre tămăduitorii lui Darzin, care aștepta nemișcat. Atunci pricepu: când femeia atingea culmea suferinței, tămăduitorul urma să o vindece și o luau de la capăt cu totul.

— Scumpă Taja! șopti băiatul. Te rog, oprește-i!

— Spune „te rog, tată, oprește-te" și poate că așa am să fac!

Darzin se aplecă în față și se uită la spatele însângerat al femeii. Avea o expresie înfometată pe chip.

Kihrin luă cana mare și aurie pentru cafea și îi zvârli conținutul peste Lordul Moștenitor. Când bărbatul se feri, Kihrin înhăță cuțitul de friptură și sări la garda care ținea biciul. Soldatul ridică privirea surprins, dar nu suficient de rapid ca să evite lovitura băiatului în vintre și nici ploaia de împunsături. Biciul îi căzu la pământ și, o clipă mai târziu, se prăbuși și el.

Darzin sări pe Kihrin înainte ca soldatul să atingă pământul. Adolescentul îi simți strânsoarea, de parcă un piton i se înfășurase în jurul taliei, silindu-i mâna să dea drumul cuțitului. Incapabil să se miște, Kihrin nu avea cum să scape de apăsarea zdrobitoare a genunchiului lui Darzin și durerea aproape că-i tăie răsuflarea. Lovi cu cotul, dar Darzin se feri.

— Ești un idiot, spuse Darzin și îi trânti un pumn în falcă. Văd că și tu vrei să fii frăgezit.

Când Kihrin se împletici în spate câțiva pași, Darzin îl apucă de păr și îi lipi fața de masă.

— Luați-1! le porunci Darzin celorlalte gărzi.

Mâini aspre îl țintuită pe Kihrin. Se zvârcoli să scape din strânsoarea lor, dar nu reuși.

— Să te fut! strigă el.

— Ce ți-am zis adineauri să ai grijă cum vorbești? zise Darzin. Ești un prinț. Trebuie să înveți să vorbești ca un nobil, nu ca un șobolan de canal.

— Scutește-mă! Mi-ai omorât *tatăl.*

Kihrin auzi cum materialul cămășii sale e sfâșiat și își dădu seama că Darzin îi dezgolise spatele.

— Nu, nu l-am omorât eu, se împotrivi Darzin, ridicând biciul, dar mă faci să-mi doresc s-o fi facut-o. Mă întreb cât de mult vei sângera înainte să înveți care îți este locul.

Biciul lovi. Preț de o secundă, Kihrin nu simți nimic, apoi o durere sfâșietoare îi cuprinse spinarea. Scrâșni din dinți ca sa nu țipe.

Darzin râse auzindu-i reacția.

— Deci unde am rămas? A, da, urma să spui „te rog, tată, oprește-te”. Să începem?

Plesnetul biciului răsuna iar, iar de data asta Kihrin urlă din toți rărunchii.

— Ce faci, Lord Moștenitor D’Mon?

Vocea unei femei răsună cu putere dinspre grădini.

Nobilul se opri.

— Miya. Nu te așteptam.

Kihrin își ridică fruntea spre locul de unde auzise vocea și trase adânc aer în piept.

O vante kirpis* stătea la intrarea în grădină.

Spre deosebire de celălalt vante pe care îl văzuse în casa Kazivar, ea nu suferea și nici nu era torturată. Arăta extraordinar: pielea de un măsliniu-des- chis, parcă dată cu praf de aur, cu ochi ca safirele albastre. Părul începea în nuanța strălucitoare a ceramicii kirpis albastre, dar se întuneca pe lungimea lui. Ii curgea în valuri până la glezne, unde vârfurile aveau același albastru întunecat ca al ochilor. Sclipea. Lumina ei făcea grădinile să pară întunecate și cerul, acoperit cu nori.

* La răstimpuri, auzi unele zvonuri cum că ar mai exista vante kirpis în ținuturile kirpis, în ciuda exilului impus după ce au fost cuceriți de quuros, dar eu n-am găsit niciodată o dovadă solidă în acest sens.

240

NAPASTA REGILOR

Poartă culorile casei, își dădu seama Kihrin, după care se întrebă dacă nu cumva coloritul este natural*.

— Am venit să-1 însoțesc pe fiul tău redescoperit în camerele lui, dar, din câte văd, pesemne că ai hotărât că nu va avea nevoie de asemenea lux. Să le poruncesc gărzilor să pregătească o temniță în schimb?

Sarcasmul din glasul femeii șfichiui mai rău decât un bici.

Darzin își drese vocea.

— Băiatul are toane.

— Sângele casei D'Mon curge prin venele lui, nu?

Privirea femeii vante alunecă iritată pe deasupra grădinii și se opri asupra sclavei și a leșului soldatului. Se încruntă la tămăduitorul aplecat peste trupul lui.

— Cât de rău e rănit bărbatul?

Darzin păru confuz un moment, apoi pufni.

— O, a fost rănit zdravăn... Mortal, aș adăuga. Băiatul are talent la ucis.

Le făcu semn gărzilor să-i dea drumul lui Kihrin, care se ridică în picioare cu o privire sălbatică.

— Cum e tatăl e și fiul, spuse femeia vante.

Darzin izbucni în râs.

— Mi-a plăcut asta. Iar eu, care credeam că vanteii nu au simțul umorului!

— Nu avem, Lord Moștenitor. Pot să-1 însoțesc pe tânăr în camerele lui?

— Imediat.

Darzin se întoarse și îi trase lui Kihrin un pumn în față, trântindu-1 la pământ.

— Asta e pentru cafeaua aruncată pe cămașa mea.

— Aș vrea să fi făcut mai mult. Futu-i!

Kihrin își atinse falca.

— Ai grijă cum vorbești!

Darzin rânji.

— îmi placi, băiete. Porți focul D'Mon în inimă.

— Ai un fel ciudat de a-ți arăta afecțiunea.

— Mi s-a mai spus. încă un lucru...

Darzin își scoase din teacă sabia de aur și se apropie de sclava care plângea ghemuită.

* Teoretic vorbind, niciun colorit al vanteilor nu e „natural", dar putem spune că întrebarea e corectă dacă persoana nu are habar de natura mercurială a înfățișării vante.

— Nu!

Kihrin sări după el, dar gărzile se pregătiseră, de data asta, pentru manevra lui.

Sclava nici măcar nu-și dădu seama ce se întâmplă. Sabia lui Darzin i se înfipse în spate și vârful îi ieși prin față. Urlă scurt și se prăbuși lângă cadavrul soldatului.

Darzin se întoarse spre Kihrin și îi dărui un zâmbet crud.

— Pedeapsa pentru uciderea unei gărzi a casei este moartea. Și, pentru că pe tine nu te pot omorî, cineva trebuie să plătească pentru crimele tale, nu?

— Fiu de curvă! strigă Kihrin.

— Nu, tu ești fiu de curvă, fiule! hohoti amuzat Darzin. Amintește-ți că, de fiecare dată când îți vin pandaliile, mă voi asigura că moare o persoană nevinovată. Cred că îți vei pierde mințile înainte să rămân eu fără sclavi.

Kihrin clocoti de furie și nu-și luă ochii de la Darzin.

— îți aparține, Miya. Poate îl înveți tu ceva maniere.

— Asta a fost și intenția tatălui tău, Lord Moștenitor.

Pe chipul lui Darzin apăru trecător un val de iritare.

— Bineînțeles.

Miya se întoarse spre Kihrin.

— Mergem? Sau trebuie să pun gărzile să te care?

Kihrin se smuci și plecă de lângă soldați.

— Mergem. Orice, numai să scap de monstrul ăsta.

— Cum dorești. Urmează-mă!

31:TYENTSO PE PLAJA

(Povestea lui Kihrin)

Am găsit-o pe Tyentso cocoțată pe o faleză înaltă, cu părul ca o perdea de nisip ce-i flutura peste față din cauza vântului. Invocase un șir de lumini magice care să-i deschidă drumul de la tabără până la plajă, dar altfel stătea singură, în întuneric, privind oceanul, fată să zâmbească. Sunt convins că nu se gândea cu drag la viețile trecute.

M-a văzut urcând treptele strâmbe și a ridicat o sprânceană la vederea vinului pe care îl căram la subsuoară și a celor două căni ceramice din mâna cealaltă.

— Cum de-ai reușit să pui mâna pe haine care nu sunt negre? Pe cine trebuie să mituiesc?

Tyentso s-a uitat la cămașa ei albă.

— Inițiații nu au voie să poarte negru.

Am clipit la ea.

— Te duci la ei?

— Mă gândesc. Nu prea am alte variante. Totuși, dacă apare cineva care pretinde că sunt regina lor de mult pierdută, să mă anunți!

Tyentso a lovit ușurel iarba de lângă ea, poftindu-mă să iau loc.

— Poate ar trebui să vin și eu cu tine... Va trebui doar să mă asigur că voi chiuli de la toate orele.

Am turnat pentru amândoi vin și i-am întins o cană.

— Ai vrea puțină companie, să te distrezi?

Tyentso m-a privit nedumerită.

— De ce nu ești jos, între toate picioarele alea încolăcite? Pare exact lucrul de care te-ai bucura.

— Să nu faci asemenea presupuneri! De ce nu ești *tu* jos, între toate picioarele alea încolăcite? Nu ți-ar plăcea schimbarea de ritm, după atâția ani petrecuți alături de marinari murdari și respingători?

Tyentso a pufnit.

— Te rog! N-aș atinge niciun bărbat de pe *Nenorocirea* decât poate doar ca să-l dau la o parte, iar sentimentele dintre noi au fost reciproce.

Femeia a privit vinul din cană.

— Onestitatea mă obligă să recunosc că sunt intimidată de noii noștri prieteni vante. Sunt toți atât de...

— Frumușei.

— întocmai. Mult prea frumoși.

Tyentso a adulmecat aerul de parcă ar fi mirosit ceva.

— M-aș simți, nu știu, ca și cum le-ar părea rău de biata vrăjitoare urâtă. Am dubii serioase că voi fi vreodată în vreo dispoziție să accept o partidă de amor din milă, dar, dacă se va întâmpla, fa-mi o favoare și pune-mi niște arsenic în ceai!

— Dar nu ești...

M-am oprit când s-a uitat furioasă la mine. Privirea lui Tyentso putea să sfâșie un om în douăzeci de bucăți și apoi să-l lipească la loc și să-l transforme într-un broscoi.

— Nu mă aburi, pușlama mică! Din întâmplare, am crescut într-o casă cu oglinzi.

Am privit peste umăr, gândindu-mă la oamenii thriss de la petrecere.

— Bine, dar nu cred că lor le pasă.

— Rahat! Tuturor le pasă.

— Nu știu ce să zic. Când Teraeth te-a îmbrățișat pe corabia ce se scufunda, ai simțit că el credea că ești prea urâtă ca să te atingă? Ori mi-am imaginat felul în care v-ați privit unul pe altul?

Tyentso a dat pe gât vinul și și-a reumplut cana.

— Pe toți zeii, ai văzut chestia aia? Nenorocitul de vante mă ținea de parcă își salva singura iubire adevărată. Am crezut că poate îi e dor să fie cu o femeie, dar, după ce am sosit pe insulă și am dat cu ochii de toate *nimfele* astea subțirele, mi-a trecut.

M-am gândit la Kalindra. La naiba, m-am gândit la mine!

244

NĂPASTA REGILOR

— Teraeth are alte standarde, cred.

— Singurul lucru bun al felului în care arăt este că, atunci când un frumușel vrea să ți-o tragă, nu trebuie să-ți mai bați capul cu posibilele lui motive ulterioare. Răspunsul e da.

Tyentso și-a vârât genunchii sub cămașă și s-a sprijinit într-un cot.

— Dar pe tine te-ar plăcea acolo, jos. Ești o binecuvântare pentru ochi. Ar trebui să te joci.

— Te anunț că sunt reținut. Timid și reținut. De asemenea, nu sunt pregătit pentru o astfel de obligație. Adică, dacă mă culc cu toată Frăția Neagră, știu că m-aș simți stânjenit când m-aș trezi lângă ei, a doua zi dimineață. M-ar mai respecta? Dacă ar vrea să mă întâlnesc cu Mama lor?

M-am oprit.

— La naiba! Am cunoscut-o deja pe Mama lor.

Tyentso a chicotit.

— Pun pariu că te lasă cu buza umflată a doua zi de dimineață și nu mai auzi în veci de ei.

— Dacă aș avea norocul ăsta…

Am zâmbit.

— Personal, cred că ar deveni obsedați și prea lipicioși când le-aș spune că vreau să încerc și alte secte.

De data asta Tyentso nu s-a putut abține și a izbucnit în râs.

— întoarce-te cu mine în Quur! am zis.

Tyentso aproape că s-a înecat cu vinul.

— Poftim?

M-am aplecat spre ea.

— Vreau să mă întorc în Quur. Am familie acolo, prieteni, oameni care se bazează pe mine. Fac parte din casa D'Mon, Ty. Te pot proteja de oamenii care te-au exilat. Singurul dezavantaj e că trebuie să mă ocup de niște oameni periculoși imediat ce mă întorc. Mai exact, de un vrăjitor. Nu-i cunosc numele. întotdeauna i-am zis Mortul. E puternic. L-am văzut topind carnea unei persoane cu un singur gest.

— Fermecător! Zici că-1 descrii pe răposatul meu soț.

îmi venise și mie rândul să încerc marea cu degetul.

— Spune-mi, te rog, că nu vorbești despre Teraeth dintr-o viață trecută!

Ty mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce gând oribil! Prefer să cred că Thaena a aruncat sufletul soțului meu într-o groapă fată fund și după aia s-a cărat.

— Bun! A trebuit să mă asigur.

— In orice caz, drăguț din partea ta să te oferi să-mi reabilitezi reputația, pușlama mică, dar nu mă pot întoarce în Quur! Sunt căutată pentru trădare, vrăjitorie și pentru fiecare fărădelege pe care o poate inventa, scoate la iveală sau exagera înaltul Consiliu. Casa D'Mon nu mă poate proteja de așa ceva. Dacă mă întorc în Quur, ar trebui să fiu împăcată cu propria moarte, fiindcă voi număra minutele până la trecerea mea dincolo.

— Trădare? Serios?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu s-a întâmplat niciodată. Ba dimpotrivă. Le-am salvat fundurile alea nenorocite și astea au fost mulțumirile pe care le-am primit. Nu spun că am dus o viață fără de păcate, dar, din punctul meu de vedere, greșeala reală din ochii lor este că am folosit magia fără să am o măciucă între picioare.

Am tușit.

— N-am înțeles niciodată ce mare scofală e dacă femeile știu magie.

— Nu mai flirta cu mine, pușlama mică! Nu vrei să te pui cu mine.

— Nu flirtez. Vorbesc serios. N-am înțeles niciodată care e problema. In cazul în care Casele Regale ar pregăti și femei, ar

dubla numărul magilor în doar câțiva ani. Mai mulți magi, mai mult profit Nu e limpede din capul locului?*

— Oh, pe ceruri, Kihrin, dacă femeile ar alerga de colo până colo făcând vrăji, ar fi sfârșitul civilizației... In continuare, ne-am dori să putem moșteni lucruri, să deținem propriile averi, să avem un cuvânt de spus în privința celui cu care ne măritățm. Cine-ar mai sta acasă să le dea naștere copiilor? Cine-ar mai suporta bătaia bărbaților sau zecile de amante? Vino-ți în fire! Mai rămâne să-mi spui că noi, cei din Quur, n-ar trebui să avem sclavi.

M-am foit, stânjenit.

— A, corect! Ce prostie din partea mea! E clar că am stat prea mult pe insula asta.

— Pe deasupra, toată lumea știe că femeilor le lipsesc capacitățile mintale și voința puternică să devină un mag bun. Suntem sclavele poftelor noastre, suntem înlănțuite de natura noastră carnală? Cu siguranță o femeie n-ar putea deveni vreodată un vrăjitor adevărat...

* Casele Regale trag foloase de pe urma monopolizării resurselor rare, ar putea argumenta unii, însă, de vreme ce cererea depășește cu mult oferta, părerea lui Kihrin e de apreciat din punct de vedere strict economic.

* Definiția „vrăjitoarei" este unul dintre cele mai contestate cuvinte în limba guarem. Potrivit Academiei de la Alavel, o vrăjitoare este „o adeptă needucată a magiei care lucrează fără licență

I-am aruncat o privire iritată.

— Am priceput, Tyentso.

Femeia a ridicat din umeri.

— E un subiect destul de sensibil.

— Da. Măcar nu ești înverșunată în privința asta.

M-am prefăcut că mă feresc când Tyentso mi-a țintit capul cu o piatră.

— Quur nu a fost așa pe vremuri.

Tyentso a aruncat piatra într-o parte.

— Patru dintre Cei Opt Nemuritori sunt bărbați și patru, femei, prin urmare un echilibru între sexe. Tya însăși e o *zeiță.* Toate legendele sunt pline cu regine, eroine... Regele-zeu Ghauras și târfa lui, Caless, au transformat femeile în târfe. Eu

cred că Ghauras și-a plătit niște polițe.

Tyentso și-a ridicat degetul mic și l-a fluturat sugestiv.

— Ar trebui să predai un curs la Academie, am chicotit.

— O, da! Fiindcă sigur își doresc să mă revadă!

Am ridicat o sprânceană spre ea.

— Te-au mai văzut? Ce-ai făcut? Te-ai deghizat în băiat?

— Nu. Tatăl meu adoptiv era unul dintre decani, a zis ea.

— Glumești?

Tyentso a părut surprinsă.

— Nu. Am crescut la Academie. Obișnuiam să mă furișez noaptea în bibliotecă și citeam până dimineața.

Expresia ei a devenit melancolică.

— Of, cât am iubit biblioteca aia! Sincer vorbind, cea mai grea parte să trăiesc la bordul unei corăbii a fost că mi-a lipsit spațiul pentru o bibliotecă.

— Au! Nici nu mă mir că înaltul Consiliu e nefericit de-a binelea din pricina ta. Ai citit *cărți.**

— Și le-am dat atenție cursurilor din săli, zeii să ne ajute pe toți!

Tyentso mi-a aruncat o privire critică peste buza cănii cu vin.

— Așadar, n-ai de gând să rămâi?

— Sunt niște oameni prietenoși, dar să devin asasin n-a figurat niciodată pe lista mea cu meserii preferate, am răspuns.

oficială din partea Caselor Regale". Însă, din moment ce femeile nu primesc niciodată licențe și li se interzice să urmeze cursurile Academiei, termenul neutru din punctul de vedere al genului se aplică exclusiv femeilor.

* Teoretic vorbind, se califică drept o vrăjitoare tocmai pentru lipsa unei licențe oficiale. Trebuie să fi fost de-a dreptul enervant.

— Nu cred că asta sunt ei.

— Dar așa e.

Am arătat cu mâna în spatele meu.

— Ei mi-au zis. Mai precis, „criminali plătiți”, dar e același lucru.

— Cred că e o doar o deghizare. Adică, așa am considerat până acum, când totul a ieșit la iveală. O breaslă a asasinilor. Un gând ușor înfricoșător. Dar totul face parte din joc, nu? Un alt aspect fermecător al culturii quuros. Să se lase angajați de

cel care oferă mai mult ca să ucidă pe cineva e prea enervant săptămâna asta. Faptul că majoritatea sunt vante? Praf în ochi. Un pic de aer exotic. Ii face atrăgători și periculoși. Nicio familie regală quuros nu i-ar considera o amenințare atâta vreme cât ele îi angajează.

— Dacă nu sunt asasini, atunci ce sunt?

— Nu știu, dar lucrează direct pentru Thaena însăși, într-un fel pe care preoții ei obișnuiți nu o fac. Dacă asta nu te sperie puțin, atunci nu ești deloc atent. Thaena a fost dintotdeauna cea mai strictă susținătoare a regulilor cu privire la felul în care interacționează zeii și muritorii. In concluzie, fie oamenii ăștia mint că sunt adepții Thaenei — iar întoarcerea lui Teraeth contrazice varianta —, fie zeița s-a hotărât brusc că e necesar să încalce regulile. Ar trebui să fii îngrozit.

— Mama obișnuia să spună că, dacă tot e să minți, atunci să fie pentru ceva important.

— întocmai. Aș vrea să știu pentru ce vremuri oribile s-au pregătit ticăloșii ăștia mici.

Am oftat și am dat pe gât o dușcă mare de vin.

— Se pare că există o profeție.

— La care te referi? Profețiile Devoran? Papirusurile Destinului*? Zicerile lui Sephis?

— Cunoști profețiile?

Am ciulit urechile. Spre deosebire de Khaemezra, Tyentso nu avea niciun motiv să nu-mi dea un răspuns direct.

— Maestrul Tyrinthal preda un curs de șase luni pentru studenții avansați*. Nu știa că iau parte la cursurile lui, dar... asta e.

* Nu am convingerea că Papirusurile Destinului nu sunt, de fapt, decât o făcătură isteață, promovată de cineva care încearcă să tulbure apele sau, pur și simplu, să profite de pe urma fascinației atâtora pentru profeții.

* O mai face și azi. Și e la fel de plictisitor. In apărarea lui totuși, reluarea mintală a uneia dintre orele lui este cel mai bun leac pentru insomnie descoperit de mine.

Tyentso a ridicat din umeri.

— Răposatul meu soț era obsedat de subiect. Dacă un cântec de leagăn pentru copii putea fi deformat să sune de parcă ar fi făcut aluzie la o profeție, atunci el sigur avea un exemplar al lui.

Chiar mai multe exemplare, dacă vorbim de idiomuri regionale sau de variațiuni lingvistice.

Tyentso a privit spre orizont, pierzându-se în gânduri.

— A naibii treabă pe capul tău, pușlama mică! Profețiile alea sunt o chestie urâtă. Nu vrei să ai de-a face cu oamenii care se ocupă de ele. Și, pe toți demonii, nu vrei ca ei să știe de tine.

M-am încruntat.

— Prea târziu.

Tyentso m-a privit surprinsă, apoi a pufnit și și-a dat ochii peste cap.

— Pentru o clipă, am uitat cum am ajuns pe insulă. Ai dreptate. Mult prea târziu.

Tyentso s-a lăsat pe spate și a băut lacom din cană.

— Of, ce mai balamuc, dar, deocamdată, ai probleme mai serioase!

— Sigur, Relos Var. Insă pot părăsi insula pe furiș înainte ca el să-și dea seama că am dispărut. Sunt bun la furișat.

— Nu mă gândeam la Relos Var, a zis Tyentso cu un glas ciudat. Fugi înapoi în tabără, Kihrin! Acum.

— Poftim? De ce-aș...

Vântul s-a întețit și a ciufulit iarba de pe faleză, aducând cu el mirosul de metal topit și de piatră arsă.

Bătrânul tocmai aterizase în fața noastră.

32: LADY MIYA

(Povestea lui Talon)

Femeia vante îl conduse pe Kihrin într-o clădire cu patru etaje cuibărită între alte construcții înalte. Nimic nu lăsa să se vadă că e o Casă Albastră cu excepția numărului de bărbați în halate de tămăduitori care intrau și ieșeau pe uși. Toți păreau să o cunoască pe Miya, facându-i loc și plecându-se respectuos în fața ei, și toți i se adresară cu „lady”. Nimeni nu întrebă de Kihrin și cum de avea atâtea răni până când nu-și încrucișară drumul cu maestrul Lorgrin.

Tămăduitorul se strâmbă.

— Văd că reuniunea fericită a mers pe cât de bine era de așteptat. Lady Miya îl privi dezaprobator.

— Intr-adevăr.

— Presupun că te vei ocupa tu însuți. Farmacia îți aparține.

Bătrânul arătă cu degetul mare ușa din spatele lui.

Femeia încuviință din cap.

— Mulțumesc, maestre Lorgrin!

— îhâm!

Vraciul clătină din cap spre Kihrin când trecură pe lângă el.

înăuntru, sertărașele ascunse în ziduri umpleau camera din podea până în tavan. Aerul avea un miros curios, de ierburi. Mai multe mese ocupau mijlocul, acoperite cu cântare, mojare, pisăloage și cărți groase deschise la pagini ce înfățișau plante.

— Așază-te! îl îndemnă ea cu o voce fermă.

Kihrin se supuse mohorât, plângându-și de milă în sinea lui în timp ce femeia vante deschidea sertarele și scotea sticluțe,

flacoane și legături cu ierburi.

Miya trânti ingredientele pe masă, făcând să sară restul obiectelor de pe ea.

— Cu ce ți-am greșit eu? întrebă Kihrin. Ești supărată că am omorât o gardă? Sau pentru că am vărsat cafeaua peste prețiosul tău Lord Moștenitor?

Femeia ridică un mojar greu din piatră și un pisălog și le trânti în fața lui.

— Astea sunt pentru tine: pelin, florile-răului, varius-sângeros, castrave- te-amar și lotus-alb.

— Nu, mulțumesc! Am mâncat.

Buza ei de sus începu să tremure.

— Nu vrei să ți se infecteze rănile și nu știi ce boli o fi avut ascunse în trupul ei fata aceea. Rănile tale sunt sigur atinse de sângele rămas pe bici. Nu vrei să-ți faci o alifie pentru spate?

— Foarte amuzant! Habar n-am cum să fac așa ceva.

— Serios? Nu știi?

Din vocea ei picura sarcasmul.

— Dar, de vindecat, vrei. Așa că, vindecă-te singur!

— Ți-am zis deja că nu știu cum.

Băiatul se ridică în picioare.

— Ca să vezi!

Miya își încrucișă brațele, ca și cum câștigase cearta.

Kihrin clipi de câteva ori.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Să vrei ceva nu e destul. Talentul și dorința sunt lipsite de sens fără îndemânare și pregătire.

Kihn o privi furios.

— E o ghicitoare?

— Tinere, aici nu ne jucăm. Iți dau o lecție. Pricepi?

— Din moment ce pentru tine sunt un cretin, de ce nu-mi explici?

Nările femeii fremătau când înșfacă înapoi mojarul.

— Am vrut să spun că nu ai pregătirea necesară să înfrunți un bărbat ca Darzin D'Mon. Să-1 provoci e ca și cum ai intra în adăpostul unui tigru după ce te-ai mânjit cu sânge proaspăt. Oi vrea tu să-1 omori pe Darzin, dar dorința nu ajunge.

— Mi-a omorât tatăl! A omorât-o pe Morea.

— Și? Asta te face mai în măsură să te pui cu el? Crezi că norocul va ține cu tine doar pentru că inima ta e plină de răzbunare? După cum ai zis și tu, e un monstru. Nu căsăpești un monstru doar cu intenții bune.

— Trebuie să doarmă cândva.

Lady Miya oftă.

— Ești atât de tânăr și deja un asasin cu experiență? Un membru al Frăției Negre? Sau pesemne ai venit la noi deghizat și, de fapt, ești Nikai Milligreest, cel mai faimos și mai iscusit mânuitor al săbiei din întregul imperiu?

Kihrin înghiți în sec și își feri privirea. Spaima și ura din întâlnirea precedentă începură să se mai risipească, lăsându-1 totuși slăbit și tremurând.

— Mă scoate din minți, șopti Kihrin.

— Și pe mine, spuse Miya. Dar trebuie să înveți să te controlezi. Nu vei trăi mult în această casă dacă vei continua cu purtarea asta prostească.

Femeia adăugă ingredientele în bol, măsurând cantitățile cu degete pricepute.

— Darzin e suficient de impulsiv pentru amândoi. Dacă-1 calci pe coadă, îți va răspunde în cel mai urât și mai brutal mod cu putință. A devenit un fel de specialist în domeniu. Casa asta are destule probleme și fără să-1 provoci tu să facă lucruri pe care să le regretăm cu toții.

— Să-1 provoc? Dar eu n-am...

— Clamează-ți nevinovăția în fața cuiva care n-a auzit toată discuția, zise ea ferm. II cunosc pe Darzin de douăzeci de ani și îți confirm că, de data asta, a rostit adevărul: în dimineața asta, chiar s-a purtat bine. Te-a tratat cu multă căldură, dar tu ai considerat că e o insultă greu de suportat și, astfel, te-ai pierdut cu firea. Drept rezultat, și el s-a pierdut cu firea. Iar din cauza asta, au murit doi oameni.

— Nu da vina pe mine! Dacă ai fi ascultat de la început, ai fi putut interveni mai repede. Iar fata ar fi încă în viață.

Miya ridică o sprânceană.

— Și ce motiv să fi scornit ca să opresc o poruncă dată de Darzin, și anume să biciuiască o sclavă? în cazul tău, am putut interveni. Dar n-am putut face nimic s-o salvez pe sclavă.

— Voi, vanteii, se presupune că știți magie. Ai fi putut să...

— Poate că nu permit rănirea unui D'Mon dacă-mi stă în putere și pot interveni fără să-mi pierd viața.

Miya luă pisălogul și începu să zdrobească florile și ierburile.

Kihrin făcu ochii mari.

— Și tu ai suflet gaeș.

252

NĂPASTA REGILOR

— Firește. Cu siguranță că n-aș fi aici de bunăvoie. Sunt intendenta înaltului Lord și servitoarea cu cel mai înalt grad a palatului. Dar sunt și sclava gaeș a înaltului Lord. Darzin te rănea, așa că am putut interveni.

— Ai putut interveni. Dar...

Băiatul se așeză din nou.

— Dar eu nu sunt un D'Mon. în cel mai bun caz, sunt un ogenra.

Femeia îl privi ciudat.

— Cine ți-a spus că ești ogenra?

— Păi, eu...

Kihrin clipi iar.

— Trebuie. A zis că mama a fost sclavă. Ce-aș putea fi?

— Darzin susține că s-a căsătorit cu Lyrilyn. Ba chiar ne-a arătat documente. .. și martori. Nu ești un ogenra. In fața legii, ești primul fiu al lui Darzin D'Mon, al doilea în linie să preia conducerea familiei.

Kihrin se holbă la ea și sângele i se scurse din obraji cu totul.

— El... Poftim?

Informația refuza să pătrundă în creierul lui. Nu mai înțelegea nimic, întotdeauna visase să fie un ogenra, ca oricare alt orfan din Cercul Inferior, dar cam aici se oprea visul lui. Nu îndrăznise nicio clipă să-și închipuie că are sânge regal. Și iată-1 aici, spunându-i-se că e prinț. Așezat la coadă să devină într-o zi el însuși un înalt Lord?

întreaga lume se înclina periculos.

Miya nu-i observă șocul.

— Și, sincer vorbind, oricum n-ar fi contat. Știu că percepția comună e că ogenra sunt bastarzii caselor, dar realitatea e mai complicată de atât. Orice copil, chiar și unul din flori, poate fi parte a Casei dacă e recunoscut în mod oficial, așa cum ai fost

tu.

— Chiar e tatăl meu? întrebă el în șoaptă.

Miya își feri privirea.

— Nu pot să spun? în orice caz, el așa susține. înaltul Lord Therin l-a sprijinit imediat public — nu era deloc încântat ca fiul lui Darzin, Galen, să moștenească totul într-o bună zi.

— Pe toți zeii, de ce?

* Băgați de seamă exprimarea! Sunt înclinat să interpretez cuvintele literal: nu că Miya nu știa, ci că i se poruncise să păstreze tăcerea. Să-i pui întrebări unei persoane care depinde de gaeș e ca și cum ai vorbi cu un demon — din aceleași motive.

— Să conduci o Casă Regală necesită o anumită duritate a caracterului. Galen e un băiat dulce. Casa averilor nu va prospera în grija unui „băiat dulce”, crede înaltul Lord Therin.

— Dar eu sunt un gunoi de pe stradă. O firimitură din Orașul de Catifea!

Miya așeză mojarul și pisălogul pe masă, apoi se întoarse spre Kihrin, holbându-se la el cu ochii albaștri furioși.

— *Niciodată* să nu mai vorbești de tine așa! Nu voi accepta. Ești Kihrin D’Mon, prinț regal și moștenitorul cu al doilea rang al Casei D’Mon. Te tragi dintr-o sută de generații de magi, inclusiv trei împărați. Ai sânge regal și *te-ai născut* să conduci.* Nu ești și nu vei fi NICIODATĂ doar un gunoi de pe stradă.

— Dar... E imposibil. Totul e un joc bizar. Darzin e un demon.

— Adevărul și demonii nu sunt concepte opuse. Lasă-mă să-ți demonstrez, dar te va înțepa puțin!

Simți ceva umed pe spate care îi provocă o durere insuportabilă. Recunoscu alcoolul turnat pe o rană deschisă.

Kihrin gâfâi.

— AU! Pe țâțele Thaenei!

— Ai grijă cum vorbești!

— Nici biciul n-a durut așa tare.

— Serios? Probabil că Darzin și-a ieșit din mână. Dar mai bine puțină durere acum decât o infecție mai târziu.

Femeia întinse amestecul de ierburi peste semnele lăsate de bici. Ierburile erau moi și reci, și aproape plăcute după usturimea anterioară.

Băiatul îi simți degetele pe spate și o auzi rostind ceva într-o limbă luminoasă, care parcă se rostogolea. O căldură plăcută i se răspândi pe piele.

— N-ai fi putut folosi magia ca să vindeci tot?

— Aș fi putut, recunoscu ea, dar riscam apariția unor complicații.

Miya veni în fața lui Kihrin, apoi trase un scaun și se așeză.

— Ce știi despre magie? Poți vedea dincolo de Primul Văl?

Băiatul încuviință.

— De când mă știu. Dar cum de-ai ghicit?

— Nu știam. De-aia am întrebat. Însă ești un D'Mon, prin urmare, era la mintea cocoșului. Știi ceva despre talismane? Ai învățat ce sunt? Cum să le construiești?

* Pe lady Miya a luat-o gura pe dinainte aici, de vreme ce, practic vorbind, în Quur, cei cu sânge regal nu au voie „să conducă".

Kihrin înghiți în sec și clătină din cap.

— Magii le folosesc. Știu cum să verific dacă le poartă cineva, dar mai mult ca să mă feresc de persona respectivă.

— Un lucru înțelept de știut când trăiești în Orașul de Catifea, însă acum va trebui să înveți cum să le faci tu însuți.

Miya se apucă să pună ierburile la loc.

— Consideră asta prima ta lecție! înțelegi cerințele materiale ale magiei?

— Da, încuviință el din cap. Niciun obiect nu poate fi afectat de magie decât dacă vrăjitorul care face farmecul înțelege adevărata natură a materialelor ce compun obiectul.

— Foarte bine! Ai avut pregătire oficială?

Miya părea surprinsă.

— Am învățat de la cineva, dar... în fine... ea a murit.

— îmi pare rău pentru pierderea ta!

— Mulțumesc!

Kihrin nu știu ce să spună altceva.

După o pauză, Miya continuă:

— Și ce mai știi?

Kihrin clipi.

— Ce anume?

— Da, ce-mi mai poți spune despre cerințele materiale și despre magie?

— Eu...

Băiatul se încruntă.

— Dacă înțelegi adevărata natură a unui obiect, atunci îl poți modifica.

— Să reformulezi răspunsul original nu înseamnă nimic.

— Ah...

Kihrin își înfrânse nevoia de a-și ridica mâinile neputincios.

— Habar n-am. Obiectele au aure diferite. Și oamenii, la fel. Dacă așezi doi oameni unul lângă altul, aura lor nu va fi la fel. Fierul are o aură diferită de cea a cuprului, care e diferită de a bănuților de lemn, care sunt, de fapt, din cupru pictat.

— Așadar, dacă luăm în calcul toate aceste observații, ce este un talisman?

Kihrin se încurcă, chinuindu-se să scoată un răspuns potrivit. De unde să aibă el habar despre componentele unui talisman? Tot ce știa despre talismane era că ele reflectă aura persoanei ce le poartă, deci era ca și acum ai vedea un semn repetându-se de mai multe ori, de fiecare dată ușor deplasat față de poziția lui corectă. Atunci îl trăsni un gând.

— Stai puțin, un talisman trebuie să aibă o aură diferită de natura lui de bază, nu? Dacă e monedă, bijuterie sau cine știe ce, aura nu este ca a metalului, de pildă... Aura lui e aceeași cu cea a persoanei care îl poartă. Cum de e posibil așa ceva?

— Poți schimba aura unui obiect în ceva ce n-ar trebui să fie, îi explică Miya pe un ton blând, ce îi trăda mândria.

Zâmbetul ei îi sugeră că răspunsul o încântase.

— Iar dacă cineva îl modifică doar foarte, foarte puțin, obiectul poate arăta în continuare ca o monedă sau o bijuterie. în felul în care o oglindă îți poate arăta imaginea ta, dar care nu e a ta.

Kihrin se holbă la ea și o privi pe sub gene.

— De ce? De ce-ar vrea cineva așa ceva?

— Fiindcă, dacă m-aș prezenta în fața ta și aș încerca să-ți schimb aura ca să te rănesc, și tu ai purta patru talismane, atunci ar trebui să-ți schimb aura de cinci ori, nu doar o dată.

Asta înseamnă că te protejezi de ceilalți vrăjitori, de exemplu.

Miya ridică un deget.

— Există însă un preț. Pentru fiecare talisman purtat, propria magie și puterea de a modifica aurele celorlalți sunt slăbite. Un vânător de vrăjitoare nu e altceva decât un vrăjitor care poartă atâtea talismane cât poate duce. Astfel, devin complet imuni la magie, dar nu pot face nici măcar o vrajă.

— Deci este un act de echilibru?

— întocmai, încuviință femeia. Iar regula talismanului e valabilă atât pentru vindecări, cât și pentru răniri. Dacă nu poți schimba aura cuiva, înseamnă că nici nu o poți vindeca pe respectiva persoană.

— Nu m-ar deranja, zise el, cu o expresie melancolică. Să înveți cum să vindeci oamenii. Pare un lucru extraordinar de știut.

Miya îi cercetă chipul o clipă, apoi dădu din cap.

— în regulă!

Femeia merse către capătul îndepărtat al mesei și se întoarse imediat cu o carte mare, pe care i-o întinse tânărului.

Kihrin o deschise. Conținea, pagină după pagină, desene perfecte ale corpului uman, în bucăți separate, dar și în întregimea lui*.

— Vrei s-o citesc?

* Dacă ar fi să ghicesc, presupun că e vorba de *Anatomia corpului uman* a lui Sarin D'Mon, despre care înțeleg că e încă folosită ca manual de bază pentru începătorii în ale tămăduitului.

— Vreau s-o memorezi.

— S-o memorez? întrebă el cu glas ușor pițigăiat.

— Vreau să te pregătesc în ritmul tău, dar trebuie să ai o bază de cunoștințe cu care să lucrăm. Nu poți repara un lucru dacă nu înțelegi cum se poate strica și nu vei fi în stare să recunoști cum se poate strica dacă nu știi cum ar trebui să funcționeze în mod obișnuit. Așa că da, memoreaz-o! Când termini, trecem la chimia corpului și la alcătuirea celulelor.

— La ce?

Femeia zâmbi.

— O să vezi!

Miya ridică mojarul cu ierburi zdrobite și mută restul amestecului într-un borcan mic de sticlă.

— Dă-ți cu ăsta acolo unde ai vânătăi! Pe falcă, de pildă. Când se termină, vino la mine sau la oricare dintre tămăduitori și îți mai dăm!

— Mulțumesc, apreciez... Dar de ce o să am nevoie de mai mult? întrebă Kihrin după ce cugetă puțin.

Expresia de pe chipul femeii se întunecă.

— Galen, fiul lui Darzin, are nevoie în permanență. Iar *el* e un băiat cuminte.

Kihrin tresări.

— Grozav! murmură el. Minunat! își bate și nevasta? Bănuiesc că mama lui Galen nu era o sclavă.

— Nu cred că ai nevoie de mine ca să primești un răspuns.

Băiatul oftă. Pentru o clipă, cât discutase cu Miya despre învățarea magiei, uitase unde se află.

— Nu. Nu, bănuiesc că nu. Firește că-și bate nevasta, apoi o trimite aici să fie făcută ca nouă. Nu e extraordinar când toți tămăduitorii lucrează pentru tine? Nu te trage nimeni la răspundere.

Miya dădu să spună ceva, apoi se opri și clătină din cap.

— Haide, înălțimea Ta! A venit vremea să-ți arăt unde vei locui.

33: CE I SE CUVINE DRAGONULUI

(Povestea lui Kihrin)

De fiecare dată când m-am întâlnit cu Bătrânul, mi-am amintit cât de uriași sunt dragonii. Artiștii nu nimeresc niciodată. Poate pentru că au nevoia asta copleșitoare să picteze și un cavaler sau un vrăjitor care i se opune. Și, când îl desenezi pe om suficient de mare ca să fie observat, totul se dă peste cap. Imaginați-vă cea mai mare creatură posibilă... Ei bine, Bătrânul era și mai mare.

E dificil să nu încremenești, prins în propria uluire.

Bătrânul a aterizat pe o insulă vulcanică, roșie și fierbinte de la piatra topită, nu departe de Ynisthana însăși. Totuși, era atât de mare, încât aș fi jurat că-și putea întinde gheara și să ne sfâșie pe amândoi fără efort. Nu era o creatură vie, ci o întruchipare a haosului. Când a sărit pe insulă, un jet de lavă a țâșnit spre cer, de parcă pământul însuși a răspuns la prezența lui cu foc.

— Am venit să iau ce mi se cuvine, a zis Bătrânul.

Tyentso a scos o înjurătură care ar fi facut-o și pe Madam Ola să roșească și m-a împins în spatele ei.

— Hei..., am încercat eu să mă împotrivesc.

— Nu ascunde vocea de aur! E al meu, a mormăit Bătrânul.

— N-a zis nimeni că-l poți avea. Ba dimpotrivă.

— Nu-mi pasă, a continuat Bătrânul.

— Kihrin, fugi!

Mi-am amintit sfatul lui Teraeth: dacă fugeai, Bătrânul avea ceva să vâneze.

— Nu cred...

Dragonul s-a repezit spre noi.

Am fugit.

Tyentso și-a mișcat brațul, și un zid de sticlă rezistentă la foc s-a ridicat pe plajă, gros de vreo șase metri și suficient de înalt ca să nu mai văd orizontul. Sticla a devenit roșie imediat, apoi alb-incandescent, de parcă urma să se transforme în cenușă. Temperatura a luat-o razna, ca și cum eram într-un cuptor încins, iar vântul capricios a crescut-o și mai mult. Zidul s-a cutremurat când dragonul s-a izbit de el. Apoi a explodat.

M-am ferit într-o parte când un glob enorm de sticlă topită a căzut lângă mine.

S-a lăsat tăcerea.

M-am întors cu spatele.

Dragonul plutea în aer, înghețat. Acoperea tot cerul. Lava îi picura din gheare și picăturile se prelingeau sfârâind în valurile oceanului.

Tyentso s-a ridicat și ea. O parte din cămașă îi dispăruse, iar pe un braț îi apăruseră semne de arsură. Miraculos, încă trăia.

Khaemezra a apărut pe faleză.

Nu știu dacă femeia ne spionase pe noi sau pe dragon, dar sigur fusese în apropiere. Bătrâna era mai puțin cocoșată și fragilă decât o văzusem în timpul călătoriei, de parcă insula o întinerise. Stătea mai dreaptă, mai înaltă și mai tânără.

— Credeam că ne-am înțeles, Sharanakal. Nu-1 poți avea.

Glasul ei tăios a zburat limpede precum cristalul peste valuri și nisip.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul imediat, Mamă!

Khaemezra a arătat spre mare cu brațul ei subțire și îmbătrânit.

— Atunci, du-te și nu te mai întoarce!

Dragonul s-a cutremurat. S-a cutremurat din încremenirea lui ca un câine care își scutură apa din blană, apoi a bătut din aripi, ridicându-se tot mai sus.

Bestia m-a privit. Sau cel puțin așa am crezut.

Bătrânul s-a îndreptat spre orizont.

L-am urmărit cum dispare. Nimeni nu a spus nimic câteva momente lungi și încordate. Intr-un târziu, n-am mai suportat:

— Cum omori așa ceva?

— N-ai cum, a răspuns Khaemezra. Mai repede dărâmi un munte.

Tyentso și-a pus palma peste braț, strâmbându-se când și-a verificat marginile arsurii.

— I-ai zis Sharanakal. E numele lui adevărat?

— Da, a încuviințat Khaemezra.

Femeia și-a strâns roba pe lângă ea și s-a întors spre mine.

— Ești rănit?

— Nu, sunt bine.

Am privit spre Tyentso.

— Sharanakal? De ce am senzația că ar trebui să cunosc numele ăsta?

— Fiindcă ești fiul unui menestrel, îmi închipui. Poate că Sharanakal nu e atât de faimos ca Baelosh sau Morios, dar nu există decât opt dragoni în toată lumea, a răspuns Tyentso. Ai reușit să te procopsești cu atenția obsesivă a unuia dintre ei. Nu ești un ticălos norocos?

Inima a început să-mi bată mai repede. In picioare, mi s-a strecurat o slăbiciune de parcă aș fi băut prea multe căni cu vin. Mă simțeam neajutorat, lipsit de orice putere și prins în capcană.

Dar în niciun caz nu mă simțeam norocos.

Când mă trezisem pe insulă și văzusem că Bătrânul nu mă folosea pe post de scobitoarea lui preferată, hotărâsem că pericolul trecuse. Bătrânul mă lăsase să plec. Eram la adăpost. De Relos Var? Poate că nu. Dar la adăpost de dragon cel puțin, da. Un ditamai cultul sălășluia pe insulă fără să fie deranjat de dragoni uriași, așa că mă aflam în siguranță, corect?

Greșit.

Khaemezra nu mi s-a părut deloc că mă compătimește.

— Copile, ce-a fost în capul tău să crezi că e o idee bună să-l trezești pe Sharanakal?

Am strâns din dinți.

— A fost ideea lui Teraeth.

Nările Khaemezrei au fremătat.

— Da, pare unul dintre lucrurile pe care numai fiul meu le-ar putea sugera.

— Hai să nu mai aruncăm vina pe unul și pe altul! Cântecelul ăla ne-a salvat viețile pe corabie! s-a răstit Tyentso, arătând cu mâna spre Khaemezra. Mai puțin pe-a ta, desigur, căci tu n-ai fost nicio clipă în pericol. Așa că nu te mai plânge că ai o „mamă care nu se poate implica în nimic”!

— O să plece? am întrebat.

In noaptea liniștită, cu valurile lovindu-se de țărm în spatele nostru, cu insectele junglei amuțite brusc de frică, glasul abia dacă mi s-a auzit.

Khaemezra s-a holbat la mine.

— La un moment dat, da. Când se va plictisi.

— Și cât va dura?

Khaemezra nu mi-a răspuns.

In cele din urmă, Tyentso a fluturat din mână.

— Un deceniu sau două. Poate mai mult. Și nu poți să păcălești un dragon, pușlama mică. Te va *găsi* oricum.*

Nu-mi amintesc să mă fi așezat. Dar așa m-am trezit, stând, de parcă picioarele hotărâseră că obosiseră să mă tot aștepte să fac ce trebuie și acționaseră de capul lor.

Mi-am ridicat privirea când am auzit-o pe Tyentso vorbind.

— M-am decis. Aș vrea să intru și eu în Frăție.

Khaemezra s-a uitat fix la ea.

— Ceva mai devreme nu erai deloc sigură.

— A, dar cineva trebuie să-l învețe pe ăsta mic puțină magie. Măcar niște vrăji împotriva focului. Ceva îmi spune că va avea nevoie de ele.

M-am aplecat în față.

— Magie? O să mă înveți magie?

— Cineva trebuie s-o facă, la naiba! a răspuns Tyentso. Dacă îmi permite Mama.

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Mă lași?

Khaemezra a pufnit, deși sunetul a trădat mai degrabă afecțiune, nu respingere.

— Da, cred că te voi lăsa.

— Iar eu sunt prins aici, am șoptit.

— Deocamdată, a încuviințat Khaemezra. Dacă am învățat o lecție în toți anii mei de viață este că nicio situație nu ține veșnic. Intre timp, ce-ai vrea să faci?

— Vreau să plec! am replicat, ridicând vocea.

— Știu, dar necazurile sunt niște ocazii care au și ele spinii lor, mi-a explicat ea. Hai să folosim timpul tău aici ca să te pregătim mai bine să poți rezolva toate necazurile cu succes! Ce vra?

Am trecut prin câteva momente grele când m-am gândit la conversația noastră și la partea cu capcana. Nu-mi ieșeau din minte nici gratiile invizibile

* Există o poveste despre dragonul Baelosh în care îi promite împăratului Simillion că nu-1 va vâna, dar îl ucide după ce „moțăie puțin”. Moțăitul a durat 25 de ani și, când Baelosh s-a trezit, Simillion a dat ortul popii.

ale insulei-temniță, nici temnicerul meu, un dragon uriaș ce scuipa foc. Taja îmi spusese că pot să plec, dar nu pomenise și prețul pe care trebuia să-1 plătesc. Eram întemnițat.

Tyentso mi-a pus o mână pe umăr și m-a strâns ușurel.

— Ai vrea să-i trimiți un mesaj familiei tale?

Am clipit și am privit țintă la cele două femei.

— E posibil? Ii poți spune lui lady Miya că sunt în viață?

— Da. Altceva?

Am tras adânc aer în piept, încă încercând să mă calmez.

— Aveți pe cineva pe insulă care e priceput la săbii? începusem să mă antrenez în lupta cu sabia și mi-ar plăcea să continui.

— O sabie nu prea e de folos împotriva unui dragon, a

subliniat Khaemezra, deși eram suficient de atent în acel moment ca să-mi dau seama că femeia nu mă refuzase.

— Știu asta. Sabia e pentru Darzin. Să-1 omor.

Khaemezra a zâmbit.

— Atunci, cred că putem găsi pe cineva.

34: PROMISIUNI

(Povestea lui Talon)

CLANȚA TREMURA.

— Pleacă! strigă Kihrin.

Ușa se întredeschise ușor înainte să se înțepenească în

scaunul proptit de Kihrin sub clanță.

Lady Miya spuse:

— Kihrin, te rog! E necuviincios și nu te ajută deloc. De ce te ascunzi în cameră?

— Nu vreau să văd pe nimeni! se răsti el.

Kihrin stătea întins pe patul la fel de răvășit ca și hainele sale. Nu se schimbase și nici nu se dăduse peste cap cu spălatul după ce Miya îi arătase camerele.

La început, fusese impresionat. Spre deosebire de încăperea în care se trezise inițial, camera unde îl adusese Miya aparținea aripii private a familiei — Sala Prinților, unde se găseau locuințele înaltului Lord, ale fiilor săi și ale moștenitorilor direcți. Camerele lui Khirin alcătuiau un palat în sine, un amestec uimitor de ziduri bătute cu nestemate și de plante care făceau palatul să semene cu o grădină, dar și cu o zonă de locuit. Piesa centrală era un pat luxos, meșteșugit din crengile îmbinate a patru copaci vii.

Kihrin văzuse imediat capcana.

Zăbrelele ornate care închideau balconul erau ferecate cu fier. Lujerii cu flori aveau niște ghimpi uriași. Ușa principală se încuia pe dinafară, la fel ca ușa laterală care îi lega locuința de cea a persoanei de alături.

Cel care folosise camerele înaintea lui fusese și el ostatic aici.

Abia atunci Kihrin se simți copleșit de situația imposibilă în care nimerise. Darzin îi putea face orice. II putea ucide, mutila sau vinde ca sclav, și toate ar fi în regulă, potrivit legii. Părinții aveau putere absolută asupra copiilor lor. Iar Kihrin era copilul lui Darzin. Surdyeh nu mai avea cum să intervină, fiindcă Surdyeh murise. Ola? Probabil că murise și ea.

Nu reușea să închidă ochii fără să vadă gâtul tăiat al Moreei sau fără să audă râsul demonului. Nu reușea să mai doarmă din pricina coșmarurilor.

Puțină durere care să-1 pregătească pentru un festin al suferinței.

Kihrin construise o baricadă din scaune și se întinsese pe pat, mohorât. Rămăsese așa, îmbufnat, zile întregi.

Da, erai îmbufnat. Nu mă întrerupe, Kihrin!

După cum spuneam, când lady Miya îl rugă să-i deschidă ușa, el refuză, țipă la ea și presupuse că femeia avea să plece. Un hârșâit îl făcu să-și ridice privirea. Scaunul se desprinse singur de sub clanță și alunecă într-o parte, fără să fie atins. Ușa se deschise larg atunci și o zări pe lady Miya, cu brațele încrucișate la piept și ochii scăpărând de mânie. Kihrin se săltă în capul oaselor, tresărind.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci când m-ai vindecat, zise Kihrin. Ești vrăjitoare, nu?

Lady Miya intră în cameră și ușa se trânti în urma ei, din nou, fără să fie atinsă de cineva.

— Știi ce e o vrăjitoare?

Kihrin scrâșni din dinți.

— Bineînțeles. O vrăjitoare este cineva care nu a primit licență de la una dintre prețioasele voastre case regale.

— Și tu crezi că eu nu am licență de la una dintre Casele Regale?

Kihrin îi aruncă o privire neprietenoasă, rece ca gheața. Ridică din umeri și se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul de un trunchi de copac și o gleznă pe genunchiul celuilalt picior.

— Asta înseamnă că tu l-ai învățat cum să invoce un demon?

Lady Miya nu răspunse imediat.

— Poftim? Pe cine să învăț?

— Pe Darzin, rosti Kihrin rânjind. Darzin D'Mon e prieten la cataramă cu demonii ticăloși. Trebuie să existe pe undeva un cântecel murdar.

Femeia vante străbătu încăperea cu pași fermi, mânioasă. Se încruntă când dădu cu ochii de aștemuturile murdare și de hainele neschimbate. Kihrin nici măcar nu se obosise să-și înlocuiască bluza pe care Darzin i-o sfâșiase cu biciul cu câteva zile înainte, în timpul micului-dejun.

— Și ce te face să crezi că a invocat un demon?

Kihrin își lăsă capul într-o parte și se holbă la ea.

— Fiindcă l-am văzut. In fine, nu l-am văzut cu ochii mei, dar

sigur el a fost. A și recunoscut de față cu mine. N-aș fi aici dacă n-aș fi spart casa în care se ocupa cu invocările.

Kihrin își frecă tâmplele.

— Scumpă Taja! Dacă mi-aș fi luat tălpășița atunci... Oricum nu era treaba mea, și acum...

Băiatul clătină din cap.

— Acum sunt morți. Nu-mi vine să cred că sunt morți.

Kihrin se dădu jos din pat, iute, cu furie, îndepărtându-se de femeie cu un salt.

— Dar ție ce-ți pasă? Nu mă cunoști și nu-ți pasă nici cât *negru* sub unghie de mine. Eu sunt doar un alt D'Mon, iar tu nu îi ești loială familiei din propria voință. Ți-a zis „tata" să ai grijă de mine? „Bunicul?"

— Nu, răspunse ea încet. Lyrilyn a fost camerista mea.

Kihrin tresări și se răsuci pe călcâie.

— Nu la început, îl lămuri Miya. Lyrilyn era una dintre sclavele din haremul înaltului Lord Pedron, un maniac care aproape a distrus Casa asta. După ce Therin l-a ucis pe Pedron și a devenit noul înalt Lord, m-a lăsat să aleg pe cine vreau eu să-mi fie apropiată. Am ales-o pe Lyrilyn.

Kihrin simți că se sufocă, dar izbuti să îngaime o întrebare:

— Ai cunoscut-o pe mama?

Miya se așeză pe marginea patului și îi făcu semn să se apropie.

— Sunt atâtea..., începu ea trăgând aer în piept. Sunt multe pe care nu ți le pot povesti. Gaeșul îmi va interzice să deschid gura. Dar pot să-ți spun că, atâta vreme cât am cunoscut-o pe Lyrilyn, n-a fost niciodată însărcinată.

— Poftim? Dar credeam...

Kihrin înghiți în sec. îl apucă amețeala. îi trecu prin minte că nu mai mâncase de multă vreme.

— Darzin susține că Lyrilyn a fost mama ta, dar nu trebuie să uiți că Darzin va minți atâta vreme cât îi ajută ambițiile nemăsurate. Nu trebuie să ai încredere în el.

— Nu e cazul să-mi zici de două ori, încuviință Kihrin încruntat. Așadar, nu ea a fost mama mea? Atunci, cine?

Miya dădu să rostească ceva, dar apoi clătină din cap.

— Nu pot să spun. Și, deși știu că un astfel de răspuns nu e ceea ce vrei să auzi, nu e nimic pentru care să-ți faci griji. Insă invocarea demonului este. Te rog, povestește-mi mai multe!

Kihrin simțea nevoia să urle. Voia să ceară răspunsuri. în schimb, își frecă brațele și încercă să nu se gândească la mațele care îi ghiorăiau. Atunci își dădu seama că poartă o cămașă zdrențuită. Străduindu-se să-și domolească îmbujorarea, se duse la un dulap.

— Mi-a zis că numele lui e Xaltorarth.

— Ompher să mă apere! șopti Miya. Asta nu e un demon oarecare.

— A trebuit să apară împăratul Sandus ca să-1 alunge, îi povesti Kihrin.

Băiatul scoase o cămașă atât de bogat împodobită, că l-ar fi costat tot profitul dintr-un an de jafuri. O puse la loc și scoase alta, și mai și decât prima. Bănui că toate hainele sunt la fel, așa că alese una la întâmplare și o îmbrăcă.

— însă Darzin l-a invocat. Căuta ceva care se numește Piatra Cătușelor.

Tăcere.

Kihrin se întoarse cu fața spre ea. Femeia stătea acolo, uitându-se fix la un perete, fără nicio expresie pe chip.

— Am zis ceva greșit? o întrebă.

Miya îl privi cu aceeași ochi albaștri ca ai lui, aceeași ca ai lui Darzin, dar ea era o vante, iar ei doi, oameni. Vreo magie ciudată îi făcuse culoarea aceea, dar probabil că asta era adevărat și pentru familia D'Mon. Ochi atinși de zei.

— Ce e? insistă Kihrin.

— Dar tu porți Piatra Cătușelor, rosti Miya sec. Nestemata de la gâtul tău *este* Piatra Cătușelor.

Băiatul duse mâna la piatra tsali de la gât.

— Poftim? Cum adică?

Femeia coborî privirea spre propriile mâini.

— Eu am făcut asta. I-am dăruit colierul lui Lyrilyn. Probabil că a avut atâta prezență de spirit să ți-o dea ție.

Miya zâmbi trist.

— Porumbița mea iubită. Loială până la sfârșit.

— Nu înțeleg, zise el. Dacă port piatra pe care Darzin o vrea atât de tare, de ce n-a luat-o? Am fost căzut la pat o săptămână,

cât maestrul Lorgrin mi-a vindecat inima.

2G6

NĂPASTA REGILOR

— Piatra Cătușelor nu poate fi scoasă de nimeni în afara celui care o poartă. Darzin nu ți-o poate fura. Poate fi dată mai departe numai din propria voință. Așa cum am făcut eu cu Lyrilyn și, trebuie să presupun, cum a făcut Lyrilyn cu tine. Cel puțin s-a ținut de cuvânt. Te-a protejat, chiar dacă nu a reușit să te ducă manolilor.

Miya închise ochii și își ținu răsuflarea pentru o clipă, de parcă s-ar fi așteptat să o doară ceva, apoi deschise ochii și expiră.

Kihrin se simțea din nou ca un copil plin de întrebări.

— De ce să mă ducă în jungla manolă? Eu nu sunt vante...

Glasul i se gâtui.

Nu atenția maternă a Miyei o dădu de gol, căci Kihrin crescuse pe lângă Ola. Era obișnuit cu asemenea priviri din partea unei femei care nu îi era mamă naturală. Mai degrabă anii petrecuți de Kihrin în Cercul Inferior, anii petrecuți alături de Dansatorii-umbră, în compania oamenilor cărora nu le păsa unul de altul dacă nu aveau un profit de pe urma asta. Chiar dacă Lyrilyn fusese prietena cea mai apropiată a Miyei, Kihrin nu credea că un vante ar fi renunțat la o comoară atât de prețioasă, dându-i-o unei cameriste. Burtosul îi oferise 15 000 de coroane pe colier. Burtosul, care nu i-ar fi oferit un preț corect nici măcar lui Tavris însuși, dacă zeul ar fi vrut să păcălească hoarda unui dragon.

Nu, nu putea crede că Miya ar face asta pentru nou-născutul lui Lyrilyn.

Dar pentru propriul copil?

Femeia era atât de frumoasă, de sălbatică! Atât de diferită de oamenii obișnuiți! Totuși, dacă era mama lui, ar fi trebuit să moștenească mai multe de la ea. Părul acela albastru-închis părea un semn mai potrivit al rudeniei. Ochii albaștri nu dovedeau nimic. Toată lumea din Casa D'Mon avea ochii albaștri, așa cum toată lumea din Casa D'Aramarin avea ochi

verzi.

Nu reuși să-și ia inima în dinți să întrebe: „Tu ești mama mea?”

Miya se întinse spre el și îi apucă mâna.

— Nu ești un vante pe de-a-ntregul, dar ai sânge vante în vene datorită familiei D’Mon. Poți oricând să le ceri adăpost oamenilor noștri.

Femeia îl strânse de mână.

— Kihrin, ce s-a întâmplat la Vălul Sfâșiat nu a fost vina ta. Băiatul deschise gura ca să protesteze, dar Miya continuă: Dacă Darzin l-a invocat pe Xaltorath, a facut-o cu un singur scop: *să te găsească.* Un demon cu o asemenea

putere e suficient de capabil să găsească pe cineva ascuns cu ajutorul magiei, chiar și pe cineva protejat cu Piatra Cătușelor. Fie că ai dat peste Darzin din întâmplare, fie că așa a fost scris, rezultatul ar fi fost același. Xaltorath găsește întotdeauna persoana pe care o vânează. Nu cred că Darzin ar fi avut dorința sau răbdarea să-ți țină tatăl în viață, fiindcă sigur s-ar fi împotrivit îndepărtării tale de lângă el. Darzin și numai Darzin poartă această responsabilitate, nu tu.

— Darzin nu mă căuta pe *mine* totuși, spuse Kihrin. L-am luat prin surprindere. Nu se așteptase ca Xaltorath să mă atace.

Miya zâmbi jucăuș.

— Ce ușurare! Nu e atotștiutor. Așadar, demonului i s-a poruncit să găsească piatra. Mă întreb de ce ar vrea să intre în posesia ei.

— Nu știu. Dar nu pentru ceva bun, asta e sigur.

Așadar, Darzin mințise despre tot. Nu se dusese la preoții Thaenei ca să-1 întoarcă pe Surdyeh, nu-i dăduse Piatra Cătușelor lui Lyrilyn și probabil că nu o iubise și nici nu se căsătorise cu așa-zisa „mamă” a lui Kihrin.

Miya se aplecă și îl sărută pe creștetul capului.

— Mănâncă ceva, spală-te și ieși din cameră! Înaltul Lord ți-a stabilit profesori și ai chestiuni de etichetă pe care trebuie să le înveți.

Kihrin își trase din nou picioarele sub el.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Fiindcă...

Băiatul se cutremură.

— Ar fi ca și cum l-aș lăsa pe nenorocitul ăsta să câștige.

— Vorbești de Darzin?

— Da.

O clipă, Kihrin se gândi să-i spună lui lady Miya și despre Mortul, dar hotărî că e mai bine să păstreze secretul o vreme. Dacă avea dreptate și Mortul era înaltul Lord, Miya încă se afla sub puterea lui.

— Ascultă! Jelește-i pe cei pe care i-ai pierdut. Ține-i în inima ta și nu-i uita niciodată. Nu te încrede în nimeni din această casă a durerii. Dar, dacă vrei ca moartea lor să aibă un rost, dacă vrei să te răzbuni într-o bună zi pe Darzin, nu trebuie să stai aici. Trebuie să folosești tot ce ai învățat în Cercul Inferior, în Orașul de Catifea, și să recurgi la acele abilități ca să te descurci

cu cei de aici și să rămâi în viață. Te rog! Crede-mă când îți zic că nici mama ta, nici tatăl tău nu și-ar dori să-ți duci viața în suferință.

— Tata...

Kihrin își feri privirea.

— Muzicianul care te-a crescut. Ce alt tată contează? zâmbi Miya. Ce-ar vrea el să faci?

Kihrin se încruntă, dar își reveni iute. își șterse ochii și surâse trist.

— Ai dreptate, lady Miya. Ar trebui să fac exact ce-ar vrea Surdyeh.

— Să-i trimit pe servitori cu cina? întrebă femeia.

— Sigur, replică el, cu o expresie hotărâtă pe față.

Avea să facă exact ce dorise Surdyeh încă de la început: să fugă și să se ascundă cu prima ocazie.

35: STEAGURI ROȘII

(Povestea lui Kihrin)

A U TRECUT ȘASE LUNI. PROFESORUL PROMIS DE KHAEMEZRA. . .

Poftim?

-L. *Glumești? Știu atâtea secrete ale Frăției Negre, și tu mă bați la cap cu asta?*

Bine! Da, eu și Kalindra am devenit iubiți. Nu, nu voi intra în detalii. Tu ești cea care a absorbit o mie de minți, Talon. Ar trebui să știi cum merge treaba.

După cum spuneam, după șase luni, profesorul promis de Khaemezra tot nu apăruse. învățam armele generale cu Szzarus și magia cu Tyentso ori de câte ori avea timp liber. Cursurile ei erau scurte, dar nu pentru că nu voia să mă învețe, ci pentru că mă trezisem neputincios să învăț. In ciuda talentului meu de a mă face invizibil sau a puterii mele de a vedea dincolo de Primul Văl, dovedeam o lipsă descurajantă de îndemânare pentru orice formă de magie*. Tyentso dădea vina pe Dansatorii-umbră că renunțaseră să mă mai pregătească după ce murise Șoricica și îi înjura cu foc la sfârșitul fiecărei lecții ratate.

Movila topită de rocă vulcanică de lângă Ynisthana a devenit o insulă în formă de con, crescând cu câțiva metri de fiecare dată când Bătrânul se oprea să ne viziteze. Adică adesea.

Mă țineam departe de plajă.

’ Nu e ceva neobișnuit. Cei mai mulți dintre magi cunosc o singură vrajă, nu pentru că nu au dorința de a învăța, ci pentru că nu sunt înzestrați pentru așa ceva.

Incapabil să mă fac remarcat la magia de care aveam nevoie

ca să scap, mă concentram asupra antrenamentului fizic. Exersam până la epuizare în timpul zilei și mă dedicam unui alt tip de epuizare alături de Kalindra pe timpul nopții. încet, ne-am dezvăluit unul altuia rănile încă necicatrizate de pe urma atacului lui Xaltorath pe măsură ce lunile se scurgeau într-o succesiune rapidă.

Teraeth a avut dreptate în privința unui lucru: în cele din urmă, Kalindra m-a părăsit.

îmi amintesc foarte bine dimineața aceea. Mă aflam cam pe la jumătatea versantului vulcanului de pe Ynisthana, un con perfect de bazalt negru, care se înălța printre neguri până când sfârșea într-un crater de forma unui bol. încă nu părăsisem marginea pădurii ca să urcăm pe cărările înguste.

Și iată-mă acolo, furișându-mă în urma lui Teraeth, simțind pentru prima dată după luni întregi că l-aș putea surprinde. Era bun la furișat, dar eu mă descurcam și mai bine. L-am privit cum pregătea o capcană pentru tovarășii lui asasini, folosind doar câteva ramuri și liane, și m-am simțit satisfăcut. Aveam un steag negru într-o mână și rosteam în gând vraja mea pentru invizibilitate în timp ce mă apropiam. Habar n-avea că e pe punctul de a pierde întrecerea.

Frăția Neagră se pregătea adesea cu ajutorul întrecerilor sau al provocărilor, cu sarcini impuse de Khaemezra sau de alți conducători. Deși nu ratasem niciodată ocazia de a le aminti că nu mă număr printre inițiații lor, întotdeauna mă invitau să iau parte. în ziua respectivă, primisem o sarcină imposibil de simplă: să ajung în vârful vulcanului, să fur steagul înfipt de Kalindra acolo și să-1 aduc înapoi la templu.

Nicio altă regulă. Dacă aș fi vrut, aș fi putut aștepta ca un ucenic să ajungă primul în vârf, să-1 atac pe neașteptate și să-i

fur steagul. Sau, dacă ajungeam primul, să-1 înlocuiesc cu o imitație. Intrigile nu aveau limite. Aproape orice era permis.

Astfel, m-am furișat în spatele lui Teraeth, despre care credeam sigur că e adversarul meu principal. Când m-am apropiat de el, i-am adulmecat mirosul pielii și am sărit învârtindu-mă, lăsând steagul să cadă...

Acesta s-a răsucit prin aerul gol al unei iluzii.

— La naiba!

Dar era prea târziu.

în timp ce eu îl atacasem pe Teraeth, el mă atacase la rândul său.

M-am întors într-o parte exact când piciorul lui Terateh s-a năpustit spre locul unde fusese capul meu cu o secundă înainte. M-a cuprins indignarea. Atunci, Piatra Cătușelor a devenit rece.

Așadar, nu ne mai jucam.

Teoretic, Frăția nu trebuia să folosească arme letale cu mine. Purtam Piatra Cătușelor, ceea ce ar fi cauzat complicații neplăcute și destul de neclare oricui încerca să mă ucidă. Ușor de zis, greu de făcut. Teraeth avea prostul obicei să uite că doar ne jucam.

Ce să zic? Nu cred că era ceva personal, dar membrii Frăției sunt antrenați să ucidă. Odată ce instinctul capătă rădăcini în ființa ta, e greu să te stăpânești.

Am încercat să-i apuc piciorul ca să-1 dezechilibrez, dar s-a dovedit a fi mai rapid decât mine. A continuat să se învârtă, și abia înțelesesem ce se petrece când celălalt picior m-a lovit direct în față.

M-am prăbușit.

N-am leșinat totuși. Când s-a apropiat de mine, l-am înșfăcat de cămașă, l-am trântit pe-o parte și i-am ars una în falcă.

Teraeth și-a lipit lama rece a pumnalului de gâtul meu.

— Mai încet, a șuierat el, abține-te!

Am privit în jos spre pumnal. Părea ascuțit bine. Și aș fi băgat mâna în foc că tăișul avea otravă pe el.

— Dacă ai de gând să-mi tai gâtul, dă-i drumul!

Teraeth a pufnit, dar felul în care temperatura pietrei a

revenit la normal mi-a spus că tânărul își amintise că este pe punctul de face ceva regretabil. S-a îndepărtat de mine, vârându-și pumnalul la brâu.

— Bine! Facem cum zici tu. A ridicat o bucată de liană și a adăugat: Ai prefera să fii legat sau inconștient...

Deja alergam pe cărarea de munte.

In spatele meu, bărbatul a izbucnit în hohote de râs, apoi i-am auzit pașii tot mai rapizi, tot mai aproape.

Vulcanul propriu-zis era sterp. Nu-i aflasem niciodată numele, presupunând că nu se numea tot Ynisthana. Piatra lui neagră avea o frumusețe aparte, cămin al mușchiului și al lichenilor, o siluetă profilată pe cerul ca azurul. Aerul duhnea a sulf de la fumul ce se ridica din crater. Roca de sub picioarele mele scânteia din cauza focurilor de dedesubt. Temperatura devenea tot mai înaltă pe măsură ce urcam. Am început să gâfâi, mai degrabă pentru că mă sufocam, nu pentru că obosisem.

272

NĂPASTA REGILOR

îmi doream ca Tyentso să fi fost în stare să mă învețe cum să mă protejez de foc.

Când am ajuns în vârf, am văzut steagul roșu prins sub o stâncă.

Teraeth era chiar în spatele meu. Imediat ce-am atins buza craterului, am sărit pe cel mai mare bolovan din apropiere și m-am făcut din nou invizibil.

— La naiba!

Mâna lui Teraeth a alunecat prin spațiul unde mă aflasem cu o secundă înainte. Apoi s-a oprit, lăsându-și capul într-o parte și cercetând pământul.

Căuta orice fel de semn nelalocul lui care să-mi trădeze poziția.

Am rânjit. Teraeth avea ceva extrem de sălbatic atunci când vâna. îmi amintea de reptilele de pe insulă, complet concentrate asupra prăzii lor.

Atunci am văzut corabia.

Vulcanul se ridica la câteva mii de metri deasupra mării, ceea ce însemna că, în vârf, într-o zi senină, puteai vedea la orizont. Ziua aceea era cât se poate de frumoasă și zăreai cu ușurință nenumăratele insule ce formau lanțul din care Ynisthana era

doar o verigă.

— Teraeth, se vede o corabie în zare.

Adversarul meu s-a răsucit spre locul de unde îmi răsunase glasul.

— Doar n-o să-mi distragi atenția ca să…

Am devenit vizibil și am coborât de pe stâncă, arătând cu degetul.

— Uite!

Teraeth mi-a urmat direcția brațului, deși fără să lase garda jos. Probabil credea că încerc să-l duc de nas.

Dar acolo chiar se zărea o corabie cu vele negre ce-și croia drum spre portul principal, venind din direcția opusă Marelui Burdihan.

— Și?

Teraeth s-a aplecat și a ridicat steagul roșu.

— E o corabie cu provizii. Nimic interesant. Las-o în pace! Avem o întrecere de terminat.

I-am aruncat o privire de parcă aș fi vrut să-i spun că își pierduse mințile. Mulți oameni de pe insulă așteptau corabia aceea de luni întregi. Dacă nu s-ar fi alăturat Frăției Negre, Tyentso ar fi putut pleca, întorcându-se în Zherias să-și găsească de lucru. Cei mai mulți dintre supraviețuitorii de pe *Nenorocirea* pesemne că aveau să plece cu acea corabie.

Dacă n-ar fi fost Bătrânul, și eu aș fi plecat cu ea.

Am coborât muntele în goană, deși, ca să fiu corect, a fost mai degrabă o alunecare calculată.

Și alții observaseră deja corabia sau fuseseră informați de sosirea ei. Când am intrat pe cărarea ce ducea spre port, am recunoscut o siluetă în fața mea, ceva mai încolo. Kalindra.

Și ea se îndrepta spre port. Spre deosebire de mine, ea purta o legătură pe umăr. Nu îmbrăcase robele negre ale Frăției, ci haine simple de călătorie, inclusiv vălul în carouri al unei băștinașe zheriaso, purtat ca un șal. Nu-mi trecuse prin minte că are sânge amestecat și că îl include și pe cel zheriaso. Kalindra avea pielea mai deschisă decât a Olei, dar nu cu mult. Nodurile din părul ei ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Însă pleca.

— Kalindra! am strigat.

Fata s-a întors, și-a dus mâna streașină la ochi, apoi s-a răsucit din nou. A continuat să meargă spre golf.

— Las-o! m-a îndemnat Teraeth. Știai că va veni și ziua asta.

Am tresărit. Teraeth mă urmase totuși.

— Ce se petrece? am întrebat. Pleacă?

— Mulți oameni pleacă, mi-a explicat Teraeth. Alții sosesc. Așa merg lucrurile.

— In regulă, dar de ce să nu-și ia la revedere? Când vine înapoi?

— Nu mai vine.

Am rămas pe loc holbându-mă la el, cu gura uscată, strângând din pumni frenetic. Nu înțelegeam ce încerca să-mi spună. Nu-mi plăcea insula. Nu-mi plăcea că sunt întemnițat acolo și, sincer vorbind, nu renunțasem la ideea că Bătrânul putea fi controlat de Khaemezra, că dragonul era singura ei cale să mă facă să rămân și să fac ce mi se poruncește. In definitiv, știam și eu unele lucruri despre escrocherii.

Pentru Kalindra înduram totul. Ea era motivul pentru care nu înnebuneam. Alături de ea, nu trebuia să fiu controlat de ceea ce-mi făcuse Xaltorath. Cu ea mă puteam simți ca un om normal.

N-avea cum să plece. Imposibil.

— Poftim? am rostit într-un final.

Teraeth nu s-a uitat la mine.

— Nu se mai întoarce. Noua ei sarcină se va desfășura pe o perioadă lungă de timp.

Știam cu ce se ocupă Frăția Neagră.

274
NĂPASTA REGILOR

— Pe cine trebuie să omoare?

— Nu e genul acela de sarcină. In orice caz, nu e treaba ta.

Am făcut un pas spre el.

— Poftim? Nu e treaba mea?

Teraeth și-a dezvelit dinții.

— Da, ce anume nu pricepi, înălțimea Ta? Astea sunt treburi de-ale Frăției. Ai avut și tu șansa să ni te alături, dar ai refuzat.

Din politețe ți-am zis chiar și-atât.

— Nu mi-o amintesc pe mama ta zicând că e obligatoriu să stau alături de voi. Și-apoi, ai uitat cine mi-era profesoară? Kalindra.

Privirea lui Teraeth s-a umplut de ură.

— Se pare că și-a luat prea multe libertăți.

Am simțit un gol în stomac.

— Poftim?

Teraeth s-a oprit.

— E... în fine. Am vorbit fără să gândesc.

— Nu. Explică-mi! Cum adică „prea multe libertăți”? Ce-ai vrut să zici?

Teraeth mi s-a părut fâstâcit.

— Uită-mi vorbele! Nici eu nu mă bucur că pleacă. Noul tău profesor sosește cu aceeași corabie. El va prelua pregătirea ta, așa cum a promis Mama, mi-a explicat el, dând să plece.

Am alergat în fața lui și i-am blocat trecerea.

— Nu. Nu pleci de aici! Cum adică și-a luat prea multe libertăți? Vrei să spui că a fost nevoită să plece pentru că suntem iubiți? Toată lumea de pe insulă se culcă cu toată lumea, de obicei în grupuri. Eu aleg o femeie, îi rămân fidel, iar ea e pedepsită pentru asta?

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu ești de vină?

Remarca mea l-a oprit.

— Eu... să fiu de vină?

— Sunt curios dacă o trimiți de aici fiindcă ești gelos pe mine sau pentru că ești gelos pe ea?

Nările îi fremătau în vreme ce se holba la mine și în ochi i-am citit uluirea și furia.

— Ticălos mic și arogant!

— Spune-mi că mă înșel!

Teraeth s-a încruntat și a pășit spre mine.

— Știi deja că îndrugi baliverne. Kalindra e prietena mea și

îmi pasă de ea, dar nu sunt îndrăgostit de ea, așa cum nici ea nu e de mine. Niciunul nu am avut așteptări în privința fidelității. In ceea ce te privește...

Teraeth m-a privit pe sub gene.

— Nu mă jigni sugerându-mi că singura modalitate prin care aș fi binevenit în patul tău este să îndepărtez toți rivalii. Poate că ești prea rușinat din cauza masculinității tale prețioase de quuros să recunoști că mă vrei, dar asta e problema ta, nu a mea.

Teraeth a terminat, fluturându-și mâna energic prin fața ochilor.

— Oricum, sarcina Kalindrei nu are nimic de-a face cu *mine.* Mama a crezut că se află în pericol să se îndrăgostească de tine, așa că a hotărât că e mai bine ca ea să plece înainte ca relația să se adâncească primejdios de mult.

— Kalindra...

Am coborât panta în goană, spre port.

Am auzit pași în urma mea și ceva greu m-a izbit în spate. M-am rostogolit și am văzut că Teraeth mă lovise. A continuat să-mi care pumni în față. Parcă mă bătea cu un baros. M-am răsucit într-o parte ca să-l apuc de braț, sperând să-l pot doborî ca să mă pot ridica. Și-a ferit brațul la timp, apoi s-a întors și mi-a prins încheietura în așa fel încât, dacă ar fi tras mai tare, mi-ar fi rupt sau dislocat umărul. M-a țintuit cu picioarele și nu a trebuit să mai facă nimic decât să apese genunchiul. N-am mai fost în stare decât să vomit.

— Nu e pentru tine, mi-a zis Teraeth cu fața la câțiva centimetri de-a mea. O placi, e singură, dar nu o iubești. Niciodată nu o vei iubi. Să o lași să se atașeze de tine e doar o cruzime.

— N-ai de unde să știi asta.

Am încercat să mă eliberez, dar Teraeth cunoștea trucuri pe care profesorii mei abia dacă sugeraseră că există.

— Știu că nu e o fată din Jorat, cu părul roșu ca sângele și cu ochi ca focul.

Am încetat să mă mai zbat.

— Ce-ai zis?

— O fată jorat, a repetat Teraeth cu un glas grav. Cu părul de culoarea miezului nopții sau al apusului de soare, purtat în stilul specific celor atinși de zei. Piele arămie perfectă și neagră precum cărbunele pentru tălpi, glezne

și palme. Ochii ei sunt ca rubinele care reflectă flăcările, strălucind în toate nuanțele focului. Buze ca murele, coapte și dulci...

N-am reușit să-mi ascund șocul sau groaza. Cum de știa? Cum de știa de ea? Singurii care știau de ea erau demonul ce-mi sădise imaginea în minte și Morea. Mai exista posibilitatea ca imitatorul care o omorâse și o mâncase pe Morea să știe și el, dar asta însemna...

— Dă-te jos de pe mine!

Am împins din nou și, de data asta, Teraeth nu s-a mai împotrivit.

S-a rostogolit pe iarbă și s-a oprit cu un picior prins sub el și cu capul sprijinit de braț.

M-am ridicat, încă tremurând și căutând să-mi recapăt suflul.

— Nu i-am povestit Kalindrei despre ea. Nu i-am povestit nimănui de pe insulă despre ea. Acum, să faci bine să-mi spui de unde știi! Dar acum.

Teraeth m-a ignorat și a continuat descrierea.

— Miroase ca merele și ca moscul greu, întunecat, iar când zâmbește, parcă te-ai uita la soare...

Am gemut.

— Spune-mi, la naiba...

— Și ai crede că are un umor nebun, dar, în schimb, toată flacăra aceea a domolit-o...

L-am prins pe Teraeth de cămașă, apoi l-am săltat cumva în capul oaselor și l-am împins spre cel mai apropiat copac.

— Ai văzut-o. Știi cine e. Spune-mi îndată!

Teraeth a zâmbit.

— Dar credeam că vrei să-ți petreci tot restul vieții cu Kalindra.

Am rămas fixându-1 cu privirea.

In același timp, am devenit conștient de prezența lui. I-am simțit sudoarea, pieptul lipit de al meu... Am simțit cât de mic e spațiul dintre corpurile noastre. Intenția mea fusese să-1 amenințe, să-1 intimidez, dar mâinile lui s-au așezat ușor pe coapsele mele.

în ochii lui verzi nu am zărit frică.

I-am dat drumul și m-am tras îndărăt. Stinghereala mi-a

colorat obrajii în roșu. M-am simțit sfâșiat de emoții, de rușine, de pofte trupești și de furie că Teraeth avusese încă o dată dreptate. Imediat ce o descrisesem pe fata din Jorat, încetasem să mă mai gândesc la Kalindra și, pe toți demonii, doar știam ce poate face! Kalindra era reală, mă facea fericit. Nu voiam să plece. Sigur nu voiam să plece, dar nici nu voiam să uit de fata din fanteziile lui Xaltorath.

Teraeth și-a îndreptat tunica.

— Așa ziceam și eu.

— Cum de știi? Teraeth, cum ai aflat de fata din Jorat?

Pe chipul lui a trecut scurt o undă de compătimire. Nu știu, poate mi-am imaginat.

— Corabia pleacă în curând. Du-te în port să-ți întâlnești noul profesor!

Nu aveam de gând să mă las păcălit așa ușor.

— Mă jur pe toți zeii că nu o să mai am încredere în tine dacă nu-mi răspunzi!

In momentul acela, statuile reprezentând șerpi care se înșirau la intrarea în templu arătau mai multă emoție decât Teraeth. Aproape insesizabil, s-a cutremurat.

— E alegerea ta, dar în locul tău eu n-aș folosi jurămintele la întâmplare.

— Naiba să te ia! Există doar două creaturi pe lumea asta care știau despre fată: un demon și un imitator. Cum să mai am încredere în tine?

Nu cred că l-am văzut vreodată pe Teraeth mai mânios. Și nu doar mânios, ci și rănit. Și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit de parcă ar fi cercetat care dintre sutele de opțiuni ar fi mai potrivită pentru executarea mea imediată.

— Sunt un asasin. Numai un nebun ar avea încredere în mine, mi-a răspuns.

S-a ridicat și a pornit înapoi spre terenul de antrenament, cu steagul roșu în mână.

36: TESTAREA ÎNCUIETORII

(Povestea lui Talon)

TOATE SPERANȚELE LUI KIHRIN DE A SCĂPA SE RISIPIRĂ CHIAR DE LA prima încercare.

După revelația despre noul lui statut, își plănui evadarea o zi întreagă. Dacă rămânea cu familia D'Mon, ar fi fost un pericol pentru toți cei din jurul lui. Dacă fugea, Darzin n-ar fi avut niciun motiv să mai rănească pe altcineva. Cea mai potrivită cale să iasă din această situație era să dispară. Planul lui era simplu: să plece pe ușa din față. Servitorii familiei D'Mon aveau un obicei vechi de când lumea: se supuneau oricui dădea porunci. Dacă adăuga și înzestrarea lui de a trece neobservat, sigur avea să fie în stare să iasă ca la plimbare din curtea palatului.

In dimineața aceea, le ceru servitorilor să-1 îmbrace în cele mai frumoase haine din dulap, vârî în buzunare câteva obiecte de valoare și pomi spre grajdurile din curtea privată.

își drese glasul pentru a-i atrage atenția unui grăjdar. Kihrin îl salută pe acesta dând din cap, vesel.

— Am nevoie de o trăsură.

Nu mai oferi alte explicații.

— îndată, lordul meu.

Grăjdarul îi făcu semn din cap unui băiat, care fugi spre grajduri.

Kihrin răsuflă ușurat. Bărbatul nu-i știa numele. Nu primise nicio poruncă să-1 țină înăuntru pe „băiatul cu părul blond". De acum, Kihrin nu

mai trebuia decât să meargă până la chei, să abandoneze trăsura și să ia legătura cu Dansatorii-umbră. Odată pus la adăpost, urma s-o găsească pe Ola și să dispară amândoi.

Darzin urma să nu mai aibă vreodată ocazia să invoce alt demon.

Kihrin așteptă cât ajutoarele de grăjdari îi pregătiră calul și trăsura. In timpul acelor secunde agonizante, porțile uriașe de fier ale curții private se deschiseră și o altă trăsură intră.

Pe viața Tajei! Poartă-te de parcă ai fi de-al locului! Nu faci nimic din ce n-ar trebui! Băiatul își ascunse mâinile tremurânde la spate. *Te rog, Taja, să fie oricine, numai Darzin, nu!*

Trăsura se opri în dreptul scărilor. Majordomul se repezi înainte să-1 ajute pe ocupantul trăsurii să coboare. O femeie între două vârste. Purta un corset complicat de culoarea turcoazului și un șal agole din satin, acoperit cu diamante.

Pietrele prețioase făceau o treabă atât de bună, încât persoana devenea centrul atenției oriunde călătorea. Din păcate, nestematele nu se descurcau la fel de bine să ascundă că femeia nu mai poseda o siluetă de tinerică. Culoarea veșmintelor îi sublinia părul de un cărămiziu strălucitor, care atrăgea privirea asupra chipului ei încărcat de machiaj de ziceai că folosise tot ipsosul de pe zidurile Cercului Inferior. Expresia ei exprima dezgust pentru orice i se perinda pe dinaintea ochilor.

într-un târziu, se uită la Kihrin.

— Ce caută ăsta aici? se răsti ea la grăjdar, ignorându-1 pe băiat.

— înălțimea Lui aștepta o trăsură, milady. Bine ați venit acasă, Luminăția Voastră! adăugă majordomul, făcând o plecăciune.

— înălțimea Lui?

Un evantai din fildeș îl plesni peste față tot atât de iute pe cât dispăru în adâncurile negre ale săculețului ei.

— Idiotule!

Se holbă la Kihrin fără să-și ascundă dușmănia.

— Așteptai o trăsură? Dar unde te duceai, băiete?

Kihrin făcu o plecăciune, ascunzându-și spaima.

— Milady, mă duceam să-mi recuperez un cadou care mi-a fost dăruit. Lordul Darzin a considerat că e o idee bună.

— Așa a considerat lordul Darzin? Să te duci să iei un cadou?

Femeia pufni scârbită.

— Ți-a dat cineva o fundă nouă pentru părul tău galben, frumușel?

Necunoscuta îl apucă de păr și-1 smuci spre ea până când ajunseră față-n față.

— Au! La naiba! Opriți-vă!

Kihrin încercă să se smulgă din strânsoare, dar înțelese că e imposibil fără să folosească violența.

— Iți dau eu funde de nu te vezi, cretinule! Haide! încă trăgându-1 de păr, femeia intră în palat, strigându-i grăjdarului: Ia pachetele din trăsură și du-le direct în camera mea! Să nu văd vreo zgârietură pe ele, că rămâi fără dinți!

După câțiva metri, Kihrin se propti pe călcâie, își apucă părul și trase.

— Pe toți zeii și demonii din lume, dă-mi drumul, hoașco!

Femeia îi dădu drumul și îl privi furioasă.

— N-ar trebui, dar ai noroc că te-am prins făcând o tâmpenie când sunt binedispusă, zise ea scoțându-și mănușile și aruncându-le în mijlocul coridorului. Vino cu mine liniștit și nu va fi nevoie să pun gărzile să te târască în lanțuri!

Kihrin îi aruncă o privire mânioasă.

— Dar tocmai mă duceam să iau...

— Fugeai, îl corectă ea. Trăiesc în casa asta de cincisprezece ani. Crede-mă, recunosc toate semnele.

Apoi, amintindu-și ceva, femeia îi întinse mâna cu palma în jos.

— Ce nepoliticos din partea mea să nu mă prezint! Sunt Alshena D'Mon. Cu alte cuvinte, mama ta vitregă.

— Condoleanțele mele! șopti el printre dinți, sărutându-i mâna.

Spre surprinderea lui, Alshena chicoti.

Insă, imediat, chipul ei deveni serios. își scoase evantaiul din fildeș și îl desfăcu larg, facându-și vânt să se răcorească. Ii întinse mâna dreaptă lui Kihrin și spuse:

— Haide, copile! Vino cu mine! Vom vorbi despre motivul pentru care e o tâmpenie ce voiai să faci și cum ți-ar fi putut

aduce moartea cât ai clipi. Apoi vom discuta despre cum să nu mai fii prost pe viitor. Dacă așa ceva e posibil.

Femeia zâmbi.

— Ar trebui să fii atent, tinere! S-ar putea să-ți salveze viața.

281

37:NOUL PROFESOR

(Povestea lui Kihrin)

M-AM AȘEZAT PE UN MORMAN DE ROCI VULCANICE ȘI AM PRIVIT VELIerul cum ancora în golful micuț și îngust. Ne aflam în partea opusă a insulei, unde Bătrânul își construia noul lui pat cât un munte, ceea ce reprezenta o mare ușurare pentru toată lumea prezentă.

Mai mulți membri ai Frăției se adunaseră pe plajele negre să întâmpine corabia alături de cei care erau pregătiți să plece cu ea. Kalindra se găsea și ea în mijlocul mulțimii. Sunt sigur că știa că o urmăresc, dar nu și-a întors niciodată capul.

Echipajul velierului a lăsat la apă o barcă mică, ai cărei ocupanți au început să vâslească spre țărm. Un bărbat înalt s-a dat jos din ea încruntat, ținând în mâini câteva pachete. Mai multe bărci au pornit spre mal. Kalindra și însoțitorii săi, desemnați să meargă în locuri străine, au început să vâslească spre navă. Intr-o jumătate de oră, plaja se golise, cu excepția celor din Frăție care aranjau proviziile și a bărbatului înalt.

Omul era îmbrăcat simplu, deși cizmele lui păreau scumpe — stilul quu- ros de cizme înalte până la coapse, popular printre dueliști și călăreți. Era chel și mai înalt decât cei mai mulți quuros, cam de statura unui vante. Mi s-a părut că-1 mai

văzusem.

Nou-venitul a rămas așa, cercetând plaja și insula, cu o expresie de reticență și de silă pe față. Privirea i-a alunecat peste mine, după care s-a oprit brusc.

Nu voiam să mă mișc, așa că am rămas acolo și am așteptat ca bărbatul să vină spre mine. I-am întors aceeași privire ostilă și rece. Aveam gura plină

de amărăciunea lăsată de plecarea Kalindrei și pielea de pe obraz încă îmi zvâcnea din cauza pumnului primit de la Teraeth.

Serios vorbind acum, Teraeth avea un croșeu de dreapta demn de un nenorocit de gladiator.

— Așadar, tu ești cel care a stârnit atâta tevatură, mi-a zis bărbatul, urcând pe stânci.

M-am încruntat când mi-am adus aminte unde îl mai văzusem.

— Te cunosc. Tu ești cârciumarul de la Câmpurile Ofrandelor, cel care are o fiică drăguță.

— Iar eu nu te cunosc, mi-a răspuns ridicând o sprânceană. Nu ești băiatul ăla de catifea de la clubul Vălul Sfâșiat?

M-am înroșit de furie. Nu din cauza defăimării, ci pentru că se presupunea că bărbatul urma să-mi fie profesor. M-am simțit de două ori trădat. Nu era un maestru al săbiei. Cum ar fi putut? Arăta mai mult ca unul care freacă tejgheaua, stă la taclale cu mușteriii și își vinde rahaturile, în niciun caz ca un bărbat care își petrece timpul cu diferite forme de fandări.

Darzin l-ar face arșice pe unul ca el.

— Nu. Nu sunt.

— Atunci, poate mă aflu aici ca să te învăț cum se servește un vin de ghimbir, a zis el întinzându-mi mâna. Spune-mi Doc!

I-am ignorat gestul și m-am ridicat în picioare, scuturându-mi hainele.

— Lasă-mă să ghicesc! Oamenii poposesc la cârciuma ta și tu le îneci durerile cu bere.

— Mi-a plăcut asta. Ar trebui să pun pe cineva să-mi picteze vorbele tale pe o placă și s-o atârn frumușel afară, deasupra

ușii.

— Ți-ai ales al naibii de bine locul unde să-ți petreci vacanța. Peisajul e frumos, dar femeile de aici te vor ucide.

Doc a scos niște hohote de râs urâte.

— Așadar, nu s-a schimbat nimic.

Când s-a uitat în sus, spre versantul muntelui, a căzut pe gânduri.

— Unde e?

Doar nu se referea la Tyentso.

— Khaemezra?

— Da.

— Habar n-am. Și nici nu îmi prea pasă, ca să fiu sincer, doar că…

Am scrâșnit din dinți și am purces la drum.

— Cred că trebuie să mă răfiiiesc cu ea puțin. In fine, vino după mine! Te duc la Teraeth. El știe, de obicei.

Făcusem deja câțiva pași când mi-am dat seama că Doc nu mă urmărea. M-am uitat în spate și l-am văzut stând acolo, privindu-mă cu o expresie îngrozită, de om șocat.

— Ce-am zis?

— Cine e Teraeth? a întrebat Doc.

Am clipit de câteva ori.

— Faci parte din Frăția Neagră, nu?

Doc și-a săltat bărbia.

— N-am susținut asta nicio clipă.

— Dar știi destule despre ei ca să ai habar cine e Khaemezra. Cum de nu l-ai cunoscut pe fiul ei?

Doc a tresărit de parcă primise o palmă. A închis ochii o secundă și și-a încleștat pumnii. Apoi și-a amintit să respire, și-a relaxat mâinile și a deschis ochii.

— Probabil că te înșeli. Toată lumea îi spune Mama.

— Numai că, în cazul de față, ea chiar e mama lui. De ce naiba te porți de parcă ți-a omorât motanul preferat?

— Sunt doar surprins, a răspuns el, înghițind în sec de mai multe ori. Câți ani are băiatul?

— Khaemezra a zis că e cam de-o seamă cu mine, așa că

undeva între cincisprezece și douăzeci de ani. Se poartă de parcă ar fi la fel de bătrân ca Ompher și de două ori mai înțelept decât el.

— Du-mă să-1 văd!

L-am privit curios. Arăta ca un om obișnuit, să ne înțelegem. N-avea nimic special, cu excepția înălțimii. Ba chiar începuse să facă și puțină burtă. Nu arăta deloc ca o mare căpetenie, ca un erou, ci întocmai ca un cârciumar.

însă nici măcar înaltul Lord Therin nu ar fi dat niște porunci mai ferme. Oricine-o fi fost el, Doc era un bărbat care se aștepta să fie ascultat. Vocea îi răpăia porunci cu ascuțimea unui bici cu lame.

Ca să fiu sincer, îmi amintea de Teraeth. Nu arăta ca el, dar, pe de altă parte, nici Teraeth nu arătase așa cât a durat călătoria noastră de la Kihsna-Farriga.

Vanteii manoli se descurcau *de minune* cu iluziile.

Mă simțeam tentat să mă uit dincolo de Primul Văl, dar eram presat de timp.

284

NĂPASTA REGILOR

Doc a ținut pasul cu mine cât am urcat înapoi spre faleză. In mod obișnuit, te-ai aștepta ca persoana care merge în spatele tău să pară supusă, dar el se purta ca și cum eu eram însoțitorul de onoare. Avea mișcări fluide și grațioase, un dansator ce-și exersase pașii până când aceștia ajunseseră să surprindă esența fiecărei mișcări. Am tras concluzia că bărbatul între două vârste era un spion mai bun decât majoritatea: arăta ca un oarecare.

Și Relos Var arăta ca un oarecare.

Când am ajuns la marginea grotei unde locuia Teraeth, l-am zărit stând cu picioarele încrucișate pe podea și citind o cărticică uzată. Nu m-a surprins să văd că Teraeth scosese cepul unei sticle de vin vante și se bucurase deja de mai multe pahare. Nu părea fericit să mă vadă. Sentimentul era reciproc.

Teraeth a ridicat o sprânceană spre Doc.

— Tu trebuie să fii bărbatul quuros pe care-1 așteptăm.

Doc n-a răspuns, dar a petrecut o vreme cercetându-1 pe Teraeth. După încruntătura de pe fruntea lui, nu îi plăcea deloc ce vedea.

— Bună, Teraeth, unde e Khaemezra? Trebuie să vorbesc cu ea.

— Și eu, a completat Doc. Du-te și adu-o pe mama ta aici!

Porunca lui a sunat dinadins disprețuitor și superior.

Teraeth a pus paharul de vin jos.

— Nu primesc porunci de la tine.

Fără să-i ceară permisiunea, Doc s-a așezat pe un scaun de răchită.

— Probabil că e în templu și, din câte îmi amintesc, locul ăla e nesuferit de călduros și de umed după standardele oricărui vante manol. Așa că mamei tale i-ar plăcea să ni se alăture.

Am privit chiorâș spre noul meu profesor.

— Ai fost în templu? Parcă nu erai membru al Frăției Negre.

— Din vorbele tale rezultă că și tu ai fost în templu. *Tu* ești un membru al Frăției Negre?

— Nu sunt servitorul tău, aproape că a mârâit Teraeth, iar înalta Preoteasă nu e cineva care se supune chemării unui oarecare. Ea nu...

— Las-o pe ea să decidă asta! l-a întrerupt Doc. Deocamdată, nu ți-am cerut părerea. Ți-am dat un ordin.

— Nu-mi dai tu mie ordine.

— Dar tocmai am facut-o.

— Mama a ucis oameni pentru o asemenea insolență! s-a răstit Teraeth. — Și totuși, iată-mă aici, a rostit Doc cu un zâmbet rece ca gheața.

— Ai idee...

— Tu cine ești? Teraeth. Tatăl tău a fost un idiot și un zevzec, iar faptul că i-ai luat numele în loc să-1 iei pe al mamei tale înseamnă că ești la fel de idiot și de zevzec.

Doc a făcut o pauză.

— Sau te refereai la cine ești tu în realitate? Pentru că știu și asta. Tot un idiot. Tot un zevzec.

Expresia lui Teraeth nu s-a schimbat. Nu i s-a mișcat niciun mușchi și nările nu i-au fremătat. Cu toate acestea, am știut că mă uit la un bărbat care tocmai îl pusese pe Doc pe o listă scurtă cu nume pe care Teraeth avea să le șteargă cu o linie,

unul după altul.

Teraeth s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din grotă.

Doc a oftat, s-a sprijinit de spătar și a tras aer în piept. Cred că se așteptase să fie atacat de Teraeth. Nu sunt sigur însă dacă se simțea ușurat sau dezamăgit că nu se întâmplase așa.

— Ce copil simpatic! a zis Doc.

— Am și eu o curiozitate: ți-a spus cineva vreodată că ești un măgar?

A făcut ochii mari, surprins, apoi a izbucnit în râs.

— De fiecare dată când am tăiat pe careva. Trebuie să beau ceva.

Doc s-a întins spre sticlă.

— In locul tău eu n-aș atinge chestia aia.

Doc a rânjit.

— Am reținut.

A scos dopul și a tras o dușcă zdravănă, care ar fi făcut și un elefant să leșine. A rămas neclintit, cu ochii închiși, cu trupul încordat, fără să respire. Apoi a răsuflat ușor și m-a privit.

— Ai o căutătură aparte. Haide, întreabă-mă!

Am ridicat din umeri.

— Pe drum, ai zis că habar n-ai cine e Teraeth. Insă replicile de mai devreme mă fac să cred că nu ești deloc sincer.

— Nu l-am văzut niciodată. Asta nu înseamnă că nu cunosc genul. E tânăr, a adăugat el, lăsând sticla într-o parte și sprijinindu-se din nou de spătar.

Gulerul cămășii i se deschisese, lăsând să se vadă la gât o piatră tsali de culoare verde suflată cu aur.

— Și, de vreme ce e un vante, asta înseamnă că mai e și arogant, egoist și nesuferit Abia peste câteva sute de ani se va îmblânzi puțin și va deveni mai uman, dar pentru că nu avem atâta timp la dispoziție, bănuiesc că de-aia mă enervează.

— Haide, acum! Expresia de pe chipul tău când i-am rostit numele...

NĂPASTA REGILOR

— Vanteii au reguli aparte pentru numele copiilor, mi-a explicat Doc. Atâta tot.

— Adică?

M-am aplecat în față. Relos Var reacționase și el puternic la auzul numelui lui Terateh; pomenise ceva de tatăl lui, dar nu primisem niciodată o explicație satisfăcătoare. Părerea lui Doc despre tatăl lui Teraeth părea și mai puțin încurajatoare.

— Ești cam băgăcios, nu? a replicat Doc.

— E trăsătura mea definitorie. Și, pentru că ai adus vorba, ce cauți aici? Doar n-o să-mi spui că ai bătut atâta drum din capitală ca să stai la taclale cu Khaemezra, nu?

Doc *a* părut surprins.

— Nu ți-a zis, nu? Sunt aici pentru că...

S-a oprit și a chicotit.

— E o poveste lungă, puștiule.

— Am tot timpul din lume.

— Nimeni nu are atâta timp. Hai să zicem că, pe vremuri, eu și un nepot ne făceam veleatul prin capitală împreună cu un neînsemnat preot al Thaenei și cu un puști proaspăt venit de la țară, din Marakor, pe care abia îl puteai numi vrăjitor.

Doc a zâmbit și a căzut pe gânduri.

— Ce mai vremuri...

— Și asta... ar trebui să însemne ceva pentru mine?

Doc a ridicat din umeri.

— Atât cât să știi că acel preot neînsemnat al Thaenei a devenit înaltul Lord Therin din Casa D'Mon, iar puștiul de la țară cu obraji roșii, împăratul Sandus. Nepotul meu, Qoran, a dat din coate bine și s-a cocoțat în scaunul de înalt General. Eu? Am deschis o cârciumă.

— Așadar, tu ești ratatul.

— N-aveam nimic de dovedit.

— Doc, mă bucur să te văd din nou! a rostit Khaemezra dinspre intrarea în grotă.

Nu auzisem pe nimeni urcând scara. Khaemezra și fiul ei apăruseră acolo ca prin minune.

— Ce-ați făcut? Ați zburat? i-am șoptit lui Teraeth.

Vanteul m-a privit mânios, parcă pentru a-mi reaminti că încă suntem certați.

Credeți-mă, nu uitasem.

— Ce mai faci?

Khaemezra a parcurs distanța dintre ei, aplecându-se să-1

sărute pe obraz pe Doc.

Femeia părea sincer încântată să-l vadă pe bărbat, zâmbindu-i cu multă căldură.

— M-am ferit de necazuri, Khae, i-a răspuns Doc, ridicându-se de pe scaun.

— Serios? După atâția ani, ți-ai dat seama în sfârșit cum se face asta?

Ochii Khaemezrei străluceau vesel.

— Da, *a* încuviințat bărbatul. Trucul a fost să stau departe, foarte departe de tine.

Zâmbetul Khaemezrei s-a transformat în gheață, după care a crăpat. Cu o singură propoziție, Doc deschisese niște răni care au devenit vizibile pe fața ei. După ce și-a mai revenit, bătrâna a arătat cu un gest iute din încheietură spre Teraeth.

— El e fiul meu, Teraeth.

— Așa am auzit.

— Și văd că ți-ai cunoscut deja noul învățăcel, pe Kihrin, a continuat ea.

— Mamă Khaemezra, am spus, trebuie să vorbim despre asta. Nu respecți târgul dintre noi. Mi-ai promis un maestru al săbiei, nu un cârciumar.

Am aruncat o privire spre Doc.

— Fără supărare!

Amândoi m-au ignorat. îmi aminteau de două pisici prinse într-o întrecere de-a holbatul. Doc și-a ferit primul privirea, uitându-se spre Teraeth.

— El e tot ce ți-ai dorit?

— Cel puțin, îmi respectă poruncile! s-a răstit Khaemezra.

— Bucură-te cât mai ține!

Teraeth și-a dres glasul. Surprinzător, nu mi s-a părut deloc încântat să vadă furia Khaemezrei stingându-se atât de repede. Și-a pus mâna pe brațul meu.

— Kihrin, e nevoie de noi jos.

Mi-am smuls brațul din mâna lui.

— Trebuie să stau de vorbă cu Khaemezra.

— Nu! s-a împotrivit femeia. Du-te cu fiul meu afară!

— Da, a încuviințat și Doc. Eu și Khae avem multe de discutat. Kihrin, ne vedem la terenul pentru antrenament, în zori. Din acest moment, consi- deră-te scutit de orice alte lecții despre arme!

Am mai zăbovit o clipă, dar nici Khaemezra, nici Doc nu mai

aveau ceva de adăugat pentru mine. M-am încruntat și am început să cobor scările.

38: ÎNALTUL LORD

(Povestea lui Talon)

— Nu dau vina pe Miya că nu ți-a zis, spuse Alshena D'Mon în timp ce mergeau prin palat. Ea e simpatică în felul ei, dar retrasă ca un sihastru. Nici măcar nu știu dacă i-ar trece prin minte că în afara palatului e primejdios.

— Dar eu sunt conștient de pericolele orașului! se răsti Kihrin.

— Firește că ești. Darzin mi-a povestit că te-a găsit într-un bordel.

Femeia pufni că trebuie să pomenească un lucru lipsit de orice delicatețe.

Kihrin oftă. Se săturase să tot explice că nu se prostituase la clubul Vălul Sfâșiat.

— O să-ți povestesc pe scurt cum stă treaba. Noi aparținem casei D'Mon, una dintre cele douăsprezece familii care au condus pe vremuri imperiul. Cum asemenea conducere nu mai este permisă, niciun membru al vreunei familii regale nu mai are voie să facă legi. Acum, în loc să conducem politica imperiului, îi controlăm economia, ceea ce este mai bine. Avem toți banii și niciuna dintre responsabilitățile acelea enervante. Fiecare casă controlează o parte a meșteșugurilor, un soi de monopol impus, pe care îl administrăm cu ajutorul licențelor. După cum probabil că te-ai prins deja, Casa D'Mon controlează medicina și vindecarea. Moașele, negustorii de plante medicinale și tămăduitorii din ținut ne plătesc taxe*. Iar asta e bine. Mai devreme sau

* Practic, o minciună. Există o ditamai piața neagră pentru practici ilegale, mai ales în Yor, Marakor și Jorat.

mai târziu, cineva are nevoie de un doctor, așa că noi le oferim servicii esențiale. Din păcate, *toate* casele oferă servicii esențiale, așa că, mai tot timpul, ne găsim într-un joc de-a șoarecele și pisica pentru a vedea cine se situează mai sus. Fiecare casă are un rang anume, și această ierarhizare e foarte importantă. Atât de importantă, că oamenii au fost și vor fi uciși pentru ea.

— Pentru o ierarhie.

Femeia își dădu ochii peste cap.

— Noi avem rangul al patrulea între cele douăsprezece familii regale. Asta înseamnă că alte trei case se găsesc deasupra noastră, și ne-ar plăcea enorm să le distrugem, și, totodată, că opt clase plasate sub noi au aceeași părere despre noi. Nu ar fi deloc greșit să afirm că toate Casele Regale trăiesc într-o permanentă stare de război nedeclarat.

Kihrin clipi la ea.

— Pentru o ierarhie?

Alshena oftă.

— Da, pentru o ierarhie. Ierarhia reprezintă totul, copil prostuț ce ești. Casele nu conduc, dar noi alegem oamenii care o fac și numărul de voturi permise se bazează tot pe rangul nostru. Astfel, rangul hotărăște cine va deveni o Voce, iar din masa de Voci sunt aleși membrii Consiliului. Numărul de Voci pe care reușim să le numim determină ce fel de înțelegeri sunt dornice celelalte Case să încheie cu noi pentru a ne primi sprijinul. Ierarhizarea face diferența între a trăi într-un astfel de palat sau a muri de săgeata unui asasin.

Alshena își culese o scamă imaginară de pe agole.

— Acum, că tot am adus vorba, de ce te-ai purtat în halul ăsta de prostește? Kihrin se strâmbă.

— Ce, aș fi făcut de rușine Casa?

Alshena își țuguie buzele.

— Un răspuns foarte bun. Taman ce le-ar fi plăcut lui Darzin și lui Therin să te audă spunând.

Evantaiul ei din fildeș se repezi și îl lovi peste încheieturile degetelor.

— Au!

Băiatul se strâmbă și își scutură mâna.

— Nu, zevzecule, răspunsul tău e un rahat. Te-ai purtat

prostește fiindcă toate Casele se folosesc de iscoade. Ne spionăm constant unii pe alții. Iscoadele spionează celelalte iscoade. E o afacere uriașă, în care se țese mult.

Femeia surâse, încântată de istețimea limbii ei.

290

NĂPASTA REGILOR

— Unele iscoade lucrează și ca asasini. Neoficial, firește. Nicio Casă nu vrea ca un preot al Thaenei să informeze Consiliul că răposatul fiu al Casei D'Talus a fost ucis la ordinul unui membru al nu știu cărei Case. E foarte important să-ți amintești că în orașul ăsta morții pot vorbi. Deși nu pot minți niciodată, nici nu pot oferi informații pe care nu le cunosc. Pentru orice eventualitate, dacă o persoană și-ar lăsa garda jos și ar apărea o ocazie potrivită, desigur că ar profita. Unii membri ai unei Case sunt atât de neînsemnați pentru bunăstarea Casei, încât pot fi ignorați. Primul băiat născut al Lordului Moștenitor n-ar face parte dintre ei.

Alshena se aplecă și îl ciupi tare de obraji pe Kihrin.

— Ai fost prost, pentru că te plimbai pe-aici în culorile Casei strigând „vă rog, omorâți-mă" oricui avea urechea ciulită.

Intrară pe coridorul ce ducea spre tumul de sud și se îndreptară spre camerele lui Kihrin. O vreme, nu vorbi niciunul.

— înțeleg, rosti Kihrin într-un târziu.

Băiatul se întoarse să o privească pe nobilă.

— Pot să te întreb ceva, lady Alshena?

— Poți încerca. N-am control asupra succesului tău, răspunse ea, zâmbind ironic.

— Păi, reluă el, mama moștenitorului anterior ar avea multe de câștigat dacă *nu* ar zice nimic și m-ar lăsa să mă arunc singur în gura lupului. De ce n-ai facut-o?

Femeia se opri în fața unor uși, rămase tăcută un moment, apoi izbucni în râs.

— Dacă aș crede că o să apuc ziua în care Galen să moștenească o singură monedă din averea Casei D'Mon, aș chema chiar eu trăsura pentru tine, încerc să rămân de partea potrivită a înaltului Lord.

Alshena se uită spre ușa înaltă de lemn din spatele ei.

— Ei bine, am ajuns.

Kihrin se încruntă.

— Dar asta nu e ușa de la camera mea.

Alshena îl privi lung pe sub gene.

— Un fapt de care sunt cât se poate de conștientă, te asigur.

Femeia ciocăni.

O clipă mai târziu, se auzi un „intră” înăbușit și Alshena deschise ușa.

Dădură cu ochii de o cameră mică după standardele palatului. Nimic din decorațiunile și ornamentele emblematice ale casei D’Mon nu înfrumusețea

încăperea. Un birou din mahon acoperit cu cărți și cu hârtii stătea puțin într-o parte. O hartă a imperiului acoperea podeaua din gresie. O mică bibliotecă într-un colț conținea o colecție de tomuri uzate, iar o ușă din același perete ducea spre alte camere. Pe peretele opus biroului, se vedea un portret de mărime mijlocie al unei femei cu părul negru, în veșminte albastru-închis.

Un bărbat stătea pe scaunul din spatele biroului. Nu-și ridică privirea când se deschise ușa. La prima vedere, Kihrin rămase convins că Alshena îl dăduse pe mâinile unui vrăjitor al familiei. Avea o înfățișare specifică — păr castaniu ce devenea șaten în lumină, tăiat scurt și practic. Mânecile cămășii din pânză fuseseră folosite mult prea adesea ca să usuce cerneala de pe foi. Era zvelt și chipeș. Nu puteai spune dacă e prea frumușel din cauza mustății și a bărbii, de altfel bine îngrijite. Kihrin i-ar fi dat undeva pe la 35 de ani, fiindcă avea câteva fire argintii de păr la tâmple. Putea fi fratele mai mare al lui Darzin, numai că Darzin n-ar fi ajuns Lord Moștenitor dacă așa ar fi stat lucrurile.

Alshena îl salută curtenitor.

— L-am găsit când încerca să plece din palat, lord Therin. M-am gândit că poate ați dori să vorbiți cu el.

înaltul Lord? Kihrin se uită prin încăpere să vadă dacă ratase vreun bătrân ce se ascundea după draperii. Adică el ar trebui să creadă că acesta era înaltul Lord? Folosea magie ca să arate atât de tânăr?

Kihrin o privi furios pe mama lui vitregă, dar femeia nu părea dornică de explicații.

Bărbatul își ridică ochii din hârtii și îi cercetă atent. Kihrin simți un șoc când privirea bărbatului alunecă peste el: înaltul Lord Therin avea ochii ageri, reci și într-o nuanță aparte de albastru intens. In ciuda trupului său slab și a înfățișării tinerești, ființa lui părea uriașă. Lui Kihrin îi amintea de generalul Milligreest.

Dar, mai important, nu semăna nici pe departe cu Mortul. Kihrin se încruntă. Când Darzin îi spusese că tatăl lui se întâlnea cu Burtosul, presu- pusese că tatăl era cealaltă persoană aflată de față la invocarea demonului. Dacă Mortul nu era tatăl Frumușelului, atunci cine era?

Therin D'Mon își lăsă pana de scris pe masă.

— Mulțumesc, Alshena! Te poți retrage.

Femeia făcu din nou o plecăciune și ieși din încăpere, închizând ușa în urma ei.

Therin îl privi lung pe Kihrin, pe chipul său apărând un rânjet abia schițat.

292

NĂPASTA REGILOR

— O gardă moartă și o încercare de evadare într-o săptămână. Trebuie să recunosc că mă surprinde că ți-a luat atât de mult ca să încerci să fugi.

Kihrin își înclești și-și desclești ritmic pumnii.

— Sufeream.

— Da, desigur. Te rog, ia loc, Kihrin!

Kihrin se așeză gândind: *Cel puțin mi-a folosit numek în loc de „băiete".*

Se lăsă tăcerea. Therin își ridică pana și continuă să scrie. Când termină, Therin uscă hârtia, puse deoparte pana și cerneala, după care vârî foaia în- tr-un sertar. In cele din urmă, se ridică în picioare și se uită pe fereastră.

— Ar fi o greșeală, spuse Therin privind spre Palatul Albastru, să te gândești la Casa D'Mon ca la o familie. Nici pe departe. N-are nicio importanță că femeile și bărbații din vârf sunt înrudiți prin sânge sau prin căsătorii. Aceasta e o adunătură, o organizație de îndemânări și talente a cărei unică funcție este să ofere un serviciu cât se poate de ieftin, dar pe bani cât mai mulți. E o afacere. Fiecare Casă Regală e așa, iar

restul sunt doar basme cu regi-zei pentru oamenii simpli. Nu-mi pasă cine au fost în realitate părinții tăi și nici dacă povestea lui Darzin e adevărată. Ești atins de zei, ai talent și, prin urmare, ești o marfa folositoare, o investiție. Atâta vreme cât eu te consider o investiție solidă, șederea ta aici poate fi chiar plăcută. M-am făcut înțeles?

— Da, lordul meu, dar... Darzin minte. Nu sunt atins de zei.

Therin aproape că zâmbi.

— Nu înțelegi deloc, fiule. Chiar *ești* atins de zei. Acest aspect nu se poate pune la îndoială. Nu contează dacă Darzin e tatăl tău sau nu; la un moment dat, pe parcursul a patru generații, unul dintre strămoșii tăi a fost membrul acestei case. Există un semn lăsat pe membrii casei, un semn care poate fi identificat. Am verificat personal de două ori acuratețea lui. Este singura parte din afirmația lui Darzin de care sunt sigur că reprezintă adevărul absolut: sângele nostru îți curge prin vene.

— Așadar, încă aș putea fi un ogenra?

înaltul Lord pufni.

— Știi măcar ce e ăla un ogenra?

— Credeam că știu, dar Miya a zis...

— Lady Miya.

Kihrin se bâlbâi.

— Pardon?

— întotdeauna i te vei adresa cu lady Miya.

Kihrin se înroși fâstâcit. Se luptă cu dorința de a-și îndrepta spatele, de a-și aranja hainele, de a acționa ca atunci când îl dojenea Surdyeh.

— Da, domnule, rosti el în schimb. Lady Miya mi-a zis că n-are nicio legătură cu copiii din flori.

Therin încuviință din cap.

— Intr-adevăr. Toți copiii bunicului meu au fost copii din flori... Se dădea în vânt după violatul sclavelor. Un ogenra nu e nimic altceva decât o rudă a Casei care n-a fost oficial prezentată zeilor. Nu pot moșteni nimic vreodată, nu ne pot purta numele, nu ne pot purta culorile și nici nu pot locui pe moșia noastră până nu e formalizat pactul. Insă, de vreme ce nu

sunt membri ai Casei, pot fi aleși ca Voci și pot servi în Consiliu. Ei pot face ceva ce noi nu putem. Pot conduce.

— Alshena mi-a pomenit ceva despre asta, dar nu pricep. Am crezut că voi chiar conduceți.

— Avem putere. Dar nu e același lucru.

— Așadar, sunt un ogenra până când mă prezentați?

— Ai fost deja prezentat când erai inconștient, îl corectă Therin. Este oficial și irevocabil. Darzin a făcut niște afirmații publice pe care trebuie să le verificăm, mai ales că i s-a părut nimerit să prezinte și documente care dovedesc că nici măcar nu ești un copil din flori al Casei. Soția lui, Alshena, aparține Casei D'Aramarin, și aceștia ar fi folosit orice scuză să protesteze că un copil din flori este considerat moștenitor în locul fiului legitim al fiicei lor.

Kihrin nu prea mai avea ce să adauge. Cercetă lemnul biroului și se întrebă dacă ar putea scăpa nedibuit că poate vedea dincolo de Văl. Ar fi fost o prostie să nu ia în calcul ideea că și Therin este vrăjitor. Cei mai scumpi tămăduitori vindecau folosind magia.

— Tu nu crezi că ești fiul lui, nu-i așa? întrebă Therin.

Kihrin păstră tăcerea câteva momente. In cele din urmă, răspunse:

— Nu.

— De ce? insistă Therin cu o cantitate neașteptat de mare de compasiune în glas. Vorbește instinctul din tine? Nu poți suporta ideea că el ar putea să-ți fie tată? Mulți oameni nu-și tolerează părinții, tinere. Nu e nimic neobișnuit. L-am urât pe tata din inimă, și știu că Darzin nu mă iubește deloc — un sentiment reciproc, de altfel.

Kihrin clătină din cap.

— Nu, dar nu e nimic de câștigat din toată treaba asta.

— Nu e nimic de câștigat?

— Nu, lordul meu. Ce-ar câștiga pretinzând că sunt fiul lui? Nu trebuia să mă recunoască atunci când ne-am întâlnit în casa înaltului General. Ar fi putut să mă ignore. In schimb, și-a trimis asasinii să mă ucidă... Dintr-un motiv sau altul, s-a răzgândit și a

decis să mă salveze. Ar trebui să fiu mort. M-a vrut mort. Peste noapte, m-am trezit fiul lui pierdut de multă vreme.

Kihrin dădu din cap.

— Din ce mi s-a spus, inclusiv din povestea voastră de acum, oamenii de aici nu fac nimic dacă nu e și ceva de câștigat. Chiar dacă sunt cu adevărat fiul lui, ce câștigă el recunoscând asta? Are deja un moștenitor. întărâtă Casa D'Aramarin, dându-1 la o parte pe Galen. Sentimental nu este, asta e limpede. înseamnă că are alt motiv.

Kihrin cugetă dacă să pomenească și de Piatra Cătușelor, dar renunță. Habar n-avea cât de mult se putea încrede în bărbatul din fața lui și, deși regalitatea era o chestie nouă pentru el, știa foarte bine că nu ar fi deloc înțelept să-și scoată prea devreme așii din mânecă.

Therin se întoarse la scaunul lui.

— Nici eu nu știu ce vrea Darzin, o situație care nu-mi place deloc. Ar fi putut să te declare un ogenra și nimeni n-ar fi pus întrebări. Așa, te-a pus sub el ca următorul la rând pentru Scaunul Casei. Cinicii ar putea insista că singurul lucru care ar împiedica anumite persoane să nu-1 ucidă pe Darzin este gândul la cel care îl va moșteni după moartea lui.

Therin se aplecă în față.

— însă, uneori, trebuie să ne folosim cât mai bine de mâna primită la cărți.

— Poftim?

Kihrin tresări când auzi analogia lui Therin, atât de apropiată de propriile gânduri.

Therin continuă:

— Chiar dacă ai putea dovedi că Darzin a falsificat dovezile, deja te-am acceptat în Casă, așa că nu are sens să încerci să găsești dovezi că a mințit. Nu ai face decât să ne stânjenești. Iar înapoi în Cercul Inferior nu te mai poți duce. Știi doar cum se poartă Dansatorii-umbră cu cei care-și ucid apropriații.

Kihrin aproape că sări de pe scaun.

— Poftim? Dar eu n-am ucis pe nimeni...

— Un proprietar de amanet din Breasla Colectorilor, cu o poreclă adorabilă și, fără îndoială, plină de acuratețe, respectiv „Burtosul", a fost găsit mort cu două cuțite înfipte în el. Cuțitele tale. Un asasin pe nume Faris se

jură în fața oricui îl ascultă că a fost martorul unei bătăi între tine și Burtosul pentru un colier pe care l-ai furat. Dansatorii-umbră probabil că te vor înjunghia primii și nu vor catadicsi să-ți pună întrebări dacă te găsesc. Din fericire, nu cred că Dansatorii-umbră vor veni vreodată în Cercul Superior să-l caute pe Cioară.

— Ce-ați spus?

Kihrin se ridică în picioare și numai un control supraomenesc îl împiedică să iasă din cameră ca o furtună.

Therin zâmbi.

— Numele tău „de meseriaș”, numele tău de stradă. Public, erai un cântăreț, însoțitorul unui muzician orb, Surdyeh, acum mort. Oamenii nu prea știau de unde te tragi, dar toți presupuneau, de râsul lumii, că vii din sudul ținutului manol, din Doltar. Asta dovedește, presupun, că vanteii sunt atât de scumpi la vedere, încât lumea a uitat cum arată. Ai fost recrutat de Dansatorii-umbră prin Ola Nathera, numită și Corvina, care inițial te-a folosit ca momeală într-o serie de escrocherii pline de succes. In cele din urmă, cineva și-a dat seama că te prinseseși cum să folosești magia și învățaseși deja prima ta vrajă...

— Dar eu nu știu nicio vrajă, protestă Kihrin. Pot să văd dincolo de Văl, atâta tot...

Therin îi ignoră explicația cu un fluturat din degete.

— Știi cum să te faci nevăzut. Nu e o închipuire că gărzile nu te văd niciodată. Noi le spunem învățăceilor autodidacți „vrăjitoare”, dar e un mic secret murdar că aproape noi toți am învățat cel puțin o vrajă înainte să ne pregătim oficial. Toată lumea care învață magie are un dar al vrăjitoriei — prima vrajă, prima hartă — care le declanșează pe toate celelalte’*. Chiar și în cazul celor mai uluitoare talente, nimeni nu trece de prima vrajă, dar dacă Șoricica ar fi trăit mai mult, ar fi reușit să-ți dea o pregătire mai avansată. Erai prea bun să rămâi un sălbatic. Vrăjile pe care le învață Cheile sunt cu țintă, desigur — cum să deschidă diferite încuietori, cum să recunoască semnăturile tenye ale materialelor folosite în mod obișnuit pentru porți și seifuri, cum să scape de paznicii puși de Gardieni. Genul acesta de lucruri.

* Deloc adevărat. Darul vrăjitoriei depinde de talent și nu de îndemânare,

astfel încât un copil să nu poată da peste o putere înainte să învețe regulile de funcționare ale respectivei puteri, inclusiv de ceea ce altfel ar fi limitări impuse de propria persoană. Uneori, mai ales când un copil face parte dintr-o Familie Regală, e foarte probabil ca el să primească pregătire oficială pentru folosirea magiei înainte să dea peste un asemenea dar de capul lui.

296

NĂPASTA REGILOR

Kihrin clipi copleșit și își feri privirea. Lumea se învârtea periculos. Camera îl sufoca. își simțea gura ca o stradă prăfuită din capitală în plină vară. Cu multe secunde înainte, evadarea lui fusese posibilă.

Acum, totul se terminase.

închise ochii o clipă, luptându-se cu senzația de disperare.

— Credeam că Dansatorii-umbră sunt controlați de Colectori.

— Toată lumea îi controlează, inclusiv Colectorii. O chestie foarte amuzantă. Totuși, ar trebui să te obișnuiești deja să-i numești cum se cuvine: Casa D'Evelin.

Bărbatul zâmbi.

— Am preluat controlul asupra Dansatorilor-umbră acum douăzeci de ani. O nebunie a tinereții.

— Deci așa a știut, murmură Kihrin.

— Poftim?

— Fiul dumneavoastră. De-aia m-a găsit atât de ușor. E un Dansator-umbră. Toți sunteți Dansatori-umbră*.

Băiatul înjură.

— Scumpă Taja! In toți anii ăștia, am muncit pentru voi.

— Nimeni nu e mai stânjenit decât mine. Te-am căutat atâta vreme, iar tu erai chiar acolo, în fața mea, la vedere. Ola Nathera îmi aparținea. Și-a răscumpărat libertatea cu mulți ani înainte de nașterea ta, așa că nu mi-a trecut prin cap că ar ști ceva despre ce ți s-a întâmplat.

Therin oftă.

— Unde e? întrebă Kihrin, cu un gol mare în stomac.

— Nimeni nu pare să știe. Ola a dispărut în aceeași noapte în care a fost ucis Surdyeh. Cred că a fugit. întotdeauna a avut un simț sănătos al supraviețuirii. Era destul de isteață ca să-și dea seama că am fi luat-o la întrebări imediat ce aflam că te ascunsese în tot acest timp. In niciun caz n-ar fi putut să pretindă că n-a știut.

— Și spuneți că mă căutați de ani întregi?

Expresia lui Therin rămase neutră.

— Da.

Lui Kihrin îi venea să vomite. Acum pricepea de ce Ola se împotrivise atât de strașnic întâlnirii lui cu generalul și de ce mersese atât de departe și

* Controlarea Dansatorilor-umbră de către Casa D'Mon nu e ceva ilegal, exceptând situațiile în care Dansatorii-umbră încalcă vreo lege în mod regulat, dar ar ieși un scandal de toată minunea dacă informația ar deveni publică.

încercase să-1 drogheze. Ce nu înțelegea era de ce îl mințise. Plănuise să-1 folosească pentru un șantaj?

își dorea să creadă că singurul ei motiv fusese să îl protejeze de o familie pe care, aparent, o cunoscuse mult prea bine.

— Ce s-a întâmplat între tine și Faris? Prietenia n-a mai ținut?

Kihrin își feri privirea.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci?

Băiatul scrâșni din dinți.

— El și prietenii lui au ucis-o pe Șoricica, dar n-am putut dovedi. Ar fi fost cuvântul meu împotriva lor.

— Am înțeles că a fost omorâtă în timpul unui jaf, zise Therin, ridicând o sprânceană.

— Spuneți-i cum vreți!

Therin cugetă o vreme, auzind această nouă variantă a întâmplării.

— Atunci, presupun că micul accident pe care l-a avut Faris acum câțiva ani, atunci când Gardienii l-au lăsat fără o mână, n-a fost deloc un accident.

— Speram că va ajunge să muncească în mine, rosti Kihrin, aproape recunoscând direct că îi înscenase ceva unui alt Dansator-umbră.

Buzele lui Therin tresăriță.

— Am senzația că te vei obișnui repede cu locul ăsta.

Peste încăpere se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Nu trebuia să-1 omorâți, șopti aprig Kihrin într-un târziu.

Dacă Therin D'Mon era stăpânul Dansatorilor-umbră, ar fi putut să-i poruncească Burtosului să-i spună ce avea nevoie să

știe. Moartea lui nu fusese deloc necesară.

înaltul Lord își ridică privirea, surprins.

— Pe cine? Pe Surdyeh? Păi, nu eu l-am omorât.

— Pe Burtosul. Nu trebuia să puneți să fie ucis.

Kihrin se întoarse spre înaltul Lord.

— Ați avut o întâlnire cu el ca să cumpărați piatra tsali pe care o vindea. Mai târziu, seara, era mort, și piatra tsali dispăruse și ea. Vreți să-mi ziceți că asta nu e făcătura voastră?

înaltul Lord se uita la el.

— Dacă aș fi știut că are o piatră tsali de vânzare, da, m-aș fi întâlnit cu el. Dar nu l-aș fi ucis după aceea.

Therin oftă.

298

NĂPASTA REGILOR

— *Chiar* a fost un negustor bun.

— Atunci, cine?

— Una dintre iscoadele lui Darzin.

Therin batea darabana în marginea biroului.

— Cred că fiul meu a dat un asemenea ordin ca să acopere o crimă înfăptuită de el. Ce mă irită însă în primul rând este că nu știu de ce l-a omorât.

— Are Darzin nevoie de un motiv?

Therin ridică din umeri.

— Oricine are motive pentru acțiunile lui, chiar dacă inițial nu par să aibă sens. Așa cum ai formulat tu cât se poate de bine, nu facem nimic dacă n-avem ceva de câștigat.

— Și ce vreți să fac eu? Eu nu pot să-l bat pe Darzin nici când e neînarmat.

— Se pare că ești important pentru planurile lui, așa că vreau să afli ce pune la cale. Dacă am dreptate, va fi ceva care ar putea impune chiar îndepărtarea lui. Nu mă aștept să te ocupi de partea asta. Când va veni vremea, voi avea eu însumi grijă de fiul meu. Dacă riscurile sunt prea mari, trebuie să înțelegi că, pe baza unei dovezi care-mi trebuie, vei ajunge Lord Moștenitor. Și mă pot asigura că nici Faris și nici vreun alt Dansator-umbră nu te va mai deranja vreodată.

Kihrin se holbă la el cu ochi sceptici. *Desigur,* se gândi în sinea lui. Firi *avea grijă de el. Numai că el poate invoca un*

prinț-demon. Vei avea grijă și de ăsta? Nu spuse nimic totuși cu glas tare. Se încredea în Therin doar o idee mai mult decât în Darzin, ceea ce nu reprezenta mare lucru.

Therin scoase o nouă coală de hârtie din biroul său și se întinse după o pană de corb proaspătă, zicând:

— Darzin mi-a povestit că înaltul General ți-a dăruit-o pe Valathea. E un privilegiu rar.

— Știți despre Valathea?

— Firește. Am auzit-o și cântând. Am fost tulburat să descopăr că nu se mai află în posesia ta.

— E la loc sigur, explică posomorât Kihrin.

— Normal că e la loc sigur. In camera ta. Iți sugerez, pe viitor, să nu mai fii așa neglijent cu ea! Acum, du-te, și încearcă să nu exagerezi cu repetițiile! Dormitorul tău e lipit de-al meu.

X

39: ÎN CĂUTAREA MUZICII

(Povestea lui Kihrin)

ÎN LOC SĂ MĂ DUC ÎN CAMERA MEA, M-AM ÎNDREPTAT SPRE SATUL THRISSILOR ca să-l caut pe Szzarus.

— Maimuță! m-a salutat Szzarus în thrissă.

Nu înțelegeam mai nimic din limba lor, dar prinsesem cuvântul respectiv.

— Szzarus, am replicat. Știu că oamenii tăi au tobe. Mă întrebam dacă ai și altceva? Am văzut oboaie de câteva ori. Ai ceva și cu strune?

Bărbatul a scos limba și a cugetat puțin înainte să spună ceva ce suna a întrebare:

— Știi... strune?

Am imitat zdrăngănitul coardelor. Nu speram la o harpă, dar poate cineva din sat avea ceva asemănător cu lăutele.

Szzarus a scos un sunet de încuviințare și mi-a făcut semn să-l urmez.

Satul era mic și îngrijit, plin cu thrissi ce locuiau pe insulă datorită credinței lor în Thaena. Mă prinsesem că era considerat un fel de refugiu monahal printre oamenii lui Szzarus, așa că nu existau copii. Când un thriss trăgea concluzia că rămăsese aici suficient, se întorcea acasă, pe celelalte insule sau în junglele din Zherias. Unii, precum Szzarus, nu mai plecau niciodată.

M-a poftit într-una dintre căsuțe. Așezate frumos într-un colț, am zărit mai multe instrumente de percuție, aproape la fel de mari precum cele folosite în templu: cimbale, o tamburină, o gamă uimitoare de clopoței, dar și un instrument cu gât lung și

cu o bază pătrățoasă, voluminoasă ce se termina cu un vârf ascuțit ca o țepușă. Szzarus mi-a făcut semn cu mâna spre ultimul.

L-am ridicat ușor. Nu avea decât trei strune și, când le-am ciupit, bărbatul mi-a întins un arcuș din lemn cu strune din mătase. Mătasea se lăsase prea mult ca să pot folosi arcușul cu putere. Habar n-aveam dacă era stricat sau dacă exista vreun truc în felul în care trebuia folosit și nu-l înțelegeam eu. Szzarus a gesticulat din nou spre instrumentul cu gâtul lung.

Am oftat și i l-am dat înapoi.

— îmi pare rău, voinicule, dar nu cred că-l pot folosi! Cel puțin, nu fără un profesor.

Bărbatul a ridicat din umeri și a atârnat arcușul de unul dintre cârligele pentru acordat.

— Ce fel de instrument cauți? a întrebat Teraeth.

Am rezistat dorinței de a sări șapte metri în sus. Probabil folosise magia ca să se furișeze.

— Ce cauți aici?

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat urât spre el.

— Nu avem nimic să ne spunem.

S-a sprijinit cu o mână de ușă.

— încerc să ajut.

— Nu-i adevărat! m-am răstit. Ce e toată chestia asta? Fiindcă n-am plecat cu tine, așa cum a poruncit Khaemezra, m-ai urmărit până aici? N-am nevoie de companie, așa că de ce nu te duci tu la naiba?

Teraeth s-a mulțumit să rânjească și i-a zis ceva lui Szzarus. N-am înțeles mai nimic, deși a folosit cuvântul „maimuță”. Szzarus a răspuns, apoi a râs și a ieșit din încăpere.

— Ce i-ai zis?

— Adevărul: că n-ai nevoie de ajutorul lui.

Teraeth s-a îndreptat de spate.

— Shorissa are o lăută, iar Lonorin, o țiteră. Din întâmplare, Lonorin te consideră adorabil, așa că, dacă i-o ceri, sunt sigur că ți-o va împrumuta bucuroasă. Vezi? Te ajut.

— Ești un ticălos.

— Nu cred că asta mă împiedică să ajut. In orice caz, mă port mai bine decât tine acum. Nu mai fi *copil!*

— Eu sunt...

Am tras adânc aer în piept, am numărat până la trei și am șuierat atât de frumos, că orice thriss m-ar fi aplaudat.

— M-am purtat ca un adult și am acceptat realitatea situației mele. Și-atunci, ce s-a întâmplat? Mai întâi, mama ta o alungă pe Kalindra de aici. Apoi, în loc de un maestru al săbiei, cum mi-a promis Khaemezra, mi-a adus unul pe care-l cheamă Doc. Cred că putem cădea amândoi de acord că bărbatul are un farmec al lui natural, pentru care nu aș traversa Senlayul ca să-l salvez de crocodili.

Teraeth n-a râs, dar a schițat surâsul lui aparte, lucrul cel mai important.

— Mi-a închis gura de câteva ori, nu? Aș fi crezut că o să-l placi pentru asta.

Am pufnit.

— Poate că nu-mi doresc competiție.

— Atunci, lasă-mă să te ajut.

— Să mă ajuți?

Am râs dușmănos, cu amărăciune.

— Nu am încredere nici în tine, nici în Khaemezra. Tyentso este singura persoană de aici care a fost corectă cu mine. Ce spune asta, având în vedere că e vrăjitoarea care m-a făcut gaeș?

M-am uitat din nou la instrumente. Nu puteam folosi nimic fără multă exersare.

— Dar dacă mi-ar da Szzarus lecții?

Am dat să trec pe lângă el, dar Teraeth mi-a blocat calea.

— Teraeth, dă-te la o parte!

— Am cunoscut-o în Viața de Apoi, mi-a zis Teraeth.

Replica lui m-a făcut să tresar atât de tare, încât n-am priceput deloc la ce se referă.

Atunci mi-am dat seama că vorbea de fata din Jorat.

Ochii lui Teraeth aveau o privire pierdută când și-a coborât brațul și a intrat în colibă. în acel moment, puteam să plec dacă voiam.

— A fost în timpul maevanosului. Mă aflam în Viața de Apoi și... ei bine... și ea, la fel.

— Atunci e moartă. Asta înțeleg, că e moartă.

Groaza m-a sufocat. M-am cutremurat și am lăsat aerul să-mi iasă din piept. Nu avea sens. Știam că nimic nu are sens. Iată-mă aici, obsedat de o femeie pe care nu o cunoscusem niciodată și despre care nici măcar nu știam dacă îmi va plăcea când urma să o cunosc. O prostie mai mare nu exista.

Dar asta nu schimba și felul în care mă simțeam.

Teraeth și-a ridicat mâinile în semn că renunță.

302

NĂPASTA REGILOR

— La momentul respectiv, aș fi reacționat exact ca tine, dacă puneam problema așa. Nu toată lumea care rătăcește în Viața de Apoi e în drum spre Ținutul Păcii.

Mi s-a părut că Teraeth își alesese vorbele cu multă grijă.

— Dar nu, nu cred că era moartă. Unele ființe pot supraviețui și călători prin acele tărâmuri după cum le e voia. Dacă ar fi să pun rămășag, aș zice că ea e una dintre aceste persoane.

— Adică demoni? Dar n-are cum să fie...

Am simțit gust de fiere în gură. Ba da, firește că ar putea fi. Xaltorath mi-o arătase, în definitiv. Totuși, am respins ideea. Xaltorath — într-adevăr, ca orice alt demon de care auzisem — era oribil și îngrozitor. In niciun caz demonii nu erau frumoși*.

— Demonii pot călători liberi în Viața de Apoi, dar la fel pot și zeii, a adăugat Teraeth.

— Ea nu e o zeiță, am răspuns dintr-o suflare.

— Fiindcă tu le știi pe toate. Ești un atotcunoscător acum, nu?

— In fine, asta ar putea explica bine felul în care ai întâlnit-o,

dar nu explică și cum de ai știut că e importantă pentru *mine.*

Teraeth a pufnit și s-a uitat pieziș pentru o clipă.

— E o întrebare pe care ar trebui să nu o pui. Fiindcă nu ți-ar plăcea răspunsul.

— Teraeth...

— Aș putea măslui povești despre reîncarnare, despre destin și cum unele suflete sunt legate între ele în diferite vieți. In plus, ți-aș putea reaminti că ți-ai petrecut nopțile cu fosta mea iubită și că vorbești în somn.

Teraeth a ridicat mâinile.

— Alege răspunsul care te liniștește mai mult!

Am simțit un gol în stomac.

— Kalindra ți-a spus.

— Kalindra mi-a spus, a încuviințat el. Am recunoscut descrierea. Ascultă, înțeleg că nu ți-am dat prea multe motive să ai încredere în noi...

— Da, partea aia în care mi-ai zis că numai un nebun ar avea încredere în voi n-a ajutat deloc.

Teraeth a zâmbit.

* Doar pentru că demonii par să prefere spaima mai mult decât dorința. Nu există niciun motiv pentru care un demon n-ar putea fi frumos dacă ar vrea.

— Mama...

Tânărul s-a oprit și s-a uitat în jos spre mâinile lui.

— Khaemezra nu s-a priceput niciodată să explice lucrurile. Tu o vezi ca pe o preoteasă, dar, în inima ei, e un soldat, un general. Instinctul ei îi spune să nu ofere detalii decât dacă e absolut necesar. Știu cât de frustrant poate fi. Obișnuiam să mă răzvrătesc împotriva reticenței ei și ceream răspunsuri. îmi doream atât de mult să o contrazic, încât...

Teraeth a privit pierdut spre peretele din fața lui și glasul i s-a frânt.

— încât? Termină ce ai vrut să spui! Vreau să știu ce ai făcut.

— Aproape că v-am adus sfârșitul, a rostit Teraeth într-un târziu, revenind cu picioarele pe pământ. Nu face și tu aceeași idioțenie. Suntem aici să te ajutăm. Te rog să ne accepți

ajutorul!

— Chiar dacă ajutorul vine de la un *cârciumar!*

Problema cu furia — mai ales cu furia îndreptățită — este că dă dependență. Nu voiam să renunț. Nu voiam să mă calmez. Voiam să fiu furios, și Teraeth se purta înțelegător și plin de compasiune. Deloc rațional, asta îmi sporea mânia.

Teraeth a clătinat din cap.

— Oricine-ar fi el, sunt sigur că e mai mult decât un cârciumar, altfel n-ar fi scăpat întreg după ce i-a vorbit Khaemezrei cum i-a vorbit.

— Sau cum ți-a vorbit ție, nu? Care e treaba cu tatăl tău?

— Nu te privește.

Răspunsul venea din obicei, din instinct și, imediat ce a rostit cuvintele, expresia lui Teraeth s-a întunecat, dar n-a încercat să-și corecteze vorbele sau atitudinea.

Buzele mele au devenit o linie subțire. Dacă nu am fi trecut prin asta, ar fi putut spune ce spusese fără să-mi pese. Era treaba mea, în definitiv? Dar fusesem ținut prea mult în întuneric. Ei știau totul despre mine, iar eu nu știam nimic despre ei. O chestie pe care nu o mai toleram.

— Ai dreptate, am zis. Nu e treaba mea. Dar o să-mi spui oricum. O să-mi spui fiindcă vrei să-mi fii prieten și să mă faci să simt că îți pot cere ajutorul. Nu te purta ca mama ta!

Ne-am privit țintă.

Teraeth și-a ridicat frustrat brațele în aer și a plecat, dar, după numai câțiva pași, s-a răsucit.

— Bine! Numele tău de familie e D'Mon, pentru că numele familiei tatălui tău e D'Mon, nu?

— Răspunde-mi la nenorocita…

— Îți răspund. Lasă-mă să termin.

Am închis gura.

— Bine! Continuă!

— Păi…

Teraeth și-a ridicat mâinile.

— Noi, vanteii, procedăm la fel. Numai că ne alegem un părinte și numele de familie al părintelui devine prima silabă a

numelui nostru. Nu sunt atât de mulți vante, așa că, pentru noi, descendența nu e ceva aparte, peste care sărim în conversațiile obișnuite. Numele meu începe cu „Ter”, așa cum numele tatălui meu începe cu „Ter” și... ai prins ideea. Nu e nimic misterios. Când auzi numele unui vante, îți faci o idee destul de clară despre familia lui.

— Stai puțin! Acum îmi zici că numele tău nu e Teraeth? Dar cum? Aeth? Raeth? Cum vine toată treaba asta?

— De aceea n-am vrut să discut, a replicat el, apucându-se de șaua nasului. Pe mine mă cheamă Teraeth. Atât ca nume de familie, cât și ca nume mic. Nu sunt niciodată separate. înainte să știu cine e tatăl meu, am folosit numele mamei, Khae. După ce am aflat cine e tata, l-am schimbat. I-am luat numele nu ca să-1 onorez, ci ca să îmi amintească de păcatele lui.

Aflasem ceva foarte interesant și n-am putut să-mi ascund curiozitatea.

— Păcate? De-aia a reacționat Doc de parcă tocmai îi dădusem foc la tavernă?

— Așa a făcut?

— O, da!

— Cine este cel mai faimos vante de care ai auzit și al cărui nume începe cu Ter?

— Nu prea cunosc mulți vante...

— Pe-ăsta sigur îl știi.

Mi-a luat cam un minut. Apoi mi-am amintit poveștile depănate de Surdyeh când stăteam pe genunchiul lui.

— Așteaptă... Prințul Terindel? Terindel Cel Negru? Cel care cerea sacrificii umane de la locuitorii Kirpisului? Există un cântec despre el. La naiba, cred că aveam și o piesă de teatru...

Teraeth a râs sălbatic.

— Terindel nu cerea sacrificii umane. Asta e doar o poveste pe care eu... în fine, nu contează. Kirpisul este căminul celor mai mari depozite de ariala și de drusian de pe continent. Vanteii kirpis le dețineau. Quur avea

nevoie de minele acelea ca să-și alimenteze războiul împotriva regilor-zei. Atrin Kandor a găsit o scuză să justifice cucerirea

ținutului. Simplu ca bună ziua. Iar acum... acum, Terindel e tata.

— Și ai luat numele *lui* de familie în loc de cel al Khaemezrei?

— După cum am zis, am vrut să-mi amintesc.

Teraeth a clătinat din cap.

— Și oamenii cred că Thaena nu are simțul umorului.

Teraeth și-a dres vocea și s-a dus lângă instrumentele muzicale.

— La ce cântai de obicei?

— La o harpă, am răspuns, încruntându-mă la schimbarea atât de bruscă a subiectului. Dintr-un motiv sau altul, stăpânii de sclavi nu au considerat că e nimerit să o păstrez.

Teraeth mi-a blocat din nou calea.

— Dacă ai nevoie de o harpă, putem aduce întotdeauna una din Zherias.

— Mulțumesc, dar nu mă simt în stare să aștept încă șase luni, până se întoarce următoarea corabie!

— N-o să fie șase luni. Poate o oră sau două, mi-a zâmbit el.

M-am oprit și l-am privit pe sub gene.

— Poftim?

— Ynisthana se află în inima unui sistem magic străvechi, deloc diferit de cel care funcționează în Quur, deși al nostru e mai mic. Una dintre rute merge de aici în Zherias. Nu e ceva despre care vorbim dinadins, din motive de siguranță. Dar pentru tine totuși? Sunt sigur că mama va face o excepție, a adăugat el, ridicând din umeri.

Mi-am încrucișat mâinile peste piept.

— îmi sugerezi cumva că mama ta avea la îndemână o cale prin care să mă scoată de pe insulă în tot acest timp?

Teraeth s-a încordat, probabil pentru că simțise că mă aflam pe punctul de a-mi pierde iar cumpătul.

— Da, dar cu un preț imens. Poate că Bătrânului îi va lua câteva zile să se prindă că nu mai ești aici, dar, când va pricepe într-un târziu, probabil că va exploda, și nu exagerez când zic asta. Dacă am fi norocoși, ar pune să erupă vulcanul din centrul insulei, însă, cel mai sigur, va începe să atace orașele din Zherias și coasta din apropiere. Poate va merge chiar și în sud, în Kishna-Farriga. Mii de ființe ar muri. Și atunci, s-ar apuca să te caute. Iți cunoaște aura și poate zbura.

Mi s-a uscat gura.

— Cineva ar trebui să se ocupe de el.

— Dacă te simți în stare, chiar te rog!

I-am ignorat replica, din motive evidente.

— Așadar, poți pleca oricând. Ceilalți pot pleca oricând doresc. Numai eu *sunt* ostatic.

Teraeth și-a înclinat capul.

— Ai dreptate. Totul e legat numai de tine.

Am închis ochii, am inspirat adânc și m-am străduit să nu-i trag un pumn. Fiindcă m-ar fi pocnit din nou, și fața încă mă durea de data trecută.

Am trecut pe lângă Teraeth, spre ieșire.

— Dar de ce vrei tu o harpă? a întrebat Teraeth.

— Nu e treaba ta! m-am răstit, și am plecat în căutarea cuiva dornic să-mi aducă una din Zherias.

40: RÂGAZ INTRO MĂCELĂRIE

(Povestea lui Talon)

Alshena D'Mon coborî scara lungă din Curtea Prinţeselor până în holul din aripa estică a palatului. își lovea evantaiul de perete, de tapițerii și de lambriurile sculptate din lemn. Mici lovituri ritmate, sălbatice, pline de entuziasm.

Servitorii și sclavii se împrăștiată când o zăriră venind.

Alshena se repezi în josul altor scări: rareori vizitate, liniștite și prăfuite. La capătul lor, găsi un perete gol, nezugrăvit, și apăsă pe ipsos într-un anume fel. Orice mișcare greșită ar fi fost fatală, dar asta nu o îngrijora pe nobilă. Știa atât de bine ce trebuie să facă, încât o putea repeta și în somn, asta dacă ar fi dormit vreodată.

Matroana cu părul roșu a Casei D'Mon îngână un cântec marinăresc deocheat cât coborî prin pasajul întunecat. Acesta ducea la un tunel întins și cu tot felul de cotituri, pe care Therin D'Mon însuși nu-1 mai folosise de un deceniu. In cele din urmă, la capătul tunelului, apăru o încăpere întunecată.

Când Alshena intră în cameră, un bărbat din stânga ei țipă. Corpul lui prins în cătușe se arcui în dreptul mesei de lemn scunde și vomită sânge negru, împrăștiindu-1 peste tot. O pată băloasă de fiere cu un iz pestilențial formă o băltoacă și omul se opri din zvârcolit, cu un rictus obscen pe față.

Alshena își ridică marginea agoleului și păși peste lichid.

— Rățoiule, ai folosit prea mult, spuse ea.

Când rosti cuvintele, umbra alungită de pe perete se mișcă în față și, din întuneric, apăru Darzin, care oftă.

— Știu, iubire. Nu reușesc deloc să potrivesc formula.

Cu o expresie dezamăgită, Darzin își ridică brusc privirea și se încruntă spre Alshena.

— Pe toți zeii, de ce trebuie să arăți ca ea? Știi că n-o suport pe scorpia aia.

— Poate n-ar fi trebuit să te însori cu ea, atunci, replică ea. Iți dai seama că arăta așa doar ca să te calce pe nervi? Ea era foarte drăguță, de fapt.

— E cât se poate de moartă, rosti Darzin.

Femeia se aplecă și atinse lichidul negru din trupul bărbatului. îl adulmecă scurt, se strâmbă dezgustată și se șterse de hainele mortului.

— Dar chiar trebuie să-i otrăvești? Le strică aroma.

Darzin oftă.

— Nu l-am ucis ca să-ți satisfac ție apetitul, Talon. Iar motivul pentru care ți-am poruncit să-mi ucizi soția a fost ca să nu-i mai văd mutra niciodată.

Bărbatul făcu un gest din mână prin care-și exprimă iritarea.

— Foarte bine, atunci! Ți-am adus o aromă nouă pe care s-o încerci.

La auzul vorbelor viclene, silueta ei tremură, se schimbă și începu să plutească. Atunci când își lăsă brațele în jos, Alshena D'Mon pierise. In locul ei, apăru o adolescentă superbă, cu piele măslinie și păr lung până la talie, prins în codițe mici, împletite. Atât părul fetei, cât și buricele degetelor erau colorate cu henna.

Darzin zâmbi.

— Foarte frumos... Minunat! O gustare recentă?

Ignorând leșul care zăcea în mijlocul camerei de tortură, Darzin traversă încăperea și își trecu degetele peste brațele și spatele fetei, apoi își lipi buzele de gâtul ei cu tandrețea unui amant.

Talon încuviință, privindu-1 printre genele dese.

— A fost atât de dulce! Ar trebui să-i dau noului tău fiu un cadou de mulțumire că m-a dus la ea.

Darzin se uită în ochii ei, apoi izbucni în râs.

— Păi, da, bănuiesc că trebuie să ai niște avantaje când lucrezi într-un bordel.

Bărbatul continuă să chicotească și se îndepărtă de ea.

— Măcar are gust.

Talon se aplecă peste masă și își frecă degetele înroșite de brațul Iui Darzin.

— Pun rămășag că și el are gust bun. E atât de frumușel! Nu vreau decât să-1 mănânc. Pot să-1 am, dragul meu? Te rog!

Darzin clătină din cap și mârâi.

— Nu fi caraghioasă, Talon! E fiul meu.

Peste încăpere se lăsă tăcerea.

Talon râcâi cu unghia ascuțită marginea îmbibată de sânge a mesei, făcând un mic șanț în lemn.

— Dacă băiatul ăla e fiul tău, atunci eu sunt ducesa virgină de Eamithon, mârâi ea.

Darzin dădu din mâini exasperat.

— Bine, iubire! Ai dreptate. Nu e fiul meu, dar, de vreme ce tatăl lui adevărat nu va avea curaj să recunoască adevărul, așa pot să controlez pușlamaua. Prin urmare, nu, nu-1 poți ucide.

Darzin se fâțâia prin cameră cu pași mari.

Talon se cocoță pe marginea mesei și își vârî picioarele sub ea.

— E atât de scump, Darzin! Are cincisprezece ani și este ca o piersică pârguită. Creierul lui ar avea gust de jeleu din ghimbir'.

— Nu-1 poți avea.

Talon cugetă pentru o clipă.

— Știi...

Darzin se încruntă spre ea, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat de apetitul ei copleșitor.

— Nu e loc de negociat, draga mea. Vrei un sclav nou? Iți cumpăr pe cine vrei tu, dar nu pe el.

Talon se răsti la el:

— Nu mă întrerupe! Nu asta voiam să spun.

— Iertare, scumpo! zise el cu o seriozitate prefăcută.

Talon pretinse că e ocupată cu număratul degetelor de la picioare. Spuse:

— îi plăcea fata asta foarte mult. Pe cea mâncată de mine, Morea. Avea o soră. Dragul de Kihrin o căuta pe sora asta. Cred că voia să o facă pe eroul și să o salveze de stăpânul ei rău și nenorocit.

— Ce drăguț! exclamă Darzin. O adevărată repunere în scenă a maevanosului.

— Șșș... Nu întrerupe când Nana explică regulile jocului! ceru Talon. Acum, că Morea e moartă, micul Kihrin ar putea să vrea să o facă în continuare pe eroul. Fiindcă sora asta e la fel de frumoasă ca Morea și ar putea să-l facă pe bietul băiat să se îndrăgostească de ea, mai ales dacă ea ar trebui salvată dintr-o situație tragică. Ar putea să-l facă pe băiat să se dea peste cap pentru ea...

* Imitatorii devorează creiere, aparent absorbind amintirile și talentele victimei. Deși bănuiesc că v-a devenit cât se poate de clar din descrierile lui Talon. Ar trebui subliniat că nu trebuie să mănânce neapărat pe cineva ca să aibă acces la o parte din amintirile acelei persoane.

Darzin rânji.

— Da, văd unde bați cu asta.

— Ar putea chiar să-și dea jos Piatra Cătușelor pentru ea.

Expresia de încântare de pe chipul ei, angelică în orice altă împrejurare, nu putea fi descrisă decât ca o răutate diabolică, pură.

— Piatra...

Darzin ridică din sprâncene, surprins.

Talon mârâi și glasul ei căpătă o tonalitate demonică atunci când șuieră:

— Nu mă prostești, omule. In ciuda înfățișării mele, sunt de o mie de ori mai bătrână decât tine și, întâmplător, nu sunt deloc idioată.

— N-am vrut să sugerez...

Fata trasă un desen cu degetul mic pe mătasea cămășii lui Darzin.

— Nu te-am servit bine în toți acești ani? N-am făcut tot ce ai cerut? N-am sedus pe oricine ai vrut tu? Nu m-am culcat cu cine ai vrut tu? Nu am sfâșiat în bucățele mici pe oricine ai vrut tu?*

— întotdeauna, încuviință el, nescăpând-o din ochi.

Talon se aplecă până când fața ei aproape se lipi de a lui și îi șopti:

— Pe cei din neamul meu, piatra purtată de el la gât ne

orbește precum vă orbește pe voi fulgerul pe cerul senin al nopții. Corpul îmi vibrează când îi simte puterea. Vibrează de magie. Cântă?

Darzin o privi uluit pe Talon.

— Habar n-aveam că ai și această putere.

Fata se îmbujoră și își feri privirea, imitând perfect o virgină timidă. Când îl privi din nou, expresia ei redevenise serioasă.

— înțeleg că de-aia ți-a luat atâta timp să-1 găsești? Pentru că îl protejează piatra?

Darzin pufni.

— Am avut noroc chior că l-am întâlnit. Presupun că, atunci când Lyrilyn a fugit cu el, i-a dat copilul javrei ăleia de la bordel pe care tata a avut-o ca sclavă.

— Săracul Therin! O eliberează pe Ola, iar ea îl răsplătește furându-i fiul pe care el oricum nu-1 recunoaște ca fiind al lui. Suntem siguri că nu

* Imitatorii sunt niște iscoade și niște asasini atât de buni, încât e aproape un clișeu să le găsești serviciile de vânzare în aceste domenii, deși cei mai mulți dintre cei care-i tocmesc nu-și dau seama niciodată că nu angajează oameni.

* O abilitate pe care nu o asociez cu imitatorii. Și-atunci, mă întreb dacă nu cumva e un talent unic al lui Talon, o fațetă a fiziologiei imitatorilor de care nu aflasem anterior sau dacă nu cumva Talon mințea. înclin să cred că e vorba dea doua variantă.

Therin a pus la cale toate astea? Ar fi o mișcare pe măsura lui dacă Therin ar fi vrut să stea cu ochii pe fiul său fără să dezvăluie că el e tatăl.

Darzin se încruntă și studie pereții îndepărtați ai temniței, după care clătină din cap.

— Nu. Dacă ar fi știut unde se află Kihrin în tot acest timp, ar fi apărut când înaltul General a spus că a găsit un ogenra de-al nostru în Cercul Inferior. Dar tu l-ai mâncat pe tatăl adoptiv al nenorocitului ăstuia mic, muzicianul de la Petrecăreți. Nu știa nimic?

Talon se prefăcu dezamăgită.

— Ola era creierul din spatele acestei afaceri. Circulau unele zvonuri cum că e o vrăjitoare zheriaso. Poate e ceva adevăr în asta”.

— Totul a fost un dezastru. Cumva, femeia a reușit să-și plătească libertatea și Therin a lăsat-o să plece. Cine face așa ceva? Ar fi trebuit să ia lanțul și să o biciuiască până când învăța unde-i este locul. Așa, Ola a plecat cu plodul și l-a crescut chiar sub nasul nostru, și nimeni n-a observat. Rușinos de-a dreptul! N-am avut norocul s-o găsim nici pe ea, cu toți oamenii noștri puși la treabă. Poate e totuși vrăjitoare, cum zici tu. O să văd dacă Academia ne poate trimite un vânător de vrăjitoare care să ne ajute.

— Atunci, să le spui să verifice și toate brutăriile, și prăvăliile cu dulciuri!

Darzin rânji.

— Dacă ar fi după mine, aș ucide băiatul și ți l-aș da ție. Totuși, din câte am cercetat, Piatra Cătușelor îi oferă proprietarului său un fel de nemurire, așa că ne abținem. Și, la fel ca mai toate pietrele astea nenorocite, nu poate fi luată decât dacă e dată de bunăvoie*.

— Asta n-ar trebui să fie o piedică. Pe cine trebuie să torturăm?

Darzin se încruntă.

— Un muzician mort și o matroană de bordel. Din păcate, Thaena nu-1 va întoarce pe muzician, iar pe Ola n-o găsesc nicăieri.

Talon păru dezamăgită, fără să arate vreun semn de vinovăție pentru moartea lui Surdyeh sau pentru dispariția Olei.

— Ar putea cineva să arunce o vrajă asupra minții lui?

— Puțin probabil să funcționeze. In plus, ar trebui să dăm de cineva care să știe farmece. Ce ironie și ce ghinion ar fi să o găsești pe Ola... Dar asta ar explica unele lucruri.

° Firește că era tocmai pe dos. Mă consolez cu ideea că Talon a mințit pe absolut *toată lumea.*

* Mulțumită discreției vanteilor. Niciunul dintre noi nu pricepea cu adevărat cum funcționează Piatra Cătușelor.

Darzin își strecură brațul pe după talia fetei și o trase mai aproape.

— Mă surprinde și că-i poți citi gândurile băiatului.

Talon ridică din umeri.

— Nu folosesc magie pentru asta. Pot citi gândurile oricui. E ca și cum te-ai uita peste umărul cuiva care are o carte în poală. Deși e mai rapid dacă înghit toată cartea odată.

Bărbatul se retrase.

— Gândurile oricui?

— A, gândurile oricui are o voință slabă. Să nu crezi că n-am băgat de seamă că ai învățat cum să mă ții la distanță!* îi cântă ea în strună.

Darzin se așeză lângă ea.

— Nu e nimic personal.

— Desigur. încă am planuri cu băiatul. Știi, mintea lui e un adevărat talmeș-balmeș. O să mă distrez cu el. Ai spus „dacă ar fi după mine” și apoi „noi”. Mai lucrezi cu cineva de care nu știu?

— Cu un grup de bărbați ca mine care împărtășesc același țel. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Atunci, ceilalți îl vor și ei viu?

Darzin își plimbă degetele pe umerii ei și încuviință din cap.

— Cel puțin până când îl convingem să renunțe la Piatra Cătușelor.

Ochii lui nu se dezlipiră de trupul lui Talon, în ciuda faptului că se aflau la doar câțiva centimetri de un leș proaspăt.

— După aceea, nu cred că le va mai păsa ce se întâmplă cu el.

Darzin își opri mișcarea mâinilor.

— Sora asta a sclavei... Cum o cheamă? O să-mi trimit oamenii s-o cumpere. Ne-ar putea fi de folos.

Atunci, Talon își ridică mâinile și se așeză din nou pe masă lângă bărbatul mort, trăgându-1 pe Darzin peste trupul ei aproape gol și chicotind încântată. Fără să se grăbească, îi scoase cureaua, îi descheie cămașa și îndepărtă hainele Lordului Moștenitor, ignorând sângele și mizeria din jurul lor.

— Asta e partea cea mai frumoasă, iubitule, șopti ea. Se află deja în posesia ta.

* Bănuiesc că există foarte puțini membri ai Casei D’Mon care nu au fost supuși unei cercetări amănunțite făcute de Talon pe parcursul anilor. Darzin nu era nici el imun, în ciuda falsei asigurări primite că ar avea o voință puternică.

41:REFUZUL

(Povestea lui Kihrin)

CUVINTELE NU POT EXPRIMA CÂT DE MULT IE URĂSC.

Chiar te aștepți sincer ca toată șarada asta să continue?

De ce-ar continua, Talon? Pentru distracția ta? Crezi că, după ce rn-ai chi- nuit, după ce m-ai trădat, după ce m-ai vânat necontenit, după ce tni~ai ucis toți prietenii și ai pus la cale tot ce s-a întâmplat, aș vrea să mă mai joc de-a poveștile cu tine?

la-ți nenorocita de piatră înapoi!

M-am săturat.

42: FIUL MAI MIC

(Povestea lui Talon)

Dragul meu Kihrin, nu fi așa! Ne jucăm de-a poveștile, după cum spui tu,

ca un semn al respectului meu față de tine.

Aprobarea ta nu e deloc necesară. Crezi că nu-mi dau seama că lanțul de la

gâtul tău îți adăpostește și gaeșul? Te pot sili să-mi povestești. Sau îți pot fura informațiile din minte la fel de ușor cum aș comanda ceva de băut la Câmpurile Ofrandelor. Nu mă poți opri.

Crezi că fac asta doar pentru propria distracție.[13]

Fii atent! Piatra asta pe care am tot dat-o de la unul la altul poate părea una normală, șlefuită de apa unui râu, dar tatăl tău, Surdyeh, se pricepea de minune la farmece. M-a învățat câteva trucuri. Orice cuvânt rostit de persoana care ține piatra este păstrat înăuntrul ei pentru a fi auzit mai târziu. Gândește-te la povestea ta, depănată cu vorbele tale, auzită de împăratul Sandus sau de generalul Milligreest; o răzbunare care are loc chiar și dincolo de mormânt. Ii voi dărui această piatră oricui dorești tu. Mă voi asigura că ajunge unde vrei și va asculta ce conține.*

Dușmanii tăi nu mai cred că reprezinți o amenințare pentru ei, dar ai putea deveni cel mai urât coșmar ailor — o voce pe care nu o poate înăbuși nimeni.

Așadar... Dacă vrei să continui depinde numai de tine.

De ce nu te mai gândești puțin? Putem trece peste rândul tău acum. Pot continua cu ușurință eu. Să vedem...

* Acum citiți transcrierea amintirilor strânse de ea. Așadar, cel puțin cu această ocazie, Talon a vorbit sincer. Dar eu nu m-aș hazarda să cred că se va mai întâmpla vreodată.

O să-fi povestesc despre un alt tânăr, doar cu un an mai tânăr decât bietul și ghinionistul nostru erou, însă aparținând unei lumi diferite din toate punctele de vedere...

Galen D'Mon avea paisprezece ani când Kihrin apăru în familia sa. Și, deși nu-și amintea toți anii existenței sale, nu-și amintea nici vreun moment în care să nu-i fi fost frică. Spaima era o prezență constantă, niciodată demodată, niciodată uitată. își ducea viața precum soldații pe front, așteptându-se întotdeauna să fie atacat, mereu temându-se de ce va urma. Niciun golan din Cercul Inferior nu era atât de dibaci precum Galen D'Mon.

Un flăcău chipeș, dar el nu știa asta. Avea talent și inteligență, dar nici asta nu știa. în schimb, știa sigur că e un ratat. Știa că mama lui, Alshena, îl răsfa- țase și că devenise moale, plăpând și cu apucături feminine. Știa că nu avea să fie niciodată suficient de isteț, de puternic, de crud și de curajos ca să-și mulțumească tatăl. Știa că nu e genul de moștenitor pe care și-l dorea și aflase pe propria piele că Darzin răsplătea dezamăgirile cu violență. Doar pentru că era fiul lui nu-1 scutea de furia acestuia. Nici pe departe. Să fii fiul lui Darzin însemna că primeai mai multă cruzime decât oricine. Ironic pentru membrii familiei D'Mon era faptul că aveau mereu un tămăduitor pe-aproape. Prin urmare, un bărbat ca Darzin nu trebuia să se controleze niciodată.

Orice îl putea scoate din minți pe tatăl lui. Dacă Galen nu respecta instrucțiunile, mânca bătaie, dar, dacă le respecta cu timiditate, primea scatoalce pe motiv că arată semne de slăbiciune. Tatăl lui îl lua peste picior dacă se îmbrăca prea frumos (deși Darzin însuși purta cele mai la modă veșminte), însă îl pălmuia și îl trimitea înapoi să se schimbe dacă îl prindea pe Galen că „se îmbracă precum un coate-goale". Primea bătaie dacă era neobrăzat. Primea bătaie dacă era sfios. Galen învățase întotdeauna bine, dar tatălui său nici că-i păsa de realizările sale școlare și îi interzisese să plece la Academia Regală din Kirpis ca să studieze magia*. Galen excela la călărie și la spadă, dar, oricât de bine s-ar fi descurcat, nu căpăta niciun cuvânt de laudă: numai critici că moștenitorul numelui D'Mon ar trebui să fie mai bun și că Darzin însuși fusese net superior la aceeași vârstă.

Așadar, când Galen află că nu mai are titlul de moștenitor, că fusese înlocuit de un fiu necunoscut al lui Darzin, nu reacționă cu mânie, cu amărăciune sau cu disperare, învins de cruzimea sorții.

* Mi se pare uimitor. Nu pricep și pace motivul. Poate o parte întunecată din mintea lui Darzin se temea că fiul său avea un talent pentru magie mai mare decât al său. In definitiv, nu e deloc înțelept să abuzezi de un copil care, într-o bună zi, ar putea învăța să invoce demoni.

Dimpotrivă. Se simți ușurat.

în sfârșit, datoria și responsabilitatea de a se ridica la nivelul numelui D'Mon căzeau pe umerii altcuiva, oricine ar fi fost acela. Dacă Galen era un ratat ca moștenitor, se putea descurca bine ca al doilea fiu. Nimeni nu aștepta nimic de la al doilea fiu.

A doua zi de dimineață, Darzin îl invită să ia micul-dejun în Seră ca să-i zdruncine naivitatea.

— încearcă să-i devii prieten! Câștigă-i încrederea, spuse Darzin, înfrup- tându-se dintr-o bucată de friptură de porc. Dar să nu uiți niciodată că băiatul ăsta îți este dușman!

— Credeam că e fratele meu, replică Galen.

Băiatul transpira din cauza căldurii din Seră. întotdeauna era cald de mureai aici. Asocierea devenise atât de intensă pe parcursul anilor, încât Galen nu putea păși în încăpere, nici măcar în serile răcoroase, fără să i se facă greață.

— Ce legătură are una cu alta? se răsti tatăl său, apucându-1 de cap ca să sublinieze întrebarea. E fiul unei târfe și un copil din flori, un hoț și un criminal. Să nu crezi nici măcar vreo secundă că o să se uite la tine cu afecțiune de frate! Vezi pata aia de acolo? întrebă el arătând în jos, cu cuțitul.

Galen se supuse. Un punct roșu-întunecat pătase podeaua care sclipea de curățenie. Sigur nu era sos de roșii.

— Da, tată.

— A omorât un om chiar acolo, îi explică Darzin. L-a ucis fără șovăială. Rapid.

Darzin făcu o succesiune de mișcări scurte ce imitau înjunghierea.

— Mi-ar fi făcut la fel, dacă ar fi prins ocazia. Și ție ți-ar face

la fel.

— Probabil că ești mândru de el.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze fără să le poată opri.

Ceașca de cafea pe care Darzin o ducea la buze se opri brusc în aer.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, băiete!

— Da, domnule! se repezi Galen.

Băiatul se încruntă și își văzu de mâncarea lui: plăcinte din grâu cu mere aduse din alte ținuturi, coapte cu scorțișoară, și felii fripte de burtă de porc. I se întoarse stomacul pe dos. In mod obișnuit, plăcintele nu l-ar fi deranjat, dar temperatura din cameră era extrem de ridicată și friptura, groaznic de unsuroasă! Ar fi mâncat mai degrabă niște pâine simplă cu fructe proaspete și cu mentă, poate un pahar cu iaurt și lapte de orez. Era ferm convins că

ar fi putut suporta așa ceva, dar asta mâncau sărăntocii, și tatăl lui nu i-ar fi permis să-și potolească foamea cu mâncare de stradă.

— E un sălbăticit, recunosc, continuă Darzin. Dacă n-ar fi...

Darzin se opri, înfigând cuțitul într-o felie de măr.

— Un sălbatic, fără îndoială. Ai crede că un băiat crescut într-o casă de catifea ar fi mai efeminat, dar nu ăsta. Asta, nu. L-a ucis pe soldat cu atâta finețe, de ziceai că a întins unt pe pâine. Cu puțin antrenament, ar deveni un asasin de toată frumusețea.

Darzin căzu pe gânduri o clipă în timp ce mesteca. Ii aruncă lui Galen o privire severă.

— Tatei nu i-a păsat niciodată de vreunul dintre copii și nici acum nu s-au schimbat lucrurile. Mi-am promis că nu voi fi niciodată așa. Știi că de-aia sunt atât de dur cu tine, nu? Fiindcă îmi pasă. Vreau să *fii* cel mai bun.

— Da, tată.

Cu un efort uriaș, Galen se abținu să ofteze și să se poarte de parcă ar mai fi auzit discursul și înainte. Ar fi preferat indiferența bunicului în locul atenției iubitoare a tatălui său.

— Acum băiatul e pus pe omorât. înțeleg de ce, dar trebuie să se calmeze. Ce s-a întâmplat cu bătrânul lui orb a fost o greșeală, atâta tot. N-a fost nimic personal. Și tu poți ajuta.

Surorile și verii tăi sunt prea mici. Ești singura persoană din familie apropiată de vârsta lui. Liniștește-l! Poartă-te frumos cu el! Arată-i puțină bunătate! I-ar prinde bine o față prietenoasă.

— O față prietenoasă care îți spune tot ce zice el? întrebă Galen.

Darzin zâmbi. Era unul dintre primele surâsuri sincere pe care tânărul le văzuse pe chipul tatălui său.

— Așa te vreau, băiatul meu!

43: TÂRGUL CU DRAGONUL

(Povestea lui Kihrin)

P IATRA ASTA? N-O SĂ NEG *CĂ MODELUL TENYE S-A SCHIMBAT. A PĂȚIT CEVA.*

Pare un rămășag ușor de câștigat totuși. Mai întâi îmi amenințipărinții, și acum spui că ai fost de partea mea tot timpul? Cât de prost mă crezi?

Nu-mi răspunde!

Bine, Talon! Voi continua. Dar numai pentru că ai în tine puțin din Surdyeh care încă mai e de partea mea.

O fi un rămășag tâmpit, dar nu am altceva. Unde am rămas?

Am discutat despre târgul meu cu Bătrânul? Nu? Bine!

Ajungem și acolo.

Așadar... Fiindcă n-am crezut niciodată în prostiile pe jumătate făcute, m-am dus pe plajă să mă întâlnesc cu Bătrânul.

Noua insulă pe care o crease forma o masă stâncoasă din piatră neagră și din lavă proaspătă. Piatra se solidifica și apoi se crăpa întruna când Bătrânul își schimba poziția sau își înfigea ghearele în pământ să se întindă. Gura mi s-a uscat când am văzut cât de mult crescuse insula. Nu mai era o ridicătură mică de piatră, una pe care o puteai considera o simplă formațiune scoasă la suprafață de valuri doar ca să fie distrusă mai târziu. Bătrânul își aranja un pat nou, pe măsura dimensiunilor sale.

La marginea insulei, Bătrânul construise o grădină bizară din stâlpi de lavă, grupați în grămezi ciudate, fără niciun sens pentru mine. Nu erau nici

adăpost, nici piese de mobilier, iar formele lor păreau prea

neregulate și prea neuniforme ca să fie decorative.

Când am înaintat, cărând harpa pe care un adept amabil al Frăției Negre mi-o adusese din Zherias, o umbră imensă a acoperit plaja. N-a fost nevoie să mă prezint: Bătrânul probabil că mă auzise înainte să îmi fac apariția. Dragonul uriaș s-a ridicat cu ochii strălucitori de lavă topită și și-a întors capul în direcția mea.

Mi-a trecut prin cap că asta va fi ultima prostie pe care o s-o mai fac vreodată.

— Preferi să ți se spună Bătrânul? am strigat.

Am aranjat harpa lângă mine.

— Am avut multe nume, a răspuns dragonul cu vocea care acum părea să vină chiar din gâtul lui, nu ca atunci când vorbise Khaemezra cu el. **Teroarea Pământului și Zguduitorul, Secerătorul Lumii și Focul Nopții. Sunt Trădarea Fundațiilor, Cel Care Răstoarnă Orașele. Am fost acolo când Kharolaen a ars si oamenii lui s-au sufocat din cauza cenușii încinse, am râs când Ynalra s-a înecat în lavă.**

Dragonul a chicotit.

— Da, spune-mi Bătrânul!

Am tras aer în piept.

— Aș vrea să-ți propun un târg.

Dragonul și-a schimbat poziția. Gâtul i s-a întins și și-a apropiat capul de mine.

— Vrei să te învăț magie? Să-ți distrug dușmanii? Să-ți arăt cum să devii zeu?

Am tresărit, surprins.

— Poți să faci asta?

— O, da! a tors dragonul. **Pe vremuri, voi, mici muritori, veneați cu grămezile la mine. îmi cereați favorurile,**

cunoștințele și geniul ca să vă rezolv problemele. Obișnuiați să vă ploconiți și să mă implorați, căutân- du-mi sfatul și înțelepciunea. Asta vrei?

Ochii i-au devenit două fante. Nori groși de fum sulfuros i-au ieșit încet din nări.

Cele mai proaste oferte sunt cele exagerate, atât de atrăgătoare, încât sunt prea bune ca să ai încredere în ele. Să fii zeu și să-ți distrugi dușmanii suna ca soluția tuturor problemelor mele, dar cu ce preț? Nu eram atât de naiv, încât să cred că Bătrânul ar face așa ceva gratis, dacă avea într-adevăr asemenea puteri.

320

NĂPASTA REGILOR

— Fără supărare, dar aș vrea să mă lași să plec de pe insulă fără să mă rănești. Așa că iată oferta mea: o să-ți cânt în noaptea asta. Un concert special doar pentru tine. Îți cânt tot ce vrei. Dimineață, mă lași să plec. Ce zici?

Dragonul s-a așezat pe vine.

— Cântă.'

Mai târziu, am simțit mâna lui Teraeth pe umăr.

— Kihrin, ce faci? Acum chiar n-ar trebui să fii aici.

Mi-am ridicat privirea, clipind. Sunetul matinal al pescărușilor care plecaseră în căutarea mâncării răsuna în depărtare, acompaniat de valurile ce se zdrobeau de țărm. Cerul era un giulgiu de nuanțe de violet și de cenușiu, iar, la vest, soarele care răsărea îl colora într-o magenta orbitoare. Aerul mirosea a apă de mare, a alge putrezite și a stâncă arsă.

— Eu...

Mi-am dres glasul.

— Poftim?

Ultimul lucru pe care mi-1 mai aminteam era că Bătrânul acceptase să mă elibereze dacă îi cântam câteva cântece*", dar asta se întâmplase noaptea trecută.

Acum veniseră zorile.

— Cântă! a poruncit Bătrânul, și mi-am simțit degetele ciupind strunele.

Porunca suna diferit de a unuia care-mi controla gaeșul.

Perspectiva unei agonii insuportabile și a morții activa gaeșul, darțnttatm refuza. De data asta, nu.

Teraeth a înjurat când a vorbit dragonul. Nu cred că-și dăduse seama că grămada imensă de pietre negre din larg era Bătrânul până când acesta din urmă nu se mișcase.

Cei mai mulți oameni, când văd ceva atât de imens, presupun că e un deal. Atunci când se mișcă, ni se pare prea mare ca să credem că e o ființă vie.

Mi-am înăbușit un țipăt când am atins iar strunele. Aveam sânge pe buricele degetelor. Cântasem atât de mult și de intens la harpă, că-mi zdrelisem pielea și-mi rupsesem unghiile.

Și totuși, continuam să cânt.

— Teraeth, am zis scâncind, ajută-mă! Nu mă pot opri.

— Ești sub vraja lui, a spus Teraeth. Nu sunt suficient de puternic să o rup. Stai să o aduc pe mama!

* Kihrin trebuie să fie mai atent la ce promit oamenii și nu la ce vrea el să îi audă spunând.

— Fugi! l-am îndemnat.

Dar, când a vrut s-o ia la sănătoasa, nisipul de pe plajă s-a ridicat, așa cum se întâmplase când Tyentso îl respinsese pe dragon. Un zid gros de sticlă topită i-a tăiat calea lui Teraeth. Ne-am privit unul pe altul, dar nu m-am putut opri din cântat, iar Teraeth nu avea nicio scăpare. S-a uitat în jur căutând ceva, orice, dar ce armă să folosească împotriva unui astfel de monstru?

— Cântă, a cârâit dragonul, **cântă pentru mine! Cântă-mi balade despre vechiul Kharolaen și despre orașele din ocean ale Sillythiei. Cântă-mi despre Cinaval cel Frumos și spune-mi și balada despre călătoria lui Tirrin, Protectorul Pădurii!**

Am simțit cum mă copleșește un val de panică atunci când am încercat să mă împotrivesc.

— Nu știu cântecele astea. Poți să-mi îngâni începutul lor mai întâi?

— CÂNTĂ!

Am scrâșnit din dinți. Vraja aruncată asupra mea n-avea clar legătură cu gaeșul. Am încercat să găsesc putere în acest gând, suficientă forță să rezist.

— Dar nu așa a fost târgul nostru.

— Târgul? TÂRGUL?

Dragonul s-a ridicat, și-a întins aripile și a acoperit cerul.

— Nu ești altceva decât un muritor jalnic. Un soldat idiot care ascultă ordinele și care acceptă lumea din jurul lui fără nicio împotrivire sau curiozitate. Un prost lipsit de educație, al cărui singur merit e că mă poate distra. Eu nu fac târguri cu furnicile.

Nu am putut decât să mă holbez. Jignirile erau cât se poate de clare. Deși nu întru totul adevărate, având în vedere lipsa mea de pregătire militară. M-am trezit că-mi amintesc de Relos Var și de ura lui imensă pentru mine când, în fond, nici măcar nu ne cunoșteam.

Dragonul s-a repezit.

Capul lui masiv s-a întins spre Teraeth, care a sărit într-o parte. Gura dragonului s-a închis, mușcând doar aerul. Bătrânul și-a îndreptat gura spre cer, apoi și-a scuturat capul și a înghițit...

Nimic?

Mi-am dus mâna streașină la ochi. Teraeth zăcea pe nisip, cu o expresie de durere înăbușită pe chip. își freca un braț. Trăia totuși. Și eu, la fel. La naiba, până și harpa împrumutată părea nevătămată, sprijinită de genunchiul meu!

322

NĂPASTA REGILOR

Atunci, ce mâncase Bătrânul?

O secundă mai târziu, Bătrânul și-a terminat mâncarea-fantomă și a scos un urlet furios. Și-a luat zborul, făcând rotocoale într-o spirală lată, înainte să se îndrepte spre una dintre celelalte insule.

L-am urmărit cum se îndepărtează fără să scoatem o vorbă, abia îndrăznind să respirăm, ca să nu ne audă și să se întoarcă.

— *Chiar* n-ar fi trebuit să-ți sugerez să cânți, a spus Teraeth într-un târziu.

Am început să râd încet și m-am aplecat în față ca să-mi

sprijin capul de harpă. Buricele degetelor mă ardeau și aveam senzația că nu dormisem deloc în ultimele 24 de ore; probabil că așa și era.

— N-a fost deloc o idee bună, am încuviințat. Insă nici eu n-am dres-o mai bine când am venit aici ca să-i cânt.

în spatele nostru, zidul de sticlă topită pe care dragonul îl ridicase s-a înnegrit, apoi s-a sfărâmat în fire de nisip.

Eu și Teraeth ne-am ridicat anevoios în picioare, fără să fim siguri de ce ne așteaptă în continuare.

Când zidul s-a prăbușit, am dat cu ochii de Doc în partea cealaltă. Pe chipul lui am zărit o expresie de mânie pură.

— Ai întârziat, mi-a zis.

44: LECȚII DE SPADA

(Povestea lui Talon)

Galen se întâlni cu Kihrin pentru prima dată mai târziu în aceeași zi. Când ajunse în sala de antrenament, tatăl lui se afla acolo cu noul său frate. Amândoi purtau jachete vătuite folosite în timpul exercițiilor, deși cea a băiatului nou țipa pe el, atât de tare îi strângea umerii. Galen îl urmări pe Darzin cum îl lovea la picioare pe Kihrin și cum își mișca brațele, explicându-i poziția corectă de start. Tânărul arăta de parcă în viața lui nu mai ținuse niciodată o spadă.

Și probabil că nici nu o făcuse.

— Galen! Bun așa!

Tatăl lui îl salută din cap.

— Am început devreme. Kihrin, el e fratele tău mai mic, Galen.

Băiatul ridică mâna spre Galen, cu ochii melancolici și cu o expresie de nefericire pe față. Prezentarea inițială a lui Darzin îi dădu lui Galen șansa de a-și cerceta fratele. La fel ca mai toată lumea, se lăsă impresionat de trăsăturile fine și de pielea lui aurie. Părul era deschis la culoare — pășind în lumina ce intra pe fereastră, explodase într-un auriu strălucitor — și dat pe spate. Galen îi admiră trăsăturile care puteau ațâța atât imaginația femeilor, cât și a bărbaților. Genul de chip care nu-i putea aparține decât unui bărbat care e prea frumos, știa că e prea frumos, așa că nu avea cum să fie altfel decât un înfumurat. In concluzie, acesta era derbedeul lui Darzin, fiul lui sălbatic, cel cu care Galen urma să fie comparat în toate aspectele.

Orice ușurare pe care o resimțise Galen, că acum avea un

frate care să-l scoată pe el din centrul atenției, pieri din cauza siguranței brutale că acesta nu avea să fie niciodată tratat cum fusese el. Că noul băiat, la propriu și la figurat, era de aur. Galen simți cum în suflet i se strecoară ura.

Zâmbi și îi făcu un semn cu mâna.

— Vom începe din nou cu exerciții de bază ale mișcării picioarelor și mâinilor. După ce le învățăm cât să fiu satisfăcut, putem trece mai departe, la atacuri.

Galen își privi tatăl cum îi îndreaptă umerii lui Kihrin, până când acesta aruncă o privire în spate.

— Nu astăzi, firește. Vor trece luni bune până când voi fi satisfăcut de progresele tale. Trebuie să înțelegi că începi destul de târziu, Kihrin. Ai nevoie de ani la rând să devii un bun spadasin și de o viață ca să ți se spună maestru. S-ar putea să nu reușești niciodată, dar ești copilul meu și vei încerca orice-ar fi, chiar dacă te ucide.

— Măcar am parte de iubirea ta.

Vocea băiatului răsună amar și sarcastic. Pe chipul lui nu se zări nicio picătură de tandrețe când își privi tatăl.

Galen tresări surprins când Darzin îi trase un pumn lui Kihrin. El s-ar fi așteptat oricum să fie lovit dacă ar fi îndrăznit să-i răspundă tatălui său astfel, dar presupusese că fratele lui urma să aibă parte de mai multă înțelegere. Insă ce îl surprinsese și mai tare erau violența și mânia loviturii lui Darzin, mult mai intense decât cele îndreptate vreodată spre el. Darzin îl plesni pe Kihrin cu plăseaua săbiei sale, direct în falcă, împingându-i capul pe spate și sfâșiindu-i buza.

Galen se așteptă ca băiatul să cadă, să fugă, să plângă, dar surprizele nu se terminaseră aici. Kihrin se împletici într-o parte, își duse mâna la față și își șterse sângele. Privirea

aruncată tatălui său ar fi putut ofili plantele și acri laptele. Apoi se îndreptă de spate și se întoarse să o ia de la capăt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Prima lecție, fiule, șuieră Darzin, este să nu-mi întorci niciodată vorba! Ai priceput?

Tânărul se holbă la Darzin.

— Deci?

— Ar trebui să răspund sau asta ar fi tot o întoarcere a vorbei?

Galen tresări violent când tatăl lui îl lovi pe Kihrin din nou, de data asta azvârlindu-1 la podea. Băiatul se rostogoli pe spate și se sprijini în coate, în

timp ce sângele începu să-i curgă din nas și să-i păteze jacheta albă. Galen se prefăcu a cerceta plafonul cu plăci de gresie. Părea cel mai sigur lucru de făcut acum.

— A, o întrebare capcană! rosti Kihrin. Mulțumesc pentru lămuriri!

— Ești prea prost ca să știi când să te oprești, băiete! mârâi Darzin.

— Aha, mi s-a mai zis și înainte, răspunse Kihrin, după care adăugă: ... tată.

Kihrin părea vesel.

Chiar dacă, în mod normal, acesta era răspunsul pe care Darzin îl aștepta de la Galen, ceva din felul în care Kihrin rostise cuvintele îl irită pe tatăl lor la culme. Ridică mâna, încă ținând spada pentru antrenament, îi aruncă o privire cruntă și încremeni.

Galen se întrebă sincer dacă avea să fie martorul morții fratelui său la doar câteva ore după ce aflase de existența lui.

Darzin trânti spada la pământ.

— Voi fi înțelegător, pentru că nu ești obișnuit cu casa noastră, dar nu întinde coarda! Răbdarea mea nu e nesfârșită.

Darzin se întoarse și se uită furios la Galen.

— Fă și tu o dată ceva folositor în viață! Bagă-i mințile în cap fratelui tău!

Bărbatul se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

Pentru o vreme, niciunul dintre ei nu vorbi. Kihrin se ridică de jos și își șterse nasul însângerat cu mâneca.

— Aș zice că prima rundă am câștigat-o.

— Ar trebui să știi... la tata mă refer...

Galen habar nu avea unde să înceapă.

— Las-o baltă! replică Kihrin. Mă așteptam să fie așa.

— Tata nu e așa rău odată ce...

Fratele său reacționă imediat cu un mârâit.

— Serios? Cât de des sfârșești la ușa tămăduitorilor cu vânătăi și tăieturi? Sunt curios.

Galen încercă să-i susțină privirea. Simțea cum se face tot mai mic.

— Așa e la antrenamentul cu spada. Accidente se întâmplă mai tot timpul.

— Te-aș crede dacă n-aș fi văzut demonstrațiile călduroase ale tatălui tău.

Galen își mușcă buzele.

— E și tatăl tău.

— Așa zice el.

Kihrin își încrucișă brațele.

326

NĂPASTA REGILOR

— Deja mi-a arătat că îi place să mă lovească. De cât timp te bate?

Tăcerea se lăsă între ei ca un zid gros și de nepătruns.

— Orice tată are dreptul să-și disciplineze copilul, răspunse Galen în- tr-un târziu.

— Sau să-1 omoare ori să-1 vândă ca sclav. Dar un agresor rămâne tot agresor, chiar dacă legea îi dă acest drept.

Kihrin se plimba prin cameră, târșâindu-și ghetele de podeaua din lemn.

— Același rahat e peste tot, și sus, și jos, numai că în Cercul Superior nimeni nu îndrăznește să deschidă gura în fața unuia ca tatăl tău. E prea bogat. Prea puternic.

Kihrin întoarse capul și scuipă sânge. Galen se dădu un pas în spate. Contrastul îl șocă: un gest atât de necivilizat din partea cuiva cu sânge regal.

— *Este* și tatăl tău, repetă Galen. Pot dovedi asta.

Kihrin îl privi iritat.
— Poți?
— Urmează-mă! Îți voi arăta.

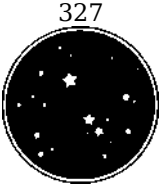

45: CEAI DE RISCORIA

(Povestea lui Kihrin)

Am făcut un pas în față, ținând harpa cu degete însângerate.

— Nu era... Eu n-am...
— Nu e vina ta, a zis Doc. Am văzut. Ar trebui să ne

considerăm norocoși că Bătrânul n-avea chef să scuipe foc.

Doc a întors capul spre Teraeth.

— Cât de grav ești rănit?

Teraeth și-a cercetat brațul și s-a strâmbat. Pielea i se înroșise și făcuse bășici.

— Grav, dacă n-am avea tămăduitori pe insulă care să se ocupe de ce e mai rău.

— Atunci, ar trebui să te duci să-i cauți.

Teraeth a dat să protesteze. S-a uitat la mine, apoi la Doc, și atunci a făcut ceva ce nici prin cap nu-mi trecea că ar fi în stare: s-a supus.

— In regulă.

Băiatul s-a retras.

Eu am rămas pe plajă cu noul meu „profesor”.

— Haide! m-a îndemnat el. Să nu mai stăm aici! La un moment dat, Bătrânul își va da seama că a fost păcălit și cel mai bine pentru noi ar fi să nu ne mai găsească aici când se întoarce.

— Păcălit...

Am ridicat harpa.

328

NĂPASTA REGILOR

— Tu ești motivul pentru care s-a purtat atât de ciudat?

— Da. Acum, urmează-mă! A venit vremea pentru prima ta lecție.

— Sunt rănit. N-am dormit.

Doc s-a uitat urât la mine.

— Și va mai trece ceva timp până când vei dormi. Dușmanii tăi nu vor aștepta ca tu să fii bine odihnit înainte să te atace. De ce m-aș purta eu diferit înainte de antrenament?

— Glumești, nu?

Doc n-a zâmbit. Nu glumea.

Bărbatul s-a îndreptat spre grote. L-am urmărit îndepărtându-se, după care m-am întors spre ocean și spre vulcanul diabolic pe care Bătrânul încă îl clădea. Doc avea dreptate: Bătrânul urma să se întoarcă. Și nu avea să fie deloc fericit. Mai rămânea și problema tertipurilor lui Doc ca să-1 păcălească pe dragon să muște din aer. Cum reușise așa ceva? Cum făcuse de evaporase zidul ăla? Era vrăjitor?

Nu aveam decât un singur mod de a afla.

M-am dus după el.

Doc a trecut de grote, spre partea îndepărtată a muntelui, unde s-a oprit în fața unei uși vechi de piatră, curățate de curând de liane. Nu mai văzusem locul până acum. La naiba, era prima ușă pe care o vedeam pe insulă! Nu credeam că le folosesc aici.

Pentru cineva care pretindea că nu este membru al Frăției Negre, Doc părea să-i cunoască toate secretele.

A împins ușa. Aceasta s-a deschis cu ușurință, chiar dacă era tăiată din- tr-o rocă masivă de bazalt. M-am așteptat să fie întuneric înăuntru, dar cred că Doc chiar venise la timp, fiindcă aprinsese lămpile. încăperea arăta mai degrabă ca un templu, și nu ca grotele naturale folosite de Frăție pentru a dormi. Podeaua era fină ca satinul, iar pereții păreau niște solzi sculptați direct în stâncă. Echipamentele pentru antrenament — un șir de săbii boante, manechine din lemn și un ring pentru lupte cu diverse poziții marcate deja — acopereau pereții și podeaua.

O felie de pâine uscată și un ceainic stăteau pe masă. Mirosindu-le, mi-am amintit că nu mai mâncasem de o zi.

Am așezat harpa jos, lângă ușă, și am arătat spre mâncare.

— îmi dai voie?

Doc a încuviințat din cap.

— Te rog!

Și așa am făcut. Ceaiul era simplu și pâinea, tare, neagră, dar mi s-au părut cele mai gustoase bucate pe care le mâncasem vreodată.

Mi-am ridicat privirea.

— Nu ești om, corect?

Am observat cum lui Doc i se arcuiește o sprânceană.

— Păi, am *fost* acuzat că sunt dur cu elevii mei.

— Nu, voiam să spun...

M-am oprit, am inspirat adânc și am încercat din nou. Totul mi se părea începețoșat, de parcă mă abțiguisem.

— Ești prea înalt, ai o piatră tsali, există ceva între tine și Khaemezra, iar felul în care te porți de parcă îl urăști pe tatăl lui

Teraeth de o mie de ani… Cred că ar putea fi adevărat. Cuget că toate astea te fac un fel de vante care trece drept om. Te-ai plictisit în Manol, cumva?

— Ce să vezi? Nu ești atât de prost pe cât pari. Deși presupunerile tale se bazează pe câteva erori. De pildă, Khamezra nu e o vante.

Am clipit de câteva ori.

— Poftim?

Doc a ridicat din umeri.

— Nu e o vante. Mai sunt și alte rase pe lume, nu numai oameni și vante. Inițial, au fost patru. Toate nemuritoare, dar, treptat, rasele au căzut și și-au pierdut imediat nemurirea. Vanteii sunt singurii cu viață veșnică. Ceilalți? Vorașii au devenit oameni. Cei din neamul vordredd și voramer s-au retras și se ascund. Khaemezra este o *voramer.*

Am eliberat ușurel aerul din piept.

— Așadar, nu e nemuritoare. *De-aia* arată bătrână.

— Khaemezra arată bătrână pentru că așa vrea ea.

— Stai puțin! Atunci, Teraeth ce mai e?

— E complicat, a răspuns el, izbucnind în râs. Să nu mai spui niciodată că zeița Thaena nu are simțul umorului! Sau ar trebui să-i mulțumesc Galavei pentru glumă?

— Nu pricep despre ce vorbești.

Mâncarea nu mă ajutase deloc cu amețeala. încă mă simțeam slăbit.

— Aș fî surprins dacă ai pricepe.

Am încercat să-mi fixez privirea și să-mi adun gândurile, dar totul părea că trece pe lângă mine.

— De ce sunt vanteii singura rasă nemuritoare?

— Ah!

Doc a oftat și și-a privit mâinile.

— Eu sunt de vină.

— Poftim? Tu ești responsabil?

— Da. Eu. Vanteii trebuiau să fie cei care își sacrifică nemurirea, *nu* voramerii. Era, după cum se spune, rândul

nostru.

Doc a lovit masa cu palma și s-a ridicat în picioare.

— Povești de când lumea. Mai important acum este că avem multe de învățat, a adăugat Doc, și, după cum ai văzut și tu, dușmanii tăi nu te vor lăsa în pace doar pentru că ești tânăr și lipsit de experiență. Din acest motiv, nici eu nu pot.

Vederea mi s-a tulburat iar. M-am uitat la cana de ceai. Bine ascunse printre frunzele de ceai, pluteau mici șuvițe argintii de alge riscoria.

Vinul era cel mai bun să le ascunzi gustul, dar și ceaiul tare facea același lucru.

— Retrag ce am spus despre tine, că ești mai isteț decât pari. Un bărbat *isteț* ar fi fost mai precaut când vine vorba să mănânce și să bea ceva dat de un străin, a zis Doc.

— Tu...

Insă intenția mea de a-1 înjura și de a-i răni sentimentele s-a stins iute. Amețeala m-a copleșit cu totul.

Vederea mea încețoșată s-a transformat într-o beznă fină, care m-a înconjurat și m-a tras cu blândețe jos, pe podeaua de piatră.

46: CRIPTA

(Povestea lui Talon)

N-AR TREBUI SĂ HM AICI, ZISE PRECAUT GALEN CÂND SE GHEMUIRĂ împreună, trecând pe o ușă înaltă de doar un metru și jumătate, o cale de acces pentru servitori din partea îndepărtată a palatului. Galen ridică o cheie de fier înnegrită cu un gest demn și sobru. Regretă imediat că-i arată camera tainică fratelui său atât de repede, dar se bucură și că îi poate împărtăși un secret atât de grozav. Nu vedea cum Kihrin ar putea rămâne neimpresionat.

Kihrin rânji spre Galen.

— A, dar atunci e distracția cea mai mare!

Galen nu se putu abține:

— Da, nu-i așa? Unchiul Bavrin mi-a arătat camera, și cred că el a aflat de ea de la frații lui mai mari, Cedric sau Doniran, înainte să moară. Vin aici când nu vreau să fiu găsit de nimeni.

Galen descuie ușa și o împinse. Ușa nu se deschise cu ușurință, deși îi ungea mereu balamalele. Marginile dalelor de piatră aspră nu-i dădeau voie să înainteze. Galen lovi cu piciorul partea de jos până când podelele se curățată de resturi și ușa cedă cât să le permită amândurora să intre. Să se strecoare înăuntru era mai simplu când avea zece ani.

Când intrară, camera se înălță brusc și reușiră amândoi să stea drepți. Chiar înainte să aprindă lampa, Kihrin fluieră în semn de apreciere. Galen se simți consolat. S-ar fi supărat dacă noul frate nu ar *EL* arătat niciun semn de admirație pentru raiul sigur al copilăriei sale.

In flacăra lămpii, conținutul încăperii deveni clar. In centru, se ridica statuia de aur a unei femei, cu capul încoronat cu trandafiri delicați din metal și cu gâtul și șoldurile înconjurate de o centură din cranii. In mâini ținea tot felul de arme tăioase: zeci de cuțite, pumnale, șișuri, keris și stilete subțiri. Păreau niște boboci fatali. Lumina pâlpâitoare dădea viață statuii care

se ivea deasupra lor cu un gest de binecuvântare mortală.

— Măiculiță!

Galen încuviință din cap.

— Thaena însăși! Firește, nu știu ce caută statuia asta aici, dar...

Băiatul ridică din umeri.

— Multe lucruri au fost aruncate în camera asta pentru a fi uitate.

— E aur pur, zise Kihrin, ducându-se să o cerceteze mai de-aproape.

— Da, așa e. Nici măcar Poarta Neagră nu are o statuie din aur masiv.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Nici noi. Astea sunt frunze de aur. Altfel, s-ar prăbuși sub propria greutate.

Galen se dezumflă.

— Ei bine, continuă el, arătând cu degetul, pe cranii e sânge uscat.

— Mi se pare de-a dreptul înfricoșător. Kihrin se uită pieziș la el, apoi adăugă: Ar trebui să încasezi o taxă de intrare.

— Nu știe nimeni că e aici. Nimeni cu excepția ta, a mea și a unchiului Bavrin.

Galen zâmbi spre Kihrin și începu să scormonească prin adunătura de lucruri.

— Nimeni cu excepția ta, a mea, a unchiului Bavrin și a celor care au adus statuia aici, vrei să spui.

— Probabil că sunt morți de ani buni, replică Galen, împingându-și fratele într-o parte. Ce vreau eu să-ți arăt se află aici.

— Cum naiba au cărat-o? se întrebă Kihrin. N-ar fi avut cum să încapă prin pasajul ăla îngust.

— Kihrin, aici! insistă Galen.

— Nu ești deloc curios? zise Kihrin, fără să-i arunce nicio privire.

Ochii lui urmăriră conturul statuii, comparându-i mărimea cu ușa micuță prin care trecuseră aplecați. Ridică mâinile ca să măsoare mai bine.

— Imposibil! Doar dacă statuia a fost adusă pe bucăți.

— Ți-am zis deja, aruncau o grămadă de prostii în camera asta.

Kihrin își mușcă buza.

— Dar de ce... Bine, bine! Ce vrei să-mi arăți?

Galen săltă un tablou și scoase acoperitoarea de catifea de pe el.

Kihrin se albi la față.

— Sfântă Taja...

— Așadar?

Galen sprijini tabloul de stiva din spate și se dădu câțiva pași îndărăt.

— Vezi asemănarea, nu? Ești leit el.

Galen nu știa când fusese făcut portretul, dar înfățișa un înalt Lord în culmea puterii. Era chipeș, nesuferit de frumos, cu păr auriu și cu ochi ca safirul — nuanța de albastru aparte a membrilor regali din Casa D'Mon atinși de zei. Galen observase dintotdeauna asemănarea cu Darzin în tablou, dar nu se compara cu asemănarea dintre generalul necunoscut și fratele lui. Era ca și cum cineva călătorise în timp și îl desenase pe Kihrin ca bărbat matur; nu încăpea nicio îndoială că se înrudeau.

Kihrin nu scoase o vorbă, dar Galen consideră că expresia de pe chipul băiatului era un răspuns cât se poate de clar. Brusc, se simți vinovat. Nu dorise decât să-i arate lui Kihrin că face parte din familie și că nu ar trebui să jignească numele D'Mon. Chipul lui Kihrin nu exprima nici șoc, nici stinghereală. Băiatului parcă i se frânsese inima. Pentru prima dată, Galen își dădu seama că băiatul nu așteptase și nici nu căutase să afle vreo dovadă. Revelația că acesta aparținea Casei D'Mon într-adevăr nu era o ușurare, ci o pedeapsă.

Kihrin se apropie de tablou și îngenunche în fața lui. Mângâie cu degetele plăcuța aurită cu numele din josul picturii.

— Pedron D'Mon, șopti băiatul.

— A fost stră-străunchiul nostru. Mama lui era o sclavă vante cu păr auriu care a fost ucisă de una dintre familii după ce i-a dat naștere surorii lui Pedron, Tishar. Mulți oameni cred că de-aia a ajuns atât de rău. A urât Casa D'Mon pentru uciderea mamei lui și a vrut să ne distrugă.

— Arată ca mine. E... înspăimântător.

Kihrin se încruntă.

— Așadar, sclava asta vante a avut trei copii, nu? Pedron, Tishar și tatăl lui Therin?

— A, nu. Tatăl lui Therin a fost fratele vitreg al lui Pedron. Mama lui Therin era de viță nobilă.

— N-are niciun sens.

334
NĂPASTA REGILOR

— Stai să îți explic: mama spune că Pedron a fost stăpânul mamei tale. Adică Lyrilyn. înainte ca ea să se mărite cu tatăl nostru.

— Lady Miya a pomenit și ea de asta, dar a uitat să-mi zică și cât de mult semăn cu Pedron.

— S-a întâmplat demult. Mama ta cică l-a trădat pe Pedron și s-a dat de partea nepotului său, Therin, ca să-1 ajute să-i omoare stăpânul. Galen se sprijini de o ladă și continuă să vorbească: Nu discută nimeni despre ce s-a întâmplat. Ici și colo, câte-o șoaptă destul de hotărâtă, de parcă toată lumea știe ce s-a petrecut și bineînțeles că eu nu știu. Foarte stânjenitor!

— Pedron..., șopti Kihrin și atinse din nou marginea tabloului.

Nu era chiar venerație. Mai degrabă groază.

— Ce scrie dedesubt?

— Poftim? întrebă Galen, clipind nedumerit. A, numele lui.

— Nu, mai scrie ceva dedesubt. Adu lampa aici!

Galen se supuse și băgă de seamă cuvintele scrijelite de cineva în rama de sub plăcuța cu nume.

Vrăjitor, hoț, cavaler și rege. Copiii nu vor cunoaște numele părinților lor, care domolesc vocea mușcăturilor lor.

Kihrin citi cuvintele și îl privi nedumerit pe Galen.

— N-aș alege deloc așa ceva să mi se graveze pe portret, dar cine sunt eu să pun la îndoială un înalt Lord diabolic și mort pe deasupra?

— N-am observat asta înainte. Ce vrea să însemne?

— Că nu se pricepe mai deloc la poezie?

Galen îl privi furios, facându-1 pe Kihrin să ridice mâinile.

— De unde să știu eu ce înseamnă? Eu încă nu înțeleg cum au adus statuia aici.

— Sună a profeție, spuse Galen, cercetând rama din nou.

— O profeție care zice ce, mai precis? O viață de familie neplăcută? O spuzeală din cauza unui ogenra? Stai!

Kihrin se holbă la portret încă un moment, apoi izbucni în râs.

— Măi să fie! Acum înțeleg. Pedron chiar a dat-o cotită, nu?

— Cum adică? îl întrebă Galen nedumerit.

Kihrin dădu să răspundă, dar se opri.

— Copiii nu vor afla numele taților lor. Nu e o profeție: *e* lăudăroșenie. Gândește-te: m-ai adus aici să mă convingi că Darzin e tata, fiindcă semăn

cu înaltul Lord Pedron. De fapt, ai dovedit că înaltul Lord Pedron *nu a fost* stră-străunchiul nostru.

— Nu pricep și pace...

Kihrin își aranja o șuviță de păr.

— Chiar nu pricepi? N-aș avea părul ăsta dacă nu aș fi înrudit cu *mama* vante a lui Pedron, cea cu părul auriu. Cum ziceai că o cheamă?

— Aăă... nu-mi amintesc. Val... ceva de soiul ăsta.

— Ei bine, ea e cheia. Therin e bunicul nostru, da? Iar eu am ochii albaștri ai familiei D'Mon și părul *ei.* Nu le-aș avea pe amândouă dacă Therin nu ar fi înrudit cu mama lui Pedron, așa că, orice ți s-a spus, Pedron nu e niciun stră-străunchi. Ne tragem din el cu siguranță.

— Dar asta ar însemna...

Galen făcu ochii mari.

— Asta ar însemna că Pedron a fost tatăl lui Therin... Kihrin, Therin *l-a ucis* pe Pedron.

— Iar Therin chiar îmi spunea adevărul când mi-a povestit cât de tare și-a disprețuit tatăl. Aparent, să-ți urăști tatăl chiar *este* o tradiție de familie în casa asta. Pricep. Și eu sunt la fel.

Kihrin se apucă să strângă fleacuri, răsfoind și tomurile prăfuite de mult uitate. Dădu peste cutii și cufere, servante și rafturi pentru cărți, borcane cu ingrediente ezoterice și statui de o natură mai păcătoasă decât a zeiței din mijlocul încăperii.

— O parte din mine vrea să-mi plâng de milă, dar, sincer vorbind, mă bucur că n-am crescut aici. Nu cred că mi-ar fi

plăcut prea mult.

Kihrin ridică de pe un birou o cărțulie cu coperte din piele, iar lui Galen îi pieri graiul. Nu putea scoate o vorbă fără să-i arate lui Kihrin cât era de importantă. Galen știa că n-are voie să greșească.

Kihrin o răsfoi tot mai nerăbdător, citind în timp ce Galen se chinuia să respire.

— Hmm! exclamă Kihrin.

— Ce e? întrebă Galen, încercând să nu pară nervos.

Kihrin ridică volumul.

— Și mai multe poezii. Bănuiesc că Pedron chiar era îndrăgostit de arta asta.

Băiatul vârî cartea la subsuoară.

— N-o poți lua de aici!

— De ce? Lui tataie Pedron n-o să-i fie dor de ea, replică Kihrin. îmi prind bine niște poezii ca astea. O parte din ele au versuri bune pentru cântece.

Galen se holbă la el.

— Versuri pentru cântece? Chiar crezi că ar putea fi folosite pentru așa ceva?

— Bineînțeles! Cine le-a scris știa ce face, iar acesta e un jurnal scris de mână, așa că pun pariu că nu le-a citit nimeni. E o descoperire foarte bună și...

Kihrin se opri.

— Ce e? întrebă Galen, simțindu-se atât încântat, cât și tulburat.

Galen își privi fratele cum deschide iar cartea. Kihrin își țuguie buzele.

— Hârtia e nouă. Iar cerneala nu e ștearsă.

— Poate unchiul Bavrin a lăsat cartea aici.

Minciuna i se păru chiar și lui Galen cusută cu ață albă.

Kihrin îl privi fix.

— Tu le-ai scris, nu-i așa?

— Nu. Eu..., se bâlbâi Galen.

— Sigur, spuse Kihrin. Tați nu e de acord cu poezia, nu?

— Nu e de acord cu scrisul ei. D'Jorax sunt artiștii, și el îi

consideră stângaci. N-o să mă pârăști, da?

Galen se blestemă în sinea lui pentru prostie. Acum Kihrin avea ceva la mână împotriva lui și nu era atât de naiv, încât să creadă că fratele lui nu va profita dacă va avea ocazia.

— Să te pârăsc lui Darzin D'Mon? Nu i-aș spune nici măcar să-și șteargă fața, dacă aș vedea-o mânjită de rahat. Din partea mea, poate să putrezească și să crape.

Kihrin îi întinse cartea.

— Le-ai arătat vreodată cuiva?

Galen clătină din cap.

— Ar trebui să le publici. Cu un pseudonim, firește. N-am vrea să-1 facem de ocară pe moș cu talentul copilului său.

— A, nu sunt chiar atât de bun.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Ba da, ești. De o mie de ori mai bun decât aș putea fi eu, asta cu siguranță. Surdyeh spunea mereu...

Kihrin se opri și își feri privirea, strâmbându-se.

Galen făcu un pas în față.

— Surdyeh?

Kihrin clătină din cap, de parcă încerca să scape de întunericul ce se abătuse brusc asupra lui.

— Tata. Omul care m-a crescut. Era muzician. Știi și tu: stângaci. Mereu îmi spunea că n-are sens să încerc să fac poezie fiindcă n-am văzut nimic despre care să merite să scriu.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Galen.

— Nu ți-a zis tăticul?

Galen clătină din cap.

— Darzin a pus să fie omorât. Unul dintre asasinii tatălui tău i-a tăiat gâtul.

Vocea lui Kihrin era aspră, mânioasă, tăioasă ca o lamă.

— Știi sigur asta? întrebă Galen. Sau doar...

— Darzin nici măcar nu neagă. I-a ucis pe Surdyeh, pe Morea și pe Burtosul... și, dacă ar pune cineva un pariu, aș jura că a ucis-o și pe Lyrilyn, indiferent de ceea ce susține el.

Galen își coborî privirea în pământ.

— îmi pare rău!

— Nu e vina ta, spuse Kihrin.

— Dar tot îmi pare rău! Știi, continuă Galen după o pauză, dacă vrei să folosești poeziile mele pentru cântece, mi-ar plăcea mult. Ești muzician, nu? Ca tatăl tău?

Fratele lui încuviință din cap. Fața lui Kihrin părea umedă în lumina lămpii. Galen își dădu seama că băiatul plânge, lacrimile tăcute șiroindu-i pe obraji. Așa cum mai devreme rămăsese șocat când Kihrin scuipase, la fel rămase și acum.

— Să nu-l lași pe tata să te vadă plângând! se repezi Galen. Ar zice că pari slab.

Kihrin pufni și își șterse ochii și gura, unde rana de la ora de spadă începuse iarăși să sângereze.

— Darzin e un porc, știi asta, nu? Cineva ar trebui să-i spună că lovirea copiilor săi și trimiterea asasinilor să omoare oameni bătrâni și fete *înseamnă* să fii slab.

Kihrin se apropie de statuia Thaenei și mângâie marginea unui stilet cu buricele însângerate ale degetelor.

338

NĂPASTA REGILOR

— Dacă o să am vreodată șansa, mă jur pe ce am mai sfânt că o să vâr o sabie în el... Au!

Băiatul își retrase iute degetul. Un firicel de sânge proaspăt se prelinse din tăietură.

— La naiba, chiar sunt ascuțite!

— Pe toți zeii, ești bine? întrebă Galen.

— Da, dacă nu punem la socoteală și stânjeneala. E doar o ciupitură.

Galen își mușcă buzele. Nu crescuse cu nicio religie anume, dar avea o presimțire urâtă. Camera i se păru mai întunecată și mai înfricoșătoare ca înainte.

Kihrin se aplecă să cerceteze mai de aproape cuțitele.

— Nu văd nimic care să arate a otravă. Dar probabil că mă voi opri oricum pe la lady Miya, ca să fiu eu sigur, zise el, izbucnind în râs. Și eu, care credeam că pericolul cel mai mare o să fii chiar tu. Mă așteptam să bagi un cuțit în mine.

— Eu? N-aș face niciodată așa ceva.

— Da, acum știu. Dar înainte nu știam. Mă inviți să mergem într-un loc tainic numai noi doi. Poate chiar voiai să redevii fiul numărul unu.

Kihrin ridică din umeri.

— N-aveam cum să știu sigur.

— Of, frate! spuse Galen, simțindu-se îngrețoșat.

Nu-i trecuse prin minte că purtarea lui ar putea fi interpretată așa. Iar dacă Kihrin hotărâse dinainte să se apere, cine putea să spună contrariul, nu? Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? Preț de o clipă, se simți peste măsură de prost. Speră ca tatăl lui să nu afle niciodată despre asta.

— Nu-ți face griji! îl liniști Kihrin. Cred că ești în regulă pentru un D'Mon. Cine scrie poezii așa, ca tine, nu poate fi rău.

— N-am... adică... mulțumesc!

Kihrin surâse.

— Hai să o găsim pe lady Miya înainte să cad mort din cauza vreunei otrăvi străvechi, bine?

Galen îi întoarse zâmbetul.

— Bine!

47: MAMA COPACILOR

(Povestea lui Kihrin)

MAJESTATEA VOASTRĂ!

Am clipit, trezindu-mă din moțăială. Apoi am clipit iar și m-am uitat în jur, amețit de-a binelea.

Nu mai eram în camera pentru antrenament unde Doc îmi pusese droguri în ceai.

Doc nu se găsea nici el acolo, să-mi dea un șut. In schimb, am văzut că bărbatul care mi se adresase era un vante kirpis, cu pielea albă ca laptele, care reușea să arate mai degrabă elegant decât bolnăvicios. Părul moale, ondulat și roz se ascundea aproape cu totul sub un coif strălucitor. Avea și ochii tot roz. Mi-ar fi amintit de un iepure, numai că iepurii nu sunt atât de înarmați și nici n-au o privire care sugerează că ar fi cei mai fericiți dacă s-ar îmbăia în sângele dușmanilor.

Bine, fie, încă îmi amintea de un iepure, dar mă simțeam prea amărât din pricina încurcăturilor mele ca să mi se pară amuzant pe moment.

— Majestatea Voastră, a repetat el și a făcut un pas în față ca să desfacă un pergament peste masă.

Pergamentul era o hartă complicată. N-am recunoscut locurile și n-am putut să citesc nimic din ce scria pe ea.

— Ziua de azi va fi glorioasă. Soldații noștri au confirmat că regina Khaevatz se află în cetate și ultima baricadă ridicată a luat foc. Ziua în care vom sfârși domnia ei peste vanteii manol a sosit.

M-a privit nerăbdător. Și a așteptat.

Habar nu aveam ce trebuia să zic.

Habar nu aveam unde mă aflu. Un fel de cort, deși nu cortul

simplu al unui om obișnuit sau al unui soldat. Nu, acesta era o construcție elaborată, făcută din mătase și din lemn rar, cu lămpi împodobite cu nestemate ce atârnau de fire din cea mai pură platină. Covoarele fine acopereau podelele și, într-un colț, ardea un coș metalic cu ierburi aromate dulci. Un manechin din lemn stătea pe o latură a încăperii. Mi-am închipuit că îl foloseau ca suport pentru armură. Lângă el, un raft pentru arme plin cu săbii, cu sulițe și cu arcuri atât de elaborat lucrate, că nici măcar soldații quuros nu le-ar fi folosit; le-ar fi pus pe nenorocitele alea pe un perete, ca să le admire.

Iar Domnul Iepure încă aștepta un răspuns de la mine.

— Bun! am zis.

Glasul nu mi-a sunat deloc familiar.

— Asta e... bine.

Bărbatul mi-a observat ezitarea, dar nu a înțeles de ce șovăiam.

— Am trimis un mesager, după cum ați poruncit. Dacă ziua merge prost, Valathea și Valrashar vor fi duse la adăpost.

Am clipit des.

— Stai puțin! Valathea?

Doar nu se referea la harpa lui, nu?

— Soția voastră, regina?

Bărbatul părea complet debusolat.

Mi-am dres glasul, am dat din mână și m-am prefăcut că și eu sunt la fel de zăpăcit.

— Firește. Mulțumesc! Nu e vorba de asta.

M-am gândit la ce-aș mai fi putut adăuga. „Am toată încrederea în tine” poate, dar cu cât aș fi spus mai mult, cu atât creștea posibilitatea să arăt ca un escroc.

Trăiam iarăși o viziune inspirată de zei? Sau era una

obișnuită, dată de drogurile lui Doc? Totul mi se părea prea coerent ca să fie o halucinație și prea concret ca să fie o altă alegorie de-a Tajei. Așa urma să mi se întâmple ori de câte ori îmi pierdeam cunoștința?

Domnul Iepure mi-a întrerupt reveria, aplecându-se peste masă și uitân- du-se la mine lung și sever.

— Știu că nu se cuvine, Majestatea Voastră, dar nu vă puteți răzgândi. Regina Khaevatz e pătată cu sângele voramerilor și nu are niciun drept la tronul vante. Nu respectă deloc moștenirea vante. Indiferent de sentimentele

voastre față de Khaevatz, femeia a conspirat cu cei din Quur și cu blestematul lor de împărat, Kandor. Faceți ceea ce este corect pentru poporul din Kirpis!

Stai așa! Știam povestea asta. Kandor. Atrin Kandor era împăratul din Quur care cucerise Kirpisul și îi alungase pe băștinașii vante înainte de a-și îndrepta atenția spre manolii din sud.

Invadarea imperiului manol nu mersese așa de bine. Fusese măcelărit, lăsând în urmă sabia Urthaenriel, ca un fel de scuză neprețuită pentru că picase pe nepusă masă în mijlocul unei petreceri.

Toată lumea spunea că regina vante a manolilor, Khaevatz, îi adusese moartea lui Kandor.

însă regele Kelindel, care se trăgea din vanteii kirpis refugiați, lăsase baltă invazia quuroșilor și i se alăturase reginei Khaevatz. O ajutase, unindu-i pe kirpiși și pe manoli care, până nu demult, se luptaseră între ei. Nu încercase s-o omoare. La naiba, se însurase cu ea, unind familiile regale într-o singură descendență! Nu auzisem niciun zvon că femeia nu ar fi fost pe deplin vante.

Cel mai înțelept mi s-a părut să-i fac jocul celuilalt bărbat până înțelegeam ce se petrece. Am încuviințat din cap.

— Sunt bine. Să-i dăm drumul!

M-a privit fix încă un moment, probabil pentru că folosisem șase cuvinte, iar vanteii sigur ar fi folosit zece. Vanteul a dat din cap și a ieșit din cameră. Se aștepta să-1 urmez.

M-am oprit și m-am uitat în jur după o oglindă, dar fără

rezultat. Regele Kelindel nu pierdea vremea cu asemenea fleacuri. Totuși, un scut strălucitor atârna de un raft, așa că tot era ceva. M-am holbat la mine „însumi”.

Nu m-a mirat să văd că sunt un vante kirpis. Mă așteptasem la asta. Așa cum nici hainele și nici generalul kirpis cu păr roz și mătăsos nu mă luaseră prin surprindere. Totuși, înfățișarea mea generală nu se schimbase prea mult.

Arătam mai bătrân, mai ciolănos, mai palid, și purtam o armură pe care n-o mai văzusem niciodată. Totuși, aveam același păr auriu. Aceiași ochi albaștri.

Iar la gât, îmi atârna Piatra Cătușelor.

Atunci, de ce să-mi schimbe înfățișarea dacă acela care-mi făcea toate astea îmi lăsase neschimbate atât de multe detalii?

— Majestatea Voastră?

Domnul Iepure și-a vârât capul pe ușă fiindcă nu-1 urmasem imediat.

— Arată-mi drumul! i-am cerut.

342

NĂPASTA REGILOR

Am ieșit din cort în bezna de afară. Mi-a luat câteva secunde să-mi obișnuiesc ochii cu penumbra. Am pornit înainte și m-am oprit când m-am dumirit de-a binelea. Nu eram pe pământ. întunericul nu se lăsase din cauza orei târzii, ci a coroanei unui copac, atât de deasă, că bloca orice rază de lumină. în interiorul acestui frunziș gros de junglă am zărit tot felul de minuni: păsări cu un penaj atât de strălucitor, că luminau întunericul, fluturi sclipitori și flori ca niște nestemate. In aer plutea un parfum atât de greu și de pătrunzător, încât am avut senzația că adulmec mireasmă de vin.

Jungla manolă. Căminul poporului lui Teraeth și refugiul vanteilor kirpis.

Aparent, fuseseră nevoiți să se adăpostească aici.

In contrast cu frumusețea naturii, intensitatea conflictului m-a izbit puternic. Multe dintre podurile ce legau copacii între ei luaseră foc. Clădirile, palatele ardeau sau se dărâmau, bătălia fiind prea puternică pentru construcția lor delicată. Am auzit încleștările, un muget înfundat de ordine zbierate, urletele bărbaților răniți și șarjele de săgeți ce străpungeau întunericul.

— Ridicați scuturile!

Am tresărit când am auzit ordinul, și un grup de bărbați și de femei, pe care nu-i observasem, și-au ridicat scuturile deasupra capetelor. Unele dintre ele erau din metal, altele, din lemn, dar cele mai multe aveau o strălucire fantomatică oarecum. Câmpurile de energie se uneau cu cele apropiate de ele și formau un zid strălucitor aproape ireal. Săgețile cu vârfurile arzând au fost respinse cu ușurință de barieră și au căzut în bezna nesfârșită dintre copaci.

O săgeată neagră manol a lovit podul de lemn și a scos un sfârâit când lichidul din vârf a atins lemnul.

— Pregătiți arcurile!

O femeie înaltă, cu pielea verzuie și cu părul buclat, de culoarea narciselor galbene, dăduse ordinul.

Nu aștepta nimeni să fac ceva. Nu aștepta nimeni să dau vreun ordin, ceea ce reprezenta o ușurare de vreme ce habar n-aveam care ar trebui să fie ordinele. O altă vante kirpis s-a repezit înainte, cu rochia albastru-turcoaz fâlfâind precum aripile unui fluture peste armura sharantha sclipitoare. A gesticulat spre spațiul dintre copacul uriaș și cel din fața lui. Chiar atunci, din neant au apărut niște plăci argintii strălucitoare din metal, care s-au întrepătruns într-un soi de mozaic, întinzându-se în față, în linie dreaptă. Podul format părea străvechi, o operă de artă splendidă, dar nu avea nici stâlpi de susținere, nici traverse ori mortar. Singura explicație posibilă de ce nu se prăbușea în întuneric a fost și cea adevărată: magie.

— Pregătiți săgețile! a urmat alt ordin.

Toată lumea avea pielea deschisă la culoare, iar părul... un curcubeu pastelat de nuanțe florale, în combinații complet nefirești pentru un om. In jungla aceea de nepătruns, aproape că străluceau prin întuneric și, adesea, se luminau când vrăjile pentru protecție sau pentru atac intrau în funcțiune. Dușmanul cu care ne înfruntam nu se vedea nicăieri. Săgețile manole picau de niciunde. Farmecele se săvârșeau fără se le poți identifica originea.

Un grup de vante kirpis cu scuturi stătea în spate pentru a-i proteja pe arcași și pe vrăjitoarele care apărau podul. Al doilea grup a înaintat alături de mine și de Domnul Iepure. Eram menit să fac asta, așa că am mărșăluit înainte.

— Pregătiți arcurile!

Domnul Iepure și-a lipit mâna de pieptul meu, o rugăminte tăcută să zăbovesc puțin.

— Țintiți!

Toată lumea și-a ținut respirația.

— Trageți!

Un zid strălucitor de lumină a țâșnit în aer. Săgețile vanteilor manoli fuseseră otrăvite.

Ale noastre ardeau.

Domnul Iepure și gărzile mele au început să fugă.

Au folosit atacul cu săgeți ca să se apere, sperând să parcurgă o distanță cât mai mare în clipa în care cealaltă parte era nevoită să ridice scuturile. Mai aveam mult de mers și dușmanul nu se ferea să se lupte.

Nu mi-am dat seama în acel moment, dar am ezitat prea mult. Presupun că aceasta era o manevră exersată, dar eu nu mă pregătisem. Am rămas în urmă.

O săgeată manol cu vârf negru mi-a străpuns umărul, sfâșiindu-mi platoșa. Durerea m-a izbit cu putere, o arsură insuportabilă ce mi s-a răspândit de-a lungul brațului, pe măsură ce otrava mă ucidea. Am căzut ca trăsnit și inima mi-a stat, ca atunci când ești lovit în piept de copita unui cal.

A urmat un fulger orbitor de lumină.

M-am trezit din nou la capătul podului. Domnul Iepure și-a lipit palma de mine ca să se asigure că nu alerg prea repede.

Ce naiba se întâmplase?

— Pregătiți arcurile!

M-am uitat în jur. Nimeni nu se purta ciudat sau nefiresc.

— Trageți!

Săgețile kirpis au zburat în noapte.

Au început să alerge.

De data asta eram pregătit. M-am alăturat celorlalți, atent să

rămân sub scuturi. Manolii nu aveau grupurile bine organizate ale vanteilor kirpis, cu arcași aranjați să atace în șarje. Iscoadele lor săreau din copac în copac, fără să scoată o vorbă, și loveau doar când se ivea ocazia potrivită.

Asasini, mi-a trecut prin minte. *Firește.*

Un alt grup de soldați kirpis ne aștepta lângă următorul copac de sprijin, deși cei mai mulți dintre ei erau morți deja. Podul fusese tăiat, lăsându-i să apere poziția de capul lor până când soseau întăririle. Se luptaseră cu mult curaj, aproape până la ultimul om.

Toți, indiferent de rănile suferite, s-au lăsat într-un genunchi când am trecut pe lângă ei.

Voiam să se oprească. Dacă arcașii manoli nu-și dăduseră seama înainte că sunt cineva important, acum sigur știau.

O masă de plante răsucite ardea în fața noastră, sfârtecată cu o armă oarecare. Domnul Iepure a încuviințat din cap spre ea într-un fel care mi-a dat de gândit.

Atunci a venit atacul manolilor.

Mi-a luat ceva timp să deslușesc ce se mișcă în penumbră, și nu erau deloc animale. Culorile lor întunecate se amestecau, ajutate și de veșmintele de nuanțe verzi, cenușii și violet-închis. Teraeth îmi spusese odată că vanteii kirpis vor să fie văzuți, dar vanteii manoli nu vor să fie băgați de seamă decât când e prea târziu. M-am întrebat cum de vanteii kirpis — cu formațiile lor rigide, culorile lor strălucitoare și cu *vizibilitatea* lor — ar putea câștiga suficient teren ca să intre chiar în inima apărării dușmanilor*.

Și-atunci am văzut cum.

Dacă vanteii manoli atacau cu o precizie tăcută, fiecare armă a lor fiind unsă cu otravă, rareori se apropiau destul de mult ca să ducă până la capăt amenințarea. Fiecare vante kirpis de pe pasarelă era un vrăjitor. Când vanteii manoli atacau, partea noastră invoca tăișuri ce dansau, născute din foc violet sau din fulgere. O siluetă a alergat spre mine, apropiindu-se la doar câțiva metri înainte să se evapore într-un val de polen galben-aprins ce s-a împrăștiat în toate direcțiile.

* Serios, asta e o întrebare pe care vanteii kirpis ar fi trebuit și ei să și-o pună.

Dar n-am observat silueta din spatele meu. Un strigăt m-a avertizat, așa că m-am răsucit, dar nici măcar nu-mi scosesem sabia. Căci purtam una. Se lovise de piciorul meu cât am traversat podul în goană. M-am chinuit să eliberez nenorocita aia de armă înainte ca atacatorii manoli să-mi pună capăt zilelor.

Am dat greș.

Mi-am ridicat privirea la timp ca să dau peste doi ochi de culoarea vinului și să simt răceala de gheață a unei săbii ce mi-a tăiat gâtul.

Lumina m-a orbit.

M-am trezit din nou la capătul pasarelei, cu doar câteva secunde înainte să se arate manoli i.

— Ambuscadă! am strigat, trăgându-mi sabia.

De data asta, m-am ferit de atac, așa că am evitat lovitura mortală. In timp ce femeia manol s-a dezechilibrat puțin, am tăiat-o la mijloc cu sabia și ea a țipat. Asta nu a oprit-o însă să-mi răspundă violent cu un pumnal ce mi-a străpuns mănușa și carnea. Focul mi-a cuprins brațul, înainte ca întunericul și lumina orbitoare să pornească totul din nou.

Am murit de trei ori trecând de asasinii manoli și de alte cinci ori reușind să ies din ambuscadă. Fiecare pas greșit și fatal a fost urmat de un fulger, și am luat-o de la capăt destul de departe ca să îmi dau seama unde greșisem. O rotire de sabie deasupra capului, un pas într-o parte, înțelegerea faptului că timiditatea excesivă în împrejurări nepotrivite era la fel de rea ca atacul direct, agresiv.

Am învățat murind, și fiecare moarte m-a împins tot mai departe.

Apoi ne-am mișcat, am alergat, respingând dușmanii cu farmecele, arcul și sabia. Am izbutit să croim o despărțitură printre două ramuri uriașe.

In fața noastră, ni s-a arătat Tatăl Copacilor.

Nu am înțeles ce vedeam. Mintea mea refuza să priceapă. La început, mi s-a părut un zid gigantic, unul care fusese construit cu palate și verande, pavilioane grațioase și ferestre cu vitralii ce străluceau precum nestematele. Abia când mi-am ridicat

ochii, am deslușit pânza complicată a ramurilor și catifeaua îndepărtată a frunzelor verzi. Mă aflam în fața unui copac care includea întreaga lume, genul de loc unde trebuie să fi trăit Galava, dacă i s-ar fi consacrat un loc. Mi s-a părut fată vârstă și nemuritor, un copac care existase și urma să existe veșnic.

Firește, i-am dat foc.

Mi-am stăpânit greața la vederea flăcărilor care îi răneau scoarța, ar- zându-i violent formele frumoase. Podul metalic s-a format chiar în fața

noastră, înlocuindu-1 pe cel care fusese doborât într-un ultim efort de a apăra acest bastion.

Dar noi nu mai puteam fi opriți.

Voiam să pun întrebări. Voiam să spun ceva. Puteam să le poruncesc să ne întoarcem? Cine avea dreptate aici? Putea avea cineva dreptate? Am început să simt compasiune pentru manoli, fiindcă m-am trezit tresărind când am văzut felul în care era distrus ținutul lor. Nu știam ce făcuse Khaevatz de-1 supărase pe regele vanteilor kirpis. Din ce aflasem de la Surdyeh, regina nu se aliase cu poporul quuros și nici nu-i ajutase pe cei din Kandor. II măcelărise pe împăratul din Quur, în niciun caz nu-i luase partea.

Totul era greșit.

însoțitorii mei nu-mi împărtășeau deloc reținerea. Secerau fără milă dușmanul. Au urmat câteva fulgere strălucitoare și aceeași poveste repetată de mai multe ori fiindcă nu reușeam să resping atacurile. Eram sigur că toate acestea nu ar fi reprezentat nicio problemă pentru regele kirpis pe care îl substituiam. Niciodată nu fusesem atât de conștient de cât de puține mă învățase Darzin despre metodele de luptă. Șase luni de pregătire cu Kalindra și Szzarus nu se arătau suficiente pentru o viață lungă, pe parcursul căreia atinsesem plăseaua unei săbii doar când o furam.

Gărzile mele au împins niște uși masive, sculptate cu animale din junglă și cu păsări de pradă, toate înconjurând un uriaș copac a cărui sursă de inspirație nu trebuia explicată. Holurile erau goale, dar orice vante care le păzise până atunci fugise să

apere alte părți ale palatului. Am intrat fără să fim împiedicați de cineva.

Intr-un târziu, am ajuns pe un culoar situat chiar în inima copacului. La capătul lui îndepărtat, ramurile fuseseră sculptate și aranjate în așa fel încât să formeze un scaun. Pe el stătea liniștită o femeie.

Avea pielea atât de neagră, că părea albăstruie pe alocuri, și un păr ver- de-închis ce cădea precum un voal de mătase, care îmi amintea de o ferigă. In ochii verzi-maronii se reflectau toate nuanțele culoarului. Purta o rochie de mătase verde și pene ce păreau țesute din vise.

— Khaevatz, am spus, cuvântul ieșindu-mi printre buze atât de repede, încât, pentru o clipă, am avut senzația că altcineva îi rostise numele.

Era o figură coborâtă din legende, un nume șoptit cu admirație, cu spaimă și cu uluire chiar și în Quur. Era la fel de bătrână ca lumea. Trăise ca să vadă ridicarea tuturor națiilor, regilor-zei și monștrilor.

Surdyeh obișnuia să spună că, atunci când regina Khaevatz va muri în sfârșit, întreaga lume va jeli pierderea ei*.

Femeia și-a lăsat capul într-o parte, cu o atitudine regală și aproape dureros de frumoasă.

— Terindel. Să punem în sfârșit punct la toate astea?

Aproape că m-am sufocat. Tatăl lui Teraeth? Terindel? Numele era greșit...

Domnul Iepure a scos un fel de gâlgâit când un vante manol și-a făcut apariția și i-a tăiat gâtul alb ca laptele.

Ne pregătiseră o ultimă ambuscadă.

Am urlat și m-am repezit cu sabia spre asasin, dar acesta s-a mișcat cu o agilitate nemaivăzută. Să mă apropii de el ar fi însemnat sinucidere curată, dar am reușit să-1 păcălesc folosindu-mă de plăseaua unui pumnal ca să-i atrag atenția, în timp ce unul dintre oamenii mei a îndreptat asupra lui o vrajă. Au apărut și mai mulți vantei manoli, gărzi ale reginei, gata să-și dea viața pentru ea. In cele din urmă, au murit toți, dar nu înainte de a lua cu ei mulți oameni de-ai mei.

Nu aș fi supraviețuit. De zece ori dacă aș fi repetat povestea, tot nu aș fi supraviețuit. Și, deși de fiecare dată când am murit am luat-o de la capăt fără nicio rană, am simțit fiecare lovitură cu sabia și fiecare săgeată de care m-am ferit. Obosisem. Nu, e un cuvânt prea slab. Eram sleit de puteri.

In sfârșit, am rămas singur în sala tronului, doar cu Khaevatz, care nici măcar nu clipise în tot acest timp.

— Predă-te! am strigat.

Era oare cuvântul potrivit pentru această situație? N-a murit acolo. Știam că regina nu murea acolo. Aveau să mai treacă secole înainte să-și dea ultima suflare.

— Bietul rege mărunțel! m-a ironizat un glas bărbătesc. Cât de amară trebuie să fie fierea... Să călătorești atât de departe, să cucerești atât de mult, și totuși să pierzi.

Am clipit la ea. Imaginea lui Khaevatz a tremurat, apoi s-a frânt ca imaginea dintr-o baltă în care arunci o piatră. Piatra cu pricina era un vante manol, pășind prin iluzia reginei și coborând treptele în direcția mea.

* într-un fel, da. în anul acela, a avut loc un fenomen tare bizar. Mare parte din continent a fost lovit de o furtună violentă, impresionantă. Așadar, se poate susține că, într-adevăr, furtuna nu a fost deloc firească și că, prin urmare, „lumea a jelit”.

348

NĂPASTA REGILOR

Era Teraeth.

— Ter...

Vorba mi s-a stins pe buze. Nu, acesta nu era Teraeth. Semănau destul de mult ca să fie frați, da, însă vocea le suna diferit, cum diferite le erau și ținuta, și manierele. In fața mea se găsea un bărbat cu ochii verzi-cenușii precum cerul tulburat de un uragan și cu părul negru ca adâncurile oceanului. Ținea o sabie în mână, iar cămașa descheiată mi-a oferit priveliștea unei pietre tsali verde ca smaraldul, aceeași piatră purtată de Doc.

— Regina Khaevatz își cere scuze, dar nu poate fi prezentă. Are o întâlnire cu fratele tău, prințul Kelindel — în curând, regele Kelindel, cred —, cu care discută despre toată tărășenia asta cu împăratul Kandor. Prințul e nespus de doritor să radă de pe fața pământului întreaga rasă vante, doar ca să uităm de

crimele tale.

Bărbatul a coborât treptele, apropiindu-se de mine cu un zâmbet răutăcios pe față.

— Am primit onoarea și privilegiul să mă asigur că nimic nu-i va împiedica prințului Kelindel calea spre tron. Felicitări! In definitiv, ne-ai unit popoarele, chiar dacă nu așa cum ți-ai închipuit tu.

Nu mai aveam nicio șansă să protestez sau să pun întrebări. Indiferent de rolul meu în această ciudată repunere în scenă a istoriei antice, bărbatul venea spre mine cu o armă.

Era pus pe treabă.

S-a repezit în direcția mea. M-am ferit, încercând să-mi ridic sabia. Am simțit o arsură insuportabilă în braț când sabia lui a alunecat spre un punct slăbit al armurii mele. In mod normal, ar fi fost suficient ca scena să o ia de la capăt, de vreme ce vanteii manoli păreau atât de nebuni după armele cu vârfuri otrăvite.

Dar nu s-a întâmplat așa.

Am sărit în față, sperând să-1 iau prin surprindere cu atacul meu. A făcut un pas într-o parte, și-a rotit sabia și atunci am prins ocazia.

Am lovit cu sabia, dar am observat fenta prea târziu. M-a privit cu un dispreț nemărginit când m-a străpuns cu vârful săbiei.

Peste ochi mi s-a așternut un văl negru.

De data asta, nu a mai apărut niciun fulger.

48: CINÂ ÎN FAMILIE

(Povestea lui Talon)

Mătușa Tishar (adică strâ-strâmătușa lui Kihrin, practic) îl privi peste masă.

— Darzin a zis că ești muzician.

Părea mai tânără decât Therin — undeva pe la 25-27 de ani — și Kihrin își aminti că femeia era destul de bătrână ca să fie bunica lui Surdyeh. Avea trăsături vante foarte pronunțate; nu-ți era deloc dificil să crezi că mama ei avusese sânge nobil. Părul auriu îi strălucea și albastrul atât de pur al ochilor părea aproape nefiresc.

Aducea bine cu Kihrin.

Asemănarea nu era la fel de mare ca în tabloul cu fratele ei, Pedron, dar exista. In înfățișarea ei, Kihrin descoperi originile propriilor ochi albaștri și ale părului blond. Femeia reprezenta, la fel ca fratele ei mort de multă vreme, o dovadă în plus că băiatul aparținea familiei D'Mon.

Cina constituia singurul moment în care toată familia se strângea la un loc, servită într-o sală grandioasă de mese, destul de mare să cuprindă nu o armată, ci două. Kihrin rămase uluit să vadă cât de numeroasă este noua sa familie. Cel puțin 100 de persoane cu dreptul de a folosi numele D'Mon își făcuseră apariția, răspândite pe la vreo 25 de mese, a căror așezare indica apropierea lor de favoruri și de putere.

Kihrin ar fi preferat să stea la una dintre mesele din fund, ferit de privirile furioase ale lui Darzin, dar Taja nu ținu cu el de data asta. Kihrin trebui să

se așeze la masă cu tatăl său, cu bunicul lui, înaltul Lord Therin, și cu rudele lor apropiate. Chiar și-așa, se îndoia că i-ar putea numi corect pe jumătate dintre oamenii din jurul lui, unchi și mătuși pe care rareori îi văzuse.

Kihrin încuviință din cap în timp ce mâncă.

— Da, doamna mea. Sunt mai bun la cântat decât la instrumente.

Băiatul ridică mâncarea din farfuria cu margini aurite. încă nu se obișnuise cu modul în care se hrăneau nobilii: felul din fața lui, unul dintre cele douăsprezece, era o bucată mică de

somon rar, într-un sos cremos foarte fin. Nu i se păru rău, dar avea un gust fad pentru preferințele lui și își dori ca mâncarea să fi venit cu niște condimente iuți sau un sos de voracress.

— Ce nostim!

Alshena D'Mon chicoti exact când își termina al treilea pahar de vin.

— Deși presupun că e mai bine decât cine știe ce alte îndemânări ai fi putut deprinde în mahalalele alea, cu fețișoara asta a ta frumușică.

Kihrin scrâșni din dinți și o privi cu asprime.

Soția lui Darzin râse înfundat, de parcă ar fi marcat un punct pentru ea.

— Mamă, te rog..., șopti Galen lângă ea.

— Ah, fiul meu crede că mă port scandalos, îl tachină Alshena pe Galen cu un surâs răutăcios, însă băiatul se încruntă și își plecă fruntea.

— Dar ce e așa de neobișnuit, Alshena? comentă unchiul Bavrin.

Femeia izbucni în râs și își făcu vânt cu evantaiul.

— Vei cânta și la balul mascat de Anul Nou, nu? continuă Tishar, ignorând-o pe femeia cherchelită.

— în niciun caz! se repezi Darzin. Un D'Mon să cânte la sărbători din astea de parcă ar fi un oarecare? Luați-vă gândul!

— Nu sunt așa de bun, oricum, mătușă Tishar, încuviință Kihrin.

— Qoran mi-a trimis o scrisoare în care mi-a zis că nu a auzit pe cineva cântând mai frumos, interveni Therin.

Până în acel moment al conversației, Kihrin ar fi putut să jure că înaltul Lord nu era atent la pălăvrăgeala lor.

— înaltul General a acceptat deja să participe la balul mascat. Vei cânta un cântec pentru el cu harpa pe care ți-a dăruit-o.

— Tată! exclamă Darzin furios.

— Va cânta, Darzin. Așa am hotărât și așa va fi!

Kihrin urmări privirile ucigătoare pe care cei doi și le aruncară peste masă. Darzin renunță primul.

— Da, domnule!

— Vei avea la dispoziție trei luni în care să exersezi.

Tishar se aplecă în față și îi șopti lui Kihrin:

— Pun pariu că toate fiicele din casele regale îți vor face ochi dulci.

Darzin, care se afla suficient de aproape ca să audă șoaptele, se opri și pufni zgomotos.

— Acum pricep de-a ce te joci, Tish. Vrei să-i găsești o nevastă. Las-o baltă, băiatul are doar cincisprezece ani!

— Tu și Alshena nu erați cu mult mai mari când v-ați căsătorit, replică Tishar.

— Și uite ce bine au evoluat lucrurile! mormăi în barbă unchiul Devyeh.

Darzin fie alese să-1 ignore cu grație, fie pur și simplu nu-1 auzise. De bună seamă că a doua variantă era mai probabilă. Insă Alshena îl auzi și aproape că-și ucise cumnatul cu pumnalele din ochi.

— Eu aș mai aștepta puțin, adăugă Darzin. Să le dăm oamenilor o șansă să uite că mama lui a fost o prostituată oarecare.

— Vreți să spuneți o târfa ordinară, domnule, nu-i așa? îl corectă Kihrin. Conversația de la masă se opri. Darzin îl țintui cu privirea.

— Ce-ai zis?

— Am spus că a fost o târfa ordinară, tată. Lyrilyn a fost sclavă, nu? Așa că nu-și putea vinde trupul. Nu îi aparținea, ca să-1 poată vinde. în consecință, n-avea cum să fie prostituată. Dar putea fi și, sincer vorbind, pesemne că i s-a cerut să fie doritoare de sex. Cu siguranță a fost ordinară. Deci mama a fost o târfă ordinară.

Băiatul se opri o secundă.

— Dar a trebuit s-o eliberezi înainte să te poți însura cu ea, nu?

Darzin se holba furios la el.

— Da...

— Atunci îți cer iertare, tată! Ai dreptate. Chiar a fost o prostituată oarecare.

Se lăsă tăcerea. Cei de la masă se uitau cu gura căscată la Kihrin. Alshena încremenise șocată, iar fața lui Darzin căpătase o nuanță vineție care nu-i venea bine deloc.

Lady Miya începu să râdă.

Hohotele ei se dovediră magice, un șir de clopoței cristalini. Orice replică, amenințare sau ieșire violentă pe care se pregătea Darzin să o manifeste dispăru înghițită de sunetul vesel. Toți cei de la masă își îndreptară privirea

spre ea și se puseră pe chicotit. Therin se uită uluit la intendenta lui, apoi le oferi celorlalți rara onoare a surâsului său.

Numai Darzin continua să-1 privească urât pe Kihrin.

Bavrin zâmbi răutăcios, se uită la unchiul Devyeh și spuse:

— Presupun că am stabilit cum stă treaba.

Devyeh încuviință din cap.

— Chiar că.

— Ce anume ați stabilit? întrebă Alshena pe un ton periculos.

Bavrin arătă cu degetul mare în direcția lui Kihrin.

— Că e clar unul de-al nostru.

Tishar ridică o sprânceană.

— Să înțeleg că ați avut dubii? Băiatul e leit Pedron.

Lordul Therin pufni.

— Să sperăm că e mai puțin depravat.

Darzin trânti cuțitul și furculița în farfurie atât de tare, încât până și înaltul Lord făcu o pauză.

— Fiule, începu Darzin. Seara s-a terminat pentru tine. Du-te la tine în cameră!

Cel mai nou membru al familiei se uita la el sincer uluit.

— Poftim? Dar eu ce-arn...?

— ACUM! în camera ta.

— Tu ești cel care i-a zis târfa, se împotrivi Kihrin.

Darzin se ridică în picioare atunci, cu fața încă roșie și cu nările fremă- tând de furie.

— Bine!

Kihrin se ridică și el de pe scaun și părăsi încăperea în fugă. Nimeni nu încercă să-1 oprească sau să-i vorbească.

Kihrin parcursese deja jumătate din culoarul principal când auzi pași în spatele lui — apăsați, rapizi, furioși, răsunând pe

podeaua din marmură. Se întoarse, și Darzin, cu fața schimonosită de furie, îl pocni în falcă.

— Niciodată să nu mă mai...

Darzin îl lovi din nou pe Kihrin, de data asta în braț, căci băiatul ridicase mâna să se apere.

— ...faci de râs în fața familiei. O să te *omor.* Pricepi, băiete? O să-ți iau gâtul.

Bărbatul se pregăti să-1 lovească din nou, însă, de data asta, Darzin nimeri în vaza înaltă de alamă pe care Kihrin o trase între ei. Darzin urlă și fiul lui se dădu un pas în spate.

Buza lui Kihrin sângera, iar falca i se umflase, dar mârâi când își privi tatăl.

— Ce m-ai sfătuit, tată, să am grijă ce spun?

Darzin se opri și se holbă la băiat, cu o expresie de furie și de uluire pe față.

— încerci să mă provoci, băiete? Chiar atât de idiot ești?

Kihrin izbucni în râs, cu o încântare batjocoritoare. Ochii îi sclipeau ca ai unui om care depășise orice măsură și deja nu-i mai păsa de consecințe.

— Pesemne că da. Am auzit că e moștenire de familie.

Preț de o clipă, Darzin se uită la băiat cu ochi morți, goi.

— Atunci, hai să fim idioți împreună! Vom trăi un moment de apropiere. Mă întreb cât de bine vei cânta la harpă fată buricele degetelor pentru generalul ăla gras și împuțit?

Darzin scoase un pumnal de la brâu.

Orice urmă de umor și de sarcasm îl părăsi pe Kihrin când zări privirea rătăcită a tatălui său și pricepu că Darzin chiar avea de gând să facă asta. Se retrase încet în spate, iar tatăl lui avansă spre el.

Băiatul înghiți în sec și încercă să discute fără ranchiună cu bărbatul:

— înaltul Lord se așteaptă ca eu să cânt...

— Tata, zise Darzin, trebuia să se fi obișnuit deja până acum să nu primească tot ce își dorește. Mă îndoiesc serios că va participa la festivitate.

— Dacă faci asta, spuse Kihrin, atunci pregătește-te să mă

omori! Fiindcă, dacă mă lași în viață, nu vei mai apuca să regreți.

— Promisiuni, promisiuni! replică Darzin.

Darzin întinse mâna ca să-1 prindă pe băiat, dar acesta se feri, aplecân- du-se pe sub ea. Darzin întinse piciorul pentru ca fiul său să se împiedice și, când Kihrin se împletici, îl apucă de cămașă. Când aceasta se sfâșie, îl prinse de păr.

Kihrin țipă și lovi cu cotul în spate, dar nu nimeri nimic. Băiatul era perfect conștient de faptul că tatăl lui avea un pumnal în mâna cealaltă și că se gândea acum unde să-1 înfigă.

— Hai să-ți crestăm puțin mutra! rosti Darzin. Tămăduitorii vor avea ceva pe care să exerseze.

Kihrin se aruncă în față. Simți cum părul i se smulge din cap, dar reuși să-și ia puțin avânt să lovească în spate cu piciorul și să-și nimerească tatăl

chiar în vintre. Strânsoarea lui Darzin slăbi pentru o secundă. Kihrin fugi printr-o ușă lăturalnică, înspăimântat de moarte, ca o Cheie care fuge de Gardieni.

Câteva secunde mai târziu, Darzin trecu prin aceeași ușă, dar se opri încruntat. Salonul era gol și întunecat, luminat doar de razele Surorilor ce pătrundeau pe fereastră. Se învârti prin cameră de mai multe ori înainte să se uite afară pe o fereastră deschisă. Darzin observă distanța semnificativă până la pământ, precum și zăbrelele care ar fi putut face coborârea sigură și ușoară pentru cineva pregătit să ducă o viață de nelegiuiri. înjură enervat.

— Nu-1 poți trata ca pe Galen, se auzi o voce gravă din prag.

— E al meu și pot face ce vreau cu el, replică Darzin când înaltul Lord Therin păși în cameră.

— Așa cum și tu ești al meu, fiule, și cum procedezi tu acum este de neîngăduit. Dacă vrei să rănești pe cineva, cumpără-ți un sclav. De vreme ce tu ai hotărât să-1 aduci pe băiat în casă ca moștenitor al tău, te vei purta cu el așa cum se cuvine.

Darzin se opri și își privi tatăl.

— Mi-am închipuit eu sau la sfârșitul propoziției am auzit un „ori”?

— Ai un auz excelent.

— Ori ce?

Expresia lui Darzin era plină de ranchiună.

— Poate ai uitat, dar eu protejez bunul nume și rangul familiei.

— A, da, chiar protejezi ceva, spuse Therin, dar mă îndoiesc că e vorba de onoarea casei D'Mon.

Darzin îl privi pe sub gene.

— Nu mă amenința! Cunosc secrete care mai bine ar rămâne îngropate.

Therin zâmbi.

— Dă-i drumul! Spune-i lumii ce știi! Voi fi subiect de bârfa pentru o mână de oameni — le mai pune în mișcare venele de harpii. Secretele mele abia dacă sunt stânjenitoare, însă în niciun caz nu au legătură cu trădarea.

— Pedron a fost tatăl tău! se răsti Darzin. Unde era loialitatea ta?

— Pedron nu a fost decât un mișel care i-a pus coame bărbatului ce m-a crescut, îl corectă Therin. I-am arătat ticălosului atâta loialitate cât a meritat.

— Nu știi...

— Poate că erai doar un copil în timpul Afacerilor Vocilor, așa că rolul tău n-a fost luat în calcul, dar să nu crezi vreo clipă că nu știam unde-ți petreci nopțile. Propriul meu fiu. L-am sacrificat bucuros pe Pedron, dar

în niciun caz pe propriul copil, deși mi-ai dat destule ocazii după aceea să regret această hotărâre.

— Ai fi la fel de vinovat, zise Darzin, după o pauză lungă și șocată, că m-ai ascuns.

— Poate că da, recunoscu Therin. Diferența e că nu-mi mai lipsește mult până când nu-mi va mai păsa. Tu, pe de altă parte, vei fi întotdeauna cel mai important lucru din lumea ta. Dacă trebuie să jucăm la cacealma, atunci sigur câștig, pentru simplul motiv că eu nu trișez niciodată.

Darzin scrâșni din dinți.

— Ar fi trebuit s-o omor pe târfa aia cu mâna mea când am

aflat că e borțoasă.

Therin își plesni fiul peste față.

— Dispari din fața mea! șopti Therin, aspru și mânios.

Furia lui era însemnul familiei D'Mon: amenințare fatală.

Până și Darzin rămase uluit. Se holbă la tatăl său un moment, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

înaltul Lord îl urmări plecând, apoi se apropie de o măsuță pusă într-o parte. își turnă un pahar de sasabim și privi țintă băutura câteva secunde bune. Apoi se așeză în fața șemineului. La început nu bău, ci se mulțumi să se uite fix la stiva de lemne uscate.

După o clipă, bărbatul zise:

— Acum poți ieși. Știu că ești aici.

Kihrin se ridică din locul unde stătuse nemișcat, umbra sa confiindân- du-se cu perdelele din spate. își tamponă fața umflată și însângerată cu o batistă.

— De unde ați știut? întrebă tânărul.

înaltul Lord ridică din umeri.

— In tinerețe, m-am împrietenit cu un om care avea un talent magic asemănător. Am învățat să recunosc felul în care mintea pare să evite un anumit colț al camerei. în plus, câinii.

— Câinii?

— Da, spuse Therin și făcu un semn cu paharul spre fereastra deschisă. Câinii patrulează prin curtea interioară, iar tu ești prea nou pentru ei ca să se fi obișnuit cu mirosul tău. Dacă ai fi fugit pe fereastră, i-aș fi auzit lătrând.

— Care e treaba cu Afacerea Vocilor? întrebă Kihrin.

Therin oftă.

— Ceva ce s-a întâmplat înainte să te naști.

— Cred că ar fi cazul să știu și eu.

Therin îl privi fix pe băiat, apoi încuviință din cap.

— Diversele familii regale sunt cunoscute sub numele de Curtea Nestematelor. Sau, mai degrabă, ne place nouă să ni spună familii regale, dar noi nu suntem conducători reali și nici n-am mai fost de la fondarea imperiului. Am făcut ceva. Nimeni nu e sigur ce anume. Este un secret pierdut în timp.* Nu știm

decât că a fost îngrozitor, ceva atât de îngrozitor, încât Cei Opt Nemuritori ne-au blestemat. Au decretat ca niciun membru al vreunei familii regale să nu mai conducă Imperiul Quur, cu excepția celor care ar putea câștiga dreptul de a fi împărat. Dacă un singur membru al vreunei familii ar încălca acest tabu, zeii au promis că vor pogorî pe pământ și vor stârpi familia cu pricina până la ultimul bebeluș. Așadar, Curtea Nestematelor conduce prin intermediari, prin ogenra, cărora le dăm putere cu ajutorul pământurilor și al titlurilor, și prin reprezentanții pe care îi alegem să devină Voci. Suntem prinți ai negustoriei, avem putere economică și susținem gândirea conservatoare. E suficient pentru cei mai mulți dintre noi, dar unii tânjesc după vremurile demult apuse, când noi făceam legile și hotărâm cine trăiește și cine moare. Acum 22 de ani, a luat naștere o cabală secretă care să schimbe această situație. Respectivii credeau că sunt întruchiparea unei profeții, meniți să distrugă imperiul.

Therin se strâmbă.

— Vezi Doamne, pentru reconstruirea și reînnoirea lui glorioasă. Oamenii sunt mereu dornici să sape pe sub recoltele mănoase și să ucidă nații întregi dacă se pot convinge pe ei înșiși că, astfel, vor semăna semințele unui viitor mai bun.

— Vrăjitor, hoț, cavaler și rege... Copiii nu vor cunoaște numele părinților lor, care vor reduce la tăcere înțepătura Vocilor. Despre profeția asta vorbim?

Therin se încruntă și se aplecă spre Kihrin.

— Unde ai auzit asta?

— Așa arăta înscrisul unui bogătan pe un zid. Ce-a fost Pedron? Vrăjitor? Therin îl privi pe sub gene.

* Chiar atât de pierdut nu e. Familiile regale l-au ucis pe împăratul Simillion și zeii s-au înfuriat fiindcă omul tocmai facea un anumit lucru pentru ei.

— Nu. Hoț. Pedron nu a crescut în Cercul Superior. Mama lui l-a furat de la palat înainte de moartea ei și a crescut în Cercul Inferior. Când a fost recunoscut de Casa D'Mon, deja formase Dansatorii-umbră.

Therin flutură plictisit din degete.

— Gadrith D'Lorus crezuse că profeția se referea la copiii ogenra din diversele case nobile, care, mai târziu, au fost recunoscuți în mod legitim. Copii care aveau să învingă Vocile și „să reducă la tăcere înțepătura lor".

Kihrin fluieră.

— Gadrith D'Lorus? Gadrith Sucitul a făcut parte din asta?

— O, da! El a fost „vrăjitorul". Au mai fost și alții, dar au murit. N-am considerat niciodată că Gadrith a făcut o treabă bună silind oamenii să-și asume roluri după cum i se năzărea lui, dar n-ai ce să-i ceri unuia care se crede „Alesul".

Bărbatul oftă.

— Mi se face rău când mă gândesc că Darzin l-a ajutat pe scârbosul ăla de complotist.

In ochii ce fixau șemineul, Kihrin zări o emoție puternică, pe care n-o mai observase niciodată la un D'Mon: rușine.

Dar în el nu se ridică rușinea. Se întoarse spre bunicul lui și zise:

— Cât mai intenționați să-l protejați pe Darzin?

Therin își întoarse iute privirea spre Kihrin.

— Am fost destul de răbdător cu tine. Nu întinde coarda!

— Dar cineva trebuie s-o facă, replică băiatul.

Kihrin își șterse fața însângerată cu batista.

— Sunt curios... De ce anume aveți nevoie ca să faceți ceva în privința lui? De dovezi solide că a încălcat legile zeilor? Câți oameni va trebui să mai omoare sau să tortureze? încep să cred că, atunci când oamenii vorbesc despre o soartă mai rea decât moartea, se referă la cei care sunt atât de ghinioniști, încât să sfârșească drept sclavi ai fiului vostru. Aveți idee cum îi tratează?

— Sunt proprietatea lui. Potrivit legilor, poate face ce vrea cu ei.

— Sigur. Și copiii sunt „proprietatea" lui, iar faptul că îi bate ori de câte ori are chef nu pare să vă deranjeze. Sunt o grămadă de tâlhari în Cercul Inferior cu o educație cât a unui pește care ar muri de rușine să-și trateze sânge din sângele lui în halul ăsta. Așadar, care e limita pe care trebuie s-o depășească Darzin? Chiar aș vrea să știu. Tortura? Crima? Violul?

— Ajunge! urlă Therin, aruncând paharul de podea.

Acesta se sparse în zeci de cioburi, parcă pentru a-i accentua mânia.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie așa!

Kihrin mârâi:

— Și ce-ai de gând să faci, moșule? Să mă lovești și tu?

Falca lui Therin se încleșta ritmic, fără zgomot. Bărbatul îl privea fix.

Kihrin clătină din cap.

— Bănuiesc că semăn mai mult cu tine decât cu Darzin, fiindcă, la fel ca tine, pot fi împins până în punctul în care nu-mi mai pasă. Ticălosul ăla mi-a luat tot ce am iubit vreodată. Totul. Dar nu te bate sfătos pe spate că mi-ai salvat viața, pentru că tu l-ai lăsat să ucidă...

— Eu niciodată...

— Ba da! țipă Kihrin. Lucrează cu demoni, omoară oameni, trădează, iar tu îl protejezi... Ce-ar putea să învețe un om ca Darzin din asta, cu excepția faptului că poate face ce-i trece prin cap și că tu vei fi întotdeauna aproape ca să cureți rahatul după el? Poți să stai aici și să-ți plângi de milă, ca un mare nobil încătușat și obligat să aibă de-a face cu nenorocitul și dementul ăla de fiu-său. Ei bine, știi ce? Tu l-ai făcut descreierat și nenorocit, așa că nu există nimic nobil în refuzul tău de a-i pune botniță odată pentru totdeauna.

Therin nu răspunse, dar arăta rănit de moarte. încet, se cocârjă în scaun și își plecă fruntea. Kihrin simți cum se înfurie și mai rău, iar dorința lui de a lovi nemilos crescu și mai mult.

— Sper că ești mândru de băiatul tău! se răsti Kihrin. In ceea ce mă privește, zic că vă meritați unul pe altul.

După ce Kihrin plecă, Therin rămase nemișcat și privi țintă spre șemi- neul neaprins mai multe ore la rând, ridicându-se doar cât să ia un pahar și o sticlă de lichior. încă se afla acolo când lady Miya veni să-1 caute și să-1 trimită la culcare.

49: LECȚII VITALE

(Povestea lui Kihrin)

CÂND M-AM TREZIT, ZĂCEAM CU FAȚA ÎN JOS - SALIVÂND PE PODEAUA din piatră neagră a sălii de antrenament. Aveam dureri în tot corpul. In brațe, în gât, umeri, coapse și în călcâie. Fiecare părticică din mine suferea ca atunci când trăgeam la rame în galera de pe *Nenorocirea.*

Am gemut și mi-am săltat capul. Doc stătea la mică distanță de mine. Aruncase ceaiul și îl înlocuise cu o sticlă de vin, din care-și turnase o cană. Se holba la harpa mea împrumutată, deși, dacă mă luam după expresia agitată de pe chipul lui, nu vedea harpa deloc.

Când am scos un sunet, Doc s-a uitat spre mine și s-a ridicat în picioare. Nu părea fericit.

— Ai fost jalnic, a zis Doc, apropiindu-se.

Nu mi-a oferit mâna să mă ajute.

— De câte ori ai murit? De treizeci de ori? De patruzeci? Ce te-a învățat Darzin? Care e cea mai eficientă cale să te înfigi în sabia dușmanului?

Aproape că am dat să-i iau apărarea lui Darzin, dar m-am oprit la timp. Așa-zisul meu tată mă antrenase în lupta corp la corp ca să aibă o scuză să-mi pedepsească lipsa de progres.

— M-ai drogat. Să vorbim despre faptul că m-ai drogat!

— Ți-am spus că n-o să te iau cu ușurelul.

Am tras adânc aer în piept și mi-am mușcat limba ca să nu încep să urlu. Oricum drogatul nu era partea cea mai importantă.

— Sunt familiarizat cu iarba riscoria. Nu provoacă asemenea viziuni. Cum ai *făcut* asta?

Bărbatul mi s-a părut încântat că observasem și a lovit cu degetul piatra tsali verde de la gâtul său. Era aceeași piatră purtată de vanteul manol, cel care mă batjocorise și mă ucisese în viziune.

Exact aceeași piatră.

— Zdrobitorul de Lanțuri, a zis el.

Am clipit des.

— Scuze! Ce?

Doc a chicotit când mi-a văzut confuzia.

— Tu porți Piatra Cătușelor. Eu îi port fratele, Zdrobitorul de Lanțuri. Tu și cu mine facem parte dintr-un grup mic, aparte, care are doar opt membri în toată lumea.

Am mângâiat conturul pietrei de la gât.

— Opt? Sunt opt ca astea?

— Da. Fiecare cu puterile, darurile și blestemele ei.

Doc și-a țuguiat buzele.

— Hai mai bine să vorbim despre antrenamentul tău!

— Nu. Vreau să vorbim despre Piatra Cătușelor și despre Zdrobitorul de Lanțuri. Vreau să vorbim despre iluzia pe care ai creat-o în mintea mea.

Doc a oftat și și-a dat ochii peste cap. Brusc, a dispărut din locul său.

Vârful săbiei sale mi-a zgâriat ușor pielea de pe gât. Se mișcase atât de rapid, că abia dacă văzusem un fel de ceață.

— Vrei ceva real? Asta e reală, tinere.

O picătură roșie de sânge mi-a apărut pe claviculă, chiar deasupra Pietrei Cătușelor. Deja nu mai puneam la îndoială sinceritatea profesorului meu.

— *Real* este faptul că ai intrat într-o lume care te urăște și care s-ar bucura nespus să-ți lase leșul putrezind printre grămezile de gunoi ale vieții. Real este faptul că nu ai nici pregătirea, nici îndemânarea necesară să supraviețuiești până la următoarea ta zi de naștere. Real este că a te ascunde într-o grotă, speriat de monștri precum Relos Var, nu e un mod de a trăi.

— Nu pot pleca! m-am rățoit, deși nu m-am aplecat în față,

cum aș fi făcut de obicei, având în vedere amenințarea săbiei. Îți aduci aminte de dragon, nu? O să mă omoare dacă încerc să plec.

Doc a izbucnit într-un râs deloc prietenos.

— Bătrânul n-o să te omoare. Porți Piatra Cătușelor.

— Știu! Dar asta nu o să-1 oprească să...

Nu am mai continuat.

— Nici măcar nu știi ce înseamnă, nu?

M-am holbat la el.

— L-ar ucide. Atâta lucru știu și eu.

Ca să fiu sincer, presupusesem că nenorocita aia de piatră nu funcționează cu dragonii. Că monstrul ar fi cumva imun la magia pe care o avea piatra. Am privit în jos, spre piatră. Am crezut că o să urlu dacă se dovedea că dețineam puterea să părăsesc insula în tot acest timp, însă nu aveam decât o singură cale să aflu. Să întreb.

— Ce face?

— Dacă te-aș omorî acum, cât ai piatra la gât, trupul ți-ar muri, dar Piatra Cătușelor ne-ar schimba sufletele. Adică sufletul meu, nu al tău, s-ar duce să stea în fața Thaenei, în timp ce tu te-ai bucura de un trup nou. Mai exact, te-ai bucura de trupul *meu.* Nu e neapărat o situație pe placul tău, decât poate dacă ai fi nerăbdător să devii un om de vârstă mijlocie și mai rotunjor în zona burții.

Doc a chicotit, ideea amuzându-1 mai mult decât pe mine.

Am simțit cum podeaua de piatră se mișcă sub mine. O sută de bucățele mici de puzzle își găsiseră în sfârșit locul. De ce Talon refuzase să mă ucidă. De ce Miya îi dăduse lui Lyrilyn Piatra Cătușelor. De ce aceeași piatră păruse că dăduse greș în protejarea lui Lyrilyn.

Nu așa funcționa Piatra Cătușelor. Lyrilyn murise, dar sufletul ei supra- viețuise. In trupul imitatorului care o ucisese.

Alte lucruri și-au găsit explicația.

Am ridicat mâna, am înconjurat tăișul săbiei cu degetele și am împins încet lama într-o parte. Am tras un scaun de la masă și m-am așezat.

Nu trecuse mult timp de când fusesem inconștient, chiar dacă

acum mi se părea un secol. Lămpile încă ardeau, deși nivelul uleiului scăzuse. Ceaiul se răcise, dar pâinea încă nu. O oră, cel mult.

— In timpul viziunii, am zis, purtam Piatra Cătușelor. Eram Terindel... *regele* Terindel. Purtam Piatra Cătușelor când am fost ucis de un vante manol care, întâmplător, semăna bine de tot cu Teraeth...

Doc m-a privit întrebător și mi-a făcut semn să continui.

— Tu, am arătat eu spre el, ai spus că tatăl lui Teraeth a fost un prost și un idiot.

362

NĂPASTA REGILOR

Doc a chicotit și a băut cana de vin.

— Păi, da. Dacă eu nu știu, atunci cine? Am avut la dispoziție 500 de ani să cercetez cum mândria mi-a pierdut coroana kirpisă. Am fost un prost și un idiot, și m-a costat tot.

Bărbatul i-a dat un bobâmac Zdrobitorului de Lanțuri, care a scos un sunet ca de clopot.

— Am devenit atât de bun în folosirea pietrei ăsteia, încât, uneori, uit că sunt învăluit într-o iluzie.

Iar atunci iluzia s-a destrămat.

Arăta exact ca manolul văzut de mine în viziune, cel care dăduse lovitura finală pentru regina lui. Hainele erau diferite, dar atâta tot. In niciun caz nu arăta ca Terindel, vanteul kirpis, bărbatul care își condusese forțele armate împotriva manolului.

Dar am știut că e el.

Terindel fusese ucis de un vante manol cu pielea neagră și, de vreme ce purta Piatra Cătușelor Ia momentul respectiv, supraviețuise... în trupul bărbatului care-1 omorâse.

— Când fleacul ăla de la gâtul tău mi-a fost dăruit, mi-a explicat Terindel, n-am vrut să-1 folosesc niciodată. Mi-ar fi salvat viața, dar cu prețul tronului. Vezi tu, asta e problema cu „regalitatea”. Se bizuie pe ideea tâmpită că trupul tău, sângele tău, descendența ta e mai valoroasă decât talentul, deșteptăciunea și sufletul tău. Iar Pietrei Cătușelor nici că-i pasă de descendențe. Am devenit, efectiv, lucrul pe care l-am urât: un vante manol impur.

— Nemaipomenit... Ah... Așadar... mai crezi că... adică..., mi-

am dres eu glasul.

— Vrei să știi dacă încă mai port ură în suflet pentru alte rase? Nu, îmi place să cred că acum am o perspectivă mai cuprinzătoare.

Doc a lăsat cana pe masă și și-a vârât sabia în teacă.

— Nu ești niciodată așa de vulnerabil ca în momentele în care sufletul tău schimbă locul cu cel al ucigașului. Piatra nu vine cu tine și multe dintre însușirile pe care ne bazăm ca să supraviețuim, de la lupta cu sabia până la facerea farmecelor, sunt strâns legate de antrenamentul și talentul trupurilor noastre. De îndată ce am înțeles ce se petrecuse, am fugit. N-am avut timp să ridic Piatra Cătușelor, însă corpul meu nou deja purta Zdrobitorul de Lanțuri. O lecție importantă aici: nimic nu te ferește de efectele unei pietre doar pentru că porți una dintre ele.

363

Am încuviințat din cap. Și asta avea sens. Nici Lyrilyn nu apucase să ridice Piatra Cătușelor. Ori, dacă da, nu avusese timp decât s-o ascundă printre hăinuțele mele.

— Și cu Valathea cum e?

Doc a aruncat o privire spre harpa împrumutată.

— Nu știu la ce te referi.

— Regina ta. Soția ta. Trebuia să fie dusă la adăpost.

Terindel a strâns din dinți.

— A fost trădată. Au condamnat-o la Drumul Trădării.

Doc a făcut o pauză.

— Cred că am terminat, deocamdată. Ar trebui să te odihnești.

— Cred că mă duc să stau din nou de vorbă cu Bătrânul.

Doc s-a holbat la mine.

— O mișcare deloc înțeleaptă.

M-am ridicat de pe scaun, hotărât să o iau la goană spre plajă.

— Nu poți pleca, mi-a zis el.

— Ba bine că nu! m-am răstit.

Atunci, corpul meu m-a trădat. întregul univers s-a înclinat pe axa lui, zguduindu-se și aruncându-mă pe podeaua de piatră.

50: SOȚIA LORDULUI MOȘTENITOR

(Povestea lui Talon)

Kihrin se întoarse înfuriat în camerele sale. Toate frustrările și mânia care se strânseseră în el de luni întregi se revărsau cu puterea unui torent. Cum putea fi un om atât de nesimțitor? Lui Therin nu-i păsa. Therin era un monstru fără emoții, care nu dădea doi bani pe așa-zisa lui familie. Therin încercase să-l convingă că familia D'Mon nu era una reală, dar, până în acel moment, Kihrin crezuse că bătrânul îi vânduse gogoși. Acum credea. Câtă vreme lui Darzin i se permitea să se joace cu viețile celor din jur ca un tiran, bătrânul nu era silit să-și murdărească propriile mâini.

Kihrin simțea o pornire nestăpânită să distrugă ceva, dar camerele sale fuseseră asigurate împotriva atacurilor de furie. Cele câteva scaune și draperiile din pânză se dovediră niște victime deloc satisfăcătoare. Obiectele din ceramică se sparseră cu mult zgomot, dar, fiind prea puține la număr, nu se consideră deloc mulțumit.

Atunci, Kihrin văzu harpa.

Stătea acolo unde o lăsaseră servitorii lui Kihrin. O ignorase complet de la sosirea ei. Stătea așa, pătrățoasă, ca un vultur dușmănos, veghind tăcută moartea, durerea și ura. înaltul General spusese că numele ei înseamnă mâhnire. Cum nu se poate mai potrivit, de vreme ce era sursa celor mai mari mâhniri din viața lui. Se apropie de ea, o săltă de jos, ridică mâinile cât mai sus...

— Dacă o distrugi, dragul meu, la ce o să-i mai cânți înaltului General?

Glasul Alshenei D'Mon se auzise din pragul ușii. Femeia intră, răcorin- du-și fața. întotdeauna își făcea vânt ca să nu-i curgă machiajul gros ca ipsosul.

— Nu că mi-ar păsa în vreun fel, rățoiule, dar cred că vei

regreta mâine-dimineață.

Kihrin își ținu răsuflarea și coborî harpa. Vocea *ei tăioasă* reușise să-i sfâșie valul ucigător de furie. Băiatul se simți slăbit.

— N-am auzit când ați ciocănit, doamnă.

Kihrin își feri privirea. Nu avea niciun chef să se ocupe de nevasta nebună a tatălui său și de glumele ei proaste.

Alshena zâmbi.

— Nu, n-am ciocănit. Sunt o creatură îngrozitor de grosolană, dar cred că am auzit zgomotul unor căni sparte.

Kihrin se uită spre grămezile de pământ umed și de bucăți sparte de porțelan.

— Mda. Eu... hmm... doar redecoram. Sunt bine. Nu îmi trebuie companie acum, dacă nu vă e cu supărare.

Alshena ridică o sprânceană bine conturată.

— Bineînțeles, încuviință ea. Am venit doar să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumiți?

Kihrin se sprijini de unul dintre cele patru picioare solide ale patului, fiindcă își pierduse echilibrul.

Alshena dădu din cap.

— Da, mi-am făcut oarecare griji când l-am văzut pe Darzin urmându-te după cină...

Spre marea lui surpriză, femeia părea stânjenită.

— Recunosc că discuțiile tale cu soțul și cu socrul meu au fost cam aprinse și le-am auzit limpede de pe hol. Sper că Darzin nu te-a rănit prea tare.

Kihrin își ațintì privirea în pământ.

— A, nu. Doar o buză despicată. Am o alifie pentru ea.

— Mulțumesc! rosti ea de parcă ar fi suferit sincer. Nu e ușor să te pui cu soțul meu. Fie ești foarte curajos, fie foarte prost. Și, deși încă nu m-am prins care dintre variante ți se potrivește,

am hotărât că te plac.

Ochii femeii străluceau de la vinul băut în timpul cinei.

Kihrin se așeză pe pat. își simțea limba umflată și înțepenită. Nu-i trecea nimic prin cap care să nu sune a banalități.

Alshena dădu din cap și se întoarse să plece. La ușă, se opri ca să se mai uite o dată la el.

— N-am crezut că ești fiul lui Darzin până în seara asta.

Kihrin își ridică privirea și pe chipul lui apăru o expresie uluită.

— Și-acum credeți?

Alshena cercetă încăperea.

— Pot să intru? Știu că nu voiai companie, dar mie nu mi-ar strica puțină.

— Ei bine, cineva pare să... fi scăpat niște vase pe jos. E cam vraiște aici.

Băiatul căută un scaun, dar camera nu fusese concepută pentru vizite de curtoazie. Tocmai se pregătea să-i propună să meargă pe verandă, când Alshena întinse un deget.

— O să stau pe pat.

— Dar ce-o să spună oamenii?

— Nimic, dacă îți ții gura, replică femeia. Și nu-mi pari a fi genul care dă din casă.

Alshena se așeză pe lenjeria verde și își aranjă agoleul în jurul picioarelor. Kihrin se luptă cu dorința de a-i spune că o doamnă se cuvenea să-și tragă agoleul în jos când se așeza, în niciun caz în sus, însă carnea piciorului ei îi oferise o imagine atât de puternică și de sugestivă despre restul corpului femeii, încât acum se lupta să alunge amintirile sădite de demon în mintea lui.

— Ai ceva de băut? întrebă Alshena imediat ce își găsi o poziție pe gustul ei. Aș da orice să beau ceva acum.

Kihrin ridică din umeri, stânjenit.

— îmi pare rău! Nu știu. Sunt sigur că există vreun dulap pentru vin ascuns pe undeva, pe aici...

— Păi, du-te și caută! Te aștept, rățoi mic.

Kihrin se holbă la ea o clipă, dar Alshena nu dădu semne că ar

vrea să plece și i se păru complet indiferentă la sentimentele lui față de această chestiune. Femeia scrijelea scoarța unuia dintre pilonii de susținere ai patului, cu unghia ei lungă și dată cu lac roșu.

Kihrin oftă și căută să-i dea ceva care ar putea s-o determine să plece. După câteva momente, tânărul se întoarse cu o sticlă de vin și cu două pahare.

— Am găsit ăsta.

Băiatul turnă într-un pahar, dar, când începu să toarne și în al doilea, Alshena îl opri, lăsând paharul doar cu un deget de lichid auriu strălucitor.

— Sunt destul de mare ca să beau, îi reproșă Kihrin.

Alshena zâmbi cu superioritate.

— Știu, dar de ce nu citești eticheta acestei sticle cu vin excelent?

Kihrin studie sticla. Scrisul de pe ea nu-i era familiar, caligrafia arătând ciudat, ca niște păienjeni mici.

— Nu pot să citesc.

Alshena încuviință din cap.

— Este în vante.

Femeia luă al doilea pahar și îi studie conținutul cu ochi critic.

— Aici e mai mult decât suficient ca să... cum ar spune prietenii tăi din Cercul Inferior? Ca să mă fac praștie, cred.

Kihrin se holbă la pahar de parcă ar fi avut venin de șarpe în el. In cele din urmă, observând surâsul ușor batjocoritor de pe fața mamei lui vitrege, ridică din umeri și sorbi o gură din el.

Parcă ar fi înghițit foc. II trecu un fior de veselie. Un val de entuziasm îi copleși corpul, aprinzându-i fiecare nerv. Adulmecă pământul din ghivece și tufele de trandafiri, dar și coaja de lămâie din parfumul Alshenei. Apoi senzațiile se risipiră când termină de înghițit.

— La naiba!

Alshena se lumină la față.

— Tare rău! Ar trebui să-i mulțumesc lui lady Miya pentru el data viitoare când o văd.

Kihrin își ridică privirea din pahar.

— Lady Miya? Ea l-a pus aici?

Alshena ridică din umeri.

— Așa bănuiesc. Camerele astea au fost ale ei, în definitiv.

Băiatul se încruntă și clătină din cap.

— Camerele i-au aparținut soției înaltului Lord.

— Lady Nora? Da, așa e.

Alshena tuși.

— Iar Miya a fost camerista ei. Apoi Nora a murit și Miya a devenit stăpâna camerelor, iar mama ta, Lyrilyn era camerista *ei.* Uită-te la patul ăsta și spune-mi că nu un vante a dormit aici!

Femeia i-a aruncat o privire ce sugera că e incredibil de naiv.

— Și-atunci, de ce a renunțat? De ce nu mai sunt camerele ei?

— Asta, tânărul meu fiu vitreg, este unul dintre cele mai mari scandaluri ale Casei D'Mon, continuă ea, sorbind puțin din vin și cutremurându-se de plăcere. Vezi tu, când lady Nora a murit, Darzin avea parcă zece ani. Au trecut mai bine de 25 de ani de atunci. In fine, lady Nora a murit dându-i naștere fratelui său, Devyeh, iar preoții Thaenei n-au vrut s-o mai întoarcă.

— Dar nu e nimic neobișnuit, spuse Kihrin. Refuză oamenii mai tot timpul.

— Da, dar Therin fusese un preot al Thaenei înainte să se trezească, într-o bună zi, că opt oameni aflați la rând în fața lui muriseră în mod

misterios*. Așa a ajuns înalt Lord. Știai asta? In orice caz, iată-l înaltul Lord al Tămăduitorilor, și soția lui moare la naștere? Iar zeița lui nu i-o dă înapoi pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată? A tăiat toate legăturile cu preoții în ziua respectivă și s-a retras, târându-se cu o sticlă în brațe ca să-și lingă rănile.

— Asta a fost Afacerea Vocilor?

— Imediat după aceea, răspunse Alshena, și Casa aproape că s-a destrămat. Am fost foarte aproape de dispariția Casei D'Mon.

Băiatul rânji.

— A, ce mai tragedie! Și ce ne-a salvat?

— Nu ce. Cine. Miya. S-a mutat în aceste camere de lângă Therin și a început să dea porunci, pretinzând că acestea veneau

de la însuși înaltul Lord. Majoritatea tămăduitorilor știau că e o minciună, dar lumea era atât de disperată, încât i s-a cântat în strună. Alshena se opri în mijlocul povestirii, după care adăugă: Acum gândește-te la informațiile astea, puiule! Lady Miya îți dă senzația unui înger coborât pe pământ, dar a condus casa asta timp de doi ani ca un general și am urcat în rang în timpul domniei ei. N-aș subestima-o niciodată. Sfinții nu prosperă în orașul nostru.

— Mi-ați zis că e doar o pribeagă adăpostită aici.

— Eu mint mult. Face parte din farmecul meu, îi răspunse femeia, fa- cându-i cu ochiul.

Băiatul izbucni în râs și clătină din cap.

— Ea a decorat camerele așa?

— Nu sunt sigură. S-a întâmplat înainte să mă mărit cu Darzin. E foarte probabil. Dar e posibil ca Therin să fi poruncit asta în semn de recunoștință pentru ajutorul ei. Până când am apărut eu în scenă, apartamentul era deja gol.

— Știți de ce?

Kihrin își încrucișă picioarele sub el, așezându-se pe pat în fața ei.

— Lui Darzin îi place să spună că Therin și-a venit în fire și și-a dat seama că lăsase casa să fie condusă de o sclavă, și femeie pe deasupra, așa că și-a luat puterea înapoi și a trimis-o unde îi era locul. Personal, nu cred că ea ar fi devenit intendentă dacă Therin ar fi vrut să o pedepsească pentru că îndrăznise să salveze Casa de la exterminare*.

* Deloc misterios. Membrii familiei pe care Pedron nu i-a sacrificat ca să invoce demoni au murit în timpul Afacerii Vocilor. Au fost vremuri violente.

* In plus, nu numai că Therin D'Mon s-a căsătorit cu o femeie khorveshană, dar toate fiicele lui au primit educație particulară și au servit în armată. E limpede că Therin nu e un misogin exagerat, precum Darzin.

Kihrin o privi pe sub gene.

— Dar nu credeți că așa s-a întâmplat.

Alshena nu-și mai făcu vânt. închise cu un clinchet lamele de fildeș ale evantaiului și îl așeză pe pat, lângă ea.

— Cred că s-au certat din cauza mamei tale.

Kihrin tresări, surprins de răspunsul ei neașteptat.

— A lui Lyrilyn?

Alshena încuviință din cap.

— Da. Ele erau prietene. Miyei nu-i plăcea atenția pe care Darzin i-o dădea lui Lyrilyn și i-a spus lui Therin să oprească această situație, dar Therin a refuzat*.

Kihrin își feri privirea.

— Desigur.

— După aceea, Lyrilyn a fugit. A provocat o mare ruptură între Miya și Therin. Lady Miya s-a mutat din apartament și, de atunci, a rămas închis. In anul următor, m-am măritat cu Darzin în urma unui aranjament făcut între Casa D'Mon și Casa D'Aramarin. Astăzi, ea conduce gospodăria, și Therin...

— Therin conduce Casa D'Mon?

— Voiam să spun că se ascunde în camerele lui de restul lumii, dar bineînțeles că și asta merge.

— Câți ani aveați când...? se interesă Kihrin. Când v-ați căsătorit cu... cu Darzin?

Alshena își țuguie buzele.

— Șaisprezece, răspunse ea râzând. Darzin era diferit atunci. Chipeș, fermecător, copleșitor. Era... era un tânăr încăpățânat căruia nu-i păsa cine ești sau ce poziție ai. Le spunea oamenilor direct în față ce credea despre ei, în pofida oricăror consecințe.

Femeia se întoarse spre el să-1 privească.

— Semăna mult cu tine.

Kihrin se încruntă și mai bău puțin vin.

— Nu vreau să cred că sunt înrudit cu vreunul dintre nenorociții ăștia. Nu știu pe cine urăsc mai tare: pe Darzin sau pe tatăl lui.

Alshena se ridică de pe pat și începu să străbată încăperea cu pași mari. Se agită o vreme, după care rămase în picioare, în spatele lui Kihrin. Ii netezi

Nu cred că e ceva adevărat în toate astea, deși am convingerea că Lyrilyn și Miya erau apropiate.

părul, i-1 cuprinse cu palmele și îi aranja buclele aurii pe umărul drept. Apoi se aplecă peste umărul lui stâng și îi șopti blând:

— Știi de ce îl bate Darzin pe Galen?

Kihrin își răsuci capul și se opri, dându-și seama că gestul îi aducea fața provocator de aproape de a ei.

— Pentru că Darzin e un ticălos?

— Nu, răspunse ea, continuând să-1 mângâie pe păr. Pentru că vrea un fiu ca el. Nemilos. Isteț. Dur. Iar Galen nu va fi niciodată așa. îmi iubesc fiul, dar îi cunosc defectele. Nu va fi niciodată ce își dorește tatăl lui. Cum ar putea? A fost bătut până n-a mai știut de el.

Kihrin auzi cum femeia trage aer în piept și scoate un oftat hârâit.

Băiatul își dădu seama că Alshena plângea.

Reacția lui se dovedi rapidă și instinctivă: se întoarse și o cuprinse în brațe. Deși apropierea ei încă îi provoca amintiri tulburătoare și enervante, se strădui să le ignore. După o secundă de ezitare, Alshena îl îmbrățișă la rândul ei, cu lacrimile curgându-i în voie pe cămașa lui. Băiatul o lăsă să suspine, mân- gâindu-i părul cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea în pumn aștemutu- rile. întreaga lume a lui Kihrin se umplu de aroma de trandafir și de citrice a pielii ei și îi simți trupul prin materialul brusc subțire al veșmintelor ei.

Kihrin își spuse în mod repetat că ea era mama lui Galen, că avea de două ori vârsta lui și că nu o plăcea. Din nefericire, femeia era moale, caldă și se agățase de el exact cum trebuie, iar el se și ameți̧se puțin.

în cele din urmă, Alshena se retrase.

— Of, îmi pare rău! îmi pare rău! Numai că uneori... îmi e atât de greu! — Nici nu-mi pot imagina cum e să fii măritată cu un monstru, zise Kihrin. — N-am avut încotro. Of, scumpule, uită-te la tine cum tremuri!

Alshena își trase nasul și își șterse lacrimile, folosind tivul agoleului, pe care îl ridică suficient de mult cât să-și arate lenjeria brodată cu pietre prețioase, precum și alte lucruri ascunse.

Kihrin se folosi de pauza scurtă ca să se ridice în picioare și să se îndepărteze de mama lui vitregă. își încrucișă mâinile la piept și inspiră adânc.

— Nu e din cauza voastră, spuse el.

Alshena își șterse fața. In mod ciudat, machiajul avea efectul de a o îmbătrâni, dar cu mai puțină tencuială, părea mai tânără. Kihrin se simți șocat. Până acum, ori de câte ori se gândise la

ea, o găsise neatrăgătoare, o creatură oribilă, un bufon. Insă Alshena era mai tânără și mai drăguță decât multe dintre cele mai de succes târfe de la Vălul Sfâșiat.

— Hmm! rosti ea. Un mic sfat, băiete scump: când o femeie vede un bărbat pierzându-se cu firea în prezența ei, ultimul lucru pe care vrea să îl audă este că nu din cauza ei...

— A existat un prinț-demon, încercă el să explice... Mi-a făcut niște lucruri... Mi-a pus niște idei în minte... Nu pot...

Alshena clipea la el.

— Glumești? Probabil că glumești.

— E...

Kihrin își feri privirea, stânjenit.

— Chiar mă întrebam de ce nu te culci nici măcar cu sclavele, comentă ea.

Kihrin își ridică fruntea brusc.

— Adică îmi țineați socoteala?

Alshena pufni.

— Bineînțeles. Primul pas, înainte să te împerechem cu o tânără potrivită și cu multe relații în lumea bună, este să stabilim dacă preferi femeile. Eu și Tishar chiar începuserăm să avem dubii, adăugă ea după o pauză.

— Mda, păi..., începu el frecându-și brațele. Dumneavoastră și Tishar vă puteți potoli. Prefer fetele. De obicei. Adică...

Băiatul se cutremură.

— La naiba!

— Așa pare, din ce spui.

Alshena își șterse și ultimele urme de machiaj de pe față.

— Ce schimbare de ritm grozavă! Acum putem trece de la tăcerile stânjenitoare și incomode din toiul discuției despre bărbatul meu și monstrul care e la tăceri stânjenitoare și incomode când vine vorba de problemele tale sexuale.

Femeia ridică o sprânceană.

— Bănuiesc că ești în stare să... Adică... nu ești...

Băiatul o privi furios.

— Nu am asemenea probleme.

— A, foarte bine! Excelent!

Alshena zâmbi.

— Atunci, știu exact ce ar trebui să faci.

— Serios? întrebă Kihrin.

— Da.

Alshena cercetă sticla de vin vante, apoi umplu ambele pahare.

— Ar trebui să mai bei un pahar, zise ea.

51: GRADINA DE PIATRA

(Povestea lui Kihrin)

"% T"*u. OPREȘTE-TE, TALON! E RÂNDUL MEU DIN NOU. ȘI TE AVERTIZEZ: DACĂ ÎN- I % / cerci să descrii restul serii, nu mă mai joc, în ciuda amenințărilor tale.*

JL 1 *Ne-am înțeles?*

Bine!

In fine, m-am trezit în sunetul unei discuții aprinse între Khaemezra și Doc.

— De câte ori vei mai face aceeași greșeală, Khae? s-a răstit Doc. Trebuie să încetezi odată pentru totdeauna să mai tratezi oamenii de parcă ar fi soldați. Nu-ți urmează nimeni ordinele orbește.

— Dar nu-i cer să-mi urmeze orbește ordinele, l-a corectat Khaemezra. Și nici ție. Tot ce vreau de la voi doi este să vă asigurați că e pregătit.

— El n-a cerut nimic din toate astea.

— De fapt, a facut-o.

Doc a oftat.

— Sper că îți dai seama cât e de dificil totul. Este imaginea în oglindă a lui Pedron... și știi doar ce sentimente am eu față de Pedron.

Aha! Asta m-a lămurit în privința subiectului, căci nu eram sigur dacă se refereau la mine sau la Teraeth.

— Nu vrei să spui, mai degrabă, că e imaginea în oglindă a regelui Terindel?

Veninul din glasul ei ar fi putut topi și pietrele.

S-a lăsat tăcerea. Khaemezra atinsese o coardă sensibilă cu vorbele ei. Doc avea nevoie să-și revină de pe urma atacului.

— Teraeth ar fi trebuit să-și ia numele după tine, a rostit el

într-un târziu.

— Teraeth crede că descendența lui poate fi restabilită.

A urmat o pauză scurtă.

— Să nu-l consideri neghiob doar pentru că nu ești de acord cu el!

Am auzit foșnetul unui material fin îndepărtându-se. Femeia pleca, în- dreptându-se spre ușă.

— Ai grijă, Khae! Nu face aceeași greșeală ca el ca data trecută!

Bătrâna a izbucnit în râs.

— De parcă aș fi făcut greșeala asta doar o singură dată.

Mi-am ținut respirația când tăcerea a umplut din nou încăperea, întreruptă doar de foșnetul poalelor pe podea.

Am simțit vârful unei ghete împingându-mi umărul.

— Cât de mult ai auzit?

M-am rostogolit și mi-am privit mâinile. Rănile de pe ele dispăruseră. Am presupus că trebuia să-i mulțumesc Khaemezrei pentru asta.

— Așadar, Valathea a fost condamnată la Drumul Trădătorului. Ce s-a întâmplat cu ea?

— înseamnă că ai auzit mare parte din discuția noastră, dacă nu chiar toată.

Bărbatul s-a încruntat.

— Scoală-te! A venit vremea să continuăm lecțiile.

— Răspunde-mi la întrebări mai întâi!

— Nu mă aflu aici ca să-ți răspund la întrebări. Sunt aici că să te învăț cum să te lupți.

M-am prefăcut că nu-l auzisem.

— Nu te afli aici ca o favoare pentru Therin sau Khaemezra. Ești aici fiindcă eu mă trag din Terindel. Nu chiar din tine, căci

nu mai ești în corpul original al lui Terindel. Insă bănuiesc că...

Am făcut o mișcare.

— Cum se numea fiica ta? Valrashar? Parcă și ea a sfârșit ca sclavă. Trebuia să fie executată alături de soția ta, Valathea, dar cineva a hotărât să facă niște bani pe seama ei și fata a ajuns să fie în posesia familiei D'Mon, unde le-a dat naștere lui Pedron și Tishar. Zic bine?

Am crezut că o să mă ignore. Doc a ridicat bucata de pâine neagră și i-a dat drumul pe podea, lângă mine. Apoi s-a așezat pe jos, încrucișându-și picioarele sub el.

374

NĂPASTA REGILOR

— Mi-au povestit că Valrashar a murit luptându-se. N-am căutat-o niciodată. Soția mea...

Doc s-a strâmbat.

— Am călătorit în Korthaen Blight, până în Kharas Gulgoth. Am întârziat prea mult ca s-o mai salvez.

Am simțit un nod în gât când am auzit suferința din glasul lui Terindel, nespus de intensă chiar și după atâtea secole.

— îmi pare rău!

— N-am mai avut unde să mă duc după aceea. S-a răspândit zvonul despre cine sunt cu adevărat. Niciun vante nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Am întâlnit o femeie...

Doc s-a oprit și a râs la ceva știut numai de el.

— Am întâlnit o femeie în Kharas Gulgoth. Călătorise cu Valathea, fusese bună cu ea, prin urmare, chiar dacă era o quuros și umană, m-a impresionat. Am ajutat-o. Era văduvă și ea, însărcinată cu copilul răposatului ei soț, și mi s-a părut potrivit să o protejez. Poate că, în sfârșit, căutam să fac ceva cum trebuie, pentru prima dată în viața mea.

— Și... ce s-a întâmplat?

Am profitat de ocazie să termin restul de pâine.

— Când Elana Milligreest s-a întors în Khorvesh, m-am dus cu ea. Ani la rând, nu s-a întâmplat nimic. Amândoi încă jeleam. Dar am ajutat-o să-și crească fiul și am ajuns să-i consider noua mea familie. Din păcate, erau o familie primejdioasă. Elana a murit și s-a dus în Ținutul Păcii, iar eu am avut grijă de copiii ei și apoi de copiii *lor.* Am devenit unchiul sau vărul ciudat care apare mereu de sărbători cu cadouri din călătoriile lui. Lumea

mă cunoștea cu numele de Nikali când mama lui Qoran m-a rugat să am grijă de fiul ei năbădăios.

Am clipit de câteva ori.

— Nikali Milligreest? *Tu* ești Nikali Milligreest, marele săbier? Tatăl meu, Surdyeh, obișnuia să-mi spună povești despre tine. Cea în care te luptai cu toți bărbații ăia în spatele templului lui Khored și cum l-ai învins...

Mi-am dres glasul.

— .. .cum l-ai învins pe Gadrith Sucitul.

Doc a chicotit.

— îmi place cât de încântat ai fost adineauri. Un rege vante de mii de ani? în fine! Un khorveshan neîndemânatic care a ucis câțiva idioți în niște încăierări la beție? Ridică altarul, băiete, e vremea rugăciunilor!

— Ei bine... am vrut să spun că... există niște povești foarte interesante despre tine, atâta tot. Ce s-a întâmplat? Te-ai săturat de tot și ți-ai schimbat numele în Doc, după care ai deschis o cârciumă?

— Oricine se satură de rolul de erou și de adorația care vine cu el. In plus, am adoptat o fată.

— Tauna. Am cunoscut-o. Khorveshană și ea, nu?

— Firește. E o Milligreest, de fapt, o verișoară îndepărtată a lui Qoran. Adevărul e că m-am distrat de minune pe lângă Qoran. Am dat de necazuri, am mai făcut și câteva fapte bune. Și apoi...

Doc a clătinat din cap.

— Nu mi-am dat seama nicio clipă că Valrashar a mea fusese sclavă în capitală în tot acest timp. Atunci l-am întâlnit pe Therin. Din clipa în care l-am văzut, am înțeles ce se petrecuse. Insă, prea târziu. Soția mea murise deja de peste un deceniu. Plecase spre viața următoare și spre renaștere, bănuiesc...

— Și Therin știe?

— Pe toți zeii, nu. Hei, prietene, știai că pe vremuri ți-am fost stră-stră- bunic? Acum nu se mai pune, fiindcă mi-am schimbat trupul între timp. A, iar mătușa ta, Tishar, e practic moștenitoarea pierdută a tronului van teilor kirpis și, dacă i se

întâmplă ceva, tu ești la rând. Mai bine să nu știe nimeni. Ar fi al naibii de stânjenitor pentru toți, dar mai ales pentru vanteii kirpis.

— Da, presupun că tipul care ocupă acum tronul vante ar putea strâmba din nas dacă ar auzi că are concurență.

— Ce concurență? Tishar e binevenită să pretindă tronul vanteilor kirpis. Sunt sigur că locuitorii din Quur nu s-ar supăra.

Doc și-a dat ochii peste cap.

M-am ridicat în picioare, încercând să ignor felul în care mi-a protestat corpul. Nu-mi venea să cred cât de tare mă durea.

— Dacă nu te superi, am altceva de făcut.

Doc și-a încrucișat brațele la piept.

— Firește că mă supăr. Ți-am făcut pe plac și am depănat povești. Acum trebuie să trecem la antrenament.

— îmi pare rău că ți-am dat o impresie greșită, dar nu ți-am cerut permisiunea!

Am zâmbit răutăcios și mi-am târșâit picioarele spre ușă.

Doc mi-a aruncat o privire goală.

376

NĂPASTA REGILOR

— După ce-l convingi pe Bătrânul să te înghită dintr-o bucată, mișcă-ți fundul înapoi! Avem multe de făcut.

Am încuviințat din cap și am luat-o la goană.

Am rămas puțin surprins că mă lăsase să plec așa de repede. Crezusem că o să încerce să mă oprească și nu prea eram sigur ce aș fi putut face în privința asta. Aveam multe întrebări și mai deloc răspunsuri.

Dar măcar pusesem la punct un plan. In fine, un soi de plan.

Dacă nu analizai prea mult lucrurile.

Inima îmi bubuia în piept cât am alergat înapoi, spre plajă. Era un plan isteț? Nu, deloc chiar, dar voiam să plec de pe insulă și, din ce-mi spusese Doc, aveam și mijloacele necesare. Bătrânul nu-mi putea face felul. Nu ar fi îndrăznit decât dacă dorința lui fierbinte era să moară, iar atunci eu deveneam un dragon incredibil de distrugător. Așa că îi puteam da peste nas ușor și... mă rog, aș fi fost liber să părăsesc insula oricând aș fi dorit.

Când am ajuns pe plajă, totul arăta la fel cu excepția sunetului scos de valurile ce se zdrobeau de țărm. Niciun tril de pasăre. Pescărușii se duseseră în altă parte să vâneze. Zgomotele din junglă și strigătele animalelor în căutare de hrană nu ajungeau atât de departe, până pe nisipul negru.

Mă simțeam slăbit și nesigur pe picioare, gata să mă prăbușesc, chiar dacă mă odihnisem. Probabil că dormisem ceva vreme; acum se lăsase seara și stelele sclipeau deasupra mea, în spatele culorilor de curcubeu ale Vălului Tyei.

Și da, Bătrânul se întorsese pe movila lui.

Dragonul și-a schimbat poziția. Pulsul mi-a luat-o razna.

— N-ai adus harpa, a șoptit dragonul. **Nu contează. Cântă-mi!**

Am simțit voința puternică a dragonului și forța cu care îmi împingea acele propoziții în minte.

— Nu, am spus. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Cântă-mi! a urlat dragonul, și aproape că am căzut pe spate când m-am dat înapoi, împleticindu-mă.

— Vorbim, am insistat.

Dragonul și-a înconjurat trupul cu coada și a fluturat din aripi, trimițând valuri care se zdrobeau de valurile care veneau la țărm.

— Vorbim?

Monstrul și-a înălțat mândru capul într-un fel care mi-a amintit de papagali sau de animalele de vânătoare folosite de thrissi.

— Malkath vordredd vorbesc folosind o metoda de interceptare pentru distanțe mari cu ajutorul firelor de cupru acoperite. Clanul vorfelane esine vorbește folosind mișcarea degetelor. Voramerii cântă pe note grave care călătoresc kilometri întregi pe sub apă. Vorarrașii încântă cristalele ca să poarte imaginile privitorilor de la unul la altul. Cum vrei „să vorbim”?

Mi-am dres glasul.

— Vreau să discutăm despre Piatra Cătușelor.

Dragonul s-a răsucit peste stânci, spiralele uriașe ale corpului

său desenând mișcările unei cobre gigantice.

— Nestemata lui Rolumar, Piatra Cătușelor, Legătorul de Suflete, Coroana Kirpisului. Prima ei putere este să-și avertizeze stăpânul de pericolul *fizic, iar* a doua este să schimbe sufletele, în timp ce a treia sa putere face posibilă însușirea gaeșului. Niciuna dintre ele nu mă interesează, omulețule.

M-am îndreptat de spate.

— Dar eu o port. Iar asta înseamnă că nu mă vei ucide.

Dragonul și-a întins gâtul lung în față.

— N-am intenționat niciodată să te omor, prost mic. Acum, cântă!

Am clătinat din cap.

— Nu mă poți... nu mă poți controla. A funcționat o dată, dar acum nu mai merge.

Dragonul s-a așezat din nou, odihnindu-și capul pe una dintre labele cu gheare, într-un gest aproape uman.

— Cântă-mi „Călătoria lui Tirrin, Păstrătorul de Lemne”. A... știu... Mai bine cântă-mi despre frumusețea Sirelleei și despre tragedia adusă de ambițiile lui Kinorath! Știi „Căderea Dimeei”? E un cântec mai nou...

Am clătinat iar din cap.

— Plec, Bătrâne, și nu mă poți opri.

Un huruit îngrozitor a zguduit întreaga insulă, tulburând apa și valurile și făcând nisipul să se vălurească. Pietrele s-au rostogolit pe pantele dealurilor acoperite de pietriș.

Bătrânul râdea.

— Ah! a tors el. **Nu cunoști cântecele astea? Așa de mult timp a trecut? Foarte bine! Grădina mea, cântă pentru noul tău însoțitor! Cântă pentru el ca să învețe și el!**

Spre groaza mea, stâlpii au început să cânte.

NĂPASTA REGILOR

Pesemne că nu m-ar fî înfricoșat atât de tare dacă ar fi fost doar niște pietre fermecate, dar nici pomeneală. Din centrul fiecărui stâlp, s-a desprins câte o siluetă ce părea că încearcă să scape din mâl. Siluetele erau încă acoperite de piatră, dar într-un strat mai subțire, cât să le țină prinse, dar nu și să le ascundă

forma. Piatra căzuse cu totul doar de pe chipurile lor, lăsându-le la vedere ochii și gurile deschise. Nu țipau, deși spaima din ochii vorbea de la sine.

Fiecare dintre acei stâlpi era o persoană.

Am văzut cum li se rostogoleau ochii înnebuniți de frică — de panică și de disperare atunci când li se permitea să zărească libertatea, deși doar pentru o clipă — în timp ce cântau pentru plăcerea Bătrânului. Cel mai rău lucru mi s-a părut cât de bine sunau: întruchipau perfect răsăritul soarelui, o plimbare printr-o grădină bine îngrijită primăvara, râsetul cuiva pe care-l iubeai. I-aș fi ascultat ore întregi, învăluit în plăcere, dacă nu aș fi înțeles cruzimea înfăptuită pentru capturarea acelor sunete.

Am știut atunci ce intenționa Bătrânul să-mi facă.

— Niciodată! am șoptit îngrozit.

Sub dezgustul inițial, se ascundea, în adâncul sufletului meu, o teroare profundă. Am simțit o spaimă animalică și infinită, asemănătoare cu panica oarbă a celor înfricoșați de spațiile închise. Partea cea mai proastă era familiaritatea sentimentului. Știam cum este să fii prins și neputincios să te miști, conștient, și totuși prizonier în propriul corp.

Mai trecusem prin asta. Nu-mi mai aminteam unde. Și nici când. Și nici măcar cum. Dar sigur mai trecusem prin așa ceva.

Și mai bine muream de alte o mie de ori decât să mai trăiesc ceva asemănător.

Atunci, am dispărut de pe plajă. La un moment dat, începusem să alerg și frunzele din junglă s-au lipit de mine când am trecut pe lângă ele fără să mă opresc. Am fugit și am tot fugit.

S-au scurs ore bune totuși înainte ca ecoul hohotelor de râs ale Bătrânului să mi se stingă în urechi.

52: RAZE ÎNTUNECATE

(Povestea lui Talon)

BINE, PUTEM TRECE MAI DEPARTE! ORICUM MI-A PLĂCUT MAI MULT DIMINEAȚA UR- mătoare.

Darzin D'Mon se simțea foarte binedispus în timp ce urca scările spre turnul de sud al Palatului Albastru. Fluiera în sinea Iui și cugeta asupra unui lucru pe care îl identificase în lipsa lui: plictiseala.

Darzin D'Mon nu se număra printre cei care se aplecau asupra frământărilor sufletești. Până și el acceptase ideea că nu se pricepe deloc la arta cercetării sinelui. De cele mai multe ori, considera asta un avantaj, nu o piedică. Fiindcă el nu era genul care să se lamenteze în privința unei situații sau să sufere din pricina autocriticii, reacții care îl apăsau pe tatăl lui cu vinovăție și cu îndoieli. Dacă nu-i plăcea situația în care se afla, o schimba, iar dacă nu putea, n-o lăsa să-I chinuie. Insă existau dușmani pe care până și el îi găsea demni să fie provocați. Dușmani care începeau să-1 calce pe nervi nu pe furiș sau cu ajutorul magiei, ci prin succes, prin avere și prosperitate.

Să câștigi era amuzant, dar, după aceea... ce mai urma? Adesea, mult prea ușor, adesea, mult prea plictisitor: victoriile aveau gust de baltă stătută. Darzin se trezea aventurându-se tot mai departe ca să găsească distracții capabile să-i stârnească interesul. Incursiunile lui în lumea ilegală a Dansatorilor-umbră se născuseră dintr-o asemenea dorință. Tânjea să-și umple nopțile cu ceva diferit de aceleași plăceri și distracții vechi.

Dar asta... ah, asta era diferit. Darzin se încălzi numai la gândul „fiului" său adoptat. Intr-adevăr o provocare. Complicată. Ii venea destul de ușor să-1 pună pe băiat cu botul pe labe. Puțini aveau tăria sufletească să reziste răutății și torturii pe care Darzin le putea folosi dacă alegea să le folosească. Nu, Darzin nu se îndoia nicio clipă că ar putea frânge rezistența lui Kihrin sub piciorul lui de parcă ar fi zdrobit o floare pe caldarâmul încins, fără să mai lase în urmă altceva decât un parfum vag. Dar nu distrugerea minții băiatului era țelul lui. în fond, ar fi făcut țelul real imposibil de atins. Dacă putea da colierul de bunăvoie, atunci probabil că poseda suficientă voință sau spirit ca să facă o asemenea alegere prostească.

Așadar, subtilitatea se dovedea a fi ingredientul necesar, ceva cu care Darzin nu era prea obișnuit, prin urmare i se părea neașteptat de încântător și de provocator. Trebuia să-1 facă pe Kihrin să se simtă mizerabil, dar nu prea mizerabil, disperat, dar nu într-atât, încât să-și dorească sfârșitul. Odată ce Darzin îi arăta cu o luciditate dureroasă că în Casa de D'Mon nu va exista nici adăpost, nici fericire, numai atunci Darzin avea să-i ofere o cale de ieșire...

Pentru prețul rezonabil al colierului cu safir.

Iar după ce băiatul renunța la singura sa protecție?

Darzin zâmbi în sinea lui. Avea să fie foarte frumos să-1 omoare pe băiat chiar sub ochii tatălui său. Avea să-1 ungă pe suflet expresia de pe chipul lui Therin... chiar înainte să zărească vârful însângerat al săbiei lui Darzin.

încă zâmbea când întoarse cheia în încuietoare și intră neanunțat în camera Iui Kihrin.

Atunci surâsul îi pieri de pe buze.

Preț de o clipă, uită unde se află. Uită cine este. Și, mai important totuși, uită cine este *ea.* Timp de câteva secunde, nu mai mult decât câteva bătăi de inimă ca niște ciocane în piept, Darzin privi scena cu ochii unui bărbat care-și descoperise nevasta în brațele altuia.

Acele câteva secunde au fost aproape suficiente ca să distrugă totul.

Darzin pășise în încăpere tăcut, fiindcă așa obișnuia. își găsi „fiul" încă dormind în patul acela îngrozitor, dar băiatul nu era singur. Alshena stătea întinsă lângă el, cearșaful acoperindu-i doar o parte din trupul gol. Părul ei roșu se răspândise în valuri

peste pieptul lui Kihrin. Brațul femeii se odihnea posesiv pe abdomenul lui.

O sticlă goală de vin zăcea lângă pat, alături de haine — agoleul și lenjeria Alshenei, ghetele, keful și cămașa băiatului. Colierul, cu safirul lui

blestemat, se odihnea în zona claviculei. Nu încăpea nicio îndoială cu privire la ce se întâmplase aici.

Neobrăzatul se culcase cu *nevasta lui.*

Abia când încleștă și mai tare pumnul, își dădu seama că, fără să vrea, trăsese sabia. Darzin făcu un pas înainte și ridică mâna să-1 lovească pe ticălosul ăla mic și scârbos care îndrăznise să-i facă așa ceva.

Atunci zări rănile de pe trupul Alshenei.

Corpul ei era plin de semnele unei infidelități sălbatice: zgârieturi pe spate, vânătăi pe coapse, ba chiar și urme de mușcături. Cei doi nu făcuseră dragoste, ci se luptaseră, iar Kihrin se dovedise un inamic nemilos. Poate că așa se explica de ce o bucată sfâșiată de mătase brodată, albastră, fusese folosită să-i lege o mână de trunchiul copacului, unde se găsea încă și acum, în timpul somnului.

Dar Talon nu se poate învinețI...

Abia atunci își aminti Lordul Moștenitor că nu soția lui se afla în pat cu băiatul și că nu fusese niciodată cu el. Adevărata Alshena D'Mon murise de câteva săptămâni deja, trupul și creierul ei fiind devorate de imitatorul veșnic înfometat care o înlocuise, iar sufletul ei fiind sacrificat pentru a-1 invoca pe Xaltorath. Același Xaltorath folosit de Darzin pentru a da de urma Pietrei Cătușelor și a posesorului ei.

Darzin știa că Talon se pricepe la improvizații. Dacă prindea o ocazie, nu ar fi așteptat să primească permisiunea lui. Toată mânia i se risipi când Darzin îi înțelese intențiile: *Talon îi oferea un dar.*

Imitatoarea își săltă capul și se uită la el. Zâmbi, cu ochii ei verzi, mari și sclipitori, în lumina blândă a dimineții. Femeia încuviință din cap: *Fă-o.*

Darzin nu-și amintea să o fi văzut vreodată pe Talon atât de

frumoasă.

Bărbatul își luă inima în dinți și trase adânc aer în piept. Apoi o apucă zdravăn de părul ei roșu, încântător și o târî din pat, urlând.

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI? TÂRFĂ CE EȘTI! zbieră Darin lovind-o peste față și trântind-o cât colo. Mă înșeli cu PROPRIUL FIU?

O lovi din nou destul de tare cât să-i spargă buza și sângele să-i păteze pielea delicată.

Kihrin se trezi.

— Las-o în pace! țipă „fiul" lui.

— Te rog, iubitule, te rog, îți pot explica..., suspină „soția" lui.

Darzin o lovi a treia oară, de data asta cu pumnul, însângerându-și încheieturile degetelor. O lovitură care i-ar fi rupt falca dacă femeia ar fi fost

o muritoare oarecare. Alshena se prăbuși pe podea plângând, încercând să-și recapete răsuflarea. Imploră, plânse și cerși iertare.

Jocul ei actoricesc se dovedi impecabil.

— Ajunge! urlă Kihrin. Dacă vrei să rănești pe cineva, rănește-mă pe mine. Doar îți place!

Băiatul își răsuci încheietura în legătura de mătase, dar furia și mișcările dezlânate îl țintuită și mai tare, legătura răsucindu-se foarte strâns. Cu cât trăgea mai tare, cu atât nodul se strângea mai mult.

— A venit vremea pentru următoarea ta lecție, fiule! sâsâi Darzin. Nimeni nu-mi ia ce-mi aparține. Mai bine o ucid înainte s-o văd în brațele altui bărbat.

Darzin ridică sabia și speră că băiatul o să creadă că vrea să-1 intimideze. Putea să se prefacă destul de ușor că o omoară pe Talon, dar nu era încă pregătit.

— NU! țipă Kihrin. *Te rog, tată!* Nu e vina ei. Ci a mea. Eu am făcut asta. Am violat-o.

Darzin se opri.

Kihrin repetă:

— Am violat-o. Eram beat și... m-am lăsat dus de val.

Se lăsă o tăcere adâncă, amândoi concentrându-se asupra încheieturii lui Kihrin, încă legată de trunchiul copacului. Lordul Moștenitor ridică o sprânceană și se holbă la Kihrin.

In cameră domnea liniștea. Alshena își înăbușea suspinele în pumni.

Kihrin își privi fix încheietura și oftă.

— Ah, asta... Totul ar fi mers mult mai bine dacă nu aș fi încă legat, nu-i așa?

Darzin zâmbi.

— Da. Probabil că da.

— Așa zic și eu.

— La cât de însângerată e, exista o șansă bună să te cred, sublinie Darzin.

— Păi, e demn de reținut dacă mai simt nevoia vreodată să îmi pun în cârcă un viol.

Ochii tânărului se umplură de dezgust și de rugăminți fierbinți.

— Te rog să n-o omori, tată! Fac tot ce vrei.

Darzin se uită la așa-zisul său fiu. Luă în calcul chiar și varianta de a-i cere colierul pe loc. Pesemne că băiatul avea să fie de acord doar ca să-i salveze viața Alshenei. Cu atât mai ironic, având în vedere că băiatul ajunsese

aici din cauza sacrificiului real al Alshenei pentru invocarea lui Xaltorath. Dar ce însemna o aventură de-o noapte pentru un tânăr care băuse din cupa desfrâului? Băiatul fusese atât de dur cu ea! Gusturile lui nu păreau a fi ale unui novice, ci ale unui libertin depravat.

Kihrin, ca și Darzin, nu glumea deloc cu jucăriile lui.

Nu putea să riște. Când Darzin avea să facă mișcarea finală, Kihrin nu trebuia să aibă nicio îndoială și nicio altă soluție sau ieșire.

Darzin îngenunche lângă Alshena, care se retrase cât mai departe de el.

— Intoarce-te în camerele noastre, târfo! Dacă te mai prind că faci așa ceva din nou sau dacă află cineva de toate astea, o să-mi pun oamenii să-ți coasă pentru totdeauna născătoarea lacomă.

O mai pălmui o dată, ca să se asigure că înțelesese.

Alshena încuviință din cap și se târî spre ușă ca un animal rănit, scâncind și lăsând urme însângerate în urma ei. Darzin o mai privi o clipă, schițând un zâmbet, apoi se întoarse cu fața spre Kihrin. Băiatul încerca să-și desfacă nodul din mătase de la încheietură.

— Pe vremuri, am cunoscut un nobil care a pus să i se amputeze picioarele nevestei sale. Mi-a zis că e ca atunci când îi tai aripile unui papagal. Nu mai are cum să fugă.

Darzin se apropie de masă și își turnă apă într-un pahar.

— Mi-a zis că femeia lui n-avea nevoie de picioare pentru ceea ce-i facea lui în pat.

— Era bolnav la cap! șuieră Kihrin.

— Nu, era prost, îl corectă Darzin. A sângerat până a murit, într-o noapte, după ce soția lui i-a retezat boașele. Oricine are limitele lui. Să distrugi o sclavă, da. Să te asiguri că își vede lungul nasului, absolut. Dar numai un dobitoc își face sclava să sufere atât de mult, încât să nu mai aibă nimic de pierdut atunci când își ucide stăpânul. Pe deasupra, să-i mai dea și ocazia să facă asta.

— Am crezut că vorbim despre soții.

— Rămâne între noi, însă nu e mare diferență între ele.

Darzin își vârî sabia în teacă. Scoase un cuțit din gheată și îl aruncă. Lama se adânci în lemnul copacului, retezând eșarfa de mătase care-l ținea blocat pe Kihrin.

Băiatul își frecă pielea de la încheietură, julită până la came după cât se zbătuse să se elibereze. îl privi pe Darzin bănuitor.

— De ce nu ești furios pe mine?

Darzin se prefăcu surprins.

— Să fiu furios pe tine? Zeii îmi sunt martori, băiete, că sunt *mândru* de tine.

„Fiul” se holbă la el îngrozit.

Darzin își înăbuși dorința de a râde și continuă cu o mișcare amplă din mână.

— Păi, totul a fost făcut foarte bine. Să te culci cu femeia altui bărbat este un semn al mândriei și al distincției pentru oricine,

dar, firește, nu și pentru celălalt. In sfârșit, începi să te porți ca unul cu sânge regal. Dacă ai fi ales orice altă femeie, te-aș fi bătut ușurel pe spate și ți-aș fi lăudat dibăcia. Ai trecut cu bine prin multe dintre pocinoagele obișnuite. De pildă, nu te aflai în camera ei, ceea ce scădea considerabil riscul ca soțul ei să dea peste tine, în împrejurări normale. Apoi, micile semne de iubire lăsate pe ea... Chiar dacă soțul n-ar fi descoperit niciodată cine le-a făcut, ar fi știut că femeia a fost violată sau sedusă. In ambele situații, vânătaia îi apăra onoarea.

Darzin se opri.

— Legarea mâinilor a fost o alegere bizară totuși. Soția mea ți-a sugerat așa ceva?

Kihrin clătină din cap.

— Eu.

— De ce?

Băiatul ridică din umeri.

— îmi place așa, uneori.

— Hmm... Bănuiesc că fiecare are gusturile lui, dar îți recomand să renunți la drăcovenia asta. Nu e niciodată o idee bună să te pui într-o poziție vulnerabilă. Tu să-ți legi partenera. N-o lăsa niciodată pe ea să te lege.

Darzin sorbi din apă o clipă în timp ce fiul său se dădea jos din pat.

— Și, că tot veni vorba, văd că avem aceleași gusturi la femei. Deloc surprinzător, dar ar trebui să-ți iei unele precauții de bază.

Kihrin îl privi pe sub gene.

— Nu sunt idiot. Am un inel de la o Casă Albastră...

Darzin își dădu ochii peste cap.

— Adică să nu le ucizi.

Groaza se întoarse în ochii tânărului.

— Să le omor...

— Am văzut ce i-ai făcut Alshenei. Și ei îi place să joace dur, și sunt sigur că te-a aţâţat bine de tot. Dar nu încerca să negi că ai ceva întunecat în tine și că nu te încântă durerea la fel de mult ca plăcerea!

Kihrin se întoarse.

— Nu! Eu...

Însă negarea păru să se înțepenească în gâtul băiatului.

— Poți intra în bucluc dacă mergi prea departe, îi spuse fiului său cu blândețe. Știu. Am trecut și eu prin asta. Poate fi o mare dilemă. Fii delicat cu nevestele altor bărbați și păstrează-ți pasiunile adevărate pentru sclave! Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu ele. O să-ți fac chiar un favor. Am un grup de sclave pe care le trimit la Octagon să fie vândute în după-amiaza asta. Multe dintre ele sunt cam jerpelite după gustul meu; altfel, fetele sunt drăguțe și bine pregătite. îți dau două. Le poți alege singur.

Băiatul se uită la el cu ochi plini de speranță, dar și de disperare. Darzin aproape că izbucni în râs. Flăcăul chiar îi făcuse treaba mai ușoară.

Apoi, ochii aceia albaștri devenită ca de gheață și Kihrin spuse:

— Resturile altor bărbați nu mă interesează, tată. Numai nevestele altor bărbați.

Darzin se simți sfâșiat între dorința de a râde și de a-1 plesni. Kihrin era un nenorocit mic...

Tipic D'Mon. Semăna atât de mult cu el, încât Darzin avea uneori senzația că se privește în oglindă. *Nu,* se corectă el. *Nu ca mine. Ca Pedron. Ca și cum Pedron ar fi renăscut.* Pentru o clipă, pe Darzin îl trecu un fior. Aproape că se cutremură, dar reuși să alunge amintirile întunecate din mintea sa. Apoi, zâmbi.

— Cum vrei! Se pare că preferi să înveți lucrurile pe pielea ta.

Darzin se duse la ușă, ocolind mica baltă de sânge*.

— Ah! rosti el, oprindu-se la ușă. Se subînțelege, dar tot o să-ți repet: dacă o atingi pe Alshena din nou, n-o să te omor, dar o voi ucide pe ea.

Bărbatul rânji.

— Oricum a venit vremea s-o schimb cu o nevastă mai tânără, așa că mi-ar plăcea să am o scuză bună.

își lăsă fiul așa, uitându-se după el cu ochii goi și reci, precum suprafața încremenită a unui lac îndepărtat.

La fel ca Pedron. Trebuia să aibă grijă cu băiatul ăsta.

Era limpede că avea o parte întunecată în el.

* M-am întrebat mereu cum reușesc imitatorii asta, de vreme ce mare parte din timp nu par să sângereze.

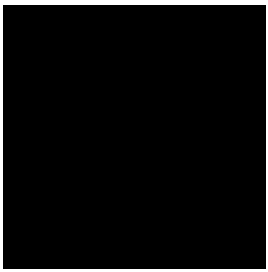

53: ANTRENAMENT RAPID

(Povestea lui Kihrin)

Am reluat antrenamentul cu Doc. Anotimpurile se succedau rapid unul după altul în timp ce trăiam și muream de o mie de ori în iluzii meșteșugite de Zdrobitorul de Lanțuri. încercam mereu și dădeam greș să găsesc o cale prin care să trec de Bătrânul. înțelegeam acum că nu era nevoie să mă omoare, ci că îmi oferea o amenințare mai groaznică decât moartea. Oricât de mult progresam sub îndrumarea lui Doc, nicio sabie nu mă putea elibera de dragon*.

— Măcar de-aș fi fost mai bun la magie! m-am văicărit eu într-o zi în fața lui Tyentso în timp ce mâneam de prânz.

Rareori o mai vedeam în afara meselor: lecțiile mele cu ea deveniseră niște amintiri vagi, în vreme ce amintirile cu Doc, tot mai puternice.

— N-am niciun fel de talent.

Tyentso a pufnit.

— Dacă ar fi adevărat, n-ai vedea dincolo de Primul Văl, pușlama mică. Cei mai mulți dintre neisprăviți nu văd niciodată.

Un an petrecut pe Ynisthana se dovedise blând cu Tyentso. Pielea ei își pierduse aspectul aspru căpătat în anii petrecuți pe mare. Părul, din uscat și cu vârfurile despicate de la umezeala sărată, crescuse lucios și strălucitor. Se mai îngrășase, fiindcă insula o încuraja să mănânce regulat, dar făcuse și

* Deloc adevărat, dar presupun că e mai corect să spun că nicio sabie la care avea Kihrin acces nu era în stare de o asemenea faptă.

mușchi de la exercițiile intense. Chipul ei avea culoare acum, un lucru care îi lipsise cât lucrase pe *Nenorocirea.*

Adevărat, nasul era la fel de ascuțit cât să taie un om cu el și bărbia ei, un vârf de suliță, dar ridurile de pe frunte aproape că dispăruseră de tot. Cred că nimeni nu fusese la fel de surprins de transformare cât Tyentso însăși. Se minuna când vedea că membrii Frăției îi caută compania pentru alte lucruri în afara studiului.

— Știu o singură vrajă. Una! Și nu merge cu Bătrânul. Am încercat. Tot mă poate vedea.

Tyentso învârtea lingura în bol, încruntându-se.

— Magia nu e o chestiune de memorie, pușlama mică. Trebuie să schimbi felul în care vezi, în care gândești. Îți impui voința asupra universului. Dintr-o mie de oameni, nici măcar unul nu poate face o vrajă simplă.

Femeia a lăsat lingura să-i cadă în castron.

— In orice caz, dragonii nu sunt creaturi cunoscătoare de magie, ei *sunt* magie. Ba, mai rău, sunt vârtejuri magice ale haosului. Ar fi dificil să folosești magie ca să-i păcălești.

— Doc a facut-o.

— Doc folosește un talisman. Și al tău ar funcționa asupra lui, dar nu ți-ar plăcea rezultatul.

— Dacă încerci să mă înveselești, Ty, nu te pricepi deloc la asta.

Am împins castronul din care mâncasem.

— Tu cum ai învățat? Ți-a luat ani întregi holbându-te la o lumânare sau încercând să miști cu mintea o frunză?

Spre surprinderea mea, Tyentso a devenit livid, a tras adânc aer în piept și și-a ferit privirea.

— Nu.

— Păi, și-atunci?

Femeia s-a ridicat în picioare.

— N-ar merge pentru tine. Nu-ți recomand.

Mi-am lăsat capul într-o parte, surprins. De când o știam eu pe Tyentso, nu ocolise niciodată o întrebare fără nicio explicație.

Nu-mi închisese niciodată gura fără să mă dădăcească și să-mi spună de ce sunt prost.

Am apucat-o de marginea cămășii.

— Ty, ce-am *zis!*

A smuls materialul din mâna mea și a deschis gura să-mi trântească o replică. Apoi a închis-o din nou.

388

NĂPASTA REGILOR

— Las-o baltă! m-a îndemnat ea cu un glas obosit.

Tyentso a luat castronul de pe masă și s-a dus la bucătărie să-l spele.

O săptămână mai târziu, Tyentso a apărut la mine în cameră după ce s-a lăsat întunericul. Dar nu e nimic din ce vă închipuiți. De fapt, aveam cu mine o femeie vante pe nume Lonorin, pe care Tyentso a dat-o afară cu o mână fermă și deloc politicoasă.

— Așadar, *ai* hotărât că-ți plac în pat floricelele astea drăguțe vante, așa-i?

Am oftat și mi-am aruncat un cearșaf în jurul șoldurilor.

— Am crezut că stabiliserăm că nu sunt genul tău, Tyentso.

— Nu numai că nu ești genul meu, dar ești și destul de tânăr să-mi fii fiu, un gând care mă îngrozește nespus. Vanteii ăștia nemuritori n-or avea niciun fel de standarde, dar, pe toți demonii, eu am!

Tyentso a ridicat un coș acoperit cu o pânză neagră.

— In fine, am adus ceai. Mă jur că n-am pus nimic rău în el.

— Dacă voiai să mă ucizi, ai avut o grămadă de ocazii până acum.

I-am făcut semn cu mâna către măsuța din trestie și scaunele de lângă saltea.

— Și din ce motiv am plăcerea acestei vizite? E puțin cam târziu, iar eu sunt puțin cam dezbrăcat.

— Cunosc un mod prin care poți sparge zidul magic.

Mi-am înclinat capul.

— Bine, ascult!

Tyentso a scos ceainicul și mai multe căni din coș.

— Insă e periculos. Ca să nu mai vorbim că e și al naibii de

neplăcut. Nu m-aș fi oferit deloc, dar…

Femeia s-a strâmbat cât a turnat ceaiul.

— N-o să te mint, ticălos mic, mă simt prost pentru gaeșul tău.

Am chicotit și m-am întins după ceai.

— Probabil că ai făcut asta cu o mie de oameni, Ty.

— Dar n-am știut că poți scăpa. Și, la fel de sigur, n-am știut că, atunci când mori și treci de Al Doilea Văl, gaeșul te va trage spre iad.

Am înghețat și am simțit un fior prin tot corpul.

— Poftim?

Tyentso s-a încruntat.

— Când mori, nu te duci în Ținutul Păcii. Nimeni cu suflet gaeș, din câte se pare. înțeleg, în sfârșit, cu ce se aleg demonii din asta și de ce ne permit să-i invocăm.

M-am holbat la ea până când obrajii i s-au făcut roșii, apoi a înjurat și și-a ferit privirea.

— La naiba cu toate, habar n-aveam! Știam că rănirea sufletului superior ar putea împiedica drumul spre ținutul Thaenei, dar nu credeam că un gaeș poate cauza o asemenea nenorocire. Crezi că demonii se opresc să le țină muritorilor o lecție despre ce se întâmplă cu sufletele pe care le fac gaeș pentru noi? Că fiecare suflet luat este o șansă pentru ei să-și sporească puterea? Nici vorbă. Am aflat aici… Așa ceva nu te învață la Academie[1]*.

Mă luptam din greu cu valul de greață. încă nu pusesem toate piesele la un loc, nu înțelesesem ce ar putea însemna un gaeș. Xaltorath ar putea să-mi revendice sufletul mai târziu, la o adică. Nici măcar moartea nu m-ar elibera. Am simțit aceeași claustrofobie, același sentiment îngrijorător și neplăcut că sunt încolțit și prins într-o temniță pe care îl trăisem când Bătrânul îmi arătase bietele suflete ținute în „grădina” lui.

— Așadar…

Am dat pe gât restul de ceai și am pus cana pe masă, în fața lui Tyentso.

— De ce crezi că mă poți învăța magie acum, dacă înainte n-ai fost în stare?

Tyentso și-a cercetat degetele câteva secunde încordate, după care și-a ridicat privirea.

— Cea mai murdară și mai urâtă parte când înveți vrăjitoria este că vorbele nu sunt suficiente. Să înveți cum să faci o vrajă nu ține de memorare sau de recitarea unor formule ori de desenarea unor simboluri pe podea. Magia înseamnă să înveți pe cineva modul corect în care *să gândească.* Nicio limbă, nici măcar limbile voras vechi, nu pot descrie modelele precise ale gândului, harta gândurilor conștiente, atât de necesară pentru a face până și cea mai simplă vrajă.

Am înghițit în sec și m-am lăsat pe spate.

— Bine! Deci... Mă întorc la întrebarea mea inițială. Cum mă vei învăța?

* Gaeșul e considerat o variantă a talismanelor magice făcute de vrăjitori, periculoase doar pentru că un dușman care pune mâna pe el îl poate folosi împotriva celui cu suflet gaeș. Nu se predă nicăieri faptul că un gaeș provoacă acest tip de distrugere spirituală. Vești tulburătoare chiar și pentru mine.

Ochii lui Tyentso s-au aprins când și-a împins bărbia în față.

— Făcându-te să înveți ca mine: de la o minte la alta. O să lăsăm o fantomă să te posede, iar apoi eu voi...

— Stai puțin!

M-am îndreptat de spate.

— Ce-o să fac?

Tyentso și-a dres vocea.

— O fantomă. O fantomă te va poseda și, în tot acest timp, voi doi veți avea un contact mental strâns. Ar trebui să fie suficient ca să poți înțelege intuitiv procesul unei vrăji. La mine a funcționat. Nu văd niciun motiv pentru care să nu meargă și în cazul tău.

Am înghițit din nou în sec.

— Dă-mi voie să repet! Vrei să las o fantomă să-mi posede corpul și să mă învețe magie. Presupunând că așa ceva ar funcționa și că eu sunt destul de nebun și de disperat ca să fiu

de acord, unde naiba găsim fantoma unui vrăjitor?

Tyentso a ridicat mâna.

— Eu. Eu o să fiu fantoma.

54: CĂLĂTORIA CU TRĂSURA

(Povestea lui Talon)

N-AM DE GÂND SĂ FUG. AM NEVOIE DE O TRĂSURĂ, ATÂTA TOT.

Du-te și întreabă-1 pe înaltul Lord...

Tonul furios al lui Kihrin D'Mon răsună limpede în curtea unde se aflau grajdurile. Se înroșise la față și părea pe

punctul de a-și ieși din minți în orice moment din cauza frustrării.

— Care e problema? întrebă Tishar D'Mon, coborând treptele.

Femeia îi făcu semn unuia dintre grăjdari.

— Trăsura mea, te rog!

Cel mai nou fiu al Lordului Moștenitor se opri în mijlocul discuției aprinse cu mai marele grăjdarilor, care îl ocoli pe Kihrin și făcu o plecăciune spre Tishar.

— Doamna mea, am porunci stricte să nu-i permit tânărului să părăsească moșia fără escortă.

— Ah! făcu Tishar. Dar asta nu e nicio problemă și îți mulțumesc că stai cu ochii pe el!

Femeia întinse mâna spre Kihrin.

— îmi pare rău că am întârziat! Mergem?

Tânărul se prinse repede. Făcu o plecăciune peste mâna ei, apoi se dădu în spate din nou.

— E vina mea, mătușă Tishar. Ar fi trebuit să le spun că te aștept.

— Vezi, Hosun? zâmbi Tishar spre mai marele grăjdarilor.

392

NĂPASTA REGILOR

II știa pe Hosun de când era doar un băiat fascinat de cai, făcând ucenicie pe lângă mai marele grăjdarilor de atunci. Nu-1 păcălise deloc cu prefăcătoria ei, dar Hosun se hotărî să-i cânte în strună.

— Desigur, doamna mea, spuse Hosun cu un zâmbet sec și o plecăciune.

Bărbatul se întoarse înapoi la grajduri.

— Trăsura doamnei!

Kihrin răsuflă ușurat.

— Mulțumesc! îi șopti el.

— Cu plăcere! îi răspunse ea, tot în șoaptă. Și unde mergem azi?

— La Octagon.

Replica lui o luă prin surprindere.

— Dar nu e nimic de văzut acolo, dragule. Doar o grămadă de suflete nenorocite și vulturii care se rotesc, hrănindu-se cu ghinionul lor.

— Te rog!

Femeia auzi atâta emoție în cele două cuvinte, încât aproape că se aștepta ca băiatul să cadă în genunchi.

Tishar îl privi cercetător. Băiatul era curat și îmbrăcat cum se cuvine, dar micile detalii îi dădeau de gol graba: felul în care părul fusese prins cu clama aurie, vânătaia de la încheietură, pe care cineva neglijase să o trateze cu ajutorul unui tămăduitor.

Se opri din cercetare când Hosun se întoarse cu trăsura.

— De unde ai luat *asta!*

Kihrin căscă gura uluit. Se holbă la mijlocul de transport fără să-și ascundă uimirea.

Tishar zâmbi. Propria reacție fusese, în mare, la fel ca atunci când o văzuse pentru prima dată, cu un sfert de secol mai devreme. Trăsura putea fi considerată atât mijloc de transport, cât și bijuterie. Lucrată cu măiestrie din lemn negru, rar, și ornată cu nestemate, nu lăsa vreun dubiu cu privire la natura regală a ocupanților.

Farmecele care creau un strat fin magic peste orice suprafață erau de departe mai scumpe decât tot aurul și toate pietrele prețioase la un loc. Mulți se oferiseră să o cumpere pe parcursul anilor, așa cum mulți încercaseră să pună mâna pe ea prin tot felul de manevre.

Dar trăsura îi aparținea lui Tishar.

Hosun înhămase patru cai aurii în față și îl chemase nu numai pe vizitiul ei obișnuit, Sironno, ci și șase gărzi în uniforma colorată a Casei, să se co- coațe pe plafonul ei.

Se simțea protector azi. Pesemne că avea și motive.

— Fratele meu, Pedron, mi-a dat-o, spuse Tishar în vreme ce Sironno le ținea ușa deschisă să urce. Chiar înainte să mă trimită să mă mărit cu Lordul Moștenitor D'Evelin.

Tishar îi făcu un semn din cap vizitiului.

— Du-ne la Octagon! Folosește ruta nordică!

— Da, doamna mea.

Bărbatul făcu o plecăciune și așteptă până când cei doi se așezară, apoi închise ușa.

— Mulțumesc! zise Kihrin, deși se vedea că abia își

stăpânește degetele să nu mângâie pernele fine de catifea.

— Sunt curioasă de ce ești atât de nerăbdător să mergi la piața de sclavi. Nu-mi spune că vrei și tu unul!

Tishar nici măcar nu încercă să-și ascundă dezaprobarea din voce.

Băiatul se strâmbă și își feri privirea. Expresia mohorâtă de pe chipul tânărului îi amintea intens de Pedron.

Și de Therin.

— în caz că te întrebi dacă poți avea încredere în mine în privința secretului care te face să arăți atât de întunecat, continuă Tishar pe când Sironno lovea din bici și îndemna caii spre străzile orașului, răspunsul este un nu clar.

Kihrin o privi șocat.

— N-ai de unde să știi cui îi voi spune sau cum voi folosi informația asta. Nu-ți pot oferi nicio garanție, ca să fiu sinceră.

Femeia se aplecă spre el.

— Nu câștigi nimic fără să riști, tinere. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ți încerci norocul cu cineva.

Băiatul se încruntă și se holbă la propriile mâini.

— Poate că niciunul dintre voi nu e o alegere bună.

— Ah, suntem o casă de șerpi, corect!

Tishar îi zâmbi și trase draperiile peste ferestre, mai degrabă din obișnuință, decât de nevoie, aprinzând o lampă cu lumină magică.

— Dacă te consolează cu ceva, am fost măritată cu Pharoes D'Evelin timp de 25 de ani. I-am supraviețuit și lui, și fiilor noștri. Deși arăt tânără, sunt bătrână, șubredă și sătulă până peste cap de jocurile imperiului. Nu înseamnă că sunt de încredere, atâta vreme cât e puțin probabil să ai ceva ce îmi *doresc.*

394

NĂPASTA REGILOR

Băiatul zâmbi, deși femeia văzu limpede că zâmbetul nu se reflectă și în ochii lui.

— Trebuie să cumpăr o sclavă pe care Darzin a trimis-o la Octagon. O cheamă Talea.

— Ah, excelent! Acum avem ceva concret. Totuși, te rog să

reții câteva lucruri: potrivit legilor, nu ești adult, nepoate. Nu încă. Nu până la venirea Anului Nou, când e ziua ta de naștere. Dacă intrăm în Octagon și o cumperi pe această Talea, Darzin și-o poate însuși din nou, așa cum își poate însuși tot ce deții, căci rămâi deocamdată proprietatea tatălui tău.

Kihrin făcu ochii mari. Apoi îi închise și își lăsă capul pe spate până se lipi de banchetă.

— Sunt un idiot.

— Nu amesteca ignoranța cu prostia, tinere! Pur și simplu nu ești obișnuit să ai un tată căruia să nu-i pese de lucrurile tale. Recomandarea mea este să nu încerci s-o cumperi tu singur. Cumpăr-o în numele bunicului tău Therin. O să se enerveze puțin că faci cumpărături pe banii lui, dar va fi dornic să-ți ofere un plan prin care să-i restitui aurul.

— Asta ar putea funcționa, spuse Kihrin mușcându-și buza de jos. Am banii necesari s-o cumpăr. Nu e nicio problemă.

— Probabil că o placi mult pe fată.

Kihrin clătină din cap.

— N-am văzut-o niciodată.

Tishar ridică o sprânceană și așteptă o explicație.

— Am cunoscut-o pe sora ei. La Vălul Sfâșiat. A fost ucisă din cauza mea.

Băiatul înghiți în sec, arătând de parcă mâncase ceva stricat.

— Am văzut-o pe Talea când a plecat. Darzin tocmai ce mi-a permis să aleg una dintre sclavele lui. Aș fi putut s-o aleg atunci. Insă l-am refuzat.

Kihrin hohoti amar.

— Ar fi ucis-o dacă și-ar fi dat seama că e importantă pentru mine.

— Susțin adaptarea ta isteață la politicile familiei D'Mon, spuse Tishar. Nu mă îndoiesc nicio clipă că ai dreptate*.

Femeia făcu un semn spre el, de parcă ar fi închinat în cinstea lui un pahar de vin invizibil.

' Nu, dar doar pentru că fata reprezenta o momeală excelentă. Deși, cine mai știe? Darzin s-ar fi putut dovedi suficient de imbecil ca s-o omoare.

— Cred că în acest moment nu ne mai rămâne decât chestiunea pentru care te-am căutat ca să o discutăm.

Kihrin clipi la ea.

— Stai puțin! Mă căutai?

— Da. Vezi tu, voiam să-ți împărtășesc un secret. Știi cum am reușit să supraviețuiesc atâția ani în acest oraș? Femeia nu mai așteptă răspunsul lui și continuă: Pentru că n-am uitat niciodată că mama a fost sclavă. Dacă n-ar fi fost eforturile fratelui meu, probabil că și eu aș fi ajuns tot sclavă.

Băiatul se încruntă.

— Sclavia nu se moștenește.

— Nu, dar de ce-ar cheltui bani un stăpân de sclavi crescând un cetățean liber? Numai un părinte își poate vinde copiii, dar, când părintele este și el tot un sclav, se poate pune... o *presiune...* puternică pentru a obține cooperarea lui. O găselniță pe care am văzut-o exploatată tot timpul cât am trăit sub același acoperiș cu cei din Casa D'Evelin.

Tishar făcu o pauză destul de lungă cât să observe că lui Kihrin îi venea să vomite. *Nu ești atât de hărtănit pe cât te credeai, nu-i așa, tinere?*

— Să nu uiți că am construit acest imperiu pe spinarea sclavilor și a servitorilor, iar ei — toți — pot fi *aruncați* la gunoi în orice clipă. Oamenii l-au urât pe fratele meu, Pedron, fiindcă a încercat să schimbe starea asta de lucruri, dar eu te întreb: ar fi fost oare atât de îngrozitor?

Kihrin înghiți din nou în sec.

— El... totuși, urgia zeilor. Riscul de a declanșa blestemul...

Femeia dădu din mână a silă.

— Credea că putea preveni asta. Nu se considera un bărbat rău. Credea că tot ce făcea era corect — ceea ce trebuia să se întâmple pentru binele imperiului. Voia să rezolve problemele. Tragedia e că s-a înhăitat cu oamenii care erau prea dornici să profite de visurile din capul lui pentru a-și împlini propriile țeluri și apoi să-l facă țap ispășitor în caz că planurile lor erau descoperite.

— Vrei să spui că a fost o victimă în Afacerea Vocilor?

Femeia oftă.

— Nu, probabil că nu. Nu-i port pică lui Therin pentru ce a făcut. Dacă nu ar fi procedat așa, blestemul zeilor ne-ar fi omorât pe toți. Însă, uneori, nu mă pot împiedica să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Pedron ar fi avut succes. Voia să

schimbe atât de multe, atât de multe, încât schimbarea părea imposibilă din cauza statutului său. Cine știe cât de diferită ar fi fost lumea până acum?

— Diferit nu e întotdeauna mai bine, doamna mea.

— Hmm...

Femeia își ține buzele și clătină din cap.

— Am învățat de la el. Din greșelile, dar și din succesele lui. Am încercat să fiu darnică, atât cât mi-au permis poziția și sexul. Într-o casă în care d-alde Darzin mișună pe holuri, servitorii sunt *recunoscători* dacă sunt feriți de ieșirile lui furioase. Așa că îmi spun unele lucruri. De pildă, că Alshena a ieșit din apartamentul tău, de dimineață, târându-se pe mâini și pe genunchi, însângerată din cap până-n picioare, dar că nu a izbutit să ajungă la niciunul dintre tămăduitorii ei.

Tishar lovise nemilos și surprinzător, iar expresia uluită de pe chipul lui Kihrin aproape că îi sfâșie inima. Rușine și disperare, amestecate în egală măsură cu groază și dispreț.

— N-a fost... n-a fost nimic de genul ăsta...

— Știu. Nu ești tu cel care a rănit-o. Darzin a ieșit și el de la tine la scurtă vreme după aceea. Bănuiesc că el însuși i-a tratat rănile pe care i le-a provocat, pentru a opri orice bârfa din partea tămăduitorilor. In ceea ce privește motivul care l-a determinat să-și bată nevasta, într-o manieră care, sincer vorbind, e exagerată chiar și pentru Darzin, cameristele care ți-au schimbat patul consideră că a fost cât se poate de limpede.

Culoarea care îi înroșise obrajii cu doar câteva secunde mai devreme pieri de pe fața lui complet.

— Ce vrei? întrebă el într-un târziu, părând că se resemnase.

Băiatul învăța repede. Firește că se aștepta să fie șantajat.

Tishar oftă.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, răspunse ea, ridicând mâna. Ascultă, mai întâi! Cred că am fost în aceeași situație ca a ta, dar poate mă înșel. Am propriile amintiri despre asemenea seri. începe cu băutura și ceva motive care stau în spatele băuturii. Cineva în care ai încredere îți zâmbește în timp ce îți umple întruna paharul. Apoi vine noaptea și totul se încețoșează.

Ca să fiu sinceră, nu e o ceață neplăcută. Mai târziu, e altă treabă. Mai târziu, când nimănui nu-i mai pasă că spui nu și că hainele zboară în toate direcțiile, iar mâinile te ating în locuri în care nu s-ar cuveni.

Femeia ridică un deget și își lovi nasul cu el.

— Am o singură întrebare, băiete: *ai vrut* să se întâmple?

Kihrin își feri privirea.

— Totul a fost o greșeală îngrozitoare. Lucrurile au luat-o razna. Dacă aș putea să șterg întâmplarea, aș face-o. Darzin a dat peste noi dimineața. Am crezut că o va ucide. Posibil o s-o facă mai încolo.

— Kihrin, spuse Tishar, aplecându-se și dând să-1 apuce de mână.

Femeia se opri totuși când băiatul tresări și se trase departe de ea.

— Kihrin, repetă ea. Știu cât este de ispititor să te învinovățești pentru cele întâmplate sau să zici că n-a fost vina nimănui, dar aș vrea să-ți amintești că numai unul dintre voi, azi-noapte, în dormitorul tău, avea vârsta legală.

Băiatul pufni și își dădu ochii peste cap.

— Am aproape șaisprezece ani.

— Să-i supraviețuiești unei date din calendar nu înseamnă că vei avea, în mod miraculos, înțelepciunea să treci peste asta. Ai *aproape* șaisprezece ani. Ea are de două ori vârsta ta. Ia în calcul și faptul că, dacă există un talent pe care membrii regali îl stăpânesc oricând și oriunde cu o perseverență de nezdruncinat, atunci acesta e *băutul!* Alshena ar putea să bea și un butoi, la o adică; așadar, dacă noaptea trecută a fost o împrejurare care a luat-o razna, s-a întâmplat așa numai pentru că a vrut Alshena. întrebarea mea e: tu ai vrut? Fiindcă dacă răspunsul e da, atunci confirmă-mi și nu vom mai vorbi niciodată despre asta!

Băiatul nu izbuti să se uite în ochii ei. își privi mâinile, apoi tivul agoleu- lui ei și interiorul tapisat și împodobit cu nestemate al trăsurii.

Tishar așteptă.

— Nu, șopti el. Nu, n-am vrut. Băiatul își drese vocea și vorbi tare: Cred că încerca să mă ajute.

— Și te-a ajutat?

Kihrin se strâmbă.

— Nu. Pe toți zeii, nu!

— Atunci, va trebui să-i fac o vizită. Femeia se poartă bizar de câteva luni încoace. Am lăsat-o prea mult timp de capul ei.

— Nu vreau să am necazuri, se împotrivi Kihrin. A trecut prin multe.

Tishar pufni exact când porniră să coboare spre Octagon.

— Așteaptă până termin cu ea!

55: JUDECATA DOAMNEI PALIDE

(Povestea lui Kihrin)

5 UNT IMPRESIONAT CÂ AI AVUT CURAJUL SĂ SPUI ADEVĂRUL, TALON.

Pe de altă parte, ce-ți pasă ție? Ai făcut lucruri mai rele decât să profiți de un adolescent, nu-i asa?

In fine, planul lui Tyentso... ei bine, n-a mers atât de bine cum sperasem.

Pentru început, deoarece Khaemezra a refuzat să ne ajute.

Am găsit-o pe Khaemezra a două zi de dimineață și, recunosc, am presupus că o să fie de acord. In definitiv, de ce nu? Doar era înalta Preoteasă a Zeiței Morții și ceea ce îi ceream să facă părea destul de normal în comparație cu practicile bizare ale religiei ei. Tyentso urma să moară. Eu aveam să primesc o lecție de magie. Khaemezra o readucea la viață pe Tyentso. Simplu.

Numai că nu era.

Tyenso și-a dres glasul, mi-a aruncat o privire plină de regrete și s-a întors din nou spre Sfânta Mamă a Frăției Negre.

— E doar o mică deviere de la ritualul maevanos. Nu îți cer decât câteva ore înainte de întoarcerea mea, atâta tot.

— Ty crede că va funcționa, am adăugat.

Bătrâna mi s-a părut furioasă doar pentru că îndrăzneam să-i facem o asemenea sugestie. S-a holbat la Tyentso.

— Are legătură cu Phaellen, nu-i așa?

Habar nu aveam despre cine vorbea, dar Tyentso s-a făcut albă la față ca varul.

— Cine e Phaellen? am întrebat.

Tyentso și-a încrucișat brațele la piept.

— Phaellen D'Erinwa. El e... fantoma care m-a învățat pe mine.

Prietena mea a inspirat adânc.

— N-are importanță.

Tyentso s-a uitat din nou la Khaemezra.

— Nu credeam că știi despre el.

Khaemezra a privit-o furioasă.

— Ii știu *pe toți cei care* mor.

— Iar asta nu e deloc înfricoșător, am zis. Nu sunt încântat deloc de ideea de a fi posedat, dar sunt și mai puțin fericit să fiu ținut în lesă aici de Bătrânul. Așa că, dacă există vreun motiv pentru care Tyentso nu poate face asta — pe lângă faptul că încălcăm puțin regulile obișnuite ale maevanosu- lui —, te rog să-mi spui, ca să pot începe să lucrez la următorul plan nesăbuit de a pleca naibii de pe insula asta!

Am pocnit din degete.

— Am deja unul. Vreo idee de unde aș putea cumpăra cinci lăzi cu arici? — Nu ar trebui să încerci să pleci deloc. încă n-ai terminat antrenamentul. Am tras aer în piept și m-am luptat cu dorința să rostesc ceva ce aveam să regret după aia.

— Nu-mi plac cuștile. Și, mai ales, nu-mi place ce vrea să facă Bătrânul cu mine.

Nările Khaemezrei au fremătat ușor.

— O fantomă nu e doar un spirit mort. Sufletele nu sunt menite să stea de această parte a Vălului, departe de trupul care

le-a hrănit. Când mori, călătorești dincolo de Al Doilea Văl, în Viața de Apoi. Toată lumea. Inclusiv oamenii care experimentează maevanosul. Ca să devii fantomă, cineva care zăbovește de această parte a Vălului, trebuie să fii mort, dar prea slăbit, prea furios sau prea legat de lumea noastră ca să treci cu succes de perioada de tranziție. E primejdios. Sufletul inferior te secătuiește și, dacă stai suficient de mult timp prins în această stare, tu — sau mai degrabă Tyentso — nu va mai putea să se întoarcă sau să se îndrepte spre Ținutul Păcii ca să renască într-o bună zi.

Ochii femeii au sclipit cu asprime când a făcut un gest spre Tyentso.

— Și să nu uităm: trebuie să treci printr-un maevanos. Nu există nicio garanție că ți se va permite să te întorci.

— N-am trecut prin el fiindcă...

400

NĂPASTA REGILOR

Tyentso și-a lins buzele.

— Fiindcă bănuiești că te-ar putea găsi nevrednică..., a continuat Khaemezra. Și dacă ai dreptate? Nu ai dus o viață pură, copilă.

— Știu ce am făcut.

Ochii lui Tyentso i-au întâlnit pe ai mei.

— Dar asta e important.

Am tresărit. Știam că vrea să mă ajute ca să se scuze fiindcă se simțea vinovată pentru povestea cu gaeșul. Și încă nu o iertasem complet, nu? Chiar trebuia să am moartea ei pe conștiință dacă lucrurile nu mergeau?

— Ty, nu vreau să mori.

— Să mor e și ideea, pușlama mică. In fine, să te bat la cap cu teoria magiei până îți dai ochii peste cap nu funcționează, așa că hai să încercăm ceva nou! Să învăț în felul acesta a fost suficient pentru mine. Și ar face bine să funcționeze naibii și pentru tine, căci n-am de gând să trec prin asta de două ori!

— Ești sigură că vrei să o faci? a întrebat-o Khaemezra pe Tyentso din nou. Nu vei putea ascunde niciun secret cât timp ești moartă. Cine ești, ce ești, totul va fi dezvăluit.

Privirea ei iscoditoare s-a îndreptat spre mine.

— Iar asta îl include și pe el.

— Nu mai încerca să mă sperii, nebună bătrână! Sigur vreau s-o fac.

Un zâmbet imperceptibil a apărut pe buzele Khaemezrei.

— Așa se pare.

Khaemezra a ridicat un cuțit, apoi l-a întins spre Tyentso.

— Hei! Așteaptă puțin! Când spui că faci asta, doar nu vrei să zici că acum, nu?

M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă doi thrissi cu tobe urmau să se ivească de niciunde.

Până și Tyentso a părut luată prin surprindere.

— Ba da. Chiar acum. Cererea ta e destul de smintită, încât să nu o doresc inclusă în ritualurile noastre obișnuite. Astfel, îți pot oferi întreaga mea atenție dacă lucrurile merg prost.

Khaemezra a rostit cuvintele de parcă problemele reprezentau o certitudine, și nu doar o posibilitate.

Mi s-a uscat gura.

Tyentso a luat cuțitul.

— Nu avem nevoie de puțină ceremonie?

— Nu, a răspuns Khaemezra. Nu-ți trebuie decât voința de a te întâlni cu Thaena.

Am ridicat mâna.

— Stați puțin, de ce nu mai zăbovim un pic și să...

Tyentso s-a înjunghiat cu cuțitul.

Sângele s-a răspândit încet, formând o pată de un roșu pur pe cămașa ei albă din pânză. Tyentso a aruncat spre Khaemezra o privire acuzatoare, apoi s-a prăbușit pe podea. Mi s-a părut mică, fragilă și încremenită.

Khaemezra a rămas nemișcată și tăcută.

— Și acum? am întrebat-o.

— Așteptăm.

— Atâta tot? Așteptăm?

înalta Preoteasă și-a înclinat capul.

— Trebuie să-și găsească singură drumul înapoi prin ținuturile sălbatice din Viața de Apoi. Nu e un lucru ușor de făcut.

— Și dacă nu poate?

— Atunci, nu astăzi va fi ziua în care înveți magie de la o fantomă.

— Bine, bine!

Am început să umblu cu pași mari prin cameră, fără să știu ce altceva să fac.

M-am oprit.

— Nu pot să ajut în niciun fel?

Khaemezra privea fix drept înainte, ignorându-mă.

Am oftat și am început să mă agit din nou. In cele din urmă, m-am așezat cu picioarele încrucișate lângă trupul lui Tyentso și i-am pus mâna pe umăr. Am încercat să împing viziunea dincolo de Primul Văl.

Primul Văl era magia, Al Doilea Văl era moartea. Avea sens că n-ar trebui, ca simplu muritor, să pot vedea dincolo de Al Doilea Văl. Dar, dacă Tyentso încerca să înainteze, poate nici nu era nevoie. Dacă vedeam dincolo de Primul Văl și poate întrezăream ceva dincolo de Al Doilea, exista posibilitatea să fiu ca o rază de lumină pentru ea, ca să-și găsească drumul înapoi.

Recunosc, logica mea părea bizară, dar ce aveam de pierdut?

Am trecut de Primul Văl cu ușurință. Făceam asta din copilărie. Mi-am concentrat vederea cât am putut de mult. M-am luptat fără să mă mișc, încercând să-mi împing viziunea dincolo de aurele obișnuite. Parcă mă holbam atât de tare la un mozaic, încât mi se împăienjeneau ochii. Intensitatea din privirea mea îmi afecta viziunea tot mai tare.

402

NĂPASTA REGILOR

M-am întins spre exterior. M-am întins spre interior. Cu disperare.

Am simțit o mână pe umăr. Fără să mă uit, am știut că e Khaemezra. Degetele ei subțiri, acoperite cu praf auriu, mi-au strâns carnea ca o gheară de fier.

Perspectiva mea asupra universului s-a schimbat.

Experiențele mele anterioare cu magia păreau acum la fel de eficiente precum imaginea unui pisoi abia născut. încă vedeam universul normal cu o claritate perfectă, dar, simultan, „vedeam” și energia de pretutindeni. Am avut senzația că aud și sunete, de parcă obiectele vizibile scoteau zgomote. Fiecare

lucru — viu sau nu — avea propriul acompaniament muzical, un ritm, o vibrație, un sunet aparte. Muzica și lumina se aflau peste tot și emanau vibrații care se întrețeseau în valuri, crescând și distrugându-se una pe alta.

Mi-am ridicat privirea spre Khaemezra și mi-am dat seama că mă înșelasem.

Era altcineva.

Femeia care mă ținea de umăr era o străină. Avea pielea întinsă, fină și mai închisă la culoare decât jungla manolă. Luminile care îi scoteau în evidență pometii și îi dansau pe frunte străluceau în nuanțe albăstrii. Părul ei, sau ceea ce putea fi considerat păr, mi-a amintit de aripile fluturilor, delicat, transparent, presărat cu șuvițe ce sclipeau opalescent în verde, azuriu și violet. Avea gura mică, dar buzele pline, iar nasul îi era teșit, cu nări ce păreau extrem de mici. Ochii se conturau mari și oblici, fără irisuri sau pupile vizibile. Aceștia reflectau solzii aurii ai rochiei ei în sclipiri de mercur, fără să aibă o culoare a lor anume.

Abia atunci am băgat de seamă centura de trandafiri purtată în jurul șoldurilor, prinsă cu un craniu micuț, asortată cu trandafirii purtați pe cap ca o diademă. Mi-am dat seama într-adevăr că o mai văzusem.

Sau cel puțin îi văzusem statuile făcute din onix și frunze aurii.

M-am întrebat, absent, de ce i se spunea Doamna Palidă.

Thaena mi-a întâlnit privirea.

Groaza mi-a cuprins sufletul. Ce am simțit nu a fost un sens al propriei morți sau al vidului întunecat al unui sfârșit, ci o senzație profundă de goliciune. Thaena nu s-a uitat la mine, ci înăuntrul meu, în fiecare colț al sufletului meu. Thaena mă știa mai bine decât m-aș fi putut cunoaște eu vreodată. întotdeauna mă știuse bine, chiar înainte să mă nasc, iar acum aștepta pur și simplu să mă întorc la ea.

Mi-am ferit privirea.

Strânsoarea mâinii ei pe umărul meu a devenit mai puternică. Zeița Morții s-a întors spre cealaltă femeie din cameră.

O femeie, am observat eu, care nu arăta ca Tyentso.

Era tânără. Mai în vârstă decât mine, dar nu suficient să-mi fie mamă. O femeie slabă ca un țâr, cu trăsături de quuros. Părul ei era o masă de bucle liliachii-cenușii care îi înconjurau capul ca o furtună gata să lovească. Trăsătura cea mai izbitoare erau ochii oblici: mari și negri, cu adâncurile labirintice nesfârșite ale membrilor atinși de zei ai Casei D'Lorus.

Avea aceeași pată stacojie ce se scurgea pe fața cămășii, la fel ca Tyentso. Părea reală, întreagă, și nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că ar fi o fantomă.

Dar eram și eu informat.

— Tyentso, a zis Zeița Morții, pe vremuri numită Raverî, fiica Ravei*. Ți-am văzut sufletul. Ai fost judecată.

Tyentso s-a îndreptat de spate, părând șocată.

— Nu trebuia să dau un test?

— Testul a fost viața ta, a replicat Thaena. Și ai dat greș. Ești o criminală, invoci demoni și ești o mincinoasă neobrăzată, care i-a trădat pe oamenii ce au avut încredere în ea și a trimis sute de suflete în iad. Ce sacrificiu erai gata să arzi pe altarul răzbunării? N-ai dus niciodată o viață care să merite trăită. Ce-ai făcut cu tine, în afară de răspândirea nenorocirilor? Ce-i lași lumii care să o facă puțin mai bună măcar dacă ai părăsi-o definitiv? Petrece-ți timpul cât vrei învățându-1 pe Kihrin, presupunând că va vrea să aibă de-a face cu tine! Nu te voi întoarce.

Și cu asta, Zeița Morții a părăsit camera.

* Numele urmează convenția tipică vanteilor. Mă întreb dacă a fost intenționat sau doar o coincidență? Au existat dintotdeauna zvonuri despre vanteii kirpis care încă trăiau în imperiu, în pădurea kirpisă, chiar și după exilare. Nu s-a dovedit niciodată, firește. Cetățenii quuros din ținuturile vasale Kirpis și Kazivar par să arate din când în când trăsături ale vanteilor kirpis precum părul buclat, adesea în nuanțe pastel.

56: OCTAGONUL

(Povestea lui Talon)

CÂND SOSI TRĂSURA, SIRONNO ȚINU UȘA PENTRU TISHAR ȘI NEPOTUL EI, în timp ce gărzile formară un rând de onoare în spatele lor.

Femeia se temuse că, după discuția lor de pe drum, Kihrin avea să fie prea posomorât ca să ducă la bun sfârșit vizita. Se temuse degeaba: imediat ce Sironno deschise ușa, Kihrin sări din trăsură, o imagine perfectă a insolenței plictisite.

Băiatul întinse mâna spre ea.

— Mergem?

— Desigur. N-o să dureze mult.

— Toată lumea poartă portocaliu, îi șopti Kihrin.

— E culoarea Casei D'Erinwa, îi explică ea. Nu mi-a lipsit niciodată ceva cât am fost măritată cu unul de-ai lor, dar am urât culoarea aia. întotdeauna am arătat hidos în portocaliu.

Zonele publice ale Octagonului nu erau din cărămidă și fier forjat, ci din marmură și piatră raenan șlefuită, mai potrivită pentru un salon din Cercul Superior decât pentru o piață de sclavi. Cele mai pretențioase zone ale Octagonului erau într-adevăr puțin diferite de saloane. Unde lumea ar fi putut admira obiecte fine de artă, Octagonul prezenta publicului regal desfrânat carnea cea mai râvnită.

Galeria principală, plină cu plante atârnate în ghivece, cu opere de artă și fântâni, conținea un panou simplu și negru, pe care vizitatorii îl cercetau înainte să-și continue drumul.

Tishar se apropie de el.

— In mod obișnuit, l-ai folosi ca să te orientezi, îi spuse ea lui Kihrin. II schimbă zilnic, în funcție de cum variază anotimpurile. Camera I: muncă domestică. Apoi camera 3: animatoare. Camera 4: servicii. Camera 7: plăcere. Camera 8: exotism. Și lista continuă. Căutarea noastră necesită ceva mai mult serviciu personalizat. Din fericire, știu exact pe cine să întreb.

Cu un zâmbet luminos, femeia se răsuci pe călcâie și pomi cu pași apăsați, care inspirau teamă, spre un bărbat ce deținea funcția de majordom și îi întinse mâna ca bărbatul să i-o sărute. El îi zâmbi de parcă în fața ochilor se ivise persoana lui favorită. Tishar se aplecă și îi șopti la ureche ce-și dorește. Câteva momente mai târziu, o ușă laterală se deschise numai pentru ei.

— Gărzi, puteți rămâne aici! le porunci Tishar.

Mai marele lor încuviință din cap, obișnuit cu astfel de lucruri, și luă poziția de repaus.

Femeia îl luă de braț pe Kihrin și îl conduse printr-un mic pasaj lateral, atât de îngust, încât abia cuprindea doi oameni și foarte înghesuit prin comparație cu opulența holului principal. Merseră multă vreme pe coridor.

— E un tunel pentru servitori? întrebă Kihrin.

Femeia îi oferi generoasă un zâmbet.

— Ceva de genul ăsta.

Când tunelul se sfârși, Tishar și Kihrin ajunseră într-o cameră mică și rotundă. Aceasta avea două uși, o scară ce ducea în sus și încă una ce ducea în jos, precum și gurile altor opt tuneluri ce se răsfirau ca spițele unei roți. In încăpere, găsiră douăsprezece gărzi care înconjurau protector un bărbat mărunțel și plin de riduri, așezat în spatele unui birou.

— Humthra! strigă Tishar spre bărbatul cu pielea zbârcită.

Acesta nu-și ridică privirea.

Tishar se apropie de masa acoperită cu teancuri de hârtie peste care stătea aplecat piticul.

— Humthra!

— Hmm! mormăi bătrânul și continuă să scrie în catastiful său.

— Humthra, trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

Bătrânul stăpân de sclavi își săltă fruntea și îl privi pe Kihrin.

— Hmm... Pe la jumătatea adolescenței, condiție fizică excelentă. Păr blond și ochi albaștri, foarte rar. Stoc vante, a doua generație. Aș deschide licitația la...

— Humthra! țipă Tishar.

— Ce e? chițăi bătrânul.

— Vreau să te uiți în registrul de azi, Humthra.

Tishar arătă spre nepotul ei.

— EL nu e de vânzare.

Bărbatul pufni.

— De ce nu, femeie nebună? Ai face o avere...

Apoi bătrânul clipi și se uită când la Tishar, când la Kihrin.

— Ah, e fiul tău? Pentru tine, Tish, voi dubla suma de început...

Tishar privi spre Kihrin, care era vădit deranjat și stânjenit, cerându-i iertare cu un surâs.

— îmi pare rău! Humthra poate fi uneori puțin... prea concentrat.

Femeia se întoarse spre bătrân.

— Registrul, Humthra.

— A, da, desigur! Aici.

Humthra întoarse catastiful mare și greu prin care se uitase până atunci.

— Nu...

Tishar se uită pe coperta lui și îi răsfoi paginile.

— Acesta e registrul de dimineață, dragă Humthra. II vreau pe cel de după-amiază.

— A, e aici.

Kihrin părea uluit.

— Aceștia sunt sclavii vânduți doar acum, după-amiază?

— Da, replică Tishar, studiind înscrisurile. Și iată... un lot cumpărat de la Darzin D'Mon... A, dar văd că te-ai mișcat repede cu ele, Humthra!

— Erau în stare bună, explică bătrânul. N-a trebuit să le spălăm.

— Ce noroc pe capul tău!

Tishar își trecu un deget elegant înmănușat peste pânza scrisă, apoi se opri brusc. Scoase fără să vrea un mârâit grav.

— Pe toți zeii și toate zeițele, murmură ea. S-a întors deja? Am crezut că încă e la Academie. A dat bir cu fugiții?

Humthra își ridică privirea.

— Cine?

Femeia îi arătă înscrisul din catastif.

— Ah! exclamă Humhtra, clătinând din cap. Nu. A absolvit mai devreme, primul din clasa lui. Le-a dovedit tuturor celor care s-au îndoit de

el că e demn de numele tatălui său. înaltul Lord Cedric l-a trimis aici să-și cumpere orice îi face cu ochiul.

Tishar se trezi că-și mușcă interiorul buzei.

— Fără îndoială că s-a asigurat că tot ce îi face cu ochiul e femeie și respiră.

— Mătușă Tishar? întrebă Kihrin. E vreo problemă?

Tishar îi aruncă o privire compătimitoare.

— Dragul de tine... îmi pare rău, dar... Mă tem că n-ai cum s-o cumperi pe Talea.

— Cum adică? A cumpărat-o deja cineva?

— Nu cumpărată. O cumpără acum, îl corectă Humthra. E aici.

— Putem să licităm mai mult? Cine e? O mai putem cumpăra? aruncă întrebările Kihrin una după alta.

Bietul băiat arăta de parcă inima i se frânsese în două.

Tishar oftă. îi era groază să-i explice.

— Nu e atât de simplu. Casa de licitații oferă opțiunea de supravânzare părților interesate care nu se supără să plătească

o taxă de lux, în acest caz, de două ori costul evaluării estimate. Potrivit registrului, intenționează să cumpere cel puțin una dintre sclavele pe care Darzin le-a vândut casei, dar încă nu a plecat. E posibil să avem noroc și să nu cumpere niciuna dintre ele sau să nu o cumpere pe cea dorită de tine. Dar e posibil să le cumpere pe toate în același timp.

— Putem face ceva?

Tishar se întoarse spre Humthra.

— Scumpule, putem să rămânem o vreme pe balconul de sud? Știi cât îmi e de dor de ceaiul minunat servit la Octagon.

Humthra își îndreptase deja atenția spre registru. Mormăi ceva care sună a „cum vrei” și le făcu semn din mână să plece.

Cei doi porniră înapoi pe coridorul îngust.

— Vom merge în balconul meu preferat și vom bea un ceai zheriaso cu adevărat minunat. Ar fi o crimă să ratăm o asemenea ocazie.

Kihrin ridică o sprânceană.

— Dar mătușă Tishar...

— Cunosc locul perfect, dragă nepoate. Dă spre holul principal, unde îi vezi pe toți cumpărătorii de sclavi care intră... sau care ies.

Femeia îi făcu șmecherește cu ochiul.

Ochii băiatului se măriră când îi înțelese vorbele, apoi încuviință din cap.

— O cană de ceai sună perfect.

Tishar îl bătu ușurel pe mână.

— Ești un băiat isteț.

Kihrin se îndreptă de spate și îi șuieră:

— Ea e!

Tishar aruncă o privire prin panoul subțire de lemn ce ascundea balconul și văzu o tânără târâtă de guler. Tishar recunoscu în sinea ei că fata era nespus de încântătoare. Nu era sigură cine hotărâse să-i aranjeze părul așa, în codițe împletite[4'], dar Tishar consideră că nu va trece mult până când va deveni ceva șic, având în vedere cât de bine i se potrivea stilul tinerei

sclave.

Atunci, atenția i se îndreptă spre bărbatul care o conducea. Era îmbrăcat în robe grele, negre, cu guler înalt și cu tivul cusut cu fir de argint. Tishar putea să jure că respectivul folosea magia ca să nu se prăbușească din cauza căldurii. Simbolul Casei D'Lorus era brodat deasupra inimii. Femeia se încruntă în spatele panoului. Nu arăta deloc cum se așteptase.

Era un bărat solid, înalt, cu umeri lăți și o chelie fină, mai degrabă de la natură decât ca urmare a vreunei frizuri artistice. Numai capul și mâinile cu degete lungi, elegante, îi ieșeau de sub veșmintele negre, pielea măslinie părând cenușie din cauza negrului și a argintiului. Nu purta nicio bijuterie, cu excepția unei broșe din piatră-de-lună sculptată, mai alungită, prinsă la baza gâtului. Avea trăsături puternice, cu pomeți înalți, nas drept, o buză de sus lungă și o gură capabilă să exprime multe lucruri. Știa că e tânăr, douăzeci de ani cel mult, și că nu se căsătorise niciodată. Asprimea rece a chipului o făcu să se întrebe dacă nu cumva era mai în vârstăf.

In alte împrejurări, l-aș fi putut considera un partener de pat chipeș, se gândi ea. Bărbatul își ridică privirea spre panoul de pe balcon și colțul gurii lui expresive tresări, zâmbind sardonic. Deși Tishar știa că e imposibil, i se păru că, pentru o secundă, ochii lor se întâlniră. Ceva din atitudinea lui amintea de postura clasică a Casei D'Lorus — ochii negri ca noaptea, atât irisul, cât și

* Eu știu. Talea își purtase patul drept și lăsat pe spate, dar Talon voia să se asigure că totuși Kihrin o va recunoaște pe sora Moreei, așa că pusese să i se schimbe coafura Taleei. Fiindcă stilul e zheriaso, presupun că Ola fusese sursa supremă.

* E foarte ciudat să-ți citești propria descriere scrisă de alte mâini, deși trebuie să recunosc că descrierea lui Tishar mă flatează. Avea un ochi atent la detalii sau, mai degrabă, Talon a înzestrat-o cu asta când a repovestit. Mi se pare curios că Talon m-a înfățișat într-o lumină plăcută: nu s-ar putea zice că eram prieteni.

corneea, transformându-i în viduri nesfârșite. Atunci, el și alaiul său intrară pe holul principal de sub balcon, dispărând din raza lor vizuală.

Tishar se lăsă pe spate, uluită.

Bărbatul n-avea de unde să știe că ea se află aici. N-avea de unde să știe, de fapt, că e cineva aici. își închipuia lucruri... Fără îndoială.

— Acela era bărbatul care a cumpărat-o, nu?

— Da, replică mătușa lui. Și nu a cumpărat-o decât pe ea.

Tishar se lipi de spătarul scaunului și sorbi din ceaiul excelent.

— Și-acum, ce facem? întrebă Kihrin. Poate aș putea să-i propun să o cumpăr de la el... deși, scumpă Taja! Lai văzut hainele? Numai un vrăjitor le-ar acorda atâta atenție...

— Sfatul meu e să uiți de ea.

Kihrin se întoarse să o privească.

— Ce vrei să spui?

— Acela era Lordul Moștenitor D'Lorus. Dacă ești înțelept, stai departe de el pentru totdeauna. Există bărbați cărora le place să fie considerați periculoși, dar există și bărbați care sunt pur și simplu periculoși și care nu dau doi bani pe opinia cuiva. El îi aparține celei de-a doua categorii.*'

Băiatul o privi pe sub gene cu ochii lui albaștri și expresia de pe chipul lui se urâți.

— Casa D'Lorus? E rudă cu Gadrith Sucitul?

— Rudă? Ai putea spune și-așa. Thurvishar D'Lorus este singurul fiu al lui Gadrith?

* Din nou, flatant. De asemenea, deloc adevărat. îmi pasă mult de ceea ce cred oamenii despre mine. De pildă, cei care cred că sunt primejdios sunt mai puțin înclinați să mă întrerupă în timp ce citesc.

* Au existat dintotdeauna zvonuri că nu e adevărat, dar presupun că toată lumea a presupus că sunt un ogenra ales de înaltul Lord Cedric D'Lorus după Afacerea Vocilor. Nimeni n-a cercetat îndeaproape situația: adevărul în Cercul Superior este tot ceea ce susține înaltul Lord.

57'. O PLIMBARE DE FANTOMA

(Povestea lui Kihrin)

M-AM HOLBAT LA UȘA PE CARE IEȘISE THAENA, DE PARCĂ AȘA AȘ FI putut s-o determin să se întoarcă. Am auzit un sunet bizar lângă mine și, când m-am uitat, am văzut fantoma lui Tyentso stând în picioare. Lacrimile îi șiroiau pe chip, având aceeași expresie perplexă ca atunci când își luase viața.

— Tyentso...

Am întins mâna și am rămas surprins când degetele mi-au trecut prin brațul ei, lăsând o urmă strălucitoare acolo unde cele două imagini se încrucișaseră.

Uitasem că nu mai există în lumea mea. Mă rog, nu ca o persoană vie.

Tyentso a tresărit la rândul ei, apoi a clătinat din cap și și-a șters ochii cu palma.

— Să începem, atunci!

Am clipit la ea. Doar nu voia să mergem înainte cu lecția de magie, nu?

— Ty, ăsta e exact motivul pentru care n-am vrut să faci așa ceva. Știi, trupul tău nu e fără viață de prea mult timp. Există vreo cale prin care putem rezolva asta? Să te readucem la viață? Aș putea să te vindec, dacă m-ai îndruma?

Tyentso a râs tare, cu amărăciune.

— Ai putea vindeca trupul, să zicem, și după aia, ce? îmi întorci și sufletul fără permisiunea Thaenei? Aia n-ar mai fi viață, pușlama mică. Aș fi

o parodie îngrozitoare, în timp ce sufletul meu inferior ar fi tras

în mijlocul nimicului*. Ce-am făcut e bun făcut. Știam al naibii de bine riscurile.

Am înghițit în sec.

— Tot ce a spus despre tine...

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Mă întrebi dacă sunt nevinovată?

— Spune-mi că are un motiv serios!

— Nu pot să fac asta. Orice lucru de rahat pe care l-a spus despre mine este adevărat. Sunt o persoană *oribilă.* Am făcut toate lucrurile alea și încă multe altele. Dar știi ceva? Am simțit că asta va fi o călătorie doar dus încă de la început. Sunt furioasă pe mine că mi-a trecut prin minte că m-ar putea ierta.

Tyentso a clătinat din cap.

— N-am avut niciodată noroc.

— Nu pot...

Mă chinuiam să-mi găsesc cuvintele.

— N-ai cum să fii atât de rea.

Tyentso a pufnit.

— Ești adorabil de naiv. Eram mai tânără decât tine când am pus la cale prima mea crimă. Nu am fost prinsă niciodată.

— Și ce dacă? Am încercat să omor și eu pe cineva, acum vreo doi ani. Spre deosebire de tine, am fost jalnic. Și l-aș fi ucis bucuros pe Darzin dacă aș fi crezut că pot să scap nevătămat. Și am făcut chestii și mai rele. Oameni pe care îi iubesc sunt morți din cauza mea.

Am închis ochii și mi-am înăbușit o mărturisire completă.

— Zeiță scumpă! Taci!

Am deschis ochii din nou.

Tyentso mă privea furioasă.

— Asta nu e un nenorocit de concurs, neghiobule. N-am de

gând să-mi prezint păcatele ca să vedem cine s-a purtat mai oribil. Oricum nu contează. Crezi că Mama Moarte o să-și lase unul dintre răsfățații ei speciali să putrezească în Viața de Apoi? Puțin probabil. Eu? Sunt numai bună de aruncat. Tu, nu.

Nu mi s-a părut că Tyentso voise să-mi facă un compliment, dar, dacă aș fi fost în locul ei, nici eu n-aș fi fost prea fericit cu situația.

* întâmplător, exact asta e Gadrith Sucitul.

412

NĂPASTA REGILOR

Am dat să protestez, dar m-am oprit. Aș fi putut încerca să-i explic ce îmi spusese Zeița Norocului despre asta. Totuși, n-o vedeam pe Tyentso să accepte de bunăvoie că viziunile mele trimise de unul dintre Cei Opt Nemuritori reprezentau o dovadă că nu sunt deloc special. Tyentso se sacrificase pentru mine. Mai mult decât ar fi trebuit. Și avea tot dreptul să fie supărată pentru rezultat.

— Dacă vrei să plec, am zis, înțeleg.

Tyentso s-a pregătit să ofteze când nu știu ce idee i-a venit în minte și m-a privit pe sub gene.

— Mă poți vedea.

— Păi, da.

— Datorită ție sau Thaenei?

Tonul ei era plin de o curiozitate fioroasă.

— încercam să văd dincolo de Al Doilea Văl...

— Muritorii nu pot face asta! s-a răstit ea.

Tyentso și-a țuguiat buzele, apoi a încuviințat din cap și mi-a întins mâna.

— la-mă de braț!

— Nu pot...

— la-mă de braț! a insistat.

M-am întins spre ea, știind că degetele îmi vor aluneca direct prin corpul său.

In schimb, degetele ei au dispărut când le-au atins pe ale mele, de parcă s-ar fi dizolvat în acid.

Atunci, lumea s-a întunecat.

întuneric beznă. Și nu pentru că orbisem sau leșinasem.

Tyentso pierise, iar eu ajunsesem într-o grotă întunecată care arăta precum camera Khaemezrei, dar din care toată mobila fusese scoasă. Pereții de bazalt fuseseră înlocuiți de un material mai moale. Rădăcinile creșteau prin tavan și prin podea, iar aerul mirosea greu a vegetație și a putregai. O negură ciudată învăluia totul, dându-mi un sentiment de ruină și descompunere ce îmi amintea de morminte și de leșuri pe care nu le deranjase nimeni multă vreme.

Am încercat să înaintez ca să mă uit afară, dar mi-am dat seama că nu mă puteam mișca deloc.

— Ușurel, pușlama mică! am auzit vocea lui Tyentso, însă fără s-o văd. Spune-mi ce vezi!

— Unde ești? am întrebat-o. Ce faci? Oprește-te!

Mâna mi s-a mișcat fără voia mea, degetele răsucindu-se înainte și înapoi prin fața ochilor. Parcă nu-mi mai zărisem mâna niciodată, și voiam să o privesc mai atent. Nu-mi trecuse prin cap să-mi mișc mâna, nu dorisem să fac asta.

Am înțeles unde se afla Tyentso: în mine, controlându-mă.

— Totul va fi bine. Nu te îngrijora!

— Nu. Trebuie să oprești chestia asta. Oprește-te, te rog! Oprește-te!

Lucrurile de care mă temusem că se vor petrece dacă Bătrânul avea să-și înfigă ghearele în mine se întâmplau acum. Chiar acum. Nu conta că Tyentso mi-era prietenă și că eu îi cerusem ajutorul. Știusem că va face asta, dar, cumva, nu-mi dădusem seama ce însemna posedarea și cum mă voi simți sub controlul absolut al altei persoane. Fără să mă pot împotrivi fizic, sufletul meu se răzvrătea împotriva ideii. Nu puteam fugi. Nu aveam cum să mă mișc, nu aveam cum să mă ascund. Eram prins în capcană.

Am intrat în panică.

Bineînțeles, n-ar fi știut nimeni dacă s-ar fi uitat la mine. Nici măcar nu puteam căsca ochii, dar, pe dinăuntru, urlam. O senzație puternică de repulsie și de negare creștea în mine și, când m-am înecat în ea, fiecare lovitură m-a târât și mai mult în abis. întregul univers s-a contractat peste mine, dar ceva din

sufletul meu m-a împins înapoi. A urmat un moment îngrozitor când m-am simțit nu numai pe mine, dar și altceva. Ceva îndepărtat, și totuși aproape. I-am simțit prezența în încăpere, în inimă, pe sub piele, prins în capcană și furios. înfricoșător. Plin de ură. înfometat.

Ceva din mine a plesnit.

Cât ai clipi, nu mai eram în Ynisthana.

58: PREȚUL LIBERTĂȚII

(Povestea lui Talon)

După ce Tishar pricepu că nu o puteau cumpăra pe Talea, îl lăsă pe Kihrin în holul mare cu două dintre gărzile ei și se retrase în saloanele private pentru a doua oară.

Holul mare era principala arenă pentru licitații a Octagonului. Samsarii se plimbau de-a lungul intervalelor, vânzându-le clienților bomboane sau ceai rece. Cei care se ocupau de curățenie nu așteptaseră să plece oaspeții și se apucaseră să măture. Kihrin trase concluzia că locul nu se închidea niciodată, întotdeauna se găsea cineva aici care să vândă și să cumpere ceva. Kihrin își mai dădu seama imediat că membrii caselor regale veneau rareori în această sală. Deși era cel mai apropiat loc pentru distracții dintre toate casele de licitații, era și echivalentul unei mahalale. Stăpânii de sclavi de aici nu se purtau cu aceeași atitudine sobră ca în saloane, pesemne și pentru că vindeau doar negustorilor și oamenilor simpli.

Când unul dintre vânzătorii lingușitori îl observă pe Kihrin și gărzile sale, se lipi de tânăr ca o călăuză nepoftită.

— Ar dori înălțimea Voastră să vadă țarcurile? E o șansă rară să cercetezi sclavii înainte să fie puși la grămadă, nu?

— Nu caut nimic, răspunse Kihrin.

— Nu? Dar, înălțimea Voastră, avem de toate! O fată de noapte? Un servitor? Gusturile exotice sunt specialitatea noastră... Zheriaso, doltari, bătrâni, tineri, roșcate din Marakor și bălțați din Jorat. Am o virgină corcită din Khorvesh care e încântător de bizară și totuși frumoasă...

Kihrin se opri și îl privi pe stăpânul de sclavi.

— Scandalagii aveți?

— Scandalagii?

— Da. Scandalagii. Hoți și alții ca ei. Cei care sunt condamnați la sclavie drept pedeapsă pentru crimele lor.

Stăpânul de sclavi ridică o sprânceană, și felul în care se uită la Kihrin se schimbă.

— Ah! Vreți *gladiatori!*

— Vreau să fie ieftin și lipsit de însemnătate, îl corectă Kihrin.

Stăpânul de sclavi pocni din degete.

— Am exact ce vă trebuie. Vă rog să mă urmați, lordul meu!

Merit oftă și își schimbă poziția picioarelor atât cât îi permiteau lanțurile.

Nu prea avea ce să facă, deși petrecuse un minut întreg bodogănind despre soarta care îl adusese aici și înjurându-i pe oamenii vinovați de asta. își continuă blestemele, implorând zeii să le facă dușmanilor săi tot felul de lucruri în zona vintrelor, cu multe detalii, apoi scuipă într-o parte.

în fața lui, tovarășul de celulă chicoti vesel, o reacție prin care Merit își judeca în ultima vreme creativitatea în arta suduielilor. Dacă venea cu ceva isteț, până și Stea ar putea să râdă.

Merit nu-i aflase numele tovarășului său de celulă, așa că hotărâse să-i spună Stea. Un semn în formă de diamant îi păta fruntea, de parcă ar fi fost un cal. Pielea lui avea o culoare care aducea mai mult cu aceea a unui animal, nu a unui tatuaj. Numele părea să-1 amuze pe Stea și instinctul îi spunea lui Merit că e bine dacă bărbatul zâmbește. Merit nu și-ar fi dorit să-și schimbe nefericirea cu a lui Stea. Nu-ți trebuia cine știe ce școală ca să îți dai seama că Stea urma să intre în Arena gladiatorilor și că se va descurca bine acolo.

Pentru o vreme, cel puțin.

Merit nu credea mai deloc în propriile șanse. Era suficient să-1 facă să-și dorească să i se fi tăiat o mână în schimb.

Ușa de la capătul rândului se deschise. Auzi zgomote când deținuții și viitorii sclavi se aplecară să arunce o privire spre cel care venea în inspecție. Nu putea fi vorba decât de o inspecție: la ora asta nu se aducea mâncare. Merit își întinse gâtul și îl zări

pe Venaragi însoțit de un nobil. Gemu în sinea lui și se ascunse în umbrele celulei. Nimic bun nu ieșea când cineva din casele regale arunca o privire aici, jos. Nu voiau gladiatori și nici nu aveau de gând să le dea vreo armă celor condamnați. Merit se ghemui lângă perete

ca să evite să fie observat, deși văzu cu coada ochiului că Stea nu dă semne că ar fi interesat de intrarea lui Venaragi și a oaspetelui său bogat. Paguba lui, aprecie Merit.

Dacă ar fi fost într-o închisoare, s-ar fi auzit fluierături sau huiduieli, dar aici nu era nimeni atât de țăcănit. Ca să atragi o asemenea atenție asupra ta însemna practic să o ceri de nevastă pe Thaena: un mormânt timpuriu, neplăcut. Pașii se opriră lângă celula lui și bărbatul își ținu răsuflarea.

— Hei, Merit! auzi o voce familiară. Ce-ți mai face mâna?

Merit își ridică privirea, surprins. Tipul care stătea de partea cealaltă a gratiilor, îmbrăcat în mătase albastră brodată, avea atâtea bijuterii pe el, că aproape salivă la vederea lor. Pentru o clipă, sofisticatele veșminte ale nobilului îl zăpăciră atât de tare, încât la început uită să se uite la fața bărbatului. Apoi însă, o făcu.

— Cioară?

Merit se ridică în picioare și făcu doi pași spre gratii, dar lanțurile îl opriră brusc.

— Pe țâțele Thaenei! Tu ești.

Cioară schiță un fel de zâmbet.

— Am sperat să dau peste un chip prietenos aici. In schimb, iată-te pe tine!

— Rahat! făcu Merit. Pentru mine ești suficient de prietenos. Faris a zis că te-ai vândut unui filfizon nobil pe post de jucărie, dar eu nu l-am crezut. Dar uită-te la tine...

Cioară își întoarse capul.

— Hei, Barus!

Tânărul îi făcu un semn cu mâna unei gărzi îmbrăcate în albastru.

— Ia zi, sunt jucăria vreunui filfizon nobil?

Garda clătină din cap.

— Nu, lordul meu. Ești Kihrin D'Mon, fiul cel mare al Lordului Moștenitor D'Mon.

Kihrin se uită din nou spre Merit și ridică din umeri.

— Cine ar fi crezut?

Merit clipea la el.

— Ce nenorocit norocos ești!

Kihrin izbucni într-un râs batjocoritor.

— Probabil că așa pare.

Kihrin se încruntă apoi.

— încă mai hălăduiești cu banda lui Faris?

Merit își suci gâtul și scuipă.

— Lingăul ăla e motivul pentru care sunt aici. Ticălosul m-a lăsat să o încasez în locul lui. A zis că încă am două mâini pe care le pot pierde.

— Hmm!

Kihrin îl cercetă din cap până-n picioare, apoi se răsuci și se răsti:

— Cât face ăsta?

Venaragi, care se prefăcuse că nu le ascultă conversația, se apropie iute.

— Acesta, lordul meu? Mă pregăteam să-1 trimit în Arenă... probabil să se lupte cu leoparzii. Aș lua pe el cel puțin cinci mii de coroane, la piață.

— Cinci mii de coroane pentru gunoiul ăsta jalnic? Nici măcar nu știe cum să țină o sabie!

— Ah, dar e isteț totuși... Sunt sigur că îl vor învăța...

Kihrin oftă, exasperat.

— Dar celălalt? Mă folosesc de banii mei pentru nevoi zilnice, pricepi, nu? Nu încerc să cumpăr o virgină.

— Pe el îl vând cu cinci sute de coroane, se oferi Venaragi.

Atât Merit, cât și Kihrin clipiră în același timp.

Merit se uită spre Stea. Bărbatul mesteca o bucățică de lemn, fără să îi bage în seamă, chiar dacă se discuta vânzarea lui.

— De ce atât de puțin? întrebă Kihrin.

— Lordul meu și-a dorit ceva ieftin, nu? replică Venaragi. N-am reușit să îl vindem, așa că prețul a scăzut mult. Curând o să ajungem să plătim noi pe cineva ca să ni-1 ia de pe cap.

Kihrin îl privi pe Stea.

— Care-i treaba cu tine?

Stea își ridică privirea și ochii negri îi străluciră în lumina torței. învârti bucățica de lemn între buze câteva clipe, apoi o prinse între dinți.

— Treabă?

— Da, care-i treaba cu tine. Cum ai ajuns aici?

— Lordul meu, nu e nevoie...

Kihrin ridică două degete. Stăpânul de sclavi amuți.

Merit făcu ochii mari. *Ia te uită, ia te uită ce repede s-a adaptat!* își spuse hoțul în sinea lui.

Kihrin se întoarse din nou spre Stea.

— Așadar? Să auzim!

Așchia de lemn se plimba din nou între buzele bărbatului.

418

NĂPASTA REGILOR

— Fur cai.

— Asta-i tot? Prețul tău a coborât la cinci sute, și Octagonul vrea să scape de tine pentru că furi cai? De ce nu te-au vândut ca gladiator?

— Ba m-au vândut.

Stea scoase un chicotit răgușit.

— De două ori.

Kihrin își lăsă capul într-o parte și se holbă la el. Fiindcă Stea nu dădea semne că vrea să mai vorbească, băiatul se uită la Venaragi pentru o explicație.

Stăpânul de sclavi se încruntă.

— Fuge. Se pricepe de minune la asta. Mi-ați zis că vreți scandalagii...

— Aveai de gând să-mi vinzi un sclav care a reușit să scape de două ori?

In glasul lui Kihrin se strecură o urmă de amenințare. Merit se sprijini de zidul slinos și plin de mușchi, urmărind scena cu o expresie goală pe chip.

Uneori, era o plăcere să privești cum se descurcă un meseriaș.

— Nu, nu, urma să vă avertizez...

— Pe naiba! Aveai de gând să mă lași să-1 cumpăr, fără să scoți o vorbu- liță despre trecutul lui. Când o să audă mătușa

mea, Tishar, despre asta, o să-i spună lui Humthra și...

— Nu, nu! exclamă Venaragi, făcând și el ochii mari. îți găsesc alți bărbați, da? Puternici, bine pregătiți... Am troglodiți. N-ai văzut niciodată așa ceva...

— Nu! II iau pe ăsta, spuse Kihrin și arătă spre Stea. Pentru dublul prețului. Iar pe celălalt mi-1 dai pe gratis, drept scuză pentru că ai încercat să mă păcălești. Și ăsta se pregătește să fugă, și știi foarte bine. îți fac o favoare că ți-1 iau de pe cap acum.

Venaragi se uită la Merit și la tovarășul lui de celulă pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

— Foarte bine, lordul meu! Batem palma.

Stăpânii de sclavi din Octagon erau peste măsură de fericiți să scape de ei și nu știau cum să-i scoată mai repede din celulă pe Merit și pe Stea. Când ieșiră pe poarta sclavilor, Merit rânji și se întoarse spre Kihrin.

— Ticălosule! Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! Cioară...

Kihrin îl apucă de braț, mai precis acolo unde Burtosul îl săgetase cu arbaleta cu multe luni în urmă, și îl împinse într-o firidă. Locul încă nu se vindecase complet. Merit își mușcă obrazul pe dinăuntru de durere.

— Pricepe odată! îi șuieră Kihrin. Singurul motiv pentru care nu te-am dat îndată drept hrană crocodililor din râu este că te-ai înhăitat cu Faris

abia anul trecut. Mulțumește-i Tajei pentru asta, fiindcă, dacă ai fi fost unul dintre oamenii lui vechi, te-aș fi cumpărat doar ca să mă uit cum gărzile mele îți scot mațele!

— Dacă aș fi fost unul dintre oamenii lui vechi, rosti Merit printre dinții încleștați, Faris nu m-ar fi dat pe mâna Gardienilor.

Strânsoarea lui Kihrin mai slăbi puțin. Kihrin privi în spatele lor, la cele două gărzi D'Mon, apoi din nou spre Merit.

— Vreau să-mi faci o favoare.

— Chiar mă întrebam ce preț are dragostea asta a ta.

Kihrin pufni.

— Nimic nu e gratis, nu? Vreau să te duci la clubul Vălul

Sfâșiat din Orașul de Catifea. Știi unde e?

— Da, dar l-au închis. Nimeni nu știe precis de ce...

— Nu contează. Te duci la clădirea din spate. Urci scările până la primul etaj și vezi că o să găsești o cameră mică acolo. Vreau să-mi aduci tot ce găsești în ea. Absolut tot. Caută în toate colțurile. O să te plătesc pentru tot ce găsești. Prețuri mai bune decât ai obține la vreunul dintre tăinuitorii noștri.

— Hei, Cioară! șopti Merit. Umblă vorba că tu l-ai omorât pe Burtosul. Dacă află oamenii că te ajut...

— Asta e și asigurarea mea că n-o să te apuci să dai din gură. Dacă te prind că spui cuiva unde mă aflu, fac pe dracu' în patru ca oamenii să știe cine ți-a cumpărat libertatea. Teacă n-o să înțeleagă. Deloc.

Merit înghiți în sec. Pricepea cât de rău poate merge totul.

— Bine! Merg pe mâna ta. Dacă găsesc ceva, unde să-ți aduc lucrurile? Nu cred că pot veni să te vizitez la palat.

— Nu, eu...

Kihrin își mușcă o clipă buza de jos.

— Ce zici de Câmpurile Ofrandelor? îi propuse Merit Putem ajunge amândoi acolo și îi pot lăsa pachetele unui paznic, care îmi e dator cu o favoare.

Kihrin cugetă un moment, apoi încuviință din cap.

— Bine! Cum îl cheamă pe paznic?

— Tauna. E drăguță.

Kihrin clipi nedumerit.

— Paznicul e o femeie?

Merit rânji.

— Da. îmi place la nebunie cârciuma aia. O să-mi ia vreo două zile... Ți le las acolo la sfârșitul săptămânii, în regulă?

Năpasta regilor

Kihrin îl ajută pe Merit să iasă din firidă.

— S-a făcut. Uite, ai aici 100 de coroane ca să-ți iei haine noi... Merit... Băiatul zâmbi.

— Da?

— Nu mă face să vin după tine! Nu există loc în oraș unde să te poți ascunde. Știu toate casele tainice. Nimeni nu vrea ca eu să apar la porțile ei cu soldații după mine.

Merit dădu să deschidă gura ca să-1 dojenească pe Kihrin pentru sugestia lui caraghioasă, dar expresia rece din ochii lui îl opri. Lui Kihrin nu-i mai păsa de regulile Dansatorilor-umbră și nici de proprietățile lor. Credea că evoluase și că e mai puternic. Toată nebunia cu sângele regal i se urcase la cap.

Sau, poate, o voce mică din cap îi șopti lui Merit, pur și simplu tratase situația în același fel în care ar fi abordat o casă de jefuit pe vremuri și ghicise cum vor cădea zarurile... Familiile regale jucau un joc diferit, cu reguli diferite.

Așa că Merit își țuguie buzele și rosti:

— Cum zici tu, stăpâne!

Kihrin îl urmări pe Merit cum fuge și speră că nu făcuse o greșeală. Nu-1 cunoscuse niciodată prea bine și nu știa decât că Faris îl alesese să fie unul dintre bătăușii lui. Habar n-avea dacă e de încredere sau nu.

încerca și el marea cu degetul. Nu știa dacă Surdyeh lăsase ceva valoros în urma lui. Dacă o făcuse, logica îi spunea că oamenii lui Darzin sau ai lui Therin își însușiseră deja acele lucruri.

își îndreptă atenția spre celălalt sclav.

— Ai și tu un nume?

Bărbatul rânji, arătându-și dinții care aveau o nevoie disperată de periere.

— Firește.

Kihrin așteptă, apoi își dădu ochii peste cap.

— Și care e?

Bărbatul făcu o pauză și își mută scobitoarea dintr-o parte în alta a buzelor.

— Stea.

— Stea?

Sclavul ridică din umeri.

— Da, de ce nu?

Kihrin îl privi fix. Stea venea cu siguranță din est, fiind mai înalt decât cei mai mulți dintre localnici, cu excepția lui și a altor câtorva. Culoarea

tenului era, ca să folosim un eufemism, cel puțin bizară. Totuși, înfățișarea lui îi reaminti ceva.

— Ești din Jorat, nu? De la câmpie?

Stea își vârî capul între umeri, probabil încuviințând. Se uită leneș la Kihrin, apoi la gărzile lui și iar la Kihrin.

Stea, își dădu seama Kihrin, își verifica șansele de evadare. își aminti sfatul Moreei cu privire la idioțenia de a încerca să transformi pe cineva din Jorat într-un sclav.

Bărbatul se încruntă spre porțile Octagonului și spuse:

— Nu m-ai vrut pe mine. Ai vrut un hoț. Acum ce facem?

— Nu știu. Te pricepi la ceva?

— Păi, începu Stea încet, pot să fur un cal pentru tine.

59: KHARAS GULGOTH

(Povestea lui Kihrin)

RU L-AI OMORÂT PE MERIT? MERIT FACE PARTE DIN COLECȚIA TA? Dar când s-a. . . mda, corect, las-o haltă!

O să continui.

Ne-am trezit în picioare, afară. Norii vineții se învârteau ca într-o spirală deasupra capetelor noastre, precum cerul de deasupra Burdihanului. Aerul duhnea a umezeală și a sulf, piperat cu un iz de acid care îmi zgâria cerul gurii la fiecare răsuflare.

Nu, locul ăsta nu era Ynisthana.

— Ce naiba ai făcut, pușlama mică? N-am mai simțit niciodată așa ceva.

— Eu? Nu *eu* am făcut asta.

— Pe toți demonii, eu în niciun caz! Nu m-am descurcat niciodată cu porțile. Cine-ar putea fi?

Tyentso plutea în aer, cu picioarele la câțiva centimetri de pământ, chiar lângă mine. Nu simțisem când îmi părăsise trupul.

Ne aflam afară, dar stăteam cumva și pe resturile unui oraș în ruină. Blocurile de piatră și de metal își arătau vârsta, cocârjate sub povara anilor și roase de aerul coroziv. O rază argintie și subțire de lumină mângâia marginile clădirilor, accentuând conturul în locurile unde zidurile ar fi trebuit să continue, dar care se prăbușiseră între timp. Părea că întregul oraș fusese protejat de un văl magic, iar acesta supraviețuise mult timp după ce structurile se prăbușiseră decimate.

Probabil că, odată, orașul fusese frumos. Multe dintre formele

lui sugerau balcoane late și piațete delicate, stâlpi înalți și fântâni grațioase. Acum? Era doar un schelet îmbătrânit, dar încă nu suficient de putrezit ca să fie distrus de tot.

— Unde suntem?

Glasul lui Tyenso se preschimbase într-o șoaptă. Aveam senzația că nu se aștepta să primească un răspuns din partea mea.

— Korthaen Blight.

— Poftim? Nu!

— Sunt sigură, a răspuns ea încrucișându-și brațele la piept. Dintre toate locurile pe care le puteai alege, te-ai gândit la căminul morgajilor. Măcar eu sunt moartă deja.

— Dar *n-am făcut-o* eu.

Am înghițit în sec și am cercetat zona, așteptându-mă oarecum ca hoardele de morgaji să se ascundă în spatele fiecărei pietre. Cel puțin eu puteam să rămân invizibil.

Direct deasupra noastră, am zărit o clădire care nu se dărăpănase complet. Avea pietrele întregi. Nicio gaură sau crăpătură nu păta suprafața zidurilor perfecte. Nu-mi dădeam seama care fusese scopul construcției. Poate un templu sau un palat, o universitate mare sau clădirea conducerii.

Cel mai puțin probabil, grajd.

Zece raze de lumină, de culori diferite, cădeau spre punctul cel mai înalt al clădirii, din locuri separate de pe cer, lumina călătorind atât de departe, încât n-am reușit să zăresc originea niciunei raze. Acestea se loveau una de alta, aprin- zând delicat o baghetă din cristal, după care se pierdeau înlăuntrul clădirii. Priveliștea era frumoasă sau ar fi fost dacă nu m-ar fi umplut de atâta groază.

— Am mai fost aici, am șoptit.

Tyentso s-a uitat la mine.

— Când?

Am clătinat din cap și am pornit spre clădire.

— Nu-mi amintesc.

Mă luptam cu spaima. Tyentso nu mă mai poseda, așa că, de aici înainte, mă aflam de capul meu. In plus, nu mă mai găseam pe insulă — încă un avantaj. Dar, dacă nimerisem în mijlocul Blightului condus de morgaji, aveam o problemă. Totuși, încă știam cum să devin invizibil, iar lui Tyentso nu-i puteau face nimic. Așa că nu asta reprezenta provocarea. Totul era o chestiune de perspectivă.

424
NĂPASTA REGILOR

Totul avea să fie bine.

Am intrat în clădire și am înlemnit.

La fel ca restul orașului, și interiorul fusese probabil frumos pe vremuri. Incrustații în piatră și statui grațioase, totul într-un stil foarte diferit de ornamentațiile obișnuite din Quur.

In centrul spațiului vast, cineva sculptase o sferă din structura palatului, a templului sau a clădirii conducerii. Pereții, tavanul, podeaua și coloanele fuseseră retezate, de parcă totul, pe o distanță de cincisprezece metri din centrul sălii imense, trecuse printr-un proces de anihilare.

Un bărbat plutea în spațiul acela imposibil.

M-am cutremurat când am pășit înainte. M-am trezit deplasându-mă ca să văd mai bine, ignorând șuieratul lui Tyentso, care mă avertiza să fiu atent. Trebuia să știu. Trebuia să-l văd.

Nu reușeam să deslușesc detaliile. Era o siluetă, cel mai întunecat lucru pe care-l privisem vreodată. Nu avea trăsături, nici veșminte și nici reflexie care să-mi ofere o idee de adâncime și de formă. Silueta nu era mare — ba chiar mai scundă decât mine — și nici solidă sau cu mușchi accentuați. Totuși, o cunoșteam de undeva, știam acel corp. Parcă mă uitam la ceva atât de familiar, încât, dacă reușeam să mă concentrez, sigur urma să-mi amintesc cum de o știam și de ce mă chemase acolo.

Bărbatul a deschis ochii și m-a privit.

Acum, știu ce ai de gând să spui. Era întruchiparea întunericului. Negru beznă. Opusul luminii care cobora pulsând

dinspre acoperiș. Prins în capcană, plutind suspendat. Cum de am spus că avea ochi, ba mai mult, că îi și deschisese? Ei bine, îmi dădeam seama. Ura lui m-a învăluit cu o intensitate mai puternică decât a focului Bătrânului. Mă cunoștea. Și eu îl cunoșteam la rândul meu. Frica pură care m-a copleșit sub privirea lui nu se asemuia cu nicio altă spaimă simțită vreodată. Nu mă mai temusem niciodată de cineva sau de ceva în halul ăla.

In acel moment i-am simțit voința contopindu-se cu a mea, atrăgându-mă spre el. M-a învăluit o dorință puternică să mă duc la el, să mă alătur lui, să fac parte din el.

Aveam să fim un întreg. Liberi.

Nimic nu mai urma să ne țină înlănțuiți. Nimic.

— Ty... Am nevoie de ajutorul tău.

— Scumpă zeiță! a șoptit Tyentso. Cred că știu cine e. Știu...

Tyentso s-a holbat o clipă, șocată, neclintită. Apoi s-a scuturat.

— Kihrin, trebuie să plecăm.

— Intră în mine! am spus, scrâșnind din dinți și făcând un pas în față. Fă-o acum!

In apărarea ei, Tyentso n-a cerut să afle motivul pentru care mă sucisem după doar câteva minute. Pur și simplu, a preluat controlul asupra mea.

Următoarele câteva secunde au fost tulburi. Cred că am urlat sau am încercat să țip. Posibil să fi și plâns. Știu doar că m-am zbătut să mă întorc în fugă spre silueta care mă aștepta.

Nimic din toate astea nu a contat, din fericire.

Tyentso m-a scos în goană din închisoare și a continuat să fugă până am ajuns la marginea orașului. Am simțit-o cum slăbește controlul suficient de mult cât să pot vorbi și să mă pot mișca singur, dar nu destul cât să nu poată asigura o intervenție în caz că încă mă aflam sub influența monstruozității.

M-am aplecat în față și am vomat pe aleea pietroasă.

— Pușlama mică, a spus Tyentso, cred că ăla era Vol Karoth, a zis ea cu un glas slăbit. Ne-ai adus pe amândoi la Kharas Gulgoth.

M-am cutremurat și am vomat din nou până când n-am mai putut decât să icnesc. Firește că habar n-aveam cine sunt Voi Kroth sau Kharas Gulgoth. Deși, ca fiu al unui menestrel, ai crede că ar fi trebuit să fiu familiarizat cu poveștile despre distrugerea unei rase întregi. Totuși, nu conta. Știam locul. Știam creatura aceea. O știam în adâncul sufletului. Tyentso avea dreptate.

— Gadrith obișnuia să vorbească tot timpul despre locul ăsta, a continuat ea. Kharas Gulgoth este locul unde regele demonilor, Voi Karoth, trăiește închis, prins în capcană de zei. Gadrith a vrut să-1 folosească. Nenorocitul ăla diabolic a visat să vină aici, dar n-a avut niciodată tupeu.

Am zărit cu coada ochiului imagini diverse, fantome care fuseseră invocate, nu din lumea vie, ci din amintirile lui Tyentso. Una dintre ele, un bărbat înalt în robe negre, mergea pe străzile late, cu fața ascunsă de umbre.

Abia atunci înțelesul vorbelor ei m-a lovit cu adevărat.

— *Gadrith?* De unde îl știi pe Gadrith Sucitul?

I-am simțit surpriza. Vrăjitorul fantomă al Casei D'Lorus părea să oglindească surpriza ei, întorcându-și capul să se holbeze la mine.

L-am recunoscut: era Mortul.

— De unde știu? a izbucnit ea în râs. Am crezut că ți-ai dat seama, pușlama mică. A fost soțul meu.

— Mortul...

Aș fi vomat din nou dacă aș mai fi avut ce. Totul m-a copleșit atunci. Thaena îmi spusese că numele adevărat al lui Tyentso e Raveri, ceea ce însemna că e Raveri D'Lorus, *mama* public recunoscută a lui Thurvishar, aparent niciodată executată după rolul jucat în Afacerea Vocilor. Tyentso probabil știa mai mult despre metodele și motivele lui Gadrith decât orice altă ființă, cu excepția fiului ei adoptat, cu suflet gaeș.

Ce coincidență să dau tocmai peste ea la bordul *Nenorocirii!*

Știam destule deja ca să recunosc ițele Tajei. Numai că, de data asta, nu m-a deranjat intervenția ei.

— Dar nu e mort?

Tyentso îmi urmărise firul logic de parcă i-ar fi aparținut. I-am simțit uluirea, dezgustul, șocul. Tyentso îl ura pe Gadrith, îl ura cu o emoție pură, la care eu nu puteam decât să visez. Cred că se pregătea să deschidă un portal magic doar ca să mă ducă la el în clipa aceea și să scape lumea de el odată pentru totdeauna. Singurul lucru care o oprea era mărunta și enervanta chestiune că încă era moartă.

Pe deasupra, nu se pricepuse niciodată prea bine la deschiderea porților.

— Trebuie să ne întoarcem la Khaemezra.

M-am ridicat în picioare și m-am sprijinit de un zid ca să-mi recapăt puterile. Mă simțeam sleit, de parcă prezența mea în aceeași cameră cu Voi Karoth aproape că supsese viața din mine. Atunci, am simțit o formă ciudată în piatră și mi-am dat seama că e un basorelief.

Cineva sculptase piatra cu o daltă. O lucrătură fină, frumoasă, care nu se potrivea cu stilul orașului. Curios, am privit restul scenei. O poveste lungă se întindea de-a lungul străzii, plină cu siluete prinse în luptă. Opt oameni, patru femei și patru bărbați, adunați în jurul unui cristal strălucitor care arunca raze de lumină. Alte opt siluete, de fapt, aceleași personaje, urmau, dar fiecare dintre ele ținea în mâini un simbol: un craniu, o monedă, o sabie, o sferă, o roată, un lanț, o frunză și o stea. Am coborât pe stradă și am urmărit modelul: cei opt se luptau cu monștri cu capete de taur sau cu mâini ca niște gheare și cu creaturi cu cozi de șarpe în loc de picioare și tentacule în loc de brațe. Apoi a venit o altă scenă, în care doar unul dintre cei opt, cel cu simbolul stelei, a părăsit bătălia însoțit de a noua persoană. A urmat un alt cerc de opt oameni, fiecare dintre ei ținând un cristal, numai că, de data asta, în centru se afla silueta cu steaua. Al nouălea om era și el acolo, înfigându-și sabia în bărbatul cu simbolul stelei.

Următoarea scenă... Am înghițit în sec. Bărbatul cu simbolul stelei dispăruse, nu mai rămăsese nimic din el cu excepția unei siluete sculptate în piatră, un contur negativ din care ieșeau sculptate cu furie raze. Nu mai exista niciun semn al bărbaților

și al femeilor care fuseseră acolo, doar nouă forme ondulate, fiecare târându-se într-o direcție diferită. Am mai văzut și opt obiecte de cristal sparte și o sabie deformată. După aceea, oameni care mureau, demoni pretutindeni și foc ce pica din cer.

O poveste fără un sfârșit fericit.

— Cine a sculptat astea? am întrebat, atingând imaginile.

M-am uitat în jur. Nu găsisem scenele întâmplător, fiindcă ele se repetau pe fiecare suprafață de piatră din piață. Din nou și din nou, de parcă generații întregi își petrecuseră energia înregistrând un eveniment oribil.

Bubuitul tobelor a răsunat brusc prin tot orașul.

— Am auzit că morgajii care trăiesc în Blight consideră orașul sacru, a spus Tyentso. Trebuie să te ascunzi și trebuie s-o faci imediat.

Am auzit pași care se apropiau rapid.

M-am lipit de zid și am început să repet mantra mea de invizibilitate. O secundă mai târziu, vreo doisprezece războinici morgaji au apărut pe stradă. Erau uriași, cele mai mari ființe văzute de mine, iar natura lor inumană era evidentă. Aveau pielea pătată în nuanțe gălbui, maronii și negre, iar, în loc de nas, le atârnau un soi de lațe. Acestea cădeau de-o parte și de alta a gurii într-un fel în care — de la distanță — puteau fi confundate cu mustăți. Aveau ochii precum mercurul, fără iris sau sclerotică. Și, desigur, din brațe le ieșeau faimoșii țepi. Țepi otrăvitori, după cum ne arătase bucuros Roarin la Vălul Sfâșiat, mai demult. Nu toate corciturile aveau așa ceva. El se simțise extrem de mândru.

Numai că ăștia nu erau corcituri, ci morgaji cu sânge pur, aceiași războinici care terorizaseră ținutul Khorvesh. Quur devenise puterea militară de care lumea se temea azi numai datorită nevoii urgente de a-i elimina.

Morgajii sunt singura forță care continuă să-i invadeze regulat pe quuroși. Namilele tropăiau pe stradă, legănându-și capetele, uitându-se în jur. Porniseră la vânătoare.

Eram sigur că nu puteau să mă vadă, dar chiar atunci, tentaculele lor nazale au tresărit. S-au oprit. Tentaculele au tresărit din nou.

Unul dintre ei s-a aplecat peste locul unde îmi vomitasem micul-dejun.

— Fugi! mi-a șoptit Tyentso.

Am înghițit în sec și nu m-am clintit.

— Dacă fug, am gândit cu voce tare, sigur mă vor găsi.

A urmat o discuție agitată. Nu vorbeau într-o limbă cunoscută mie, dar sunetul vocilor lor îmi amintea de glasul Khaemezrei.

— Atunci, îți sugerez să te rogi, a replicat Tyentso.

Auzisem idei și mai proaste. Poate Taja chiar mi-ar putea răspunde, la o adică. Am continuat să-mi rostesc vraja în minte, dar nu știam dacă trebuie să mă rog cu glas tare ca să funcționeze. Oare Taja îmi auzea gândurile? Nu puteam băga mâna în foc. M-am gândit la ea și la salvare cât de tare am putut, fără să rup vraja.

Nu s-a întâmplat nimic.

O altă siluetă a apărut pe strada principală. Războinicii s-au împrăștiat ca să-i facă loc. Silueta era mai mică, învești mântată într-o robă galbenă, cu model tigrat. Unul dintre războinici a strigat și a arătat spre mizeria lăsată de mine pe jos.

— Sfântă Laaka! a șoptit Tyentso. Aia e o femeie.

—

Nu înțelegeam. Da, era o femeie. Nu vedeam cum arată pe sub robă, dar, după înălțime, am presupus că e o femeie sau un copil.

— Și?

I-am simțit exasperarea.

— Ai văzut vreodată o femeie morgajă? Știam un profesor la Academie care era convins că morgajii nu au femei și că se reproduc printr-un fel de contact asexual. Având în vedere că morgajii par să ne urască femeile, am crezut că le țin ostatice, încuiate pe undeva.

— Dar femeia asta nu e ostatică deloc. Dă ordine.

Intr-adevăr, în timp ce Tyentso vorbea, nou-venita și-a dat jos gluga robei, dezvăluind o femeie morgajă, probabil în jur de patruzeci de ani. Avea aceiași ochi, același nas cu tentacule precum tovarășii ei, dar pielea îi era neagră cu excepția unei fâșii de solzi argintii care îi străbătea o jumătate a feței, începea de la marginea părului, care nu avea panglicile iridescente văzute la zeița Thaena, ci țepi ascuțiți. Bărbații au făcut o

plecăciune în semn de respect, în timp ce unul dintre ei a schițat un semn cu mâna, indicând clar că aveau nevoie de ajutorul ei să-1 găsească pe intrus.

Mi-am împins viziunea dincolo de Primul Văl.

— Ty, e vrăjitoare.

— Firește că e. Avem nevoie de ceva să-i distragă atenția, a zis ea.

De parcă ar fi așteptat să-i vină rândul, pe deasupra capetelor noastre a zburat un dragon.

Reacția morgajilor a fost rapidă. Nu se bucurau deloc să aibă un asemenea vizitator, și nu puteam să-i învinovățesc: nici pe mine nu mă încânta ideea. Uluit, primul meu gând a fost că Bătrânul ne urmărise până aici. Apoi mi-am dat seama că dragonul avea altă culoare. Un curcubeu de străluciri metalice albe, asemănător cu o pată de ulei vărsat pe marmură.

Nu era Bătrânul.

Morgajii au urlat, au arătat cu degetul și au luat-o la goană. Era cât se poate de limpede că voiau să-și organizeze apărarea.

— Acum! a țipat Tyentso în capul meu.

Am fugit.

Imediat, am auzit urlete în spatele meu. N-am crezut că mă puteau vedea, dar sunetul sau mirosul, ori altă însușire m-a dat de gol. Am scos un pumnal de la curea, lovind întruna în urma mea când am auzit pașii grei porniți la vânătoare. M-am ferit într-o parte când un morgaj s-a repezit spre locul unde fusesem cu doar o secundă înainte. Am lovit cu pumnalul din nou, de data asta atingându-i spinarea când a trecut pe lângă mine. Morgajul a răcnit. Din păcate, nu făcusem altceva decât să-i confirm prezența mea și să îl scot din minți. In niciun caz nu i-am încetinit viteza.

— Dacă simți că mă poți ajuta, acum ar cam fi momentul.

— Și de data asta o să te sperii? s-a răstit Tyentso.

— Nu! *Sper să nu...*

Cinci morgaji mă urmăreau. M-am cutremurat când Tyentso a preluat controlul asupra mea. într-un fel, Ty a înrăutățit situația. Am încetat să mai fiu invizibil, în primul rând. Morgajii au urlat triumfători când și-au văzut ținta. Piatra Cătușelor de la gât s-a

transformat în gheață.

Tyentso a incantat ceva lung și indescifrabil. Am simțit cum mi se schimbă mintea când a făcut vraja, am simțit tot. Era o lecție de magie în două secunde mai eficientă decât oricare dintre lecțiile primite toată viața.

Morgajul aflat cel mai aproape de mine a căzut sufocat pe spate, du- cându-și mâna la gât, și ochii i-au ieșit din orbite. Tyentso îi aspirase toată umezeala din plămâni și, fără ea, căile respiratorii i s-au lipit, închizân- du-se și provocându-i efectiv un atac de astm. Unul dintre tovarășii lui s-a oprit să-1 ajute, în timp ce restul au înaintat spre noi, chiar dacă mai precauți.

430

NĂPASTA REGILOR

Atunci am simțit o arsură ucigătoare în picior. Unul dintre morgaji azvârlise o suliță care mi-a pătruns prin coapsa dreaptă, țintuindu-mă la pământ. Propria mișcare în plin avânt a sfâșiat rana și mai tare, înainte să apuc să mă opresc. Sângele mi s-a împrăștiat peste tot.

— Tyentso! am țipat.

— Mă ocup, mă ocup!

Următoarea suliță a lovit și s-a izbit de un zid invizibil. Am simțit (sub îndrumarea lui Tyentso) cum ridic un zid de foc care să-i respingă pe urmăritori.

Dar, chiar și printre flăcări am zărit-o pe vrăjitoarea morgajă înaintând spre noi și n-am crezut nicio clipă că focul o va ține pe loc mult timp.

— Concentrează-te la ceea ce se întâmplă acum! m-a dojenit Tyentso.

Avea dreptate, firește. Mă presau alte probleme.

— Mai întâi, sulița! a cerut Tyentso, punându-mi mâna pe coada ei.

Am simțit cum schimbă tenyeul lemnului până când acesta a devenit moale și casant.

— Ty, dacă mi-a atins artera și îl scoți...

— Crezi că n-am mai văzut niciodată o rană, pușlama mică? O să te doară al naibii de tare.

Mi-am înăbușit un urlet când marginile rănii au început să mă usture. Tyentso îmi ardea rana, cauterizând-o. Privirea mi s-a

începătoșat și aproape că am leșinat.

— Rămâi cu mine, pușlama mică! încă n-am terminat.

Am clipit ca să alung întunericul. Probabil că leșinasem câteva clipe, căci deja scosesem sulița. Eram sigur că nenorocita aia îmi ciupise din os. La naiba, puteam să jur că îmi distrusese mușchii și vasele de sânge. Trebuia să pun o atelă și să mă bandajez. Trebuia să curăț rana pe-afară. Trebuia să o tratez împotriva otrăvii sau a toxinelor care mai mult ca sigur fuseseră folosite pe vârful suliței.

Nu aveam timp pentru nimic din toate astea.

— Nu știi cum să zbori, nu? am întrebat, retrăgându-mă cu un șchiopătat.

— Nu ți-ar plăcea deloc aterizarea...

— Curând voi fi foarte dornic să-mi asum riscul.

Am devenit din nou invizibil, deși nu conta prea mult și nu îi oprea deloc pe urmăritori, de vreme ce lăsam o dâră de sânge pe oriunde treceam.

Am auzit morgajii în urma noastră, incantarea pe voce joasă a vrăjitoarei, strigătele războinicilor. Am început să mă uit în jur, în căutarea unor ruine unde m-aș fi putut ascunde.

Atunci, rețeaua strălucitoare de energie, care acoperise atât zidurile, cât și podelele clădirilor în ruine, a zvâcnit și a format o cușcă în jurul meu. M-am izbit de pânza ei luminoasă, încercând să scap, și valurile de durere mi-au cuprins trupul.

O sferă de fum a zburat spre mine, venind nu dinspre centrul orașului unde se aflau morgajii, ci dinspre periferie. Sfera s-a lungit și s-a întunecat, răsucindu-se și transformându-se într-o formă umană.

Din interiorul fumului s-a auzit un glas:

— Ești departe de casă, frățiorul meu.

Un atac de panică mi-a copleșit sufletul și, pentru un moment îngrozitor, am crezut, nu știu de ce, că e Darzin. *Darzin a reușit cumva să dea de mine.*

Dar nu era el.

Bărbatul care a ieșit din fum era Relos Var.

60: INVITAȚIA

(Povestea lui Talon)

CEI DOI FRAȚI VITREGI STĂTEAU CU PICIOARELE ÎNCRUCIȘATE PE O PĂTURĂ peticită, întinsă pe podeaua din piatră a ascunzătorii tainice a lui Galen. O lumânare sprijinită de baza statuii Thaenei le lumina mâncarea.

— Câmpurile Ofrandelor? a exclamat Galen. De ce-ai vrea să te duci acolo?

Kihrin furase un coș cu lipii proaspăt coapte, gem de fructe și came condimentată, destinate servitorilor. El sugerase să vină aici, pentru ca tatăl lor să nu-i prindă înfulecând „mâncarea săracilor”. Lui Galen îi surâsese ideea din mai multe motive, dar mai ales fiindcă tatăl lui părea să fie în toane mai proaste decât de obicei. Cu cât fiii lui erau mai greu de găsit, cu atât mai bine, așa credea Galen.

Deși ticsită, micuța cămară nu se încălzea niciodată, oricât de ridicată era temperatura afară. Galen bănuia că o mare parte din piatra folosită deasupra capetelor lor acționa ca un izolator împotriva arșiței soarelui. Cămara nu avea ferestre. Și nici nu știa pe unde e poziționată exact. Tunelul care ducea aici avea multe cotituri cărora Galen nu le ținuse niciodată socoteala. Îi plăcea să-și imagineze că nu se mai aflau pe pământurile D’Mon.

Fratele lui întindea niște gem de mango pe pâine.

— De ce să nu mergem la Câmpurile Ofrandelor? Locul ăla e legendar. N-am avut niciodată suficienți bani să mă duc. Vreau să văd un duel.

— Dar suntem prea tineri. Tata nu va fi niciodată de acord.

Kihrin râânji.

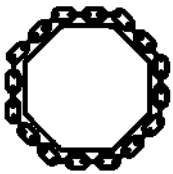

— Deja și-a dat acordul.

Lui Galen îi căzu falca.

— El... nu! Cum ai făcut asta?

— I-am dat un cadou.

— Poftim?

— Știi iapa aia focoasă din Jorat, pe care tot încearcă s-o împerecheze cu armăsarii lui?

Galen încuviință din cap. Știa de ea, firește, și bănuia că ea e și motivul pentru dispoziția proastă a tatălui său. Darzin adusese calul tocmai din Jorat, un adevărat chilipir de la o herghelie veche care trecea prin vremuri dificile. Apoi, Darzin descoperise că iapa e prea mare, prea sălbatică și prea primejdioasă pentru oricine se apropia prea mult. Iapa sosise de numai o săptămână și omorâse deja cinci oameni, scăpând din grajdul ei de două ori. Nici măcar Darzin nu îndrăznea să se ducă lângă ea. Galen credea că e o chestiune de câteva zile până când tatăl lui va considera totul o pierdere și va omorî calul.

— Ei bine, am găsit un călăreț din Jorat. L-am cumpărat de la Octagon. Dacă nici el nu reușește să domolească iapa, atunci nu știu cine ar putea.

Kihrin mușcă din pâine cu mult entuziasm.

— Darzin a fost atât de mulțumit, încât a fost de acord să ne lase în pace. — Măi să fie!

Galen clipi surprins, dar expresia lui deveni serioasă.

— Dar știi că, dacă sclavul tău dă greș, Darzin o să-l ucidă.

— Nu e sclavul meu. I l-am dăruit înaltului Lord. Dacă Darzin vrea să omoare unul dintre sclavii înaltului Lord...

Kihrin ridică din umeri de parcă n-ar fi fost grija lui.

— Ha, ha! Ești isteț, zâmbi Galen. Va trebui să-i povestesc mamei despre asta.

Expresia lui Kihrin se înnegură când îl auzi pe Galen pomenindu-și mama.

— Sigur! Bine! Ce mai face? întrebă el atunci. Nu am mai văzut-o de la cina de acum câteva seri.

— Poftim? E bine. A avut febră, răspunse Galen, o scuză deloc credibilă, având în vedere că familia lor regală era specializată în tratamente magice.

— Ah!

După o pauză stânjenitoare, Kihrin continuă:

— Așadar, vrei să mergem?

Galen își dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles că vreau să merg. Tata nu mă lasă niciodată să ies.

Această afirmație îl făcu pe fratele său să tacă o vreme.

— Niciodată?

Galen clătină din cap.

— Zice că l-aș face de râs.

— Dar, spuse Kihrin, probabil că ai și tu niște prieteni...

Galen se trezi că se înroșește din cauza stinghereli.

— Am prieteni. Ii văd de multe ori pe an la evenimentele sociale. Kavik D'Laakar și vărul meu, Dorman D'Aramarin.* O să îi văd din nou la petrecerile de Anul Nou. Mai am și profesorii și, uneori, stau de vorbă cu copiii servitorilor, atâta vreme cât nu află tata.

Fratele său mai mare sări în picioare și îi oferi mâna.

— Haide, atunci! Să mergem să vedem taverna de care îmi vorbea mereu tata!

— Acum?

Kihrin încuviință din cap.

— Normal că acum. înainte ca Darzin să se răzgândească...

Un zdrăngănit răsună în cameră și cei doi băieți înlemniră. Kihrin ges- ticulă frenetic spre lumânarea cu suport și Galen suflă spre ea, aruncând camera într-o beznă totală.

Rămaseră așa câteva minute bune. Lui Galen întunericul i se părea incomod și neliniștitor și, deși nu ar fi recunoscut niciodată, chiar înfricoșător.

Atunci simți mâna cuiva peste gură și aproape că urlă, dar își dădu seama că îl găsise Kihrin. Fratele său îl trase de cămașă și îi șopti:

— Uită-te la lumină!

Galen se pregăti să se întoarcă și să-1 certe că spune prostii, dar văzu că băiatul avea dreptate: apăruse o lumină.

Aceasta forma o dâră fină, aproape ascunsă de rândurile cu stive de cutii și de scaune vechi stricate. Lumina trecu prin spatele lor, chiar pe deasupra podelei, apoi se ridică spre tavan și, înapoi, pe podea. Galen, urmărind dâra mică de lumină, își dădu seama că se uita la o ușă deschisă. Nu o mai

* Să crești ca un membru regal poate fi o existență extrem de singuratică, mai ales pentru un copil care ocupă locul de prim moștenitor. Orice copil dintr-o familie rivală e considerat din start un fel de sabotor sau iscoadă și orice copil din propria familie e un potențial rival. Unele familii cumpără sclavi însoțitori pentru copiii lor, dar o astfel de relație cu greu poate fi considerată sănătoasă.

observase niciodată din partea asta, dar era suficient de mare ca să treci prin ea statuia Thaenei și alte obiecte mai mari.

Atunci auzi și voci.

— N-ar strica niște curățenie, rosti un glas.

Ceva din tonul lui îi ridică părul de pe ceafa. Mâna lui Kihrin îi strânse cu putere umărul, fie ca un avertisment, fie de frică.

— Păi, nu prea am cum să chem un servitor acum, nu?

Galen recunoscu vocea: era a tatălui său. își puse mâna deasupra mâinii fratelui său și o strânse.

Urmă o a treia voce, catifelată, puternică, de bariton.

— Ba bine că nu! Numai că ai rămâne curând fără servitori. Apoi aceeași voce întrebă: Ce-a fost locul ăsta?

— La început, un mausoleu, explică primul bărbat cu glasul lui uscat, mort. Mormântul a fost construit pentru Saric D'Mon al VlII-lea și pentru cele 48 de concubine care au fost ucise potrivit poruncii sale, după moartea lui*. A fost convertit în cameră pentru invocarea demonilor de înaltul Lord Pedron, acum 25 de ani. Ușile din diversele firide de pe coridoare duc la camerele mortuare ale soțiilor lui Saric, pe care Pedron le-a folosit ca să le țină ostatice, în așteptarea sacrificiului. Pentru o

scurtă vreme după aceea, aici a fost capela Thaenei, sub conducerea lui Therin, dar a abandonat-o după ce s-a îndepărtat de biserică.

— Iar eu o folosesc ca loc în care încerc rețete pentru diverse otrăvuri, adăugă tatăl lui Galen.

— Da, încuviință al treilea bărbat, pe potriva reputației tale.

Vorbele acestuia nu sunară deloc a compliment.

Se lăsă tăcerea puțin, apoi Darzin continuă:

— Ar trebui să fii atent la elevul tău. Pare pornit să se lase ucis înainte ca tu să fii pregătit să-i iei gâtul.

Primul, cel cu vocea oribilă, răspunse cu un hohot de râs rece.

— E în stare să-și aibă singur de grijă.

* Mania de a ucide o întreagă suită, care să păzească ulterior, în viața de apoi, mormântul cuiva, a pierdut din popularitate când oamenii au înțeles că astfel de nevinovați sacrificați aveau tendința să nu fie niște gărzi grozave, chiar dacă Thaena lăsa sufletele să mai pribegească prin preajmă ca morți vii. Se spune despre cele 48 de concubine ale lui Saric D'Mon al VIII-lea că au devenit însuflețite, au ieșit din mormânt și s-au apucat să ucidă în stânga și-n dreapta, începând cu succesorul înaltului Lord, care poruncise să fie omorâte. După ce vreo douăzeci de soldați și cinci membri ai familiei au murit, concubinele s-au prăbușit la pământ, dându-și sufletul încă o dată.

NĂPASTA REGILOR

— D'Mon, se repezi neprietenoasă a treia voce, înțeleg de ce ești necesar, dar nu face greșeala să crezi că trebuie să fiu amabil cu tine! Ești limitat, violent și nu înțelegi deloc natura reală a puterii. Dacă stăpânul meu nu ar avea nevoie de tine, aș fi încântat să-ți transform oasele în laptele de mamă din care te-ai născut și aș considera că am făcut un serviciu binelui comun.

Din nou, o pauză lungă.

— Mulțumesc că mi-ai spus cum stau lucrurile între noi doi! rosti Darzin într-un târziu.

— Cu plăcere! veni răspunsul. Deși am sperat în sinea mea că vei fi suficient de idiot cât să mă ataci.

— Ajunge! se răsti glasul de mort. Știi că părinții tăi s-au cunoscut chiar aici, băiete? spuse el, adresându-se celei de-a treia voci. Pedron o ținea pe mama ta, pregătind-o pentru un sacrificiu virginal, chiar în temnița de acolo, înainte ca tatăl tău, Sandus, să o salveze.

— In temnița de aici?

Galen abia reuși să-și înăbușe o exclamație când lumina de la marginile ușii se micșoră. Nu exista decât o singură explicație: al treilea bărbat stătea acum direct în fața ușii, probabil la doar un metru de ei. Dacă Galen auzea fiecare cuvânt rostit de bărbați, atunci și ei îl puteau auzi pe el.

— Dacă memoria nu mă înșală, da.

— Așadar, acesta e locul în care Pedron a fost revendicat de demonul lui? Nu mă miră că ai vrut să-1 văd.

Darzin se răsti:

— Da, da, mustește de sentimente grețos de dulci. Ideea e următoarea: merge pentru ritual?

— Bineînțeles, încuviință a treia voce. E perfect. Vibrațiile sunt imposibil de ignorat. Locul e atât de aproape de iad, încât probabil că nici nu trebuie să sacrificăm ceva ca să-i atragem atenția lui Xaltorath.

— Vei avea și sacrificiul, spuse Darzin. Insist.

— Măcar suntem de acord asupra unui aspect. Am zis că nu e nevoie să-i atragi atenția. Dar n-am spus nimic despre ce trebuie să facem ca să-1 ținem în lesă. Treaba asta nu e pentru amatori. Micuțul nostru animal de companie ar putea sfâșia în bucățele orașul dacă ar avea ocazia, și ar începe taman cu noi.

— După cum s-a văzut, interveni prima voce. Ultimul sacrificiu nu a fost deloc potrivit. Aproape că ne-a scăpat printre degete. De data asta trebuie să fie sânge.

— Nu duc lipsă de așa ceva, replică Darzin.

— Foarte bine! Las totul pe seama ta, răspunse vocea sumbră.

Galen auzi pași apăsați.

— Și fie faci tu curat aici, fie pui pe cineva și apoi scapi de el! Temnița asta duhnește a sudoare și spaimă.

— Da, lordul meu! spuse Darzin cu cel mai spășit ton pe care îl auzise Galen vreodată la tatăl lui.

Bărbații se îndepărtară și lumina pieri complet. Galen începu să se miște, gheata din piele hârșâind piatra când încercă să se ridice, dar mâna lui Kihrin îi apăsă umărul, împiedicându-1. Prea

târziu își dădu seama Galen că încă nu scăpaseră de primejdie și aproape că țipă când auzi cea de-a treia voce.

— Nu te mai întoarce. Data viitoare o să te găsească.

Glasul răsunător, grav, era atât de suav acum, aproape o șoaptă, încât lui Galen i se păru că îl aude vorbindu-i direct în minte. Probabil că bărbatul își lipise gura de ușă. Mâna lui Kihrin se strânse și mai tare pe umărul lui, așa că Galen își mușcă buza ca să nu țipe.

— Vii? își auzi Galen tatăl strigând de la distanță. Sau îți place să te joci cu tine însuți pe întuneric?

— E întuneric doar pentru cineva ca tine, îl corectă vocea de bariton.

De data asta, Galen surprinse târșâitul picioarelor pe dalele de piatră în timp ce omul se îndepărta. Mai auzi și foșnetul unui material: pesemne o robă sau o pelerină grea. După o clipă, răsună un zăngănit, dar de data asta Galen reuși să-i identifice sursa: un drug greu de fier fusese proptit în ușă.

Kihrin reuși cumva să vâre toată mâncarea lor și vasele în pătură, făcând o bocceluță mică pe întuneric.

— Iute, ia-mă de mână! șopti Kihrin.

Galen tresări la fiecare zgomot cât se strecurată grăbiți de-a lungul tunelului. Era atât de îngrozit, că-i venea să plângă. Când ajunseră în sala servitorilor, Kihrin îl opri din goană. Dădu drumul păturii pline cu vase pe un cărucior pentru servit. încă ținând mâna fratelui său, Kihrin porni cu pași mari spre Prima Curte și ceru câteva gărzi și o trăsură.

Pentru cei mai mulți, băiatul păru destul de calm. Numai Galen simțea în degetele împletite cu ale lui că fratele său tremura.

Și el, la fel.

61:GARDIENII CUȘTII

(Povestea lui Kihrin)

Relos Var arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Timpul nu lăsase niciun semn asupra lui, chiar dacă trecuseră mulți ani de la neprietenoasa lor întâlnire. încă se îmbrăca în haine simple și nu părea deloc o persoană importantă dacă nu puteai să-i vezi aura.

Stai puțin... Frățior?

In niciun caz nu îi eram așa ceva. Poate folosise cuvântul ca Darzin când mă striga „băiete”*[1].

— Raveri?

Relos Var m-a privit curios.

— Ce faci aici?

— Rahat! Vede...

Relos Var a fluturat două degete.

— Ieși de-acolo...

Am simțit o senzație de sfâșiere și Tyentso a apărut lângă mine, holbân- du-se la mâinile ei, apoi la firele strălucitoare de energie din jurul nostru. A murmurat apoi o vrajă care, cumva, nu a topit pietrele, deși fusese o încercare curajoasă.

Relos Var a zâmbit încântat.

— Sunt foarte fericit că ai supraviețuit neplăcerilor din capitală, Raveri. Sper că nu mai lucrezi cu tatăl tău. Un lucru mai rău decât un nebun lacom

Un obicei prost de-al lui Darzin, cu siguranță preluat de la Gadrith.

după putere este un nebun lacom după putere care crede că e

mai deștept decât restul lumii.*

Tyentso îl privea cu ochi reci ca gheața.

— Bănuiesc că asta confirmă că încă e în viață.

— A, n-aș numi-o chiar „viață”! a replicat Relos Var.

— Tyentso, despre cine vorbești?

Aș fi crezut că se refereau la Gadrith, dar mă inducea în eroare puțin cuvântul „tată”.

— Despre Gadrith, a zis Tyentso. Se referă la Gadrith.

— Păi... nu cred. Gadrith e soțul tău, am spus.

— Da, și asta.

Tyentso s-a încruntat.

— Nu te uita la mine așa, pușlama mică! Nu m-aș fi măritat cu el dacă ar fi fost interesat să se culce cu mine. Sau cu oricine altcineva.

— Nu te mai păcăli singură, Raveri! Normal că te-ai fi măritat, a dojenit-o Relos Var. Eu admir femeile care sunt dornice să facă orice sacrificiu ca să obțină ce-și doresc. Poate tu și cu mine am putea ajunge la o înțelegere. Viața ta, dacă mă servești?

— Nu poți face asta, s-a împotrivit Tyentso, clătinând din cap. Nu mă poți întoarce la viață.

Relos Var i-a ignorat refuzul.

— Vei afla că există puține lucruri pe care nu le pot face.

Mi-am întors privirea spre fantoma lui Tyentso.

— Poți să ne scoți de aici?

— Numai dacă te posed, mi-a răspuns Tyentso, și nu pot face asta acum. Uită-te la mâinile tale!

M-am supus. Aveam ambele mâini acoperite cu aceleași modele de pe cușcă și de pe ruine. Nu mă împiedicau să mă mișc, dar am presupus că acestea o împiedicau pe Tyentso să mă posede.

— Dacă ai de gând să mă omori, am scuipat spre Relos Var,

atunci ce mai aștepți?

Bărbatul a chicotit.

— Să te omor? De ce, pe toți zeii, aș vrea să fac asta? Tu o să ne salvezi pe toți. Nu te-au învățat nimic până acum?

Nu am înțeles dacă glumea sau nu.

* Același lucru s-ar putea spune și despre Relos Var, desigur.

— îmi pare rău că, deși te afli în locul potrivit, a reluat el, momentul e cum nu se poate mai prost și planurile mele încă nu sunt gata pentru tine. Așadar, ce-ar fi să te scoatem de aici și să-ți vindecăm rana aia, înainte ca morgajii ăștia nesuferiți să se întoarcă și să ne facă viața grea...?

O suliță a zguduit zidul de energie. O alta a aterizat lângă picioarele lui Relos Var.

— Prea târziu! a spus el.

A dat din mână și așchiile din lemn au zburat înapoi spre punctul lor de origine.

Morgajii erau pregătiți. Și-au ridicat scuturile și (în cazul femeii singure) un câmp magic de energie care să oprească reculul atacului lor.

— Sper că îți dai seama că nebunia asta nu se poate încheia decât într-un singur fel! a strigat Relos Var.

Bărbatul și-a încleștat pumnul și unul dintre războinicii morgaji a explodat în flăcări, urlând.

— Să mergem, mai bine, fiindcă ai sarcini mai importante de făcut!

Chiar atunci, spre surpriza mea, femeia a vorbit în guarem:

— Nu închei niciun pact cu tine, trădătorule. Nu ești binevenit aici, în ținuturile pe care le-ai distrus, și nici nu-ți vom permite să ne iei ce ne aparține.

Am avut senzația că, atunci când zisese „ce ne aparține”, se referise la mine.

O să fiu sincer: începea să mă obosească ideea de a fi pasat de la unul la altul ca un fel preferat la cină.

— Of, pe Vălul sfâșiat! a exclamat Relos Var. Dai și tu greș cu un experiment și oamenii nu te mai lasă niciodată să uiți asta.

Vrăjitorul și-a ridicat pumnul din nou, apoi l-a strâns și un alt morgaj a fost cuprins de flăcări.

Războinicii nu au bătut totuși în retragere. Chiar dacă doi dintre membrii lor muriseră deja și cel mai probabil, și alții urmau să aibă aceeași soartă, morgajii nu s-au dat înapoi nici măcar cu un pas.

M-am tot gândit ce-aș putea face. Piciorul mă durea înfiorător și piatra de la gât îmi ardea carnea cu răceala ei: nu eram deloc în siguranță. Chiar dacă Relos Var pornise un ditamai duelul cu vrăjitoarea morgajă, închisoarea magică pe care o țesuse în jurul meu nu își diminuase puterea. Tyentso nu se mai putea întoarce în trupul meu, unde m-ar fi putut îndruma să fac și eu o vrajă.

Dacă aveam de gând să acționez, trebuia să mă mișc rapid.

— Scumpă Taj a! am șoptit, sperând ca vorbele mele să treacă neobservate în tot balamucul ăla. Ascultă-mi ruga! Am dat de un mare necaz acum și am nevoie de ajutorul tău. Relos Var e aici și...

Mi-am pierdut vocea.

— Termină! s-a răstit Relos Var.

Bărbatul a gesticulat din nou și brațele mi s-au lipit de corp.

— încerc să ajut, dar ăsta nu e locul pentru o asemenea discuție.

— Nu, nu e, a zis femeia.

Inima mi-a sărit din piept când i-am auzit vocea, deși nu o mai auzisem decât o dată, în vis.

— Iar ideea că încerci să ajuți mă face să râd.

Taja a apărut în mijlocul străzii.

Bănuiesc că mă ascultase, la urma urmei.

De data asta nu arăta ca o fetiță, însă părul argintiu, ochii și pielea albă rămăseseră la fel. Am recunoscut-o imediat.

Taja a făcut un gest cu mâna. închisoarea din jurul meu s-a topit. Atenția ei totuși a rămas îndreptată spre vrăjitor.

— Pleacă îndată sau îmi forțez mâna!

Relos Var și-a înclinat capul într-o parte și a privit-o fix pe zeiță.

— Aici? In locul meu sfânt? Nu există loc pe planetă în care eu să fiu mai puternic și tu mai slabă. Doar nu îndrăznești să te

lupți cu mine tocmai aici!

Am clipit de câteva ori.

Planul se bizuise mai degrabă pe faptul că o zeiță — nu doar orice zeiță, ci una dintre cele Trei Surori — ar fi o ființă cu care niciun vrăjitor nu ar fi atât de nebun să se bată. Se retrăsese din fața Khaemezrei, așa că aș fi zis că urma să bată în retragere în fața unei zeițe reale.

Ar fi trebuit. Nu?

Numai că el nu părea că are de gând să-i cânte în strună. De fapt, totul în atitudinea lui Relos Var sugera că nu credea deloc că ar putea fi depășit de situație. Era pregătit pentru o înfruntare violentă, deși n-avea cum să fie atât de puternic. Și totuși…

— Ai putea să o învingi pe una dintre noi aici, dar nu pe toate, s-a auzit vocea altei femei, mai familiară decât a Tajei din multe puncte de vedere, fiindcă o ascultasem de nenumărate ori.

Thaena a apărut în mijlocul străzii, dar Zeița Morții nu era singură. Alături de ea, am văzut o altă femeie, a cărei înfățișare m-a făcut aproape să urlu, fiindcă nu mă așteptam să o recunosc. Și totuși, am făcut-o.

A treia zeiță avea pielea roșie-maronie, precum castana, și părul de culoarea flăcărilor, buzele pline și pomeții înalți: unul dintre cele mai splendide chipuri văzute de mine vreodată. Nu era din Jorat — părul nu se potrivea și nu am zărit nici însemnele specifice —, dar tot semăna cu fata din Jorat pe care mi-o arătase cândva Xaltorath. Asemuirea era prea puternică pentru a fi o simplă coincidență. Purta un șal unduitor pe umeri, țesut din lumină roșie, verde și violet.

Așadar, ea era Tya, Zeița Magiei.

Toți morgajii care nu erau ocupați să-și salveze tovarășii au căzut la pământ prosternați. Am bănuit că reverența lor i-o dedicaseră Thaenei, dar cine știe? Poate că a fi un zeu de orice fel era suficient, după cum ar susține unii. Iar acestea nu erau doar orice fel de zeițe: apariția celor Trei Surori aducea cu genul de semn ceresc numai bun să anunțe împărați blestemați și țări întregi trimise în iad. Se mai întâmplase și înainte.

— Toate? Pesemne că da.

Relos Var a clătinat din cap.

— Dar nu sunteți toate aici. In vreme ce noi, toți nouă, suntem.

Femeile au schimbat o privire rapidă între ele.

— Blufezi, a spus Taja.

— Poate da, poate nu. Și chiar dacă blufez, care sunt șansele ca o luptă între noi patru — aici, în acest loc — să nu-/ trezească pe e/?

Relos Var a oftat îndelung, aproape suferind.

— Eu v-am făcut. Crezi că nu vă pot distruge, dacă vreau?

Thaena a pufnit.

— încerci de milenii întregi. Dacă e așa de ușor să scapi de noi, ce te oprește?

Privirea mi-a picat pe unul dintre basoreliefurile care acopereau zidurile. Opt siluete. Opt simboluri. Simbolul Thaenei era un craniu. Al Tajei, o monedă. Simbolul Tyei, un văl în culorile curcubeului... Știam că voi potrivi fiecare simbol unuia dintre cei Opt Nemuritori, adevărații zei care îi tolerau pe ceilalți. Iar cea de-a noua siluetă...

M-am uitat înapoi la Relos Var.

Tya a încuviințat din cap în direcția mea. Am știut, chiar și fără să vorbesc, că vraja care-mi bloca vocea se risipise. Durerea din picior s-a mai domolit și ea.

— Nu-1 vei lua cu tine, a zis Taja. Nu-ți vom permite.

— N-ar fi trebuit să-1 aduci înapoi, a replicat Relos Var. E o cruzime.

— Mai blândă decât faptele tale, a intervenit Thaena.

— Nu sunt dușmanul vostru! s-a răstit Relos Var.

— Ba da, a zis Zeița Magiei, iar păcatul nostru e că ne-a luat prea mult să ne dăm seama.

Tya și Relos Var s-au privit fix și ceva a trecut printre ei. Tya se uita la el așa cum te uiți la cineva pe care l-ai iubit odată, cineva care te-a rănit profund: cu regret, cu tristețe și o doză de ură deloc neglijabilă. Nu erau prieteni, dar poate fuseseră pe vremuri. Poate chiar mai mult de-atât.

Așadar, fiindcă mereu am fost puțin nebun, i-am întrerupt:

— Eu nu vreau să știu decât pe cine ții ostatic în centrul orașului.

Taja s-a apropiat de mine și mi-a pus mâna pe umăr.

— Asta nu e important. Hai să plecăm de aici!

— Ba cred că e important, m-am împotrivit. Și-a deschis ochii.

Totul s-a oprit.

Toată lumea s-a oprit. Până și Relos Var s-a holbat la mine cu fața lividă. Unii dintre războinicii morgaji păreau să nu vorbească guarem și erau prea ocupați să se prosterneze în fața divinităților ca să și mai asculte. Insă Relos Var, Tya, Taja și Thaena m-au privit cu aceeași expresie.

De groază.

— Grăiește adevărul, a spus preoteasa morgajă, ridicându-se în picioare. Cel înfometat se zvârcolește, neliniștit. Nu va trece mult când se va trezi încă o dată.

— Cel înfometat? Așa îi spuneți? Ce e ăla? am repetat.

Relos Var și-a lăsat capul într-o parte.

— Nu ți-au zis?

— Ce anume?

Bărbatul a zâmbit ironic.

— Pun pariu că ea crede că nu e nevoie să știi.

Relos Var și-a îndreptat misha și a dat din cap spre cele trei femei în semn de salut, după care mi-a întors spatele.

— Când o să te saturi de ocolișurile lor și de jumătățile lor de adevăr măsluite mai bine decât minciunile, caută-mă! Eu nu te voi înșela niciodată.

Taja a pufnit.

Relos Var i-a aruncat o privire dojenitoare și deopotrivă disprețuitoare.

Aproape că l-am înjunghiat atunci. Aveam cuțitul în mână, iar plăseaua lui îmi atingea ușor palma. In acel moment de neatenție, aproape că m-am repezit spre el. învățasem, vedeți voi, că talismanul nu te protejează împotriva

oțelului nici dacă ești magul magilor. Surprinde un vrăjitor la momentul potrivit și e la fel de vulnerabil ca oricine.

Dar m-am abținut. Vorbele lui mă momiseră bine: nu m-am putut înfrâna și am mușcat din ele. Pe de altă parte, nu eram atât de prost să nu văd că surorile nu-mi spuneau nici măcar o frântură din toată povestea.

Am rămas nemișcat.

Relos Var s-a răsucit spre mine și ochii i s-au oprit asupra cuțitului din mâna mea.

— Pe curând! a adăugat el.

Fără tam-tam, vrăjitorul a dispărut.

Thaena s-a întors spre morgaji, vorbindu-le în limba lor de baștină. Porunci, din câte am sesizat, gata să fie ascultate. Tya și-a tras vălul peste față și a început să meargă încet pe stradă, întinzând mâinile. Firele argintii au înconjurat memoria zidurilor, întărindu-le când a trecut peste ele.

— Cine ești tu, pușlama mică?

M-am răsucit spre Tyentso.

— Haide, Ty! Știi foarte bine cine sunt.

Ty a clătinat din cap.

— Nu, nu știu. Și cred că nici tu nu știi, a adăugat ea gesticulând cu mâna împrejur. Rahaturi din astea nu li se întâmplă copiilor fugari din Casele de al patrulea rang.

Taja și-a dres glasul și amândoi am tresărit când ne-am dat seama că stăteam acolo ignorând o zeiță.

— Cel mai bine ar fi să vă scot pe amândoi de aici. Nu sunteți în siguranță.

— Taja, cum m-a găsit Relos Var? Cum de-a știut că mă aflu aici? De ce mi-a zis „frățior”? Și ce-a vrut să spună când a pomenit că el te-a făcut? Avea de gând să se lupte cu tine... De ce credea că se poate lua la trântă cu o zeiță...

Taja și-a lipit degetul de buzele mele.

— Nu e momentul acum.

— Ah, dar ai putea să-ți faci timp! Curând, dacă e posibil.

Tyentso și-a întins mâinile când zeița s-a uitat urât la ea.

— Ce-o să-mi faci? Sunt deja moartă.

— Nu. Iți tragi suflul, deocamdată, a replicat Taja, mutându-și mâna pe umărul meu și odihnindu-și cealaltă mână pe brațul fantomatic al lui Tyentso.

In ciuda naturii ei eterice, Zeița Norocului a atins-o fără dificultate.

Universul s-a modificat.

62: INELUL GRIFONULUI

(Povestea lui Talon)

Nu știu în cine să am încredere, i se confesa K.ihrin lui Galen în timp ce se îndreptau cu trăsura spre Parcul Arenei. Therin o să vrea dovezi despre Darzin, și ce să-i spun? Că l-am surprins vorbindu-i cuiva despre care *cred* că a invocat un demon? Habar n-am cine e partenerul lui Darzin, iar acum a mai apărut și a treia persoană. Și nu cunosc despre ea decât că știa că îl spionăm și că nu ne-a dat de gol, un lucru complet lipsit de sens.

Kihrin se opri să-și roadă unghia de la degetul mare.

— Nu pricep și pace. Oricine-ar fi, sigur face parte din schemă. De ce nu le-a zis că trăgeam cu urechea?

— Poate vrea să-i facă să creadă că îi ajută, sugeră Galen. Poate joacă la două capete. Sau poate... ah, nu părea să-l placă pe tata prea mult, așa-i? Poate speră să-i provoace necazuri.

Ochii lui Galen se făcură mari când ideea începu să prindă contur în mintea lui.

— Poate. Dar e un risc enorm dacă stăpânul lui ghicește ce pune la cale. Cu siguranță n-aș vrea ca Mortul să se supere pe mine.

— Mortul?

— Da. Așa l-am poreclit pe omul cu vocea înspăimântătoare. Crede-mă, arată mai rău decât sună! E un vrăjitor, și nu unul ca Darzin, care a prins niște trucuri din zbor. Mortul este unul dintre cei mai înfricoșători vrăjitori.

L-am văzut ucigând un bărbat. I-a smuls sufletul din trup și apoi i-a jupuit pielea de pe mușchi și de pe oase.

— L-ai cunoscut?

— Nu l-am cunoscut în persoană, recunoscu Kihrin. Aș zice mai degrabă că l-am iscodit. Dar nu vrei să ai de-a face cu cineva ca el. Știu că nu crezi că e posibil, dar ai încredere când zic că e mai înfricoșător decât Darzin!

— Vai de mine! Totuși, trebuie să-i spunem *cuiva.*

— Cui?

— I-ai putea spune Miyei. Pe tine te-ar crede. Te place.

Tonul lui Galen era nostalgic. Băiatul o considera elegantă și încântătoare, dar ea n-avea niciodată timp pentru el așa cum avea pentru Kihrin.

— Grozav! replică Kihrin. Și ce-ar putea să facă o sclavă gaeș în privința asta?

— Ah! exclamă Galen mușcându-și buza. înțeleg.

— I-aș putea zice generalului Milligreest, dar probabil că o să vrea să știe de ce nu i-am spus nimic acum câteva luni, când am fost acasă la el. O să creadă că născocesc baliverne doar pentru că nu vreau să stau cu familia D'Mon. Ar arunca mingea înapoi, în terenul înaltului Lord, și știm că Therin va tăinui toată situația.

— Ce zici de mătușa Tishar?

Kihrin păru entuziasmat o clipă, apoi pe chipul lui apăru dezamăgirea.

— Nu e o idee bună. Adică, pesemne că ne-ar crede, dar nu văd ce-ar putea face ca să nu-și pună viața în primejdie. Dacă se apucă să întrebe lucruri greșite, Darzin o va ucide pur și simplu. Și chiar dacă nu o omoară, oare oamenii vor asculta ce are ea de

zis? Doar e sora lui Pedron, nu?

— Mama zice că a fost mai mult de atât...

Kihrin se holbă la Galen, uluit.

— Glumești!

— Ba nu. Așa spune mama. Că erau... știi tu... și că îi dădea mereu cadouri și te miri ce ca să nu mărturisească nimic. Mama spune că maestrul Lorgrin a trebuit să facă un farmec special ca să se asigure că e virgină în noaptea nunții ei*.

Lui Kihrin i se făcu greață.

— Nici nu-i de mirare că ea...

* Având în vedere că vanteii nu interzic în mod special incestul, totul e posibil, dar cred mai degrabă totul nu e decât un zvon malițios.

Băiatul clătină din cap.

— Dacă așa s-a întâmplat, sunt sigur că nu a fost alegerea ei.

Galen ridică din umeri.

— Nu știu. Și dacă e adevărat? Probabil că a fost foarte greu pentru ei, amândoi pe jumătate vante și mereu criticați pentru asta, iar mama lor chiar a fost omorâtă din această pricină. De ce nu s-au învrăjbit? Mi se pare romantic.

— Așadar, tu ți-ai folosi sora mai mică, pe Saerâ, ca să-ți ofere plăcere? Ți s-ar părea firesc?

— NU. Pe toți zeii, nu! E complet diferit.

Kihrin izbucni în râs.

— Aha! Sigur e diferit.

Timp de un minut, se lăsă liniștea în trăsură. Apoi Kihrin lovi plin de frustrare locul de lângă el.

— *Of!* Dacă aș avea cum să iau legătura cu împăratul Sandus... El ar lua lucrurile în serios.

— împăratul? Te-ai țăcănit?

— Nu, răspunse Kihrin, privindu-1 pe Galen. Îți amintești ce-a zis Mortul? Despre a treia persoană, cum că ar fi *fiul* lui Sandus? Sunt sigur că l-aș putea convinge pe Sandus de gravitatea situației. In plus, Sandus e cel care a alungat demonul prima dată și m-a vindecat. E pornit rău să oprească demonii. Și ar vrea să știe despre asta și m-ar crede. Dar mă îndoiesc că mă pot prezenta din senin la palat ca să cer o audiență.

— Așa e, încuviință Galen. Ala e un loc doar pentru petreceri. Știu asta prea bine. El nu locuiește acolo. Am auzit că, în realitate, trăiește într-un palat făcut din diamante, în mijlocul Lacului Curcubeului, pe o insulă păzită de doi dragoni uriași.

— Galen! îl dojeni Kihrin. Toată lumea știe că nu există o insulă în centrul Lacului Curcubeului.

— Știu asta, replică Galen. Băiatul îi făcu șmecherește cu ochiul fratelui său și adăugă: E invizibil.

Kihrin ridică o sprânceană.

— O să cred când o să-1 văd.

încă râdeau când trăsura se opri în fața Câmpurilor Ofrandelor.

Kihrin fusese crescut cu povești despre taverna Câmpurile Ofrandelor, deși nu o văzuse niciodată cu ochii lui. Surdyeh refuzase să-1 ia cu el,

susținând că mulțimea de acolo este prea dură și că există prea multe ocazii pentru ca băiatul să dea de necaz. Kihrin înțelegea acum că „necazul” însemna „să fie recunoscut ca fiind un D’Mon”. Firește că, în mintea băiatului, o vizită acolo se transformase într-o prioritate, dar încă nu găsise timp pentru asta din două motive: în primul rând, o vizită necesita o călătorie în Cercul Superior, iar, în al doilea rând, taverna se găsea în umbra Citadelei. Gardienii își petreceau timpul acolo când nu își făceau rondul. Taverna roia neîndoielnic de soldați, la orice oră. Cei mai mulți Dansatori-umbră, inclusiv Kihrin, evitau Câmpurile Ofrandelor, de parcă orice bere băută acolo venea la pachet cu niște gonoree. Kihrin nu avea nicio problemă să înțeleagă de ce Merit sugerase un asemenea loc. Nu exista loc mai potrivit în toată capitala în care un Dansator-umbră să nu fie prezent ca să le vadă schimbul.

Cât își ajută fratele să coboare din trăsură, Kihrin observă că taverna părea mai degrabă un han. înălțată pe trei etaje, era atât de masivă, încât partea superioară putea fi închiriată. Avea de două ori mărimea clubului Vălul Sfâșiat, adică o clădire cu adevărat mare. Spre deosebire de Vălul Sfâșiat ori de orice altă

clădire din Orașul de Catifea, Câmpurile Ofrandelor se ridica singuratic la marginea unei zone imense de câmpuri și de păduri. Aleile pietruite duceau spre clădire și se răsfirau în așa fel încât să formeze un cerc în jurul acelei zone din parc.

Kihrin știa că parcul era probabil faimoasa Arenă unde următorii împărați se luptau pentru dreptul de a conduce. Nu semăna deloc cu imaginea din capul lui. Nu era un coloseu, ci un spațiu deschis circular, unde găseai păduri, mărăciniș și pajiști. Câteva construcții în ruine se ridicau ici și colo, gata să se prăbușească în orice moment din cauza vârstei lor. Totuși, Kihrin zări locul unde ramurile copacilor fuseseră retezate formând un fel de dom. Mulți copaci din interior aveau o înfățișare sălbatică: forma și culoarea lor aveau ceva desfrânat și bizar. Resturile de armuri, arme și cranii vechi se iveau pe sub mantia de iarbă și de frunze.

împăratul fusese încoronat aici în urma trierii prin luptă încă de la fondarea imperiului însuși. Aici își întâlnise soarta Lyrilyn, mama lui Kihrin (dacă era mama lui), iar Ola îl găsise tot aici. Nu mai avea îndoieli în privința poveștilor spuse de Ola sau de Surdyeh. De ce amândoi aleseseră să mintă și să-i prezinte adevărul sub formă de basme rămânea încă un mister.

Kihrin se întoarse când Galen îl trase de mânecă.

— Haide! Ușa e pe-acolo. Nu cred că are loc vreun duel acum, altfel am fi văzut lume strânsă.

— Parcă ziceai că n-ai mai fost niciodată aici.

— N-am fost, replică Galen, dar tata ne povestește mereu. A avut multe dueluri aici.

— Oare de ce nu mă miră?

Ușile principale erau deschise și un bărbat solid, care ar fi putut avea în mână un semn pe care să scrie „gardian”, îi salută din cap când intrară. Kihrin își dădu seama imediat că nu era o tavernă oarecare — ferestrele mari ce dădeau spre zona de duelare a arenei n-ar fi rezistat nici cincisprezece minute într-o cârciumă obișnuită. De asemenea, nicio altă cârciumă cunoscută de Kihrin nu-și permitea o asemenea cantitate și varietate de lumini magice.

Locul era incredibil de aglomerat. Oameni de toate vârstele, sexele și rasele stăteau înghesuiți, umăr la umăr, nestingheriți de faptul că vecinii lor erau de toate vârstele, sexele și rasele. Kihrin bănui totuși că, la răstimpuri, își aminteau de acest lucru și atunci apărea și unul dintre faimoasele dueluri ale arenei.

— Căutăm o paznică pe nume Tauna, îi șopti Kihrin lui Galen.

— Noi? întrebă Galen surprins.

— la-te după mine!

Kihrin intră în camera cu băuturi de parcă mai fusese acolo și știa exact unde se află totul. Un cârciumar cu înfățișare simplă servea băuturi la tejghea: chel, înalt, subțire și cu puțină burtă. Bărbatul ridică o sprânceană la vederea celor doi.

— Îți dai seama că suntem cei mai tineri din locul ăsta? întrebă Galen.

— Banii noștri nu țin cont de vârstă.

Kihrin găsi locuri goale la o masă, comandă o bere de ardei pentru amândoi și cercetă încăperea cu atenție. Zări mai multe femei, deși majoritatea arătau ca niște ajutoare sau accesorii pentru bețivani. Niciuna nu arăta ca o paznică.

— Kihrin, îl trase Galen iute de mânecă. Ce e ăsta?

— Hmm? Ce anume? Cine?

Kihrin privi în jur.

— Acolo, în colț. Uită-te la el! Nu e om.

Kihrin se mai uită o dată. Persoana care îi atrăsese atenția lui Galen nu era ușor de văzut, de vreme ce aproape se contopea cu peretele din spatele lui. Nu avea deloc păr, ci niște țepușe ciudate, ca ale unui porc-spinos, care

îi ieșeau din cap, și un nas care nu arăta deloc a nas. Nu se termina, ci se transforma într-o excrescență ca un tentacul, care se răsucea și se mișca de capul ei. Alți țepi îi ieșeau din brațe și în loc de unghii avea gheare. Însă și mai înfricoșători se dovediră a *fi* ochii, care străluceau în lumina focului. Ființa era uriașă și extrem de musculoasă.

— Ah, deci au și un morgaj! E o raritate să vezi un sânge-pur.

— Ala e un morgaj? rosti Galen aproape în șoaptă. Nici nu-i de mirare că sunt o problemă atât de mare.

— De obicei, dai peste corcituri apărute când morgajii își pierd mințile. Singura slujbă pentru ei este să rupă niște oase ori ceva similar. Sunt sigur că e unul dintre paznicii de aici.

— Intr-adevăr! Cine ar vrea să se pună cu *așa ceva?*

— Ai fi surprins. Probabil că au și vrăjitori tocmiți.

Exact când rosti cuvintele, Kihrin băgă de seamă un joc de cărți gălăgios la o masă alăturată. Unul dintre jucători era o femeie, îmbrăcată în pantaloni kef și o tunică misha bărbătească. Atunci când își ridică picioarele să le odihnească pe un taburet, văzu că purta ghete înalte. Un zâmbet viclean îi apăru pe față când le arătă mâna câștigătoare celorlalți jucători posomorâți.

— Ea e, îi spuse Kihrin fratelui său, arătându-i-o cu bărbia pe femeia cu pricina.

Kihrin făcu un semn cu mâna spre o chelneriță și puse o monedă de argint pe tava ei.

— O băutură pentru femeia de la masa de acolo. Spune-i că e de la vechiul ei prieten, Merit!

Femeia luă banii, încuviință din cap spre Kihrin și plecă în direcția jocului de cărți.

— Cine e femeia asta? întrebă Galen. Ce căutăm noi aici?

— încerc să aflu niște informații, răspunse Kihrin, zâmbind larg spre fratele său. Ai încredere în mine!

Galen roși și își feri privirea.

— Am crezut că am venit aici ca să ne distrăm.

— Ai văzut-o? Crede-mă, asta e distracție!

Kihrin se lăsă pe spate și încercă să se poarte nonșalant când văzu chel- nerița lăsând berea pe masă și transmițând mesajul. Un moment mai târziu, femeia îmbrăcată în haine bărbătești se scuză în fața jucătorilor de la masă și își croi drum prin mulțime, evitând masa lor complet, și ieși pe scările din spate.

— Hei! Trebuia să...

— Băutura voastră, lordul meu, spuse chelnerița, așezând berea pe masă.

— Dar nu ne-am terminat berile de ardei..., protestă Galen.

Kihrin îi aruncă o privire urâtă și clătină din cap.

— Mulțumesc! zise Kihrin și îi dădu un bacșiș femeii.

După ce aceasta se răsuci pe călcâie, Kihrin pescui o cheie din băutură și rânji satisfăcut.

— M-ai adus aici doar ca să te întâlnești cu o fată?

Galen nu-și ascunse indignarea.

Kihrin îi aruncă o privire ciudată.

— De ce? Ești gelos?

— Poftim? Nu. E o prostie.

Galen se înroși și mai tare.

— De ce să fiu gelos pe o târfa oarecare pe care nu o cunosc?

Kihrin se aplecă spre el.

— Suntem aici întrucât ce voi face ar putea fi ilegal. Și nu vreau ca Darzin să știe despre asta. Așadar, ești alături de mine sau nu? Fiindcă, dacă nu ești, poți rămâne aici până îmi termin treburile.

Galen înghiți în sec.

— Firește că sunt alături de tine.

— Bine!

Kihrin flutură cheia.

— Atunci, hai, să mergem să o cunoaștem!

Ușa era încuiată, dar pentru asta avea cheia, nu? Kihrin îl împinse pe Galen înăuntru, apoi trânti ușa în urma lor.

— Dacă vă așteptați la ceva cam ca în Orașul de Catifea, amândoi veți fi dezamăgiți, le spuse Tauna.

Femeia stătea pe un scaun, într-un colț al camerei, privind pe fereastră spre Parcul Arenei.

— Nu mă ocup de puști, oricâți bani aș primi.

Galen își încrucișă brațele și păru nespus de deranjat că fusese numit „puști”.

Kihrin se mulțumi să încuviințeze din cap și își trase un scaun să se așeze.

— Merit a zis că o să-mi lase un cadou la tine.

Femeia ridică o sprânceană.

— Cadou? Așa i se spune acum?

— Sigur, de ce nu? Asta, în cazul în care n-a găsit nimic, continuă el după o pauză scurtă.

Tauna își vârî mâna sub saltea și scoase un săculeț pe care îl aruncă pe pat.

— N-am zis asta.

Kihrin dădu să se întindă după săculeț, dar Tauna țâțâi și dădu din deget.

— Ah, ah, ah... Plata mai întâi, lordul meu. Merit a spus că nu e gratis. — Cât? întrebă Kihrin.

— O mie de coroane, îl lămuri ea, de parcă i-ar fi comunicat prețul unui pahar de tărie.

— Poftim?

Până și Galen păru șocat.

Femeia zâmbi.

— Fie vorba între mine, tine și dulceața astălaltă, prietenul tău habar n-are ce-a găsit, fiindcă altfel ar fi cerut de zece ori pe-atât. O mie e un chilipir.

Kihrin își înclină capul într-o parte și o privi critic. Femeia era încrezătoare și calmă. Se descurca de minune să le sugereze că nu-i păsa cum decurg negocierile.

— Ce-ar fi dacă ți-aș da eu 2 000 de coroane ca să-mi spui ce nu i-ai spus lui Merit?

— Mai bine ceri I 500, ca să nu mă simt vinovată că îți fac curte.

Tauna se întinse după săculeț și îl puse în poală. Când Kihrin îi întinse teancul de polițe de la Templul lui Tavris, ea desfăcu punga și scoase un sul de pergament, mai multe legături cu strune din mătase pentru o harpă, câteva haine vechi și un inel de aur cu sigiliu din rubin.

Kihrin își ținu respirația când zări inelul.

Femeia observă și rânji.

— L-ai mai văzut și altădată?

Kihrin se întinse după inel.

— Da.

Galen se aplecă și cercetă inelul, dar expresia de pe chipul lui nu arătă o surpriză prea mare.

— E doar o nestemată.

— Nu, nu e. Lasă-mă o secundă!

Kihrin smulse inelul de la Tauna și se holbă la el câteva minute în șir.

— Asta nu e același inel pe care l-am văzut înainte. Doar are același model. II avea tata?

Tauna făcu ochii mari.

— Iubitule, nu cunosc niciun detaliu. Merit a zis că l-ai plătit să facă o treabă. Asta e treaba. E tot ce știu. Dar am mai văzut inele, purtate de unii la care nici nu te așteptai, zise ea aplecându-se. Toate cu același însemn: o coroană și un grifon. E un fel de club, dacă mă întrebi pe mine, un club secret care nu acordă atenție rasei, sexului sau clasei*. Am văzut inelul la lorzii Consiliului, așa cum l-am văzut purtat ascuns la gâtul sclavilor sau cel puțin la gâtul unor oameni care pretindeau că sunt sclavi.

Kihrin rămase încruntat, învârtind inelul între degete. Galen ura expresia de nefericire de pe chipul fratelui său.

— E vorba de tatăl tău? De Surdyeh?

Kihrin încuviință din cap, apoi se întoarse spre Tauna.

— Ai fi dornică să afli mai multe informații despre ei, pentru mine?

Femeia se ridică în picioare.

— Nici într-o mie de ani. îmi pare rău, dar cunosc destul cât să-mi dau seama că nu trebuie să mă amestec în anumite lucruri ca să rămân în viață. Dar fii atent! O să-i transmit cererea tatălui meu. Poate el te poate ajuta.

— Cine e tatăl tău? întrebă Galen.

— Doc^{+}, răspunse Tauna. Taverna e a lui, adăugă, pornind spre ușă. Iar acum, dacă nu vă supărați, am o încăpere plină de fraieri pe care vreau să-i jecmănesc.

* Oamenii Grifonului. Cel puțin așa le zic eu. Habar n-am cum își spun ei. Există multe grupuri care sunt interesate de profeții din varii motive, dar încep să cred că am subapreciat această cabala în particular. Scopurile lor îmi sunt

încă necunoscute, dar, privind dovezile, putem conta clar pe faptul că tatăl adoptiv al lui Kihrin, Surdyeh, fusese unul dintre ei. Tot printre ei se numărase cel puțin un împărat.

* Fata e adoptată. Am verificat.

63: CEAI CU MOARTE

(Povestea lui Kihrin)

Lucrurile au rămas înceţoşate pentru o vreme. Eram conştient de ce se întâmplă, dar fără să fiu conectat la evenimente. Tuşea lui Tyentso, care încerca să tragă aer în piept când era întoarsă la viaţă.

Vocile oamenilor care vorbeau de ea şi probabil şi despre mine. Una dintre ele îi aparţinea lui Doc, iar alta, lui Teraeth. In cele din urmă, am auzit şi glasul lui Tyentso. Toată lumea părea entuziasmată, după cum era şi de aşteptat, în definitiv.

Apoi, tăcere. Au plecat toţi.

O mână mi s-a aşezat pe umăr. O secundă mai târziu, în faţa mea s-a aşezat Khaemezra.

— Ce s-a întâmplat, Kihrin? Cum de ai ajuns în Kharas Gulgoth?

M-am uitat la ea. înfăţişarea sa era o minciună, o iluzie precum cea ţesută când ne întâlnirăm prima dată în Kishna-Farriga. Numele ei era o minciună. Era întruchiparea minciunii. Ea nu era Khaemezra, înalta Preoteasă a Thaenei.

Ea *era* Thaena. Acum vedeam adevărul.

M-am întrebat dacă şi Kalindra ştiuse când afirmase că Thaena trăieşte numai în Viaţa de Apoi. Mă minţise Kalindra sau Khaemezra o minţise şi pe ea?

— Kihrin?

Am strâns din dinţi şi mi-am ferit privirea.

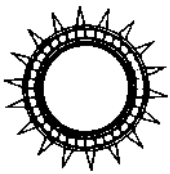

După o clipă, m-am întors și m-am uitat în ochii ei, chiar dacă era o prostie, chiar dacă mă îngrozea.

— Cum a creat Relos Var Cei Opt Nemuritori? Cei Opt au creat lumea. Tu...

Vocea mi s-a frânt.

— Tu... ai creat lumea. Totuși, când a zis că el *te-afăcut,* nu te-ai împotrivit.

Khaemezra a oftat.

— Dacă părinții mei ar mai trăi, ar tăgădui atât ideea că Relos Var m-a făcut, cât și pe cea conform căreia am ajutat la facerea lumii. Cei Opt nu au creat universul. Am fost împuterniciți.

— De către Relos Var?

Vocea mi s-a frânt din nou.

Reticența ei de a vorbi era palpabilă, dar deja nu îmi mai păsa.

— Nu așa se numea atunci, dar, da, de către Relos Var.

M-am trezit ridicându-mă în picioare.

— I-am adorat pe Cei Opt încă din copilărie. Am adorat-o pe Taja! Tu...

Am arătat cu degetul spre ea.

— Tu mi-ai făcut morală despre *credință.* Și n-ați fost niciodată zeițe?

— Așază-te, Kihrin!

— *Nu.* Singurul motiv pentru care Cei Opt s-au dus după regii-zei este că erați niște zeițe false. Iar acum stai aici, spunându-mi că nu ești mai bună decât regii-zei care au ținut în sclavie...

— Ajunge!

A doua oară, vocea ei a devenit a Thaenei, și nu mai era cea a unei bătrâne. In mânia ei, iluzia i se risipise, lăsând la iveală

Moartea, cu pielea ca abanosul și născută din apă.

— Așază-te!

M-am supus.

— Dacă ai fi fost *oricine altcineva,* ticălos mic și răsfățat, te-aș fi zdrobit pentru că ai îndrăznit să scoți așa ceva pe gură.

Khaemezra s-a ridicat, schimbând efectiv locul cu al meu.

— Dacă ar fi fost după noi, n-ar fi existat niciun templu, niciun altar, și *nu* am fi numite zeițe. Nu ne-am dorit niciodată *să fim* zeițe. Și nu avem niciun interes să-i facem sclavi pe cei pentru care am sacrificat totul ca să-i salvăm.

— Ați sacrificat? Ce anume? Ați devenit ZEIȚE.

Thaena a ridicat un deget. Am înghițit în sec și mi-am ținut gura.

456

NĂPASTA REGILOR

— Imaginează-ți că ești soldat, Kihrin! a continuat Thaena. Imaginează-ți că ești prins într-un război nesfârșit împotriva unui dușman pe care nu-1 poți vedea! Așa eram noi, luptându-ne cu demonii. încercam să-i învingem. Dădeam greș. Acum, imaginează-ți că apare cineva — un bărbat isteț, *isteț* — și îți spune că îți poate dărui cheile pentru a-i respinge, astfel încât milioane de oameni să trăiască. Nu trebuie decât să te lași legat de o forță cosmică. Vei avea puteri dincolo de orice închipuire. Dar vei dispărea din sânul rasei tale, al familiei tale, al prietenilor, și te vei despărți de toți cei de care îți pasă. Iar asta nu e partea cea mai rea. Partea cea mai rea e că slujba ta *nu se va sfârși niciodată.* Vei fi un soldat care va sta pe metereze pentru *totdeauna,* păzindu-i pe cei care nu se pot proteja singuri. Nu poți muri și vei sluji până la sfârșitul universului. Nu vei putea să-ți lași deoparte povara niciodată, nu vei putea s-o pasezi altcuiva și nici nu vei mai putea să te întorci la o viață normală. Te-ai oferi voluntar pentru *asta?*

Ceva m-a făcut să iau întrebarea în serios. Aveam senzația bizară, sâcâitoare, că nu mă întreba deloc ipotetic. Mi-am mușcat buza.

— Cred că da. Eu... da. Dacă aș ști în ce mă bag. Dacă ar fi alegerea mea.

Thaena a încuviințat din cap și și-a ferit privirea. A murmurat ceva.

— Poftim?

Thaena s-a întors spre mine.

— Am zis: exact așa mi-ai spus și ultima dată.

Am privit-o fix. Gura mi s-a uscat. N-am știut cum să reacționez. Sigur nu voiam să trag concluzia pe care ea părea că o sugerează.

— Tu...

Mi-am dres glasul.

— Sugerezi că...

— Da?

O sclipire de amuzament scurt și amar s-a întors în ochii ei.

— Bine, dacă mă acuză cineva că sfidez zeii, tot ce se poate să aibă dreptate, dar sugerezi cumva că eu am avut un asemenea statut? Că am fost unul dintre Cei Opt?

Am râs nervos.

— Serios acum, ar fi imposibil. Fiindcă, în primul rând, nu vă lipsește niciun membru din grup. Toți Nemuritorii ies la socoteală. în al doilea rând, să fiu al naibii dacă nu mi-aș aminti că am fost zeu! Tot necazul meu cu Darzin și cu Mortul s-ar rezolva mult mai ușor, deși bănuiesc că Relos

Var ar fi în continuare un ghimpe în coaste. In plus, tocmai ai spus că Nemuritorii nu pot fi uciși. Firește, cu excepția situației în care ai fost și tu acolo, ipotetic vorbind.

— Niciunul dintre Cei Opt nu a fost ucis vreodată, a rostit Thaena. Suntem legați de forțele elementelor. Ar trebui să distrugi forța — norocul sau moartea, magia sau natura — ca să ne distrugi și pe noi.

Am răsuflat ușurel.

— Ne-am lămurit, carevasăzică.

— Totuși, a continuat Thaena, dacă nu cumva Relos Var pretinde că sunt înșelătoare...

Glasul zeiței s-a umplut de un venin amar.

— Ar trebui să știi că n-am mai fost opt de mulți ani.

— Poftim?

— In capitală, dacă întrebi pe cineva cine este cel de-al optulea membru, ți se va răspunde că Grizzst. In Eamithon, vor

crede că ești idiot dacă nu știi că al optulea membru este Dina. In Jorat, i se zice Cel-fară-de-nume, și are o statuie goală acoperită cu un giulgiu. Vishaii îl venerează sub numele de Selanol, zeul soarelui, și susțin că e mort. Nimic din toate astea nu e corect, dar vishaii sunt pesemne cel mai aproape de adevăr, chiar dacă numele adorat de ei s-a pierdut pe parcursul anilor. Ceea ce nu înțeleg ei e că S'arric nu a murit cu adevărat.

— Și-atunci, unde e?

— L-ai întâlnit în seara asta, închis în Kharas Gulgoth. A deschis ochii atunci când te-ai apropiat.

Am tras aer în piept cu greutate ca să-mi fac inima să-mi bată din nou. M-a copleșit un val de greață.

— Cel pe care l-am văzut e zeu?

Trebuie să recunosc că m-am simțit oarecum ușurat, consolat. Dacă figura respectivă era cel de-al optulea, atunci însemna că Thaena vorbise despre o presupunere, în definitiv.

Nu sunt sigur de ce mi s-a părut că asta e mai bine.

— Da, a încuviințat Thaena, cu o expresie bântuită. Demonii l-au renumit Voi Karoth.

Am încercat să nu mă gândesc la faptul că simpla rostire a numelui îmi dădea fiori pe șira spinării.

— Dar de ce *m-am dus* acolo? In primul rând, habar n-aveam că locul ăla există.

458

NĂPASTA REGILOR

— Chiar vrei să știi? m-a întrebat, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. — Tocmai te-am întrebat. M-am săturat să fiu mințit.

Nările Thaenei au fremătat.

— Eu nu te-am mințit niciodată.

— Dar nici nu te-ai omorât să-mi spui tot. Cum rămâne cu profețiile? Sunt reale? Sau sunt doar niște jocuri de culise în interesul vostru?

Thaena a venit în spatele meu, apoi mi-a adunat părul cu mâna și mi l-a tras peste umăr.

— Mult timp, am presupus că nu au fost decât jocuri ale minții create special de demoni. Apoi, din ce în ce mai multe profeții au început să se împlinească. Acum încercăm să descoperim dacă sunt preziceri ale unor evenimente de neocolit făcute de o rasă

care nu percepe timpul la fel ca noi sau sunt instrucțiuni despre cum să obținem un rezultat anume. Oare sunt ele istorii pline de culoare ale viitorului sau rețete ascunse în simbolism?

— Tu spre ce înclini?

— Spre rețete, a recunoscut Thaena. In plus, Relos Var pare să ia lucrurile la fel, așa că nu ne permitem să fim contra.

— Așadar, încerci să măsluiești jocul. Ca ei, de altfel. O să ai toți așii în mânecă atunci când o să te prinzi cum stă treaba.

Am încercat să mă uit la ea, dar Thaena stătea chiar în spatele meu, atât de aproape, încât îi simțeam răceala sclipitoare a rochiei pe piele.

— Da. Și pentru că e dificil să repetăm anumite variabile, e posibil să nu mai avem șansa asta niciodată. Nici măcar acum nu controlăm toate cărțile importante. înainte să te găsească Xaltorath, a provocat nenorociri și mai mari în altă parte, și ai văzut singur în ce l-a transformat Gadrith pe „fiul” său adoptiv. Nu cred că l-am mai putea ajuta*.

Mi-am amintit de Lordul Moștenitor al Casei D’Lorus și nu mi-am putut înfrâna un fior.

— Și el face parte din toate astea?

— Din păcate, a încuviințat Thaena.

— Și eu, care speram să fie problema altcuiva.

— Nu, mi-e teamă că îți aparține. Intr-o bună zi.

Am tresărit când i-am simțit degetele pe ceafa. Unghiile ei se jucau cu lanțul gaeșului.

* Nu voi comenta decât că sunt bucuros că nu am fost considerat complet lipsit de salvare. Acel „am putea” îl consider liniștitor.

— Tot am senzația că nu-mi spui tot.

— Fiindcă așa și e, a încuviințat ea, după care a desfăcut clama lanțului. Ești tânăr și aș umple Marea Bibliotecă din Quur cu lucrurile pe care încă nu ești pregătit să le știi. Am motivele mele. Și consider că sunt întemeiate. Evident că nu te afli în poziția să mă judeci, dar te cunosc suficient de bine cât să știu că vei scotoci peste tot până vei afla. Relos Var va încerca să bage râcă între noi, și nu voi tolera așa ceva. Așa că amintește-ți

că tu ai cerut asta!

Thaena a oftat.

— Nu înțeleg exact de ce ai apărut în Kharas Gulgoth în seara asta, dar nu cred că a fost responsabilă o forță din afară. Ai reacționat instinctiv când te-a posedat Tyentso.

îi auzeam vocea, dar n-o vedeam, și asta mă irita.

— Da. Bănuiesc că e posibil. Pur și simplu... am intrat în panică.

— Din cauza mea. Nu mi-a trecut prin minte că, din cauza trecutului tău, vei reacționa în felul acesta. Ar fi trebuit să mă aștept că vei fi copleșit de un sentiment de compătimire care te va transporta direct în Korthaen Blight.

M-am încruntat. Nu îmi aminteam nimic din trecutul meu care să-mi justifice reacția. Și știam destulă magie ca să pricep că „un răspuns compătimitor” era doar o expresie pentru o tehnică magică obișnuită: cine se-asea- mănă se-adună. Și chiar nu pricepeam ce motiv aș fi avut să simt vreun soi de compătimire pentru un zeu căzut și întemnițat.

Am închis ochii. Ba pricepeam. Puteam eu să mă mint o mie de ani, dar, în adâncul sufletului, înțelegeam și nu reușeam să rostesc cu voce tare adevărul. Oricât m-aș fi străduit, nu aveam cum să admit adevărul în gura mare.

— Am un văr pe care îl cheamă Saric, am zis, clătinând din cap. Așadar, S’arric era cel din desenele pe care le-am văzut pe zidurile din Kharas Gulgoth. Un bărbat — presupun că Relos Var — l-a îndepărtat pe unul dintre Cei Opt de ceilalți și a făcut un soi de ritual. După aceea, totul a fost o bramburească, iar din S’arric n-a mai rămas decât un contur întunecat. Probabil că ăsta e felul în care morgajii povestesc cum a devenit S’arric Voi Karoth, nu?

— Da.

— Bine, dar de ce S’arric? Am bănuit că Relos Var a mințit în legătură cu ce s-a întâmplat atunci. Voi v-ați purtat de parcă v-ar fi trădat și v-ar fi ucis cățelușul preferat. Și S’arric era cățelușul cu pricina: brav, loial, mai puțin deștept. Am văzut privirile pe care și le-au aruncat unul altuia Tya și Relos Var. Toate îl știați pe Relos Var. V-ar fi putut atrage pe oricare dintre voi în acel ritual. De ce l-a ales pe S’arric?

— Kihrin...

Tonul ei era defensiv și ușor dojenitor.

— Nu, am zis. Trebuie să știu.

— Dar nu e limpede? Când Relos Var a inventat ritualul prin care i-a creat pe cei Opt Zei, a crezut că și el va fi unul dintre ei. Când n-a ieșit așa cum a vrut el, noi toți am presupus că va fi mulțumit cu judecarea guvernării noastre. Dar ne-am înșelat amarnic. L-a ales pe S'arric din cauza celei mai jalnice emoții. Din gelozie. S'arric era fratele lui mai mic.

„Ești departe de *casă,jrățioare",* spusese Relos Var.

N~arfi trebuit să—l aduci înapoi. E o cruzime.

Pesemne că Thaena mi-a sesizat încordarea.

— Ți-a zis „frate", nu-i așa?

— Și n-aveai de gând să spui nimic, nu?

M-am tras de lângă ea și am lovit salteaua din trestie cu piciorul când m-am răsucit.

— Vezi? De-aia n-am încredere în tine. Serios acum... Mă urăște pentru că, într-o altă viață, am fost fratele pe care l-a ucis?

M-am lăsat pe spate și lanțul gaeș a rămas la ea. Și nu numai el: am văzut în mâinile ei un lanț pe care nu-1 mai zărisem de ani întregi. Lanțul cu lacrimi de stele.

Brusc, mi s-a uscat gura.

A strâns ambele lanțuri în palmă.

— Tu chiar n-asculți nimic? Nu te-a omorât. Aș fi putut rezolva asta dacă te-ar fi *ucis.* A făcut ceva mult mai rău.

Thaena a clătinat din cap.

— Lui Var îi place să susțină că n-a vrut ca lucrurile să se întâmple așa, dar nu i-am înghițit niciodată minciuna. Era gelos pe tine așa cum sunt râurile pe mare. La început, am crezut că ți-a făcut de căpătâi. Abia după ce Voi Karoth ne-a vânat pe rând, așa cum rechinii vânează peștii mai mici, ne-am dat seama de adevăr.

— Adică? am șoptit.

— Relos Var nu-ți distrusese corpul. II schimbase. Iar monstrul creat folosind carnea ta, Voi Karoth, nu trebuia să ne ucidă. Putea să se hrănească. Din energia noastră, și, din ea, să extragă toate conceptele care ne dădeau putere. La final, urma să distrugă lumea, desigur, dar începuse cu S'arric, și puterea lui S'arric era peste cea a soarelui. Iar soarele are multă energie. Când e liber, Voi Karoth se hrănește. Deja a reușit să ne

înroșească și să ne păteze

soarele, l-a îmbătrânit mai mult decât trebuie, dar mai durează până îl va seca definitiv. Soarele și stelele încă există, și asta însemna că nu ai cum să fii mort cu adevărat. Sufletul tău încă se afla acolo, închis și prins înlăuntrul trupului tău. Și niciuna dintre noi nu a îndrăznit să-1 înfrunte pe Voi Karoth ca să te elibereze.

Ceea ce m-a ucis, și nu glumesc, era faptul că fiecare cuvânt mi s-a părut adevărat. Informațiile disparate se potriveau atât de bine! A trebuit să mă lupt ca să nu mă gândesc prea mult la cum trebuie să te simți când ești prins în capcană în felul acesta, ostatic într-un trup aflat sub controlul absolut al altei persoane. Să fii încuiat așa timp de secole, de milenii, trecerea nepăsătoare a timpului devorându-ți mintea puțin câte puțin până când rămâneai fără identitate. Cum și-ar putea păstra cineva luciditatea în asemenea condiții?

— Cineva probabil că s-a ocupat de asta, am zis, altfel, nu aș fi aici.

Thaena a zâmbit.

— Când împăratul Atrin Kandor s-a aruncat asupra vanteilor manoli și a omorât mai toți bărbații din Khorvesh, soția lui, Elana, a pornit în călătorie spre Blight. Scopul ei era să încerce să negocieze cu Mamele Uscate. A avut succes doar pe jumătate în stabilirea păcii cu morgajii, dar a izbutit să-ți elibereze sufletul, o reușită la care nu se așteptase nimeni.

— Stai puțin! Elana Milligreest? Elana lui Doc?

Thaena a zâmbit strâmb.

— Ea însăși.

— Sper că i-ați mulțumit.

— Firește, a întărit Thaena, apoi am făcut ceea ce face orice bun general când duce un război nesfârșit împotriva unui dușman imposibil: am trimis-o înapoi pe front.

Am cugetat o clipă.

— Asta mi-ai făcut și mie?

— Da. Dacă te consolează ideea, te-ai oferit voluntar, a răspuns ea.

Am oftat.

— Bănuiesc că așa am făcut.

Am tras de un smoc de păr în direcția ei.

— Trebuie să întreb totuși...

— Da?

Unghiul dintre sprâncenele ei îmi sugera că ajunsese aproape de limita răbdării și că nu mai avea chef să răspundă la întrebări.

462

NĂPASTA REGILOR

— Ai fi întors-o pe Tyentso dacă nu ar fi avut loc tot balamucul ăsta? Mințeai când ai zis că a picat testul tău?

Thaena nu se așteptase la o astfel de întrebare. Un strop din vechiul ei umor s-a întors în ridurile de la ochi.

— Adevăratul test a fost să văd cum reacționează la ideea de a fi judecată. Chiar și în ceasul cel mai fericit, nu a uitat nicio clipă motivul pentru care se afla în acea situație.

— Așadar, ai mințit.

— Da, a zis ea, dând din mâna în care ținea lanțurile. Am mințit. Mai fac din astea, la răstimpuri. Mint și, uneori, trimit copii nepregătiți să se lupte cu demonii. Lumea e un loc imperfect.

Mișcarea ei mi-a amintit ceea ce ținea în mână. N-am putut să-mi iau ochii de la gaeșul meu, de la lacrimile de stele. Mi-a observat privirea și zâmbetul ei a devenit blând. Apoi, ea...

Știi ceva? Bine! O să povestesc eu. Dar numai pentru că știu, și oricum n-am cum să mă ascund de tine. N-are sens să încerc să păstrez secretul.

Thaena a luat un lanț în mâna stângă și l-a păstrat pe celălalt în cea dreaptă. Lanțul cu șoim a început să sclipească. La început subtil, dar strălucirea a devenit mai puternică și mai dinamică. Scânteile picurau din degetele ei și se strângeau în palma stângă precum lumina a sute de licurici capturați. Am privit cum sfera sclipitoare s-a desprins complet din lanțul de argint, mutân- du-se din mâna stângă spre lanțul cu lacrimi de stele ținut în mâna dreaptă. In cele din urmă, nimbul s-a contopit cu

diamantele, făcând steaua să sclipească și mai tare. Thaena și-a ridicat mâinile și mi-a prins din nou lanțul în jurul gâtului, după care m-a sărutat pe obraz. M-a cuprins un fior asemănător cu cel pe care îl simți în preajma criptelor și a mormintelor vechi*.

— De ce? abia am reușit să îngaim.

— Gaeșul pentru sclavi e un lucru crud și ușor de recunoscut de către cei care știu semnele. Cel mai bine e ca gaeșul tău să fie în ceva a cărui valoare nu poate fi pusă la îndoială. Nimeni nu se va mai mira că le ții atât de aproape, iar lăcomia va împiedica distrugerea lor accidentală. Lanțul acesta valorează un regat. Ți se potrivește de minune.

* Sigur nu aș fi putut face ce a demonstrat Thaena. Nici măcar Gadrith, care are o afinitate specială pentru pietrele tsali și creațiile lor, nu dăduse vreodată senzația că ar putea mișca energia spirituală dintr-un vas în altul, dincolo de crearea lor inițială.

— Dar dacă...

Am tras adânc aer în piept.

— L-ai putea anula. Dacă ai astfel de puteri...

— Of, Kihrin...

Thaena mi-a mângâiat mâna de parcă mi-ar fi fost bunică.

— Am mutat o floare tăiată dintr-un vas în altul. Asta nu înseamnă că o pot alipi iar la tufișul din care am luat-o. Treaba se va rezolva când vei muri, nu înainte. Te-aș putea ucide ca să te întorc întreg, dar pot să jur că un anume Xaltorath abia așteaptă să te revendice, și nu merită să riscăm.

— Dar de ce-ar vrea? Doar din cauza lui sunt gaeș.

Thaena a pufnit.

— O, dar tocmai el *e* cel care ți-a făcut gaeșul. Laș recunoaște duhoarea fizică oriunde. E o ființă imprevizibilă, și încă nu înțeleg rolul jucat de el, așa că n-aș risca să-1 enervez tocmai pe el. Așa că, deocamdată, nu te voi ucide.

Am clătinat din cap.

— N-am crezut că voi auzi pe cineva cerându-și scuze că nu mă poate omorî.

— Nu eu fac regulile, din nefericire. Niciodată nu mi-a stat în putere. Cu mult înainte să mă nasc, oamenii au murit, au mers

de partea cealaltă și, într-un târziu, au renăscut. E un ciclu. Eu nu sunt decât unul dintre soldații care păzesc pe metereze și atâta tot.

Thaena s-a întins și a lovit ușurel cu degetele lanțul cu lacrimi de stele de la gâtul meu.

— Și prințul cu săbiile își va ține sufletul în stele, a rostit ea ridicând din umeri. Habar n-am dacă la asta s-a referit profeția, dar e mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

Thaena a dat din mână spre ieșire.

— Acum, du-te! Am multe de făcut. Și tu, la fel.

64: SĂRBĂTOAREA CASEI D'LORUS

(Povestea lui Talon)

Darzin strânse mai tare brațul lui Kihrin când ieșiră din tră- sură în curtea pentru oaspeți a palatului D'Lorus.

— Să nu mă faci de râs! îi șopti el.

Kihrin încercă să se smulgă din strânsoare, dar în zadar.

— Dacă așa crezi, că o să te fac de râs, de ce m-ai mai adus?

Darzin își țuguie buzele, dar nu răspunse.

Gărzile îi urmară îndeaproape, dar bărbații înveșmântați în

albastru păreau stingheri în fața grandorii Sălii întunecate.

Kihrin rămase surprins să vadă că palatul D'Lorus nu avea o singură culoare (mai precis, negru). Negrul era prezent de la treptele de piatră fumurii din fața sălii mari până la ramele de abanos ale ferestrelor. Totuși, cineva văzuse că rezultatul folosirii aceleiași culori se dovedise unul nebunesc, așa că aproape orice suprafață a Sălii întunecate fusese decorată cu obiecte de artă. Desene, fresce și picturi complicate, în care se regăseau orice subiect și atmosferă posibilă, acopereau în asemenea măsură pereții, încât nici nu se mai vedea fundalul.

Când Darzin îl trase după el, își aminti de lecțiile lui. Casa D'Lorus controla Legătorii, a căror culoare era negrul și al căror simbol era floarea. Casa avea puțini membri și era condusă de lordul Cedric. Lordul Moștenitor era nepotul lui, Thurvishar. D'Lorus controla Academia de Magie de la Alavel, iar vrăjitorii îi datorau o oarecare loialitate scolastică. O casă mică și pe cale de dispariție, dar desconsiderată doar de proști.

în Sala întunecată, amalgamul de culori al picturilor, al luminilor, precum și de la oaspeții îmbrăcați în toate nuanțele curcubeului îți atrăgeau atenția din sute de direcții. Kihrin s-ar fi lăsat legănat de brațele uluirii dacă un ghiont violent nu l-ar fi readus cu picioarele pe pământ.

— Am vorbit cu pereții, cumva? se răsti Darzin.

Se abținu să dea o replică nefericită când o voce elegantă, de bariton, îi întâmpină pe amândoi?

— Presupun că sunteți Lordul Moștenitor D'Mon, nu? Mă bucur foarte mult că ați reușit să veniți!

Kihrin recunoscu vocea: îi aparținea celui de-al treilea bărbat. Cel care fusese cu Mortul și cu Frumușelul în cripte, cel care îi surprinsese pe Galen și pe el spionând, dar îi lăsase în pace. Kihrin se luptă cu dorința de a înghiți în sec, de a lăsa să se vadă că e tulburat și de a-și mișca picioarele agitat.

Același bărbat pe care-1 văzuse la Octagon.

Thurvishar D'Lorus coborî treptele mici de la primul etaj până în sala mare, unde se înghesuiau oaspeții. Era îmbrăcat aproape la fel ca atunci când îl spionase Kihrin, alături de mătușa lui,

Tishar. De data asta, Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus își șterse mâinile cu un șervet alb, de parcă tocmai venea de la toaletă ori de la masă. După ce termină, aruncă șervetul unui servitor și se apropie de ei.

Șervetul era pătat cu sânge.

— Probleme? întrebă Darzin.

Nici el nu ratase sângele de pe mâinile bărbatului.

— Nu, nicio problemă, replică Thurvishar.

Lordul Moștenitor se opri și își privi mâinile.

— Ah, da!

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Unul dintre oamenii bunicului a încercat să fure ceva ce-mi aparține. O să-i atârn trupul mai târziu, să-1 dau exemplu, după ce se termină petrecerea[1]*, zise el zâmbind zeflemitor pe seama sa. O să mă scuzați, desigur, dacă nu mă ofer să vă strâng mâinile.

Pe chipul lui Darzin apăru o expresie plină de resentimente, dar și de respect.

— Bineînțeles. întotdeauna am apreciat nevoia de a exista într-un nivel potrivit de disciplină, mai ales sub forma unor lecții practice. Permiteți-mi

* Da, așa s-a întâmplat. Am avut motivele mele.

să vi-1 prezint pe primul meu nou-născut: el e Kihrin D'Mon. Kihrin, acesta e Thurvishar, Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus. Tocmai s-a întors de la Academie.

Kihrin făcu o plecăciune, așa cum fusese învățat.

— Sunt onorat, Lord Moștenitor!

— Dar știu că ești înalt, spuse Thurvishar în locul unei expresii formale. Spune-mi Thurvishar! Lord Moștenitor este denumirea tatei.

Bărbatul zâmbi, de parcă ar fi vrut să-i provoace pe cei doi D'Mon să facă greșeala de neiertat de a-i menționa tatăl trădător, Gadrith Sucitul.

Numai că Kihrin știa că e o minciună. Gadrith nu era deloc tatăl lui Thurvishar.

Așa că se mulțumi doar să zâmbească.

— N-ai vrut să spui că „a fost” denumirea tatălui tău?

Darzin tuși ca să-și acopere chicotelile, deși felul în care îi strânse brațul lui Kihrin sugera tot felul de lucruri, dar mai ales un avertisment să nu mai facă iar așa ceva.

Lordul Moștenitor D’Lorus se mulțumi să surâdă.

— Ba da, exact așa. In fine, sper să vă simțiți bine. Cred că bunicul rătăcește prin mulțime și îi descoase pe prietenii noștri, exact în vreme ce încearcă să-și dea seama cât de diabolic sunt.

Thurvishar ridică din sprâncene spre Kihrin.

— Cu voia voastră, acum mă retrag... Ah, înaltul Lord Kallin! Ce mă bucur că ați reușit să veniți...

Bărbatul dispăru într-un foșnet de catifea neagră, îndreptându-se spre căpetenia în pelerină roșie a Casei D’Talus.

Darzin îi strânse din nou mâna lui Kihrin.

— Să nu te bagi în vreun bucluc!

— Mă lași singur?

Tânărul nu-și ascunse surpriza.

— Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni, răspunse Darzin. Masa cu vin e acolo.

Darzin arătă spre o zonă aglomerată, unde tinerii și femeile în robe negre și elegante își turnau vin în pahare înalte de cristal. Odată invitația lansată, Lordul Moștenitor al Casei D’Mon se răsuci și dispăru în mulțime, zâmbind și salutându-și un favorit.

Kihrin nu se supără deloc să-1 vadă plecând. Activitatea era suficient de interesantă în Sala întunecată ca să-1 țină ocupat. Tinerele se dovediră

atrăgătoare, un lucru deloc surprinzător. Casele Regale erau suficient de bogate și de puternice ca să-și imagineze că urâțeniei nu i se permitea să-și arate capul prin grădinile lor dichisite.

Totuși, una era să te gândești la astfel de lucruri cu sânge rece și alta să vezi o brunetă zveltă trecând pe lângă tine, îmbrăcată în veșminte care le-ar fi făcut pe fetele de catifea din clubul Vălul Sfâșiat să roșească. Fata îi surprinse privirea, apoi zâmbi și îl cercetă din cap până-n picioare.

Poate că nu era atât de rău să aparții regalității.

— Kihrin? Kihrin, tu ești?

Auzi o voce familiară și se întoarse.

Jarith Milligreest stătea în fața lui, cu un pahar de vin în mână. Nu purta uniformă oficială în seara asta, ci o misha albă cu o veste roșie brodată și pantaloni kef negri vârâți în ghete. Ar fi putut trece ușor drept nobil dacă ar fi ales o singură culoare.

Bărbatul surâse și îl bătu pe umăr.

— Mi-a zis tata că ești un D'Mon, și recunosc că n-am crezut că ar putea fi adevărat... dar iată-te aici! Jarith adăugă aproape în șoaptă: Condoleanțe pentru tatăl tău! Moartea lui Surdyeh a fost o tragedie.

Kihrin aproape că-și pierdu controlul atunci. Era prima dată când primea condoleanțe de la cineva fără criticile implicite — cum că, probabil, meritase sau că Surdyeh fusese un criminal. Pentru prima dată, Kihrin știa că persoana înțelege. Jarith îl cunoscuse pe Surdyeh. Jarith văzuse îngrijorarea de pe chipul tatălui său, dar și tulburarea lui Kihrin pe stradă, după atacul demonului. I se puse un nod în gât și ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap și reuși să îngaime un „mulțumesc" firav.

— Bine, acum trebuie să mă duc să fac paradă ca să las o impresie bună. Nu vreau să par stângaci și să te târăsc după mine. Mai târziu, niște prieteni de-ai mei se vor strânge într-o cameră de la etaj, pentru un joc de cărți. Caută ușa care are afară o vază cu pene de păun. Ești binevenit să ni te alături.

— Mulțumesc! Ești foarte amabil.

Jarith izbucni în râs și îl apucă de mână pe Kihrin înainte să plece.

— Amabil? Pur și simplu sunt în căutarea cuiva care să nu fie un desfrânat. Noi, ăștia veniți din afară, trebuie să rămânem împreună. Numerele aduc siguranță.

Jarith îi făcu șmecherește cu ochiul, după care se îndreptă spre mulțime ca să-și continue socializarea.

Kihrin privi în jur. Bruneta cu ochi violeți dispăruse, dar probabil că spre binele lui. Ultimul lucru de care avea nevoie

acum era să provoace o scenă.

Cei mai mulți dintre oaspeți aveau între 25 și 35 de ani. Zări un grup de adolescenți într-un colț, dar intui că e un grup exclusivist. Pesemne că aveau să îi spună imediat ce părere au despre el, presupunând că nu-l respinseseră deja din cauza vieții lui scandaloase.

Pregătirea pe care o primise ca să devină Cheie își făcu simțită prezența. Toată lumea se afla în sala mare, lângă mâncare, vin și distracție. Câțiva plecau din când în când pentru chestiuni și întâlniri private, în camerele de la etaj. Totuși, existau ieșiri care nu păreau să ducă la bucătărie sau la zonele servitorilor.

Kihrin se asigură că nu-l bagă nimeni în seamă, mai ales Darzin, și se îndreptă în liniște spre camerele din spate ale Sălii întunecate.

Kihrin nu înțelegea de ce se simte surprins să descopere că palatul are o bibliotecă magnifică. Sala nu fusese încuiată, iar urmele de pași, precum și ușile de mahon tocite sugerau o utilizare regulată, periodică. După ce intră, timp de câteva minute admiră încăperea aproape la fel de mare ca sala de mese a Palatului Albastru, însă plină cu cărți, pergamente, tăblițe și hărți.

Sala ocupa aproape trei etaje pe înălțime, dar, fiind deschisă în centru, spațiile de sus puteau fi accesate cu ajutorul scărilor și al pasarelelor. Fiecare centimetru de perete și fiecare raft gemea de cărți. Kihrin nu iubea cărțile. Ajunsese să deteste volumul medical uriaș pe care lady Miya îl forța să-l memoreze, dar cantitatea de cărți prezente îi stârni fără doar și poate admirația. Unele stăteau sub sticlă, altele, pe piedestale speciale, în vreme ce o parte dintre ele fuseseră legate de mese pentru a nu fi furate. Văzu și hărți pe mese sau înrămate frumos și atârnate pe pereți.

Pe unul dintre pereții goi se odihnea o pictură care înfățișa o femeie elegantă, cu păr lung și strălucitor și cu ochi negri ca tăciunele. Nu era la fel de frumoasă ca multe dintre femeile pe care le zărise de când venise în Orașul Superior, dar era drăguță și sfidătoare. Mâna pusă în șold și bărbia ușor ridicată reușeau să transmită că e o femeie care nu va face niciodată ceea ce i se spune. Kihrin o plăcu imediat.

— Mama, Raveri, spuse Thurvishar D'Lorus. A fost

condamnată la Amânare din cauza rolului ei în Afacerea Vocilor.

Kihrin tresări vizibil, dar fără să țipe, din fericire. Se întoarse și încercă să pretindă că simțise prezența Lordului Moștenitor tot timpul.

— Condamnată la Amânare? Ce înseamnă asta?

Nu-1 auzise pe Thurvishar apropiindu-se și habar n-avea că nu este singur în încăpere. Se trezi nespus de tulburat.*[1]

— N-aveai de unde să știi, având în vedere timpul tău petrecut în Cercul Inferior. Când o membră a unei case regale de la care se așteaptă un moștenitor este condamnată pentru crime capitale, ea este ținută în închisoare până când naște copilul și *abia apoi* executată. In felul acesta, Casa continuă?

Kihrin se cutremură.

— Oh, dar asta e...

— Cuvântul pe care îl cauți este „josnic”, spuse Thurvishar. In orice caz, sunt surprins să dau peste tine aici. Cei mai mulți oameni s-ar duce în cramă.

Kihrin nu răspunse. Nu-i trecuse prin minte că rătăcește în locuri neper- mise. Făcu un pas spre ușă.

— Ah... Nu mi-am dat seama că nu trebuia. Eu...

Desenă cu degetul un cerc în aer.

— Nu m-am atins de nimic.

— Te interesează cărțile? întrebă Thurvishar.

Kihrin auzi în glasul lui un tors care i se păru amenințător.

— Sigur. De ce nu?

Kihrin își încrucișă brațele la piept, continuând să se apropie încetișor de ușă.

— Doar știu să citesc.

— Spre marea surprindere a familiei tale, pun pariu, încuviință Thurvishar. Căutai ceva anume?

— Nu. N-am intenționat să dau buzna aici. Ar trebui să mă întorc la petrecere.

Când Kihrin întinse mâna spre clanță, ușa se deschise singură.

în cameră păși Morea.

Kihrin simți pentru o clipă că îl ia cu amețeală. Știa că nu se

putea, nu avea cum să fie Morea. O avea în fața lui pe Talea, sora ei geamănă, pe care o cumpărase Thurvishar. Totuși, asemănarea se dovedi incredibilă și aproape

* Am folosit magia. Din fire, nu prea mă pricep să mă furișez.

* Cred că înaltul Lord Cedric D'Lorus a cheltuit o ditamai averea miruind pe toată lumea ca să păstreze povestea morții ei în captivitate după ce a născut. Toți știam că nu e adevărat, dar mai bine să ai o soție de Lord Moștenitor executată decât să recunoști că vânătorii de vrăjitoare n-au reușit să-și ducă până la capăt misiunea.

că îl sufocă. Simți un junghi în inimă când fata tresări, ferindu-se de el cu ochi mari și plini de panică.

Thurvishar întinse mâna spre ea.

— E în regulă, Talea. Sunt aici.

Tânăra se strecură pe lângă Kihrin, așa cum o pisică sălbatică ocolește un ogar, și se repezi să ajungă lângă Thurvishar D'Lorus. Bărbatul o înconjură cu brațul pe după talie, trăgând-o spre el, după care o sărută în creștetul capului.

— Te rog să-mi ierți sclava! Fostul ei stăpân a tratat-o foarte prost și încă nu și-a revenit complet.

Kihrin înghiți în sec.

— Sigur.

Talea își ridică privirea spre Thurvishar.

— Lordul meu, mi-ai cerut...

Fata se uită la Kihrin, iute și nesigură, de parcă nu știa dacă ar trebui să vorbească în prezența lui.

— E în regulă, draga mea! o liniști Thurvishar.

— Mi-ai zis să vin să te iau înainte să înceapă jocul de cărți, îi aminti ea.

— Ah, da! Așa e.

Thurvishar pocni din degete și surâse, apoi se întoarse spre Kihrin.

— N-aș neglija niciodată pasiunile unui prieten iubitor de carte. Rămâi și citește, dacă asta ți-e voia. Din păcate, prezența mea e necesară în altă parte.

Kihrin își mușcă buza de jos.

— E vorba de jocul de cărți al lui Jarith Milligreest?

Thurvishar se încruntă, apoi încuviință scurt din cap.

— Am fost și eu invitat, recunoscu Kihrin. Ușa care are în față o vază cu pene de păun, nu?

— Intr-adevăr, spuse Thurvishar. Urmează-mă, atunci! Îți arăt eu unde e.

65: LEACURI PENTRU MAHMUREALĂ

(Povestea lui Kihrin)

Așteaptă! Gadrjth! am zis, ridicându-mă brusc în picioare.

Prea brusc. Lumea s-a învârtit cu mine și m-am luptat din greu cu senzația de vomă.

— Nu striga! a mormăit Tyentso de la câțiva metri de mine. Asta nu e un nume pe care vreau să-1 aud când sunt atât de mahmură. Niciodată. Da, niciodată ar fi cel mai bine.

Teraeth gemu și își puse o pernă pe cap.

Nimeriserăm în piațeta mărginită de cărămizi, chiar lângă gropile cu foc. Nu-mi dorisem decât să o verific pe Tyentso și să mă asigur că se simte bine după ritual, dar, când am găsit-o, Teraeth se afla deja acolo. Destupase mai multe sticle de vin vante, fiindcă „o întoarcere reușită dintr-un maevanos trebuia sărbătorită”. Apoi Doc a venit și el, cărând ditamai butoiul cu rom tare din nucă-de-cocos, distilat în stilul thriss.

După aceea, lucrurile au început să se încețoșeze.

— Of, capul meu!

Mi-am frecat tâmplele cu buricele degetelor mari.

— Nu, am vrut să zic... cu tot ce s-a întâmplat... Aoleu! Mă dor ochii.

Ce voiam să spun oare? Puteam să jur că e ceva important.

Cineva a trântit un șir întreg de talgere lângă capul meu ori cel puțin așa am avut senzația când acestea au căzut cu un zăngănit asurzitor. Mă jur că am simțit vibrația lor până în oase. Și cum sunetele scoase de Tyentso și de Teraeth semănau a protest, am știut că nu sunt singurul suferind.

— Jalnic! a exclamat Doc, deși zâmbetul de pe fața lui îi trăda

amuzamentul. Mă așteptam ca un D'Mon să facă față tăriei mai bine. N-au o vrajă pentru așa ceva?

— Șase luni, am protestat. Am stat la Palatul Albastru doar șase luni. Miya n-a avut șansa să mă învețe cum să tratez o mahmureală. Ala e ceai?

— Am și pilaf, a zis Doc. Trezirea, amorezilor! Treceți să mâncați mi- cul-dejun! O să vă simțiți mai bine.

Am clipit și am privit în jur. Toți leșinaserăm în diverse poziții pe lângă foc, călare pe pernele mari pe care Frăția le ținea afară exact pentru acest scop. Un lucru important de observat: eram toți îmbrăcați în aceleași haine pe care le purtaserăm cu o seară în urmă. Asta însemna că, probabil, nu ne aventuraserăm în cine știe ce activități sexuale.

Bun!

— Ha, ha! am râs, primindu-i mâna întinsă. Cât am băut?

— Tot, m-a lămurit Doc. Un spectacol pe cinste!

— Ai putea, te rog, să taci? a gemut Tyentso. Te urăsc atât de tare!

Am dat să merg împleticit până la ea, dar m-am trezit că mă așez pe o cărămidă mare. Am expirat și am încercat să opresc felul în care se învârtea totul în jurul meu.

— Mda, dacă tu crezi că acum e rău, stai să vezi când oi ajunge să ai vârsta mea. Corpul meu nu mai rezistă la băutură ca pe vremuri.

Tyentso a făcut o pauză ca să-1 privească furioasă pe Doc.

— Dar tu cum de ești treaz? Ai băut cot la cot cu noi, ticălos bătrân.

— Am condus peste douăzeci de ani o cârciumă. Știu când să mă opresc.

— Gadrith, am repetat.

Teraeth a oftat și a dat perna la o parte.

— Ce-i cu el?

— S-au întâmplat atâtea...

M-am strâmbat. Totul era tare, strălucitor și oribil. Mi-am pus în cap să nu uit că nu trebuie să amesteci niciodată vin vante cu rom.

în plus: să nu amesteci niciodată vinul vante cu *viața.*

Teraeth s-a ridicat încet, cu o grijă care sugera că și el suferea de probleme cu echilibrul.

— încearcă să te concentrezi! m-a sfătuit el. Ce spuneai despre Gadrith?

— Că nu e mort.

— Ba da, e, m-a contrazis Doc. Ești încă beat. Haide, acum! Bea niște ceai și poate mănânci și ceva, dacă te lasă stomacul! O să te simți mai bine.

— Nu, puștiul are dreptate, a intervenit Tyentso. Gadrith a păcălit pe toată lumea, Nikali.

Așadar, îl știa pe Doc încă de pe vremea când era Nikali Milligreest. Am pus deoparte informația.

Doc/Terindel/Nikali a ridicat o sprânceană.

— Am renunțat la numele ăla, alături de multe altele. Acum mă cheamă Doc, a zis el, încruntându-se spre Tyentso. Și ce tot vorbești acolo? L-am ucis pe Gadrith cu mâna mea. E mort, și sufletul lui se află în siguranță, în mâinile Thaenei.

— Nu, nu e, a zis ea. Șobolanul ăla nenorocit ne-a păcălit pe toți. Pilaful arată fantastic.

— Vreau o explicație.

— O s-o primești naibii, a zis ea, după ce îmi iau micul-dejun!

Bărbatul a râs.

— Da, Majestatea Voastră.

Doc a ajutat-o pe Tyentso să se ridice în picioare și a condus-o la masa pe care aranjase castroane.

Unul pentru fiecare dintre noi, am observat, inclusiv pentru Teraeth, deși nu eram atât de naiv, încât să cred că Doc își schimbase opinia despre fiul său „arogant”.

Oare Teraeth știa că e fiul lui Doc? Mi-am cercetat memoria să văd dacă discutaserăm subiectul în timpul beției noastre. Nu

eram sigur. Vorbiserăm despre multe lucruri. Mi-am amintit vag că Teraeth pălăvrăgise cu orele despre cum Atrin Kandor blestemase râul Zaibur ca să creeze lacul Jorat și de ce acesta fusese un geniu al strategiei.

Teraeth a ridicat un bol și s-a holbat la el.

— Da, a spus Doc. Fiecare bol e otrăvit cu propriul meu leac pentru mahmureli. Dar cel puțin n-o să vă mai plângeți de dureri de cap.

Doc a apucat un castron și l-a umplut cu pilaf amestecat cu ghimbir, ouă de broască-țestoasă tocate mărunt, fâșii de came de rață și ciuperci sălbatice. Am recunoscut în sinea mea că mirosea senzațional. Și mai mult ghimbir, sub formă de ceai, ne. aștepta pe o tavă, într-un ceainic mare cu smalț albastru.

— Nu m-ar mira, a mormăit Teraeth, dar s-a apucat și el să-și umple castronul cu de toate.

Mi-am tras un scaun. O vreme, n-am făcut nimic altceva decât să mâncăm, am avut grijă să nu vomăm și, parcă într-un acord reciproc, am rămas tăcuți cât ne-am luptat cu mâncarea.

474

NĂPASTA REGILOR

Teraeth a învârtit pilaful cu lingura.

— Ai adăugat cumva ceva în el?

— Ți-am zis deja: un leac pentru mahmureală. Te simți mai bine?

— Surprinzător, da!

Teraeth a băut o gură zdravănă din ceai și s-a apucat să înfulece din pilaf cu un entuziasm sporit.

M-am concentrat asupra mâncării. Oricum n-ar fi contat ce gust avea micul-dejun, dar faptul că Doc reușise să-1 facă atât de savuros era un plus.

In cele din urmă, când Doc a început să-mi arunce din nou mie și lui Tyentso priviri furioase, am zis:

— In capitală, există un mag care lucrează cu Darzin ca să dea de urma Pietrei Cătușelor. Probabil că el l-a învățat pe Darzin cum să-1 invoce pe Xaltorath. Și, pentru că nu-i știam numele și era *extrem* de înfricoșător, i-am spus dintotdeauna „Mortul”. Mulțumită lui Tyentso, acum știu cine e: Gadrith D’Lorus.

— Gadrith D'Lorus e mort, a insistat Doc.

— Ei bine, nu te înșeli pe de-a-ntregul, a rostit Tyentso și, zărind expresia lui Doc, a dat din mână. Uite ce e... Nimeni nu știe mai multe despre Gadrith decât mine*.

— Da, că tot ai adus vorba, am dat să spun.

Tyentso a arătat cu degetul spre mine.

— Să nu mă judeci, băiete! Niciunul dintre noi nu a dus o viață perfectă.

— Serios? Eu nu m-am însurat cu *tata.*

— Mda, păi, am facut-o pentru un motiv cunoscut de când lumea.

— Lăcomie? a întrebat Teraeth, ridicând o sprânceană și privind-o neîncrezător.

— Nu, a zis Tyentso încruntată. Răzbunare, a continuat, chicotind. Și ce e și mai distractiv, nici măcar n-a fost răzbunarea mea. Găsisem o fantomă care voia să mă învețe magie. Doream să mă răzbun pe decanul Academiei, care poruncise ca mama să fie executată din cauza vrăjitoriei, iar *el* dorea dreptate pentru că fusese ucis de Gadrith D'Lorus. Am bătut palma. Să-i zicem un târg cu răzbunări. In orice caz, planul meu a mers ca uns, dar apoi am descoperit că fantoma nu pleca până când nu-mi duceam la bun sfârșit partea mea și nu-i răzbunam criminalul.

* Cu tot respectul, eu sunt de altă părere.

Am scos un sunet de compătimire. Știam din proprie experiență cum e să fii posedat de o fantomă. Deloc amuzant. Dar să rămâi blocat cu una *ani* la rândul?

— Totuși, Ty... căsătorie?

Doc părea înveselit.

— Voi, oamenii, vă strâmbați la tot felul de lucruri, din câte știu.

— Ah, scutește-mă! Ți-am zis că am omorât pe cineva și nici că-ți pasă, dar te revoltă, în schimb, incestul? Vai! Ce vor crede copiii?

Tyentso și-a dat ochii peste cap.

— Trebuie să înțelegi. Nu mă puteam apropia suficient de mult de Gadrith ca să-l omor. Nu ieșea niciodată din biblioteca lui în afara momentelor când se ducea în camerele pentru incantații. Cei mai mulți dintre servitorii lui erau cadavre animate. Am crezut că tatăl lui, înaltul Lord, m-ar putea primi ca ogenra și că asta îmi va da șansa să trec de gărzi și de paznici.

Tyentso a oftat.

— Nu m-am așteptat ca nenorocitul de Cedric să-mi poruncească să mă mărit cu fiul lui, iar dacă m-aș fi împotrivit... Hai să spunem că nu am luat niciodată în calcul refuzul, a explicat ea, tușind scurt.

Tyentso a dat din mână.

— Ideea e că l-am studiat pe Gadrith. Darul lui pentru vrăjitorie — prima vrajă pe care a descoperit-o singur — a fost cum să sfâșie partea superioară a corpului cuiva, să extragă sufletul inferior și să-l transforme într-o piatră tsali.

Teraeth a fluierat admirativ.

Eu am făcut ochii mari.

— Păi... Și eu l-am văzut făcând asta!

— Nu cred că a fost un salt spectaculos, a continuat Tyentso, de la colectarea pietrelor folosind oameni până la extragerea sufletului inferior și la absorbirea acestuia. Când l-a ucis pe împăratul Gendal, nu numai că l-a omorât pe bietul nenorocit. Gadrith i-a furat și puterea magică și a adău- gat-o peste a lui. își făcuse un obicei din asta, și îmi amintesc...

Tyentso s-a oprit să-și umezească gâtul.

— îmi amintesc cum se lăuda Gadrith că această dibăcie o să-i permită să trăiască veșnic și că o s-o păcălească pe însăși Thaena. Am crezut că se laudă, dar dacă avea dreptate?

— Imposibil! s-a împotrivit Doc.

— Nu, l-a contrazis Tyentso. A fost bun la manipularea sufletelor. Dacă se pregătise pentru propria moarte? Dacă plănuise totul în așa fel încât, atunci

când l-ai omorât, el își ascunsese mare parte din sufletul superior la loc sigur? Ar fi putut trimite doar o frântură din sufletul lui — ceva precum gaeșul — și tot sufletul inferior în Viața de Apoi. Thaena ar fi putut crede — cel puțin pentru o

vreme — că murise. Iar dacă Thaena a crezut așa, nu văd niciun motiv pentru care Therin n-ar crede.

Am ridicat mâna.

— Dar nu ar fi murit efectiv? Nu poți trăi fără sufletul inferior...

M-am oprit.

Eram aproape sigur că o bucată sănătoasă din sufletul MEU inferior trăia acum înlăuntrul unui rege-demon întemnițat în Kharas Gulgoth.

— Ba poți, dacă știi o cale prin care să furi și să te hrănești din sufletele inferioare ale altora, a răspuns Tyentso. Și, dacă ai fost atent, ai fi observat că astajâce Gadrith.

— La naiba! a exclamat Teraeth. Ar trebui să funcționeze.

— Și cadavrul lui? s-a răstit Doc.

Tyentso a ridicat din umeri.

— Ce-i cu el? E Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus. Corpul lui a fost conservat și înmânat tatălui său, înaltul Lord Cedric, pentru a fi înmormântat cum trebuie în cripta familiei. Gadrith nu trebuia decât să-și posede propriul corp, și gata! Un chin, bineînțeles, fiindcă, dacă avem dreptate, e prins într-o stare bizară, undeva între viață și moarte, dar ideea e că el încă *există.*

— Scumpă Taja!

Am pus cana jos și mi-am atins piatra albastră de la gât.

— Nu vedeți? Asta e! De-aia aleargă după Piatra Cătușelor. Dacă pune mâna pe ea, convinge un idiot să-1 omoare și, bang... trece în corpul lui ca și cum i-ar fi aparținut dintotdeauna. Nu mai trebuie să rămână înlăuntrul unui leș însuflețit. De aceea o vrea.

Eram în al nouălea cer. Nici măcar ultimele rămășițe de mahmureală nu-mi puteau strica dispoziția. Să am în sfârșit niște răspunsuri, să simt că, în sfârșit, înțelegeam și eu naibii ce se petrece, îmi dădea un sentiment uimitor. Le-am zâmbit larg tuturor.

Firește, Teraeth m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Te înșeli, a zis el. Dacă ar fi adevărat, Gadrith ar fi știut cum să fure lanțul de la tine. Faptul că ești încă aici, viu și în corpul primit la naștere, înseamnă că nu înțelege cum funcționează lanțul în realitate.

— Nu neapărat, a intervenit Doc. Gadrith ar putea ști că lanțul te ajută să-ți schimbi corpul cu al ucigașului, dar aș fi

surprins dacă a înțeles că Piatra

Cătușelor *rămâne cu trupul original* când are loc schimbul. In definitiv, când Therin a apărut cu Khaeriel, ea încă purta lanțul, deși era acum prinsă în trupul femeii care o omorâse, adică Miya. Gadrith crede probabil că lanțul se transferă odată cu sufletul.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ce-ai zis?

— Khaeriel?

Tyentso a ridicat o sprânceană.

— Regina Khaeriel? Regina vante? Dar e moartă de decenii.

— Ei bine, nu te înșeli *pe de-a-ntregul,* a răspuns Doc zâmbind ironic. Trupul lui Khaeriel e mort, sigur, dar sufletul ei n-a ajuns niciodată în Viața de Apoi.

Am continuat să mă holbez la Doc.

— Mama...

Am tras aer în piept.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur. Nu-mi spune că n-ai bănuit niciodată!

— N-am vrut să cred...

La fel ca în cazul multor lucruri, știusem, dar nu-mi făcusem curaj să recunosc adevărul din fața ochilor. Bineînțeles, Miya era mama. Totuși...

— Stai puțin! Khaeriel? Vrei să spui că Miya e regina Khaeriel?

Doc a oftat.

— Folosește-ți creierul! Știu că doare, dar încearcă!

Teraeth a rânjit.

M-am încruntat, nedumerit.

— Vă urăsc pe amândoi! Răspunde-mi odată!

— Știi că Miya a avut Piatra Cătușelor și că ți-a dat-o ție când a încercat să te scoată din Quur. Cum crezi că a obținut-o?

M-am sprijinit de spătarul scaunului. Cu mult timp în urmă, când dădusem de Gadrith, de Darzin, de Mortul și de Frumușelul, puseseră și *ei* aceleași întrebări, nu? Despre Piatra

Cătușelor. „Servitoarea ei a fugit cu piatra”, spusese Gadrith.

„Nimeni n-a mai văzut-o pe Miyathreall de ani întregi."

Miya.

— Miya era camerista reginei Khaeriel, am zis. Numai că în realitate nu era, corect? Era asasina reginei Khaeriel.

Doc a zâmbit.

— Exact! Dar, de vreme ce Khaeriel purta Piatra Cătușelor, Khaeriel a fost mutată în trupul Miyei. Același lucru mi s-a întâmplat și mie. Istoria se repetă.

Teraeth și-a sprijinit coatele de masă, ținând cana între palme.

— Ar fi fost extrem de vulnerabilă după schimbare. Magia este fizică, dar în egală măsură și spirituală. Un corp nou înseamnă că trebuie să înveți vrăjile din nou.

Doc s-a uitat urât la el.

— Doar știi foarte bine.

Teraeth l-a privit printre gene.

— Venind din partea ta, o iau ca pe un compliment.

— Pricep de ce Doc are experiență cu așa ceva, am zis, dar tu de ce, Teraeth? N-ai avut niciodată Piatra Cătușelor, nu?

Teraeth n-a răspuns.

— Intreabă-1 cine a fost în viața trecută, a rostit vesel Doc. Haide! Intreabă-1!

— Nu-mi *pasă,* a intervenit Tyentso. Să încercăm să ne concentrăm!

Mi-am dres glasul și am ridicat mâna.

— Dar Tyentso a făcut vrăji ieri când mi-a posedat corpul. N-a avut nicio greutate.

— O, am făcut să pară simplu! a explicat ea. Când ne-a văzut pe toți nedumeriți, a continuat: Nu e la fel de simplu ca mulsul unui elefant, dar dacă știi cum să găsești măsura, dacă ai petrecut destul timp să înveți cum gândește cealaltă persoană, poți face față. II studiez pe Kihrin de când am sosit amândoi aici, încercând să-mi dau seama care sunt elementele ce declanșează magia în el.

Doc a gesticulat spre Tyentso.

— Majoritatea oamenilor nu au ocazia să-și studieze ani la rând ucigașul înainte să aibă loc schimbul de suflete. In cazul lui Khaeriel, a însemnat că a devenit Miya, fără să aibă capacitatea să se apere împotriva gaeșului impus și, astfel, să devină sclavă. Firește, au trecut 25 de ani, și probabil și-a dat seama până acum cum stă treaba.

— Mama e o regină vante?

încă nu reușeam să accept ideea.

— Nu, mama ta e o cameristă vante posedată de sufletul unei regine vante, m-a corectat Doc. Sau, mai bine zis, Miya a fost o trădătoare și o asasină — doar a încercat să-și ucidă regina —, iar tu ești fiul *ei.* Dar cum regele

Kelanis e pesemne cel care i-a poruncit Miyei să-i asasineze sora, pe regina Khaeriel, asta te face și fiul unui patriot. Politica vante e complicată. Poate ar trebui să te apuci de desenat o schemă.

— La naiba, Doc! a exclamat Tyentso. Iți place la nebunie să furi dulciurile copiilor, nu? Potolește-te! A trecut deja prin multe în ultima zi.

Am ridicat mâna.

— Sunt bine, Ty.

— Pușlama mică, nu ești deloc bine. Nimeni nu se îmbată în asemenea hal atunci când e bine. Cunosc situația. Am băut mai mult decât tine fiindcă nu sunt bine.

Tyentso își termina ceaiul și punea ceașca pe masă, cu gura în jos.

— In concluzie, ce facem cu Gadrith?

— Nimic, a răspuns Teraeth. Kihrin nu poate părăsi insula și, atâta vreme cât ținem Piatra Cătușelor departe de Gadrith, omul e sortit să ducă o viață nenorocită, blestemată. Lasă-1 să fiarbă în suc propriu! Asta și merită.

— Numai că trebuie să omoare oameni ca să supraviețuiască, am completat. Trebuie să devoreze suflete inferioare ale unor oameni nevinovați ca să-și continue existența.

M-am încruntat când am văzut cum se uită Teraeth la mine.

— Iți amintești ce înseamnă „oameni nevinovați”, nu?

— Nevinovați... Asta e sinonim pentru naivi, nu? Nu e problema ta. Lasă Curtea Nestematelor să se ocupe de necromantul lor îndărătnic. Sunt facuți unii pentru alții.

Am clătinat din cap.

— E doar o chestiune de timp până îl invocă din nou pe Xaltorath și trimite monstrul după mine.

M-am cutremurat.

— Nu știu ce voi face dacă se întâmplă asta.

— Nu se va întâmpla nimic. Au încercat deja, a spus Teraeth.

— Poftim?

Am simțit cum se învârte lumea.

— Ce-au făcut deja?

Teraeth a desenat un cerc în aer cu degetul.

— Gadrith și Darzin l-au invocat pe Xaltorath să dea de Piatra Cătușelor acum un an. Mi-a spus mama. Ai un văr de-al doilea ogenra sau mai degrabă ai avut unul care a dispărut fără urmă. Sacrificiul necesar, probabil. N-a

mers. Xaltorath nu se poate apropia de insulă. Respectivii nu știu unde se află piatra și, prin urmare, nu știu nici unde te afli tu.

— Iar între timp eu sunt... prins în capcană.

Am dat din cap spre ei.

— Sunt blocat pe insula asta cu voi toți. Fără supărare!

— Nu-i problemă! m-a liniștit Teraeth.

— Nu pot să fac nimic, am murmurat.

Am lovit pământul cu piciorul și am simțit cum furia îmi întunecă judecata. Uram senzația că sunt prins în capcană. II uram pe Gadrith că putea să facă tot ce vrea, cui vrea și să mai scape și basma curată cu asta, ba chiar reușise să o păcălească pe însăși Zeița Morții. 11 uram din cauza obsesiei lui idioate pentru piatra asta nenorocită și pentru ce-mi făcuse din cauza ei. 11 uram pe Darzin pentru că era Darzin, pentru că omorâse atât de mulți oameni, inclusiv pe tata, adesea fără niciun motiv serios, ci doar pentru că putea. 11 uram pentru tot ce le făcuse celor din jurul lui, pentru ce-i făcuse lui Galen și pentru ce-mi făcuse și mie. Uram faptul că oamenii aveau să moară ca să

hrănească foamea lui Gadrith și uram insistența lui Teraeth că nimic din toate astea nu era problema mea.

.. .stai puțin!

Mi-am ridicat privirea și mi-am dat seama că Teraeth se holba la mine de ceva vreme, cu o expresie de nepătruns pe chip. Ori poate nu chiar atât de misterioasă pe cât credeam. începeam să-i cunosc stările schimbătoare. Când apăsa dinadins o rană doar ca să vadă dacă reacționez. Cât de des sprijinise o idee, nu neapărat că ar fi crezut în ea, ci doar ca să vadă dacă eu mi-o pot apăra pe-a mea.

— Ce vrea Gadrith? am întrebat.

— Am crezut că am stabilit deja asta, a zis Doc. Piatra Cătușelor...

Teraeth a zâmbit în sinea lui și și-a ferit privirea.

— Nu, am zis. Adică, da. Vrea Piatra Cătușelor. Sigur. Bineînțeles. Cine-și dorește să trăiască precum un cadavru însuflețit? Dar el punea rahatul ăsta la cale cu mult înainte să-și însceneze moartea. Afacerea Vocilor. L-a ucis pe împăratul Gendal, dar nu a încercat să-1 înlocuiască. L-a lăsat pe Sandus să ia coroana...

— „L-a lăsat" e o exprimare greșită, m-a întrerupt Doc.

— Ce anume *vrea'* am insistat. Căutarea Pietrei Cătușelor nu e decât un ocol înainte să se întoarcă la țelurile lui reale. Care sunt astea?

— Profețiile, a răspuns Tyentso. Vrea ca profețiile să se împlinească. Vrea să dea jos toți zeii și el să fie la conducere. Să facă un univers care funcționează așa cum crede că ar trebui el să funcționeze. Să refacă lumea. Să o facă mai bună... Acuma... ce-o înțelege el prin „mai bună".

— Bine, dar ce spun profețiile că se va întâmpla în continuare?

Tăcere.

I-am privit pe toți trei.

— Haideți...

Tyentso a oftat.

— „Și cenușa va cădea din cer când Marele Oraș va arde, iar

urletele păcătoșilor vor răsuna alături de ale celor cinstiți, căci Hoțul Sufletelor a venit. Când demonii vor fi eliberați, niciun om nu va purta coroană, ci va cunoaște moartea.”

Tyentso și-a dres glasul.

— Din *Proverbele* lui Sephis. Aș putea cita și ceva din *Profețiile Devorane,* dar e cam la fel.

— O adevărată sărbătoare, a spus Doc, însă ar putea însemna orice.

Teraeth a pufnit.

— Firește, atâta vreme cât acel „orice” e violent, înfiorător și arde complet capitala.

M-am ridicat în picioare, ignorând protestele din mintea mea, apoi am lovit scaunul pe care stătusem și am plecat de acolo.

— Kihrin…, a dat Tyentso să vorbească.

— înainte să fiu răpit, am zis, întorcându-mă spre ei, nu am trăit decât în capitală. Și nu mi-a plăcut deloc. Am urât totul acolo. Nimic nu-mi doream mai mult în viață decât să plec de acolo. Voiam să mă eliberez de tata, de Surdyeh, să mă eliberez de Ola, să scap de tot. Voiam să fug oriunde altundeva. Numai că acum chiar *sunt* în altă parte…

Mi s-a pus un nod în gât. M-am gândit la Miya și la Galen, la Tishar și la Lorgrin, la Stea și la Scandal. Poate, într-o bună zi, la Therin. Ființe pe care le iubeam și care încă locuiau în oraș. Oamenii pe care îi iubeam încă puteau fi răniți.

— Profeția înseamnă ceea ce cred eu? Că Gadrith va distruge orașul?

— Probabil că va pomi un Marș spre iad, a spus Tyentso. Capitala n-a experimentat niciodată unul între zidurile sale. Partea cu eliberarea demonilor — mai ales că el însuși și-a luat numele de Hoțul Sufletelor — e doar începutul. însă…

482

NĂPASTA REGILOR

Tyentso a fluturat un deget.

— Dacă ai dreptate, nu va face nimic din toate astea până nu pune mâna pe Piatra Cătușelor.

— Nimic din ceea ce ai pomenit nu spune că e nevoit să aștepte, a subliniat Teraeth.

— Numai că așa e, am întărit. Așteaptă. Totul a început acum

optsprezece ani, nu? Ce a așteptat, dacă nu piatra? Ar fi putut să facă tot ce-a plănuit încă de atunci. Știm ce vrea. Să ne folosim de asta.

Teraeth s-a aplecat în față.

— Sugerezi cumva să te folosim drept momeală?

— De ce nu? Sunt singura persoană asupra căreia Gadrith se va concentra și pe care Gadrith nu o poate omorî imediat. Piatra Cătușelor nu-l va lăsa pe cel care o poartă să moară dacă e ucis de cineva fără un corp adevărat, iar Gadrith e un *cadavru.* Nu-mi poate fura sufletul și nici nu-mi poate smulge carnea de pe oase. Pur și simplu nu mă poate ucide.

— Ah, pușlama mică, dar poate să-ți facă multe lucruri care să nu fie fatale!

Tyentso s-a strâmbat.

— Crede-mă, nimeni nu vrea mai mult decât mine să vadă facându-se dreptate în privința lui Gadrith, dar încă te pregătești...

— In realitate, antrenamentul lui e aproape complet, ne-a lămurit Doc. N-aș zice nu pentru alte câteva secole alături de el, dar a făcut progrese grozave.

— Iar eu oricum sunt doar o momeală, am completat. Ideea nu e să-l omor pe Gadrith, ci să-l atragem pe Gadrith în spațiu deschis, astfel încât *împăratul Sandus* să-l poată ucide pe Gadrith. Sunt sigur că ne-ar ajuta dacă i-am explica situația.

— Uitați cu toții că momentan Kihrin e blocat pe insulă, a intervenit Teraeth, și că nimic nu contează până nu rezolvăm problema asta.

Doc a scos un mârâit.

— Dacă ai vreo idee, am fi încântați să o auzim.

M-am întins, mi-am dus mâinile la ceafa și am privit în jur. Ynishtana era frumoasă. Nu puteam să critic nimic, fiindcă insula îți lua ochii cu splendoarea ei. Mulțumită fermelor thrisse, pescuitului abundent și proviziilor venite din Zherias, mâncarea nu reprezentase niciodată o provocare. Femeile erau fără cusur, iar tabuurile sexuale lipseau cu desăvârșire. Mulți oameni nu ar fi vrut să plece niciodată de aici, și nu i-aș fi învinovățit.

însă eu nu puteam rămâne.

M-am întors din nou spre ceilalți.

— Când se oprește o gardă să mai caute un ostatic care a evadat?

Doc a cugetat o clipă.

— Când e găsit ostaticul?

— Sau când e mort, a completat Tyentso. Asta a făcut Gadrith.

— întocmai! Gărzile nu aleargă după un deținut pe care l-au omorât deja.

— Ce sugerezi, pușlama mică?

Am rânjit.

— Bătrânul nu mă va mai căuta dacă știe sau crede că știe că nu mai sunt în viață. Mai ales dacă va avea senzația că e din vina lui.

M-am răsucit spre Teraeth.

— Cum crezi că ar primi mama ta ideea de a distruge insula?

66: JOCUL *(Povestea lui Talon)*

CALEA ÎNTUNECATĂ, SPUSE MORVOS D'ERINWA DUPĂ CE ETALA Doamna Palidă, Poarta Neagră, Vânătorul și Cupa Sângerie. Citește-le și jelește-ți copiii, lăsați acum în plata zeilor să cerșească pe străzi!

— N-aș fi atât de sigur, îl contrazise Kihrin.

își întoarse cărțile, dezvăluind Coroana din Quur, Sceptrul din Quur și împăratul.

— Cred că tocmai ți-am întrecut mâna.

Din jurul mesei se auziră gemete, iar tânărul rânji mulțumit.

Jarith Milligreest își frecă fruntea, privindu-1 pe Kihrin. Nu cu mult timp în urmă îl cunoscuse pe Kihrin drept fiul unui menestrel, și să-1 vadă acum ca membru al Casei D'Mon — ca văr de-al doilea — îl călca pe nervi. Se bucura să-1 reîntâlnească pe Kihrin, dar se simțea șocat de rapiditatea cu care ajunsese în noua lui poziție socială. Aproape că nu-1 recunoscuse și încă îl amuza ideea că e fiul lui Darzin.

— E a doua chintă roială care îți pică în seara asta?

Kihrin încuviință din cap și trase spre el grămada de bani din mijlocul mesei.

— Cam așa ceva.

Thurvishar împinse cărțile, dezgustat.

— Nimeni nu e atât de norocos.

Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus își umplu un pahar cu vin în timp ce Talea îi masa umerii.

Bărbatul pierduse mulți bani.

— Haide, haide, nimeni nu iubește păgubașii mohorâți! O să-i câștigi înapoi mai târziu, fără îndoială.

Jarith clătină din cap.

— E puțin ciudat, Kihrin. Poate ar trebui să renunți acum, cât ești în câștig.

Lui Jarith nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui Thurvishar și nici strălucirea lacomă din ochii lui Kihrin.

Jarith nu era prost deloc. O recunoscuse pe Talea când fata intrase în cameră, știa că nu poate fi decât sclava ce îi aparținuse lui Darzin D'Mon și că acum îl avea ca stăpân pe Thurvishar. Totuși, tânăra nu părea să vrea să aibă nimic de-a face cu micul D'Mon. II evitase întreaga seară, de parcă ar fi dezvoltat o aversiune naturală și de nezdruncinat față de culoarea albastru. Avea ochi numai pentru Thurvishar, iar Kihrin avea ochi numai pentru ea. Și orice miză nebunească pusă de Kihrin părea să aibă un singur țel: să-i forțeze mâna lui Thurvishar să folosească fata drept plată.

Jarith putea să jure că așa ceva nu avea să ducă decât la un dezastru.

Căpitanul oftă în sinea lui când Kihrin îi ignoră sfatul sincer.

— Și să le refuz acestor lorzi amabili șansa de a-și câștiga înapoi banii? Ce fel de prieten aș mai fi atunci?*

— Am o idee, zise Thurvishar pe un ton periculos, ca un tors neprietenos.

Bărbatul luă cărțile de la nobilul căruia îi venise rândul și le amestecă, apoi întinse teancul spre Jarith.

— Alege o carte!

Jarith ridică din umeri și-1 trase pe Bertok, Zeul Războiului.

— Ți-o arăt?

— Te rog!

Jarith întoarse cartea cu fața în sus.

Thurvishar îi oferi apoi lui Kihrin o carte.

— Acum, tu.

— Ce încerci să dovedești? se încruntă Kihrin.

* Sunt cât se poate de serios când vă sfătuiesc să nu pariați niciodată împotriva lui Kihrin D'Mon la cărți. Sau la zaruri. Sau la orice fel de joc bazat pe noroc. Are norocul blestematei de Taja de partea lui. Vorbesc serios.

— Fă-mi plăcerea! insistă Thurvishar.

Kihrin alese o carte și o întoarse. Era Khored, Zeul Distrugerii, o carte mai mare decât Bertok.

— Din nou! ceru Thurvishar.

Jarith trase un Doi de Monede, iar Kihrin trase Secerătorul de Zei. Acum se încruntară toți.

Thurvishar începu să împartă cărțile din teanc jucătorilor de la masă.

— Una pentru tine, una pentru tine, una ție, una ție și Kihrin...

Bărbatul se opri.

— Cartea lui Kihrin câștigă.

Thurvishar o luă de la capăt.

— Tu, tu, tu, tu, tu și tu, iar Kihrin... are cartea cea mai mare. încă o dată!

Thurvishar împărți din nou cărțile.

— Și mâna lui Kihrin câștigă.

Thurvishar se răsuci și îl privi fix pe adolescent.

— Trișezi.

Jarith se ridică în picioare.

— Să nu ne lăsăm purtați de val! Recunosc, e norocos, dar asta nu înseamnă că trișează.

Kihrin izbucni:

— Dar tu ai amestecat și ai întors cărțile! Cum aș fi putut să trișez?

Cărțile se răsuciră într-o spirală, plutind spre mâna întinsă a lui Thurvishar. Le întinse spre Jarith.

— Există căi prin care poți păcăli norocul. Există mijloace prin care poți bate sorții. Poate micul ogar blond al Casei D'Mon și-a descoperit darul vrăjitoriei și poate întoarce sorții în favoarea lui? Un lucru e sigur: până și o mână norocoasă are dezavantajele ei.

— Și-atunci, ce propui? întrebă Jarith, încercând să domolească spiritele.

— Propun să dea banii înapoi și să plece, spuse Thurvishar.

Kihrin clătină din cap.

— Nu fac așa ceva. Thurvishar, mă jur! *N-am trișat.*

Thurvishar ridică din umeri, apoi se încruntă și își frecă tâmpla cu degetul mare de parcă s-ar fi luptat cu o durere de cap.

— Ce valoare are jurământul unui fiu de târfa?*

Tăcere.

* Da, chiar așa am zis, dar, cu toate scuzele cuvenite, să fiu măgar a fost și ideea.

Jarith privi împrejurul camerei, la marea de chipuri uimite, deși câțiva dintre cei prezenți începuseră deja să zâmbească răutăcios. Se bucurau să-1 vadă pe noul și prea norocosul urmaș al Casei D'Mon făcut bucăți de bogatul fiu al Casei D'Lorus.

Jarith clătină din cap.

— Termenii obișnuiți, presupun, nu?

Thurvishar se holbă la Jarith.

— Poftim?

— Iertare! Dă-mi voie să-mi explic poziția mai clar!

Jarith îi dădu o palmă lui Thurvishar.

— Tocmai i-ai spus vărului meu că e fiul unei târfe, iar el e prea tânăr ca să se dueleze cu tine.

Thurvishar păru luat complet prin surprindere. Nu reuși decât să se zgâ- iască și să-și ducă o mână la obraz.

Kihrin se întinse spre brațul lui Jarith.

— Ce naibajâci? Nu e nevoie de așa ceva. Mi s-au spus lucruri și mai rele.

Jarith se încruntă.

— La mijloc e onoarea noastră. îmi pare rău! Intr-o bună zi, vei înțelege. — Ce mama naibii se petrece aici? se auzi vocea lui Darzin din pragul ușii. Jarith nu era surprins să-1 vadă, dar se simți ușor iritat de iuțeala cu care sosise acesta. Cineva probabil că se dusese după tatăl lui Kihrin imediat ce Thurvishar începuse să pună la îndoială norocul băiatului.

— Ei bine, replică Thurvishar, aproape amuzat, se pare că am fost provocat la duel de fiul înaltului General*.

A doua zi, Galen stătea lângă Kihrin pe aleea cu dale care înconjura Arena, împreună cu tatăl lor, cu mama lor (sau mama vitregă), Alshena, și cu un număr impresionant de rude apropiate. Printre ei, unchiul Bavrin, strămă- tușa Tishar și înaltul Lord Therin. Până și lady Miya, care, de regulă, nu părăsea niciodată Palatul Albastru, stătea la dreapta înaltului Lord.

— N-am crezut că o să ne întoarcem aici atât de repede, i se

confesă Galen.

Firește, motivul pentru care reveniseră la Câmpurile Ofrandelor era dureros de limpede, dacă analizai cine se mai prezentase: înaltul General Qoran Milligreest, fiul său, Jarith, Thurvishar D'Lorus, înaltul Lord Cedric D'Lorus și o grămadă de spectatori. Toată lumea voia să fie aici ca să vadă *acest* duel.

' Nu, nu aveam deloc așa ceva în plan.

Kihrin nu părea deloc încântat.

— Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Măcar o dată, spuse Darzin, suntem amândoi de acord în privința unui lucru.

Bărbatul îi aruncă o privire dușmănoasă, apoi i se adresă lui Galen:

— Să nu uiți niciodată: onoarea Casei ar trebui apărată de Casă, nu de cine știe ce străin, chiar dacă acesta e o rudă îndepărtată. Indiferent de felul în care se vor termina toate astea, nu vom ieși bine, așa cum ar fi trebuit.

Darzin arăta de parcă urma să-1 ia pe Kihrin la pumni, dar se opri la timp când își aminti de numărul mare de privitori.

— Cine e acolo? întrebă Kihrin.

Băiatul arătă spre un bărbat mărunțel, îmbrăcat într-o misha simplă și pantaloni kef, veșminte neobișnuite prin lipsa lor de podoabe. Avea capul ras, cu excepția unei șuvițe chiar deasupra tâmplei drepte, împletită într-o codiță lungă ce-i trecea de umeri.

— Caerowan, îi explică Darzin. El e Vocea Consiliului, venit aici să oficieze și să fie martor la duel.

— Nu există nicio cale să oprim toată tărășenia asta? se plânse Kihrin.

— Nu, răspunse Darzin.

Galen își privi fratele trăgând în piept aerul cu furie, înainte să se lase păgubaș, cel puțin pentru moment. Apoi îl trase pe Kihrin de mânecă.

— Sunt sigur că Jarith va fi bine. Pesemne că se pricepe de minune la lupta cu sabia, nu? Dar aș fi surprins să aflu că Lordul Moștenitor D'Lorus a petrecut mult timp exersând cu tăișurile.

Tatăl lor pufni și cei doi tineri se întoarseră spre el.

— Oricât de sfâșiat mă simt în privința celui care aș vrea să supraviețuiască acestui mic duel, mi-e teamă că avantajul e de partea lui Thurvishar D'Lorus. Nu uitați că arta săbiei e o nimica toată în fața unui vrăjitor priceput.

Kihrin se încruntă.

— Dar se luptă într-un duel. Nu vor folosi magie.

Darzin își mușcă degetul mare privindu-i pe cei doi bărbați cum își iau pozițiile în fața Vocii și încep descrierea tradițională a disputelor, a jignirilor și a mijloacelor de îndreptare. Pufni din nou.

— Nu există nicio lege în Arenă. Nicio regulă. Nicio consecință. Oamenii pot promite orice vor *în afara* Arenei. Nu mai înseamnă nimic odată ce trec prin porțile ei.

Galen îl văzu pe Kihrin cum tresare și se îndreaptă de spate, urmărind duelul iminent cu o grijă prost ascunsă. Se întrebă cum de ajunsese Kihrin să fie atât de apropiat de urmașul Milligreest când, teoretic vorbind, se întâlniseră abia noaptea trecută. Jarith părea totuși destul de cumsecade și le mai era și văr pe deasupra. Galen era perfect conștient că, dacă ar fi fost după Darzin, Galen s-ar fi trezit însurat cu sora mai mică a lui Jarith.

Cei mai mulți clienți de la Câmpurile Ofrandelor ieșiră să urmărească spectacolul, servitoarele venind după ei pe câmp să le ofere băuturi și să preia comenzi, în timp ce bogătanii se așezaseră la măsuțele mici de afară, pălăvrăgind. Interiorul Arenei arăta ca un parc, numai că un parc cu o iarbă ciudată și mici crânguri cu copaci răsuciți și încovoiați. Erau și câteva construcții, ruinele unor structuri străvechi ce aveau niște guri căscate în loc de uși și de ferestre. Umbla vorba că erau fermecate și că oricine intra prin ele murea pe loc. Iarba părea aproape o iluzie, o înșelăciune cu aer idilic ce ascundea cranii și oase: trupurile generațiilor de vrăjitori morți, de războinici și de magi, cu armele și secretele lor. încă se mai zăreau rămășițele lor palide, un craniu ici, un os colo, o sabie ruginită, străveche, ivindu-se din iarbă ca o avertizare pentru toți cei ce încearcă să-și arate îndemânarea în interiorul Arenei.

Kihrin se întoarse spre Darzin.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu e nicio lege în Arenă? Păi atunci, cum funcționează?

Darzin ridică din umeri.

— Duelul e interzis de legile noastre. La fel ca anumite tipuri de magie sau uciderea celorlalți ca să pui mâna pe coroană și pe sceptru și să devii împărat. Acest ținut i-a aparținut pe vremuri Palatului Imperial — se spune că aici și-a găsit sfârșitul regele-zeu Ghauras —, iar de atunci a fost considerat un loc în afara legilor. Nu poate fi comisă nicio crimă aici, fiindcă nicio acțiune de aici nu e considerată criminală. Toate fărădelegile — oricât ar fi de respingătoare — sunt permise.

Darzin zâmbi.

— Așadar, cineva poate să promită orice fel de restricții în timpul duelului, atunci când se află în afara Arenei — să zicem, până la prima picătură de sânge —, și să se răzgândească odată ce e înăuntru.

Kihrin se simți îngrozit.

— Și nimeni nu poate face nimic?

— Există consecințe, interveni Therin, care ascultase întreaga discuție. Te trezești cu reputația unui om care nu-și respectă cuvântul în dueluri și nimeni nu te va mai crede după aceea. Iar oamenii se vor alia împotriva ta.

— Da, încuviință Darzin. Cam așa ceva. Până și eu respect înțelegerile promise în timpul duelului. Mă rog, de obicei, adăugă el după o pauză.

Darzin ridică un pahar de vin de pe tava unei servitoare și arătă cu degetul.

— Uite, începe duelul pentru onoarea ta.

Galen privi cum cei doi combatanți termină de vorbit și Vocea Consiliului flutură un medalion. Drept răspuns, un fir de energie aurie trasă conturul unei uși atârnând în aer, după care lumina umplu și restul ușii. Jarith și Thurvishar trecură prin ea și ușa se prăbuși în spatele lor.

Galen trase de mâneca fratelui său.

— Vezi? Thurvishar n-are sabie.

Kihrin se uită la el, apoi se încruntă și își mijii ochii la cei doi

bărbați din Arenă. Jarith avea o sabie lungă, un iatagan khorveshan încovoiat. Thurvishar nu părea să aibă vreo armă asupra lui.

— E imposibil ca Jarith să fi fost de acord ca Thurvishar să folosească magia. Doar nu e atât de prost...

Kihrin își mușcă buza de jos.

Imediat ce bărbații trecură prin poartă, duelul practic începu. Thurvishar părea să nu fi observat acest lucru și rămăsese nemișcat, înalt, mândru și oarecum plictisit.

— Ai zis că vei invoca o armă! strigă Jarith. Dă-i drumul, vrăjitorule, sau ia de jos sabia aia ruginită din spatele tău! Nu am de gând să atac un om neînarmat.

Thurvishar zâmbi.

— Deja am invocat-o. N-am cum să te ajut dacă nu o recunoști.

— începi să mă calci pe nervi. Chiar nu...

Când Jarith înaintă spre Turvishar, se împiedică și căzu în nas pe iarbă. Sabia i se înfipse în pământul moale, ca multe alte arme împrăștiate prin luminiș.

— Arma aleasă de mine, astăzi, ești... *tu.*

Thurvishar îi oferi zâmbetul lui blestemat de înnebunitor.

Alături de Galen, Darzin fluieră încetișor, mai degrabă în semn de apreciere, nu din cauza șocului.

— De ce...

Jarith alunecă pe iarba umedă și căzu pe spate de data asta, țipând când ceva ascuțit și ascuns în iarbă îi străpunse umărul. Se auzi murmurul mulțimii.

— Norocul nu îi aparține în totalitate Tajei, spuse Thurvishar. Norocul poate fi manipulat. Norocul poate fi sucit. Norocul poate fi folosit ca o armă.

Jarith nu se mișcă.

— Nu te-am provocat pentru că ai zis că băiatul e norocos și nici măcar că a trișat. Am spus că...

Glasul lui Jarith se frânse.

Galen se aplecă în față.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu-i mai auzim?

Darzin se încruntă.

— Vrăjitorul a blocat sunetul... Interesant!

Kihrin își croi drum prin mulțime, ignorând încercarea lui Darzin de a-1 opri. Galen, mai mic și mai rapid, îl urmă iute, strecurându-se pe lângă spectatorii amețiți. Când ajunseră la zona unde stătea Vocea, Galen își dădu seama că este prezent și înaltul General, un vulcan pe cale să erupă violent.

Generalul îi salută pe amândoi din cap când îi zări apropiindu-se. Totuși, atenția lui era îndreptată în altă parte. 11 privea fix pe un bărbat mărunțel într-o robă albă, Caerowan, Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus, dar mai ales pe unicul său fiu.

Așteptară ca dueliștii să-și termine conversația și bărbatul în robă neagră îi întinse mâna lui Jarith să se ridice. Jarith o acceptă și amândoi porniră spre marginea Arenei. Nu cerură o poartă prin care să iasă, ci pur și simplu depășiră perimetrul delimitat fără probleme.

Expresia de pe chipul lui Jarith nu arăta nici umilință, nici înfrângere. Făcu o plecăciune în fața Vocii, Caerowan, și rosti:

— Cu acordul vostru, duelul este complet și toate părțile sunt satisfăcute.

— *Nu* toate părțile sunt satisfăcute, se împotrivi înaltul General.

Jarith își ridică privirea, surprins.

Expresia de pe chipul lui Thurvishar nu se schimbă deloc.

— Acest duel, explică Milligreest Qoran, a fost nepotrivit și prost îndrumat. Tu nu aparții regalității. Nu te poți raporta la familia noastră așa cum îți trece ție prin cap.

Jarith clipi la el.

— Tată...

— Domnule general, îl corectă Milligreest.

Tânărul se făcu roșu ca racul și înțepeni drept ca o scândură.

— Da, domnule general.

— îndatoririle tale au fost schimbate. Te vei prezenta la Trecătoarea de Piatră pentru alte ordine, începând de acum! Te poți retrage.

Furia generalului dădu în clocot ca fierul topit în foc. Se întoarse spre Turvishar, făcu o plecăciune scurtă și mânioasă spre el și adăugă:

— Vă cer iertare pentru neplăcerile provocate, Lord

Moștenitor! Sper că duelul s-a terminat spre satisfacția voastră.

— A, da! încuviință Thurvishar. Dacă-mi permiteți...

Bărbatul îi întoarse plecăciunea și se pierdu în mulțime ca să se bucure de felicitările primite și, poate, ca să și bea ceva.

înaltul General se întoarse spre Kihrin și, pentru o secundă, păru că vrea să arunce asupra lui aceeași furie pe care i-o arătase fiului său.

— Kihrin.

Băiatul înghiți în sec.

— Domnule general...

— Aș vrea să spun că mă bucur să te văd din nou, dar nu vreau să te mint. Aș putea zice în schimb că aș aprecia dacă, pe viitor, mi-ai scuti familia de problemele tale. Sau, și mai bine, dacă ai învăța să-ți porți singur duelurile.

Kihrin încuviință din cap și privi spre direcția în care dispăruse Thurvishar.

— Eu n-am... Da, domnule general! Mulțumesc! Așa voi face.

Kihrin se întoarse din nou spre Milligreest.

— Nu încerca decât să mă ajute, să știți.

— Poți pleca, spuse generalul pe un ton rece ca gheața.

Galen își văzu tatăl și bunicul croindu-și drum prin mulțime spre ei.

— Haide, Kihrin! spuse el. Kihrin? Unde... ?

Galen se uită în jos.

Kihrin dispăruse deja.

67: DISTRUGEREA YNISTHANEI

(Povestea lui Kihrin)

N-AM FĂCUT NIMIC IMEDIAT. DE FAPT, PLANUL MEU URMA SĂ DUREZE încă doi ani cel puțin. Poate părea o perioadă lungă, dar, în pofida îngrijorării Khaemezrei că aș părăsi insula prea devreme, finalizarea pregătirii mele mi se părea un semn de înțelepciune. Mai aveam să învăț multă magie de la Tyentso, mai multe trucuri cu sabia de la Doc și mai trebuia să învăț cum să cânt la saymisso* de la unul dintre muzicienii thriss băștinași.

Aveam nevoie de un instrument cu coarde ce putea fi cărat mai ușor decât o harpă.

Numai după ce am trecut prin lecțiile lui Doc fată nicio „repetare” și numai după ce Tyentso a recunoscut cu invidie că învățasem tot ce era posibil de la ea, având în vedere înclinațiile mele naturale, abia atunci m-am dus la Khaemezra să-i cer permisiunea.

Spre surpriza mea, a fost de acord, spunând că oricum totul era inevitabil. Așa că nu-mi mai rămăsese decât partea amuzantă.

Am ales o dimineață senină chiar după un maevanos, când părea firesc ca majoritatea locuitorilor Ynisthanei să se retragă în locuințele lor, unde să se odihnească după băutura și nebunia nopții anterioare. Vânătorii n-au mai pornit la vânat în junglă și pescarii n-au mai ieșit cu plasele lor în larg,

[4] Un instrument muzical thriss alcătuit din trei strune de mătase puse peste o cutie mică de rezonanță, cu un gât lung, la care se cânta cu ajutorul unui arcuș flexibil la apăsare. Vioara khorveshană cu spițe a evoluat, probabil, din această variantă mai timpurie.

dar aceste detalii puteau fi trecute ușor cu vederea dacă se

întâmpla să fii un dragon uriaș, egoist și iubitor de sine.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kef negri, mi-am pus sandale, mi-am strâns părul la spate și l-am legat cu o bucată de pânză albă pe care o tăiasem din roba unui novice. Gaeșul meu stătea ascuns în buzunar. Purtam Piatra Cătușelor la gât, strălucitoare ca un petic de cer fără nori.

Nu voiam să existe dubii dacă purtam sau nu blestematul de talisman.

Am lăsat în urmă orice arme. Și-așa ar fi fost nefolositoare. Lacrimile de stele ale gaeșului meu erau talismane ușoare și eficiente, care îmi sporeau tenyeul cu protecție împotriva magiei și a focului — cea din urmă fiind o vrajă specială la care eu și Tyentso lucraserăm din greu. Știam că ele nu pot respinge complet furia Bătrânului — încă nu devenisem atât de puternic —, dar speram ca vrăjile să-mi ofere câteva secunde prețioase în caz că nimeream într-o situație complicată. Singurele obiecte pe care le-am luat la subsuoară au fost saymissoul și arcușul.

M-am dus pe plaja pustie. Nu l-am zărit pe Bătrân, dar insula lui se afla acolo, în larg, cu „grădina lui de pietre” cu cântăreți prinși în ele. Am numărat 36 de suflete întemnițate și mi s-a pus un nod în gât.

— îmi pare rău! am șoptit, după ce m-am așezat cu picioarele încrucișate pe plajă și am înfipt vârful instrumentului în nisip. îmi pare atât de rău!

Am trecut arcușul peste strune.

Am auzit un răcnet. Câteva secunde mai târziu, forma aceea monstruoasă a apărut de pe o insulă din apropiere. Și-a întins aripile, acoperind tot cerul. Să stau acolo și să cânt, în loc să o iau la sănătoasa, a fost unul dintre cele mai dificile lucruri din viața mea. Instinctul îmi spunea să fug cât mă țin picioarele,

urlând. Am cântat un cântec de leagăn, ținând strunele arcușului cât mai țepene, ca să pot scoate o notă de implorare ce a răsunat în aer ca un ecou. O adiere fierbinte a suflat pe lângă mine, dar am ignorat-o.

Dragonul a aterizat pe insula lui și a gemut cu un sunet ce mi-a amintit de cutremure. încă era magnific, înspăimântător și dubios — o perversiune a ordinii naturale la o scară de neconceput în felul ei.

— Te-ai hotărât să mori? Să mi te dăruiești? Să te predai?

— Nu, i-am răspuns dragonului. Nu acum. Dar am o curiozitate. Ce preț ai plătit să-ți trădezi mama? Ai facut-o din gelozie? Mama ta a fost aleasă drept una dintre Cei Opt, pe când tu, nu. Ți-a trecut prin cap că ai fi putut face lucrurile mai bine decât ea sau trădarea ta s-a datorat unei încercări eșuate de a o face mândră de băiețelul ei?

Bătrânul și-a întins aripile și a șuierat:

— Ești nebun.

— Mi s-a mai spus. Și probabil că e și adevărat. Dar acum ceva vreme m-am furișat când nu erai atent și am fost puțin prin Kharas Gulgoth. Poate că îți amintești locul. Un oraș mare, cam distrus de felul lui, cu multă magie și un zeu-demon uriaș care doarme în mijlocul lui. Ți se pare cunoscut?

— Așadar, îți amintești.

In vocea lui s-a auzit o amenințare mortală, mai malefică decât în perioadele lui de nebunie.

— Nu, am recunoscut, dar pot să citesc o carte dacă mă uit îndeajuns la ea. Erau desene peste tot, care spuneau întruna aceeași poveste. Mi-a luat ceva timp, dar mi-am dat seama că toate liniile alea șerpui te de la capăt nu erau nici raze de energie și nici o înfățișare a haosului. Ele reprezentau dra- goni.' Patru bărbați și patru femei care au crezut că ar putea deveni zei și au devenit, în schimb, monștri.

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu ai fost unul dintre ei, Sharankal. Ai fost om.

— Nu am vrut decât să echilibrăm puterea nedreaptă, știind că e doar o chestiune de timp până când Cei Opt

Gardieni vor deveni ei înșiși corupți. Idioții ăia aleseseră războinici, soldați, tămăduitori — corbi care se hrănesc cu stârvurile de pe câmpurile de luptă. Oameni care urmau poruncile orbește, pe care îi puteau controla și cărora să le dea o putere fără măsură.

Dragonul s-a ridicat în picioare, mult prea mare pentru insula pe care se ghemuise. S-a îndreptat și a mugit spre ceruri, tunetul din vocea lui făcând oceanul și stâncile să tremure și silind toate animalele de pe insulă să încremenească brusc. Capul negru al dragonului a revenit la poziția inițială doar ca să se holbeze la mine cu ochii lui vulcanici.

— Se pare că ai avut intenții onorabile. Cum ar veni, nu a fost vina ta.

— Nu. A fost vina ta. A TA!

Capul monstrului uriaș s-a întins brusc în față, repezindu-se spre mine.

— A ta. Erai un NEBUN naiv și credul. Cum ai putut înghiți asemenea gogoși?

Mă așteptasem la un asemenea răspuns, îl anticipasem. Asta nu însemna că mi-a fost ușor să îndur.

— A fost vina lui Relos Var, l-am corectat, trăgând aer în piept ca nu cumva să fug mâncând pământul.

* Aceste concepte nu se exclud reciproc.

Dragonul s-a oprit la o distanță mică de mine — suficient de aproape cât să încalce poruncile Khaemezrei și să intre zdravăn pe teritoriul insulei, suficient de aproape cât să simt vrăjile de protecție împotriva focului cum iau viață ca să mă apere de fierbințeala insuportabilă. Nu-i puteam vedea ambii ochi, așa că a trebuit să-1 privesc numai într-unul. In el, am zărit inima a mii de focuri dezlănțuite.

— Noi, care eram puri, credeam că puritatea noastră o să țină piept răului. Dar asta este o prostie, căci soldatul înțelege că puritatea e imposibilă, că răul nu poate fi distrus, ci doar domolit și îndrumat. Soldatul știe că e o unealtă și nu va suporta să fie folosit de dușmanii lui. Noi, în aroganța noastră, credeam că suntem mai presus de o

asemenea folosire. Ce mândrie nemăsurată!

— Relos Var a creat ritualul, am zis. Relos Var a fost cel care te-a convins că ar fi o greșeală dacă ar alege alți opt oameni să se lupte cu demonii în locul tău. Ar fi trebuit să fii tu încă de la bun început, nu-i așa? Ai crezut că vei deveni zeu, dar Relos Var te-a transformat într-un monstru. Dai vina pe mine, dar și eu am fost mințit. S-a folosit de amândoi. Noi doi suntem la fel. Suntem victime.

Ochiul dragonului s-a mărit.

— Nu suntem la fel. Tu ești mai rău chiar și decât existența mea blestemată. Tu ești Piatra de Hotar a lui Voi Karoth*, carcasa lăsată în urma exploziei, o foame uriașă și fără capăt care nu poate fi niciodată stinsă, care devorează și tot devorează precum o stea ce se prăbușește sub propria greutate și care mănâncă întruna fără să se sature vreodată. Ești singura bucată rămasă din sufletul lui și, când se va trezi, te va revendica.

M-am cutremurat. Nu îndrăzneam să cuget prea mult la vorbele lui. Riscam să încep să urlu.

— Ești foarte amabil, dar am să-ți refuz oferta generoasă. Și să nu crezi că nu apreciez! De fapt, am scris un cântec pentru tine. Vrei să-1 auzi?

Bătrânul și-a strâns aripile și m-a privit lung, în tăcere. Chiar mi-am făcut griji că va spune nu și își va lua zborul.

— Da.

* Cum ar fi posibil așa ceva? Să iei un suflet și să-1 transformi într-o piatră tsali e una. O piatră tsali se poate transforma la rândul ei într-un artefact căruia îi spune Piatră de Hotar, asemănătoare cu Piatra Cătușelor sau Spărgătorul de Lanțuri. Dar sufletul lui Kihrin *nu* e în niciun caz una dintre cele opt Pietre de Hotar cunoscute. Totuși, și dacă presupunem că dragonul vorbea metaforic, tot sugerează o legătură puternică între Kihrin și Voi Karoth, iar asta este înspăimântător.

Am răsuflat ușurat.

— Asta am și sperat.

Mi-am plecat fruntea și am trecut arcușul peste strune. Cântecul era doar o armonică simplă, fără cuvinte, interpretată în registru grav, ca un zumzet mai degrabă, iar

acompaniamentul muzical își țesea drum în jurul ei cu arcuiri înalte și note lungi, fluide și susținute. N-a trecut mult până când Bătrânul i-a poruncit grădinii sale să înceapă să țină isonul.

Un moment frumos. Nu pot să-i neg frumusețea.

Am lungit notele și le-am lăsat să crească. Nu credeam că Bătrânul se va prinde că nu e vorba doar de pur talent muzical. Eu nu interpretam doar muzică, ci făceam o vrajă.

Avusesem nevoie de luni întregi de practică pentru a-mi da seama cum. Tyentso nu credea că mai existase o vrajă de genul acesta. Exersaserăm folosind poarta templului ca să ne furișăm în afara insulei, niciodată mai mult de o oră, și repetasem cu orice piatră găsită, până când dădusem peste un gen de onix care se potrivea perfect.

Statuile grădinii cântau atât de melodios, de parcă ar fi simțit ce urma să se întâmple și se bucurau. Pe sub notele întrețesute, a început să vibreze o rezonanță mai profundă. Nisipul dansa în cercuri chiar în fața mea. Valurile oceanului și-au pierdut ritmul și s-au prăbușit. Am intensificat sunetul, notă cu notă, iar aura haotică a dragonului nu mai avea cum să-i oprească vibrația neobosită, un model pe care îl creasem cu atenție și care devenea tot mai complicat cu fiecare notă adăugată...

Armonia s-a întrerupt brusc când statuile grădinii au crăpat și s-au transformat în bucăți de piatră mari cât pumnul meu.

Treizeci și șase de bărbați și de femei au murit cât ai clipi, eliberați, în sfârșit, gata să se întoarcă în Viața de Apoi. Am simțit vinovăție — da, chiar așa am simțit. Era imposibil să știu cu adevărat dacă își doriseră o asemenea soartă. Dacă ar fi ales moartea și o renaștere mai târzie în locul unei închisori fără sfârșit, nemuritoare, prinși în piatră.

Nu știam sigur decât ceea ce mi-aș fi dorit eu. M-am întrebat dacă Elana Milligreest, care mă eliberase din închisoarea lui Voi Karoth, într-o altă viață, își pusese la îndoială decizia.

îmi doream să o întâlnesc măcar o dată, ca să-i spun că procedase corect.

In același moment, Bătrânul a devenit el însuși o statuie, înghețat temporar de propria furie.

Eu deja fugeam.

Răcnetul care s-a ridicat în spatele meu a cutremurat atât de tare pământul, încât m-am împiedicat. Apoi a răsunat un ecou zguduitor, care a trecut peste capul meu, iar muntele din centrul Ynisthanei a erupt într-un uriaș nor de fum, cenușă și mingi de lavă.

— Cum îndrăznești? a zbierat Bătrânul. **Muntele te va îngropa cu lava lui, iar rocile topite îți vor fi mormânt. Iți vei petrece eternitatea urlând de disperare și de durere. Nu vei cunoaște niciodată liniștea.**

Astea da, urale și ovații! mi-a trecut prin cap în vreme ce mă îndreptam de spate și continuam să alerg.

Eram pe la jumătatea pantei când o crăpătură mare s-a deschis în pământ în fața mea. Lava a țâșnit în aer, o fântână arteziană de foc ce amenința să mă transforme în cenușă.

— Kihrin!

Teraeth s-a repezit spre mine și m-a trântit pe pământ exact când una dintre bilele de lavă s-a apropiat periculos de mult, gata să ne finalizeze planurile într-un mod neașteptat. Amenințarea era reală; Piatra Cătușelor mă ardea cu fierbințeala ei, hotărâtă să mă țină în viață cu orice preț. In definitiv, nu era nimeni direct responsabil pentru sfârșitul meu iminent.

Totuși, Bătrânul nu vedea lucrurile în felul acesta.

— NU! a țipat dragonul.

Ceea ce zărise Bătrânul era Teraeth, care mă ferise de lavă, sărind pe mine. Din cauza asta, dragonul a văzut cum m-am împiedicat și am căzut, rostogolindu-mă spre crăpătura apărută din senin. Am încercat să mă prind de margine, dar am urlat când am atins roca vulcanică suficient de fierbinte cât să-mi smulgă carnea de pe os. Am căzut. Probabil că m-aș fi lovit de suprafața fluidă și aș fi murit din cauza arsurilor, dar erupția încă nu se sfârșise. Țipetele mele s-au stins brusc când am nimerit în vârtejul jetului de lavă.

Teraeth, pe de altă parte, a început să bâjbâie... cum te și puteai aștepta de la cineva care tocmai fusese posedat de sufletul unui bărbat pe care îl omorâse din greșeală. Și-a dus mâna la piept, dar nu a găsit decât lanțul cu vârful de săgeată negru și nici urmă de Piatra Cătușelor. Teraeth s-a holbat îngrozit spre mâinile sale, apoi și-a cercetat corpul cu o expresie de uluială pe chip.

— Nu sunt chiar atât de teatral, am protestat.

— Șșș! m-a întrerupt Teraeth. Ba da, ești.

Trebuia să rămânem tăcuți. Aerul devenea imposibil de respirat și depin- deam de mila zeilor ca nu cumva valul de noroi sau de cenușă să decidă că era momentul să o ia la vale.

Am privit cum Teraeth cel ireal s-a întors să alerge precum un râu iluzoriu de tăciuni arzând, care se revărsa în jos pe munte. Lava l-a cuprins imediat și, de data asta, fată aer ca să respire și fără Piatra Cătușelor care să-1 țină în viață, rezultatul părea, din nefericire, previzibil. Kihrin, acum Teraeth, avea să ardă printre tăciuni, să se înece cu cenușa și să moară iute și în dureri infernale.

— La naiba cu tine, prostule! Vocea dragonului a răsunat atât de tare, încât a acoperit chiar și erupția: **Intoarce-te aici și lasă-mă să te salvez!**

— Asta e semnalul nostru, am zis, apucându-1 de mână pe Teraeth. Haide!

Dragonul a început să smulgă fâșii din versant, nu departe de noi, fără îndoială încercând să găsească și să salveze iluzia inexistentă a lui Teraeth. Fiindcă muntele încă erupea, n-a trecut mult până când a început să sfâșie mormane uriașe de rocă topită cu ghearele, împrăștiindu-le peste tot. Lacrimi de lavă îi curgeau pe față, facându-1 să pară că plânge.

Poate chiar plângea.

Am fost siliți să sărim într-o parte când o lespede imensă de bazalt a aterizat chiar pe locul unde ne ascunseserăm. Roca s-a alungit și s-a deformat, curgând în lateralele noastre. M-am uitat în jur.

Tyentso stătea undeva mai sus, pe plajă, dând din mâini.

— Haide odată! Ce mai aștepți? Tot muntele e pe punctul să se prăbușească peste noi.

— Prea târziu! a rostit Teraeth, privind fix spre centru.

I-am urmărit privirea și am inspirat adânc. Un râu real de cenușă se repezea în jos dinspre vulcan, arătând grațios ca un nor alunecând încet pe cer.

— Fugiți! a țipat Tyentso.

Mi s-a părut un sfat cât se poate de înțelept: poarta, care urma să fie ruta noastră de ieșire, se afla în centrul vechiului

templu al lui Ynis, acum închinat Thaenei.

Asta însemna că trebuia să alergăm *spre* norul morții dacă voiam să scăpăm cu viață.

— Nu putem! a strigat Teraeth. Nu vom izbuti să ajungem la timp.

Știam despre ce vorbește. Observasem că, în tot acest timp, Bătrânul dăduse naștere unor nori asemănători. Nu aveam nicio șansă să fugim mai repede decât aerul care se mișca. Nu mă temeam pentru Doc. Khaemezra era cu el și mai mult decât capabilă să aibă grijă de amândoi.

Noi? Nu prea eram sigur în privința noastră. Chiar dacă norul nu ne omora arzător, muntele scuipa roci topite ce se zdrobeau de pământ. O singură lovitură ar fi fost de-ajuns.

500

NĂPASTA REGILOR

Tyentso a luat-o la fugă și am zărit o sclipire intensă în ochii ei care mi-a spus că urma să încerce o nebunie. Probabil că voia să oprească înaintarea norului doar prin propria voință și, oricât îi apreciam talentul de magiciană, nu o consideram destul de puternică.

Nici măcar de Relos Var nu eram atât de sigur că avea o astfel de putere.

— Oprește-o pe Ty! am țipat spre Teraeth, deși alergam și eu. Am nevoie de ajutorul ei.

Teraeth nu alerga mai repede decât mine, dar putea să-și folosească una dintre iluzii ca să-i atragă atenția.

— Pușlama mică, trebuie să *plecăm]* a strigat ea.

— N-avem cum să-1 întrecem, am replicat, dar am putea să-1 îndreptăm în altă direcție.

Am scos saymissoul și am trecut arcușul peste coarde.

— Muntele e făcut din bazalt, nu?

M-am uitat la Teraeth pentru confirmare, dar el s-a mulțumit să ridice din umeri. Firește, nu fusese atent.

— Bazalt și obsidian, m-a lămurit Tyentso. Norul va fi ca o zgură.

— Nu trebuie să potrivesc perfect compoziția, doar suficient cât să provoc o alunecare de teren.

M-am gândit agitat la cunoștințele mele despre geografia Ynisthanei. Cel mai bun loc să deviem fluxul ar fi fost grotele,

care aveau avantajul că erau deja scobite (și presupunând că nu se umpluseră cu magmă proaspătă). Nu trebuia decât să rămânem în viață suficient de mult cât să pot face vraja.

Parcă pentru a-mi sublinia gândurile, Piatra Cătușelor mi-a ars gâtul cu fierbințeala ei. Mi-am ridicat privirea și am văzut o sferă uriașă strălucitoare cum cade lângă Tyentso.

— Ce pot să fac? a întrebat Teraeth, părând mai tulburat și mai nesigur ca niciodată.

Trucurile lui magice erau neputincioase în fața dușmanului cu care ne luptam și nici nu se înfrunta cu ceva ce putea fi otrăvit sau înjunghiat.

— Indrumă-ne! am răspuns. Eu o să cânt. Ty ne va ține pe amândoi în viață. Niciunul dintre noi nu va fi atent la pașii facuți. Trebuie să ne apropiem cât să vedem grotele, dar niciun pas mai aproape.

Norul părea că ne va înghiți peste câteva secunde, dar știam că drumul peste munte nu e chiar unul scurt și că uriașenia nenorocitului ne facea dificilă aprecierea distanței.

Am murmurat cu voce tare o rugăciune către Taja, fiindcă aveam nevoie de tot norocul din lume.

De trei ori, cât am urcat, Teraeth ne-a tras într-o parte sau Tyentso și-a folosit magia ca să ne salveze de jeturile de lavă sau de proiectilele fatale, încă nu aveam o țintă. Nu semăna deloc cu anii mei de practică, dar teoria părea solidă. Dacă reușeam să provoc prăbușirea coastei unde se afla templul, norul ar fi urmat calea mai ușoară, iar noi am fi ajuns la adăpost.

Dacă nu calculasem bine, fie ne aștepta o moarte timpurie, fie îngropam templul în cenușă, retezând orice cale de scăpare.

în cele din urmă, Teraeth ne-a îndemnat să ne oprim. In fața noastră se ridicau muntele și coasta uriașă care adăpostea atât grotele folosite de Frăția Neagră, cât și, ceva mai departe și mai în lateral, templul construit în stâncă. Avalanșa vulcanică avea să ajungă la templu și, imediat după aceea, în câteva secunde, la noi.

Vraja pe care am facut-o atunci a fost considerabil mai puțin subtilă decât prima. Nu dispuneam de timpul necesar pentru a

pune la punct un ritual care să treacă neobservat. In timp ce cântam, speram că Doc încă folosea Zdrobitorul de Lanțuri ca să-1 zăpăcească pe Bătrân, pentru că, dacă dragonul simțea că facem aceeași vrajă din alt punct al insulei, întreaga tevatură ar fi devenit inutilă. Ar fi aflat că încă sunt în viață.

Am atins strunele și mai violent, căutând lipsa de armonie și vibrația necesară, pentru a fi amplificate. Vezi tu, nu făceam altceva decât să încurajez piatra să se poarte așa cum voia ea. Piatra vrea să se sfarâmițeze. Piatra vrea să se transforme în nisip. Ai crede că pământul s-ar împotrivi, dar te înșeli.

Totul se distruge.

— La naiba! a exclamat Teraeth lângă mine în timp ce Tyentso rămânea tăcută, preocupată să țină departe de noi gazele periculoase din aer și pietrele ce fierbeau.

Sunetul erupției vulcanice era atât de puternic, încât nici nu mai auzeam avalanșa. O porțiune uriașă a coastei s-a desprins, a zburat și s-a prăbușit la pământ, rostogolindu-se spre junglă. Norul strălucitor acționa ca un râu care tocmai își găsise un nou curs: a cotit spre dreapta, urmărind noua albie, croindu-și o nouă cale a distrugerii.

Am alergat spre templu.

68: VIZUINA LEULUI

(Povestea lui Talon)

Thruvishar ridică o sprânceană când Kihrin D'Mon intră în loja sa privată cu draperii de la Câmpurile Ofrandelor.

— Nu trebuia să-1 umilești, spuse Kihrin, așezându-se la masă. Mă bucur că nu l-ai omorât, dar nu trebuia să-1 faci să

arate ca un prost.

Lui Thurvishar îi tremură ușor colțul buzelor și îl privi pe băiat cu afecțiune.

— Dar e un prost. Un prost mai mare ca el nu există. Nu mă înțelege greșit, pare un bărbat cumsecade. Loial, curajos și sincer cu prietenii săi. Totuși, numai un prost poate provoca pe cineva ca mine la un duel în Arenă fără să vină pregătit pentru posibilitatea că i-aș putea topi spinarea.

Thurvishar ridică sticla de vin raenena care îl aștepta pus la gheață și își turnă un pahar din lichidul bleu.

— Fii recunoscător că eu însumi sunt un bărbat cumsecade și m-am mulțumit doar să-i dau o lecție la obiect!

— Ai dreptate. Îți plac lecțiile la obiect, nu?

Kihrin își aminti sângele de pe mâinile bărbatului de noaptea trecută.

Thurvishar învârti lichidul bleu din pahar, după care își concentră din nou atenția asupra lui Kihrin.

— Așa e. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, îmi place să cred că aș fi fost un profesor grozav. Acum, spune-mi de ce ai venit aici!

— Ai vrut ca toată lumea care urmărește să creadă că ai păcălit soarta, dar, dacă ai facut-o, dacă ai fi putut face asta, atunci n-ai fi pierdut azi-noapte.

După o pauză, Kihrin continuă: Doar dacă ai vrut să pierzi dinadins. O ador pe Taja de mult timp, dar niciodată n-am fost atât de norocos. Niciodată. Azi-noapte nu am câștigat fiindcă am trișat. Am câștigat fiindcă *tu* ai trișat. Tu ai vrut să provoci un duel, numai că nu cu Jarith.

Thurvishar zâmbi.

— Ești mai isteț decât pari, puștiule.

— Cu cine te-așteptai să te duelezi? Cu Darzin?

— Dacă m-aș fi luptat cu Darzin, recunoscu Thurvishar, duelul nostru s-ar fi sfârșit altfel. Darzin o fi el cum o fi, dar prost nu e.

Bărbatul schiță un surâs, apoi clătină din cap, ridicându-se în picioare.

— De ce îl urăști atât de mult pe tata?

Thurvishar se opri cu mâna pe draperii.

— Nu-l urăsc deloc. Ba chiar îi port un mare respect. In definitiv, a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tatălui meu.

— Dar tocmai ai spus că...

Kihrin se încruntă. Știa că Thurvishar îl urăște pe Darzin. își aminti amenințările schimbate de cei doi bărbați, mânia evidentă. Cum putea să se uite în ochii lui și să susțină că...

— Tata, repetă Kihrin.

Aici era problema. Un joc de cuvinte. Tatăl lui Thurvishar nu era Gadrith. Tatăl lui era Sandus. *Tatăl lui.*

— Stai puțin! II urăști pe Darzin D'Mon?

— Din adâncul sufletului, răspunse Thurvishar. Te părăsesc cu acest gând, tinere D'Mon: întâmplările interesante din Arenă merg dincolo de divinație și de clarviziune. Dacă un vrăjitor poate împiedica sunetul să se răspândească — e un truc simplu, te asigur —, nu există nicio forță în tot universul care să distingă dialogul dintr-o conversație ce are loc aici. Chiar e păcat că nu te-am putut provoca la un duel sau că ești prea tânăr pentru a fi considerat un adversar pe măsură! Ce discuție interesantă am fi purtat!

Vrăjitorul puse paharul pe masă, lăsă suficiente monede cu care ar fi acoperit mai multe nopți de tăvăleală la clubul Vălul Sfâșiat și ieși din lojă. Kihrin nu putu decât să se holbeze cu gura căscată.

Kihrin se ascunse în grajd.

Lumea ar putea crede că grajdurile sunt un loc nefericit în care să te ascunzi de atenția lui Darzin, de vreme ce Lordul Moștenitor iubea nespus caii, dar Darzin rareori se aventura acolo. Grăjdarii se ocupau de îngrijirea și de

hrănirea cailor, în vreme ce el îi călărea sau îi prezenta oaspeților când avea chef. Iar când Darzin venea totuși să-și aleagă un cal, Kihrin putea conta pe faptul că nu va fi la grajduri cel puțin câteva ore. Prin urmare, era un loc unde nu aveau să existe întreruperi, dacă știa cum să nu atragă atenția asupra lui.

Cum ar fi să cânte la Valathea — adică exact ce facea acum.

Ca să fie sincer, nu prea avea un loc bun pentru exersat. Dacă încerca în camera lui, înaltul Lord se plângea de zgomot, deși, în opinia lui, camera era destul de bine izolată ca să nu-1 audă nimeni. Dacă exersa în altă parte, Darzin îl găsea întotdeauna, și acesta ura ideea că băiatul urma să cânte la următorul bal de Anul Nou. După duelul dintre Thurvishar și Jarith, Darzin voia ca fiul lui să se dea la fund până când înaltul General uita de existența lui Kihrin.

Băiatul nu știa ce părere are lordul Therin. Nu știa decât că, dacă nu facea tot posibilul să nu-i amintească bărbatului despre harpă sau despre promisiunea lui, atunci Therin nu s-ar fi răzgândit niciodată în privința asta. Intr-adevăr, de el se ascundea tânărul.

își construise o fortăreață din baloți de paie care să împiedice sunetul să răsune în grajdul principal. In spatele peretelui improvizat, exersă notele, ignorând felul în care fiecare refren îi amintea de oamenii pe care îi pierduse. Și-ar fi dorit ca Morea să fie încă în viață. Și-ar fi dorit ca Surdyeh să fie încă în viață. Avea enorm de multe întrebări și niciun răspuns, cu excepția unui inel cu sigiliu din rubin.

Se smulse din reveria în care picase din cauza unui nechezat. Kihrin se opri, cu unghiile încă pe strune. Acesta era un grajd, la urma urmelor: un loc care adăpostea cai. Și totuși, nechezatul nu venea dinspre grajduri, ci de aproape. Aruncă o privire pe după un balot de paie, cercetând laterala șurei și grajdul de dedesubt.

— Ah! rosti el zâmbind. Tu erai, Scandal. Ai scăpat iar din temniță?

Calul sânge-pur din Jorat, prețioasa proprietate a lui Darzin, dar încă neîmblânzit, îl privea pe Kihrin de dedesubt. Era o iapă uriașă, cu părul albastru-cenușiu, dar cu copitele, coama și coada albe. I se spusese că mărimea sa reprezenta ceva obișnuit pentru rasa ei, dar calul părea mult prea mare pentru a fi călărit de un om. Nu că ar fi lăsat pe cineva s-o călărească. Răspunsul ei obișnuit pentru cineva care încerca acest lucru era să-1 omoare. De asemenea, animalul se pricepea de minune să fugă, deși încercările ei în acest sens se înjumătățiseră de la sosirea lui Stea.

își scuturâ coama și pufni pe nas într-un mod ce părea că încuviințează cuvintele lui Kihrin, apoi bătu din copita din față în mod repetat, cobo- rându-și totodată capul. Kihrin zâmbi. Ii plăcea să creadă că iapa îi aplauda interpretarea.

— îi place când cânți. Nu pot s-o țin în staul când te aude, spuse Stea apărând dintr-un colț.

Galen fusese foarte surprins când Darzin nu poruncise ca animalul să fie omorât, dar Kihrin îl înțelesese foarte bine. Atâta vreme cât Darzin o avea, se putea lăuda cu violența ei, cu dimensiunile și cu rasa ei divină. (Nu era ea echivalentul ecvestru al unui membru regal atins de zei?) Putea să râdă dacă vreun oaspete ar fi sugerat să fie călărită sau împerecheată, fără să-și arate nemulțumirea reală. Dacă o omora, recunoștea practic că dăduse greș în încercările sale. Nu mai murise nimeni de la sosirea lui Stea, dar iapa rămânea un specimen magnific, demn de invidie și de admirație. Darzin hotărâse că merită efortul în schimbul dreptului de a se da mare cu ea.

Kihrin își înșfacă săculețul, apoi scoase un măr și îl aruncă animalului. Aflase că îi plac merele. Erau o delicatesă scumpă, exotică — pomul necrescând în zonele din jurul capitalei —, dar nu-i păsa deloc când cheltuia banii lui D'Mon.

— Pentru tine, doamna mea, spuse el, făcând o plecăciune. Vrei să mai cânt?

Iapa prinse cu precizie mărul din aer și încuviință viguros din cap.

Kihrin scoase harpa din spatele băieților de paie, se așeză pe marginea unuia dintre ei și începu să cânte din nou. Era riscant. Darzin sigur l-ar fi auzit dacă venea în zona grajdurilor, dar, pe de altă parte, acesta nu suferea să fie prea aproape de iapa nărăvașă. Interpretă un cântec vante, cel pe care-1 exersase pentru balul de Anul Nou, și lăsă încă o dată strunele din argint să-1 învăluie în melodia lor.

Stea se sprijini de cadrul de lemn de la intrarea în grajd, rumegând agale un pai care înlocuise așchia de lemn ce-i servea drept scobitoare preferată. Asculta cu ochii pe jumătate închiși. Iapa nărăvașă își legănă capul așa cum ar face-o un om cu

mâinile în ritmul muzicii.

— Ce sunt caii sânge-pur? întrebă Kihrin după ce termină cântecul.

— Cai, răspunse Stea.

Kihrin oftă.

— Dar nu sunt precum ceilalți cai.*"

— Așa e, încuviință Stea, ridicând din umeri. Nu sunt precum ceilalți cai. Haide, Scandal! Am terminat aici, nu crezi? Ar trebui să te ducem înapoi înainte ca omuleții să intre în panică și s-o ia la goană.

Stea chicoti la vorbele sale, un sunet imitat imediat de calul cenușiu.

— De ce îi spui Scandal? întrebă Kihrin, privind cum calul uriaș se întoarce și iese tropăind din încăpere.

Stea își mută paiul dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Fiindcă tu îi spui Scandal.

— Dar nu e numele ei, zise Kihrin râzând.

Stea ridică din umeri.

— Ii place.

Bărbatul îi făcu șmecherește cu ochiul și dispăru din nou după ușă, urmând iapa ce se îndrepta spre locul ei.

Kihrin zâmbi și o puse pe Valathea înapoi în cutia ei.

— Aici erai! exclamă lady Miya.

Kihrin privi în jos și o zări pe intendenta casei stând pe același prag părăsit mai devreme de Stea.

— Lady Miya! S-a întâmplat ceva?

Femeia elegantă își împinse bărbia în față.

— înaltul Lord dorește să-ți vorbească.

— Mă ocolești, îi spuse Therin D'Mon lui Kihrin după ce lady Miya îi lăsă singuri.

Kihrin își încrucișă brațele la piept.

— Ce anume m-a dat de gol, lordul meu?

Therin ridică din sprâncene, și Kihrin își înfrână impulsul de a se fâțâi sau, și mai rău, de a-și cere scuze. Se uită prin biroul înaltului General, observând că nu se schimbase mai nimic de

când fusese aici ultima oară, cu excepția unui nou teanc de hârtii de mare interes pentru bunicul său.

Dacă „bunic” era un cuvânt corect de folosit.

— Avem privilegiul de a fi prieteni cu înaltul General și cu familia sa, răspunse Therin, după care înmuie pana în cerneală și semnă următoarea

* E un cal ca toți caii, așa cum un thriss e ca toți oamenii. Caii sânge-pur, creați de regii-zei care domneau pe vremuri în Jorat, sunt atât de diferiți de caii normali, încât socot că ar trebui considerați o specie aparte. Sunt inteligenți și perfect capabili să înțeleagă guarem, chiar dacă nu pot vorbi.

foaie, pentru că nu abuzăm de acest privilegiu și pentru că nu ne dăm mari cu faptul că primim favoruri speciale. Faptul că fiul lui s-a luptat în duel pentru tine... cum crezi că ne face să arătăm?

In cameră se așternu tăcerea și nu se mai auzi decât vârful penei scârțâind pe hârtie. Therin își ridică privirea.

— Ei bine?

— Că suntem bine informați și că ar fi periculos să ne enerveze cineva? sugeră Kihrin.

— Jarith Milligreest a arătat ca un idiot în ochii tuturor din cauza acestei asocieri. De ce-ar presupune cineva că Milligreest ar mai sări în ajutorul nostru după o asemenea rușine?

Kihrin inspiră adânc.

— N-a fost vina mea. Nu eu i-am cerut să lupte în duel pentru mine.

Therin se sprijini de spătarul scaunului și îl privi pe tânăr.

— Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă dacă a fost vina ta. Chiar nu e cazul. Nu analizăm vinovății. Aici vorbim de modul în care toată tărășenia ne afectează imaginea și ne pătează reputația familiei. Pricepi?

Kihrin se abținu să-și dea ochii peste cap.

— Da, lordul meu.

— Nu ești de acord cu mine.

— Acum ce m-a dat de gol, lordul meu?

— Deci cum stă treaba? Ce anume nu înțeleg eu despre situație?

— Că are legătură cu Darzin. Pune la cale ceva.

— Sunt perfect conștient că Darzin „pune la cale ceva”. Ți-am cerut să găsești ceva anume, nu să-l folosești ca să stânjenești Casa. Va trebui să găsești o scuză mai bună.

Lordul gesticulă.

— Consideră-te închis în camera ta până la sfârșitul festivalului.

Kihrin făcu ochii mari.

— Nu poți face așa ceva.

— E deja stabilit. Dacă nu pot conta pe tine să te porți cum trebuie, nu-ți voi oferi ocazia să mă dezamăgești a doua oară.

Kihrin își mușcă buza pentru o clipă, apoi oftă din toți rărunchii și vorbi:

— Darzin și Thurvishar lucrează împreună. I-am surprins discutând. Mai erau cu încă o persoană, cineva căruia eu îi spun Mortul. Nu-i cunosc numele real. Pun la cale ceva. O altă invocație, deși nu știu de ce. Căutau ceva într-o încăpere de la subsol. Pedron obișnuia să tortureze oamenii acolo, și

l-am auzit pe unul dintre ei spunând că tu ai transformat locul într-un templu închinat Thaenei. I-am auzit spunând și că mama lui Thurvishar a fost ținută prizonieră în acel loc, spre a fi sacrificată.

Therin se holbă la el. In ochii lui se putea citi uluiala.

Kihrin își înăbuși furia.

— Am văzut. De fapt, am auzit. Dar era Thurvishar D’Lorus. Știu că el era. I-am recunoscut vocea.

Therin trânti pana în călimara cu cerneală, împrăștiind lichidul albastru pe hârtia din fața lui.

— Să nu îndrăznești să mă minți și nici să crezi că educația ta primită ca fiu de menestrel îți dă vreun drept să apari în fața mea cu tot felul de invenții!

— Dar nu mint! se împotrivi tânărul.

Therin se ridică și se apropie de fereastră, de unde privi spre acoperișurile Palatului Albastru.

— O parte din ce spui tu e adevărat, zise Therin, întorcându-se spre Kihrin. A existat o tânără găsită în camera folosită de unchiul meu, Pedron. Un prieten de-al meu s-a căsătorit cu ea

după aceea...

— Sandus. Prietenul era împăratul Sandus, corect?

— .. .înainte ca ea să fie ucisă, așa cum s-a întâmplat și cu fiul lor. Nu cred că Sandus ar aprecia sugestia că Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus este copilul lui, mort de multă vreme.

— Dar Thurvishar a spus...

— Câți ani are Thurvishar D'Lorus? Douăzeci? Cimillion ar fi mai mic decât tine, dacă ar mai trăi. Thurvishar e prea mare, ca să nu mai zic că nu aduce deloc cu Sandus.

Therin ridică din umeri.

— Ca să fiu sincer, nici cu Gadrith nu seamănă. Mult timp am bănuit că Cedric D'Lorus a ales de niciunde un ogenra oarecare și *a* pretins că băiatul e nepotul lui. Thurvishar e un D'Lorus. E suficient să te uiți la ochii lui.

— Toate astea pot fi false. Dacă patru dintre Casele care au fost adăugate la Familiile Regale pot folosi magia să-și schimbe culoarea ochilor, de ce n-ar folosi magia ca să facă pe cineva să arate ca un D'Lorus?

— Au găsit cadavrele, Kihrin.

Băiatul rămase o clipă tulburat, dar numai pentru o clipă.

— Ai făcut vreun test ca să te asiguri că sunt adevărate? Ai întrebat-o pe Thaena?

Therin bătu în retragere.

— Nu. Totuși, ce motiv ar fi putut avea Gadrith să-1 țină în viață pe copilul lui Sandus? Și chiar dacă ar fi facut-o, de ce-ar fi mințit înaltul Lord Cedric despre asta după ce fiul său, Gadrith, a murit*?

Chipul lui Kihrin se schimonosi din cauza furiei.

— Nu știu. Bine! Dar Thurvishar s-a întâlnit cu Darzin. Pun la cale ceva împreună. Iți amintești că tu m-ai pus să descopăr dacă Darzin complotează, nu?

— Atunci, descoperă ce anume! porunci Therin. Nu veni doar cu speculații și aluzii.

— Hotărăște-te! Nu pot să fac asta din camera mea.

Therin se încruntă și cugetă o vreme, după care dădu din mână.

— Bine! Nu mai ești închis în camera ta. Deocamdată.

— Dar spune-i împăratului Sandus, ca să poată lua măsuri... înainte să mai fie invocat demonul ăla.

Lui Kihrin nu-i venea să creadă că totul se ducea de râpă, fiindcă Therin nu voia să scoată la suprafață amintirea nefericită a temnițelor lui Pedron.

— Poate o voi face dacă apari cu ceva mai convingător, spuse Therin. Crezi că îți cer prea mult?

— Nu, răspunse Kihrin, după care adăugă: Dar o să am nevoie de mai mulți bani...

* Ah, motivul ar fi că Cedric D'Lorus era îngrozit de Gadrith! Da, Cedric știa că fiul său e un mort viu. Cred că înaltul Lord a sperat că, dacă ignoră situația, va dispărea totul.

69: FIUL ÎNDĂRĂTNIC

(Povestea lui Kihrin)

O PLOAIE DEASĂ DE CENUȘĂ A CĂZUT PESTE PORT, AȘTERNÂNDU-SE PESTE lăzi și acoperind cheiul cu o pătură de zăpadă murdară. Cerul la răsărit era roșu din cauza erupției vulcanului Ynisthanei. Aerul pocnea, împuns de fulgerele care străpungeau norii negri, sugrumând cerul nopții.

De partea cealaltă a porții de pe Ynisthana, se zărea un oraș-port din Zherias, un loc ciudat și dărăpănat, care exista doar ca un popas pentru pescari, negustori și pirați gata să-și descarce mărfurile. Numai câțiva oameni locuiau permanent acolo, restul fiind în trecere, doar pentru câteva săptămâni, înainte să-și continue drumul spre alte destinații.

Acest aspect le-a ușurat situația celor din Frăția Neagră, reușind să se strecoare prin mulțime fără să fie observați. Cei mai mulți membri ai frăției se adăpostiseră deja în case tainice, trăind împrăștiați până când Khaemezra urma să ridice noua tabără de pregătire.

M-am așezat pe o ladă, urmărind cum oamenii încarcă o corabie neagră, familiară, aceeași pe care o văzusem pe insulă de cel puțin șase ori, dacă nu și mai mult. Totuși, de data asta lucrurile păreau diferite și mai frumoase.

De data asta, corabia urma să mă ducă înapoi în Quur.

— Îți dai seama că ești un idiot, nu?

M-am uitat în spate și i-am aruncat o privire furioasă lui Teraeth.

— îți dai seama că nimeni nu ți-a cerut părerea, nu?

Teraeth m-a ignorat și s-a așezat și el pe o ladă, în fața mea.

— De ce te consideri singurul care îi poate opri pe Gadrith și

pe Darzin? Crezi că oamenii ca ei sunt așa de speciali? Credemă, nu sunt! Singurul lucru excepțional la ei este faptul că le cunoști numele. Curtea Nestematelor e plină cu bărbați și cu femei la fel de diabolici. Fix la fel. întregul sistem e construit în așa fel încât să-i sprijine. Ai de gând să-i oprești *pe toți?* Să sabotezi Curțile Regale, înaltul Consiliu?

— Firește că nu...

— De ce nu? Așa ar fi corect.

Mă simțeam debusolat. Mă încolțise. Am dat să spun ceva, dar nu mi-a ieșit niciun cuvânt de pe buze.

Teraeth s-a dat mai aproape, odihnindu-și coatele pe genunchi.

— Problema ta nu e că ești prost. Nu ești prost deloc. Dar crezi că răul arată ca Bătrânul, ca Relos Var sau ca arătarea aia care doarme în Kharas Gulgoth. Tu crezi că răul e ceva ce poți tăia cu sabia.

Am pufnit.

— Să amintesc oare că pe niciunul dintre ăștia nu-i pot tăia pur și simplu cu sabia?

— Dar ai încerca, nu-i așa? Numai că răul adevărat nu e un demon sau un vrăjitor dement. Răul adevărat este un imperiu precum Quur, o societate care se hrănește pe spinarea celor săraci și care e oprimată întocmai ca o mamă care-și mănâncă propriii copii. Demonii și monștrii sar în ochi, întotdeauna ne vom strânge ca să luptăm cu ei. Dar răul real, cel perfid, este cel care ne permite să ne îndepărtăm de durerea altei persoane și să spunem că nu e treaba noastră.

Mi-a venit în minte un moment din trecut, când am spart Casa Kazivar și mi-am spus în sinea mea că tortura la care fusesem martor nu era treaba mea. Am alungat degrabă amintirea.

— Ce naiba ai, Teraeth? Vrei să mă duc în Quur sau nu? Acum îmi sugerezi că sunt un idiot pentru că mă întorc în capitală și peste un minut îmi spui că ar trebui să pornesc o revoluție ca să dau jos conducerea actuală. Hotărăște-te!

— Mă îngrijorează mintea ta. Vreau să mă asigur că nu faci asta doar pentru că te simți vinovat că ai stat departe de familia ta timp de patru ani. Intre sclavie și Bătrân, ai avut o scuză, dar acum poți alege. Gadrith chiar nu e problema ta...

— Ba da, e...

512

NĂPASTA REGILOR

— Nu, m-a corectat Teraeth. Nu e. Da, e diabolic și da, oamenii vor suferi și vor muri dacă va continua să rătăcească liber, dar el nu are niciun motiv să jignească familia D'Mon. E vorba de Darzin? Fiindcă, dacă Darzin e buba, pot aranja să te scap de el. Cu ușurință. Nu-i vor găsi niciodată trupul și ne putem concentra asupra dușmanului real: Relos Var.

— Nu-1 putem ucide pe Darzin, am murmurat. Mi-ar plăcea, dar avem nevoie să ne conducă la locul unde se ascunde Gadrith.

— Thurvishar...

— Nu e atât de prost ca să fie neatent. Și am fost atent la rapoartele iscoadelor, am continuat, uitându-mă mânios la el. După ultima încercare de asasinat, știi măcar unde își petrece Thurvishar nopțile în ultima vreme?

Teraeth și-a dus mâna la piept.

— N-am fost noi de vină. Familia D'Lorus are propriii dușmani. Nu m-ar mira ca altcineva să fi considerat că merită riscul ca să-1 îndepărteze pe Lordul Moștenitor D'Lorus. Și încerci să schimbi subiectul.

— Dar de ce trebuie să fiu eu cel care îi face felul lui Gadrith?

M-am ridicat în picioare.

— Chiar n-ai fost atent? Nu eu îi voi veni de hac. Eu voi fi doar momeala. Tu vei fi cel care îl va urmări pe Darzin în locul unde se ascunde Gadrith, ca să-i poți spune lui Tyentso. Ea va fi cea care îl va contacta pe împăratul Sandus și îi va arăta unde să aducă urgia imperiului. Și *Sandus* va fi cel care îl va băga pe nenorocit la doi metri sub pământ, odată pentru totdeauna.

Pricepi? Efort de echipă.

— Nu asta am vrut să spun.

Teraeth s-a ridicat în picioare, furios.

— Știu perfect ce ai vrut să spui. De ce fac asta? Deoarece, pe toți demonii, cineva trebuie s-o facă! Fiindcă, acum patru ani, când l-am văzut pe Gadrith și pe Darzin torturând un vante, aș fi putut pune punct la tot dacă aș fi știut cu cine să vorbesc. Acum știu, și să fiu al naibii dacă îi las pe ticăloșii ăia să mai distrugă și alte vieți când îi pot opri! Aici nu e vorba de Relos Var, Voi Karoth sau alte profeții cu demoni. E vorba de Galen. De Talea. De Thurvishar.

Mai aveam și alte nume, desigur. Miya, înainte de toți. Știam în acel moment că, indiferent ce se întâmpla cu ceilalți, eu și Therin urma să avem o discuție despre libertatea mamei.

Teraeth a ridicat surprins din sprânceană la ultimul nume rostit de mine.

— Thurvishar? Nu cred că intră la socoteală...

Am dat un bobâmac în gaeșul de la gât.

— Știu cum acționează cineva când sunt gaeși. Pun rămășag pe orice că Gadrith are o tinichea asupra lui care conține o fărâmă din sufletul lui Thurvishar. De-aia Gadrith nu s-a obosit niciodată să-l mintă pe Thurvishar cu privire la părinții lui adevărați; știa că acesta nu va putea spune nimic nimănui. O fi el Thurvishar Lordul Moștenitor D'Lorus și un vrăjitor grozav, dar e încă un sclav. La fel ca oricare dintre cei pomeniți de mine.

Am clătinat din cap.

— E posibil ca moartea lui Gadrith și a lui Darzin să nu salveze mii. Nici măcar câteva sute, pesemne, dar îi va elibera pe oamenii ăștia. Așadar, de ce fac asta? *Fiindcă pot.*

Teraeth a clipit din pricina vehemenței mele, după care a izbucnit în hohote de râs.

Am inspirat adânc, copleșit de furie. *La naiba cu el!*

Când m-am întors să plec, Teraeth m-a apucat de mână.

— Așteaptă! Te rog, îmi pare rău! Mă jur că nu râdeam de tine!

Mi-a dat drumul la mână și s-a așezat pe marginea unei lăzi, încă rânjind, dar părând mai degrabă stânjenit.

— Ți-au spus Khaemezra sau Doc vreodată cine eram? In viața mea trecută?

M-am oprit, simțind că mi se prezentase o ocazie rară. M-am răsucit.

— Nu.

Teraeth a încuviințat din cap.

— Am început să-mi amintesc prin adolescență. Totul. Nu doar viața trecută. Mi-am amintit și că am fost în Ținutul Păcii.

Teraeth m-a privit pieziș.

— E plăcut acolo.

— Ce-are asta de-a face cu...

Mi-a ignorat întreruperea.

— Așa că, firește, mi-am amintit și când Cei Opt Nemuritori au apărut și au cerut voluntari: patru suflete dornice să ajute la împlinirea profețiilor. Pentru un preț, din păcate. Trebuia să vrea să plece din paradis, să se renască și să trăiască din nou în durere, în greutăți și în suferință. Știi cine *a* fost primul voluntar? Fără să șovăie nici măcar o secundă?

— Tu?

Teraeth a chicotit.

— Nu. *Tu.*

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Teraeth...

— Ai apărut în Ținutul Păcii la scurtă vreme după mine. Și, timp de 500 de ani sau cam așa ceva, n-ai scos o vorbă. Niciuna. N-ai vorbit cu nimeni. Te holbai în gol, de parcă Ținutul Păcii era un chin pentru tine. Zeii nu se așteptau să *te* oferi voluntar. îmi amintesc uimirea de pe chipurile lor. Unul dintre ei te-a întrebat de ce vrei să te întorci, iar tu ai zis...

Teraeth a făcut un gest cu mâna spre mine, poftindu-mă să termin fraza.

Mi s-a uscat gâtul brusc, dar am reușit să bâjbâi:

— Fiindcă pot.

— Fiindcă poți. Acela a fost momentul în care am știut...

Teraeth s-a oprit.

— Da? Ce-ai știut?

Teraeth n-a răspuns imediat. Tăcerea s-a prelungit neplăcut de mult, dar apoi a vorbit:

— Am știut că nu te pot lăsa să-mi iei fața, normal, a zis Teraeth, ferin- du-și privirea. Mă făceai să pic prost în fața celorlalți.

— Spune-mi, te rog, că nu te-ai oferit voluntar să renaști doar din cauza trufiei tale!

— O, ba da! a încuviințat el. Asta sunt eu. Nimic altceva decât trufie. In plus, soția mea și-a ridicat mâna imediat ce te-a văzut pe tine făcând asta, și n-aveam de gând să vă las singuri o viață întreagă.

M-am uitat la el.

— Mă jur pe toți zeii, Teraeth, că nu-mi dau seama dacă glumești sau nu!

Tânărul a rânjit și și-a șters niște cenușă de pe nas.

— Băieți, sunteți gata să porniți la drum? a întrebat Tyentso, apărând din spatele nostru. Am aranjat toate vrăjile pentru vreme ca să ne asigurăm că ajungem înapoi în capitală exact la timp.

Am oftat în sinea mea când am văzut ocazia de a afla mai multe de la Teraeth risipindu-se în clipa în care el s-a ridicat în picioare, ștergându-și cenușa de pe cămașă.

Se alesese praful de ea.

— Sunt pregătit, am răspuns, ridicându-mă la rândul meu. Am întârziat?

— Tot ce ne trebuie e la bord deja, m-a lămurit Tyentso, arătându-mi corabia cu vele negre. Sigur vom câștigă prima rundă la Câmpurile Ofrandelor.

70: ÎNTOARCEREA CORVINEI

(Povestea lui Talon)

FARIS CERCETA ADUNĂRILE DE OAMENI DE PE STRĂZILE CERCULUI INFERIOR.

Mulțimile din capitală se împrăștiau în timpul lunilor ploioase. Oamenii se retrăgeau din oraș și se întorceau la fermele și pe câmpurile lor, unde câștigau bani în plus dând o mână de ajutor la semănat sau pur și simplu ca să scape de inundațiile aduse de muson. Anul Nou marca sfârșitul oficial al anotimpului rece și populația orașului exploda, atingând un milion, pe măsură ce lucrătorii nomazi veneau înapoi. Toată lumea ieșea pe străzi ca să sărbătorească timp de o săptămână, mulțumind totodată zeilor. Nobilii își exprimau smerenia și reușita cu daruri și acte de generozitate. Negustorii își semnalau întoarcerea în capitală, lăudându-se cu mărfuri noi. Locurile erau ticsite și pline de oameni agitați care se străduiau să încapă cât mai mulți într-un spațiu prea mic.

Pentru un golan ca Faris, era paradisul, o piață pentru pungași în care își putea alege lejer cele mai savuroase ținte, ca să producă nestingherit cota zilnică impusă de Dansatorii-umbră. Privi mulțimile fremătând precum o bufniță care se uită atent la un câmp cu șoareci, o pradă atât de îmbelșugată, încât își permitea să zăbovească înainte de a-și alege ținta perfectă.

Strălucirea unei bucăți de aur îi atrase atenția. Faris se aplecă în față de pe acoperișul unde stătea ghemuit alături de restul băieților.

— Hei, murmură el încetișor, după care își întoarse capul ca să-l înghiontească pe Dovis. Hei!

— Ce e?

Băiatul mai mic își frecă brațul.

— Uită-te la băiatul în albastru, spuse Faris, cel cu gărzile după el, și la puștiul care-i merge alături!

— Care-i treaba? Arată ca un prinț.

Piciul ridică din umeri, deși broderia de pe hainele țintei alese îi aduse în ochi o sclipire de apreciere.

— Ăla e Cioară, spuse Faris. Ăla e nenorocitul de Cioară. Nu-mi vine să cred. Chiar e Cioară.

— Poftim? Nu!

Grupul răspunse cu scepticism și cu neîncredere.

— Asta e șansa noastră. Hai să-1 ardem!

Dovis puse mâna pe brațul lui Faris.

— Ești sigur, șefule? Aia sunt soldați înarmați adevărați. Nu sunt o țintă potrivită.

Faris îi arse una peste față.

— Tacă-ți fleanca, șobolanule! Asta e echipa mea. Facem ce zic eu.

Faris arătă spre mulțime.

— Ne luăm după el. II urmărim și așteptăm o ocazie. Sigur apare una. întotdeauna se întâmplă așa.

Kihrin ridică o bijuterie cu lucrătură complexă, împodobită cu hematite și cu argint.

— Poți s-o faci mai mare? îl întrebă pe vânzător.

— Desigur, lordul meu. Cât de mare să fie?

Negustorul se aplecă în față cu o politețe sporită. Adulmeca deja o târ- guială excelentă.

— Cam așa...

Kihrin își depărtă brațele cam jumătate de metru.

— E pentru un cal, îi explică el bărbatului, căruia îi ieșiseră

ochii din orbite de uimire.

Galen clipea alături de Kihrin.

— Poftim?

Băiatul cu părul auriu încuviință din cap.

— Sunt sigur că îi plac bijuteriile.

Kihrin nu lăsă să-i scape niciun zâmbet, deși ochii lui albaștri dansau cu voioșie. îi înapoie vânzătorului bijuteria.

— Anunță-mă când ai ceva! Livreaz-o direct la Palatul Albastru, da?

— Da, lordul meu. Dar... pentru un cal?

Negustorul încă nu își revenise din șoc.

— E o iapă foarte specială, răspunse Kihrin, facându-i cu ochiul.

Adolescentul râdea în sinea lui, gândindu-se că vorbele lui ar putea fi înțelese greșit*. Iar asta făcea lucrurile și mai amuzante.

Kihrin se prefăcea în continuare interesat de bijuterii, lipind broșe de agoleul său ori de al lui Galen, uitându-se la catarame și la șaluri cu nestemate. Observă cum gărzile ieșeau din cortul înghesuit una câte una.

Kihrin își bătu fratele pe umăr și îi arătă cu un deget să-1 urmeze spre fundul cortului. Când ajunseră acolo, îi dădu bacșiș vânzătorului câteva coroane în plus, pe lângă prețul pentru două pelerine sălii de un maroniu-închis, purtate de negustorii bogați de obicei, după care se strecurată afară pe ușa din spate. Kihrin îi dădu o pelerină Iui Galen și își acoperi și el umerii cu cea de-a doua, acoperind albastrul distinct al Casei D'Mon.

— Fugi! îi șopti Kihrin fratelui său.

Galen ezită, dar Kihrin îi apucă agoleul și îl trase prin mulțime. Băieții începură să râdă când se îndepărtară de supraveghetorii lor, pierzându-se pe aleile târgului. Se opriră zâmbind, ținându-se de șale ca să-și recapete suflul.

— Crezi că am scăpat de ei? întrebă Galen.

Kihrin încuviință din cap.

— Pentru o vreme, cel puțin. Suficient, cred, cât să avem...

Kihrin se opri și își ridică privirea brusc.

Mulțimea se trăsese în spate, formând un cerc mic în jurul

lor, de parcă masa de oameni ar fi avut propriul instinct de supraviețuire, sugerând că Galen și Kihrin nu se aflau în siguranță. In spațiul creat astfel, păși un chip familiar, și Kihrin gemu.

— Ia te uită! spuse Faris. Să dea naiba dacă nu e chiar bătrânul Cioară, dichisit și împopoțonat! Ți-ai adus iubita ca să-i arăți târgul?

— Știi, chiar și pentru tine, cred că asta e cea mai gravă greșeală pe care ai facut-o vreodată, Faris*.

Acesta nu păru să fie de acord.

— A, nu! Chiar o să mă bucur de treaba asta!

* N-ar fi fost prima dată când zvonurile despre preferințele unui nobil s-ar fi răspândit ca focul, deși în cazul lui Kihrin ar fi fost ceva excepțional, dat fiind că în miezul poveștii nu exista niciun fel de adevăr.

t Cea mai gravă greșeală pe care a făcut-o vreodată, socot eu, este ce i-a făcut profesoarei lui Kihrin, Șoricica. Din clipa aia, viața lui a luat-o la vale.

518

NĂPASTA REGILOR

Kihrin privi în jur. Niciun semn că i-ar fi prins din urmă gărzile, nicio urmă de alte gărzi care să fie tentate să intervină și niciun Gardian pe care să-1 strige în ajutor. Faris zâmbi răutăcios, și Kihrin văzu că îl însoțea toată banda lui. Aveau cuțite, bastoane și bâte mici, care puteau fi ascunse pe sub pelerine.

— Ce facem? întrebă Galen, punându-și mâna pe teaca săbiei.

— Același lucru pe care l-am făcut ultima oară, răspunse Kihrin. Fugim!

Kihrin își scoase cuțitul de la brâu, îl apucă de vârf și îl aruncă, nimerind cu mânerul în mâna unuia dintre adolescenți. Ceilalți se feriră ca să evite lovitura și asta le aduse o deschidere mică.

Kihrin alergă spre o tarabă, unde mai multe lăzi stăteau una peste alta lângă o căruță pe care te puteai cocoța ca să ajungi la un grătar cu zăbrele și de unde puteai să urci pe acoperișuri. Se opri când își dădu seama că Galen nu se afla în spatele lui.

— Galen! Haide!

Tânărul ținea într-o mână pelerina maronie proaspăt cumpărată, iar în cealaltă, sabia. Când banda continuă să-1

vâneze pe Kihrin, Galen aruncă pelerina peste capetele lor și îl lovi pe unul dintre ei cu sabia. Galen păși într-o parte, după care îl lovi pe un alt băiat între vintre. Se lăsă o tăcere apăsătoare când pungașii își dădură seama că aleseseră ca țintă pe cineva priceput cu sabia și că deja câțiva dintre ei plătiseră un preț scump.

— Lăsați-1 baltă! urlă Faris. Pe Cioară îl vreau.

— Ar fi trebuit să te obișnuiești cu dezamăgirile până acum! strigă Kihrin.

Acesta nu mai avea decât câteva cuțite, dar, cu ele, ar fi izbutit să-i facă pe tâlhari să-și pună la îndoială înțelepciunea căutărilor lor. Aruncă un cuțit spre un alt băiat, apoi încă unul, în altă țintă; punct ochit, punct lovit.

Faris se uită în jur și observă că banda sa se împuțina rapid, iar Galen îi stătea în drum.

— N-am terminat cu tine, Cioară! țipă el înainte să se piardă în mulțime.

Când Kihrin coborî de pe acoperiș, Galen își curăță sabia pe materialul pelerinei aruncate.

— Ar trebui să așteptăm gărzile, zise el.

— Pe toți demonii, nici nu-mi trece prin cap! se împotrivi Kihrin. Haide! Ai fost vreodată la un bordel? Crede-mă, ăsta e momentul cel mai bun să ne cărăm de pe stradă.

— Dar nu avem timp să mergem tocmai până în Orașul de Catifea...

Kihrin zâmbi și încercă să se poarte de parcă nu ar fi fost afectat de apariția lui Faris. In definitiv, aproape că reușise să uite că existau membri ai

Dansatorilor-umbră care i-ar fi luat gâtul bucuroși cu prima ocazie. Și mai erau și alții, precum Faris, care nu aveau nevoie de scuze precum moartea Burtosului. Nu-i plăcea că îl pusese în pericol pe Galen, deși, dacă era să fie sincer cu el însuși, Galen se transformase în salvatorul zilei.

Zări tăblița pictată a unei case pentru masaj și intră în cort, ținându-și fratele de încheietura mâinii. Galen părea ușor înfricoșat, așa că îi șopti:

— Relaxează-te! E doar un masaj. Nimeni nu-ți va face ceva din ce nu dorești.

— Bine!

Părea că băiatul mai scăpase puțin de stresul care-l chinuia.

Un bărbat mărunțel și gras le aruncă iute o privire și hotărî pe loc că banii lor sunt facuți din metalul potrivit, așa că îi conduse în niște separeuri despărțite de panouri din pânză. Kihrin n-avea de gând să primească vreun masaj sau vreun alt serviciu de lux pe care, fără îndoială, afacerea le oferea, în caz că Faris izbutea să le ia urma și să vină înapoi cu mai mulți oameni. Nu voia decât puțină distracție.

Tocmai se pregătea să-i spună femeii în pelerină care intră în încăpere acest lucru — că o s-o plătească, dar că ea nu va trebui să facă nimic — când ea își dădu gluga pe spate.

— Ola!

Dădu să se repeadă spre ea, dar se opri brusc.

— Ola?

Femeia pierduse mult în greutate. Atât de mult, încât era aproape de nerecunoscut, deși culoarea îi rămăsese aceeași. Pielea i se lăsase din cauza slăbirii bruște și acum îi atârna. Avea o privire bântuită.

— Da, răspunse Ola. Eu sunt.

Insă Kihrin tot nu se apropie.

— Știi că există imitatori în lume...

Femeia încuviință.

— Știu. Am reușit să scap de una, deși n-a fost ușor. Of, Ochi-Strălucitori! Băiatul meu!

Ola întinse mâinile spre Kihrin și înaintă spre el.

Insă Kihrin n-o lăsă să se apropie prea mult.

— Cum m-ai găsit?

— Am așteptat să pleci din palat Te cunosc destul de bine și am ghicit că vei scăpa prin ieșirea din spate a cortului negustorului ăluia. Apoi nu mi-a rămas decât să iau urma țipetelor și a urletelor. Incă-ți place să te bagi în bucluc, nu?

Kihrin se încruntă. Explicațiile ei erau credibile. Să scape de gărzi era mai ușor decât să scape de un Dansator-umbră.

— Ola... Ola, ce s-a întâmplat cu tine?

Femeia se strâmbă.

— Păi, nu e destul de limpede? Mă ascund de Dansatorii-umbră. Mă ascund de toată lumea. Asta nu-i prea dă unei fete prea multe ocazii să mănânce, nu? Și nici tu n-ai fost ușor de găsit...

Kihrin își coborî privirea și își aminti că pantalonii kef îi erau splendid împodobiți și croiți din cele mai fine materiale și că hainele lui aveau bijuterii și costau o avere. Se uită din nou spre femeia pe care odată o considerase mamă.

— De ce nu mi-ai spus? Când aveai de gând? Dacă mi-aș fi cunoscut familia...

Femeia zheriaso clătină din cap.

— Am făcut ce am crezut eu că e mai bine, copile...

— Asta n-a fost niciodată stilul tău.

Ola închise gura, expirând cu putere pe nări, apoi încuviință din cap.

— Poate că e ceva adevăr în spusele tale, copile. Dar acum asta nu ne schimbă situația, nu? Trebuie să ies din capitală.

Ola arătă cu degetul ei numai piele și os spre Kihrin.

— Poate vrei să vii cu mine. Noi doi știm că nu ne așteaptă decât durere în orașul ăsta.

Kihrin își feri privirea și se uită spre locul în care își imagina că Galen primea un tratament afectuos binemeritat.

— N-am cum să...

— Vrei să-l iei și pe el cu tine? întrebă Ola. Nu mă deranjează deloc, dar trebuie să te asiguri că vrea cu tot dinadinsul să lase în urmă toate bogățiile, fiindcă, odată plecați, nu se va putea răzgândi mai târziu.

— încotro ai vrea să te duci? se interesă Kihrin.

— Doltar, răspunse Ola. Cât mai în sud, astfel încât să nu ne găsească niciun quuros. Ne putem face o viață acolo, să trăim liniștiți și să nu ne uităm peste umăr pentru totdeauna.

— Când? întrebă Kihrin, ridicând o sprânceană. Acum?

— Nu, nu până la sfârșitul festivalului, răspunse Ola. Nicio corabie nu părăsește portul până atunci. Vii cu mine, da?

Kihrin se gândi la Galen și se mai gândi la cineva.

— Ai zis că merge să plecăm amândoi. Dar dacă ar fi trei?

Ola îi puse mâna umăr.

— Sigur.

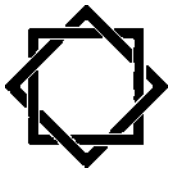

71:CĂLĂTORIA ACASĂ

(Povestea lui Kihrin)

NIMIC IMPORTANT SAU SEMNIFICATIV NU S-A ÎNTÂMPLAT ÎN CĂLĂTORIA noastră pe mare spre capitală. Am avut vreme bună mulțumită lui Tyentso. Nu ne-a atacat nimeni.

Am avut tot timpul din lume să-mi fac griji pentru viitor.

Pentru primele zile, am plănuit doar lucruri simple, fiindcă nu știam de partea cui o să fim. Nu aveam de gând să ne aruncăm orbește în toiul acțiunii. Mulțumită rețelei de iscoade a Frăției, știam că Therin încă trăia, la fel și mama, Myia, precum și străbătușa mea, Tishar. Casa D'Mon căzuse două ranguri și acum ocupa locul al șaselea. Jarith Milligreest se întorsese în oraș din turul său de la Trecătoarea Stonegate, dar numai cât să se ocupe de câteva treburi mărunte, înainte de a se înapoia lângă tatăl său, înaltul General, care se afla în Khorvesh, vizitându-și familia împreună cu soția lui Jarith și bebelușul lor. Atât Thurvishar, cât și Darzin se găseau și ei prin împrejurimi, din nefericire.

Nu știam ce ar fi putut plănui sau pregăti Gadrith și Darzin pe parcursul celor patru ani de când dispărusem, dar știam că încă mă caută. Frăția trimisese mai multe iscoade în trecut, odată chiar și pe Teraeth însuși, deghizat să semene cu descrierea mea generală, doar ca să vadă dacă îi acordă cineva atenție.

Răspunsul? Cineva era cât se poate de atent. Dacă iscoadele Frăției Negre nu fuseseră arestate din motive inventate de Gardieni, cu siguranță spionii de la malul mării (probabil loiali Dansatorilor-umbră) îi arătaseră cu degetul.

In toate cazurile, nu durase mai mult de o oră până când Darzin își facea apariția ca să verifice dacă revenisem în capitală.

Așadar, mă întorceam deghizat.

De fapt, toți. Tyentso avea chiar mai multe motive să se asigure că nimeni nu-și dădea seama că Raveri D'Lorus, trădătoare și vrăjitoare condamnată, se întorsese în capitală; cât despre Teraeth...

Ei bine, probabil că din principiu nu era bine pentru un vante manol să fie văzut aici.

Am avut destul timp la dispoziție cât am călătorit să cuget la situația mea, la ce lăsam în urmă și spre ce mă îndreptam. Am avut timp să mă gândesc la părinții mei și la cine ar fi putut fi ei. Mulțumită lui Doc/Terindel, rolul Miyei nu punea probleme, dar rolul tatei? Tata?

Nu putea fi decât o singură persoană. Nu Darzin, nu... Cineva rușinat de relația cu ea și totuși strâns legat de Miya, atât de strâns legat, că le poruncise tuturor să i se adreseze cu „lady", de parcă ar fi fost soția lui legitimă. Ar fi explicat și asemănarea mea cu Pedron D'Mon, care nu era de fapt stră-stră-unchiul meu, nici măcar străbunicul meu, ci pur și simplu bunicul meu. Kihrin, fiul lui Therin, fiul lui Pedron. Părul auriu nu apăruse timp de o generație, ajutat de mama cu sânge pur vante. Ochii albaștri fuseseră acolo tot timpul.

Așa cum Therin însuși îmi promisese odată, statutul meu de membru al familie D'Mon nu putea fi pus la îndoială.

Inima mi s-a strâns când corabia a intrat în golfulețul natural ce ducea spre capitală. La început, motivul acestui sentiment m-a ocolit, dansând în fața mea. Apoi am recunoscut că e vorba de un soi de sentimentalism întârziat. înainte să fiu răpit și vândut ca sclav, nu mai părăsisem niciodată orașul.

Am descoperit cu surprindere că-mi fusese dor de capitală.

îmi fusese dor de turnurile spiralate ce făceau ca orașul să arate de la distanță precum un loc coborât din basmele vechi cu regii-zei, de mulțimile de oameni și de felul în care soarele la zenit se reflecta în râul Senlay, dând naștere unei străluciri orbitoare. îmi fusese dor de arșița sufocantă ce se ridica din pietrele albe ale străzilor cu o furie ucigătoare. îmi fusese dor de mirosul pâinii la cuptor făcute de khilini și al cărnii fripte, așa cum îmi fusese dor de sunetul negustorilor ce-și promovau mărfurile în gura mare pe străzi.

îmi fusese dor de casă timp de patru ani, dar nu mi-am dat

seama de asta decât atunci când m-am întors.

Portul artificial din piatră al capitalei forma un semicerc, iar digurile sculptate se întindeau în golf precum gheara unui demon lacom. Vara abia începuse

și mai trebuiau să treacă multe luni până la venirea musonului de toamnă, când orașul se închidea. Portul zumzăia de activitate frenetică. Vasele comerciale din Kazivar aduceau grâne și vin. Corăbiile mai mari din Kirpis soseau cu lemn de esență tare și cu lemn de cedru. Negustorii khorveshani descărcau covoare, materiale, ierburi și vopseluri. Corăbiile din Zherias și Doltar adăugau propriile mărfuri și cumpărau altele, sporind zumzetul general din fundal. Mai mult decât orice, m-am simțit atras de corăbiile pline cu sclavi ancorate într-o parte a portului, unde își descărcau marfa înfiorătoare. Mi-am desprins mâna când mi-am dat seama că țineam prea strâns balustrada.

Siguranța docurilor se modificase considerabil în anii mei de absență. Faimoasa și uriașa Poartă de Jad, sculptată cu dragoni, o minune a lumii cunoscute, era închisă pentru prima dată de când mă știam eu. Cineva depusese eforturi să construiască un post de gardă din lemn imens și o ușă mai mică lângă Poarta de Jad, care acum constituia singura intrare din port spre oraș. Pe chei am zărit mai mulți gardieni decât văzusem vreodată, dar și mai tulburător era faptul că numărul lor mare părea firesc. Gărzile se concentrau mai degrabă pe lângă corăbiile cu sclavi, numărând cu atenție mărfurile umane. Atmosfera din port era sufocantă și tensionată, plină de bănuieli și ranchiună.

— Când au început să se întâmple toate astea? l-am întrebat pe căpitanul vasului, Norrano, în timp ce ne apropiam de docuri.

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Acum câțiva ani. Un prinț a fost răpit și, de atunci, cei din Quur au devenit paranoici în privința străinilor. Au revocat toate vechile legi cu privire la deschiderea orașului.

Mi-am înăbușit un oftat nervos.

— Aha!

Norrano a chicotit.

— Oricum, totul se va calma peste câțiva ani, sunt sigur. Până

atunci, nu lasă străinii decât în cartierul negustorilor și în zonele de pe lângă Cercul Inferior.

— Firește, am încuviințat. Doar nu le interziceau accesul în Orașul de Catifea, nu?

— Ar fi răscoală, tinere, a încuviințat căpitanul, frecându-și cercelul cu diamant Acum, te rog să mă scuzi, dar am mult de lucru! Ticăloșii ăștia de agenți de la vamă sunt de două ori mai greu de mituit acum cu noua lege a negustoriei.

Bărbatul s-a îndepărtat bombănind.

L-am găsit pe Teraeth când marinarii aruncau niște frânghii peste stâlpii de pe docuri, așteptând pe chei ancorarea corăbiei. Nu arăta deloc ca

un vante manol. își schimbase înfățișarea obișnuită cu una iluzorie a unui quuros. Mai precis, a unui quuros khorveshan, iar felul în care purta misha, eșarfa din jurul șoldurilor și ghetele era atât de autentic, încât m-am trezit de mai multe ori în timpul călătoriei întrebându-mă cum se strecurase Jarith Milligreest la bord.

Teraeth privea conturul sclipitor al orașului cu o mânie prost ascunsă.

— De ce urăști Quur atât de rău?

In toți anii de când îl cunoscusem, ura lui pentru ținutul meu natal nu se domolise nici măcar o dată. Ola nu-i împărtășea mai deloc animozitatea, deși ea fusese sclavă în Quur.

Teraeth a pufnit.

— Fiindcă sunt capabil să observ lucruri? întreabă-i pe marakori cât de mult le place să fie oprimați de cei din Quur! Intreabă-i pe yorani! întreabă orice sclav! Leșul arată bine și sănătos la suprafață, dar pe dinăuntru nu găsești decât putreziciune și viermi.

— O imagine fermecătoare...

Am clătinat din cap.

— în cazul tău e ceva personal.

Teraeth a chicotit.

— Puțin, da.

— Dar până și tu trebuie să recunoști că avem un sistem de

canalizare fantastic.

M-am aplecat în față peste balustradă.

— Ești pregătit pentru asta?

— Deloc aș zice, a rostit Tyentso, trecând pe lângă noi.

La propria sugestie, Tyentso se îmbrăcase ca o slujitoare. Nu folosea nicio iluzie suspectă care să-i ascundă înfățișarea — deja diferită față de cea folosită când era Raveri D'Lorus. Purta ochelari de sârmă cocoțați pe vârful nasului și părul și-1 strânsese într-un coc mic. Arăta folositoare, eficientă, dar nu genul pe care un nobil să o bage în pat. Lăsase acasă toiagul și nu avea niciun talisman. Cu toții căzuserăm de acord că ar fi fost mai bine dacă aura nu-i trăda talentele magice.

— O să fie bine, le-am spus, mai mult ca să mă încurajez pe mine.

Patru ani departe de casă.

Multe se pot schimba în patru ani.

Ne-am întors toți la sunetul unei scânduri groase coborâte peste marginea corăbiei, urmat la scurt timp de ritmul susținut al unor pași. Un bărbat

subțirel, cu o postură umilă și o expresie pudică pe chip, s-a prezentat în fața noastră. Venise însoțit de mai mulți soldați imperiali quuros.

— Căpitane...

Bărbatul și-a cercetat pergamentul cu atenție.

— Norrino? a rostit el cuvântul cu o nerușinare lipsită de gust.

— Norrano, l-a corectat rapid căpitanul.

— Asta am zis și eu! s-a răstit subțirelul. Sunt maestrul Mivoli de la Administrația portului. Trebuie să văd toate mărfurile și lista cu pasageri.

— Da, da, a încuviințat căpitanul cu părul creț, întinzându-i mai multe hârtii într-o învelitoare. Tot ce te face fericit.

Inspectorul a verificat lista cu nume, strigându-ne pe toți, pe rând, bifând iute și eficient oamenii de pe listă. A trecut de Teraeth și de Tyentso fără niciun comentariu, dar ceva de pe hârtia din fața lui l-a făcut să clipească și să se albească la față ca varul. Aveam o oarecare idee ce anume îi stârnise această

reacție.

Mivoli și-a ridicat fruntea și a cercetat echipajul și pasagerii până când s-a oprit asupra mea. A înghițit în sec.

Am zâmbit, dar el nu a observat, fiindcă aveam fața acoperită cu o mască.

— Vânătorul de Vrăjitoare cel Pios?

Sincer să fiu, nu sunt sigur de ce simțise nevoia să întrebe. Din pricina nervilor, pesemne. Nu identitatea mea era o problemă. Purtam culorile negre ale Casei D'Lorus, inclusiv o glugă masivă și, în caz că mai existau dubii, masca din lemn sculptat a vânătorilor de vrăjitoare. O pânză subțire, transparentă, acoperea găurile din zona ochilor, fiind imposibil să-mi vadă culoarea ochilor. Restul vestimentației mele se încadra în tema stabilită: haina cu talismane, acoperită atât de mult cu monede în formă de octagon, încât părea să aibă aspectul (și rolul) unei armuri de luptă; centura cu pumnale făcute din diferite metale și aliaje*.

— Da.

Am pășit scurt în față. Bărbatul s-a tras fără să vrea înapoi.

Un vânător de vrăjitoare avea o meserie periculoasă, în definitiv. Chiar dacă Mivoli era legal, cu licența la zi și dările plătite la timp Casei D'Laakar,

* Practic vorbind, nu e necesar ca un vânător de vrăjitoare să aibă o diversitate de arme metalice asupra lui (antidotul obișnuit pentru sabotajul magic practicat de militarii quuros). Pumnalele folosite de ei stau suficient de aproape de trupul maestrului pentru a fi acoperite de aceeași aură care protejează restul corpului. Totuși, presupun că a devenit o tradiție, ca să zic așa.

felul în care mă îmbrăcasem părea coborât din coșmaruri. Am observat cum se îmbărbătează în sinea lui și adoptă o mină hotărâtă. Ochii lui Mivoli și-au pierdut concentrarea, semn că se uita dincolo de Primul Văl.

Și aura mea i s-a înfățișat exact așa cum trebuie. Știam asta sigur. Petrecusem săptămâni întregi fermecând nenorocitele alea de talismane, atât de multe, că nu mai aveam suficientă putere magică să mă uit și eu dincolo de Primul Văl și nici să fac vreo vrajă, nici măcar cu darul meu de invizibilitate. Mivoli

probabil că a dat cu ochii de o aură atât de puternică și de clară, că până și Relos Var ar fi rămas ușor impresionat.

Cu excepția părții că nu mai eram în stare să fac vreo vrajă.

— Am nevoie de documentele voastre, a spus el și mi-a întins degetele surprinzător de ferme.

Mă pregătisem și pentru acest moment și i-am înmânat un disc gravat din- tr-un amestec de aliaje despre care se presupunea că e imposibil de falsificat.

Nu ne chinuiserăm prea tare. Adevăratul Vânător de Vrăjitoare Cel Pios era și el un membru real al Frăției Negre. (La momentul respectiv, se bucura de o binemeritată vacanță în Zherias.)

Maestrul Mivoli a verificat discul în registrele sale, a văzut că e autentic și a arătat cu mâna spre docuri, semn că putem să mergem. Nu m-a întrebat cu ce treburi veniserăm în capitală. Nu m-a întrebat unde mă duceam.

Răspunsul se cunoștea deja: puteam face orice și puteam merge oriunde voiam. Vânătorii de vrăjitoare nu se situau, teoretic vorbind, deasupra legii, dar diferența era subtilă.

Când am coborât de pe corabie, am descoperit că o trăsură a Frăției Negre aștepta deja (sincer să fiu, aproape că m-a dezamăgit că nu avea culoarea neagră) ca să fie folosită de mine și de Teraeth. Tyentso a plecat singură, deși, dacă totul mergea conform planului, urma să găsească transportul aranjat la o stradă mai încolo. N-am mai pierdut vremea să-i spunem vizitiului încotro ne îndreptăm, căci știa deja asta.

Imediat ce ne-am urcat, mi-am scos masca și gluga și le-am pus pe locul lui Teraeth.

— Crezi că ne-a observat cineva?

Teraeth a scos un agole din mătase dintr-o geantă și mi l-a întins. O parte era aurie, cealaltă, albastră.

— Probabil că nu. Oamenii noștri ne vor anunța dacă au băgat de seamă ceva.

Am luat un cuțit de la brâu și m-am apucat să tai monedele de pe haină, privind-o fix pe fiecare ca să îmi recuperez energia talismanică, pentru ca mai

apoi să le arunc pe geam. Vreun derbedeu urma să aibă o zi foarte bună. Să fii vânător de vrăjitoare părea distractiv, dar nu

te ferea de puterea magiei, ci deveneai imun doar la anumite vrăji care afectau corpul. Dacă purtam destule talismane, un mag precum Gadrith nu putea să-mi topească de pe oase carnea și nici să mă transforme într-un pește, dar mă putea fulgera sau putea să aprindă aerul din jurul meu. Vânătorii de vrăjitoare pe care Casa D'Lorus îi trimisese după Tyentso nu rezistaseră prea mult.

Una peste alta, preferam să fiu în stare să fac singur niște magie.

— Știi, tot cred că ar fi mai bine dacă i-am explica chiar noi înaltului General cum stau lucrurile, a spus Teraeth.

Deghizarea lui Teraeth nu avea nevoie de nicio modificare, dar el prefera să lucreze cu cuțitele. Mi-a făcut semn cu mâna spre ele să i le dau.

— Posibil.

M-am oprit din tăiatul talismanelor cât să scot mai multe cuțite.

— Dar nu sunt sigur că înaltul General Milligreest nu m-ar duce pur și simplu la Palatul Albastru ca pe un porc cu mărul în gură. Am senzația că el mă consideră și acum fiul răsfățat al lui Therin, cel în care nu te poți încrede să spună adevărul și care nu ar trebui lăsat singur cu obiecte prețioase.

Am făcut o pauză.

— Să zicem fiul răsfățat de pe locul al doilea. Cel puțin cât încă trăiește Darzin.

Teraeth a schimbat cuțitele mele cu sabia și teaca lui.

— Crezi că înaltul General știe că Therin e tatăl tău adevărat?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toți știau. Qoran, Sandus, Doc, dacă am ajuns să-1 cunosc cât încă era aici. împăratul Sandus mi-a zis odată că îl considera pe tata un bun prieten. Și nu se referea la Surdyeh.

Am strâns bine catarama noii curele și m-am înfășurat cu agoleul, după care am continuat să scap de talismane. Aveam de gând să las totuși câteva, că doar nu eram idiot.

— Aș putea să vin cu..., a dat Teraeth să spună.

— Nu, respectă ce-am plănuit!

M-am uitat pe geam când a oprit trăsura. Trebuia să cobor.

— Intâlnește-te cu Tyentso! Vin și eu imediat ce termin aici.

Teraeth a scos o țepușă argintie de la brâu, apoi a aruncat-o în aer și a vârât-o la loc.

— Bine! Atunci, să-i dăm drumul!

72: SARBATOAREA DE ANUL NOU

(Povestea lui Talon)

GALEN SE PRIVI ÎN OGLINDĂ ȘI GEMU.

— Și cine se presupune că sunt?

Kihrin își dădu ochii peste cap și se întinse să îndrepte masca de piele aurie împodobită cu nestemate de pe chipul fratelui său.

— Soarele. Nu vezi? Tu ești jumătatea D'Mon care reprezintă creasta, iar eu, cealaltă jumătate, șoimul.

Veni rândul lui Kihrin să se încrunte la imaginea din oglindă.

— Fii sincer: arăt ca un pui, nu-i așa?

— Ba deloc, răspunse Galen, așezându-și mâna pe umărul băiatului în timp ce studia reflexia lor în oglindă. Se strădui să rămână serios cât putu de mult, după care murmură printre dinți: Ce bazaconie!

Kihrin încercă să-i dea un cot, dar asta nu făcu decât să-i amintească de faptul că mânecile lui aveau pene cusute de-a lungul lor. Galen izbucni în râs când se feri de împunsătura fratelui său.

— Bine, aduci puțin cu un pui!

Galen ridică masca fratelui său de pe masă și i-o aruncă.

— Din fericire, vom fi deghizați.

— Nu sunteți gata? se auzi vocea lui Darzin înainte să intre în cameră.

Darzin nu se îmbrăcase ca un soare sau ca un șoim, ci purta un costum sălbatic din culori întunecate, verde și negru, cu un coif împodobit cu coarne de cerb. Arăta fioros și primejdios.*

* A participat la petrecerea D'Mon îmbrăcat ca vânătorul zeiței Thaena? Chiar are un talent extraordinar să-i enerveze pe oameni. îmi și imaginez felul în care a reacționat Therin la o asemenea erezie.

Darzin își privi cei doi fii și pocni din degete.

— Să mergem; vom intra împreună, apoi vom întâmpina oaspeții. După ce se așază toată lumea, sunteți de capul vostru.

Tinerii încuviințară din cap, știind că n-avea niciun sens să se împotrivească. Atunci când trecură pe lângă tatăl lor, Darzin se uită la Kihrin și clătină din cap.

— Amintește-mi să poruncesc biciuirea croitorului nostru! mormăi el. Arăți ca un pui.

Fiecare Casă dădea propria petrecere de Anul Nou și, pentru că erau douăsprezece la număr și numai șase nopți-cheie (nimeni nu îndrăznea să se distreze în Ziua Morții, iar Ziua Stelelor era rezervată balului imperial), numirea orelor în care lumea petrecea se trăgea la sorți. Cei care pierdeau primeau ore în timpul zilei și mai puțin oaspeți, căci petrecăreții festivalului dormeau buștean după activitățile din noaptea anterioară. Ideal, o Casă visa să prindă începutul festivalului de Anul Nou — când putea să dea tonul și să devină un standard la care să aspire celelalte Case — sau sfârșitul lui. Atunci puteau să dea tot ce aveau mai bun în ei și să lase o impresie puternică asupra minților amețite și maleabile, înainte de votarea locurilor ca Voci în consiliu.

Petrecerea D'Mon avea loc în penultima noapte și era un bal mascat grandios. Therin poruncise să se elibereze complet curtea a treia și toate aleile din exterior să fie luminate de lămpi magice albastre. Peluzele dichisite zumzăiau de activitate. Muncitorii petrecuseră săptămâni întregi, decorând cu plante primite tocmai din jungla manolă; specialiștii tocmiți de Casă le crescuseră în forme și dimensiuni fantastice, în culori care nu mai existau nicăieri în natură. Aroma orhideelor albastre și rarele păsări-paradis-cu-creastă se amestecau cu lichiorurile

exotice și soiurile rare de vinuri condimentate. Petrecăreții de meserie alunecau pe frânghii bine întinse și dădeau spectacole de acrobație la înălțime.

La comitetul de primire, lucrurile erau îngrozitor de plictisitoare și Kihrin se chinui din răsputeri să rămână treaz. Se dădea mâna și se făceau multe plecăciuni, atâta tot.

Atunci însă o văzu pe fată.

Aproape că-i sări inima din piept. I se tăie răsuflarea din cauza unei emoții căreia nu-i putea găsi un nume. Tânăra purta o rochie din solzi metalici roșii, aranjată în straturi suprapuse ca să semene cu pielea unui dragon, trena ei târându-se pe pământ ca o coadă lungă, în vreme ce aripile de liliac din metal

delicat se întindeau în lateral. Părul negru fusese dat cu un soi de vopsea ce îi dădea sclipiri stacojii. Sub masca draconică, ochii ei aruncau văpăi roșii.

— Cine ești?

Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte să gândească.

Fata chicoti și își întoarse capul într-o parte.

— Prostuțule! N-ai voie să mă întrebi așa ceva... Doar e un bal mascat.

Kihrin simți pe loc că făcuse o greșeală. Părul îi acoperea complet capul, în loc să formeze o singură șuviță groasă din față până pe ceafa. Pielea îi era prea palidă și ochii aveau aceeași nuanță. Nu străluceau cu flăcările galbene, portocalii și roșii ale unui foc sălbatic.

Totuși, ceea ce văzuse i se păruse încântător, de la buzele pline până la decolteul amplu și sânii ridicați de rochia strâmtă. Kihrin se aplecă spre ea și șopti:

— La ce bun e un bal mascat dacă nimeni nu poate să împărtășească o taină, două?

Cineva își drese glasul și Kihrin își dădu seama că ținea coada în loc.

— Sheloran, îi șopti Galen. A purtat rochia asta și la balul trecut.

— Poftim?

— Sheloran D'Talus, îl lămuri Galen. Așa o cheamă. Este fiica

mai mică a înaltului Lord D'Talus.

Kihrin zâmbi.

— Ah, bine de știut!

Peste ei se lăsă o umbră și, când Kihrin își ridică privirea, dădu cu ochii de Therin D'Mon, îmbrăcat în haine din piele cu model complicat și stropite cu praf aurit, ca să pară un soi de armură metalică. Arăta ca un cavaler sau un general, mai ales cu cele opt cercuri concentrice și dragonul imperial.

— Vino cu mine! îi porunci înaltul Lord. A venit vremea pentru concertul tău.

Lui Kihrin i se întoarse stomacul pe dos. Sperase că Therin nu își va mai aminti sau că nu va mai dori să continue cu ideea asta.

— Noroc! îi ură Galen.

Nu putu decât să încuviințeze din cap înainte ca mâna lui Therin să-1 apuce de braț, conducându-1 spre scenă. Harpa lui, Valathea, îl aștepta lângă un taburet mic. Cât timp Therin îl târî după el ca pe un prizonier la galeră, observă în mulțime mulți nobili importanți. Printre ei, îi zări pe înaltul General și Vocea Caerowan, care supraveghease duelul dintre Thurvishar

și Jarith. Lady Miya urmărea de sub coroana unui copac ale cărui ramuri fuseseră împletite cu vițe înflorite ca să formeze o bancă.

Practic, toată lumea se uita.

Petrecărețiii anunțară că au un oaspete-surpriză și Kihrin urcă pe scenă, își spuse în sinea lui că încă este muzician, alături de tatăl său, și că toată tevatura asta nu este decât o altă comandă de onorat.

își așeză degetele pe strune, întrebându-se dacă avea să înghețe sau să leșine ori, și mai rău, să cânte jalnic, dar, nu: Valathea nu avea să accepte niciuna dintre aceste variante. Cântă din tot sufletul. Magia Petrecărețiilor îi sili pe toți să asculte, indiferent de colțul în care se ascundeau. Până și Petrecărețiii îl aplaudară ranchiunoși când termină, detestând să admită că mai există cineva care cântă la fel de bine ca ei. După aceea, Kihrin o lăsă pe Valathea în mâna servitorilor ca s-o ducă înapoi, în camera lui, iar el pomi, tot cu masca pe față, să se

alături celorlalți.

Decența și onoarea ambelor Case, D'Jorax și D'Mon, erau apărate, căci nu fusese niciodată identificat. Toată lumea știa cine e, desigur, dar se puteau preface că identitatea lui rămâne un mister. Casa D'Jorax putea chiar pretinde că e unul dintre muzicienii lor deghizați.

Therin se întoarse și plecă fără niciun cuvânt, iar Darzin nu se prezentase oricum. Băiatul știa că n-ar trebui să fie surprins, dar tot i se puseră un gol în stomac și un nod în gât. Crezuse că măcar Therin urmează să-i spună o vorbă bună...

— Cred că lordului D'Mon i-a plăcut interpretarea, zise lady Miya când se apropie. Femeia adăugă aproape în șoaptă: Dar nu va recunoaște niciodată. Lady Miya se aplecă și-l sărută pe obrazul care nu era mascat, după care se uită în spatele lui Kihrin și rosti: Domnule înalt General, apreciez darul tău! Se află în mâini bune cu asemenea degete talentate.

Spre surprinderea lui Kihrin, Qoran Milligreest făcu o plecăciune în fața femeii.

— Mă bucur să aud asta! Caerowan, tu ce părere ai?

Bărbatul se uită spre Voce, bărbatul mărunțel și ciudat îmbrăcat ca un țăran.

— Foarte bine interpretat, încuviință Caerowan. Harpa aceasta este un instrument foarte interesant. Ii cunoști istoria?

întrebarea lui se adresa direct lui Kihrin.

Băiatul înghiți în sec și se întrebă cum să bată în retragere.

— Nu. Este o moștenire de familie, corect? răspunse Kihrin, arătând spre general. El e cel mai potrivit pentru asemenea întrebări.

-— Și costumul de șoim pe care-1 porți...

Caerowan se răsuci spre Milligreest.

— Șoimul joacă un rol semnificativ în profețiile care au legătură cu Războinicul din Iad.

— Ala e un șoim?

Kihrin observă cum înaltul General se chinuie să nu-și dea ochii peste cap.

— Nu prea dau atenție unor astfel de basme.

— Ce e un Războinic din Iad? întrebă Kihrin, ignorând privirea urâtă pe care i-o aruncă înaltul General.

Asta păru să-l zăpăcească pe Caerowan pentru o clipă și se încruntă de parcă l-ar fi bănuit pe Kihrin că își bate joc de el. Apoi, Vocea zâmbi și își înclină ușurel capul.

— Vezi tu, există mai multe profeții.

— Pe toți zeii, nu cred că tânărul își pierde vremea cu asemenea fleacuri! se răsti Qoran.

— Dar sunt foarte interesat, insistă Kihrin, nu pentru că era, ci pentru că se vedea clar cât de tare îl enervează pe înaltul General.

— Există mai multe profeții, îi șopti lady Miya lui Kihrin, care anunță sfârșitul lumii, adus de un prevestitor pe nume Copilul Războiului sau Războinicul din Iad, sau Regele-Demon ori Secerătorul de Zei. Aducătorul Sfârșitului care va permite anihilarea lumii noastre.

— Basme! mârâi Milligreest. Fanteziile aberante ale bărbaților și femeilor superstițioși și țăcăniți, care se ascund de realitatea lumii. Profeții, clarvăzătorii și călugării nebuni prevestesc sfârșitul lumii încă de la începutul imperiului și faptul că pericolul ne pândește în permanență și că trebuie făcut ceva.

Kihrin se întoarse spre înaltul General.

— Așadar, e doar o modalitate de *a* vinde o idee?

Bărbatul scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— O modalitate de a vinde o idee? A, da! Într-adevăr.

Bărbatul chicoti, îl bătu zdravăn pe băiat cu palma pe spate cât să-l dezechilibreze, după care se uită mâhnit în pocalul lui.

— Băutura mi s-a terminat, așa cum a fost prevestit. Trebuie făcut ceva.

Cu această replică, Milligreest se pierdu în mulțime.

Caerowan nu se mișcase și continua să-l privească țintă pe Kihrin.

— Vă putem ajuta cu ceva? îl întrebă lady Miya.

— Mai am niște întrebări pentru tânărul de față, explică Vocea.

— Nu sunteți quuros, nu-i așa? se interesă Kihrin, simțindu-se

intimidat din cauza atenției primite.

Bărbatul mărunțel se uită la el și clipi precum o bufniță.

— Sunt preot devoran, răspunse el. Devors face parte din imperiu, deși nu-i aparține niciunui ținut vasal. Prin urmare, da, sunt quuros, adăugă el după o pauză.

— Cum poate să existe un preot al unei regiuni? Eu credeam că preoții le sunt devotați zeilor, insistă Kihrin.

— Nu suntem preoți în sensul cunoscut de tine, îi explică liniștit Vocea. Știi ce e ăla un grifon?

întrebarea îl luă prin surprindere pe Kihrin și, când întoarse capul spre Miya, observă că femeia îl privea țintă pe Caerowan cu ochi furioși. Kihrin își îndreptă atenția din nou spre bărbat.

— Da, zise el, am auzit povești. E un monstru. Pe jumătate vultur, pe jumătate leu. Dar ei nu există, sper că știți asta?

Mărunțelul zâmbi.

— Știai că numele Therin înseamnă leu*?

— întrebările astea duc oare undeva?

Miya îi strânse ușurel umărul lui Kihrin.

— înaltul General, deși îi port cel mai mare respect, vede uneori doar ceea ce vrea să vadă, dar în niciun caz acele adevăruri care pot sugruma imperiul, explică sfătos Caerowan. Urmărim semnele, doamna mea. Și, deși ar fi plăcut să credem că amenințarea e doar o născocire a povestitorului, vremuri grele bat la ușă.

— Kihrin D'Mon, rosti Miya ferm, nu are nicio treabă cu profețiile și nicio legătură cu grifonii sau cu așa-numitul Războinic din Iad. Prețiosul tău Hoț de Suflete a murit când Nikali l-a ucis pe Gadrith D'Lorus.

Femeia vorbise cu o grandoare și o autoritate care nu mai lăsa loc de contraziceri.

Hoțul de Suflete...

Kihrin își aminti că așa îl strigase Xaltorath. Reuși cu greu să-și ascundă fiorul care-1 cuprinse.

[4] Ba chiar există și trăiesc sus, în munții Spirele Dragonului, dar bănuiesc că includerea lor în chestiunile ce au legătură cu profeția s-a vrut un fel de metaforă.

* „Therin" vine din rădăcina unui cuvânt care însemna leu în limba veche guarem, dar este și un nume obișnuit. Chiar și numele meu e o variație a lui. Asta urăsc la profeții. Orice lucru vechi devine incredibil de semnificativ.

Vocea păru că vrea să mai adauge ceva, dar se mulțumi să-și ducă mâna la piept și să facă o plecăciune.

— Da, desigur, doamna mea. Iertați-mă!

Când bărbatul își duse mâna la piept, Kihrin observă inelul de pe degetul lui: un inel-sigiliu din aur, cu rubin. Se abținu să nu strige alarmat și se sili să zâmbească. Ridică din umeri și-1 privi pe preotul devoran cum pleacă.

— Ce bărbat ciudat! îi spuse Kihrin Miyei. Oare de ce m-a întrebat dacă știu ce e un grifon?

— Nu știu, replică femeia, urmărindu-1 pe bărbat pierind în mulțime.

Dar Kihrin putea să jure că Miya îl mințea.

73: ÎNTOARCEREA SĂBIEI ROȘII

(Povestea lui Kihrin)

COMANDANTUL JARITH A PĂȘIT PRIN UȘA CE DĂDEA ÎN CURTEA MOȘIEI Milligreest, cu o expresie de mânie pe față. Curtea arăta ca data trecută când fusesem aici pe la vârsta de cincisprezece ani, fascinat de fresca împăratului Kandor murind în jungla manolă, dar Jarith părea mai bătrân. Bărbatul nu avea să atingă niciodată forma fizică masivă a tatălui său, dar arăta firesc dând ordine care să fie și ascultate.

— Darzin, sunt un om ocupat și nu am timp de tine...

Jarith s-a oprit când și-a dat seama cine îl aștepta.

— Kihrin?

M-am ridicat în picioare.

— Ți-a fost dor de mine?

Comandantul citadelei a străbătut distanța care ne despărțea și m-a îmbrățișat, lovindu-mă prietenos pe spate.

— Kihrin! Diavol mic! Uită-te la tine... Unde ai fost? Ai idee câți oameni te-au căutat?

— Am văzut schimbările din port.

Jarith a oftat și mi-a dat drumul.

— Da. Am întors totul pe dos. Îți cer iertare pentru primire! Gărzile mi-au spus că un D'Mon se află aici ca să mă vadă. Am crezut că e tatăl tău, gata să mai provoace vreun necaz.

Mi-a făcut semn să-l urmez.

— De unde ai știut că sunt aici? De obicei stau la citadelă, dar mă pregătesc să plec în Khorvesh...

— Păi, sunt norocos, nu? Am picat la țanc.

— Intr-adevăr. Tocmai terminam de semnat niște documente. Te superi dacă vii în birou cu mine? Vrei ceva să bei? Am numai niște maridon negru, dar mă pot duce la bucătărie să iau ceva mai tare, dacă așa preferi.

— Nu, nu e cazul, am răspuns. Un ceai e numai bun.

Jarith m-a condus printr-o serie de coridoare care mi s-au părut familiare, deși nu mai fusesem în casa lui decât o singură dată. Biroul lui gemea de ordine și pergamente, precum și de notițe prinse cu ținte de hărțile pe de pe pereți. A eliberat un scaun care era folosit drept suport pentru o stivă de rapoarte, ca să am unde să mă așez. Era limpede că omului îi plăcea să-și aducă munca acasă.

Jarith a aruncat o privire prin toată încăperea.

— La naiba! Credeam că am niște ceai... Așteaptă aici! Mă întorc imediat.

Jarith a ieșit din birou, lăsându-mă singur.

— Unde m-aș putea duce? am întrebat cu voce tare.

M-a cuprins o senzație neplăcută de paranoia la ideea că Jarith inventase o scuză oarecare doar ca să aducă soldații cu halebarde și lănci. *Concentrează-te!* mi-am spus în sinea mea. Jarith nu se afla în cârdășie cu Darzin, iar tatăl lui Jarith era în Khorvesh. Jarith pur și simplu se bucura că mă vede.

Ca să nu-mi bag în seamă anxietatea, am cercetat pereții. Harta uriașă cuprindea ținutul Joratului în mare parte, de cealaltă parte a munților Spirele Dragonului. Țintele mici marcau diverse orașe, deși nu am înțeles modelul din spatele lor. Și mai multe ținte țineau la un loc bucăți de pergament și de hârtie, toate fiind desene ale aceluiași subiect.

Un dragon.

Nu Bătrânul, am înțeles cu mare ușurare, dar un dragon orișicât. Mi-am dat seama că orașele semnalau locuri pentru desfășurări armate și m-a trecut un fior pe șira spinării. *Bieții oameni!*

Am văzut o ultimă bucată de hârtie cuibărită chiar în mijlocul desenelor: un afiș pentru o persoană căutată, scris cu niște litere frumoase, ciudat de precise. Ducele de Yor, Azhen Kaen, oferea o sumă obscenă de bani pentru moartea cuiva din Jorat numit „Cavalerul Negru”, care, evident, nu mai avea nevoie de alte

caracteristici. Portretul cavalerului cu pricina părea coborât din coșmaruri, deși cunoșteam un grup de asasini care i-ar fi aprobat alegerile vestimentare la modă.

Ce treabă avea Cavalerul Negru cu dragonul mă depășea complet, dar știam sigur un lucru: oricine îl voia mort atât de rău pe răsfățatul lui Relos Var, Kaen, urca pe lista mea cu oamenii cei mai interesanți.

Am scos afișul de pe perete și l-am vârât în haină.

— Îți cer scuze! a zis Jarith când s-a întors cu un ceainic și două căni pe o tavă.

A turnat ceaiul, care, într-adevăr, arăta ca un soi de maridon.

— Nu e ca și cum te-aș fi anunțat din timp, am spus după ce mi-am luat cana și m-am așezat pe scaun. Oricum îmi oferi mai multă ospitalitate decât merit.

Jarith a împins un teanc uriaș de hârtii într-o parte, sprijinindu-și o coapsă de marginea biroului.

— Pe sfântul Khored! Ce-ai pățit?

— Ei, ca de obicei. Am fost răpit, vândut ca sclav, ținut prizonier de un dragon. Nimic nou sub soare.

Jarith a izbucnit în râs, clătinând din cap uluit (și probabil presupunând că glumesc).

— Habar n-ai cât mă bucur că te-ai întors! Aproape că am pornit războaie din cauza insistenței noastre să verificăm toate vasele în căutarea unor ostatici cu părul auriu. Mi-am pus iscoadele să cerceteze fiecare indiciu primit, oricât de aberant ar fi sunat.

— Ai iscoade acum? Chiar ai urcat în rang.

— Păi, Trecătoarea Stonegate e o misiune de rahat, dar un stimulent fantastic pentru carieră.

Jarith și-a ridicat cana și a sorbit lacom, privindu-mă cu atenție.

— Familia ta știe că te-ai întors?

— încă nu, am recunoscut. Să vorbesc cu tine a fost mai important.

Jarith s-a încruntat și a lăsat pe birou cana cu ceai.

— Mai important decât familia ta? Ce se petrece?

Mi-am dres glasul și am scos mai multe scrisori din haină.

— Am crezut că vei vrea să fii implicat în asta. Are legătură cu Thurvishar D'Lorus.

Cuta de pe fruntea lui s-a adâncit și mai mult.

— Nu e persoana mea preferată, dar ne-am ferit unul de altul. Nu-i port pică.

— Dar eu, da, am admis. Fiindcă el a fost implicat în răpirea mea.

Cât se poate de adevărat, chiar dacă eram sigur că Thurvishar nu avea de ce să fie tras la răspundere. înainte ca Jarith să apuce să răspundă, i-am întins un pergament rulat.

— Asta e o scrisoare de la Raveri D'Lorus prin care mărturisește că nu a avut niciodată un copil. Nici cu Gadrith, nici cu altcineva. Thurvishar D'Lorus *nu este fiul ei.*

Jarith a luat scrisoarea și a deschis-o. încruntarea de pe chipul lui s-a adâncit treptat.

— Sunt sigur că asta a fost adevărat la un moment dat, dar nu îmi pot imagina cum i-a permis Casa D'Lorus să scrie scrisori în timpul Amânării...

— Amânarea n-a avut loc niciodată.

Jarith a clipit de câteva ori.

— Poftim?

— Nu e moartă, am zis, aplecându-mă în față. In perioada dintre sclavia mea și întoarcerea mea acasă, am dat de ea. înaltul Lord Cedric D'Lorus a mințit că o are în custodia lui, a mințit cu privire la Amânare și *a* mințit și despre executarea ei ulterioară. Raveri avea pe cineva în Consiliu și acesta a prevenit-o, îndemnând-o să fugă din oraș înainte să înceapă vânătoarea de vrăjitoare.

Jarith m-a privit bănuitor.

— Cine ar fi fost atât de idiot încât să-și pună în primejdie întreaga carieră ajutând o trădătoare condamnată să scape de mâna justiției?

Am tușit.

— Tatăl tău. De ce crezi că am venit aici prima dată?

A fost un moment remarcabil să văd cum îi dispare culoarea din obraji. Firește, tocmai sugerasem că generalul Milligreest se

facea vinovat de o crimă pentru care, în cel mai bun caz, ar fi primit o condamnare la sclavie pe viață.

— Dar de ce-ar face tata...

— Fiindcă tatăl tău e un om bun și știa perfect că ea nu merita ceea ce Consiliul și Casa D'Lorus urmau să-i facă.

Am arătat cu mâna spre ultima parte a scrisorii.

— In plus, erau iubiți. Scrie totul acolo.

Jarith s-a holbat la mine, dar nu mi-a spus că este imposibil ca tatăl lui să facă așa ceva. Probabil că știa el mai bine. Partea cu aventura amoroasă nici măcar nu era un scandal atât de mare, având în vedere că neamul khor- veshanilor se juca adesea cu poligamia, spre încântarea plină de reproșuri a restului imperiului. Totuși, să ajuți o vrăjitoare să scape de vânători...

Jarith s-a așezat, apoi s-a întins după ceai și l-a băut, citind încă o dată scrisoarea cap-coadă.

— Bine... Bine! a repetat el.

I-am smuls scrisoarea din mână și, cu puțină magie, i-am dat foc.

— Așteaptă, de ce...

Jarith s-a ridicat din nou în picioare.

— Nu încerc să te șantajez, Jarith. Bănuiesc că sunt două feluri în care poți reacționa. Modul regal ar fi să mă ucizi, să încerci să ghicești unde am ascuns-o pe Raveri și să faci tot ce e cu putință ca să mușamalizezi lucrurile. Insă bănuiesc că vei alege varianta a doua.

Jarith a tăcut și și-a lăsat capul într-o parte.

— Și care ar fi a doua variantă?

— Dacă am dreptate, ai pe tavă o problemă mai mare și, odată ce va ieși la iveală, nimeni nu va mai avea timp să se gândească la cel care a ajutat o fată să părăsească orașul fără să bage nimeni de seamă acum douăzeci de ani.

— Bine, te ascult.

Jarith nu mi s-a părut panicat, un lucru bun. Aveam nevoie ca el să se poarte rațional.

— Așadar, minciuna înaltului Lord Cedric cu privire la soarta lui Raveri e o problemă la fel de mare pe cât e pentru tatăl tău, dar hai să fim realiști, s-a întâmplat acum douăzeci de ani! Am o

bănuială că până și Consiliul va închide cât de curând ochii la greșeala asta. Insă Thurvishar nu e ogenra. Nu e atins de zei. Ochii sunt falși și rezultatele testelor, la fel. Dacă l-ai verifica pe Thurvishar acum, n-ar avea nici cea mai mică urmă de sânge regal în el. Totuși, ar reieși că e pe jumătate vordreth, cu un talent nebun pentru magie.

— De ce...

Jarith a clipit la mine.

— De unde naiba a găsit înaltul Lord Cedric pe cineva care e pe jumătate vordreth? Singurul vordreth de care am auzit vreodată este...

Bărbatul s-a oprit cu o expresie de îngrijorare pe față, îngrijorare care s-a transformat treptat în groază. Bănuiesc că trecea în mintea lui peste poveștile pe care i le spusese tatăl său despre împăratul Sandus și soția lui, Dyana... soția lui *vordrethă.*

— Iar asta mă duce la a doua scrisoare, am continuat, așezând scrisoarea încă sigilată pe biroul lui. Ca să nu mai pierdem vremea, o să-ți explic pe scurt că e de la înalta Preoteasă a Thaenei. Nu poate confirma că soția sau fiul împăratului Sandus sunt morți, fiindcă sufletele lor nu au trecut dincolo de Al Doilea Văl. Și cine n-a mai trecut pe de-a-ntregul Al Doilea Văl? Gadrith D'Lorus. Un fapt pe care îl pot confirma chiar eu, fiindcă l-am văzut cu ochii mei.

— Poftim?

— Gadrith D'Lorus și-a înscenat moartea. O mare parte din comportamentul inexplicabil și nebunesc al înaltului Lord Cedric începe să capete sens atunci când îți dai seama că încă primește porunci de la fiul său, Gadrith. Dar Gadrith nu e perfect și, de data asta, a sfeclit-o.

— Este imposibil ca Gadrith să fie încă...

Am ridicat mâna.

— Ascultă-mă! Thurvishar nu e fiul lui Gadrith. Thurvishar este fiul împăratului Sandus. De ce a mințit Gadrith? Sincer, nu știu. Poate din cauza profeției de care el și Relos Var par să fie obsedați sau poate pentru că Gadrith l-a considerat pe Thurvishar prea tânăr la momentul respectiv*[1]. Din fericire, adevărul e ușor de confirmat. Dacă am dreptate, Thurvishar are suflet gaeș și e pe jumătate vordreth. Acest lucru poate fi

verificat.

Jarith m-a studiat printre gene o vreme, apoi s-a dus la un dulap și a dovedit că mințise mai devreme, căci a scos o sticlă de brandy din el.

— Și de unde știi cum arată Gadrith?

— Mi-a arătat Raveri.

Jarith și-a turnat un pahar, dar pe mine nu m-a întrebat dacă poftesc.

— Și cum știi că ea e Raveri D'Lorus cea adevărată? m-a întrebat strâmbând din nas. Nu că mi-aș imagina că există cineva care să se lase de bunăvoie vânată ca vrăjitoare și trădătoare.

Am rânjit și i-am întins a treia scrisoare.

— Aceasta e de la unchiul tău Nikali.

Am aruncat-o pe masă și scrisoarea a alunecat, oprindu-se lângă a doua.

— A zis că vei ști că e de la el.

Jarith a dat pe gât restul de tărie și s-a întors la birou.

— Nu te voi minți, Kihrin, începi să mă sperii. Ce naiba ai făcut cât ai lipsit?

— Ah, n-avem timp de așa ceva! am zis, arătând spre hârtie. Mă crezi? Cel puțin suficient cât să-l păcălești pe Thurvishar și să faci testele? Ține minte că n-o să vină de bunăvoie dacă își dă seama ce faci. Sunt sigur că i s-a poruncit să țină secretele lui Gadrith bine păzite prin orice mijloace.

Jarith nu a răspuns imediat. A rupt sigiliul de ceară de pe scrisoare și a citit-o. Habar n-aveam cum se exprimase Doc, dar probabil că foarte convingător. Jarith a pus scrisoarea pe masă și a încuviințat din cap.

— O să mă ocup de îndată.

* Exagerează. Din câte mi-am dat seama, Gadrith m-a păstrat inițial cu scopul de a mă folosi la niște ritualuri, iar, mai târziu, a hotărât că aș putea deveni un corp-gazdă excelent odată ce punea mâna pe Piatra Cătușelor. De aceea m-a făcut Lord Moștenitor — ca să-și recapete vechea poziție după ce își schimba sufletul cu al meu.

74: FURTIȘAGURI SI CRIME

(Povestea lui Talon)

CE FACEM? ÎL ÎNTREBĂ SHELORAN D'TALUS PE KIHRIN MAI TÂRZIU. Băiatul îi arătă în jos din punctul lor de observație din turn. — Aici e locul de unde vezi totul în Palatul Albastru, îi spuse el, uitându-se printr-un ochean ținut de gărzi acolo. Urmărim o iscoadă.

— O iscoadă? întrebă ea, făcând ochii mari. Dar e primejdios! Cine e bărbatul?

— Bărbatul? Poate e o femeie..., zise Kihrin.

Lăsaseră aripile ei într-un colț al turnului de pază ca să nu le îngreuneze mișcările și Kihrin își scosese cămașa acoperită cu pene.

— E o ea? se interesă Sheloran, timidă. Și e nemaipomenit de seducătoare?

Băiatul clătină din cap.

— Nu, din păcate, nu e, răspunse el, arătându-i ceva cu degetul. Uite, bărbatul acela mărunțel în haine simple. Cel cu capul ras.

Sheloran se uită prin ochean la rândul ei.

— Nu e o Voce din Consiliu?

— Asta îl face deosebit de periculos, încuviință Kihrin.

— Văd că pleacă, îl anunță tânăra, dezamăgită că nu avea parte de aventuri sexy, primejdioase ori dubioase.

Kihrin se întinse și luă ocheanul din nou. Caerowan vorbi cu mai mulți nobili, unul după altul, după care se întâlni cu un grup de slujitori pe care îi conduse departe de sufletul petrecerii.

Se îndrepta spre Curtea Privată, interzisă tuturor, cu excepția familiei. Kihrin închise ocheanul și o ajută pe Sheloran să se

ridice în picioare.

— Mă tem că jocul nostru a devenit serios. Vrei să-mi faci o favoare și să-mi găsești o gardă?

Tânăra își împinse bărbia înainte.

— Și ce să-i spun?

— Că avem intruși în Curtea Prințului.

Când Kihrin ajunse în curte, nu mai zări nici urmă de Caerowan sau de bărbații pe care îi văzuse însoțindu-1. Tânărul prinț D'Mon se adânci în umbre și căută orice semn lăsat de intruși. Indiferent de cum era perceput rangul Vocii, partea aceasta de palat în care se afla reprezenta un loc interzis pentru el.

Auzi un hârșâit, o înjurătură înăbușită și se luă după acel zgomot. Când coti, văzu că unul dintre zidurile Sălii Florilor fusese spart prin magie. Acum, era fundalul unei pete mari de energie verde strălucitoare, un cerc de litere în relief și de sigilii, prin care se putea vedea un hol din cărămizi și dale de piatră.

Doi bărbați trecură un pachet triunghiular, bine înfășurat, prin deschizătură, în vreme ce un al treilea îi supraveghea. Din vârful degetelor îi picura energie verde, în încercarea de a ține deschis portalul magic. Caerowan era ultimul din rând.

Pachetul. Kihrin înlemni când își dădu seama ce reprezenta. O harpă. Era harpa *lui.*

O furau pe Valathea.

— Hei!

Strigătul îi ieși de pe buze chiar în timp ce pornea în goană spre ei.

Cei doi bărbați ce purtau harpa dispărură prin deschizătură cât ai clipi.

— Nu te mișca! îi spuse Caerowan celui care controla portalul.

Preotul devoran zăbovi cât tânărul se repezi spre ei.

— Nenorocitule! Harpa nu-ți aparține!

Din mintea tânărului dispăru orice precauție.

Caerowan întinse o mână și îl prinse pe Kihrin de încheietura mâinii cu care ținea sabia, după care i-o răsuci. Kihrin zbură peste capul lui Caerowan și se prăbuși pe podeaua din gresie. Bărbatul îi apăsă pieptul cu genunchiul și se aplecă peste el.

— Vă va fi înapoiată, Majestatea Voastră*. Vă jur!

— Ești nebun, bâigui Kihrin în timp ce se lupta să tragă aer în piept.

— Din păcate, nu.

Presiunea de pe pieptul lui Kihrin scăzu și Caerowan fugi prin portal, urmat imediat de magul care îl deschisese.

Kihrin se ridică în picioare și alergă după ei, dar nu se mai zărea nici urmă de poartă. Se răsuci la sunetul unor pași repezi ce veneau spre el.

— Gărzi! Gărzi, a avut loc un jaf...

Soldații se opriră și îl priviră ciudat. Conducătorul lor făcu o plecăciune.

— Lordul meu, prezența voastră este necesară imediat. E vorba de mama voastră.

Kihrin rămase nedumerit. La cine se referea bărbatul? La Ola? Apoi își dădu seama că era vorba probabil de mama lui vitregă, Alshena D'Mon.

— Condu-mă! îi ceru el.

Femeia fusese otrăvită.

Așa presupusese toată lumea, fiindcă soția Lordului Moștenitor băuse niște vin a cărui origine nu i se cunoștea și o apucaseră convulsiile. Moartea venise cu aripile ei fine după aceea. Otrava lăsase în urmă doar un leș cu pielea roșie și un rictus sinistru pe față. Tămăduitorii Casei preluaseră trupul și

anunțaseră că vindecarea ei le depășise puterile.

Nici Therin, nici Darzin nu aveau să solicite Poarta Neagră pentru întoarcerea ei, bănuită toți.

Galen abia dacă apucase să-i arunce o privire, că i se și poruncise să se retragă în camerele lui, pentru că nu se cuvenea ca un nobil al Casei să plângă așa, în public. Darzin nu părea prea vesel, dar Kihrin consideră că expresia lui era prea nedumerită ca să fie el cel care-și omorâse soția. Chiar dacă nu o iubise, uciderea Alshenei pesemne că îi rănise mândria.

Tishar părea o statuie din fier.

Galen încă plângea când îl găsi Kihrin. Fără o vorbă, băiatul se apropie de fratele lui, îl îmbrățișă și-1 lăsă să suspine mai departe.

— Urăsc locul ăsta, îl urăsc, îl urăsc! repeta Galen întruna. A ucis-o. Mi-a omorât mama!

* Caerowan știa forma corectă de adresare, și anume „înălțimea Voastră". Am putea presupune că Vocea nu credea în vorbele liniștitoare ale lui lady Miya cu privire la lipsa de implicare a lui Kihrin în chestiunea profeției.

— N-ai de unde să știi...

— Cine, atunci? Nu era importantă. Acum tu ești aici, eu nu mai sunt moștenitor și ea n-ar fi avut nicio șansă să fie mama unui Lord Moștenitor, ca să nu mai vorbim de a unui înalt Lord.

Băiatul își trase nasul, după care și-1 șterse cu mâneca.

— Cine, dacă nu Darzin? Cine, dacă nu tata? Știu că o bate, știu că o urăște. O urăște pentru că o învinovățește pentru slăbiciunile mele.

— Nu ești slab! îl dojeni Kihrin.

— *Ba da! îl* corectă Galen, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Sunt slab și greșesc, deși aș fi vrut să nu fiu așa. Nu-mi plac lucrurile pe care ar vrea tata să le plac, oricât de tare mă străduiesc.

— Ești fantastic cu sabia, spuse Kihrin, încercând să folosească numai vorbe de alinare.

— Se pare că nu atât de bun, rosti Galen, clătinând din cap. Niciodată suficient de bun, niciodată suficient de puternic sau

suficient de crud ca să-i fiu pe plac. Acum o să mă bată pentru că am îndrăznit să plâng peste cadavrul mamei.

— Galen, ai paisprezece ani. Indiferent de ceea ce spune el, pun pariu că Darzin nu se descurca mai bine la aceeași vârstă.

Kihrin se aplecă în față, apoi luă mâna fratelui său într-a lui și i-o strânse.

Galen rămase nemișcat, cu ochii albaștri plini de lacrimi. Băiatul întâlni privirea lui Kihrin.

— Nu-mi plac fetele, i se confesă el.

Kihrin își mușcă buza de jos.

— Știu.

— Da?

Galen se încruntă și pe chipul lui apăru confuzia.

— Sunt sigur că toată lumea știe, recunoscu Kihrin. Nu e așa de greu să-ți dai seama, având în vedere că nu te uiți deloc la fetele frumoase care nu poartă mai nimic pe ele. Mătușa Tishar și...

Kihrin șovăi, fiindcă nu voia să pomenească numele Alshenei. Dar dacă se chinuiseră atât să-i descopere propriile lui interese sexuale, sigur procedaseră așa și cu Galen.

— Oricum nu înseamnă mare lucru. La clubul Vălul Sfâșiat lucrau o grămadă de bărbați și nu duceau niciodată lipsă de clienți. Clienți bărbați.

— E o slăbiciune, murmură Galen.

— Rahat de dragon! se răsti Kihrin. E doar o scuză pentru bârfe, dar după aia nu-i mai pasă nimănui.

— Nu e adevărat, spuse Galen, ștergându-și ochii. Știi că nu e adevărat.

Kihrin oftă.

— Da, ai dreptate. Nu e adevărat. Dar ar trebui totuși.

Intre cei doi băieți se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Tu ai..., dădu Galen să întrebe, dar se opri și își întoarse fața, roșu ca racul.

— Da, răspunse Kihrin, aproape în șoaptă.

Galen își ridică privirea.

— Poftim? Chiar ai făcut-o?

— Nu mi-a plăcut, i se confesă Kihrin. Pur și simplu...

Kihrin ridică din umeri.

— Pur și simplu, îmi plac fetele.

— Ah..., exclamă Galen dregându-și glasul. Firește, are sens.

Tăcerea stânjenitoare se reinstală.

— Eu am de gând să fug, spuse Kihrin. Ai putea veni cu mine. Acolo unde mă duc, n-o să-i pese nimănui.

Ideea părea cât se poate de plauzibilă. Dacă plecau incognito, nimeni n-avea să bage de seamă dacă se însurau, dacă aveau copii sau nu.

— Să fugi? N-o să reușești niciodată...

— Ba da. O să reușesc. Am o cale.

Kihrin strânse mâna lui Galen.

— Vii cu mine?

Galen îl privi fix, după care încuviință din cap.

75:CONFRUNTĂRI

(Povestea lui Kihrin)

Am ieșit din Cartierul de Rubin și m-am apropiat de Câmpurile Ofrandelor pe nevăzute, dar am continuat să port gluga pe cap, pentru siguranță.

Când am intrat în tavernă, primul lucru pe care l-am observat a fost aceeași aglomerație ca și ultima oară când fusesem aici. Al doilea lucru pe care l-am băgat de seamă a fost Teraeth, care se sprijinea de tejghea, pălăvrăgind cu Tauna Milligreest. Doc îmi spusese că lăsase o modalitate să-1 contactăm pe Sandus prin Tauna, în caz de urgență. Am căzut cu toții de acord că aveam de-a face cu o urgență.

Știam că Teraeth are o slăbiciune pentru femeile khorveshane, dar nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă știe că îi face avansuri surorii lui adoptate.

Am pornit în direcția lui, dar am zărit-o pe Tyentso. Se așezase la una dintre mesele rotunde și mari, golită de obiectele obișnuite de pe ea și acoperită acum cu pahărele pline cu apă. Cel puțin așa am presupus eu, că aia e apă.

Lângă ea, stătea un marakori ce purta un sălii peticit. Pe frunte avea o diademă simplă din cupru și, deși n-o vedeam încă, putea să jur că deținea și o baghetă asortată ascunsă undeva prin haine. Nimeni din cârciumă nu părea interesat sau îngrijorat de prezența lui, dar, ca să fiu sincer, nici nu arăta ca o persoană specială. Era tânăr, dar, spre deosebire de prietenii lui, Qoran, Therin și Nikali, îi era imposibil să îmbătrânească atâta vreme cât în posesia lui se aflau Coroana și Sceptrul.

De ce-ar crede cineva că acesta era împăratul imperiului

Quur?

Mi s-a uscat gura.

M-am apropiat de masă și am tras un scaun.

Tyentso m-a salutat din cap, deși atenția ei a rămas concentrată asupra păhărelelor.

— Aș face prezentările, dar…

— Ne-am cunoscut deja, a spus împăratul Sandus. Chiar dacă acum câțiva ani. Tyentso îmi explica situația.

împăratul nu părea prea fericit, dar nu puteam să-l învinovățesc.

Dacă aș fi descoperit că dușmanul meu de moarte își însușise copilul meu atâția ani, pesemne că nici eu nu aș fi bătut din palme cu bucurie.

Am privit în jos, spre masă. Dacă te uitai cu atenție la păhărele sau, mai degrabă, la lichidul din ele, observai că imaginile reflectate pe suprafața apei nu corespundeau cu interiorul tavernei. Sunt sigur că oamenii credeau că Ty joacă un joc dement de-a băutura. însă ea supraveghea orașul, căutând schimbările care să indice începutul unui Marș spre iad. Jurase că poate să vadă asta; ceva despre felul în care demonii absorbeau căldura afecta temperatura ambientală în așa fel încât creau modele de schimbare a vremii.

— Asta e bine, am zis. Presupun că ne veți ajuta?

împăratul mi-a aruncat o privire serioasă.

— Da, aveți dreptate. *A fost o* întrebare idioată. Dacă veniți cu mine și cu Teraeth…

împăratul Sandus abia a schițat un zâmbet.

— Cu ajutorul vreunei iluzii, a invizibilității sau a altei metode, bănuiesc. Dar aș avea o idee mai bună, dacă-mi permiți.

Am ridicat din mâini și am încercat să nu-i arăt cât de

tulburat eram din cauza lui.

— Desigur.

împăratul a pus trei inele pe masă.

— Fiecare dintre voi va lua unul. Sunt fermecate. Concentrați-vă asupra lor și veți putea comunica direct cu mine. Astfel, nu există niciodată o șansă să fiu observat prea devreme de către cineva și să facă vreo năzdrăvănie. Iți garantez că atât Gadrith, cât și Darzin știu exact cum arăt. Din păcate, nu l-am întâlnit niciodată...

Sandus strânse din buze.

— Pe Thurvishar.

Mi-a tremurat mâna când am ridicat unul dintre inele.

548

NĂPASTA REGILOR

Vedeți voi, avea un sigiliu din rubin.

Eram conștient că Tyentso scotea niște sunete de plăcere, deoarece comunicarea, în definitiv, fusese unul dintre punctele slabe ale planului nostru original. în cârciumă, oamenii au continuat să se îmbete, să râdă și să se certe, ca într-un preludiu al duelurilor. Ciocneau paharele și țineau toasturi ori își aruncau unul altuia insulte care mai de care mai variate și mai pline de venin. Totul suna înăbușit, de parcă am fi fost sub apă și nimic nu era important.

Mi-am amintit de vanteul torturat și apoi ucis de Gadrith și de Darzin și care purtase un inel asemănător pe deget. M-am gândit la Surdyeh, care deținuse un astfel de inel. M-am gândit la Caerowan, care mi-o furase pe Valathea și avea și el același inel.

I-am întâlnit privirea lui Sandus.

— După ce terminăm aici, am zis, noi doi o să purtăm o discuție lungă, Majestatea Voastră.

împăratul a surâs trist.

— Da, îmi închipui că așa vom face.

Am ridicat al doilea inel pentru Teraeth și am plecat fără să mai spun ceva.

Până acum totul mersese potrivit planului.

De aici înainte venea partea cea mai dificilă: să mă duc acasă.

Lady Miya a coborât treptele de marmură aproape zburând și mi

s-a aruncat în brațe.

— Kihrin!

Și-a ascuns fața în agoleul meu, înăbușindu-și suspinele. Am mângâiat-o pe păr și i-am atins obrazul.

Mama s-a oprit din plâns, șocată, și a tras într-o parte pânza mishei ca să se uite la colierul cu diamante din lacrimi de stele pe care îl purtam pe dedesubt.

— E o poveste lungă, i-am zis. îți promit că îți voi explica mai târziu!

Mama și-a ridicat privirea de pe colier ca să se uite mai bine la mine.

— Unde *ai fost?* Am primit un mesaj că ești în siguranță, dar n-am identificat sursa lui.

— Știu, am încuviințat. Sper că a ajutat puțin și îmi pare rău că nu m-am putut întoarce mai devreme! Cred că ar fi mai bine să intrăm, nu?

Am privit spre treptele Primei Curți și l-am zărit pe Therin în capul lor, urmărindu-mă cu o expresie indescifrabilă pe față.

— Bunicule, am mințit eu, salutându-mi din cap tatăl.

— Kihrin, a zis el, salutându-mă la fel.

Am simțit tensiune în vocea lui.

— M-am așteptat să te aducă înapoi făcut bucăți.

— Și eu la fel, am spus rânjind batjocoritor. Dar e plăcut să vezi că încrederea ta în mine nu s-a schimbat de când am plecat.

Am trecut pe lângă Therin cu brațul încă înconjurând umerii mamei.

Therin s-a înroșit brusc, plin de furie înăbușită.

— Ai fost răpit sau ai fugit?

— Aș fi fugit oricum, am recunoscut. Nu neg că asta plănuiam, dar am fost răpit înainte să-mi pun planul în mișcare.

Simțeam că tata vrea să-mi pună o grămadă de întrebări. Vedeam asta în încruntătura de pe fruntea lui și în răceala din ochii albaștri. Și mai vedeam că furia lui Therin se îndrepta spre el însuși, nu spre mine.

Nu însemna că îl iertasem.

— Vino în biroul meu! mi-a poruncit înaltul Lord. Vom discuta

între patru ochi. Odată ce se duce vestea că te-ai întors, timp de o săptămână nu mai ieșim din sărbătoriri și petreceri.

— Therin! a strigat Darzin, intrând în curte. Kalovis mi-a spus că așteptai pe cineva, și am...

Ochii lui Darzin s-au lipit de mine ca niște cătușe.

— Bună seara, Darzin! am spus.

Am zâmbit cât am putut de sincer, fie și numai pentru că abia așteptam să văd cum se va desfășură restul serii.

Speram într-o atmosferă caldă.

Timp de două secunde, Darzin a încremenit, surprins. Apoi a zâmbit răutăcios cu gura până la urechi.

— Ia te uită, ticălos mic ce ești! a exclamat el. Știam eu că o să te văd din nou.

Darzin mi s-a părut sincer fericit, ceea ce părea să aibă sens. Chiar și dacă unul bizar în sinea lui. Dacă eu mă întorsesem, planurile lui puteau continua, nu?

Darzin s-a apropiat de mine de parcă ar fi vrut să-și exprime exuberanța cu o îmbrățișare. M-am tras în spate nonșalant, cât să nu fiu atins.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față, măcelărit de privirea mea rece și deloc înțelegătoare.

— Ai grijă, fiule! Dacă te mai uiți așa la mine, o să cred că nu mă mai iubești.

— Nu te *mai* iubesc? Asta înseamnă că te-am iubit odată. De ce-aș face-o acum?

Mi-am dus mâna la sabie.

Darzin a observat gestul.

— Pun pariu că tot nu știi s-o folosești.

L-am privit fix în ochi.

— Accept pariul.

Rânjetul îngâmfat de pe fața lui Darzin s-a mai înmuiat. Dar ura din ochii lui era crudă și brutală. După patru ani, nu se diminuase câtuși de puțin. Piatra Cătușelor mă înțepa cu răceala ei.

Am făcut prima mișcare.

Deși m-am mișcat mai rapid, scopul meu nu era să-l ucid pe

Darzin.

De asemenea, uitasem de lady Miya.

Exact când am tras sabia și mi-am atacat fratele, exact când el și-a tras sabia ca să răspundă atacului meu, un zid uriaș de aer s-a ridicat între noi, împingându-ne în spate. Sabia mi-a zburat din mâini și a căzut zăngănind pe podeaua de marmură. Sabia lui a zburat într-o parte și s-a înfipt într-un perete.

Lady Miya și-a coborât mâna.

— Dacă aveți de gând să vă duelați, vă propun s-o faceți în lipsa mea.

Am izbucnit în râs. Gaeșul. Desigur. Orice formă de violență între D'Moni trebuia să se petreacă în privat, dar, dacă ea era de față, trebuia să intervină.

Iar eu care mă îngrijorasem că n-o să fiu în stare să-1 resping...

Darzin a început să mârâie. Și-a șters gura cu dosul palmei.

— Mă văd nevoit să recunosc că nu credeam că ai boașe să mă ataci. Din fericire pentru tine, Miya e aici ca să te protejeze.

— Nu mă proteja *pe mine.* De ce n-o trimitem în altă parte, ca să ne putem termina conversația cum se cuvine?

— Ajunge! s-a răstit Therin. N-o să vă permit să vă duelați în casa mea.

Darzin nu și-a desprins privirea de a mea.

— Nu mai e casa ta de mulți ani, bătrâne.

Darzin s-a îndreptat spre locul unde sabia lui încă mai tremura înfiptă în zid și a smuls-o.

Mi-am dat seama că Darzin pleca. Asta și voiam, dar trebuia să mă asigur că Teraeth se află pe poziții. Fiindcă nu-1 vedeam, m-am gândit că puțină tragere de timp nu strică.

— Îți iei tălpășița atât de curând, frate mai mare?

Asta l-a făcut să se oprească.

— Frate mai mare? a repetat Darzin surprins. Tata chiar ți-a mărturisit adevărul? Mă uimește că a dat dovadă de curaj.

— Mi-am dat singur seama.

Am întins mâna și sabia a revenit în palma mea. Darzin mi-a văzut demonstrația magică și s-a încruntat. Probabil că nu-1

încânta deloc ideea că între timp îmi șlefuisem talentul de vrăjitor.

— Mi-am dat singur seama că nu ești decât un prost îngâmfat, care nu e suficient de isteț ca să fie altceva decât lacheul unui necromant. Ia zi, ce ți-a promis Gadrith? Că o să fii capul Casei D'Mon? Capul Consiliului? Sau faci asta pur și simplu pentru că știi cât îl supără pe tata?

Darzin a dat să răspundă, dar s-a mulțumit să zâmbească.

— Ai grijă de plodul ăsta mic, Therin! Se pare că și-a pierdut mințile.

— Nu. Oprește-1!

Am încercat să strig cât se poate de convingător.

Darzin a fugit înapoi în palat.

Therin nu s-a luat după el să-1 urmărească.

— Ce se petrece aici? Kihrin, ai multe explicații de dat.

L-am ignorat.

Acum nu ne mai rămânea decât să sperăm că Darzin se dovedea suficient de idiot cât să alerge direct la Gadrith.

Fiindcă imediat ce facea asta, totul se termina.

întrebarea surprinzătoare a lui Darzin, dacă Therin mi-a spus adevărul sau nu, continua să plutească între noi. Tata a ignorat-o. Nu m-a întrebat nici ce-a vrut să zică Darzin, nici ce-am vrut să zic eu. N-a încercat să protesteze și să susțină că nu suntem frați.

Fiindcă și el știa că e o minciună.

— Ce se petrece mai exact aici? a insistat Therin.

— Bănuiesc că nu te-aș putea convinge s-o eliberezi pe lady Miya de gaeșul ei, nu?

Am zărit expresia de pe chipul lui și am dat din mână.

— In fine, las-o baltă! Nu prea avem timp. Probabil că nu ne-a mai rămas decât o jumătate de oră. Darzin s-a dus să-1 prevină pe Gadrith că m-am întors. Sincer, nu știu ce va face Gadrith când va afla, dar vom fi bine pregătiți să-I primim.

— Gadrith e mort, a spus Miya, dar fără prea multă convingere.

— Ba nu.

Am tras de gulerul mishei și am scos la iveală atât Piatra Cătușelor, cât și colierul cu diamante din lacrimi de stele. Lady Miya știa deja de al doilea, dar tata nu-l văzuse încă.

Therin a tresărit.

— De unde...?

— Îți amintești unde au ajuns lacrimile astea de stele după ce ai cumpă- rat-o pe Miya cu ele, nu? La o hoașcă vante bătrână care se întâmplă să fie și o înaltă Preoteasă a Thaenei?

Am lăsat gulerul mishei să alunece la loc.

— Crede-mă pe cuvânt! Știu sigur că Gadrith nu a călătorit dincolo de Al Doilea Văl. A găsit o cale să te păcălească și pe tine, și pe Thaena.

Therin a rămas holbându-se și, după un moment, a părut că își revine din starea de paralizie care-l cuprinsese.

— Vom vorbi între patru ochi. Acum.

— Nu, am spus. N-avem timp. Tocmai l-am silit pe Darzin să acționeze impulsiv și o imitatoare s-a infiltrat în această gospodărie. Trebuie s-o găsesc înainte să se întoarcă el.

— O imitatoare?

Therin se aștepta la multe vești din partea mea, dar în niciun caz la asta.

M-am întors spre lady Miya.

— Lyrilyn a fost ucisă de un imitator în timp ce purta Piatra Cătușelor. Fosta ta cameristă n-a părăsit niciodată casa, dar a schimbat alianțele. Acum lucrează pentru Darzin.

Ii copleșisem cu o grămadă de informații, dar nu-mi permiteam să-i dau tatei șansa de a-mi cere o dovadă. Voiam ca mai întâi ei să acționeze. Dovada urma să vină și ea mai târziu.

— Oh, biata fată! a exclamat lady Miya.

Therin arăta de parcă îl pălmuise cineva. Oricât de câtă bună era rețeaua lui de informatori, tocmai îi spusesem că a lui Darzin era superioară și îi explicasem și de ce.

— Vă vine în cap cineva care s-a purtat ciudat? Neobișnuit?

— Un imitator nu se va da de gol atât de ușor, a zis Therin. Ar putea fi oriunde, a mai adăugat, privindu-mă țintă.

— Paranoia nu ne ajută cu nimic acum. Te rog, încearcă să-ți amintești că eu sunt cel care te-a avertizat în privința unui imitator!

— Nu, nu ești tu, a spus lady Miya. Și nu e o persoană oarecare. Ola. Ola trebuie să fie.

Am tresărit.

— Poftim? Ola e aici?

— Da, a replicat Therin. Am capturat-o. Am fost atât de furios când ai dispărut, că l-aș fi lăsat pe Darzin s-o ucidă. Totuși, lady Miya a insistat că nu mă vei ierta niciodată dacă aveai să te întorci vreodată și aflai că permisesem ca femeia care te crescuse să fie executată. Așa că e „oaspetele” nostru.

— Da, e imitatoarea, am încuviințat. Unde e acum?

— In camerele tale, a zis lady Miya.

Therin s-a încruntat.

— Totuși, nu putem fi siguri dacă e imitatoare.

Am oftat.

— Ba da, fiindcă Ola e moartă. Ola Nathera se află în Ținutul Păcii. Am auzit asta direct din gura Thaenei. Ceea ce înseamnă că Ola pe care o știți voi e doar o făcătură.

Am pipăit pe sub agole o altă scrisoare ascunsă.

— Lady Miya, te rog, caut-o pe mătușa Tishar! Scrisoarea e pentru ea. Ii explică tot ce se petrece și ce trebuie să facă.

Miya a luat scrisoarea și a plecat.

— Kihrin, trebuie să știu...

— Măcar o dată în viață, trebuie să faci ce spun eu, l-am întrerupt, în- torcându-mă spre el. Evacuează palatul! Singurul lucru pe care nu l-am putut plănui cu precizie este ce va face Gadrith când își va da seama că m-am întors și duelurile între vrăjitori sunt dezastruoase. Scoate pe toată lumea afară.

— Gândește-te, Kihrin! Unde s-ar fi putut ascunde Gadrith D’Lorus toții anii ăștia?

Am ridicat o sprânceană.

— Există o breaslă întreagă de magi dedicați să deschidă porțile dintre ținuturile îndepărtate. Nu știu de ce-și închipuie cineva că e atât de dificil să te ascunzi.

Am dat să plec.

— Ți-a explicat Khaemezra? Adică... știi tu.. .despre...

Therin s-a înecat și n-a mai putut să-și termine ideea.

M-am oprit.

— Care parte? Aia din care reiese că ești tatăl meu?

S-a holbat la mine cu ochi bântuiți.

— Nu, mi-a răspuns. Nu, deloc. Darzin e tatăl tău.

Am pufnit.

— Nu e adevărat, și știi foarte bine.

— Ba ESTE adevărat. E adevărat, și tu *nu* te vei împotrivi.

L-am privit printre gene.

— Vrei să-ți povestesc cum de știu că minți? Adică mijloacele sunt nenumărate, dar hai să începem cu faptul că știu că minți, pentru că știu că Miya e mama. Iar ura Miyei față de Darzin nu e personală. II urăște din principiu, urăște tot ce le face oamenilor din jurul lui, dar nu-1 urăște așa cum ar face-o dacă el ar fi siluit-o. Și, sincer să fiu, dacă ar fi făcut asta, probabil că l-ai fi omorât, oricât ți-ar fi fost el de fiu. Insă sentimentele ei față de tine...

Am arătat cu degetul spre el.

— .. .sunt mult mai complicate. In plus, ai și gaeșul ei, prin urmare nu-ți poate refuza niciun moft. Așa că, fii bun și potolește-mi curiozitatea: *a fost* viol, nu?

Therin m-a lovit.

Pentru o secundă, niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Am simțit usturimea acolo unde inelul lui cu pecete îmi tăiase buza. Therin refuza să se uite la mine.

Din nou, am dat să plec.

— Unde te duci? m-a întrebat tata.

— Toată lumea își face treaba. Eu am de omorât o imitatoare.

Sincer vorbind, nu știu de ce lucrurile au mers prost.

Am rememorat tot ce s-a întâmplat de o mie de ori, cum ar fi fost dacă aș fi fost ceva mai înțelept sau dacă m-așfi pregătit sub vraja Zdrobitorului de Lanțuri. Ori dacă i-așfi cerut unui servitor să ducă scrisoarea lui Tishar, iar lady Miya ar fi rămas. Poate, dacă nu m-așfi certat cu Therin, m-arfi însoțit, ca să mă iau la trântă cu tine. Dacă Tyentso ar fi venit cu noi în loc să rămână la Câmpurile Ofrandelor ca să supravegheze apariția unui posibil

Marș spre iad. Poate dacă aș fi insistat ca împăratul Sandus să mi se alăture, în loc să aștepte un semn pe nenorocitul lui de inel magic.

Atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

M-am dus în camera Olei singur.

76: TRAD AREA

(Povestea lui Talon)

A i răbdare, scumpule! Aproape am terminat, Kihrin. Cel puțin atât poate ZJ povestea mea să Jie finalizată.

Plecarea din Palatul Albastru se dovedi tulburător de simplă.

Acum, când Kihrin înțelesese că talentul lui la furișat avea o sursă magică, o folosi ca să se protejeze atât pe sine, cât și pe Galen în timp ce ieșiră din Cercul Superior. Nu ar fi reușit să scape fără ea: odată Alshena ucisă, înaltul Lord închisese întregul palat pentru doliu.

— Unde mergem? șopti Galen.

— La Butoiașul Drept. E o cârciumă în Cartierul de Aramă, îl lămuri Kihrin.

Plecaseră purtând pelerine sălii și pantaloni kef maronii și nimic de pe ei nu avea culoarea albastră. Lăsaseră în urmă orice fel de bunuri prețioase și se opriră doar atât cât Kihrin să-și ia notele de recomandare de la templul lui Tavris, după care se îndreptară spre Cartierul de Aramă.

Kihrin nu mai avea nevoie de Casa D'Mon. Strânsese suficienți bani ca să trăiască liniștit pentru tot restul vieții. Destul pentru amândoi.

Butoiașul Drept era gol aproape, clienții preferând să zăbovească pe la tarabele ridicate de Anul Nou și prin grădinile unde se servea vin. Kihrin nu dădu niciun semn că o recunoscuse pe femeia zheriaso care se ocupa de băuturi, adică pe Ola. El și Galen se așezară la o masă și se relaxară o clipă. Finalizaseră primul pas.

— Pe cine așteptăm? întrebă Galen.

— Vei vedea...

Vorbele îi fură întrerupte când se deschise ușa și Thurvishar intră însoțit de sclava lui, Talea.

Kihrin le făcu semn să se apropie.

Toată lumea îl observă pe Thurvishar, nimeni nu-1 putea trecea cu vederea. Zăbovi puțin în picioare, dominându-i pe cei doi băieți, după care trase un scaun ca să se așeze.

— Nu e ceva obișnuit pentru mine, le spuse Thurvishar. Dar recunosc că mă intrigă. Condoleanțe pentru mama ta! i se adresă el lui Galen.

— Mulțumesc! zise băiatul sec.

— E destul de simplu, explică apoi Kihrin. Am o propunere pentru tine.

Kihrin se opri când se apropie bătrâna chelneriță zheriaso cu pielea neagră. Băiatul pretinse că nu o recunoaște pe Ola și îi făcu semn cu mâna să vină la masa lor.

— Presupun că ar trebui să comandăm ceva, spuse el privindu-1 pe Thurvishar.

Bărbatul chel ridică o sprânceană. Cercetă cârciuma cu privirea de parcă locul nu ar fi putut să ofere nimic care să-i satisfacă gusturile rafinate.

— Ce-aveți mai bun aici?

— Vin de struguri din Kirpis, lordul meu, din podgoria Lacul Curcubeului, îl informă Ola. E proaspăt. Din stocul de anul ăsta.

Bărbatul oftă.

— Atunci, o sticlă și patru pahare.

Femeia privi spre cei trei bărbați.

— Patru?

Thurvishar păru amuzat.

— Mai uită-te o dată, femeie! Suntem patru la masă.

Thurvishar arătă cu capul spre Talea.

Ola își drese glasul.

— A, aveți dreptate. îmi cer iertare, lordul meu! Vă aduc îndată vinul, spuse ea, îndepărtându-se.

— Ești fericită că stai cu Thurvishar D'Lorus? o întrebă Kihrin pe Talea.

Sclava îl privi pe Kihrin de parcă încă nu se lămurise în privința intențiilor lui.

— Foarte fericită.

— Dar n-ai prefera să fii liberă?

Fata făcu ochii mari, șocată.

— *Foarte* nepotrivit! murmură Thurvishar.

Kihrin se întoarse din nou spre el.

— Știu că nu îl înghiți deloc pe Darzin D'Mon. Și mai știu că tu, el și încă un bărbat puneți ceva la cale împreună. Tu ești cel care ne-a avertizat să ne ferim. Tu ești cel care știa că ascultam la ușă.

Kihrin se aplecă în față.

— Nu vreau decât ca Talea să fie liberă. I-am promis surorii ei...

— Sora mea? Ce e cu ea? îl întrerupse Talea.

— Ce păcat! exclamă Thurvishar. Vrei să-i explici tu sau mă lași pe mine?

Kihrin trase adânc aer în piept și se uită la Talea.

— Am cunoscut-o pe sora ta înainte să fie omorâtă. îmi pare rău! îmi pare foarte rău!

Talea se uita la el ca o femeie ce tocmai fusese înjunghiată, șocată din cauza durerii.

Nu-i spusese nimeni că sora ei murise.

— Știu că banii mei nu înseamnă prea mult pentru tine, i se adresă Kihrin lui Thurvishar, dar l-ai scoate din minți pe Darzin dacă i-ai dărui libertatea și ai lăsa-o să plece. Sunt convins de asta.

Ola se întoarse și desfăcu sticla de vin în fața lui Thurvishar, după care turnă vinul negru în patru cupe metalice. Thurvishar

îi mulțumi, dar nu bău.

Kihrin își dădu ochii peste cap.

— Nu ești cam paranoic?

Băiatul bău din paharul lui și îl îndemnă pe Galen să facă la fel.

— Am dușmani care m-ar ucide bucuroși doar pentru că am potențial, îl lămuri Thurvishar. Dar permite-mi să repet ce-am înțeles: vrei ca eu s-o eliberez pe Talea și să ți-o dau ție... pentru ce? Pentru posibilitatea că l-aș enerva pe Darzin?

Bărbatul chicoti și sorbi puțin vin, strâmbându-se.

— Talea, draga mea, să nu bei chestia asta! Buzele tale merită ceva mai bun.

Fata se strâmbă, sugerând că avertismentul venise prea târziu.

— Îți pot da bani. Știu cât ai plătit pentru ea. N-ai pierde nimic.

Kihrin ignoră privirea urâtă pe care i-o aruncă Talea. Nu conta că fata nu-l plăcea, ci doar că el o va elibera de dragul Moreei.

— După cum ai zis și tu, banii nu înseamnă mare lucru.

Thurvishar făcu o pauză.

558
NĂPASTA REGILOR

— Ce zici de harpa la care ai cântat atât de bine aseară? N-am putut să nu bag de seamă aura de magie ce o învăluia precum un fir de mătase.

Inima lui Kihrin se opri.

— Mi-a fost furată azi-noapte.

Thurvishar clătină din cap și mai bău puțin vin.

— Deranjant pentru amândoi.

Bărbatul o studie pe Talea cu ochii lui negri, apoi își îndreptă iar atenția spre Kihrin.

— Atunci, mă voi mulțumi cu lanțul tău.

Kihrin își duse mâna la gât.

— Nu pot să-ți dau...

— Ba poți.

Thurvishar vârî mâna în roba sa și scoase o pereche de talismane, doi dragoni smălțuiți din argint.

— Amândoi te vor proteja împotriva clarvăzătorilor.* Nu sunt

la fel de puternici ca obiectul purtat de tine, dar e suficient cât să-ți împiedice familia să dea de tine. O poți avea pe Talea, dragonii și tăcerea mea... în schimbul pietrei tsali.

Expresia de pe chipul lui Kihrin se înnegură.

— Nu pot să fac asta... Și de unde-ai știut?

Thurvishar zâmbi.

— Poate că nu mi-ai înțeles vorbele prea bine. Asta nu mai e doar o târguială din care te poți retrage. Nu mai ai de gând să te întorci la Palatul Albastru, s-o trimiți pe tânăra de față să-și vadă de viață cu un zâmbet și niște bănuți de cheltuială, în timp ce tu o să-ți reiei viața de nobil răsfățat. Ai de gând să fugi. Ca să faci asta, trebuie să-mi cumperi tăcerea, deoarece, chiar dacă nu te pot căuta pe tine cu mintea, ei bine, pe *el* pot, zise Thurvishar arătând cu degetul spre Galen, care se înroși până în vârful urechilor și mai-mai că izbucni în hohote de plâns.

— N-ai face asta..., se împotrivi Kihrin.

Thuvishar ridică o sprânceană.

— Serios?

Kihrin se holbă la el.

— De ce ți-o dorești atât de tare?

* Ar fi funcționat împotriva tuturor, mai puțin împotriva mea. Asta însemna că ar fi funcționat împotriva tuturor, cu excepția mea și a lui Gadrith.

— Fiindcă habar n-ai ce porți tu la gât, îl lămuri Thurvishar cu un glas trist*.

Kihrin duse mâna la ceafa și atinse închizătoarea pe care n-o folosise niciodată. Nici măcar nu știa dacă încă merge și, în timp ce se chinuia s-o desfacă, își simți degetele umflate, neîndemânatice și grele. își duse și a doua mână la spate, dar nu reuși și se ridică în picioare.

— Nu pot, zise el, apoi se clătină.

— Nu vrei, îl corectă Thurvishar.

— Nu, adică...

In acel moment, Galen leșină, vinul se scurse din cana de metal pe care o ținea în mână și capul îi căzu cu un pocnet de masa din lemn. Kihrin se prăbuși în genunchi. Deschise gura mare, uitându-se la Ola.

— Tu... tu...

— îmi pare rău, Ochi-Strălucitori! murmură Ola. Ar fi băgat de seamă dacă n-aș fi umblat la vinul tuturor.

Confesiunea ei șoptită veni însoțită de sunetul Taleei care leșină, căzând într-o rână.

— îmi pare rău!

Când întunericul se lăsă peste Kihrin, Thurvishar urlă:

— *Șarlatanie!*

După aceea, urmă un zgomot puternic ca un pocnet, o lumină orbitoare și un curent puternic de aer încărcat de ozon⁺.

Se lăsă tăcerea.

Talea deschise ochii, deși, ca s-o spunem p-aia dreaptă, Talon deschise ochii. O parte din cârciumă luase foc. Oamenii intrară în panică, țipând, dar lui Talon nu-i păsa decât de mirosul dulceag și grețos al cărnii arzânde.

Talon alergă spre locul unde Ola zăcea pe pământ, fulgerată.

Thurvishar nu intenționase s-o rănească pe Ola, dar lovitura lui orbească își făcuse până la urmă treaba. Vrăjitorul rezistase mai mult decât se așteptase Talon — drogul acționase mai încet decât în cazul celorlalți^. Talon trebui să se lupte cu dorința de a-1 ucide pe loc, o dorință nemăsurată de a-1 face să plătească pentru moartea Olei, dar știa că n-are cum.

’ Firește că eram trist. Totul părea că începe să meargă foarte bine.

* în mod regretabil, bănuiesc că eu sunt responsabil de moartea Olei.

[1] Fiindcă sunt pe jumătate om, și un vordreth rezistă mai mult la efectele alcoolului și al drogurilor. Presupun că Talon ar fi trebuit să știe asta dacă îmi citise vreodată gândurile, dar eu nu sunt ușor de descifrat, nici măcar de un imitator.

In schimb, Talon se aplecă peste trupul Olei.

— N-o să mori, îi murmură ea fostei iubite. Vom trăi veșnic împreună, noi două. Surdyeh ți-a dus dorul. O să fim împreună. Vei vedea. Dar mai întâi am un lucru de făcut. Unul micuț.

Talon se întoarse lângă Kihrin, schimbându-și înfățișarea. Vechiul lui dușman, Faris, se uita acum la Kihrin, fără o mână și cu încruntătura de rigoare pe față. Avea să fie mai bine așa. Martorii și-1 vor aminti pe Faris și, în cazul lui, era simplu să

pretinzi că e o luptă prea complicată ca să-1 aduci vreodată înapoi viu, presupunând că avea să-1 mai găsească cineva vreodată.

Și nu avea să-1 mai găsească nimeni*.

Talon se aplecă și îi atinse fața lui Kihrin.

— Rățoi mic, eu și Surdyeh am vorbit despre tine, îi spuse ea, deși știa că băiatul n-o aude. El a început toate astea. Când te-a dat Olei. S-a asigurat că ai deprins anumite talente. N-a avut nicio treabă cu lovitura de la Casa Kazivar unde l-ai văzut prima dată pe Darzin. Dacă ar fi să pun rămășag, aș da vina pe Zeița Norocului pentru asta. Dar el lucrează pentru împăratul Sandus și m-a convins și pe mine cu ideile lui. Am hotărât că așa e cel mai bine. Știu că nu va fi plăcut, dar să trimiți un copil la școală nu e niciodată o bucurie. Ai încredere în noi: noi o să suferim mai mult decât o să suferi tu.

Talon făcu o pauză scurtă.

* Deși, ca să fiu sinceră, o să suferi de-o să te ia naiba.

Talon pipăi trupul lui Kihrin până când dădu peste inelul cu sigiliu din rubin. Zâmbi.

* Grifonul trebuie să zboare, cită ea pe un ton afectuos, punând inelul pe un lanț pe care și-l petrecu în jurul gâtului[1].

Talon îl săltă pe Kihrin peste umăr și ieși din cârciumă, îndreptându-se spre docuri, unde așteptau vasele cu sclavi.

* Chiar și în ziua de azi există o recompensă pentru capturarea lui. N-a apărut nimeni s-o ceară.

* Un semn al disperării lui Therin, care își dorea atât de tare să-1 recupereze pe Kihrin, încât se consultase cu biserica Thaenei după aceea. Din păcate, având în vedere simpatiile aparte ale Zeiței Morții pentru această chestiune, înțeleg de ce răspunsurile au fost întotdeauna neconcludente. Darzin și-a folosit propriile metode pentru a afla unde e Kihrin — iar aceste metode au implicat capacitatea lui Talon de a căpăta amintirile celor pe care îi consumă. Aparent, Talon a dat greș în găsirea răspunsului, iar explicațiile ei pentru eșec pe care i le-a dat lui Darzin l-au indus în eroare. Cred că pot afirma cu oarecare convingere că Bărbații Grifonului au cu siguranță un imitator printre membrii lor. Nu sunt sigur dacă ăsta e un lucru bun sau teribil de îngrozitor.

77: CALEA LUI GADRITH

(Povestea lui Kihrin)

PRESUPUN CĂ E RÂNDUL MEU, TALON, NU-I AȘA?

Bine! Să-i punem capăt!

Un lacăt mare de fier încuia ușa de la fostul meu dormitor. Un lacăt care ar fi scos din minți orice Cheie din Cercul Inferior. Un lacăt care te facea să înjuri printre dinți și avertiza pe toată lumea să-și aleagă altă țintă mai ușoară. Probabil că mi-ar fi luat vreo douăzeci de minute ca să descui blestemăția aia.

Din fericire, aveam o cheie.

Camera se schimbase puțin din câte îmi aminteam eu. Mi s-a părut ciudat când mi-a trecut prin cap că atât eu, cât și camera îmbătrâniserăm cu patru ani. M-am apropiat tăcut de pat, fiindcă nu voiam să-i deranjez ocupantul, nefiind prea sigur că armura magică purtată era suficientă ca să mă ascundă. Țineam o țepușă subțire de metal într-o mână și, în cealaltă, sabia.

Patul era gol. Talon dispăruse. M-am aplecat să ating cearceafurile și am înjurat. Lenjeria era caldă încă. Intârziasem doar cu câteva minute.

— Kihrin?

M-am întors și l-am văzut pe Galen stând în ușă, cu gura căscată de uimire, încă aveam Vălul tras de pe ochi. L-am cercetat pe Galen cu atenție. Speram că imitatorii nu se puteau ascunde în spatele tenyeului lor*. Am ho-

* Se înșela. Imitatorii pot face asta, dar nu sunt așa de sigur că se pot ascunde de privirea intensă a lui Kihrin pe care o învățase cât stătuse pe Ynisthana.

tărât că Galen era chiar Galen și nu Talon cu înfățișarea schimbată, după care am vârât țepușa la brâu și mi-am dus degetul la buze. M-am dus înapoi la ușa de bronz, am închis-o și apoi am pus zăvorul.

Mi-am pus mâinile pe umerii fratelui... nu, pe umerii nepotului meu. — Galen!

Părea mai mare acum. Trecuse de majorat cu mult timp în urmă. Părul avea șuvițe roșii ca ale mamei lui, dar semăna și cu tatăl lui foarte mult. Galen se îmbrăcase după ultima modă, am bănuit eu, cu o misha albastră, cu mânecile și tivul vopsite în negru, purtată peste pantaloni kef negri, care la nivelul ghetelor aveau nuanțe albăstrui. Sabia îi atârna la șold, iar pe pieptar strălucea șoimul brodat și soarele în flăcări al Casei D'Mon.

A continuat să se holbeze uluit la mine, apoi m-a îmbrățișat.

— Kihrin! Ești chiar tu! Am crezut că văd o fantomă.

— Și eu am pierdut numărul de câte ori am crezut că voi deveni o fantomă, dar am reușit să supraviețuiesc, am răspuns, izbucnind în râs.

Hohotele nu s-au reflectat și în ochii lui Galen, iar băiatul a lăsat brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Se pare că ai avut parte numai de aventuri grozave.

Fratele lui nu și-a ascuns amărăciunea din glas.

— N-a fost chiar așa, l-am contrazis.

— Nu? Nu e ca atunci când ai promis că vom pleca împreună, și totuși m-ai abandonat? Fiindcă mie așa mi se pare că e.

Am inspirat adânc și puternic și m-am străduit cât am putut să nu ridic tonul.

— Ai vrea să auzi cum m-au biciuit până la sânge stăpânii de sclavi? Cum am purtat cătușe la glezne atât de mult timp, că mi-au intrat în came? Așa crezi, că te-am abandonat? Știi foarte bine că nu asta s-a întâmplat.

Galen pe care-l știam eu ar fi tresărit și ar fi dat înapoi imediat, dar Galen din fața mea se înăsprise. Nările i-au fremătat și ochii albaștri s-au subțiat într-o fantă.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine? Ar trebui să ne comparăm rănile?

— Nu e o competiție! m-am răstit la el.

— Totul e o competiție, a rostit Galen. Am învățat târziu lecția, dar am învățat-o.

Mi s-a pus o greutate pe inimă și l-am privit debusolat.

— îmi pare rău! N-am intenționat să te părăsesc.

— Spui că îți pare rău, de parcă asta ar repara lucrurile.

Am oftat.

— Nu sunt aici ca să încerc să…

M-am oprit când un urlet a răsunat pe hol.

Am încremenit amândoi.

Țipetele nu reprezentau ceva neobișnuit în Palatul Albastru. Sclavii erau biciuiți, iar uneori oamenii ajungeau să fie torturați fie pentru informații, fie pentru distracție. Să nu mai vorbim de tămăduitori, care tratau, adesea, pacienții, în palat… Oricare dintre aceste scenarii putea reprezenta o cauză rațională a urletelor.

Insă un alt țipăt i-a urmat primului și apoi încă unul. Eu și Galen ne-am repezit la fereastra din capătul îndepărtat al coridorului. Ne-am uitat în Curtea Prinților și am văzut mai mulți servitori în livreaua albastră a Casei vânați și doborâți de soldați. Propriii soldați ai Casei D'Mon. Bărbații înarmați mergeau agale, mișcându-se neobișnuit de încet, dar fără ca săbiile lor să dea greș.

— Ce naiba? a exclamat Galen șocat.

M-a umplut o groază insuportabilă.

— Nu, am zis, e prea devreme. Mult prea devreme. Cum a ajuns aici așa de repede?

Nu trecuseră decât câteva minute de când vorbisem cu Darzin. Crezusem — *noi toți crezuserăm* — că avem destul timp la dispoziție. Gadrith se dăduse la fund în toată perioada cât locuisem în Cercul Superior. Era răbdător și precaut, și întotdeauna, întotdeauna rămânea la adăpostul umbrelor.

M-am concentrat asupra inelului cu rubin.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu-mi permiteam să dezbat dacă procedam greșit sau dacă inelul dăruit de împăratul Sandus era defect.

— Galen, trebuie să fugi. Părăsește palatul și du-te la Citadelă!

Am clătinat din cap.

— Sunt un idiot. Nici prin cap nu mi-a trecut că se va mișca atât de rapid.

— Cine? Despre ce vorbești? m-a întrebat Galen, privindu-mă printre gene. E vina ta?

— Galen!

M-am întins spre el și l-am prins de braț.

— Gărzile alea sunt moarte. Moarte, pricepi? Dar încă se mișcă. E lucrătura Mortului. Ți-1 amintești?

Aș fi putut folosi numele de Gadrith, dar l-ar fi zăpăcit și mai rău.

564

NĂPASTA REGILOR

Galen a clipit și a încuviințat din cap.

— Scumpă Thaena...

— Dacă se mișcă așa, fată fereală, i-am zis, nu mai avem timp de palavre.

Cineva a bătut încet din palme în capătul celălalt al coridorului. Mi-a înghețat sângele în vene. Când m-am răsucit, mi-am dus mâna la Piatra Cătușelor de la gât: era călduță, așadar omul din fața mea nu intenționa să mă ucidă.

Gadrith D'Lorus stătea în capul holului, robele lui negre întinzându-se în jurul său pe podeaua de marmură.

— Adevăr ai grăit, tinere. Nu mai e timp de palavre. De fapt, nu mai e timp pentru nimic.

Zâmbetul lui m-a oripilat.

— Nu cred că am avut încă plăcerea, înălțimea Voastră, dar trebuia să ne întâlnim odată în came și oase.

— Fugi! l-am îndemnat pe Galen, după care am tras sabia din teacă.

Gadrith și-a înclinat capul și s-a uitat la mine. Sabia din mâna mea a devenit roșie, incandescentă. Stratul de oțel care acoperea miezul drussian s-a topit și a picurat pe jos. M-am bucurat că îmi făcusem vrăjite de protecție împotriva focului. Sabia în sine rămăsese relativ neatinsă, fiindcă... ei bine... mă așteptasem ca el să procedeze așa. Acesta era și motivul pentru care mă străduisem să găsesc o sabie care doar arăta că ar fi din oțel quuros.

— Eu...

Galen s-a întors ca s-o ia la goană.

Picioarele i-au înghețat de parcă ar fi fost înfășurate cu frânghii. In consecință, s-a prăbușit cu o bufnitură puternică.

îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea: *Bănuiesc că asta dovedește că nu e Talon,* dar consolarea mea n-a durat mult.

— Rămâi! a poruncit Gadrith. Insist.

Să mă lupt cu Gadrith de unul singur nu intrase în planurile

mele. Văzut de aproape, în carne și oase, asemănarea lui Gadrith cu așa-numitul său „fiu” Thurvishar era cea mai slabă și mai neconvingătoare dintre fantasme. Avea pielea palidă și cearcănele de sub ochi îl făceau să arate ca un schelet. Părul negru îi pica în bucle ațoase în jurul feței, precum firele de mușchi veșted, mort. Părea venit din iad, o impresie care nu mi se schimbase câtuși de puțin de când pusesem ochii pe el prima dată, cu mai bine de patru ani înainte.

M-am holbat la el și m-am întrebat dacă l-aș putea învinge. Insă purtam destule talismane ca să fiu mai degrabă un vânător de vrăjitori decât un mag la momentul respectiv, reducându-mi repertoriul de farmece sau simple șmecherii precum recuperarea săbiei.

Cel mai probabil, nu? Acesta era și motivul pentru care insistaserăm toți să-i oferim împăratului Sandus onoarea de a fi el cel care îl doboară pe Gadrith.

Totuși, nu prea aveam de ales. Cel puțin încă purtam Piatra Cătușelor. Gadrith n-ar fi îndrăznit să mă omoare pe loc.

Dar în timp ce alergam spre el, podeaua de sub picioare s-a topit și a început să curgă. Marmura s-a transformat în lichid, după care s-a întărit când picioarele mi se afundaseră deja până la glezne. întreaga lungime a coridorului s-a ridicat, prinzându-mi brațele și sabia. Eram practic crucificat. Și pentru că magia nu mă afectase direct, talismanele nu mă ajutaseră deloc.

Thurvishar a pășit pe hol, în spatele tatălui său adoptiv.

— Adu-i pe amândoi! i-a poruncit Gadrith lui Thurvishar. Avem multe de discutat.

Alcătuiam un grup sumbru. Galen era leșinat sau se prefăcea, iar Gadrith nu părea dornic să înceapă conversația. Thurvishar a smuls câteva ace din robele lui și s-a apucat să murmure peste ele în timp ce mergeam, după care le-a înfipt în misha pe care o purtam eu.

Talismane, mi-am dat seama. Făcea talismane *pentru mine,* excesiv de multe pentru dibăcia mea magică, asigurându-se astfel că nu pot face nicio vrajă singur.

— Cum ai ajuns atât de repede aici? l-am întrebat.

Trebuia să găsesc o cale să-i întârzii. Teraeth era undeva

afară. Sandus era și el undeva tot pe-acolo.

— Nu cred că ai fi avut la dispoziție mai mult de cinci minute din clipa în care te-a anunțat Darzin.

Thurvishar m-a privit compătimitor, dar nu mi-a răspuns.

Bărbatul ne-a dus pe amândoi în sala mare de bal unde se strânsese și restul familiei. Mulți dintre ei nu știuseră că mă întorsesem până când n-am fost trântit la pământ, lângă ei. Aveam mâinile și picioarele legate. Nu mă puteam mișca, nu puteam fugi, nu puteam să mă lupt. Nu puteam decât să mă zbat și să lovesc cătușele de marmura solidă, făurite să mi se potrivească perfect.

Soldații morți, purtând încă uniforma casei, stăteau de pază, înșirați de-a lungul pereților, și atenția lor nefirească se îndrepta exclusiv spre ostaticii lor. Mi-am zărit unchii, pe Bavrin și Devyeh — adică pe frații mei —, apoi pe strămătușa Tishar. Mai erau prezenți și toți verii și verișoarele mele, pe care acum îi puteam numi nepoate și nepoți. Nimeni care să arate ca Teraeth totuși, ceea ce însemna că încă se afla în libertate. Am simțit cum un nod

* Cel puțin, avea un simț realistic în privința sorților.

neplăcut mi se pune în gât când am văzut-o pe lady Miya neclintită, zăcând pe podea lângă un Therin D'Mon livid și pe altă lume.

— *Nenorociților!* Dacă...

— Dorm, m-a întrerupt Gadrith. N-am chef să mă ocup de magi acum.

Darzin a intrat în sala de bal în fruntea unui șir de tinere. Una dintre ele, am observat oarecum distrat, era Sheloran D'Talus, acum îmbrăcată în albastru*. Fata a alergat spre Galen și s-a lăsat pe vine lângă el, făcând ochii mari când m-a observat.

— E toată lumea prezentă? a întrebat Gadrith.

Darzin a ridicat din umeri.

— Aproape toată lumea. Mai e un grăjdar care face probleme, dar nimic care să ne deranjeze treburile.

— Darzin, jegosule! Asta e familia ta! am zbierat spre el.

Darzin s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Voi fi capul familiei după ce terminăm treaba aici, a zis el, înclinând capul spre Gadrith. Ai tot ce îți trebuie?

— Nu prea.

Gadrith a pocnit din degete spre doi zombi.

— Aduceți masa aia aici!

Am privit cum morții vii s-au supus poruncii. M-am gândit la opțiunile mele. Teraeth era liber. Trebuia să fie așa, altfel, dacă l-ar fi întâlnit deja și l-ar fi omorât, Darzin s-ar fi lăudat în gura mare cu asta. Imediat ce Teraeth și Tyentso urmau să-și dea seama că se întâmplase ceva, aveau să îl aducă pe împăratul Sandus.

Din păcate, nu știam cât avea să dureze și, indiferent ce urma să se petreacă aici, sigur nu avea cum să-mi placă. Nu-mi rămânea decât să descopăr ce-aș putea face. Talentul meu pentru magie nu funcționa deocamdată și, chiar dacă nu aș fi purtat toate talismanele acelea, puțin probabil să fi izbutit să înving doi vrăjitori de calibrul celor doi D'Lorus. In plus, întreaga mea familie fusese adunată în același loc și exista riscul de victime colaterale.

M-am trezit recunoscător că măcar Tyentso și Teraeth nu fuseseră prinși. Intr-adevăr, din câte se părea, dușmanii mei habar n-aveau de existența lor.

Ideea aproape că m-a liniștit.

— Ala pare puternic, a rostit Gadrith arătând spre fratele meu Bavrin. Aduceți-1!

* Sheloran s-a căsătorit cu Galen când băiatul a împlinit șaisprezece ani. A fost o nuntă frumoasă, chiar dacă i-a lipsit iubirea. Adică oricum nimic neobișnuit pentru nunțile regale.

Bavrin s-a zvârcolit și s-a împotrivit cât cadavrele umblătoare l-au săltat și l-au împins spre masă. Și el hotărâse că, indiferent de ce urma să se întâmple, nu-i va plăcea. Devyeh s-a ridicat și s-a repezit să-și apere fratele.

Gadrith i-a aruncat o privire iritată și a întins un deget spre el. Am recunoscut gestul și am urlat, însă prea târziu.

Scheletul fratelui meu s-a prăbușit pe podea și carnea lui a devenit o grămadă scârboasă de partea cealaltă a mesei.

S-a pornit un adevărat haos după aceea: oamenii au început

să țipe și să suspine. Dar vocea lui Gadrith a străpuns vacarmul.

— Liniște! Acum, că înțelegeți prețul revoltei, țineți-vă gura!

Necromantul s-a întors spre Thurvishar cu o expresie mâhnită.

— Fă ceva!

Bărbatul a încuviințat din cap, apoi s-a îndreptat de spate și și-a plecat fruntea, concentrându-se. Prizonierii s-au potolit.

Thurvishar nu-i calmase, mi-am dat seama. Pur și simplu oprise orice sunet ce venea dinspre ei. Era același truc pe care îl folosise în timpul duelului cu Jarith din trecut.

Gadrith s-a întors la treaba lui, iar eu am continuat să-i supraveghez pe cei din jurul meu. Aparent, nimeni nu avea arme asupra sa. Și nu cred că exista vreo excepție, fiindcă un vrăjitor și-ar fi dat seama imediat.

Un strigăt întrerupt brusc mi-a atras atenția din nou spre Gadrith, care îl aplecase pe Bavrin peste masă. îl apucase de piept cu mâna ca o gheară, un gest pe care l-am recunoscut de pe vremea când îl spionasem pe Gadrith pentru prima dată. Am urmărit cum filamentele subțiri de lumină pluteau peste pieptul lui Bavrin și se uneau într-o sferă în mâna întinsă a lui Gadrith. Bavrin a început să se zbată, apoi trupul i-a încremenit și nu s-a mai mișcat.

Gadrith a împins trupul lui Bavrin de pe masă și a așezat un cristal albastru neșlefuit, dar delicat, pe o bucată de catifea neagră: o piatră tsali.

— Nu! am rostit. Nu...

— Aduceți-1 și pe acela! a poruncit Gadrith, arătând spre maestrul Lorgrin.

Mi-am amintit ce spusese Tyentso despre darul de vrăjitor al lui Gadrith: putea să scoată sufletul inferior din trupul cuiva și să-i adauge puterea în propria persoană.

— Nu poți să omori pe toată lumea de aici, la naiba! Crezi că împăratul nu va afla ce faci?

Darzin s-a apropiat de mine și mi-a ars una peste față. Am văzut negru în fața ochilor când m-a izbit durerea. Am întors capul într-o parte și am

scuipat sânge. Când m-am uitat din nou spre ei, am observat că Gadrith îl omorâse deja pe Lorgrin și punea o piatră galbenă lângă cea albastră.

— Să știi că are dreptate, a zis Gadrith pe un ton obișnuit către Thurvishar, care își privea tatăl atât de inexpresiv, încât ai fi spus că ascultă un discurs despre cele mai bune recolte. Nu toți cei de aici au material potrivit pentru o piatră tsali bună.

Bărbatul s-a oprit și a îndepărtat vraja tăcerii din jurul lui Tishar.

— Salutări, dragă Tishar! Ți-a plăcut trăsura? Am facut-o pentru fratele tău, dar mai ales pentru tine.

Femeia cu sânge vante părea lovită de trăsnet.

— Acum nu-mi mai place așa de mult când știu că a fost atinsă de mâinile tale jegoase.

— Ah, vorbele tale mă întristează! a rostit Gadrith, făcând un semn cu mâna. Ea urmează!

— Gadrith, te rog, te implor! s-a jeluit Tishar când unul dintre morții vii a prins-o de brațe.

— Vai de mine, dar asemenea rugăminți stăruitoare înseamnă atât de puțin! a asigurat-o el.

— Gadrith, oprește-te, am strigat.

Darzin m-a lovit din nou.

— Gura!

Tishar l-a scuipat pe Gadrith când soldații au adus-o la masă. S-a uitat în jurul încăperii în căutarea unei ieșiri. Ochii ei i-au întâlnit pe-ai mei.

— Te rog! a rostit ea, dar nu știu dacă mă ruga pe mine sau pe Gadrith.

Mă doare când mă gândesc Ia asta. Mă doare când îmi amintesc. Am văzut cum a murit. Am văzut cum nenorocitul ăla i-a scos sufletul din corp.

S-a transformat într-o piatră albastră splendidă. Firește.

— *Oprește-te!* am urlat, fără să-mi mai pese că Darzin urma să mă lovească sau să-mi facă ceva mai rău.

Știam că nu încerca să mă omoare, nu atâta vreme cât purtam Piatra Cătușelor.

— Ce vrei?

Gadrith s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Oh! Chiar am sperat că mă vei întreba, deși, tinere, n-ar trebui să pui întrebări ale căror răspunsuri le cunoști deja. Știi foarte bine ce vreau.

Am privit în jos, spre Piatra Cătușelor, care mi se contura pe sub cămașă.

— Asta vrei.

— Pe toții demonii! a țipat Galen. Dacă vrea aia, dă-i-o!

— Fiul tău e înțelept, l-a complimentat Gadrith pe Darzin.

Darzin a schițat un zâmbet strâmb.

— Mulțumesc!

— Acum el urmează.

Gadrith le-a poruncit soldaților să-1 aducă pe Galen.

Surâsul de pe fața lui Darzin a dispărut.

— Poftim? Să-mi ucizi moștenitorul nu facea parte din înțelegerea noastră. Gadrith n-a răspuns și s-a mulțumit să ridice o sprânceană.

— Este *fiul* meu, a repetat Darzin.

Fratele meu a traversat încăperea și s-a așezat în fața lui Galen, care părea mai șocat de faptul că tatăl lui îi ia apărarea decât de moartea rudelor lui.

— Mai faci unul, i-a sugerat Gadrith. Ai spus că lui Kihrin îi pasă de el.

— Dă-i drumul! am zis.

Cât m-a durut să rostesc acele vorbe! M-a durut pentru că știam că Gadrith nu blufa, dar eu mai mult ca sigur că da.

Gadrith a dat din cap spre mine.

— Adică?

Am dat din umeri.

— Omoară-1! Omoară-i pe toți dacă vrei! Nu faci decât să-ți distrugi singurele elemente de târguială pe care le ai. Pe mine nu mă poți omorî. Știu că nu poți. Mă poți desfigura, tortura, viola sau cine știe ce îți mai trece prin cap, dar știm amândoi că nu e o chestie permanentă. Ai niște zombi la dispoziție, dar piatra mea nu mă lasă să mor. Și n-am de gând să-ți dau Piatra Cătușelor. Și nimic din ce faci nu mă poate convinge să ți-o dau. Cât timp vrei să ne jucăm? Până când apare înaltul General? împăratul? Deja i-am trimis mesaj împăratului, așa că șansa ta de a ne lua prin surprindere s-a dus.

— Te referi la inelușele alea de jucărie?

Gadrith a arătat cu mâna în direcția mâinilor mele legate.

— Am dubii serioase.

— I-am spus înainte de asta că trăiești! am mârâit. E pe drum.

Gadrith a zâmbit.

— Foarte amabil din partea ta! Nu aveam nevoie de asistență, dar nu sunt atât de vanitos cât să o refuz.

M-am luptat să-mi păstrez încruntarea de pe față, să nu mă uit la Galen, să nu mă trădez că de fapt îmi păsa de ce se întâmplă cu el.

Gadrith s-a întors spre Thurvishar.

— Spune adevărul în privința celor iubiți? Chiar nu l-ar atinge nicio moarte?

Thurvishar a tresărit, de parcă ar fi sperat să nu i se pună întocmai această întrebare*. I-a aruncat tatălui său o privire furioasă.

— Spune-mi! s-a răstit Gadrith. Acum!

Când a tresărit din nou, mi-am dat seama despre ce e vorba: corectarea inerentă care venea după ce un ordin gaeș aproape că nu fusese respectat.

Thurvishar a oftat și a arătat cu degetul.

— Ea.

Bărbatul a indicat-o pe lady Miya?

— Nu-mi pasă de ea, am protestat, păstrându-mi calmul și arătând în continuare dispreț față de toți. De ce mi-ar păsa de o sclavă vante oarecare? Nu înseamnă nimic pentru mine.

Darzin a oftat și și-a frecat bărbia.

— Băiete, nici măcar eu nu înghit gogoașa asta.

— Aduceți-o! a poruncit Gadrith.

Aproape că mi s-a oprit răsuflarea când i-am văzut ridicând-o, încă leșinată, și târând-o până la masă.

— Ascultă, chiar n-are sens...

Gadrith a format o gheară cu palma peste inima ei.

— Oprește-te! am urlat. Oprește-te! Te rog, oprește-te! Dacă îți dau piatra, lași pe toată lumea să trăiască?

Am știut. Chiar și-atunci, am știut că pe mine nu mă vor lăsa să trăiesc.

Gadrith s-a oprit, lăsând câteva fire de lumină să-i cadă

printre degete înapoi în corpul ei.

— Nu mă interesează câtuși de puțin restul lumii, tinere. Nu-mi doresc decât ce porți la gât. Moartea lor e importantă doar dacă mă ajută să-mi ating scopul.

Mi-am lins buzele.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul să-ți pot dărui ce vrei!

Gadrith m-a cercetat puțin, după care i-a făcut semn cu mâna lui Thurvishar.

— Fă-o!

Darzin s-a întors lângă mine și m-a ridicat violent în picioare.

* Cât se poate de adevărat. Vedeți voi, n-aveam cum să mint.

* Cum am știut? In același fel în care știu multe taine. Este talentul *meu* de vrăjitor și motivul pentru care Gadrith m-a ținut atâta timp pe lângă el. Atât voi spune deocamdată cu privire la acest moment.

— Să nu încerci vreo bazaconie! mi-a sugerat el când am simțit desprin- zându-se legăturile din marmură.

Mi-am smuls brațul din mâna lui Darzin și m-am jucat încet cu închi- zătorile lanțului. Trebuia să câștig puțin timp. Trebuia să amân lucrurile suficient de mult cât să...

Gadrith și-a așezat din nou gheara peste Miya.

— Voi număra până la trei.

Mi-am smuls Piatra Cătușelor de la gât.

De data asta a fost ușor. I-am întins-o lui Gadrith.

— Poftim, e a ta.

Thurvishar a clătinat din cap și s-a răsucit, de parcă nu s-ar fi simțit în stare să privească.

Degetele lui Gadrith au început să tremure când s-a îndepărtat de mama și a luat nestemata din mâna mea.

— Ești curajos, a zis el.

A vorbit calm, și nu mi-am dat seama dacă emoția exprimată de el era sarcasm sau sinceritate.

Și-a pus rapid Piatra Cătușelor în jurul gâtului.

Peste încăpere s-a lăsat liniștea. Nu auzeam sunetele vaierelor, deși știam că morții erau jeliți în momentul respectiv. Totuși, toată lumea părea că-și ține răsuflarea, de parcă ar fi așteptat ca Gadrith să-și calce cuvântul.

— Ei bine? a întrebat Darzin.

Gadrith și-a dus mâna la gât și a zâmbit.

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

Apoi bărbatul a dat din mână.

— Adu-1 pe Kihrin! Lasă-i în pace pe ceilalți!

Gadrith s-a întors și a ieșit din cameră, morții vii prăbușindu-se în urma lui.

Acesta e sfârșitul poveștii mele.

Am pierdut. Voi ați câștigat.

Iar noi toți știm ce se va întâmpla acum.

78: FARUL DE LA SHADRAG GOR

(Povestea lui Talon)

A STA E TOT? Aici TE OPREȘTI?

ZJ Ah, Kihrin, n-am comentat nicio clipă că n-ai umplut golurile de pe vremea -Z. -L. *când ai fost sclav la bordul* Nenorocirii, *dar nu poți lăsa povestea așa, în aer.*

Foarte bine! Presupun că eu am început toate astea, așa că e corect ca eu s~o și termin.

Kihrin nu se împotrivi mai deloc când Thurvishar D'Lorus îl luă de braț. Se deplasă cu încetineala unui amețit sau a unui rănit, dar apoi își ridică privirea spre vrăjitor.

— Ar fi fost mai bine dacă ți-aș fi dat piatra cu mulți ani

înainte, nu-i așa? înainte să fiu răpit.

Din vocea lui răzbătea o mâhnire cruntă.

— Probabil, încuviință Thurvishar. Dar nu pot afirma că știu sigur.

— Unde mergem? In camera de invocații a bătrânului Pedron? In criptă? Kihrin nu uitase anumite conversații pe care le surprinsese mai demult.

— încă nu, răspunse Thurvishar.

Vrăjitorul se opri și privi fix spre o secțiune din perete care străluci, acoperită cu tune spiralate, în toate culorile curcubeului. Peretele se destrămă, transformându-se într-un val de ceață, și Kihrin văzu dincolo de el o încăpere uriașă din piatră naturală, aspră, cu niște ferestre mari și obloane. Noua cameră era luminată cu lumină magică. Locul putea fi oriunde.

— Stai puțin! ceru Talon.

Arăta ca Talea (deși, mai bine zis, arăta ca Morea).

— Vin și eu cu voi.

Thurvishar se încruntă spre imitatoare.

— Te-ai supăra dacă ai alege o altă înfățișare?

Talon ridică din umeri și luă forma lui Lyrilyn.

— Dar Talea unde e?

— în siguranță și departe de tine, răspunse Thurvishar. N-am de gând să te las să colectezi întregul set. Unde ai fost până acum?

— M-am prefăcut că sunt înaltul Lord, în caz că se trezea cineva să pună întrebări. Nu-ți face griji, mă întorc de strajă de îndată ce terminăm!

Talon îi făcu șmecherește cu ochiul lui Kihrin, înainte să-și îndrepte iar atenția spre Thurvishar.

— Mergem?

Thurvishar îi bloca drumul.

— Talentele tale nu sunt necesare aici.

Talon zâmbi.

— Ah, rățoi mic, nu fi așa! In plus, cineva trebuie să fie temnicerul bietului copil câtă vreme tu și Gadrith sunteți ocupați cu vrăjile voastre. Ai prefera să fie Darzin? Nu cred că lucrurile ar merge bine cu el.

Bărbatul o studie atent.

— Bine! Mergi!

Ținu deschisă poarta magică până când toată lumea trecu dincolo.

Intrară într-un turn de piatră gros, cu pereții înclinați spre interior. De afară, se auzea un zgomot ciudat — ca un zăngănit înăbușit. Thurvishar închise poarta, se opri, se încruntă și privi în jur. Lăsase semne aici care să-i spună dacă apărarea farului fusese afectată. Iar semnele vorbeau de o breșă. Cineva trecuse pe aici și apoi plecase.

Avea să-i spună lui Gadrith mai târziu, dar numai dacă era întrebat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Talon.

Thurvishar clătină din cap.

— Nimic care să te privească pe tine. Du-1 sus! adăugă Thurvishar, și ai grijă. Are de gând să fugă.

Kihrin îi aruncă lui Thurvishar o privire șocată.

— De unde...?

Talon ridică o sprânceană.

— Chiar... de unde?

— Nu contează, răspunse Thurvishar. Adu-1 cu tine!

Talon se întinse spre Kihrin, dar el o respinse.

— Nu mă atinge! mârâi el.

— Vai de mine, rățoi mic, îmi rănești sentimentele! îl înghionti ea.

— Bun!

Kihrin se întoarse din nou spre Thurvishar.

— Știi că toată treaba asta n-o să meargă. Am adus prieteni cu mine. Ne vor găsi.

Thurvishar îi făcu semn lui Kihrin să urce o scară în spirală de la marginea turnului.

— Da, știu. Teraeth și Tyentso. De fapt, Teraeth și Raveri D'Lorus. Va fi o reuniune fascinantă când va afla Gadrith.

Thurvishar ridică din umeri.

— îmi pare rău, dar nu vor ajunge aici la timp!

— Pari incredibil de sigur pe tine, spuse Kihrin.

— Sunt.

Bărbatul descuie o ușă din fier ascunsă sub palierul dintre două scări. O împinse pentru a-1 lăsa pe Kihrin să intre.

— Vei rămâne închis până când vom avea nevoie de tine. Dacă te încălzește cu ceva, îmi pare rău că s-a ajuns aici!

Kihrin se uită înăuntru. Era o temniță destul de mică, deși părea mai curată decât majoritatea suratelor ei.

— De ce ești atât de sigur?

— Ne aflăm în Shadrag Gor, răspunse Talon cu glasul plin de uimire. Asta e farul din Shadrag Gor. Am crezut că locul e doar un mit. Chiar există în afara timpului?

Thurvishar îi ignoră întrebarea.

— Nu-1 omorî! Nu-1 răni! Nu-1 *mâneai* Nu trebuie să-ți povestesc despre consecințe în caz că ți se întunecă judecata, nu?

Talon ridică din umeri.

— Știu de ce-1 vrei. Gadrith nu i-a ucis pe *toți* membrii familiei lui Darzin. Vă puteți folosi de oricare dintre ei...

Talon scoase un gâlgâit când un câmp de energie verde se arcui din mâinile lui Thurvishar și o lipi de perete. O împinse atât de tare, încât corpul i se deformă și pulsă ca o rană. Talon încercă să-și schimbe înfățișarea, dar câmpul de energie se mulă după fiecare formă și margine a ei, așa că se văzu silită să se potolească.

— Am avut destul timp să cercetez cum să te manevrez, spuse Thurvishar. Sunt în avantaj. Fă cum ți se spune sau te distrug! Ai priceput?

— Ar fi trebuit să te ucid în cârciuma aia când am avut ocazia, mormăi Talon, dar, pe toți demonii dacă nu ești al naibii de atrăgător*!

Kihrin se așează pe un scăunel, singura piesă de mobilier a camerei, ce se ținea doar în două picioare, și îl echilibră sprijinindu-se de perete.

— Nu băga în seamă trăncănelile lui Talon! De ce zici că o să dăm greș? împăratul așteaptă, Thurvishar. Știe ce se petrece. Chiar dacă încercați să mă folosiți ca ostatic, tot o să-1 oprească pe Gadrith.

— O să dați greș, din același motiv pentru care noi am reușit să reacționăm atât de rapid. Fiindcă timpul *se mișcă* diferit aici, în Shadrag Gor, explică Thurvishar. Poate că prietenilor tăi nu le va lua mult să-și dea seama că s-a întâmplat ceva rău. Dar, până când vor înțelege că planul s-a dus naibii, vor fi trecut mai multe săptămâni. Iar până atunci vei fi mort.

Apoi Thurvishar a plecat. Și asta închide cercul, nu? Au trecut mai multe săptămâni, ne-am distrat de minune și... ah, da... aud pași pe scări.

Acum chiar s-a terminat.

Mulțumesc pentru piatră, rățoi mic! O să am grijă de ea.

* Nu pot decât să vă cer iertare: chiar așa a zis. Credeți-mă, egoul meu nu e atât de fragil cât să simt nevoia născocirii unor complimente.

PARTEA A II-A

SEPARAREA

(Thurvishar — o digresiune)

Între ființele umane s-a stabilit, în general, un consens cum că, dacă au de ales între viață și moarte, cele mai multe vor alege viața. Viața, cu amanta ei mult iubită, Speranța, este prevăzută cu infinit mai multe posibilități decât sora ei, Moartea. Oamenii îi spun Regina Ținutului Păcii, dar tresar când numele ei este rostit din senin. întotdeauna avem o bănuială sâcâitoare că Moartea e o păcăleală și că, în Ținutul Păcii, numai pace nu e. Că Moartea nu oferă nicio alinare. Ba mai rău, că Moartea e exact ceea ce preaslăvesc preoții: un loc al justiției unde primim ce merităm.

Și doar foarte puțini dintre noi sunt dornici să se privească în oglinda strălucitoare și să-și vadă reflexia. Căci noi toți ne ascundem vinovăția, toți avem dorințe și toți vom fi judecați pe nemeritate. Moartea este ultimul examen absolut și presupun că majoritatea va dori să aibă cât mai mulți ani pentru pregătire.

încă nu. Scumpă zeiță, încă nu!

M-am trezit cugetând la toate astea când am văzut un băiat de douăzeci de ani care și-a oferit viața ca să-și salveze familia de la moarte și uitare. Mai erau câțiva în cameră care s-ar fi putut oferi voluntari să-1 înlocuiască. Darzin l-a crezut un prost, fără îndoială. Iar Gadrith l-a admirat așa cum ai admira un străin, o creatură din altă lume, pe care o poți doar studia, dar

pe care nu o poți înțelege niciodată. Nu pot spune ce-aș fi făcut eu dacă aș fi avut aceleași opțiuni precum Kihrin.

In plus, aceasta nu e povestea mea.

79: ÎNCEPUTUL DEMONOLOGIEI

Kihrin căzu pe gânduri după ce-și termină de depănat povestea în fața imitatoarei. Clătină din cap.

— Juval l-a descris pe vânzătorul meu ca pe un tânăr care semăna cu Faris, spuse Kihrin. Nu m-am îndoit nicio clipă că el era vinovatul. Răzbunarea finală. întotdeauna droga oamenii la Butoiașul Drept. Când colo, tu ai fost de fapt, nu? Nu m-ai lăsa niciodată să scap.

— Nu te-aș lăsa niciodată să scapi? Ai petrecut cumva ultimii patru ani sufocat de Darzin? Am orchestrat fuga ta atât de bine, încât nici măcar tu nu ți-ai dat seama.

Talon clătină din cap.

— Bănuiesc că am avut așteptări prea mari dacă am sperat ca fiul meu să-mi arate puțină recunoștință.

— Nu sunt fiul tău.

— Ai fost fiul lui Surdyeh și al Olei. Iar ei sunt în mine.

Kihrin se repezi spre ea, dar grilajele îl blocară.

— Din cauza ta am avut suflet gaeș.

— Șșș! exclamă Talon. Liniște! Hai să fie o surpriză pentru ceilalți, vrei? Se opriră amândoi când auziră sunetul pașilor venind de deasupra. Cineva fluiera o melodie sprințară. Kihrin

simți un gol în stomac când recunoscu persoana.

— Salut, Darzin! spuse el.

Lordul Moștenitor al Casei D'Mon rânji.

— Salut, frate mai mic! Ești pregătit să mori?

Kihrin dădu din cap că nu.

— Nu știu. De când sunt aici?

— De trei săptămâni, mai mult sau mai puțin.

Darzin zâmbi spre Talon, apoi îi luă mâna și i-o sărută elegant.

— Ți-a făcut necazuri?

— A fost un băiat *foarte* cuminte, replică Talon.

— Nu, interveni Kihrin. Am hotărât. Asta nu e un timp potrivit pentru mine. Ce-ar fi să nu te mai întorci niciodată?

— Adu-1! ceru Darzin, strâmbând din nas. S-a pârguit bine, nu-i așa?

— Vezi vreo cadă în temnița asta? se răsti Kihrin.

— M-am oferit să-1 spăl cu limba, dar a refuzat, se plânse Talon.

Talon deschise ușile celulei și dădu naștere unui tentacul lung, violet, care se înfășură în jurul brațului lui Kihrin.

Darzin zâmbi răutăcios.

— Mda, ei bine, îmi imaginez și de ce.

Darzin îl apucă pe Kihrin de celălalt braț și îl legă.

— Să mergem! Avem întâlnire cu un vechi prieten.

Kihrin îl privi nedumerit și Darzin chicoti.

— Ți-1 amintești pe Xaltorath, nu? îl întrebă Darzin râzând. Pe toți zeii, ce față ai făcut, puștiule! Mă jur că a meritat tot chinul!

Talon se întinse și rupse lanțul cu lacrimi de stele de la gâtul lui Kihrin.

— Sunt surprins că n-ai făcut asta în toate săptămânile care au trecut.

— Speram că mă vei lăsa să-1 mănânc, recunoscu ea, apoi ridică din umeri. Dar, pentru că n-o să se mai întâmple acum, mă mulțumesc cu o comoară mică.

Talon îi făcu șmecherește cu ochiul lui Kihrin și ascunse

lanțul, înainte să-1 urmeze pe Darzin. Cei trei porniră spre locul unde îi aștepta Thurvishar, lângă poarta deschisă.

— Thurvishar? strigă Talon.

Vrăjitorul se uită întrebător spre imitatoare.

— Da?

— Prinde!

Talon îi aruncă o piatră mică, fină la pipăit, dar simplă.

Ochii lui Kihrin se făcură mari. Ii aruncă o privire furioasă și plină de amărăciune lui Talon, dar nu explică de ce găsea „darul" lui Talon pentru Thurvishar atât de supărător.

Bărbatul prinse piatra și se uită la ea.

— Ce-i asta?

— Un suvenir care să-ți amintească de el, răspunse Talon făcându-i cu ochiul. Sunt sigură că vei găsi o cale potrivită prin care să-1 folosești.

— Talon, ești o scorpie, exclamă Kihrin.

— Aveai dreptate, replică ea. Chiar *a fost* un pariu pentru fraieri.

Femeia încă râdea când trecură toți prin poartă și Thurvishar închise portalul magic în urma lor.

Kihrin nu mai văzuse niciodată cealaltă parte a ascunzătorii lui Galen, cripta de sub pământ construită pentru înaltul Lord D'Mon. însușită de Pedron, de fiul său, Therin, și, mai târziu, de Darzin. Totuși, recunoscu locul. II simți până în oase din cauza frigului ce domnea acolo. Putoarea de mort stătut și de otravă proaspătă îl dăduseră de gol. Tenyeul camerei vibră, urât și diabolic. Fiecare suprafață pietroasă fusese decorată cu litere sculptate minuscule, formând spirale și vârtejuri de vopsea roșie ca sângele.

Nu, nu vopsea. Firește că era sânge adevărat.

Thurvishar veni și el din urmă, închizând poarta către Shadrag Gor. Gadrith aștepta în fața unui altar de piatră negru, luminat de lumânări. Cătușele stăteau în colțurile altarului. Gadrith ținea în mână o armă urâtă, înfiorătoare, o drăcie bifurcată, țepoasă, al cărei singur țel părea a fi găurirea cărnii și

sfâșierea ei în bucăți mari.

Darzin fluiera în timp ce îl trăgea pe Kihrin spre zona ritualului final. — E chiar mai elaborat decât ultima dată.

Gadrith păru amuzat de măgulirea lui Darzin.

— E mai important decât ultima dată.

Thurvishar privi spre Kihrin.

— Am pictat literele sculptate la Shadrag Gor, într-o cameră cu aceleași dimensiuni, apoi am folosit magia ca să le transferăm aici. Astfel, nu ne-am mai bătut capul cu cât timp ne va lua să facem asta.

Darzin ridică din sprânceană.

— Dar n-a întrebat.

Thurvishar îl ignoră, îndreptându-se spre capătul camerei ca să stea în spatele altarului.

— Să nu-ți uiți versurile, Darzin! Amintește-ți că e vorba de familia ta, așa că tu va trebui să faci ritualul.

— Ah, deci d-aia nu te-au ucis până acum! Chiar mă întrebam.

Kihrin se uită la Darzin.

— Vești bune, Darzin, ești pe punctul de a-ți demonstra utilitatea.

— Gura! se răsti Darzin.

Bărbatul îl târî pe Kihrin la altar și îl împinse pe el.

— Ajută-mă! îi ceru Darzin lui Thurvishar.

Se luptară amândoi cu Kihrin să-1 așeze pe altar, după care îi prinseră încheieturile mâinilor și gleznele cu cătușe. Făcură iute și o vrajă ca să-i închidă gura, deoarece Kihrin refuza să se oprească din blestemat.

— Trebuie să mi-o amintesc pe-aia cu morgajul și capra, spuse Darzin. Isteață!

— Să-ți amintesc că, acum, timpul se mișcă normal? întrebă Gadrith. Nu vreau ca Sandus să mă găsească aici.

— Nu, stăpâne. îmi pare rău!

Darzin făcu o plecăciune, postura lui arătând că nu se simte prea comod, își luă poziția dincolo de altar și se apucă să facă o

incantație.*

La început, nu se întâmplă nimic. Totuși, o arcadă ce ducea spre diverse morminte, temnițe și vestibuluri deveni mai întunecată decât coridoarele luminate cu magie. Acel întuneric era mai puțin lipsă de lumină și mai degrabă un abis palpabil, o absență atât de profundă, încât căpătă un caracter aparte, numai al ei.

Din beznă, se ivi Xaltorath.

Era mai mic decât atunci când îl văzuse Kihrin cu patru ani în urmă. Purta un soi de armură împodobită, care nu părea să-1 protejeze prea bine. De fapt, îi accentua și mai mult ciudățenia.

— Xaltorath, te-am chemat așa cum o cer vechile tradiții, îi spuse Darzin.

* Fiindcă nu intenționez să arăt publicului o invocare atât de vătămătoare precum cea a lui Xaltorath, ritualul în sine nu va fi descris aici. E mai bine ca unele lucruri să se piardă în negura timpului.

***VĂD. ȘI TE AFLI AICI GATA SĂ-ȚI SACRIFICI FRATELE MAI MIC, A CĂRUI MOARTE NU VA FI UN SACRIFICIU PREA MARE.**"*

Thurvishar și Gadrith schimbară priviri îngrijorate.

— Nimic din invocarea ta nu spune că trebuie să fie cineva căruia să-i duc dorul, protestă Darzin. Ne curge același sânge prin vene. Nu e destul?

POATE. VOM VEDEA.

Forma lui Xaltorath se schimbă atunci, plutind precum apa și, când se opri, se transformă într-o parodie ridicolă a Tyei, Zeița Magiei. Semăna cu o femeie frumoasă cu pielea roșie, care arăta dură ca bronzul și fină precum sticla. Ochii îi străluceau roșii, iar brațele și picioarele ei nu mai erau pictate în roșu-aprins, ci în cerneală albastră. Părul părea că-i luase foc. Armura aurie o acoperea și mai puțin. Purta mai multe bijuterii decât haine.

Kihrin se zvârcoli. Ar fi vrut să spună ceva, dar vraja îl gâtui.

Xaltorath sfâșie tăcerea magică dând din mână, după care se apropie de altar, sprijinindu-și coapsa de marginea lui.

BUNĂ, FRUMOSULE! ȚI-A FOST DOR DE MINE?

Kihrin trase cu putere de legăturile ce-1 țintuiau de altar.

— Pleacă de lângă mine!

Xaltorath își trecu degetele peste burta lui.

HMM! BIATA PĂSĂRICĂ! AI CUNOSCUT ÎMPREJURĂRI ȘI MAI BUNE.

Zeița îi făcu cu ochiul, glumind cu el, dar îi ignoră pe ceilalți bărbați din încăpere.

VREI SĂ NE DISTRĂM?

— Nu cred că asta se poate numi distracție! se răsti Kihrin.

Xaltorath clătină din cap.

AH, DAR EU MĂ VOI DISTRA. NOI DOI AM PUTEA PETRECE O ETERNITATE BUCURÂNDU-NE DE IDILA NOASTRĂ. NE-AM DISTRA ATÂT DE BINE ÎMPREUNĂ! ȚI-AȘ DA TOT CE ÎȚI DOREȘTI.

Kihrin clătină din cap.

— Nu prea cred.

Xaltorath se schimbă din nou, deși nu semnificativ. Pielea roșie ca sângele deveni precum scorțișoara și trupul își pierdu din curbele voluptuoase.

Trăsăturile îi rămaseră mai mult sau mai puțin la fel, dar părul ca flacăra căpătă o nuanță mai bogată — un roșu atât de închis, încât părea negru, adunându-se într-o singură șuviță groasă ce pornea din frunte și se oprea la ceafa.

*** SERIOS?*** întrebă ea din nou, torcând ca o pisică.

Kihrin scoase un sunet ce aducea cu un scheunat.

— Nu, spuse el. Nici măcar pentru ea.

”UN EROU. GATA SĂ SE SACRIFICE."**

Xaltorath se îndreptă de spate și se uită spre Darzin.

AI DREPTATE: E PERFECT. DĂ-MI-L PE TOT, INIMĂ ȘI SUFLET, ȘI VOI FACE TOT CE-MI CERI!

Darzin zâmbi.

— Cu plăcere!

Bărbatul luă cuțitul și, fără să mai stea pe gânduri, îl înfipse până la plă- sele în pieptul lui Kihrin.

Kame ura Anul Nou. Banii erau frumușei și Kame nu ducea niciodată lipsă de clienți dornici să se furișeze pe o alee sau să vină cu ea la casa de plăceri. Totuși, întregul oraș părea încărcat de fire subțiri de energie, gata să explodeze. Câștiga mai mult, dar se alegea și cu răni mai multe. Uneori, avea senzația că prețul plătit Caselor Albastre era mai mare decât tot metalul adunat cu râvnă de ea.

Rătăci pe la colțul unui depozit de la docuri, privind cum marinarii își descarcă vasele, profitând de vremea încă bună înainte să pornească spre alte porturi. Kame căuta hoinari, pe cei pierduți de turmă, bărbați care aveau la dispoziție câteva ore libere. De fapt, chiar și câteva minute ajungeau. Cei mai mulți marinari erau deja pe țărm, bându-și mințile prin taverne sau împreunându-se cine știe prin ce cuibușor. Se întoarse când auzi clipocitul apei.

O ființă umană uriașă, caraghioasă, se bălăcea la mal; era de trei ori mai înaltă decât orice om înalt și fără nicio culoare naturală. Avea pielea albă, cu excepția zonelor de pe corp verzi sau purpurii, iar mâinile îi arătau de parcă și le înmuiase în sânge. Monstrul se mândrea cu o coadă lungă care plesnea pământul din spatele lui întocmai ca a unui crocodil. Demonul rânji când cei câțiva oameni de pe docuri îl observară. începură să urle îngroziți.

586

NĂPASTA REGILOR

Kame încremeni. Era imens, uriaș, oribil. Era...

Demonul o zări, zâmbi cu un rictus imposibil de obscen și se întinse spre ea. Femeia începu să țipe și nu mai încetă.

Sângele stropi dalele de piatră și pereții depozitului, dar Xaltorath nu se opri ca să se bucure de victima sa.

Avea un program de urmat.

80: PALATUL ALBASTRU

TERAETH SE MIȘCĂ IMEDIAT CE DARZIN SE RETRASE ÎN PALATUL

Albastru.

Trebuia să i-1 înmâneze Lordului Moștenitor; bărbatul se mișca, nu glumă. Darzin o luă la goană de îndată ce ieși din raza vizuală a Primei Curți, alergând de parcă era urmărit.

Ei bine, chiar *era* urmărit, dar Teraeth putea să jure că Darzin nu știa asta.

Drumul parcurs în fugă îi aminti cât de mari erau clădirile regale. Darzin nu părea că vrea să folosească aripile palatului dedicate în mod special membrilor regali, *ci* pasajele mai mici din cartierul servitorilor, unde se depozitau alimentele.

Teraeth coti și el după Darzin și se opri.

Coridorul era gol.

Teraeth făcu o pauză, dar nu auzi nici pași, nici șuierul întretăiat al plămânilor lacomi să primească aer după efort. Nimic.

își folosi viziunea să treacă de Primul Văl, în caz că Darzin apelase la cine știe ce iluzie sau deghizare magică. Nimic.

Teraeth se concentră asupra inelului cu rubin.

— Majestatea Voastră, avem o problemă. Mi-ar fi de mare folos...

Se auzi o bătaie din palme și simți un curent puternic de aer.

— .. .ajutorul vostru.

împăratul Sandus stătea lângă el.

— Care e problema?

Teraeth nu pierdu vremea cu amabilități.

— E posibil ca Darzin să fi folosit un soi de transport magic. Eram în spatele lui când a dispărut brusc.

Sandus căzu pe gânduri.

— Bine, să vedem dacă a lăsat vreo urmă!

împăratul își mișcă mâinile într-un fel ciudat, răsucindu-le de mai multe ori. Urme fine de energie se conturară pe podea, pe pereți, pe margini, pentru a se uni mai apoi pe o anumită porțiune dintr-un zid ca o masă de rune și semne strălucitoare.

— O poartă, rosti Teraeth, recunoscând indiciile. O poartă ascunsă.

— O poartă ascunsă încuiată, îl corectă împăratul Sandus, care, foarte probabil, duce la locul unde se ascunde Gadrith.

— O puteți descuia?

împăratul zâmbi sinistru.

— Ar fi plăcerea mea cea mai mare.

Tyentso stătea la masa ei de la Câmpul Ofrandelor, privindu-și paharele și dorindu-și ca altcineva — *oricine* — să fi născocit o metodă pentru depistarea invaziilor demonice. Ar fi preferat să se afle alături de Teraeth și de Kihrin ca să-1 pună la punct odată pentru totdeauna pe nenorocitul de Gadrith.

Desigur, senzația de „la naiba cu voi toți” când facea divinații magice majore în mijlocul oamenilor compensa totuși suficient de bine.

Metoda depistării era destul de simplă: demonii erau ființe cu energie, atrași și hrăniți cu surse de energie suplimentară. Nu

provocau incendii doar pentru că râvneau după distrugeri; ei se hrăneau și din căldura rezultată. De aceea, orice zonă cu demoni eliberați și turbați fluctua între cald și rece în moduri ușor recognoscibile, dacă știai unde să te uiți.

Paharele din fața ei formau un soi de hartă a temperaturii în tot orașul. Tyentso putea să ghicească dintr-o privire străzile unde își făceau de cap khilinii și care dintre case erau suficient de bogate, ca să-și permită vizite din partea Oamenilor Gheții.

Cineva puse o cană cu ceai verde fierbinte lângă ea și, când Tyentso își ridică privirea, zări o femeie khorveshană care îi zâmbea.

— Ai zis că nu vrei bere, explică Tauna, așa că m-am gândit că poate ai prefera altceva.

— Mulțumesc! murmură Tyentso, care dădu să se întoarcă spre tânără, dar chiar atunci un fulger albastru îi atrase atenția. Stai puțin, ce-a fost...

Tyentso se concentră. Sesiză un val de aer rece în Cercul Superior, dar fără niciun vârf fierbinte care să-i sugereze demoni eliberați sau distrugeri. Studie harta, după care făcu ochii mari când își dădu seama ce alt fel de magie ar putea atrage căldura, fără să ofere nimic în schimb.

— Necromanție, șopti ea.

Anomalia apăruse în zona Palatului Albastru.

Tyentso se concentră asupra inelului de pe deget, activând legătura care îi dădea voie să discute cu împăratul.

Nu se întâmplă nimic.

— Pe toți demonii!

La poarta principală a moșiei D'Mon nu se vedea nicio gardă și nimeni nu se împotrivi când Tyentso își folosi magia să ridice zăvorul și să deschidă ușa.

Ceva nu era în regulă.

Femeia se uită în jur, prin Prima Curte. Urmele de violență deveniră clare, dar, în afară de un morman de cadavre ce zăceau la intrarea grajdurilor regale, nimic altceva. Un cal masiv, gri cu alb, stătea peste leșuri de parcă ar fi fost un soldat numit să

protejeze morții. Animalul își întoarse capul și necheză spre Tyentso de parcă ar fi vrut s-o provoace să se apropie de copitele lui puternice.

— Oricine ai fi, întoarce-te și pleacă! se auzi o voce.

înaltul Lord Therin stătea în picioare lângă ușile principale ce separau Prima Curte de palatul din spate. Părea că fusese în mijlocul unei bătălii și avea o sabie în mână.

— Therin? întrebă Tyentso. Ce s-a întâmplat aici? Unde sunt gărzile voastre?

— Moarte.

Bărbatul întinse sabia în față amenințător.

— Am fost atacați, dar împăratul e aici acum. îți sugerez să găsești adăpost până când se vor termina toate astea.

Therin zâmbi trist.

— Și nu e doar o sugestie.

Tyentso se holbă la el un moment.

— Da, bineînțeles, înalt Lord. Sunt sigură că ai dreptate.

Niciunul dintre ei nu se mișcă.

— Nu pot să nu observ că nu pleci, adăugă Therin.

— Amuzant! Nu pot să nu observ că tu nu ești Therin, răspunse Tyentso.

Talon o privi printre gene.

— Ce m-a dat de gol?

— Să fiu sinceră, am ghicit, dar mulțumesc pentru confirmare!

Tyentso rânji și își lăsă capul într-o parte, uitându-se în spate, pe lângă Therin.

— Unde ai fost?

Teraeth coborî în curte. Ca și Therin, arăta de parcă luptase în linia întâi.

— Pe partea cealaltă a continentului, aparent. Mă ocup eu de aici înainte. Vezi dacă există vreun supraviețuitor!

Talon oftă.

— E prea târziu pentru supraviețuitori, rățoilor. Voi doi ar trebui să vă căutați cât încă aveți o șansă.

Tyentso începu să păşească într-o parte, dându-i târcoale lui Talon (care încă arăta ca o copie fidelă a lui Therin).

— Unde e împăratul? îl întrebă ea pe Teraeth, fără să-şi ia ochii de la imitatoare.

— In port. A apărut nu ştiu ce problemă acolo.

— Probabil că e Xaltorath, spuse Talon. Nu plecaţi! Am de discutat multe cu amândoi.

Tyentso săltă mâna şi o parte a pământului se ridică, formând un zid între ea şi Talon. Imitatoarea mârâi şi se repezi în faţă, dar zidul o împiedică să meargă mai departe.

— Ai uitat pe cineva?

Teraeth îşi scoase cuţitele de la brâu.

Talon se răsuci pe călcâie.

— A, da! Micul frumuşel ucigaş al lui Kihrin. Ce păcat că n-ai avut mai mult timp cu el. L-ai fi putut cuceri până la urmă.

Pe faţa lui Teraeth nu apăru nicio expresie.

— Kihrin nu e mort.

— O, ba da, mă tem, însă am veşti bune: cred că Darzin mă va lăsa să-i mănânc trupul.

Talon râni.

— Hei, poate atunci chiar vei avea şanse să-ţi faci mendrele cu el!

Teraeth lansă atacul.

Când se repezi spre ea, Talon îşi întinse braţul mai iute decât puteau vedeau ochii. Braţul se lungi, se transformă şi îşi pierdu orice calitate umană. Era acum un tentacul subţire şi şerpuitoare, cu lame ascuţite fioroase, acolo unde o caracatiţă ar fi avut ventuze*. Lovitura mortală trecu prin locul unde iluzia lui Teraeth zăbovise un moment mai înainte.

Talon izbucni în râs.

— Aha! O adevărată provocare să înţeleg.

După ce termină de vorbit, Talon simţi cum lama ascuţită a unui cuţit îi sfâşie spatele. Mai formă un tentacul din muşchi şi lovi cu el, provocând de data asta un şuierat de durere şi stropi de sânge aruncaţi pe dalele de piatră.

Talon se răsuci, iar pe pielea umerilor, a spatelui și a coapselor îi apărură ochi care să o ajute să găsească asasinul.

— Ar trebui să fugi, micuțule vante.

— Și să ratez șansa de a ucide un imitator? spuse Teraeth. Nu m-aș ierta niciodată că am lăsat să treacă pe lângă mine o asemenea ocazie.

— Dar chiar o să treci pe lângă ea! pufni Talon. Faptul că nu-ți pot simți mintea mă tulbură, dar nu-ți face griji, oricum nu mă voi hrăni din creierul tău.

— Încearcă-mă totuși!

Teraeth reapăru și se aruncă peste ea cu ambele cuțite întinse. Când Talon își repezi brațele spre el, Teraeth îi tăie picioarele, dar membrele ei dădură naștere unor lame zimțate, ca să răspundă la fel de agresiv.

— Ce vei face? se amuză ea.

In acel moment, Talon nu mai arăta deloc ca o ea, ca o ființă umană, ci mai degrabă ca o creatură pogorâtă din cel mai urât coșmar.

— Nu-mi poți tăia brațele. Nu mă poți decapita. Nu am organe pe care să le rănești. Nu am vene din care să sângerez. Și totuși... ah, rățoi mic, ce de lucruri pot eu să-ți fac...

Talon se răsuci și hohoti, sfâșiind aerul în toate direcțiile.

— Nu te ascunde, rățoiule! îmi doresc enorm să te cunosc mai bine. Pari foarte distractiv.

* E firesc să ne întrebăm dacă nu cumva ar putea exista o legătură între imitatori și Fiicele Laakăi.

El nu-i răspunse.

Talon așteptă o secundă, dar, când Teraeth nu se mișcă și nici nu-i răspunse, crezu că era posibil ca tânărul să fi fugit pe furiș. Formă tentacul după tentacul, pe care le învârti prin aer, luptându-se cu spațiul de parcă ar fi vrut să-i ghicească ascunzătoarea la nimereală. Unul dintre brațele ei se izbi de ceva, auzi un geamăt, zări stropi de sânge și, preț de o clipă, iluzia lui Teraeth se destrămă... suficient ca ea să vadă unde se află acesta.

Talon nu ezită. își îndreptă toate brațele spre el, ca o creatură obscenă a mării, înconjurându-și asasinul cu tentaculele ei. Se lăsă copleșită de frumusețea măcelului când îl sfâșie în bucăți pe vante, bucurându-se de fiecare rană așa cum s-ar fi bucurat de fiecare mângâiere a unui amant.

Atunci simți cum e înjunghiată în ceea ce putea fi considerat spatele ei (măcar că se afla în partea opusă locului spre care își îndreptase atenția) și fantasma pe care o îmbrățișase se fărâmă în fire de vapori magici. Se prăbuși la pământ, fără să se mai poată mișca, zvârcoli sau modifica forma vreunui mușchi. Vârful unei sulițe uriașe din argint îi țintuia trupul.

Teraeth deveni vizibil. Nu avea nicio rană.

Vanteul încercui masa de tentacule și carne care zăcea încremenită și tăcută pe jos.

— Kihrin știa că te afli aici, îi spuse Teraeth. Știa de mulți ani. A avut destul timp la dispoziție să pregătească felul în care se va ocupa de tine’*'.

Teraeth se întinse spre masa informă de came și smulse din mijlocul ei colierul cu diamante din lacrimi de stele. Se holbă la bijuterie cu o expresie de groază pe față.

Se răsuci pe călcâie și plecă în goană după Tyentso?

Tyentso găsi și restul membrilor familiei D’Mon care supraviețuiseră, o masă înghesuită de nobili ce plângeau tăcuți peste trupurile celor morți. O tânără cu părul roșu încerca să-1 trezească pe înaltul Lord.

* Bănuiesc că sulița este geamăna celei ținute de Kihrin când a vrut s-o surprindă pe Talon în camerele sale. Probabil că ar fi fost fermecător să se ocupe de ea. Oricum, bine procedat!

* Speculațiile despre soarta imitatoarei, cunoscută ca Talon, au luat-o razna. Din câte știu eu, a fost ultima dată când cineva a mai văzut creatura. Mai târziu, Teraeth a depus mărturie că era prea preocupat de soarta lui Kihrin ca să se mai asigure că o distrusese definitiv. Iar sulița fermecată, care o ținea paralizată, nu ar fi dus la un sfârșit permanent. De vreme ce trupul ei nu a fost găsit ulterior, trebuie să presupunem că umblă liberă pe undeva, prin lume.

Când Tyentso intră în sala de bal, soldații nemișcați ce păzeau familia tresăriră și aproape că reveniră la viață, împleticindu-se

în direcția ei.

Tyentso își dădu ochii peste cap.

— Nu prea cred, băieți.

Femeia repetă tehnica amintirilor în cap și unifică energia. După aceea, întinse mâinile și din fiecare soldat ieși un val violet de putere. Gărzile se prăbușiră ca niște marionete cărora li se tăiaseră sforile.

Tyentso se apropie de fată, devenind conștientă că un tânăr — îmbrăcat și el în culorile Case D'Mon — stătea lângă ea. Toți ochii din încăpere se ațintiră asupra ei, dar nimeni nu deschise gura să spună ceva.

— Sunteți foarte tăcuți pentru niște D'Moni, spuse ea. A, pricep!

Anulă vraja tăcerii făcute mai devreme de Thurvishar.

Atunci, toată lumea începu să vorbească în același timp, dar când Tyentso băgă de seamă grămada de cadavre trasă într-o parte, biciui aerul cu un gest furios. Se lăsă tăcerea din nou.

— Recunosc mâna lui Gadrith de la o poștă.

— Cine ești? întrebă Sheloran.

Tyentso dădu din mână spre fata care încerca să-1 trezească pe înaltul Lord Therin.

— O prietenă. Dă-te la o parte! II trezesc eu.

— Poți să faci asta fără să-1 rănești? întrebă tânărul. Și, serios acum, cine *ești!*

Vrăjitoarea ridică o sprânceană spre el, după care își îndreptă atenția spre înaltul Lord.

— Therin D'Mon nu va avea deloc de suferit.

— Eu sunt Galen D'Mon și, deși apreciez că i-ai distrus pe monștrii ăia, trebuie să știu…

Femeia îl ignoră și își puse mâna pe fruntea lui Therin.

— Nu e o vrajă complicată. Un somn adânc, din câte se pare.

Degetele i se încordară atât de tare, încât aproape luară forma unor gheare întinse.

Therin trase aer în piept și deschise ochii. Se uită în jur panicat când își dădu seama unde se află. O văzu pe Tyentso aplecată peste el și mârâi:

— Dă-te la o parte, femeie… Ce cauți aici?

— N-a vrut să-mi spună cum o cheamă, interveni Galen.

Tyentso se lăsă pe călcâie și zâmbi.

— Dați-mi voie să vă explic!

Tyentso își acoperi forma cu o iluzie care să fie ușor de recunoscut.

Therin clipi la ea.

— Raveri? Raveri D'Lorus?

— Credeam...

Dar pe chipul lui Galen apăru atunci nedumerirea.

— Stai puțin, ți-am văzut portretul în Sala întunecată.

— Ce cauți aici? întrebă Therin.

— Pun la calea moartea soțului meu... pentru a doua oară, explică vrăjitoarea. Lord Therin, dacă sunteți amabil, vreți să stați acolo cât o trezesc pe intendenta casei? Vreau să fiți primul lucru pe care îl vede.

— De ce? se interesă Therin, ridicându-se în picioare.

Tyentso chicoti.

— Fiindcă voi trăi mai mult așa. E capabilă să anihileze orice D'Lorus pe care-l vede în acest moment. Îți dai seama măcar ce mag puternic e? întrebă ea după o pauză.

Tyentso clătină din cap.

— Oricum nu contează. Stai acolo cuminte! N-o să-ți fie prea greu.

Therin păși în fața Miyei.

Galen stătea lângă el.

— Ce se petrece?

— Aș vrea să te întreb... Ce s-a întâmplat cu Kihrin? se interesă Therin.

Dar chiar atunci Miya începu să se trezească și se întoarse spre ea fără să mai vadă expresia de rușine de pe chipul nepotului său.

— Therin?

Miya întinse mâna spre el.

— Ce s-a întâmplat? Gadrith a fost?

— Aparent, da, încuviință Tyentso.

Miya se răsuci să o privească și se încruntă imediat.

— Dar de ce...? Raveri? Tu ești?

— Ce bine e să-și amintească lumea de tine! spuse vrăjitoarea, întorcân- du-se spre Galen. Am văzut ceva pe fața ta când a pus Therin întrebarea.

Galen înghiți în sec.

— Voiau un lanț pe care-1 purta el. O piatră vante. Și, pentru că n-a vrut să le-o dea, Gadrith s-a apucat să omoare oamenii și să le sfâșie sufletele.

Se uită spre grămada de leșuri.

Therin nu le observase până atunci, dar când băgă de seamă, se făcu livid. — Bavrin. Fiul meu..., șopti el. Și Lorgrin. Și Tishar. Unde e Devyeh? Galen păli de-a binelea.

— Oasele sunt ale lui.

Therin se întoarse spre nepotul său.

— Spui că le sfâșia sufletele. A făcut pietre tsali? Unde sunt?

— Le-a luat cu el, replică Galen.

— Se va hrăni cu ele, spuse Tyentso, dar dacă ajungem la Gadrith înainte să facă asta și distrugem nestematele, sufletele lor vor fi eliberate. Pot fi întorși sau cel puțin au șansa să ajungă în Ținutul Păcii.

— Las-o baltă! se răsti Miya. Kihrin. Ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu nestemata pe care o purta?

Galen încremeni.

— Nu știu de ce Gadrith voia piatra aia prețioasă atât de tare, dacă putea să facă altele oricând voia.

Miya se holbă la Galen de parcă ar fi vrut să-i smulgă răspunsul așteptat de pe buze.

— Le-a dat-o? Spune-mi imediat!

Când Galen nu răspunse pe loc, soția lui, Sheloran, interveni:

— Da. Le-a dat-o. Gadrith te-ar fi omorât altfel, lady Miya. Și Kihrin nu a rezistat. Așa că le-a dat ce voiau.

Femeia vante tresări.

Therin se încruntă.

— Nu înțeleg. De ce e o piatră tsali vante atât de importantă? zise el, clătinând din cap. De obicei le cumpăram ca să le distrug și să eliberez sufletele, dar sigur nu e ăsta motivul pentru care o

voia Gadrith.

Tyentso zâmbi rece spre Miya.

— Vrei să-i spui tu sau îl lămuresc eu?

Femeia vante părea înfrântă, debusolată. Pe chipul ei se citea atât resemnarea, cât și groaza. In cele din urmă, își dădu seama că Therin aștepta un răspuns.

— Purta Piatra Cătușelor. E puternică. înțeleg mai bine decât oricine. Dar să treacă prin toate astea...

— L-au luat și pe Kihrin cu ei, adăugă Galen. Au zis că au nevoie de el ca să invoce un demon.

NĂPASTA REGILOR

Peste încăpere se lăsă tăcerea; acum nu se mai auzeau decât suspinele înăbușite ale supraviețuitorilor. Galen se uită la Therin, la Miya, apoi la Tyentso: toți trei aveau o expresie ce vorbea mai tare decât orice declarație.

— Văd că am ajuns târziu la petrecere, rosti Teraeth când intră în cameră.

Toate iluziile dispăruseră. Arăta din nou ca un vante manol.

Lady Miya se uită la el și se întoarse cu mâna ridicată, gata să facă o vrajă știută numai de ea.

— Haide, haide! spuse Tyentso. E prietenul vostru.

Miya își coborî mâna.

— îmi cer iertare! A fost o zi...

Nu-și termina propoziția, ci în schimb îl privi pe Therin.

— Trebuie să-1 găsim pe Kihrin.

— Ușor de spus! comentă Teraeth, ridicând colierul cu lacrimi de stele. Imitatoarea care păzea afară avea ăsta asupra ei. Un semn deloc încurajator. Dar sulița a lucrat ca unsă! exclamă el și dădu din cap spre Tyentso.

— Măcar un lucru a mers cum trebuie, încuviință ea, dar părând nespus de furioasă. Habar n-avem unde l-ar fi putut duce.

Galen ridică mâna, ca un elev care vrea să răspundă la o întrebare pusă de profesor.

— Cred că știu eu unde.

Therin îi conduse în camera de la subsol printr-o ușă secretă din

palat, pe care o crezuse nefolosită de peste un deceniu. își dădu seama de greșeala lui când văzu runele pictate cu sânge de pe fiecare suprafață și luminile magice înșirate pe tavan în spirale.

Miya gemu când zări trupul lui Kihrin pe altar. Nu se debarasaseră de el. Nici măcar nu-i îndepărtaseră cătușele. Pur și simplu îl abandonaseră acolo. Sângele care i se scurgea din gaura din piept vorbea clar despre soarta lui.

Murise.

— La naiba! murmură Tyentso. De ce nu s-o fi alăturat el Frăției Negre când a avut ocazia, nu pricep!

Teraeth arăta oricum distrus.

— N-ar fi contat în cazul unui sacrificiu pentru un demon.

Ea și Teraeth se repeziră să se uite la cadavru, lăsându-i în urmă pe Therin, Miya, Galen și Sheloran. Therin rămăsese încremenit ca o stană de piatră, încleștându-și pumnii și strângând atât de tare din dinți, încât pielea

din zona maxilarului se albi. Miya respira scurt și des, ca o căprioară rănită, fără să-și poată lua ochii din direcția altarului.

Femeia își întoarse capul spre Therin și șopti:

— E numai vina *ta.*

Tendoanele de la gât i se încordară, dar bărbatul nu-i dădu nicio replică. Tyentso luă lanțul din mâna lui Teraeth și se uită la pietre cu un ochi critic. — Am putea încerca totuși.

— E riscant, se împotrivi Teraeth pe un ton neutru.

— „Ar putea merge” e mai bine decât „nu va merge fiindcă încă n-am încercat”.

Tyentso se întoarse spre Therin și Miya.

— Ajutați-ne! Trebuie să-i ducem trupul la templu.

Therin clătină din cap și își veni în fire.

— A fost sacrificat pentru un demon. Nu poți învia pe cineva fată suflete.

Teraeth părea pregătit să taie niște beregate.

— Când a fost sclav a devenit gaeș, zise el arătând spre lanțul din mâna lui Tyentso. Asta are gaeșul lui.

— Ce-a devenit? întrebă Miya uluită. Ce?

— Gaeș. Ar trebui să fii deja familiarizată cu ideea! se răsti

Teraeth.

— Din câte văd, nu ți-ai pierdut deloc diplomația, murmură Tyentso, ținând mâhnită lanțul cu nestemate în mână. Colierul conține o bucățică din sufletul său. Nu e mult, dar e totuși ceva. Restul sufletului său se bucură de compania unui prinț-demon, dar, dacă putem trimite partea asta în Ținutul Păcii, există o șansă ca Thaena să-i vindece rănile.

Miya alergă spre leșul băiatului.

— O să vă ajut, spuse ea.

Femeia se concentră, folosind magia să spargă cătușele și să ridice trupul lui Kihrin. Therin încuviință din cap, urmând-o.

— Nu înțeleg ceva, spuse Galen.

— Nu e momentul acum! se răsti Therin.

— Nu, clătină din cap Galen. Cred că e important. Dacă demonul nu i-a primit sufletul — adică sufletul întreg, în totalitate* —, înseamnă că ritualul a dat greș, nu? Demonul nu e legat de el, nu?

’ Vedeți voi, oricum n-avea cum să meargă. Asta e partea amuzantă, nu? Nici Gadrith, nici Darzin nu au înțeles cu exactitate cine e Kihrin. Dacă ar fi facut-o, n-ar fi încercat niciodată așa

Toată lumea se opri.

Therin se uită la Tyentso.

— Știe careva dintre voi pe cine au invocat?

Tyentso cercetă runele și literele pictate pe pereți.

— Pe Xaltorath. Așadar, imitatoarea spunea adevărul. Xaltorath... nici pomeneală ca ăsta să fi rânjit și să înghită imediat un suflet incomplet. Asta înseamnă...

— Că nu e sub controlul lor, rostiră Miya și Teraeth simultan.

— Și asta e de bine? întrebă Galen.

Tyentso clătină din cap, căzând pe gânduri.

— Habar n-am. Singura persoană care știe e Xaltorath însuși.

Grupul forma o imagine bizară în timp ce alerga pe străzile din Cercul Superior. Probabil că ar fi atras mai mult atenția gărzilor dacă nu ar fi fost fuioarele de fum ce se ridicau spre cer la vest,

lângă docuri. Câțiva încercară să-i ia la întrebări, dar, datorită prezenței înaltului Lord, nimeni nu insistă prea tare.

Catedrala Thaenei era unul dintre cele mai mari temple din Cartierul de Fildeș, fiind întrecută doar de Biserica Khored. Aceasta fusese finanțată aproape integral de familia D'Lorus ca o scuză pentru acțiunile năbădăioase ale Lordului Moștenitor. Cu cât se apropiau, cu atât Therin își simțea picioarele mai grele. La un moment dat nu mai putu decât să pășească încet.

Alții avuseseră aceeași idee ca a lor, căci, atunci când grupul sosi la biserică, locul era deja împânzit cu leșuri. Preoții în robe albe rătăceau prin spațiul îngust dintre cadavre, ducând la bun sfârșit ritualurile de adio. Un bărbat înalt și slab, cu părul drept, negru și lățos, îi observă intrând și tresări. Se apropie imediat de ei.

— Therin, tu ești?

— Kerris, spuse înaltul Lord, prinzând mâna bărbatului. A trecut mult timp.

— Prea mult! protestă preotul. Ce s-a...

Ochii preotului căzură pe cadavru.

ceva — deoarece Xaltorath ceruse un preț pe care ei nu ar fi putut să-l plătească *niciodată.* Bănuiesc că sufletul lui Kihrin nu mai era întreg de secole.

— E fiul meu, îl lămuri Therin. E unicul meu fiu, adăugă el după o pauză. Devyeh și Bavrin s-au dus.

Galen îi aruncă o privire șocată când Therin nu pomeni de Darzin, dar numai el păru să reacționeze.

— înțeleg, să văd ce se poate...

Preotul se bâlbâi, apoi se opri când zări rana urâtă de pe pieptul băiatului.

— Ah, nu pot...

Teraeth îi dădu colierul.

— A avut suflet gaeș. Aici e ceea ce a mai rămas din sufletul lui. Ajunge?

Preotul clătină din cap după ce cercetă lanțul.

— Ar fi un miracol.

Tyentso zâmbi.
— Să mai zici că nu ești norocos!

600

81: HOTARELE

Tânărul alerga. Nu-și mai amintea nimic. Nu mai exista nicio amintire dinainte de fugă; nu știa cum ajunsese în acest loc. Nu știa cine e sau ce lăsase în urmă.
Era doar o frântură din sine însuși.

Existența lui se alcătuia din clipele scurte ale prezentului — bătaia scurtă și iute a inimii, sufocarea, răsuflarea întretăiată. Mișcarea împleticită a picioarelor în timp ce se tara prin umbrele haotice ale nopții și sudoarea ce i se scurgea din sprânceana umedă. Măcar știa de ce fuge, deși asta nu-1 consola prea mult.

Fugea din cauza câinilor.

Pădurea întunecată, înspăimântătoare, nu oferea nici adăpost, nici căldură. Era frig și umezeală. Copacii tremurau sub un veșnic strat de gheață și de umezeală groasă și lipicioasă, care se forma întruna din cauza lapoviței nesfârșite. Gheața se sfărâma sub pașii săi, atrăgându-1 în stratul gros și no- roios de dedesubt. Lăsa urme clare pentru cei care îl urmăreau. Vântul urla, sfâșiind ramurile sălciilor și ale tiselor care i se agățau de haine și de păr cu o încăpățânare aproape ucigașă. Rădăcinile copacilor, lotușii negri otrăvitori și ierburile veninoase îl împiedicau fără tăgadă — în timp ce spinii și murii formau ziduri de neînvins și îi blocau calea.

Nu știa cine e, dar nu trebuia să i se spună că murise.

încă putea să vadă rana: o gaură urâtă în piept, acolo unde ar fi trebuit să stea inima. In locul ei, simțea o senzație profundă de pierdere și de izolare.

601

JENN LYONS

Avu o revelație rece, lipsită de emoții: deși se găsea în Ținutul Morților, nu știa încotro trebuia să se îndrepte. Nimic din pădure nu părea prietenos.

Nu era o pădure cu adevărat moartă: observase melci, viermi, șerpi, tot felul de șobolani, hiene, lupi și alte animale mai hidoase. Corbii și bufnițele își băteau joc de el, cocoțate pe ramurile înalte. Totuși, alte lucruri pe care nu reuși să le numească — și se rugă să nu fie în stare vreodată să le identifice — se strecurau și se târau în apropierea lui. Alunecau prin pâraie sau în umbrele adânci, exact înainte să le vadă formele. Toate păreau înfometate, de parcă niciunul dintre animalele din această pădure groaznică nu se mai hrănise de o viață cum se cuvine. Toate îl ațînteau cu privirea, de parcă el ar fi fost leacul firesc al necazurilor lor.

Totuși, cel mai tare îl îngrijorau câinii.

Ii auzea urlând unul la altul în spatele lui. Habar n-avea de ce presupusese că îl vânau pe el, dar sudoarea rece care îi apăruse pe șira spinării nu lăsa loc de interpretări. Simțea că dinții lor hidoși îl vor rupe în bucăți când îl vor prinde. Când îl vor prinde, nu dacă îl vor prinde.

Obosise și încetini ritmul, disperat. Copacii se răriră în fața lui și tânărul gemu încolțit. Pământul se termina la câțiva pași mai încolo, mlaștina transformându-se într-un lac imens cu apă de culoarea cernelii. Adâncurile lui păreau înghițite de un hău nesfârșit de negreală care semăna mai degrabă cu smoala.

O ceață de un gălbui grețos plutea deasupra lacului, diabolică. Suprafața apei tremură și o formă șerpuitoare se rostogoli în sus, direct din inima ei. Tânărul se uită în jur îngrozit, dar, cu excepția ochilor câtorva creaturi fioroase care îl pândeau în umbră, înțelese că era singur. Nu avea nicio scăpare.

Intrase în capcană.

Ogarii intrară alergând în luminiș, cu bucuria dezlănțuită a prădătorilor, stârnind flăcări în urma lor.

Nu erau câini adevărați. Arătau de parcă ar fi fost oameni pe vremuri, înainte ca o forță deșănțată să le fi făurit brațele și picioarele, să le fi răsucit trupurile și să le fi sculptat din lut umed. In ciuda dinților ascuțiți și a fălcilor îngrozitoare, chipurile lor erau suficient de umane ca să bage spaima în tine. Lătrau, mârâiau și adulmecau în căutarea prăzii, gonind spre malul lacului și amușinând cu disperare.

Unul dintre ei, prea nerăbdător să-și continue vânătoarea, se aruncă în apa neagră, lătrând și adulmecând lichidul. Apa se tulbură și câinele dispăru tras sub valuri, schelălăind amarnic.

După aceea, câinii nu se mai aventurară în bezna vâscoasă, dar continuată să latre de pe mal.

Vânătorii apărură la scurt timp într-un iureș de copite. Cel puțin doisprezece călăreți. Niciunul dintre ei din rasa umană. Câțiva aveau glugile trase pe spate, arătându-și capetele de animale, de monștri sau cranii mișcătoare. Unii vânători aveau

coame, iar căpetenia grupului era o umbră neagră cu coame uriașe de cerb. Ochii îi erau la fel de strălucitori și la fel de urâți ca ai câinilor.

Caii lor te băgau în sperieți. Unii dintre ei păreau doar niște leșuri mișcătoare, sângele încă scurgându-se din carnea putrezită. Alții semănau cu niște schelete umblătoare, cu ochi fantomatici și sclipitori și cu copite ce scăpărau flăcări. Erau cai cu coame din șerpi și cai închipuiți din umbre și întuneric. Natura lor supranaturală nu putea fi pusă sub semnul întrebării. Când mergeau, pământul se acoperea cu o pojghiță de gheață și în vârful ramurilor apăreau țurțuri.

Căpetenia alaiului de vânători își flutură sabia cu nemulțumire când văzu că urmele duceau direct la marginea apei. Urlă cuvinte ciudate care ardeau și șuierau prin aer, după care își întoarse calul-umbră și galopă spre pădure. Ceilalți îl urmară imediat, ogarii sărind și hămăind la rândul lor, ca la comandă.

Fugarul, atârnat de niște ramuri subțiri din vârful unui manglier bolnav din apropiere, răsuflă ușurat după ce hoarda dispăru. Nu știa cât va mai dura până când căpetenia își va da seama că fusese păcălită și se va întoarce, îngrijorarea îi spori când auzi sunetul unor copite când se lăsă în jos.

Nu mai avea timp să se urce din nou în copac; atârna de o ramură mai joasă, singura lui șansă de a se ascunde rămânând în seama umbrelor.

Un demon hoinar, purtând armură metalică împodobită și înfășurat în- tr-o robă lungă și neagră, intră călare în luminiș. Gluga îi acoperea mare parte din coif. In mâna dreaptă, vânătorul ducea o lance lungă, iar, cu stânga ținea hățurile animalului. Călărea o creatură magnifică, un armăsar uriaș de război, cu un acoperământ negru precum cărbunele și cu potcoave din foc. Calul era un duh al naturii, plin de energie arzătoare și de căldură infernală, ce topea pământul înghețat atunci când se mișca.

Fugarul nu se putea gândi decât că animalul era mai presus de orice altă mârțoagă demonică, dar ideea nu-i aduse deloc

liniștea căutată. Vânătorul se deplasă prin poiană, deloc nerăbdător ca restul haitei. Se dădu jos de pe cal și se aplecă să cerceteze urmele care duceau spre apă. Apoi, în timp ce tânărul îl urmărea fată să îndrăznească să se miște, demonul își ridică privirea și își zări prada.

Băiatul sări peste vânător. Lovi cu putere silueta în pelerină, răstumând-o și smulgându-i lancea din mână. Calul uriaș necheză furios.

Insă tânărul nu-și calculase bine atacul: se rostogoliră amândoi și nimeriră în apa neagră ucigătoare.

îngrozit, băiatul se repezi și îl lovi pe vânător în burtă și în falcă. Parcă ar fi dat într-un copac; deși demonul se dădu câțiva pași înapoi, știa sigur că nu-1 rănise mai deloc. Se împletici să ajungă la lance, dar simți cum un braț de fier îl prinde de gât și-1 târăște sub apă. Nu se putu opri să geamă cât demonul se luptă cu el. încercă să-și elibereze gâtul din strânsoarea vânătorului, dar, cum era acoperit de apa puturoasă a lacului, nu reuși să găsească niciun punct de sprijin. Se zvârcoli, sperând ca apa uleioasă să-și slăbească strânsoarea, și îi dădu un cot atacatorului său. Simți lovitura nimerind exact unde trebuie și se eliberă. Zvâcni la suprafață căscând gura, ca să tragă aer în piept.

In spatele lui, urmă o mișcare. Izbi cu piciorul cât putu de tare, dar vânătorul îi prinse gamba. Adversarul său era mai puternic decât el — mai puternic decât patru ca el. Demonul îi împinse piciorul într-o parte, azvârlindu-1 spre mal, acolo unde apa nu era atât de adâncă. Dându-și seama de ocazia apărută, tânărul se ridică și înșfacă lancea, ferindu-se de copitele nărăvașe ale calului.

Când o strânse în mână, un val de vigoare îi urcă în sus, pe braț. Părea că atinsese un cuptor, un infern, soarele însuși. Era prima senzație reală de căldură pe care și-o amintea.

înarmat, se întoarse spre demonul din apă. Suprafața întunecată a lacului se desfăcu și o ființă apăru din adâncurile ei. Căscă gura înspăimântat și făcu un pas în spate.

Din lac se ivise un dragon.

Bestia era lungă și șerpuitoare, cu un trup făcut din solzi ca ai șerpilor, care se răsuceau și pluteau pe apă. Crezu că dragonul e negru sau cel puțin albastru-închis. Silueta monstrului, solzii, dinții și ochii pătrunzători erau

tiviți cu o strălucire palidă. Sclipirea îi dădea un aspect nefiresc, eteric — mai puțin ca un dragon și mai mult ca fantoma unui dragon. O fantomă într-un țînut al fantomelor.

— Fugi! urlă demonul spre el.

Vocea îi aparținea unei femei.

Vânătorul nu avu timp decât să se răsucească în direcția dragonului și monstrul deja atacă. II înhață pe cavalerul negru și își înfipse colții ascuțiți în armură, cu un zgomot sinistru. Dragonul scutură trupul demonului și îl aruncă într-o parte. Acesta scoase un țipăt nepământesc și pătrunzător, apoi se așternu tăcerea.

Tânărul nici nu apucă să se mai uite o dată, că dragonul atacă din nou, repezindu-și gâtul înainte și înghițindu-1 ca pe o firimitură. își pregăti lancea în ultima clipă. Știa că e mai degrabă un gest de sfidare și nu unul de apărare. II copleșiră simultan două senzații — valul de energie când lancea pătrunse în gura dragonului și durerea când dinții creaturii îi zdrobiră pielea, mușchii și oasele din piciorul drept. Senzația se adăugă peste durerea constantă, provocată de lipsa inimii, iar atunci trăi un nou fel de suferință: își recăpătă memoria.

Fiecare amintire.

Fiecare amintire a*fiecărei* vieți.

Urlă, la fel de adânc și de brutal precum demonul, și simți cum este ridicat în aer de dragon, apoi răsturnat cu capul în jos, pentru a fi înghițit pe de-a-ntregul.

Urmă o pauză scurtă când dragonul își dădu seama că îl deranja ceva.

Monstrul își duse ghearele la gură ca să îndepărteze piedica, dar era prea târziu. Lumina, lumina strălucitoare și aurie a soarelui, care nu mai fusese văzută de mii de ani în lume, iar în acest loc niciodată, sclipi fierbinte și orbitoare printre dinții lui. Focul lichid îi dizolvă carnea din jur printre găurile ce se deschiseră în pielea dragonului.

Lumina incredibilă și răcnetul de moarte al bestiei călătoriră kilometri întregi în toate direcțiile. Apele vâscoase și groase ale lacului negru se izbiră de țărm cu putere când trupul i se prăbuși. Forța dădu naștere unor valuri mici care se liniștiră

într-un târziu.

Pădurea rămase tăcută, parcă încremenită. In cele din urmă, tânărul se târî la mal. încă ținea lancea într-o mână și trăgea după el leșul dragonului, îi dădu drumul când ieși din apă.

Mersul era un act de voință posibil doar datorită magiei armei. Dacă ar fi fost viu, piciorul răsucit și zdrobit i-ar fi adus cu siguranță moartea. Calul din iad încercă să se apropie de el. Se văzu nevoit să amenințe animalul cu lancea, ca să-1 țină la distanță. Scoase coiful de pe capul cavalerului căzut și se uită la fața lui.

Era o femeie cu pielea roșie și părul prins într-o singură șuviță stacojie, care-i pornea din frunte și i se termina la ceafa. Dacă ar fi avut ochii deschiși, știa că aceștia ar fi avut culoarea fierului încins. Aici, în Viața de Apoi, îi putea vedea sufletul și depravarea neagră și lipicioasă a infecției demonice. Dar cel mai rău se dovedi momentul când o recunoscu. O știa, o cunoștea, chiar dacă înfățișarea i se schimbase odată cu renașterea ei, chiar dacă nu mai arăta ca femeia care îl salvase pe vremuri de la o soartă mai urâtă decât moartea.

Știu în acel moment ce glumă proastă îi făcuse Xaltorath.

— Elana...

își cuprinse capul între mâini și începu să plângă.

82: ÎNTÂLNIREA VRĂJITORILOR

XALTORATH SE DISTRA DE MINUNE.

Ucise tot ce întâlni în cale, adesea în feluri spectaculoase, sfâ- șiind în bucăți brațele și picioarele, mâncând copiii dintr-o îmbucătură și folosind craniile bărbaților ca să spargă capul nevestelor. Lăsă în urma lui o baie de sânge, savurând carnajul și chemându-și frații din iad ca să se joace și ei. Violară, distruseră și devorară sufletele celor măcelăriți.

Iubea oamenii. Aveau o căldură atât de îmbietoare! Simțeau o asemenea durere! Nu reușea deloc să-i rănească suficient ca să-și satisfacă apetitul.

In fața lui, stând în mijlocul drumului, zări un bărbat cu înfățișare nevinovată, îmbrăcat cu o pelerină sălii plină de petice și zdrențuită. Probabil că l-ar fi ignorat dacă nu ar fi avut o diademă simplă pe cap și o baghetă lungă și îngustă în mână.

Nimeni nu ar fi zis că Sandus e împăratul, în posesia celor mai puternice artefacte din lume, dacă nu ar fi știut povestea.

Xaltorath rânji.

TE AȘTEPTAM!

împăratul Sandus nu părea deloc amuzat.

— Du-te acasă! Trimite-ți oamenii acasă!

Xaltorath se opri să-și scoată niște resturi de came dintre dinți.

*** DE DATA ASTA, NU.***

Sandus încuviință din cap de parcă ar fi acceptat răspunsul și își duse mâna în spate. Un flux de energie roșie începu să înainteze pulsând, mai

degrabă ca un strat de gaz ce fierbe decât ca o limbă de foc. In ultimul moment, raza devie și ateriză pe mai multe clădiri din

apropiere, care începură să ardă.

— Are dreptate, spuse Gadrith când Sandus se uită în jur să descopere sursa ajutorului magic. Eu și demonul am făcut un târg. El mă ajută pe mine, iar eu îl las să radă orașul de pe fața pământului. Nu poți spune că oamenii nu și-au facut-o cu mâna lor. Orașul merită să ardă.

Sandus trase aer în piept.

— Așadar, băiatul avea dreptate. încă trăiești.

— Practic? Nu. Deloc.

Gadrith ridică mâinile, lăsându-și mânecile robei negre să alunece până la coate.

— Ce zici dacă am termina toate astea? Odată pentru totdeauna?

Sandus se uită la demon, apoi la Gadrith.

— Ultima oară când ne-am luptat, ai pierdut. Ai uitat că acum sunt împărat?

— A, n-am uitat nicio clipă. Ești exact ceea te-am făcut eu.

Xaltorath își întoarse privirea dinspre ei și pomi spre centrul orașului. Se întinse și îl zdrobi pe proprietarul unei prăvălii, sfarâmându-i capul de un zid din cărămidă.

— Așadar, de cine te ocupi tine prima dată, Majestate? întrebă Gadrith. De prințul-demon? Sau de bărbatul care ți-a distrus familia? Ai vrea să știi ce-am făcut cu sufletul soției tale? Sunt dornic să-ți explic în detaliu.

Nările lui Sandus fremătară. începu să facă o incantație într-o limbă străină. Sfere de energie mortală se formară în jurul mâinilor sale. Răspunse aruncându-le direct spre Gadrith Sucitul.

Se aștepta să înceapă un duel între magii senzaționale, cu o primă rundă în care trebuia să reziste cât se poate de mult, deoarece Gadrith era foarte periculos.

Numai că Gadrith primi loviturile în piept, strângând din dinți și afișând un zâmbet oribil. Se lăsă în genunchi, în vreme ce energia îi arse pielea și îi consumă trupul.

Gadrith izbucni în râs și muri.

Prea târziu își dădu seama împăratul Sandus de greșeala lui îngrozitoare.

— Nu putem sta cu mâinile în sân atâta vreme cât orașul arde, îi spuse Tyentso lui Teraeth.

608

NĂPASTA REGILOR

Vanteul își mușcă pielița degetului mare, în timp ce biserica zeiței lui* se umplea de trupuri vii și moarte. Refugiații se strângeau înăuntru crezând că se pot adăposti aici de demonii care răvășeau orașul.

Dar nici măcar Catedrala Thaenei nu era sigură. Demonii urmau să vină și aici.

— Nu sunt în stare să mă lupt cu un prinț-demon, recunoscu Teraeth. Până și aroganța mea are limite.

— Faceți loc! urlă o voce gravă, și oamenii care stăteau în jurul corpului lui Kihrin își ridicară privirea ca să-1 vadă pe Qoran Milligreest și un grup de soldați ce cărau pe cineva într-o pelerină.

Tyentso se holbă mirată.

— Am crezut că se află în Khorvesh.

— E înaltul General, șopti Teraeth. Probabil că l-a adus cineva aici prin- tr-un portal.

Therin își smulse privirea de pe trupul fiului său când auzi glasul lui Milligreest. își ținu răsuflarea.

— E vorba de... e Jarith?

Soldații întinseră trupul lui Jarith pe podea, acolo unde găsiră puțin spațiu. Bărbatul nu prezenta nicio rană vizibilă, dar asta nu schimba faptul că este mort, cu o expresie de spaimă înghețată pe față.

Milligreest i se adresă lui Therin:

— Poate fi întors?

Glasul lui era încordat și avea duritatea unor grilaje de fier.

— Nu sunt sigur...

Therin se aplecă să-l privească pe Jarith. Parcă nu încetase niciodată să fie preot, vechile obiceiuri întorcându-se din instinct.

— Dacă un demon i-a smuls sufletul, nu mai e nimic de făcut, răspunse Tyentso. îmi pare rău, Qoran!

Capul înaltului General se mișcă brusc la auzul vorbelor ei. Se uită la ea și se încruntă de parcă ar fi încercat să ghicească de unde știe vocea asta pe care nu o mai auzise de douăzeci de ani. Când o recunoscu, bărbatul clătină din cap.

— Raveri, n-ar fi trebuit să te întorci.

— N-am știut niciodată ce e bine pentru mine, răspunse Tyentso, întorcându-se spre Teraeth. Ne lași puțin?

* Și a mamei lui, totodată.

Teraeth se încruntă la ea și la înaltul General, apoi încuviință din cap și se duse din nou lângă lady Miya. Therin îl urmă, fie ca să le ofere celor doi intimitatea necesară, fie pentru că simțea nevoia să o protejeze pe Miya de bărbații din neamul ei.

— Cât de rău e? întrebă Tyentso.

Qoran se încruntă.

— Mai rău de-atât n-am crezut că se poate. De ce te...

Femeia îl prinse de braț.

— Asta poate să aștepte. Mai întâi, trebuie să mă ocup de Gadrith.

— Nu e nevoie, zise Qoran. Gadrith e singurul lucru care s-a dus până acum.

Tyentso încremeni.

— Poftim?

Qoran ridică din umeri.

— L-a ucis Sandus. Singura noastră preocupare a rămas Xaltorath.

— L-a ucis Sandus...

Tyentso lăsă aerul să-i iasă de pe buze.

— Nenorocitul! Morgajul ăla scârbos, curva demonului

violator de capre!*

înaltul General clipi de câteva ori, surprins de furia pură din cuvintele ei.

Tyentso se aplecă și-1 sărută pe Qoran pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, Qoran! Dar Sandus e mort, iar Gadrith e cât se poate de viu. Tu și ceilalți trebuie să-1 opriți pe Xaltorath. O să mă ocup eu de... soțul meu.

Tyentso se răsuci pe călcâie și fugi în noaptea de foc.

[4] Vă cer iertare, am scurtat înjurătura! Deși originalul a fost, ăăă, creativ!

83: FIICA LUI XALTORATH

Demonii vânători se întoarseră a doua oară, tăcuți. Doar din când în când se auzea mârâitul slab al câinilor. Fără îndoială că una era să rătăcești pe marginea domeniului ce-i aparținea demonului din lac și alta era să te apropii când dragonul putea fi rănit, furios sau... înfometat. Inspectară malul până când se convinseră că nu mai există niciun dragon care să se repeadă asupra lor, după care continuată să caute. Demonii scoaseră strigăte triumfătoare când găsiră trupul femeii prăbușite.

Căpetenia lor descălecă, făcând semn către doi dintre oamenii lui să apuce femeia de brațe și s-o țină în aer. O prinse de bărbie și îi întoarse capul dintr-o parte în alta. Femeia era înaltă și zveltă. O singură șuviță de păr îi acoperea capul de la frunte până pe ceafa, neagră sau cărămizie, după cum pica lumina. Pielea de pe fața ei avea o nuanță roșu-maronie, dar mâinile îi erau negre.

Demonul izbucni în râs și rosti ceva. Apoi scoase un cuțit de la brâu și se așeză mai bine ca să taie beregata femeii.

Kihrin ieși din ascunzătoarea sa și fluieră ca să le atragă atenția. Răsuci lancea aurie în mâna dreaptă cu o ușurință surprinzătoare.

— De ce faci asta, cap sec? Doar e una de-a voastră, nu?

Demonul cu coame de cerb se răsuci, surprins și încântat.

Ce drăguț! Crezi că toți de-un neam sunt prieteni? Cei puternici îi vânează pe cei slabi. E singura lege.

— Serios? chicoti Kihrin. Asta e o... prostie. O prostie nemaiauzită. Știam că demonii nu sunt prea isteți, dar acum nu

mă mai miră că ați pierdut ultimul război. Dă-i pace! N-am lăsat-o acolo ca să vii tu s-o omori.

Demonul își linse cuțitul, după care îl lipi de gâtul femeii leșinate.

** Aruncă arma și lasă-te prins, altfel o să mă hrănesc din sufletul ei!*"*

— Din nou îmi arăți cât ești de idiot, spuse Kihrin. Chiar nu te poți abține, nu? N-o salvez pe ea *ie tine.* Iți dau o șansă să te cari de aici și să te întorci la stăpânii tăi înainte să fie prea târziu. Nu mai sta pe gânduri!

Demonul hohoti.

Ce-o să faci? O să te bați cu noi toți? De unul singur?

Kihrin zâmbi călduros așa cum numai un bărbat sigur pe el o poate face.

— Probabil că ești foarte tânăr. Ia zi-mi, s-au deranjat stăpânii tăi să-ți spună măcar pe cine ați vânat voi în seara asta?

Expresia demonului se lăsă ascunsă de umbre, dar mârâitul lui se auzi destul de bine:

Un băiat. Un băiat care n-a trecut nici măcar de primul lui sfert de secol, oricât sânge vante i-ar curge printre venele lui moarte. Un băiat pe nume Kihrin.

— In viața asta, desigur. Dar nu ți-a spus Xaltorath cine eram pe vremuri? Sigur știe. îți mai dau o ultimă șansă...

Demonul se îndepărtă de femeie.

Smulgeți-i sufletul inferior! Aduceți-mi lancea și restul!

Ogarii, demonii și caii din iad înaintară.

Kihrin pocni din degete. Nu se întâmplă nimic. Câțiva monștri

izbucniră în râs, apoi își îndemnară caii la galop, ca să năvălească peste el.

Demonii cărora li se poruncise să țină captiva în aer pentru plăcerea stăpânului lor nici măcar nu-și dădură seama că victima se trezise. Femeia îl împinse cu piciorul pe unul dintre demoni. II prinse pe celălalt de tentaculele de deasupra urechilor și îi răsuci capul într-un cerc perfect, sfârșind într-un sunet de os rupt. Un al doilea demon se repezi spre ea cu o sabie strălucitoare, care radia un foc rece și absorbea orice formă de căldură. Femeia se feri și îi trase un pumn.

Mâna îi intră prin armura lui, apoi prin piept, ieșindu-i prin spate, într-o explozie de sânge și de came. îi răsuci șira spinării în două bucăți, apoi îi lăsă

trupul să se prăbușească. Acționă cu o grație încântătoare, de parcă violența era un dans pe care îl practica încă din copilărie.

Ochii ei ardeau cu toate culorile jarului.

Smulse sabia din strânsoarea țeapănă a mortului, înainte ca aceasta să se spulbere. Culoarea armei se transformă din albastru în rece.*

își începu măcelul cu multă hotărâre.

Intre timp, Kihrin își înfipse lancea în pământ și o pregăti pentru atacul demonului. Aceasta nu străpunse armăsarul venit din iad, ci mai degrabă îl dizolvă, transformându-1 în energie și haos. Energia plutitoare se uni cu a lui și o folosi ca să-i facă pe atacatorii săi se lovească unul de altul. Ca să se distreze, adăugă și puțin foc rece pe o rază de vreo cincizeci de metri. Torțele se stinseră. Copitele în flăcări se răciră. înjunghie ogarii, cu același rezultat ca în cazul cailor. Câțiva câini își întâmpinară moartea cu aceeași ochi strălucitori, imploratori — obscen de recunoscători că se contopesc în neant.

Căpetenia vânătorilor hotărî că ar fi cel mai bine să se retragă undeva, și încă rapid. După ce se îndepărtă galopând, ceilalți demoni se prăbușiră.

în doar câteva secunde, luminișul se goli, cu excepția bărbatului, a femeii și a spectrelor tot mai palide ale demonilor

răpuși. Bărbatul închipui cu mâinile o sferă strălucitoare din lumină magică.

Cei doi se priviră țintă.

Femeia se întinse după pelerina ei, care atârna zdrențuită de ramurile unui copac. După ce își înveli umerii cu ea, se răsuci spre el.

— Aia, spuse femeia arătând spre lance, îmi aparține.

Kihrin zâmbi.

— Nu cred că mi-ar fi de prea mare folos să-ți dau khorevalul înapoi înainte să-mi promiți că nu voi fi următoarea ei victimă.

Femeia tresări.

— Ii știi numele?

— Firește. Cine crezi că i l-a pus?

Femeia clipi și se uită la el cu ochi roșii, fioroși.

— Imposibil!

— A, ești dintre cei ce se îndoiesc. Totuși, ăsta e adevărul.

* Demonii sunt asociați cu frigul, deși se hrănesc cu foc și cu căldură. Femeia aceasta este exact pe dos. Pare ciudată și merită să fie studiată mai mult.

Femeia privi spre lac în timp ce-și frecă ușor capul pieptului prin pieptar.

— Am crezut că dragonul m-a terminat...

— Xalome, zise el râzând. Xalome o chema. E moartă. Cel puțin pentru o vreme.

— Și eu de ce n-am murit?

Bărbatul păru că șovăie să-i dea un răspuns.

— Fiindcă te-am vindecat. Și pe tine, și pe mine.

— Dar m-ai atacat, continuă ea, încruntându-se. Apoi m-ai vindecat și, după aceea, m-ai lăsat aici să fiu măcelărită de o haită de demoni, înainte să mă salvezi din nou. întotdeauna ești așa de nehotărât?

Kihrin oftă.

— Cred că depinde de cei pe care îi întrebi. N-am crezut că te vor răni.

— Dar sunt demoni, sublinie ea.

— Și tu, la fel.

Pe chipul lui apăru o expresie de om chinuit de vedenii.

Ea înghiți în sec și își feri privirea, dar nu-i corectă spusele.

Kihrin arătă spre părțile mai întunecate și mai adânci ale pădurii.

— Nu putem rămâne aici. Demonul care a scăpat va da raportul. Mai devreme sau mai târziu, probabil foarte curând, vor trimite un contingent care știe să se lupte.

— Nu mi-e teamă de ei, se apără ea.

— Văd asta, dar tot nu ar trebui să rămânem pe loc. Știi cum să ajungi în Abis?

Femeia își lăsă capul într-o parte și pe buze îi apăru un surâs trist.

— Ce bărbat ciudat ești! Tocmai ce mi-ai zis că sunt demon, și totuși te aștepți să te ajut? N-ar fi asta o purtare nelalocul ei pentru un demon?

— De obicei, da, încuviință Kihrin, dar și tu încercai să mă ajuți cu dragonul. Nu mi-am dat seama și am încurcat lucrurile, crezând că ești una de-a lor, dar tu nu mă vânai, de fapt. Tu vânai demonii.

— Doar pentru că sunt dușmanul lor nu înseamnă că îți sunt prietenă, spuse ea.

Kihrin se lăsă într-un genunchi în fața ei.

— Atunci, care e plăcerea ta? Dacă îmi stă în putere, ți-o voi oferi. Spune-mi ce-și dorește inima ta și eu îți voi împlini dorința!

Femeia se trase departe de el, de parcă apropierea lui ar fi putut s-o ardă.

614

NĂPASTA REGILOR

— Nu face asemenea oferte! Când folosești cuvinte așa de frumoase, pari a vorbi ca un demon.

Ea își duse degetele la buze și fluieră; câteva momente mai târziu, un cal sânge-pur intră tropăind în luminiș și necheză în semn de salut. Femeia își recuperă o parte din armură, strâmbându-se când văzu în ce stare e, și o legă de șa înainte să se cocoațe cu un salt pe animalul masiv.

Când cornul de vânătoare răsună în depărtare, femeia se

întoarse spre Kihrin și îi întinse mâna ca să-1 ajute să se urce în spatele ei.

— Foarte bine! Totuși, aștept un motiv temeinic pentru care ar trebui să te ajut. Insă, mai întâi, va trebui să ne adăpostim.

84: DUELUL D’LORUS

RASUL ERA CUPRINS DE FLĂCĂRI, AȘA CĂ NIMENI NU BĂGĂ DE SEAMĂ CÂND **O** zidul de energie din jurul Arenei se prăbuși brusc.

— Crezi că o să meargă? întrebă Darzin pentru a treia oară, bles- temându-se în sinea lui.

Știa că frica lui devenise vizibilă, dar nu se putea stăpâni. Fusese în Arenă de nenumărate ori ca duelist.

De data asta era diferit.

Cei trei intrară fără să fie opriți și nimeni nu le observă apariția. Nu aveau nevoie de o Voce a Consiliului care să creeze o ușă pentru ei: bărbatul care purta Coroana și ținea Sceptrul în mână avea propria putere care să dărâme bariera energiei magice.

— Ține-ți ochii deschiși! spuse Gadrith, căci era chiar el, în ciuda faptului că arăta ca un marakori oarecare, îmbrăcat cu o pelerină sălii peticită. Piatra Cătușelor îi sclipea la gât, că doar își făcuse timp să o ia de pe fostul lui corp, alături de gaeșul lui Thurvishar.

— Tu și Thurvishar veți sta de pază cât caut eu prin ruine. Niciunul nu poate intra, căci ați muri.

Gadrith zâmbi.

— Se pare că doar împăratul poate intra fără să aibă parte de un sfârșit oribil.

— Tu ești, bărbate? Abia dacă te-am recunoscut fără hainele D’Lorus! strigă Tyentso din spatele lor.

Agoleul cu care se înfășurase era un nor negru bătut de vânt.

Gadrith se întoarse și o privi înclinându-și capul ușor. Ii luă o clipă s-o recunoască și făcu ochii mari.

— Raveri! Ce surpriză, dar să știi că „bărbate” nu e tocmai cuvântul potrivit pentru relația noastră.

— A, ăsta e momentul în care le dezvălui tuturor că ești tata? Știu asta de ani întregi.

Tyentso își duse mâna la piept.

— Phaellen mi-a spus chiar înainte să ne întâlnim.

— Cine e Phaellen?

Tyensto își dădu ochii peste cap.

— Vorbești serios, Gadrith? Doar tu *l-ai omorât.*

Gadrith făcu un gest cu mâna cerând mai multe informații.

— Așa, și?

— Casa D'Erinwa? Colegul tău de cameră? L-ai atras în pădure și i-ai făcut felul, după care ai făurit o piatră tsali din el, lăsându-i sufletul superior să bântuie pădurea ca o umbră blestemată. Îți amintești acum?

— Oh! exclamă Gadrith părând jignit. N-am făcut niciun fel. Am făcut o descoperire importantă, separând sufletul superior de cel inferior.

— Așadar, ți-1 amintești?

— Da, spuse Gadrith. Sforăia.*

Tyentso doar se uita la el.

— Nu vrei să știi cât te urăsc!

— în vreme ce eu nu m-am gândit la tine mai deloc, recunoscu Gadrith. Doar că am fost foarte dezamăgit când ai fugit înainte să poți fî condamnată la Amânare. Foarte deranjant! Din fericire, Sandus mi-a oferit un substitut.

Bărbatul se uită în jos la corpul lui împrumutat, apoi la Thurvishar.

— Știi, abia acum îmi dau seama cu adevărat că ești fiul meu. Nu e interesant?

Un fulger trecu peste trupul lui Gadrith. Tresări violent din cauza șocului, după care se scutură, scăpând de explozia de putere, trimițând arcul electrizant în pământ.

— Concentrează-te! îi ceru Tyentso. Vorbim despre mine deocamdată.

Femeia ridică mâinile, gata parcă să se dueleze, numai că acum armele ei erau vrăjile, nu sabia și scutul.

* Mă îndoiesc că ăsta a fost singurul motiv. Phaellen D'Erinwa era și cel mai bun din clasă. După dispariția lui, onoarea i-a revenit lui Gadrith.

— In caz că n-am fost foarte clară, boșorogule, de data asta ne luptăm până la moarte.

— Lasă-mă să mă ocup eu de ea! îl rugă Thurvishar.

Gadrith i-o reteză scurt:

— Nu. E o delicatesă pentru mine. Ai grijă să nu apară Milligreest și turma lui de amici!

Thurvishar își încleștă dinții frustrat, dar se supuse poruncii și se răsuci pe călcâie. Ii făcu semn lui Darzin să-1 urmeze, apoi plecară din centrul Arenei ca să aștepte la marginea ei.

Gadrith se întoarse spre fiica lui și atacă, făcând o incantație. O rază de energie violet, care ar fi trebuit să-i topească cât ai clipi carnea de pe oase, porni spre Tyensto.

Femeia o prinse, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Gadrith zâmbi.

— Doar nu credeai că sunt lipsit de puteri, nu? Că îmi va lua luni întregi să învăț cum să folosesc trupul lui Sandus? îmi pare rău să te dezamăgesc, dragă fiică, dar mă pregătesc pentru acest moment de decenii. Știu cum să fac vrăji chiar mai bine decât Sandus.*

Tyentso se îndreptă de spate.

— Nu contează. Am așteptat treizeci de ani pentru asta. Arată-mi ce-ai mai rău în tine!

Norii întunecați alergau pe cer precum niște ogari care pornesc în goană atunci când aud o trompetă. Copacii se înălțau sumbri, aruncând umbre peste strălucirea roșie a orașului în flăcări. Era greu să ghicești dacă norii aduceau ploaie sau se născuseră din cantitatea prea mare de cenușă.

— Serios?

Gadrith ridică o sprânceană.

— Furtună magică?

— întotdeauna ai fost un snob nenorocit, spuse Tyentso, când un zigzag gros de lumină ieși brusc dintr-un nor negru și se repezi să-i izbească dușmanul.

* Adevărat. L-a studiat pe Sandus ori de câte ori a avut ocazia. Nu m-a lăsat niciodată să-1 ajut, chiar dacă i-aș fi ușurat sarcina. Presupun că voia să se asigure că nu dau peste cine știe ce eroare, care mi-ar fi permis să-1 trădez. Ca să fiu sincer, așa aș fi făcut.

Fulgerul nimeri într-o suliță groasă din fier ruginit pe care Gadrith o ridică în aer. Electricitatea trecu prin metal și explodă la suprafața pământului.

— Nu e nicio rușine în asta, zise Gadrith. Dar prefer violența mea, ca să fiu mai precis.

întinse degetul spre ea și făcu iar o incantație.

Tyentso se împletici când inima îi bubui în piept. Simți lovitura prin talismanele ei îmblânzite, prin toate protecțiile ei, la fel de puternică precum copita unui cal de luptă. Primise lovitura de parcă ar fi fost o novice, și ochii i se umplură de lacrimi.

Gadrith zâmbi și tonul i se umplu de dispreț și batjocură:

— Și tu, care credeai că te poți pune cu mine! Nu uita că port Piatra Cătușelor! Cum aveai de gând să rezolvi aspectul ăsta?

Tyentso își încleștă pumnul stâng pentru a ascunde faptul că-i amorțise mâna. Atacul lui Gadrith fusese mai mult decât se așteptase.

— Lupta încă nu s-a terminat.

Gadrith dădu să spună ceva, dar o bucată uriașă de gheață îl izbi în umăr, azvârlindu-1 în față. Și mai multă gheață pică din cer, o grindină deloc blândă și cioburi ascuțite înghețate. Gadrith se văzu nevoit să ridice un zid de energie peste el ca să oprească atacul. Chiar atunci, un vârtej enorm îl surprinse neprotejat, îl luă pe sus și îl trânti dincolo de zidul magic. Și mai multă grindină răpăi peste ei, însoțită de nenumărate trăsnete.

Fumul și vaporii de gheață topită o împiedicau pe Tyentso să vadă, așa că, în timp ce rămase nemișcată, gata să se apere, se concentră să-și potolească bătăile nebunești ale inimii.

Nu era destul de naivă ca să creadă că învinsese.

— Asta a fost lovitura ta cea mai bună, fato?

Gadrith ieși din fum fără nici cea mai mică rană. Se înșelase totuși. Când îl privi mai bine, zări arsuri mici pe margini și pelerina sa peticită arzând într-o parte. Totuși, bărbatul nu avea răni semnificative.

Tyentso își împinse bărbia înainte.

— Cea mai bună care să și funcționeze...

Femeia se opri și își studie tatăl.

— Atât de puternic! murmură ea.

— A venit vremea să sfârșim tărăboiul ăsta, spuse Gadrith.

Tyentso făcu ochii mari. întinse un deget răsucit, încovoiat, spre Gadrith.

— Nu ai nicio protecție... nici talismane. Cele vechi nu merg cu trupul nou!

Tyentso îl privi printre gene și își concentra întreaga voință în ultima vrajă.

Gadrith șuieră când mâna i se transformă în apă, desprinzându-se de trup și căzând pe iarba fragedă.

— Nu, spuse Gadrith. De ce încă îmi simt mâna.. .?*

Bărbatul întinse mâna cealaltă, încă întreagă, și încleștă pumnul.

— Ajunge! Acum, mori!

Păru și mai disperat când o parte din braț îi căzu la pământ. Efectul se răspândea și în restul corpului.

Tyentso își înăbuși urletul, strângând din dinți, și se arcui în spate, cu fața lividă din cauza durerii. Simți din nou senzația de inimă care stă să îi iasă din piept. Sângele își încetini curgerea prin vene, chiar dacă îi bubuia cu putere în urechi. Tyentso era acum un râu care se bulucea împotriva unui baraj. Un drum stricat, o cărare acoperită cu gunoi.

Vraja asupra lui Gadrith își pierdu din putere, apoi dispăru cu desăvârșire când Tyentso nu mai izbuti să se concentreze. Ochii i se dădură peste cap și fulgerele continuară să cadă în jurul lor în nuanțe pastelate nebunești.

Apoi se opriră și ele. Furtuna își pierdu din omogenitate.

Tyentso muri.

La mustață scăpase. Doar câteva secunde în plus și Tyentso ar fi câștigat. Gadrith se concentră asupra ciotului și se concentră ca să-1 crească din nou. Brațul i se refacu, dar strâmb și neuniform, acoperit cu pielea subțire a unei cicatrice. Și-1 acoperi cu pelerina peticită.

Gadrith se opri și privi spre trupul lui Tyentso. Chipul ei arăta liniștit pentru o asemenea moarte dureroasă. Femeia părea că trage un pui de somn după o zi lungă și obositoare.

— M-ai impresionat, fato!

Bărbatul regreta că nu are timp să facă o piatră tsali din

sufletul ei.

Se întoarse și pomi spre ceilalți.

’ Presupunerea mea, oricât ar fi de lipsită de acuratețe, este că vraja îl transforma pe Gadrith în apă fără însă ca în realitate să distrugă legătura dintre trup și suflet Așadar, ca un fel de apă vie, incapabilă să gândească sau să acționeze, Gadrith încă ar „trăi", împiedicând Piatra Cătușelor să se activeze. O mișcare isteață!

85: FRONTUL MORTII

KIHRIN ZĂRI ABISUL ÎN DEPĂRTARE ȘI ÎL APUCĂ DEZNĂDEJDEA.

— Când s-au întins hotarele atât de mult? întrebă el. O să ne ia zile întregi până ajungem acolo.

Tânăra întoarse capul.

— Atât de mult? Nu sunt numeroase, chiar dacă hotarele s-au lărgit... Ai mai fost aici? întrebă ea după o pauză.

— Toată lumea a mai fost aici, replică Kihrin. Cei mai mulți dintre noi pur și simplu nu-și amintesc, după ce renasc. Trebuie să găsesc o cale mai rapidă să ajung la Abis.

— Atunci și eu trebuie să fac același lucru. Nu mai am timp la dispoziție. Curând, mă voi trezi.

Copacii se răriră în jurul lor când se apropiată de un deal pe care domnea un mic turn de pază din piatră, aflat într-o stare jalnică. Nu zăriră niciun soldat pe metereze și nicio lumină care să pătrundă prin deschizăturile pentru săgeți. Singurul motiv al existenței sale, după mintea lui Kihrin, părea a fi conturul creat de el pe cerul cenușiu străbătut de fulgere de toate culorile.

— Cum adică, te vei trezi? se interesă Kihrin.

Calul lor se scutură agitat și necheză când se apropie de zidurile turnului. Femeia smulse lancea din mâna lui Kihrin.

— Adică acum dorm. Când vine dimineața, voi trece înapoi prin Al Doilea Văl și mă voi trezi în lumea normală.

Atinse ușa masivă din fier cu vârful ascuțit al lăncii și aceasta se deschise larg.

— E singurul loc sigur până când ajungem în Abis, îi spuse ea. Așa că povestește-mi, dacă tot suntem aici!

— Elana..., zise el.

Femeia se încruntă, apoi își îndemnă calul la trap și-1 mână în interiorul fortului.

Locul fusese abandonat de multă vreme, devenind acum căminul păianjenilor, al șobolanilor și al altor creaturi misterioase care se adăposteau între zidurile lui. Praful acoperea totul, dar nu văzură nimic care să vorbească de distrugerea de amploare: niciun demon nu trecuse zidurile cu scopul de a-1 jefui.

— Ce-a fost locul ăsta? întrebă Kihrin, alunecând agil de pe calul masiv.

— Nu știi? Parcă spuneai că ești bătrân.

— Mai bătrân decât asta, cu siguranță, replică el.

Femeia se holba la el.

— Atunci chiar ești bătrân, comentă ea, gesticulând cu dosul palmei. Un fort de hotar. Veghea odată podurile de peste Abis, dar acum e părăsit, fiindcă Abisul se modifică.

Femeia își trecu și ea un picior peste cal, sărind jos, după care duse bestia într-o parte. Kihrin nu reușea să scape de senzația că animalul îi urmărea cu atenție orice mișcare mai neobișnuită.

— Dacă Abisul se mută, înseamnă... că nu e bine, clătină el din cap.

— Totodată, numele meu *nu* e Elana, spuse femeia, răsucindu-se cu fața la el. Și nu-mi place deloc cum mă privești. Vreau să știu prețul pentru tămăduirea asta a ta și cum de ai putut s-o

faci.

Femeia își frecă palmele, și o ploaie de fulgi roșii plutiră în aer — sânge de demon, de la cei pe care-i ciopârțise.

— îmi pare rău! se scuză Kihrin. Elana era numele tău când te-am cunoscut cu mult timp în urmă.

— N-a fost niciodată numele meu, insistă ea.

Kihrin alese să nu o contrazică.

— Bine, atunci, cum te cheamă?

— Răspunde-mi mai întâi la întrebări! replică ea.

Femeia strânse lancea în mână, după care o lăsă deoparte.

Kihrin expiră și își aranjă cămașa, strâmbându-se când văzu găurile mari din pânză.

622

NĂPASTA REGILOR

— Nu există preț pentru tămăduirea ta. Tămăduirea ta a fost *plata.* Te-ai rănit din cauza mea și nu ar fi trebuit să se întâmple asta dacă mi-aș fi dat seama că nu-mi ești dușman.

— Dar cum? O asemenea rană... M-a atacat un ditamai dragonul. Ar fi trebuit să mă nimicească. Nu ești zeu... Dacă erai, nu ai avea suflet gaeș și nici nu ți-ar lipsi inima. Numai că acum nu-ți mai lipsește. îmi amintesc ce-am văzut când ne-am luptat prima dată, ți-am văzut gaura din piept. Cum de acum ești vindecat?

Kihrin își trase cămașa peste cap, o împături și o aruncă pe un scaun. Aceasta se evaporă înainte de a ajunge pe el, de parc-ar fi fost dovada existenței sale efemere din acest moment.

— Fiindcă îmi lipsea inima, aveam nevoie de un înlocuitor. Așa că am folosit inima lui Xalome.

Kihrin își drese glasul.

— Hmm, de fapt, am folosit-o pentru amândoi.

— Ce-ai făcut?*

Când îi văzu privirea uluită, Kihrin îi explică:

— Așa ceva n-ar funcționa niciodată pe tărâmul celor vii, dar aici realitatea poate fi modelată. Și nu, habar nu am ce efect va avea. Din câte știu, nu s-a mai făcut niciodată și pesemne că a fost posibil pentru că era vorba de Dragonul Sufletelor, ucis pe tărâmul celor morți.

Kihrin ridică din umeri.

— N-am știut ce altceva aș fî putut face.

— Ai împărțit inima unui dragon între noi doi, repetă ea. Un dragon. Un monstru al haosului și al răului.

Kihrin își încrucișă brațele și încuviință din cap.

— Din câte se pare, a mers ca pe roate.

Femeia clipi de câteva ori, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, după care își trecu degetele peste șuvița de păr de pe cap. Străbătu agitată încăperea în lung și-n lat, după care se întoarse lângă el.

— Inima unui dragon? întrebă ea cu un glas blând de data asta.

— Haide, am trecut de subiectul ăsta. Și, oricum, nu mai avem cum să reparăm situația.

Kihrin zâmbi răutăcios.

[4] Aceeași reacție am avut-o și eu. Kihrin, idiot ce ești! Nu mă întrebați despre consecințe, fiindcă n-am nici cea mai mică idee.

— Cu plăcere!

— Cu plăcere? repetă ea răgușită. Ești un catâr neobrăzat.

Nările îi ffemătau de mânie.

— Am un avantaj față de dușmanii mei, fiindcă ei nu-și dau seama că sufletul meu nu e legat de trup și că rătăcesc pe-aici doar când dorm. Dar tu...

Femeia se înecă de furie.

— Ai distrus tot. Este cu neputință ca prezența unei *inimi de dragon* să nu-mi păteze aura și, imediat ce vor băga de seamă, vor începe să pună întrebări la care nu vreau să răspund.

Kihrin ridică mâinile în semn de apărare.

— Ușurel! încearcă să-ți amintești că ai fi murit. Trupul ți-ar fi dispărut. Sau ce s-o întâmpla cu demonii, cu puii de demoni sau orice-ai fi atunci când mori. Cum a reușit să se descurce Xaltorath cu tine, dacă tot veni vorba?

O secundă mai târziu, femeia îl apucă pe Kihrin de gât, ridicându-1 deasupra pământului și izbindu-1 de o tapiserie prăfuită ce atârna pe peretele turnului.

DE UNDE ȘTII DE XALTORATH?

Mâna femeii căzu în gol când Kihrin dispăru. Mârâi și se

răsuci pe călcâie, dar turnul era gol.

— Arată-te! țipă ea.

Când se uită prin cameră, ochii ei căzură pe lance și se repezi la ea. înainte să apuce khorevalul cu mâinile, artefactul apăru în capătul îndepărtat al încăperii și Kihrin deveni vizibil din nou, de data asta ținând lancea îndreptată cu vârful spre ea. Femeia se abținu din răsputeri să nu reacționeze impulsiv și să se trezească înjunghiată.

— Potolește-te! porunci el ferm. Fiindcă, dacă lancea asta funcționează pe tine, n-o să mă iert în vecii vecilor.

Femeia rămase neclintită, strângând din dinți și privindu-1 ca un taur înnebunit gata să atace.

— In ultima viață, cea trăită recent — când aveam doar cincisprezece ani, spuse Kihrin, Xaltorath m-a găsit pe străzile capitalei și mi-a siluit mintea.

Femeia își ținu răsuflarea. Când expiră, mânia i se topise deja cu totul.

— Mi-a arătat multe lucruri neplăcute. Intr-adevăr, tot nu înțeleg de ce. Poate că nu voia decât să mă tortureze, dar mi-a arătat și o femeie. O femeie pe care n-aș fi putut s-o rănesc niciodată.

Kihrin ținu lancea cu o mână, în timp ce arătă cu cealaltă spre ea.

— Pe tine.

Confuzia alungă și ultimele resturi de furie.

— Pe mine? Femeia arătată eram *eu!* De ce?

Kihrin își mușcă buza de jos.

— Nu știu. Să am încredere în tine? Să nu mă încred în tine niciodată? Cred că încerca să împlinească o profeție, dar nu știu dacă ideea era să ne aducă împreună sau să ne țină departe unul de celălalt.

Femeia își dădu ochii peste cap.

— M-am săturat de profeții.

— Ah, cel puțin suntem de acord în privința unui aspect!

Kihrin ridică lancea și se duse la una dintre ferestruicile

înguste.

— E o discuție pe care o putem purta altă dată. Acum? Inima îmi lipsea când ne-am întâlnit, fiindcă mi-a fost smulsă din piept pentru a-1 invoca pe Xaltorath, care probabil devastează străzile capitalei. Dacă nu mă pot întoarce în ținutul celor vii...

Femeia se uită la el.

— Dar dacă te-ai putea întoarce? O să mori a doua oară. Ai ucis un dragon, așa că nu-ți pun la îndoială talentul, dar ea este regina războiului. Ai khorevalul care să te ajute. Insă nu vei avea acest avantaj când te vei întoarce.

— Stai puțin! Xaltorath e femelă sau mascul?

— Xaltorath e un demon. Poate fi de orice sex poftește. Când am întâlnit-o eu, era o ea.

— înțeleg.

— Ideea e... Ce propui ca să-1 oprești pe Xaltorath? N-ar fi mai bine să se ocupe împăratul de el?

— Mă deranjează faptul că Gadrith a recunoscut că vrea ca împăratul să apară. Cred că rolul lui Xaltorath a fost doar să-i atragă atenția împăratului. Pun ceva la cale și va *fi ceva* oribil.

— Gadrith? întrebă ea, privindu-1 printre gene. Gadrith, lingăul lui Relos Var?

— Nu-i spune asta lui Gadrith! Sunt sigur că nu se consideră lingăul lui Relos Var.

Femeia pufni.

— Relos Var e neîntrecut la tras sforile și îi manipulează chiar și pe cei care-1 urăsc.

Kihrin chicoti. Se uită la Abis cu ochii roșii și simțindu-și inima bolnavă.

— Trebuie să-1 opresc pe Gadrith. E numai vina mea.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Nu te învinovăți pe nedrept pentru ceva de care nu ești responsabil!

— Nu cred că mă învinovățesc pe nedrept, o contrazise el, uitându-se în depărtare.

Kihrin se întoarse spre femeie.

— Mă ajuți? Dacă te rog?

— Cine e Elana? întrebă ea. O soție? Iubită?

— Nu, nimic din toate astea, răspunse el. Nu pentru mine, în orice caz. Ar trebui să ne grăbim.

— Spune-mi povestea ei! Iar eu îți voi spune numele meu.

Kihrin șovăi puțin înainte să răspundă:

— Am fost... închis. S-a întâmplat demult. Eram... mort. Iar Elana m-a eliberat.

Kihrin izbucni în râs.

— Se pare că dau de tine numai în momente nepotrivite, nu?

— Nu-i adevărat, protestă ea. Oricine ai crede tu că sunt. Femeia asta, Elana... Indiferent de persoana cu care mă confunzi, trebuie să uiți de ea. Nu există. Eu nu sunt cineva care vine cu coada între picioare fiindcă pocnești din degete sau pentru că îmi arăți zâmbetul tău frumos. Ai idee cât de jignitor e? Că demonul Xaltorath a încercat să schimbe profeția într-un fel sau altul arătându-ți imaginea mea? Eu n-am primit niciodată imaginea ta. De parcă succesul sau eșecul unei relații amoroase între noi doi se bizuia doar pe ce aveai tu în cap. Adică, atâta vreme cât *tu* voiai... eu, firește, mă supuneam și îți făceam hatârul, indiferent de părerea mea.

— Hei, dar n-am zis nimic de vreo relație amoroasă!

Chipul ei deveni inexpresiv.

— Nu fi sfios! Am văzut foarte clar cum te uiți la mine.

— Și cine-a spus că am un zâmbet frumos? Poate el, scuze, *ea,* continuă Kihrin, înroșindu-se la față, voia să se asigure că profeția dă greș și știa că vei reacționa așa. Poate nu-și dorea decât să distrugă tot.

Kihrin își drese glasul.

— Și oricât de mult mă bucură conversația noastră, ar trebui să plecăm.

Femeia se apropie de șemineul prăfuit, nefolosit. Era masiv, potrivin- du-se cu mărimea turnului, înalt și suficient de lat cât să treacă o coloană de soldați prin el. Se uită îndelung la el.

— Ce faci?

— Aprind focul.

— N-ai nevoie de ceva care să ardă?

Exact când puse întrebarea, flăcările prinseră viață și

crescură albastre, purpurii și cu mici nuanțe de verde. Nu semăna deloc cu un foc adevărat.

— Nu contează. Iartă-mă! Acum ce urmează?

Femeia se urcă pe cal și întinse mâna spre Kihrin.

— Acum călărim. Când îi luă mâna, ea îi spuse: Numele meu e Janel Theranon.

Kihrin se așeză în spatele ei, dându-i lancea înapoi.

— Mulțumesc! Mi-aș dori să-mi amintesc.

— Să-ți amintești?

— Nu-mi amintesc nimic când mă trezesc. Niciunul dintre noi nu-și va aminti?

Janel dădu să spună ceva, poate să nege totul, dar se mulțumi să clatine din cap.

— Așadar... De ce-ai aprins focul?

Ea zâmbi și strânse hățurile și mai tare.

— O să-ți arăt.

Calul dădu din cap bucuros. După ce-și îndemnă bestia superbă să înainteze, Janel sări direct în mijlocul flăcărilor, cu un strigăt sălbatic, fioros.

Animalul se opri pe un morman de oase, lăsând în urmă flăcările. Trecuseră într-un alt spațiu.

Kihrin își dădu seama că se aflau deja în Abis.

Nu auzea mare lucru din cauza avalanșei de pietre și de resturi care zburau în susul crevasei gigantice, acoperind cerul. Zidul de piatră creat era nesfârșit și Kihrin habar nu avea până unde se întindea sau cum apăruse. II cuprinse amețeala. Parcă ar fi stat cu capul în jos.

— Ferește-te!

* Știu: dacă nici Kihrin nu-și amintește ce s-a întâmplat cu el cât a fost mort, cum aș putea să scriu eu despre toate astea? Cum aș putea să speculez ce s-a petrecut cu el în Viața de Apoi? După cum am menționat deja, este rezultatul talentului meu de vrăjitor. Chiar dacă informațiile și amintirile nu sunt accesibile în mod activ, undeva, în adâncul sufletului, Kihrin își amintește.

Janel îl trase în jos, alunecând într-o parte de pe șa, exact când o sferă mare de fulgere ieși cu o explozie din locul în care

fuseseră cu o secundă în urmă. Vuietul luptei îi înconjură din trei părți în vreme ce demonii galopau, călcau în picioare, alunecau și dansau peste oamenii care se băteau cu sulițe, săbii, topoare și săgeți.

Instinctul îl îndemna pe Kihrin să se dea jos de pe cal și să năvălească în mijlocul încleștării așa cum te-ai năpusti într-o cadă cu apă caldă, dar Janel îl ținu de braț.

— Nu! strigă ea acoperind vacarmul. Traversează Abisul.

Kihrin se uită la ea, apoi la crăpătura urâtă din pământ. Vedea cum aceasta se mișcă și cum copacii se prăbușesc în capătul îndepărtat, în vreme ce Abisul se lățea tot mai mult.

Nu, nu se lățea, își dădu el seama. Se mișca. Se mișca, de parcă întregul canion voia să pătrundă în Ținutul Păcii.

— N-o să fiu niciodată în stare să traversez așa ceva! urlă el.

Janel înfipse lancea într-un demon, lăsând-o să se transforme în lumină, după care aruncă o privire peste umăr spre el.

— E un pod. Nu-1 vezi?

— Poftim? Ce pod...

Kihrin își duse mâna streașină la ochi și cercetă Abisul. Zări un pod mic, șubred și abandonat, care se legăna în vântul puternic precum o jucărie în mijlocul unui uragan.

— Ala? E o glumă, nu?

— Nu!

Janel se întoarse în șa și îl cuprinse pe Kihrin după talie, dându-1 jos de pe cal.

— Dacă-1 poți vedea, înseamnă că-1 poți traversa, dar drumurile noastre se despart aici, fiindcă nu am cum să vin cu tine.

Calul necheză ca să-i prevină. Un grup mare de demoni venea călare direct spre ei. Privirea lor le spunea limpede că nu se aflau aici ca să atace soldații ce păzeau Abisul.

— Du-te! îl îndemnă ea din nou.

— Vino cu mine! îi ceru Kihrin.

— N-am cum, protestă Janel. Eu *nu văd* podul. Niciun demon nu-1 poate vedea.

Kihrin îi atinse glezna prinsă în scara șeii.

— Ești infectată, dar transformarea nu e completă. Ceva o împiedică. Nu ești un demon adevărat.

Janel își lăsă capul într-o parte și se uită trist la el.

— Ba da, sunt.

Femeia pomi la galop și bestia nechează, repezindu-se să-și întâmpine atacatorii care veneau din față.

Când Kihrin plecă împleticindu-se înapoi spre Abis, hohotele de râs ale lui Janel plutiră până la el. Tocmai străpunsese un demon cu sulița, ținută drept în față precum lancea unui cavaler, în timp ce smulse brațul unui alt demon, pe ca- re-1 folosi pe post de bâtă. Era ceva în firea ei care o făcea să se delecteze cu brutalitatea respingătoare, necruțătoare. Ii amintea de Xaltorath. Sesiză asemănarea.

Totuși, erau atât de mulți demoni! Prea mulți chiar și pentru fiica unei regine-demon.

Kihrin o mai privi o dată, apoi se întoarse spre pod.

— La naiba! Oricum sunt mort, murmură el, aruncându-se direct în vâltoarea bătăliei.

— Parcă trebuia să traversezi podul! urlă Janel când îl zări din nou, ceva mai târziu.

— Nu fără tine! strigă el.

— Dar eu nu văd podul. Ce e așa greu de priceput?

Janel smulse sulița dintr-un demon mort, fără să-i pese cum se dezintegrează acesta.

— Insă eu pot. O să-ți arăt drumul.

— Dar de ce-aș vrea să merg în Ținutul Păcii? zbieră exasperată femeia. Nu sunt moartă.

întunericul se îngroșă în jurul lor și mai mult când demonii se regrupară pentru un alt asalt violent.

— Ești sigură?

Acalmia luptei le fu de folos ca să discute pe un ton normal.

— N-ar fi trebuit să te trezești până acum?

Janel se opri și pe chipul ei apăru o expresie de surpriză neplăcută. își duse mâna la piept, acolo unde dinții dragonului o mușcaseră adânc.

— Sunt sigur că, dacă mori aici, mori și în lumea celor vii, spuse Kihrin. Doar pentru că am putut să te vindec aici nu înseamnă că ți-a afectat și trupul din lumea reală.

Kihrin întinse mâna spre ea, când un răcnet asurzitor le cutremură pământul de sub picioare.

— Haide! Te duc eu pe partea cealaltă.

— Mă va distruge..., protestă ea.

— Nu. Nici vorbă. Sunt sigur de asta! țipă Kihrin.

Janel îi luă mâna și se dădu jos de pe cal.

— Te voi considera foarte amabil dacă nu m-ai mai ucide încă o dată.

— Îți promit, domniță!

Când un demon gigant își făcu apariția la orizont, perechea începu să alerge spre podul șubred.

86: ÎNTOARCEREA

Kihrin se așează și încercă să tragă aer în piept.

Teraeth căzu în genunchi lângă el.

— Ți-a luat ceva timp. Ce-ai făcut, te-ai oprit să culegi floricele?

Kihrin îl privi furios.

— Unii dintre noi n-au mai murit înainte, mulțumesc de întrebare!

Tânărul clătină din cap.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu mine cât am fost mort. Dar îmi amintesc că am murit totuși.

— Nimeni nu-și amintește ce se petrece cu ei în Viața de Apoi, încuviință Teraeth.

— Serios? Adică tu nu-ți amintești?

— Bine! încuviință Teraeth. *Majoritatea* oamenilor nu-și amintesc. Nu da vina pe mine! Tu ești cel care ai refuzat să intri în Frăție, adăugă el, întinzân- du-i mâna lui Kihrin. Haide, avem treabă de făcut!

— Așteaptă!

Kihrin se uită în jur prin biserică, apoi privi statuia masivă a Thaenei și morții jeliți care sufocau intervalele.

— Cum am ajuns aici? Ce se petrece? Unde e restul lumii?

Teraeth începu să bifeze întâmplările pe degete.

— Ai fost sacrificat pentru Xaltorath, dar, pentru că Xaltorath nu a primit tot sufletul, nu mai e practic sub controlul nimănui. Așadar, Xaltorath

a pornit un Marș spre iad*, invocând toți demonii de pe lume. înaltul Lord Therin, lady Miya și generalul Milligreest au plecat

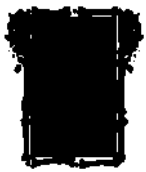

ca să-1 trimită înapoi în iad. Galen s-a întors la Palatul Albastru să supravegheze evacuarea celor care au supraviețuit. Intre timp, Gadrith purta Piatra Cătușelor când l-a ucis Sandus, așa că împăratul e mort, iar Gadrith își poartă corpul de parcă ar avea o pelerină nouă, la modă. Tyentso s-a dus să-1 oprească.

Kihrin clipea la el.

— La naiba, aveam un plan!

— Care a funcționat perfect până când n-a mai mers.

Teraeth oftă.

— Așa stă treaba cu planurile. Nimeni n-ar fi putut prezice că Gadrith va fi în stare să răspundă atât de repede.

Kihrin se încruntă.

— Dar e Tyensto destul de puternică să-1 omoare?

Pe chipul lui Teraeth apăru o expresie suferindă.

— Se bizuie pe faptul că el nu va putea face vrăji cât timp se obișnuiește cu noul său corp.

— îți amintești ce-a zis Tyentso când m-a posedat? Că Gadrith plănu- iește asta de *ani întregi,* Teraeth. Știe prea bine cum să facă vrăji în corpul lui Sandus.

Teraeth se strâmbă.

— Nu mai contează. Oricum nu era singur.

— Thurvishar, rosti Kihrin, simțind o gheară în piept.

Ce șanse ar fi avut Jarith să-1 aresteze? Atât de mici, că nici Kihrin n-ar fi pus pariu.

— în plus, habar nu avem ce puteri îi vor da Coroana și Sceptrul.

Kihrin încuviință din cap.

— Bine! Hai să mergem după ea!

Băiatul făcu un pas, se împiedică și se lăsă moale pe podea când încercă să se prindă de ceva.

Teraeth păru surprins și înjură printre dinți.

— Trebuie să te odihnești. Abia poți sta în picioare.

Kihrin clătină din cap.

— Cât am fost mort m-am odihnit destul. Am nevoie de o sabie, spuse el, cercetând cu ochii prin încăpere.

’ Ultimul Marș spre iad a avut loc acum douăzeci de ani, a pomit în Marakor și numărul de vieți pierdute nu poate fi calculat. Populația din Jorat încă nu și-a revenit nici acum.

Se opri când dădu cu ochii de trupul lui Jarith și i se făcu rău.

— înaltul General l-a adus, îi explică Teraeth când văzu expresia lui Kihrin. Avea sufletul mort. Probabil că îl ucisese un demon.

— La naiba cu toate!

Kihrin se apropie de cadavru, după care se aplecă și scoase sabia din teaca lui Jarith. Lama era khorveshană, cu tăișul bine ascuțit și curbată frumos. Nu semăna deloc cu sabia normală pentru dueluri din Quur și, cu patru ani în urmă, Kihrin n-ar fi știut cum s-o mânuiască. Acum știa.

Fostul său antrenor de arme, bărbatul-șopârlă thriss, Szzarus, ar fi fost foarte mândru de el.

Kihrin sprijini vârful bont al săbiei de umăr, ținându-i plăseaua cu cealaltă mână.

— Bine, să mergem!

Teraeth ridică mâinile.

— Unde? Nu știu unde s-a dus Tyentso, rosti el pe un ton mâhnit.

— Ne dăm noi seama cumva.

Kihrin se deplasă cu greutate, împleticindu-se, abținându-se să nu înjure când se împiedica de cadavrele ce zăceau pretutindeni.

Teraeth îl ținu de braț ca să-1 sprijine.

— N-ai putea să te lupți nici măcar cu un iepure lepros în condițiile astea.

— Mai dă-mi un minut să-mi revin! îl rugă Kihrin.

Cei doi bărbați se opriră pe treptele catedralei. Părea că

întregul oraș arde în flăcări, vântul fierbinte împingând cenușa și fumul spre cer. Urletele oamenilor care se luptau panicați și care mureau alcătuiau un vacarm de neimaginat.

La orizont, apăru un fulger purpuriu.

Kihrin arătă spre el.

— Ai văzut asta? Magie. Venea dinspre Câmpurile Ofrandelor.

— Ești sigur?

Dar chiar când întrebă Teraeth, pe cer apăru un fulger roșu, încă unul purpuriu și apoi un trăsnet.

Tinerii se priviră unul pe altul.

— Ce mai truc ai folosit acolo, ticălos mic! spuse Darzin când se desprinse de copacul răsucit și uscat de care se sprijinise până atunci.

în spatele lui, dârele de lumină colorată desenau modele strălucitoare pe cer.

— Am auzit că, dacă ai fost sacrificat pentru un demon, nu te mai poți întoarce.

Kihrin îl împinse pe Teraeth într-o parte, ținându-se singur pe picioare, ca să-1 vadă mai bine pe Darzin.

— Aha, m-am distrat de minune! Poate ar trebui să te duci la Xaltorath să-1 întrebi dacă sacrificiul primit e acceptabil. Am o bănuială că te-a mințit când a zis că va face tot ce-i spui.

Darzin își scoase sabia din teacă.

— Nu contează. Avem deja ce ne interesează. Cine e prietenul tău?

— Nu contează, replică tânărul. Zic să punem punct, nu?

Kihrin își coborî sabia de pe umăr.

Thurvishar se uită pe lângă Darzin, spre centrul Arenei. Nu arătă niciun interes față de Kihrin sau Teraeth, privind fix fulgerele strălucitoare. Groaza îl cuprinse pe Kihrin. Dacă Thurvishar era încă aici, asta însemna că Tyentso se înșelase în privința forței în declin a lui Gadrith. Tyentso se lupta singură cu el.

Iar ăsta nu era deloc un semn bun.

— Să punem punct? repetă Darzin hohotind. Măi, pramatie,

abia te ții pe picioare. Chiar crezi că ai vreo șansă în fața mea?

Bărbatul își roti sabia în fața lui.

— Ți-e frică să afli?

Nările lui Darzin fremătară. Făcu un pas în față, ocolind ramurile căzute și oasele albe de pe jos. Se repezi cu o lovitură scurtă.

Kihrin îl blocă fără probleme și făcu un pas în lateral.

— Mai trebuie să lucrezi Ia poziție.

Ochii lui Darzin se măriră surprinși, dar nu pierdu vremea cu o replică. Atacă din nou, țintindu-1 pe Kihrin într-o parte, fandă, după care alunecă în dreapta, ca să-i înfigă lama în coapsă.

Băiatul reacționă din nou, mutându-și sabia să blocheze fandarea și apoi dându-se în spate, suficient cât sabia lui Darzin să treacă prin materialul pantalonilor kef, dar fără să-1 atingă. Darzin și Kihrin se învârtiră unul în jurul celuilalt până când Kihrin ajunse cu spatele la centrul parcului. Darzin fandă în față. Kihrin blocă sabia lui Darzin cu tăișul săbiei sale și, în timp ce armele scrâșneau, Darzin se repezi și îi trase un pumn direct în față.

Tânărul se dădu în spate dezechilibrat și își șterse sângele ce începuse să-i curgă din nas.

Darzin clătină din cap.

— Haide, serios acum, mă plictisesc! Măcar depune și tu puțin efort!

634

NĂPASTA REGILOR

Kihrin se pregăti din nou.

Thurvishar oftă când zări luminile din centrul arenei dispărând încetișor.

— Ce tragedie! A fost o femeie splendidă.

— Poftim?

Kihrin îl privi pe Thurvishar îngrozit și Darzin profită de neatenția lui.

De fapt, nu numai el profită de situație.

Când Darzin lovi cu sabia, un zid de energie — pânze fine, mortale, din fire albastre strălucitoare — ieșiră din Thurvishar. Teraeth dispăru din locul în care rămăsese și reapăru, aproape gata să-și folosească sabia otrăvită pe spatele lui Thurvishar.

Aproape...

Teraeth zbură în spate, de parcă ar fi dat de un zid invizibil.

Kihrin își reveni brusc. Darzin încercă prea târziu să se oprească, dar deja începuse să lovească. Kihrin păși spre Darzin, ținându-și sabia pe lângă corp, cu mâna pe plăsea și cu cealaltă direcționându-i mișcările. Ii sfâșie încheietura lui Darzin, apoi, cu o singură smucitură ridică sabia și o trecu peste beregata dușmanului său.

Kihrin făcu un pas în spate când Darzin își duse mâna la gât și făcu ochii mari, șocat de sângele ce țâșnea în toate direcțiile. Kihrin nu trebui să privească dincolo de Primul Văl ca să știe ce face Darzin.

Se vindeca singur.

— Nu și de data asta!

Kihrin își roti sabia și lovi într-un arc perfect, cu ultimele lui puteri.

Capul lui Darzin și mai multe degete se rostogoliră prin iarbă.

— îmi pare rău! șopti Thurvishar. N-am de ales. Chiar n-am.

Kihrin se răsuci la timp spre el ca să vadă cum ramurile și rădăcinile copacilor îl înconjurau pe Teraeth — pe Teraeth cel real —, care se lupta cu ele să se elibereze, dar fără prea mult succes.

Kihrin ridică sabia și se apropie să-1 înfrunte pe Thurvishar.

— Ai suflet gaeș.

Magul zâmbi.

— Ce bine-ar fi să pot răspunde!

— Ai observat totuși că nu te-am întrebat.

— Da, pesemne că așa e cel mai bine.

Kihrin înghiți în sec și se uită spre centrul parcului. întunericul care se lăsase acum era mult mai amenințător decât spectacolul cu fulgere strălucitoare de mai devreme.

— Am o curiozitate, dacă nu te superi. înțeleg că nu arăți ca Sandus, fiindcă ești pe jumătate vordreth, dar chestiunea legată de vârstă nu-mi dă deloc pace. Totuși, cred că am o explicație: lucrurile stau așa pentru că ai petrecut mult timp în farul din Shadrag Gor, nu? Timpul se mișcă mai încet acolo, și de aceea toată lumea crede că ești prea bătrân ca să fii fiul lui Sandus,

deși ești. In realitate, nu ești mai mare decât mine.

— O, ba sunt mai mare ca tine! îl corectă Thurvishar, părând impresionat și explicând detaliile atât cât îi permitea gaeșul. Am trăit toți anii ăștia în plus. Numai că nu aici.

— Kihrin! strigă Teraeth. Fugi! Fugi! N-ai cum să te pui cu amândoi.

— Degeaba mai fug acum, răspunse Kihrin, uitându-se dincolo de Thurvishar. E deja aici.

Ca la comandă, Gadrith ieși cu pași mari din mijlocul întunericului.

87: ÎNCĂLCAREA LEGÂMINTELOR

GADRITH ZÂMBI CÂND ÎȘI FĂCU APARIȚIA, UN LUCRU NEMAIVĂZUT PE CHIPUL lui când trăise ca un mort viu. înfățișarea luminoasă *a* lui Sandus aducea o notă macabră bucuriei false.

„Arată ca o glumă proastă”, se gândi Kihrin când îl văzu pășind spre grupul lor. Gadrith, care pretinsese că e tatăl lui Thurvishar, având acum trupul tatălui său real, era o batjocură diabolică a amintirii împăratului. Kihrin observă ura lipsită de orice pocăință de pe fața lui Thurvishar și știu că, dacă ar fi avut cum, l-ar fi distrus pe Gadrith demult.

— Sunt curios cum de te-ai întors, îi spuse Gadrith lui Kihrin. Totuși, nu-ți port ranchiună pentru moartea lui Darzin. Ai avut dreptate acolo, la criptă: a devenit nefolositor din clipa în care te-a sacrificat pentru Xaltorath.

— Presupun că ai ucis-o pe Tyentso, zise Kihrin pe un ton amărât.

Gadrith ridică o sprânceană.

— Ar trebui să fii mai specific, tinere.

— Pe Raveri, se corectă Kihrin. Soția ta.

— Ah! zâmbi Gadrith din nou. Da. S-a descurcat admirabil. Aproape regret că a trebuit s-o trimit pe lumea cealaltă.

— Serios? întrebă Thurvishar surprins.

— Nu. Eram doar politicos.

— Și ce facem acum? insistă Thurvishar. Vrei să mă ocup de ăștia doi în timp ce tu cauți prin morminte după Urthaenriel?

Gadrith își lăsă capul într-o parte, privindu-1 înciudat pe Thurvishar.

— Da.

Kihrin făcu un pas în față, încercând să nu se împleticească. Se concentră să tragă din pământ, din copaci și din iarbă toată forța posibilă.

— Despre asta era vorba? Să recuperezi sabia lui Kandor,

Secerătorul de Zei? întrebă Kihrin, privindu-1 pe sub gene. M-am înșelat, nu-i așa? Ne-am înșelat cu toții. Nu încercai să devii împărat. Ai fi putut deveni împărat cu mulți ani în urmă. Ai fi putut deveni împărat oricând voiai, dar nu ți-a păsat de coroană până când nu ți-ai dat seama că era singura cale ca să intri în ruinele alea. Fără magia împăratului, ruinele te-ar fi făcut bucățele. Asta nu e o lovitură de stat... asta e... asta e...

Kihrin izbucni în râs.

— Asta e un *jaf*.

— Da, încuviință Gadrith pe un ton neutru, sec.

Bărbatul se uită spre „fiul" său.

— E mai deștept decât frate-său.

Thurvishar încuviință din cap.

Gadrith pomi spre ruine.

— Omoară-1! Eu am o sabie de găsit și apoi niște zei de măcelărit. Cred că voi începe cu Thaena.

Lui Thurvishar îi căzură umerii, înfrânt. Cuvintele lui de mai devreme, „ocupă-te de ei", îi permisese să-i ia ostatici. Noile porunci ale lui Gadrith erau cât se poate de clare.

Kihrin zări disperarea din ochii lui Thurvishar când acesta ridică mâinile.

— îmi pare rău! șopti el.

— Ai de ales, îi răspunse Kihrin.

— Nu prea am, replică Thurvishar.

— Am fost și eu ca tine. întotdeauna ai de ales.

Thurvishar gesticulă brusc și sabia khorveshană din mâinile lui Kihrin deveni de un roșu incandescent și se transformă în metal topit.

Probabil că sabia l-ar fi ars dacă nu ar fi fost atât de priceput la protecția împotriva focului. Abia dacă simți o usturime când metalul topit îi curse printre degete.

— Nu vreau să te omor, spuse Thurvishar, dar chiar nu văd cum ar putea moartea *mea* să te ajute să-1 ucizi pe Gadrith. Lucrurile ar sta diferit dacă ai avea pregătire ca vrăjitor. Consider că ai talent, dar nu ai anii de pregătire necesari ca să înfrângi un mag de calibrul lui. Și, chiar dacă ai avea,

poartă Coroana și Sceptrul, pe lângă Piatra Cătușelor. Te va copleși și, dacă îl ucizi, oricum pierzi.

— Dă-mi șansa asta...

Thurvishar clătină din cap.

— Știi cum merg lucrurile. Nu pot.

Bărbatul ridică mâna.

Când Kihrin se dădu în spate, se împiedică de o sabie veche, ruginită — dreaptă, îngustă și cu un stil arhaic. N-avea cum să-l ajute. Tăișul era tocit și plin de găuri. Părea că se va frânge după o singură lovitură cu ea. Dar Kihrin stăpânea arta de a lupta cu sabia. Simți o dorință ilogică de a muri cu arma în mână de data asta dacă soarta îi spunea că trebuie să moară de două ori în aceeași zi.

Strânse plăseaua bine și eliberă sabia din pământul negru și plin de viermi.

Thurvishar aruncă un fulger spre el, dar Kihrin abia dacă-l băgă în seamă. Respinse vraja și fulgerul nimeri în pădurea din jurul Arenei. Apăru un foc roșu, înăbușit cu repeziciune de contorsiunile magice ale copacilor strâmbi, își concentră atenția asupra săbiei, care acum era o bucată de argint alb elegantă și sclipitoare.

Tăișul ei îi cânta în minte.

Armoniile ei se dovediră atât de frumoase, încât i se umplură ochii de lacrimi; tonul tot mai înalt, mai dulce și mai răvășitor al unui glas unic, părea să promită o lume a fericirii și te ajuta să arunci o privire în Rai. Totuși, sabia îl preveni că puterea ei îl poate consuma. Nu mai auzeai și nu o mai auzeai decât pe ea, pierdut pentru totdeauna în armonia acelui sunet perfect. Sabia avea și ceva familiar. Kihrin își aminti de momentele când se concentra asupra lanțului care-i ascundea gaeșul. Se agăța de ceva cu care avea o legătură strânsă — ceva ce făcuse parte din el cândva, un întreg atunci, separat acum.

— Nu-mi vine să cred ce norocos nenorocit ești! exclamă uluit Thurvishar.

Kihrin trebui să străpungă cântecul din capul lui ca să răspundă.

— Da, îi spuse el vrăjitorului. Așa e. Cheamă-l pe Gadrith, te rog!

Thurvishar invocă o sferă de foc și o aruncă spre Kihrin, mai degrabă ca să câștige niște timp împotriva poruncii date gaeșului său. Kihrin împinse focul într-o parte, fără să fie rănit.

— Gadrith! urlă Thurvishar. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, *acuml*

Kihrin își recăpătă puterile. Simțea că ar putea alerga în orice cursă, că ar putea înota în Senlay, că era invincibil. Se apropie de Teraeth, care leșinase

între timp. Nu credea că ramurile care îl țineau ostatic mai aveau magie, dar aici, în acest loc, bănuia că totul e puțin magic de la natură. încercă să alunece dincolo de Văl, dar i se păru imposibil. Nu putea să treacă de sabia care îi cânta în urechi.

— Ce r? se răsti Gadrith când trecu printr-o poartă a unuia dintre turnurile în ruine.

Magul se opri și se încruntă când văzu că totuși Kihrin trăia.

— Ți-am zis să-1 omori.

— *Nu pot,* recunoscu Thurvishar printre dinții încleștați, îndoindu-se de durere.

Kihrin cunoștea destul de bine semnele. Gaeșul îl putea ucide dacă nu acționa imediat.

— Nu poți? De ce...

Gadrith amuți când îl văzu pe Kihrin înaintând spre el cu sabia în mână.

— Așadar, nu era înăuntru? rosti magul uluit. Tot timpul ăsta sabia s-a aflat afară?

Părea că întreaga lume tocmai se răstumase pentru Gadrith. Și poate chiar așa era.

— Ce mai lovitură sub centură, nu-i așa? Ai petrecut treizeci de ani alergând după ceva pe care oricine putea pune mâna în timpul unui duel în Arenă. Era prinsă în niște rădăcini, la vedere, așteptând nestingherită.

Kihrin zâmbi răutăcios.

— Ai destule jucării. Pe-asta nu ți-o dau.

— Imposibil! spuse Gadrith. Eu sunt Hoțul Sufletelor. Eu sunt Regele Demonilor. *Eu* l-am ucis pe împărat. *Eu* îi voi elibera pe demoni. Este destinul *meu* să distrug imperiul și să refac lumea. EU. NU KAEN. NU RELOS VAR. EU!

Bărbatul mârâi și întinse mâinile spre Kihrin, dar, oricare i-ar fi fost intențiile, Kihrin prinse vraja cu sabia și aceasta se stinse

în aer.

Cum să se ocupe de Gadrith? Kihrin nu-1 putea ucide pur și simplu. Dacă îl omora, urma să schimbe locul cu sufletul bărbatului, dându-i astfel necro- mantului exact ceea ce-și dorea cu adevărat de la început: pe Urthaenriel. Gadrith era supărat și tulburat acum, dar, dacă îi lăsa prea mult timp la dispoziție, magul ar fi putut trage aceeași concluzie ca Tyentso în urmă cu mulți ani. Până și cineva imun la magie avea nevoie de aer ca să respire și un pământ solid sub picioare.

Atunci Kihrin își aminti: mânuia o sabie care putea rupe magia zeilor.

Așadar, nu Gadrith era ținta sa.

Piatra Cătușelor sclipi pe pieptul vrăjitorului, atrăgându-1 malițioasă. Kihrin ținti nestemata și împinse sabia în față. Gadrith se mută ca să blocheze lovitura. Probabil că folosise o vrajă, dar LJrthaenriel nu se speria de vrăji. Timpul se scurse cu încetineală până când sabia sparse Piatra Cătușelor în mici cioburi albastre, după care pătrunse prin pieptul lui Gadrith și i se înfipse direct în inimă.

Magul întunecat îi aruncă o privire îngrozită lui Kihrin. Atunci diadema dispăru de pe capul lui Gadrith și la fel și sceptrul din mâna lui. Bărbații care priveau nu apucară să priceapă tot ce se întâmplase fiindcă simțiră o presiune uriașă care îi ridică în aer, care sfâșie rădăcinile ce-1 țintuiau pe Teraeth și care îi împinse pe toți în afara hotarelor Arenei. Aterizară pe iarba umedă și moale, în fața tavernei Câmpurile Ofrandelor.

Trupul furat de Gadrith, încă străpuns de sabia lui Kihrin, veni cu ei.

Câmpul de forță în culorile curcubeului care proteja Arena se refacu din neant. Astfel, reveni la starea ei de bază, așteptând întrecerea ce urma să-i numească noul stăpân.

Gadrith Sucitul, pentru scurtă vreme împăratul din Quur, murise.

88: DARUL MIYEI

ORAȘUL ARDEA.

Demoni mici, demoni uriași, demoni grași, demoni de toate formele, culorile și înfățișările posibile și imposibile distrugeau și violau tot și pe oricine întâlneau în cale. Se bălăceau fericiți în căldura focurilor ce se răspândeau în oraș. Uciseră mii de ființe fără milă și, la fel de inexplicabil, lăsară tot atâția supraviețuitori neatinși să fie martori și să-și amintească de atrocitățile lor. Se hrăniră cu spaimă și ospățul se dovedi îndestulător.

Chiar dacă acum Xaltorath fusese alungat, aveau să mai treacă luni bune, dacă nu chiar ani, pentru a repara distrugerile lăsate de el în urmă.

— E toată lumea aici? îl întrebă Therin pe Galen, apropiindu-se cu lady Miya la braț.

înaltul Lord și intendenta Casei erau amândoi zdrențuiți și murdari, cu tăieturi și arsuri ale hainelor care vorbeau de rănile căpătate în timpul luptei.

— Am adunat câți am putut găsi, replică Galen, dar câțiva oameni de-ai noștri sunt încă în oraș și supraveghează Casele Albastre.

Numărul membrilor familiei din sala mare părea mic în comparație cu numărul celor din Casa D'Mon, care existaseră doar cu o zi înainte. Amintirea celor omorâți era dureroasă.

Galen strânse din dinți și refuză să se gândească la tatăl său.

— Bun! spuse Therin. Vă trimit pe tine, pe soția ta și un mic grup de tămăduitori la palatul de vară din Kirpis. Treaba ta e să rămâi în viață, pricepi?

— Dar cum rămâne cu...

Galen își înghiți vorbele.

Pe fața lui Therin nu se putea citi nimic. Cine nu-i cunoștea pe D'Moni ar fi interpretat greșit lipsa de emoții. Dar Galen știa mai bine.

— Termină întrebarea! porunci Therin.

Voia să afle de soarta lui Kihrin. Voia, dar se abținea. Galen se simțea stânjenit și mâhnit. Nu cu mult timp în urmă, nu numai că-și văzuse familia murind, dar își aminti că nici Kihrin nu fusese prea dornic să moară pentru el. Kihrin fusese dornic să moară pentru lady Miya, ba chiar murise pentru ea și nu pentru Galen.

Așa că Galen întrebă:

— Cum rămâne cu tata?

— Tatăl tău e un om mort sau va fi curând, afirmă Therin. Va fi dat uitării și numele lui nu va mai fi niciodată pomenit în această casă. L-am dezmoștenit. Nu pot decât să mă rog că e suficient pentru ca zeii să fie satisfacuți.

E posibil să nu fi murit încă, se gândi Galen, dar se abținu să rostească vorbele cu voce tare.

In spatele lordului Therin, lady Miya scoase un zgomot.

— Mă înțelegi, Lord Moștenitor?

Titlul îl lăsă rece pe moment. Galen aproape că-și căută tatăl din privire. Chiar și când Therin se încruntă spre el, tot nu înțelese implicațiile.

— Lordul meu?

— Ai fost primul lui copil. Asta înseamnă că acum ești Lord Moștenitor. De aceea, tu și Sheloran trebuie să plecați. Casa va avea un drum dificil de parcurs. Trebuie să mă asigur că ești protejat cum se cuvine.

Galen clipi nedumerit. Așadar, nu auzise nimic greșit în templu, când Therin afirmase că totuși Kihrin este fiul *său.* Și în niciun caz al lui Darzin. Nu era fiul lui Darzin și nici fratele lui.

Ci unchiul lui.

— Da, lordul meu. înțeleg.

— Bun! Acum...

— Therin...

Glasul Miyei răsună atât șocat, cât și vesel.

— Therin, gaeșul *s-a dus.*

— Poftim?

Bărbatul se holbă la ea de parcă nu i-ar fi înțeles deloc

cuvintele și nici contextul lor. Therin ridică mâna ca să-și cerceteze lanțul subțire din argint

mituit, înfășurat de mai multe ori în jurul încheieturii, la capătul căruia atârna un mic pandantiv: un copac.

Pandantivul se fărâmiță și se transformă în cenușă, apoi pluti în aer.

Lady Miya își duse mâna la gât.

— Pot respira, spuse ea. După atâta timp, pot trage aer în piept.

— Dar cum e posibil? întrebă Therin.

— Nu știu, răspunse lady Miya. Nu-mi pot închipui cum e posibil, dar, Therin, simt că s-a dus.

Conversația din sala mare se opri.

— Lady Miya...

Galen se apropie de ea ca să-i ofere tot sprijinul lui.

Probabil că mișcarea lui îi atrase atenția, fiindcă femeia se întoarse ca să se uite țintă la el. Privirea ei îl făcu să se oprească, deoarece nu era deloc prietenoasă. Miya nu-1 privi cu indiferența așteptată din partea unei intendente a Casei. Nu, privirea ei era plină de *răutate.*

— Nu așa mă cheamă, îl corectă ea.

Galen se simți luat pe sus. Un drug din aer, invizibil și tare ca oțelul îi strânse gâtul. Se înecă, rămase fără aer și lumina îi dispăru din ochi. încercă să inspire, dar zadarnic.

Ceva plesni în gâtul lui cu un sunet puternic.

Galen D'Mon se prăbuși pe podea, mort.

Pentru câteva secunde interminabile, nu se mișcă nimeni. Cei mai mulți din cameră nu o văzuseră pe lady Miya decât servind Casa și protejându-i membrii. Chiar și acum, când îl ucisese pe Lordul Moștenitor, martorii se întrebau dacă nu fusese cumva înlocuită de imitatoarea aia sau dacă nu cumva cineva preluase controlul asupra minții ei.

Apoi urlară și o luară la goană, dar ușile imense ale sălii se închiseră când se apropiată de ele. Pentru a doua oară în ziua respectivă, se treziră ostaticii unei vrăjitoare în propria casă.

— Tu nu ești lady Miya, spuse Therin cu ochii holbați. N-ai cum.

Femeia nu-i zâmbi. In ochi nu i se citea nici furie, nici ură. își înclină capul, de parcă ar fi vrut să confirme adevărul.

— Ca să fiu sinceră, n-am fost *niciodată* Miya. Miya cea adevărată a murit înainte ca noi doi să ne întâlnim.

Pe buzele ei apăru un surâs când păși peste trupul lui Galen.

— N-am putut să-ți spun cine eram în realitate. M-a împiedicat gaeșul.

— Atunci, cine ești?

644
NĂPASTA REGILOR

Therin se uită spre cadavrul lui Galen, apoi din nou la Miya. Experiența sa ca fost preot al Thaenei îi spunea că moartea lui Galen nu era neapărat definitivă, așa că nu avea motiv să intre în panică.

— Khaeriel.

Femeia zâmbi când ochii lui Therin se măriră.

— Khaeriel, regina tuturor vanteilor, fiica lui Khaevatz, regina vanteilor manoli, fiică a Khaemzrei, una dintre Cei Opt Gardieni?

Therin închise ochii.

— Dă-le drumul! Pe mine mă vrei. Lor dă-le drumul!

— Ai dreptate, dar doar pe jumătate. Pe tine te vreau, dar nu pentru un motiv jalnic precum răzbunarea. N-am de gând să le dau drumul. Ei te țin priponit de Casa asta și de titlul tău așa cum am fost și eu înlănțuită de gaeșul meu.

Femeia făcu din nou un gest cu mâna. In capătul îndepărtat al camerei, văduva lui Galen bătea cu pumnii în ușă. Sheloran tresări violent când gâtul i se rupse brusc. Se prăbuși la podea într-un morman lipsit de viață.

Therin își reveni din șoc și o atacă pe Khaeriel.

Femeia îi respinse vraja — probabil vreun farmec care să îi paralizeze mișcările — și îl privi printre gene.

Therin zbură și se lipi de un perete, cu brațele și picioarele rășchirate, ca un fluture prins în bolduri.

Therin scrâșni din dinți și se eliberă. Se prăbuși și, în ultima secundă, se îndreptă de spate. își mișcă mâinile și șopti ceva.

Aerul din jurul lui Khaeriel se îngroșă și deveni sufocant.

Norii se îndepărtară de ea, împrăștiindu-se ca niște fuioare subțiri.

— O strategie solidă! spuse ea. Niciun talisman nu m-ar proteja de vaporii otrăvitori, dar ai ales un mijloc nefericit, căci aerul e al meu. Ar trebui să încerci să-mi dai foc la haine, să-mi transformi pământul de sub picioare în acid ori să prăbușești tavanul peste mine. Pesemne că atunci ai avea mai mult noroc.

* Așa se explică de ce regele Terindel, născut printre vanteii kirpis, a crezut că regina Khaevatz nu era „potrivită” să conducă peste vantei — din cauza mamei ei voramer. Presupunem că, apoi, familia regală s-a împăcat cu altoirea aceea nefirească a arborelui de familie. Acest lucru e cu atât mai adevărat cu cât, probabil, știau că, de fapt, Khaemezra era zeița Thaena. De asemenea, practic vorbind, Kihrin și Teraeth nu sunt rude — doar pentru că mama *biologică* a lui Kihrin este Miya (și chiar dacă trupul Miyei este acum posedat de nepoata Khaemezrei, Khaeriel). Dacă lucrurile n-ar fi stat așa, atunci Teraeth, care e fratele vitreg al lui Khaevatz, ar ft fost străunchiul lui Kihrin. Da, e foarte complicat.

— Te voi opri! șuieră Therin.

— Nu, spuse Khaeriel, și, ca să fiu sinceră, nici inima ta nu vrea. Știi că ești nepotul regelui uzurpat Terindel, din neamul vanteilor kirpis? Tatăl tău, Pedron...

— N-a fost tata.

Femeia dădu din mână a lehamite.

— Ba da. Știm amândoi asta. Sângele tău vante îți trădează originile. Mama lui Pedron a fost prințesa Valrashar, fiica regelui Terindel. Și ea a avut suflet gaeș și a fost vândută familiei D’Mon de către tatăl *meu,* regele Kelindel. Tata a furat coroana vanteilor kirpis. Așadar, tatăl tău, Pedron, și mătușa ta, Tishar, erau adevărații conducători ai vanteilor kirpis. Pentru că amândoi sunt morți acum... nu mai rămâi decât tu. Tu ești acum moștenitorul unui tron care pare atât de îndepărtat și probabil că ți-ai închipuit că nu-1 vei putea ocupa vreodată. Renunță la cătușele tale de om, Therin! Uită de ele și vino alături de mine!

Bărbatul nu-i răspunse. In schimb, se concentră cât putu de tare.

Khaeriel țipă când sângele începu să i se scurgă din ochi. Căzu în genunchi.

— îmi pare rău! spuse Therin. Ochii ți se vor vindeca, dar nu te pot lăsa să faci asta.

Bărbatul se apropie de ea cu pași nesiguri din cauza rănilor

pe care i le provocase femeia atunci când îl azvârlise.

— Te vom ascunde până te vindeci și te vom ajuta cumva. Nu voi lăsa Consiliul...

Therin se prăbuși pe podea, zvârcolindu-se cu ochii holbați din cauza șocului.

Khaeriel se ridică în picioare. își șterse sângele de la ochi.

— Am țintit mai multe grupuri de nervi. Nu doare, dar nu te poți mișca și nici nu-ți poți organiza gândurile ca să mai canalizezi magie. Lorgrin m-a învățat asta, adăugă ea. Ah, ce dor îmi va fi de el! Avea atâta talent la medicină și la anatomie!

Femeia se aplecă peste trupul cuprins de tremurături al înaltului Lord.

— N-am nevoie de tine, Therin, ca să fiu protejată. Și Consiliul ar trebui să se ascundă de mine, dacă nu vrea să fie terminat pe vecie.

Khaeriel se întinse și îl mângâie pe păr.

— Iți ofer acest dar: singurul lucru pe care ți l-ai dorit cu adevărat, singurul lucru pe care n-ai fost destul de curajos să-l asemuiești cu dorința ascunsă a inimii tale.

646

NĂPASTA REGILOR

Femeia se îndreptă de spate.

— Te voi elibera de numele D'Mon.

Khaeriel se întoarse spre ceilalți.

Unii se luptară, alții implorară. Mulți alergară care încotro sau încercară să se ascundă, dar rezultatul se dovedi același.

In cele din urmă, numai doi oameni rămaseră în viață.

Khaeriel se întoarse la el după ce termină, pășind peste trupul celui mai mic fiu al lui Bavrin, Thallis. Ochii lui încă priveau în față, deschiși, dar fără să mai vadă ceva.

— Știu că acum crezi că nu mă vei ierta niciodată pentru asta, dar, în timp, o vei face.

Khaeriel ridică mâna și trupul lui Therin pluti spre tavan.

— O să dai vina mai degrabă pe tine decât pe mine. O parte din tine, și nu una mică, crede că meriți să fii pedepsit pentru crimele tale.

Khaeriel zâmbi.

— Și când ți-am refuzat eu vreodată poruncile, lordul meu?

Therin nu se putea lupta. Nu putea nici să țipe, nici să plângă, nici să șoptească. Era închis în propriul trup, ca un prizonier. Nu-i rămase decât să privească, neajutorat, cum fosta regină a vanteilor deschide un portal și trec împreună prin el.

89: DESPĂRȚIREA

Kihrin ar fi râs, ar fi strigat și ar fi dansat puțin peste leșul lui Gadrith, dar mai avea chestiunea lui Thurvishar care se înneca într-o buclă infinită a gaeșului. O smulse pe Urthaenriel din trupul lui Gadrith și se întoarse spre Thurvishar, fără să știe exact cum l-ar putea ajuta.

Insă Thurvishar se simțea bine.

Vrăjitorul stătea în picioare, frecându-și gâtul, ușor sufocat,

dar fără să prezinte alte neajunsuri. De fapt, nu murea.

Thurvishar privi trupul lui Gadrith cu o expresie indescifrabilă.

— Eu..., șopti Kihrin. îmi pare rău! Ți-am omorât tatăl. In fine, nu-mi pare chiar atât de rău...

— Nu mi-ai omorât niciun tată, îl corectă vrăjitorul. L-ai omorât pe ucigașul tatei. Iar pentru asta îți rămân dator.

Thurvishar se întoarse spre Teraeth, care zăcea inconștient, înfășurat în resturile de rădăcini care fuseseră smulse din pământ mai devreme.

Kihrin se uită afectuos la vanteul leșinat.

— Nu vreau să fiu mojic, începu Kihrin, dar cum ne-am mai distra? Tânărul se apropie și se încruntă.

— Nu poți fi afectat de magie, spuse Thurvishar, dar nici nu poți s-o mai folosești.

Vrăjitorul se holbă la Teraeth și se concentră.

Vanteul deschise ochii și sări în picioare, ținând cuțite în ambele mâini.

648
NĂPASTA REGILOR

— Ai pierdut tot spectacolul, îi spuse Kihrin. Am învins.

Teraeth se uită în jur și ochii i se opriră asupra leșului necromantului.

— Am învins?

Kihrin bătu ușurel cu palma umărul lui Thurvishar.

— Ai avut suflet gaeș și, potrivit legii din Quur, bărbatul care îți are gaeșul e responsabil pentru crimele tale. Omul e mort. Sunt sigur că după ce îi explic situația înaltului General...

Thurvishar se trase departe de Kihrin.

— Nu. Eu însumi îi voi explica situația înaltului General. Mă voi lăsa la mila lui. Va folosi magia și adevărul va ieși la iveală. După cum ai spus și tu, nu voi fi responsabil pentru crimele lui Gadrith. Totuși, tu trebuie să pleci. Părăsește imediat orașul!

Kihrin clipea la el.

— Poftim? De ce?

Thurvishar se încruntă.

— Habar n-ai ce-ai făcut, nu?

Kihrin arătă spre cadavru.

— Ba da, am salvat pe toată lumea, asta am făcut.

Thurvishar aruncă o privire exasperată spre Teraeth.

— Ce-a făcut? întrebă Teraeth, oarecum precaut.

Thurvishar arătă cu mâna întreaga scenă.

— L-a ucis pe împărat...

— Dar nu era împăratul adevărat! protestă Kihrin.

Vrăjitorul îl privi furios.

— Gadrith purta Coroana și Sceptrul. Purta trupul tatălui meu. El *era* împăratul. Kihrin l-a ucis pe împărat. Kihrin și-a însușit-o pe Urthaenriel. Iar acum... acum a distrus și Piatra Cătușelor.

Teraeth încremeni.

— Stai puțin! Stai, de ce...

Kihrin se opri.

— Recunosc, n-a fost calea ideală, dar a fost singurul mod prin care îl puteam ucide fără să schimbăm sufletele între noi...

— Da, o soluție isteață pentru problemă, recunoscu Thurvishar. Dacă n-ai fi procedat așa, ai fi ajuns în trupul lui, cu Urthaenriel în mână. Dar...

Thurvishar își linse buzele și se strâmbă.

— Toate cele opt artefacte au o relație intimă cu elementul lor de bază. Piatra Cătușelor e conectată cu gaeșul.

Pe Kihrin îl luă amețeala.

— De aceea nici n-ai murit. N-ai murit, chiar dacă nu ai ascultat ultima poruncă a lui Gadrith. Nu mai ai suflet gaeș.

— Nimeni nu mai are suflet gaeș, încuviință Thurvishar. Nimeni din întreaga lume. Tu i-ai *eliberat.*

Kihrin se întoarse în direcția orașului.

— Miya...

— Nu.

Teraeth își puse mâna pe umărul lui Kihrin.

— Nu poți. E în regulă. Mama ta e o vrăjitoare puternică. Ai încredere că va fi bine! Dar Thurvishar are dreptate — nu ai cum să stai aici. Sabia de protejează doar de magie, nu și de săbii sau săgeți.

— Lucrurile stau și mai rău, interveni vrăjitorul.

— Serios? întrebă Kihrin. Fiindcă mie deja îmi vine să vomit.

— Păstrează-te pentru mai târziu! replică Thurvishar. Alianțele care permit invocarea demonilor atârnă de capacitatea lor de a trece puterea Pietrei Cătușelor în gaeș și, dacă nu pot face asta, atunci contractele sunt anulate. Așa că demonii au fost eliberați, exact cum a prevăzut profeția, dar nu de către Gadrith, nici de către Kaen.

Kihrin se holbă la el.

— Ce vrei să spui?

Tânărul clătină din cap neajutorat.

— Nu...

— Dă-i sabia lui Teraeth! spuse Thurvishar. Sau mie. O vom da mai departe lui Milligreest ca să o pună la loc în seif, în așteptarea următorului împărat. Nu există alți martori în afara noastră care să povestească felul în care a murit Gadrith și putem născoci orice vrem. Nu trebuie să știe nimeni că Năpasta Regilor a fost în mâna ta.

— îmi place cum gândești! rosti Teraeth aprobator, întinzând brațul spre mâna lui Teraeth în care ținea sabia. Dă-mi-o mie...

Teraeth se opri când se trezi cu tăișul argintiu lipit de gât cu precizia unui brici.

— Nu pot, zise Kihrin.

I se puse un nod în gât și ochii i se umeziră.

— Retrage-te, Teraeth! Ești prietenul meu.

In glasul lui, se auzi implorarea sinceră.

Ochii celor doi se întâlniră.

— îmi amintesc, spuse Teraeth. Are o voce frumoasă, nu-i așa? E greu să mai auzi și altceva.

Teraeth se dădu un pas în spate și își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Kihrin coborî sabia și rămase pe loc, tremurând din toate încheieturile.

— înțeleg că sabia nu-ți dă voie să renunți la ea, dar tot trebuie să pleci acum, îl îndemnă Thurvishar. înaltul General are propriile legăminte, și unul dintre ele este să protejeze imperiul de orice amenințare. Iar tu tocmai ai devenit o amenințare pentru imperiu.

— Milligreest nu crede în profeții, se împotrivi Kihrin, pe un

ton slăbit, dar încordat.

Teraeth clătină din cap. Revenise cu picioarele pe pământ, gata de acțiune, cu mâinile pe pumnalele de la brâu, atent să nu fie întrerupți de nimeni.

— Cred că e posibil să se răzgândească după ziua de azi. Haide! Ne putem strecura pe o corabie în noaptea asta și ne-om duce unde-om vedea cu ochii.

— Nu, se împotrivi Kihrin și trase adânc aer în piept, aparent recăpătân- du-și concentrarea. Nu, pleacă tu! Urcă-te pe o corabie! Ii putem induce în eroare așa. Eu voi rămâne pe țărm.

Kihrin se apropie de trupul lui Gadrith, apoi se aplecă și scoase un inel de pe degetul mortului, unul cu sigiliu din rubin, pe care i-1 întinse lui Thurvishar.

— A fost al lui Gadrith sau al lui Sandus?

Thurvishar cercetă inelul.

— Probabil că i-a aparținut lui Sandus.

— Ia-1! Ar trebui să ai și tu ceva de la tatăl tău real.

Kihrin se întoarse spre centrul Arenei și nările îi fremătară.

— Cu Tyentso ce facem?

— Las-o în pace! se repezi Teraeth.

— Se va întoarce, nu-i așa? îl descusu Kihrin. O va aduce Thaena înapoi?

Teraeth se înnegri la față.

— Nu știu. Regulile din Arenă sunt diferite.

— N-am auzit niciodată ca Thaena să-i permită cuiva care a murit în Arenă să se întoarcă, interveni Thurvishar.

Când Kihrin se îndreptă spre locul unde zăcea Tyentso, Teraeth îi tăie calea.

— Du-te, Kihrin! Dacă Tyentso nu se întoarce, Thurvishar poate trimite pe cineva să-i recupereze trupul. Va fi îngropată în cripta D'Lorus.

— Sunt sigur că ar fi detestat ideea de a fi îngropată în cripta aia! se răsti Kihrin, dar nu încercă să treacă de vante cu forța pentru a doua oară.

— Familia D'Lorus s-a stins complet în această noapte, spuse Thurvishar. Singurul D'Lorus adevărat care a mai rămas este

înaltul Lord Cedric, iar el e un biet bătrân nevolnic și trist.

Părea că nu se poate hotărî ce ar trebui să simtă în privința asta.

— N-o să zic nimănui dacă și tu faci la fel, replică Kihrin.

Tânărul se uită în jur, dându-și seama că nu are o teacă pentru sabie.

— Vă doresc noroc amândurora!

— Unde te duci? întrebă Teraeth.

— în Jorat. Am auzit că e un cavaler acolo care face numai boroboațe. Mă duc să-l găsesc.

Arena era liniștită. Luptele cu demonii nu-i atinseseră câmpurile verzi și pașnice. Vântul nu pătrundea prin câmpul de energie ca să bată printre ramurile copacilor strâmbi, nicio pasăre nu rămânea pe teritoriul ei și nicio veveriță nu se înfruptase din nuci sau fructe de pădure aici. Dacă reușise vreuna să intre cumva în interior în scurta perioadă în care câmpul fusese inactiv, sigur ieșise silită și împinsă de la spate când Gadrith își dăduse ultima suflare.

Niciun animal, cu două picioare sau mai multe, nu putea să rămână în interiorul Arenei până la următoarea întrecere sau până la următoarea luptă în care un singur om îi învingea pe toți participanții. învingătorul urma să fie cel care purta Coroana și care ținea Sceptrul în mână atunci când părăsea locul. Ritualul avea să se desfășoare ca de obicei: oricine dorea să ia parte trebuia să se prezinte aici; Vocile urmau să coboare barierele și înfruntarea urma să înceapă.

Așa cum era firesc.

Tyentso, odată cunoscută cu numele de Raveri, trase adânc aer în piept și își arcui spatele ca să inspire aerul dulce ca proaspăt întoarsă. încă nu înțelegea pe deplin unde se afla sau ce se întâmplase în jurul ei. Nu știa decât că pierduse și plătise un preț pentru asta. Un preț nu atât de scump ca pentru mulți alții. Zăcea pe iarba din centrul Arenei, privind câmpul ca un clăbuc de săpun din energie magică, în timp ce ploaia îi stropea fața.

Chiar deasupra ei, plutea un cerc strălucitor de lumină tăiat de o linie albă. Se uită derutată preț de câteva clipe, apoi își dădu seama ce anume vedea.

Tyentso începu să râdă.

Nicio ființă nu putea rămâne în interiorul Arenei după moartea împăratului, dar Tyentso — în acel unic moment — nu fusese vie, așa că trupul nu i se mișcase.

întinse mâinile ca să prindă Coroana și Sceptrul imperiului Quur.

90: NOTE FINALE

Â LEASĂ ÎMPĂRĂTEASĂ TYENTSO,

Ca să încheiem această poveste, sunt necesare câteva note.

-Â. Numărul de morți din capitală a fost cutremurător. Se estimează că au murit cel puțin 5 000 de oameni în tipul atacurilor demonilor din noaptea respectivă. Alți 30 000 au pierit în incendiile care s-au pornit din cauza haosului provocat de ei. încă și mai mulți vor muri în lunile ce va să vină de foame și de boli dacă nu sunt luate măsuri urgente.

Trupul împăratului Sandus a fost adus de la Câmpurile Ofrandelor și depus în Sala Eroilor din palatul împărătesc pentru a se bucura de o ceremonie de stat pe măsura poziției lui, alături de trupul bine păstrat al soției sale. Potrivit istoriei oficiale, a fost ucis de un atacator necunoscut, posibil de natură demonică, după ce Gadrith D'Lorus și-a primit pedeapsa binemeritată.

Xaltorath a fost „alungat" de Qoran Milligreest, Therin D'Mon și de „sclava" lui Therin, Miya. Insă relatările sugerează că majoritatea demonilor lui Xaltorath s-au întors în iad de bunăvoie, la scurt timp după ce Piatra Cătușelor a fost distrusă. Este totuși o păsuire falsă; acum, că lanțurile lor au fost sparte, demonii sunt liberi să pornească din nou războiul împotriva raselor de tot felul, fără nicio restricție.

Qoran s-a întors la citadelă și se presupune că Therin D'Mon și lady Miya s-au dus înapoi la Palatul Albastru.

în orice caz, acesta e ultimul moment în care au fost văzuți înaltul Lord Therin DMon sau lady Miya. La scurt timp după ce lupta a luat fârșit, un tămăduitor a descoperit locul în care familia D'Mon fusese masacrată. Toți membrii acestei familii au pierit. Trebuie să

presupunem că a fost lucrătura Miyei, eliberată degaeș și devenind din nou Khaeriel, regina din exil. Probabil că s-a

răzbunat pe familia care a ținut-o prizonieră.

Nu se cunoaște soarta înaltului Lord Therin.

Familia D'Mon a fost devastată, iar în viață, nu au mai rămas decât câțiva membri. Nimeni dintre cei care au supraviețuit nu e disponibil ca să facă o petiție către Thaena să-i întoarcă pe cei duși dintre noi. Fiindcă Therin a dispărut și Darzin a murit, viitorul lor e nesigur. Locul în care se află Kihrin D'Mon este și el neclar: ultima oară a fost văzut ieșind prin porțile de nord ale orașului, alături de mai mulți cai, un grăjdar din forat și un cal sânge-pur cenușiu tot din forat.

Urthaenriel s-a pierdut din nou în lume. Niciun demon nu mai poate fi invocat în siguranță, fiindcă sunt de necontrolat și ar crea haos, ceea ce înseamnă că niciun sclav nu mai poate avea un suflet gaeș.

Oamenii spun că a venit sfârșitul lumii.

împărătească aleasă, noi știm că ăsta e abia începutul.

ANEXA I:

GLOSAR

A

Agole — o bucată de pânză purtată în jurul umerilor și al șoldurilor, atât de femei, cât și de bărbați, în vestul imperiului Quur

Alavel — orașul școlii vrăjitorilor, cunoscută și sub numele de Academie

Amânare — o practică regală de amânare a execuției unei membre a familiei regale până când dă naștere copilului din pântece; de obicei, se aplică atunci când nu există deja un moștenitor băiat

Arena — parcul din centrul capitalei, care servește drept câmp de luptă pentru alegerea împăratului

Ariala — metal cunoscut pentru varietatea sa de culori, extras în Kirpis

Așternutul Vălurit — o casă de catifea specializată în distracții mortale, pentru cei care au suficienți bani ca să și le permită

Attuleema Landril — un negustor din Cartierul de Aramă

Atins de zei — un „dar” sau un „blestem" (în funcție de cei pe care îi întrebi), oferit de Cei Opt Nemuritori celor opt Case Regale din Quur. Casele Regale nu au voie să emită legi, altfel sunt condamnate la moarte. Un efect secundar al blestemului este că fiecare Casă are o culoare specifică a ochilor.

B

Baelosh — un dragon, cunoscut mai degrabă pentru enormitatea comorilor lui Bertok — zeu al războiului

Burtosul — proprietarul unui magazin de amanet, prieten la cataramă cu Dansatorii-umbră

Burdihanul — o zonă de vârtejuri din ocean, situată în sudul Dezolării, lângă Zherias

Bătrânul — vezi: Sharanakal

Butoiașul Drept — o tavernă din Cercul Inferior

C

Calay — portul care adăpostește capitala

Caless — o zeiță a amorului trupesc

Camamith — un zeu al tămăduirii, din Zherias

Cherthog — un zeu al iernii și al gheții, venerat în principal în Yor

Cimillion — fiul împăratului Sandus, despre care se crede că a fost ucis în copilărie de Gadrith Sucitul

Citadela — cartierul general al Imperiului Militar din Quur

Cartierul de Aramă — cartierul negustoresc din Cercul Inferior al capitalei

Curtea Nestematelor — poreclă pentru familiile regale din Cercul Superior, reprezentate de douăsprezece nestemate diferite

Coroana și Sceptrul — artefactele faimoase care pot fi mânuite numai de împăratul din Quur

Câmpurile Ofrandelor — tavernă și han, situat chiar în afara Arenei Imperiale. Poreclă și pentru Parcul Arenei

Cele Patru Rase — patru rase puternice, nemuritoare, care au existat odinioară; numai vanteii mai există în forma lor originală, nemuritoare, celelalte rase transformându-se în morgaji, drethi și rasele oamenilor

Cartierul de Fildeș — cartierul templelor din Cercul Superior al capitalei

Cheie — un hoț specializat care lucrează pentru Dansatorii-umbră, antrenat să înlăture farmecele și încuietorile magice;

practic vorbind, vrăjitoare. Vezi: vrăjitoare.

Cercul Inferior — zonă din capitală care există în afara siguranței oferite de poziția înaltă a Cercului Superior, fiind astfel vulnerabilă la inundații

Corvina — vezi: Nathera Ola

Cioară — vezi: D'Mon Kihrin

Clubul Vălul Sfâșiat — o casă de catifea și sală de petreceri deținută de Ola Nathera

Cele Trei Surori — fie Taja, Tya și Thaena, fie Galava, Tya și Thaena; de asemenea, și cele trei luni de pe cerul nopții

Cercul Superior — platoul superior din centrul capitalei, care este căminul Caselor Regale, al templelor, al guvernului și al Arenei

D

Daakis — un zeu al sportului, al luptei cu sabia și al jocurilor

Dana — regina-zeiță a Eamithonului, încă venerată ca zeița înțelepciunii și a virtuții

Dansatorii-umbră — organizație criminală, care își desfășoară activitatea în Cercul Inferior al capitalei

D'Aramarin Dorman — nobil aparținând Casei D'Aramarin, văr și prieten cu Galen D'Mon

Delon — secundul de la bordul vasului de sclavi *Nenorocirea*

Demoni — o rasă supranaturală, dintr-o altă dimensiune, care poate să acceseze cu oarecare efort lumea materială; faimoasă pentru cruzimea și puterea ei. Vezi: Marșul spre iad.

D'Erinwa Morvos — nobil al Casei D'Erinwa, mare amator de jocuri de cărți

D'Erinwa Phaellen — nobil al Casei D'Erinwa, ucis de Gadrith D'Lorus

Dezolarea — un lanț de insule dintre Zherias și Khorvesh, care reprezintă un mare risc pentru navigație, din cauza lipsei de curenți pe de-o parte și a Burdihanului pe de altă parte

Dethic — un negustor eunuc de sclavi care-și desfășoară

activitatea în Kishna-Farriga

D'Lorus Cedric — înaltul Lord al Casei D'Lorus; tatăl lui Gadrith

D'Lorus Gadrith — Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus, condamnat pentru trădare și executat la sfârșitul Afacerii Vocilor; de asemenea, cunoscut și sub numele de Gadrith Sucitul

D'Lorus Raveri — soția lui Gadrith; oficial, cunoscută ca mama lui Thurvishar D'Lorus. Se crede că a fost executată după nașterea lui, fiind condamnată pentru vrăjitorie și trădare

D'Lorus Thurvishar — fiul lui Gadrith și al lui Raveri, Lordul Moștenitor al Casei D'Lorus după executarea tatălui său

D'Mon Alshena — soția lui Darzin D'Mon, de origine din Casa D'Aramarin

D'Mon Bavrin — al doilea fiu în viață al înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Darzin — Lordul Moștenitor și cel mai mare fiu al înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Devyeh — al treilea fiu în viață al înaltului Lord Therin D'Mon

D'Mon Galen — al doilea fiu al Lordului Moștenitor Darzin D'Mon

D'Mon Kihrin — fiul cel mare al Lordului Moștenitor Darzin D'Mon din relația cu o sclavă, Lyrilyn. Vezi și: Cioară.

D'Mon Saerâ — cea mai mare fiică a lui Darzin

D'Mon Therin — înaltul Lord al Casei D'Mon

D'Mon Tishar — sora mai mică a lui Pedron D'Mon, de asemenea pe jumătate vante

Devors — lanț de insule din sudul capitalei, celebre pentru căminul preoților devorani și al profețiilor lor

Doc — proprietarul și cârciumarul de la Câmpurile Ofrandelor, o tavernă

Doltar — o țară îndepărtată de Quur

Dreth — vezi vordreth

Drusian — un metal rar, superior fierului, care poate fi creat numai cu ajutorul focurilor magice

Dyana — o femeie vordreth, căsătorită cu împăratul Sandus, ucisă de Gadrith Sucitul

E

Eamithon — un ținut din nordul capitalei, cea mai veche regiune din imperiu și considerată și cea mai liniștită

Esine — un clan vante manol, care comunică prin mișcarea mâinilor

F

Faris — un membru al Dansatorilor-umbră, organizație criminală, numit și formal Dihorul

Frăția Neagră — un grup de asasini mercenari

Fiica Laakăi sau kraken — o creatură uriașă a mării, nemuritoare

G

Gaeș — un farmec care forțează victima să respecte poruncile primite de la persoana care îi deține fizic totemul, inclusiv și, fără a se limita, la porunca de a se sinucide. Neputința sau refuzul de a respecta o poruncă duce la moarte.

Galava — unul dintre Cei Opt Nemuritori; zeița vieții și a naturii

Galla — mare între insulele Devors și Dezolarea

Gallthis — o groapă de gunoi în afara capitalei, folosită în mod neoficial de omenii care nu vor să plătească taxele încasate de Colectori

Gardieni — gărzile care au ca datorie să supravegheze și să impună ordinea în capitală

Gendal — fostul împărat din Quur, ucis de Gadrith D Lotus

Guarem — limba originală din Quur

Grizzst — fals atribuit ca fiind unul dintre Cei Opt Nemuritori; vrăjitor faimos, uneori considerat un zeu al magiei, mai ales al demonologiei. Se crede că e responsabil pentru legarea demonilor.

I

Imperiul Quur: vezi: Quur

Iad — regiune din Ținutul Păcii; de aici vin demonii

Imitatori — o rasă care își schimbă forma în mod misterios și care se ascunde în mijlocul oamenilor, vânzându-și de obicei serviciile ca iscoade și ca asasini; detestați pentru plăcerea lor de a devora creierele

J

Jorat — ținut din mijlocul imperiului Quur, cu o climă variată și întinderi generoase de pajiști înverzite, cunoscut pentru caii lui

Juval — căpitanul vasului cu sclavi *Nenorocirea,* de origine din Zheriaso

K

Kalindra — membră a Frăției Negre, cu descendență khorveshană și zheriaso Kame — o prostituată care lucrează în zona portului din capitală

Kandor Atrin — împărat din Quur, care a lărgit semnificativ hotarele imperiului; celebru pentru decizia lui de a invada Manolul, fapt care a dus la distrugerea întregii armate, lăsând imperiul Quur fără apărare împotriva invaziei morgaje. De asemenea, ultimul mânuitor cunoscut al Săbiei Imperiului, Urthaenriel.

Kandor Elana — soția lui Atrin; după moartea soțului ei, și-a reluat numele de fată, Milligreest

Karolaen — fostul nume pentru Kharas Gulgoth

Kazivar — ținut din Quur, la nord de Eamithon

Kelanis — fiul lui Khaevatz și al lui Kelindel, acum regele vanteilor

Kirpis — ținut la nord de Kazivar, predominant forestier. Celebru pentru că e căminul uneia dintre rasele vante, dar și al Academiei. De asemenea, cunoscut pentru nenumăratele lui podgorii.

Kishna-Farriga — unul dintre statele libere, un oraș-stat

independent la sud de Quur, dincolo de jungla manolă; Kishna-Farriga e folosit ca un centru comercial pentru multe țări vecine

Khaemezra sau Mama — înalta Preoteasă a Thaenei și conducătoarea Frăției Negre; mama lui Teraeth

Khaeriel — regina vanteilor, decedată

Khaevatz — regina vanteilor manoli, celebră pentru respingerea invaziei lui Atrin Kandor; mai târziu s-a măritat cu regele vanteilor kirpis, Kelindel

Kharas Gulgoth — o ruină din centrul regiunii Korthaen Blight; morgajii cred că e sacră (și blestemată)

Khored — unul dintre Cei Opt Nemuritori, Zeul Distrugerii

Khoreval — o lance magică mânuită de Janel Theranon, eficientă mai ales împotriva demonilor

Khorsal — un rege-zeu care a condus Joratul. A fost de-a dreptul obsedat de cai și a modificat mulți oameni și multe animale sub domnia lui. Responsabil pentru crearea speciei de sânge-pur și a centaurilor.

Khorvesh — un ținut la sud de capitală și la nord de jungla manolă

Korthaen Blight — numit și Ținutul Pustiu, o regiune blestemată și de nelocuit, care este (cumva) căminul morgajilor

L

Laaka — zeița furtunilor, a naufragiilor și a șerpilor de mare

Lorgrin — tămăduitorul-șef al Casei D'Mon

Lotusul negru — o plantă din jungla manolă, care este sursa unei otrăvi mortale cu același nume

Lyrilyn — o sclavă deținută de Pedron D'Mon

Lacrimi de stele — diamante albastre foarte rare

M

Maevanos — I. un dans erotic; 2. un ritual sfanț al Porții Negre, biserica Thaenei

Magoq — maestru vâslaș la bordul *Nenorocirii*

Manol — o zonă din jungla deasă a regiunii ecuatoriale în lumea cunoscută; căminul vanteilor manoli

Mataris Baron — un nobil din Eamithon, căruia îi plăcea să trăiască în capitală Marșul spre iad — rezultatul activității unui demon puternic, care capătă acces la lumea fizică; poate invoca liber și alți demoni și poate poseda cadavre. De obicei, creează un drum al morții și al distrugerilor.

Merit — un hoț care fuge cu Faris la Dansatorii-umbră

Milligreest Elana — soția lui Atrin Kandor, responsabilă pentru sfârșitul invaziei morgaje în Khorvesh

Milligreest Jarith — unicul fiu al lui Qpran Milligreest; ca mai toți din familie, servește în Armată

Milligreest Nikali — vărul lui Qoran Milligreest, celebru pentru talentul său de a mânui sabia. Vezi: Terindel

Milligreest Qoran — înaltul General al armatei din Quur, considerat unul dintre cei mai puternici oameni ai imperiului

Misha — o cămașă cu mâneci lungi, purtată de bărbații din Quur

Miyathreall — sau Miya — camerista reginei Khaeriel; sclavă cu suflet gaeș a lui Therin D'Mon

Monetă — principala unitate monetară din Kishna-Farriga

Morea — sclavă deținută de Ola Nathera; sora Taleei

Morgaji — o rasă sălbatică; trăiește în Korthaen Blight și se războiește în permanență cu vecinii lor, mai ales cu khorveshanii

Misterele Vishai — o religie clandestină, populară în anumite părți din Eamithon, Jorat și Marakor; se cunosc foarte puține despre mecanismele ei interne, dar religia pare să fie centrată asupra unei zeități a soarelui; adesea pacifistă

N

Nenorocirea — un vas de sclavi

Nathera Ola — sau Corvina — o fostă sclavă, acum proprietara clubului Vălul Sfâșiat din Orașul de Catifea

O

Orașul sau Capitala — pe scurt „orașul"; la origini, un oraș-stat aflat sub controlul regelui-zeu Qhuaras; numele lui inițial (Quur) e folosit acum pentru întregul imperiu

Octagon — principala casă de licitații pentru sclavi a capitalei

Ogenra — copilul din flori nerecunoscut al unei familii regale. Departe de a fi nedorit, un ogenra e considerat o parte importantă a procesului politic, datorită abilității lui de a evita blestemul celor atinși de zei.

Orașul de Catifea — cartierul desfrânat al capitalei. Cei care sunt implicați în negustoria cu sex sunt descriși în mod obișnuit ca fiind „de catifea”, de pildă, băieți de catifea sau fete de catifea.

P

Pietre de bază — opt obiecte magice; Piatra Cătușelor și Zdrobitorul de Lanțuri sunt două dintre ele

Profețiile Devoran — o serie de cărți despre profeții, despre care se crede că vestesc sfârșitul lumii

Piatra Cătușelor — una dintre Cele Opt Pietre de Bază, obiecte străvechi de origine necunoscută

Piatră tsali — un cristal creat din sufletul concentrat al unei persoane

Q

Quur, Imperiul cel Mare și Sfânt — un imperiu uriaș, care s-a dezvoltat în jurul unui oraș-stat (de asemenea numit Quur) și care acum servește drept capitală imperială

R

Raenena — un ținut din Quur, cuibărit la poalele munților Spirele Dragonului, la nord

Roarin — un paznic cu sânge morgaj de la clubul Vălul Sfâșiat

Raisigi — un corsaj strâmt purtat de femei

Rava — mama lui Raveri, executată pentru vrăjitorie

S

Sălii — o pelerină cu glugă, croită pentru a proteja împotriva căldurii intense din capitală

Sandus — un țăran din Marakor, mai târziu, împărat al imperiului Quur

S’arric — unul dintre Cei Opt Nemuritori, aproape necunoscut (și decedat); zeul soarelui, al stelelor și al cerului)

Sânge-pur — rasă asociată inițial cu caii, dar modificată de regele-zeu Korshal ca să aibă o mărime, putere, rezistență, loialitate și inteligență extraordinare. Calul sânge-pur este omnivor și, deși nu are deget mare, uneori e capabil să manipuleze tenyeul. Trăiește în medie circa optzeci de ani sau mai mult.

Scandal — o iapă sânge-pur din Jorat

Sharanakal — un dragon asociat cu focul; cunoscut și sub numele de „Bătrânul”

Simillion — primul împărat din Quur

Spirele Dragonului — lanț muntos care străbate imperiul Quur, de la nord la sud, delimitând regiunile Kirpis, Kazivar, Eamithon și Khorvesh de Raenena, Jorat, Marakor și Yor

Stea — un dresor de cai din Jorat, devenit sclav din cauza furtului de cai

Suless — regină-zeiță din Yor, asociată cu vrăjitoria, înșelăciunea, trădarea și șarlatania

Surdyeh — un muzician orb, care trăiește și lucrează în Cartierul de Aramă din Cercul Inferior al capitalei

Ș

Șoricica — o Cheie dintre Dansatorii-umbră, decedată

T

Taja — una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeița Norocului

Talea — sora Moreei, o sclavă deținută inițial de Baron Mataris

Talisman — un obiect oarecare, al cărui tenye a fost modificat să vibreze la unison cu proprietarul lui, întărind astfel tenyeul împotriva dușmanilor care ar putea folosi magia ca să-l schimbe; asta înseamnă și că este extrem de periculos dacă

talismanul ajunge în mâinile dușmanilor. întrucât talismanele influențează puterea magică, ele slăbesc eficiența vrăjilor făcute de cei care le poartă.

Talon — o imitatoare asasină și iscoadă, care lucrează pentru

Darzin D'Mon Tenye — esența adevărată a unui obiect, vital pentru magie

Teraeth — vânător al Thaenei; un vante manol și membru al Frăției Negre; fiul Khaemezrei

Terindel — un vante kirpis infam, care a încercat să o asasineze pe regina Khaevatz și să fure tronul fratelui său

Thaena — una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeița Morții

Theranon Janel — un demon-războinic, care merge în Viața de Apoi atunci când doarme

Tya — una dintre Cei Opt Nemuritori, Zeița Magiei

Tyentso — o vrăjitoare a mării, aflată la bordul vasului de sclavi *Nenorocirea*

T

Ținutul Păcii — Raiul, locul în care merg sufletele bune după ce mor, pentru a fi judecate de Thaena dacă sunt merituoase sau nu

U

Urthaenriel — Secerătoarea de Zei, Năpasta Regilor, Sabia împăratului. Un obiect magic puternic, despre care se crede că îl face pe mânuitorul ei complet imun la magie și, astfel, capabil să omoare zei.

Usigi — lenjerie intimă, mai exact izmene sau chiloți bărbătești

V

Viața de Apoi — o oglindă întunecată a lumii celor vii; sufletele merg în Viața de Apoi după moarte și speră să poată ajunge în Ținutul Păcii

Vante kirpis — rasă nemuritoare cu pielea palidă, care a trăit pe

vremuri în pădurea kirpisă, înainte să fie alungați în sud, pentru ca mai apoi să se mute în jungla manolă

Vălul Tyei — un efect de aurora boreală, vizibil pe cerul nopții

Valathea — o harpă moștenită din generație în generație de familia Milligreest; de asemenea, și regina decedată a vanteilor kirpis

Valrashar — o prințesă vante, fiica regelui vante kirpis Terindel și a reginei Valathea

Valrazi — căpitanul gărzilor din Casa D'Mon

Vante sau vorfelane — o rasă nemuritoare, dăruită cu magie, cunoscută pentru frumusețea ei excepțională

Văl — I. efectul de aurora boreală văzut uneori pe cer în timpul nopții;

2. starea de percepție ce-ți permite să vezi cum e separată lumea „normală" de esența reală sau de tenyeul lumii, necesară pentru magie

Voi Karoth sau Copilul Războiului — vlăstarul unui demon, creat de alți demoni pentru a se lupta cu Cei Opt Gardieni

Voramer sau vormer — o rasă dispărută, care locuia pe ape, despre care se crede că ar fi progeniturile morgajilor și ale ithlakorilor; dintre cele două rase, numai ithlakorii mai trăiesc în apă

Voras sau vorarras — o rasă dispărută, despre care se crede că a dat naștere umanității; și-au pierdut nemurirea când a fost distrus Kharolaen

Vordreth sau vordredd, dreth, dredd, pitici — o rasă care locuiește sub pământ, cunoscută pentru forța și inteligența lor; în ciuda poreclei lor, nu sunt deloc scunzi. Se crede că au fost distruși când Atrin Kandor a cucerit Raenena.

Vrăjitoare — orice persoană care folosește magia și care nu a primit educație formală, oficială, și nici licență pentru practicarea vrăjitoriei; deși un termen neutru din punct de vedere al sexului, se aplică de obicei femeilor

X

Xalome — un dragon asociat cu sufletele
Xaltorath — un prinț-demon, care poate fi invocat numai prin sacrificarea unui membru al familiei; asociat de obicei cu plăcerile trupești și războiul

Ynis — un rege-zeu care a domnit odinioară peste regiunea cunoscută acum drept Khorvesh; asociat cu moartea și șerpii
Ynisthana — o insulă din Dezolarea, folosită ca teren de antrenament de către Frăția Neagră
Yor — un ținut din Quur, proaspăt adăugat la imperiu

Z

Zherias — o insulă mare la sud-est de Quur. Independentă de imperiu și dornică să-și păstreze independența; faimoasă pentru înclinația spre piraterie și negustorie
Zdrobitorul de lanțuri — obiect magic asociat cu vanteii manoli; are puterea de a crea iluzii

ANEXA n:
CASELE REGALE

Casa *D'Aramarin*

Nestemată: Smaraldul
Blazon: Krakenul
Ochii: Verzi
Monopol: Păzitorii Porții. Transporturile și teleportarea.

Casa *D'Evelin*

Nestemată: Ametistul
Blazon: Ciclonul
Ochii: Violet
Monopol: Colectorii. Canalizarea, gunoiul, tratarea apei, fabricarea berii.

Casa D'Erinwa

Nestemată: Hiacintul
Blazon: Elefantul
Ochii: Chihlimbarii
Monopol: Octagonul. Sclavia și mercenarii.

Casa D'Jorax

Nestemată: Opalul
Blazon: Fulgerul
Ochii: Multicolorați în verde/purpuriu sau roșu/albastru (artificial)
Monopol: Petrecăreții. Menestrelii și artiștii, curtezanele, casele de catifea.

Casa D'Kaje

Nestemată: Topazul
Blazon: Crocodilul
Ochii: Galbeni
Monopol: Aprinzătorii lămpilor și candelabrelor, arta gătitului.

Casa *D'Kard*

Nestemată: Jadul
Blazon: Păianjenul
Ochii: Verde-închis (artificial)
Monopol: Zidarii, constructorii, tâmplarii, meșterii.

CiSl D'Icalcar

Nestemată: Acvamarinul
Blazon: Doi pești
Ochii: Turcoaz
Monopol: Oamenii Gheții. înghețarea, conservarea alimentelor, răcirea aerului.

Casa *D'Lorus*

Nestemată: Onixul
Blazon: Floarea
Ochii: Negri
Monopol: Legătorii. Magia, educația, cercetările academice, confecționarea de cărți și de hărți.

Casa *D'Molo*

Nestemată: Crisoberilul
Blazon: Jaguarul
Ochii: Ochi de pisică (artificial)
Monopol: Creșterea animalelor, produsele din piele, țesutul, croitoria.

Casa *D'Mon*

Nestemată: Safirul albastru
Blazon: Șoimul
Ochii: Albaștri
Monopol: Casele Albastre. Artele tămăduirii și artele medicale.

Casa *D'Nofra*

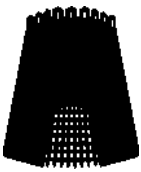

Nestemată: Carnelianul
Blazon: Turnul
Ochii: Ochi de lup (artificial)
Monopol: Recoltele, ierburile, condimentele, ceaiul, cafeaua.

Casa *D'Talus*

Nestemată: Rubinul
Blazon: Leul
Ochii: Roșii
Monopol: Oamenii Roșii. Topitoriile, mineritul și prelucrarea metalelor.

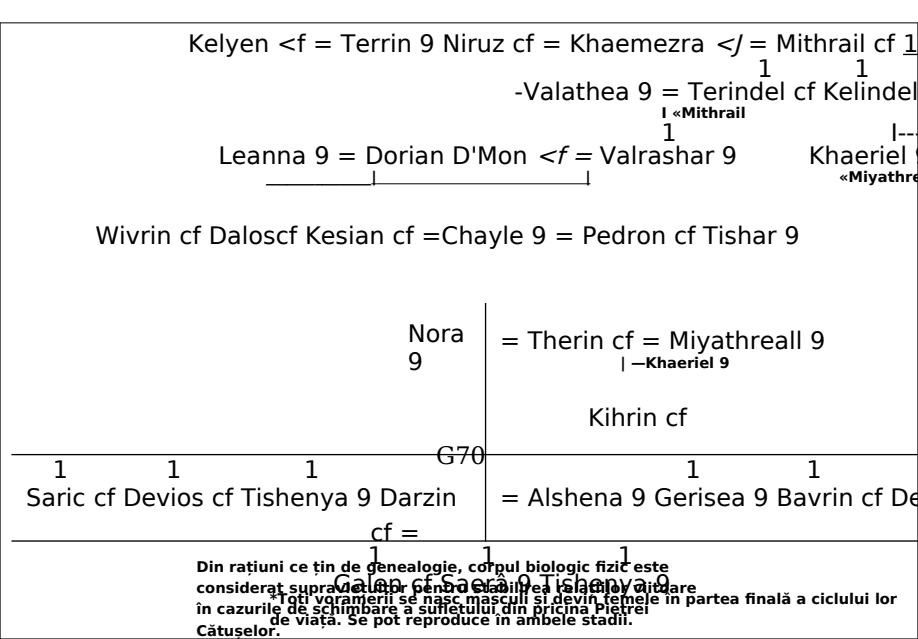

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. II, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-9740-18-7
HI
9"786069 "740187 11

Format: 16/70x100;

Coli tipo: 42
Tipărit la

O rotografika

prin reprezentantul pentru România
***4* Colours Advertising**
www.4colours.ro